

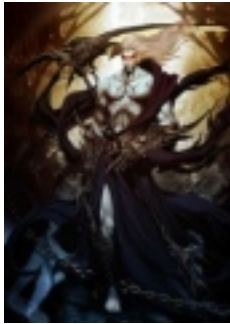
Ma Ảnh Huyền Cơ

Contents

Ma Ảnh Huyền Cơ	2
1. Ma Vân Trong Núi Thẳm	2
2. Hắc Chu Bang Ngăn Cản Quân Hùng	9
3. Kỳ Ngộ Thiên Địa Song Quân	15
4. Huyền Cơ Dẫn Đến Tiên Đài	22
5. Kỳ Duyên Lãnh Hội Huyền Cơ	29
6. Tái Xuất Đã Đụng Chạm Thượng Dương Động	35
7. Tái Ngộ Đông Môn Lão Nhân	42
8. Linh Phương Am Gặp Bất Ngờ Quái Dị	49
9. Bái Kiến Tái Gia Cát Lại Gặp Giai Nhân	57
10. Bị Phẫn Bội Lão Đại Hiệp Vong Thân	64
11. Hồng Lô Bình Đài Anh Hùng Thọ Thương	70
12. Bí Ẩn Cửa Tái Gia Cát	77
13. Ác Ma Xung Đột Lộ Liễu Âm Mưu	86
14. Lại Thêm Một Tái Gia Cát Xuất Hiện	92
15. Âm Mưu Tinh Xảo Đẩy Anh Hùng Vào Tuyệt Lộ	99
16. Máu Rơi Ở Ninh Tuế Biệt Phòng	105
17. Nhị Sát Ma Thần Đền Tội Lỗi	112
18. Anh Hùng Tìm Phương Giải Cứu Giai Nhân	118
19. Đệ Tử Du Hồn Quỷ Vương Xuất Hiện	125
20. Thi Diện Lão Nhân Bất Ngờ Xuất Hiện -đảo Lộn Giang Hồ	132
21. Tứ Linh Diệu Trận Của Hắc Chu Bang	139
22. Hai Phe Ác Ma Tiếp Tục Giao Tranh	145
23. Anh Hùng Vần Luyện Nhớ Tiểu Giai Nhân	152
24. Mưu Độc Khó Lường	159
25. Tìm Ra Chân Tướng Thi Diện Lão Nhân	165
26. Quỷ Hồn Y Thánh Liễu Thân -cứu Mạng Tiểu Anh Hùng	173
27. Thiên Quân Cùng Tiểu Anh Hùng Ra Tay Hành Động	179
28. Thoát Nạn Lạc Phách Tán	185
29. Tiểu Anh Hùng Chưa Biết Gian Truân	191
30. Gậy Ông Đập Lưng Ông	198
31. Tình Trường Bó Buộc Tiểu Anh Hùng	204
32. Chung Sức Đối Phó Ác Ma	212
33. Dùng Độc Trị Độc, Giải Cứu Ôn Lão Nhân	219
34. Một Bước Phá Vỡ Âm Mưu Bá Chủ Giang Hồ	226
35. Tình Thế Hồn Mang Khó Tránh Tai Kiếp	233
36. Ác Ma Tranh Phong, Anh Hùng Xâm Nhập	240
37. Ác Ma Gian Trá Khôn Lường	246
38. Đuổi Ác Ma Lại Gặp Giai Nhân	251
39. Theo Chân Tái Gia Cát, Vô Tình Lại Gặp Cừu Nhân	257
40. Di Tâm Mê Chú Tai Nạn Khó Lường	263

41. Miếu Âm Hồn Gió Tanh Mưa Máu	270
42. Ôn Định Giang Hồ, Giai Nhân Đoạn Tuyệt	276

Ma Ảnh Huyền Cơ

Giới thiệu

Thông thường mây trắng vào đêm trung thu bốc lên cao khỏi vách đá Hắc Nham lơ lững giữa trời, lộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-anh-huyen-co>

1. Ma Vân Trong Núi Thảm

Từ Nhạc Dương đi đến hang Tý Ngọ đường không xa lắm. Nơi đây là một thắng cảnh lại gần với Hương Tích Tự nên thường có khách nhân du đi lại hoài. Riêng năm nay số người tới hang Tý Ngọ càng đông hơn bởi vì năm nay là năm Giáp Tý, đứng đầu trong thập nhị Chi. Khởi nguyên thập nhị canh.

Nếu lấy lý do này hỏi các bốc sư tướng số thì họ sẽ phì cười ngay, năm nào chả là năm dù Giáp Tý có tốt đến mấy vẫn không thay đổi được số mạng của con người.

Và lại hà cớ gì phải là năm Giáp Tý mới đi du ngoạn. Đối với võ lâm giang hồ thì năm Giáp Tý ở hang Tý Ngọ lại khác hẳn, nó có tầm quan trọng đặc biệt chỉ sáu mươi năm mới xảy ra một lần.

Đó là ngày rằm tháng tám ở Ma Vân Thiên Nham.

Cách hang Tý Ngọ về hướng tây chừng năm dặm có một vách đá đen bóng sừng sững như một bức quý thành trên trăm trượng và chạy dài mấy dặm. Ở đây quanh năm sương khói mờ ảo, cảnh đẹp tuyệt trần, nhưng ngoài ra hoàn toàn không có gì khác lạ.

Riêng ngày rằm tháng tám mỗi năm tiết trời trong sáng lại được ánh minh nguyệt trong nhẹ soi vào nên thanh khí nổi lên, trược khí nặng nề trầm xuống, xảy ra biến chuyển rất lạ lùng.

Thông thường mây trắng vào đêm trung thu bốc lên cao khỏi vách đá Hắc Nham lơ lững giữa trời, lộ rõ toàn bộ một khoảng đen sừng sững dưới ánh trăng mờ ảo. Chẳng biết do đâu từ giờ Tuất trở đi bắt đầu nổi lên chi chít những chữ lơ mờ, rất khó đọc bởi vì các chữ này khi tối khi sáng nhấp nháy theo ánh trăng nửa có nửa không. Đám mây trắng lơ lững có hiện tượng ngược lại là hẳn rõ những chữ màu xám xám, đáng lẽ đọc được rất thoải mái, song tiếc rằng đám mây cứ quay đảo hoài khiến nét này mất một tí, nét kia cong queo biến thành chữ khác hẳn thực huyền bí vô cùng.

Vì những lý do này dân chúng quanh đó mới gọi nó bằng Ma Vân Quỷ Tự. Qua khỏi giờ Tuất, những chữ kỳ quái này càng lúc càng rõ hơn nhưng đến hết giờ Tý lại bắt đầu mờ dần rồi tắt hẳn. Hiện tượng diễn ra rất đều đặn, kéo dài hơn trăm năm nay mà chẳng hề có ai khám phá được toàn bộ văn bản là gì. Giới võ lâm giang hồ đặt tên cho nó là Ma Ảnh Huyền Cơ bí kíp, bởi vì ngoài mấy câu thơ chữ mất chữ không, phía dưới toàn bộ là khẩu quyết rất trúc trắc khó nhớ.

Nghe nói hơn trăm năm nay chỉ có năm tay đại cao thủ văn võ song toàn là nghiên cứu được hơn nửa. Rất tiếc một trong năm người “tẩu hỏa nhập ma” bạo tử ngay đương trường. Hai người mất tích, còn lại hai người phát điên phát cuồng, tâm tính thay đổi rất bất thường, và hành tung khi ẩn khi hiện, mấy năm nay chẳng ai nghe đến nữa.

Ma Vân Thiên Nham giống như con giao long bí ẩn mỗi năm lại thấp thoáng bóng dáng một lần chờ đợi mình chủ vậy. Cứ tới ngày trung thu, hàng trăm nhân vật giang hồ đều kéo về đây nghiên cứu trong vòng ba tiếng rồi sau đó lặng lẽ mỗi người mỗi ngã, thu thập nhiều ít là do cơ duyên và sự miễn tiện của mình. Đó là những năm bình thường, riêng năm Giáp Tý thì khác hẳn.

Cần khôn chu chuyển vô cùng huyền diệu, cứ đến Giáp Tý là ngày rằm tháng tám trăng sáng gấp mấy lần những năm khác, do đó thành tựu cũng khác hẳn. Sáu mươi năm trước những người kể trên chính là những người mới độ tuổi hơn hai mươi, hiện tại trên dưới tám mươi thì ít có hy vọng còn sống để trở lại nghiên cứu. Hiện tại số người trong võ lâm kéo đến Ma Vân Thiên Nham toàn là khuôn mặt lạ, độ tuổi đa số từ hai mươi đến ba mươi là cùng.

Biệt lệ có một tiểu tử chỉ chừng mười bốn, mười lăm. Hắn không đi mà đang chạy trốn chết bởi sau lưng có đến sáu đại hán diện mạo rất hung ác đang đuổi theo.

Một tên lớn tiếng quát trầm:

- Bạch Thiếu Hồng, ngươi chạy đến cuối trời cũng không thoát đâu, ngoan ngoãn đứng lại chịu tội may ra Hội chủ còn nương tình đó.

Mặc cho đại hán kêu gọi khan cả tiếng, tiểu thiếu niên vẫn cắm đầu chạy thực mạng. Tuy bộ pháp khinh công rất tệ hại nhưng nhờ sức mới lớn nên tốc độ vẫn khá mau, tính ra mấy đại hán khó bề đuổi kịp. Một phần là do bọn này khinh công cũng tầm thường chả ra gì.

Tiểu thiếu niên được gọi là Bạch Thiếu Hồng vượt qua một đoàn mã võ có bốn người thông thả đi tay không, còn hò hét xiêng đồ đạc thì do bốn gia nhân lo liệu. Điều này chứng tỏ đoàn mã võ này sinh kế tương đối khá giả. Trong bốn người đó có một tiểu cô nương thân hình cực kỳ tuyệt mỹ, dáng đi rung động giống như rắn bò gọi là “trường xà bộ” hấp dẫn nhất trong các dáng đi của nữ nhân, vượt xa cả “Mỹ nhân ngư bộ”.

Đang đi uyển chuyển mê hồn cũng chưa đáng kể, nghe tiếng chân chạy, tiểu cô nương chợt quay mặt lại quan sát. Lúc đó bất cứ nam nhân nào nhìn thấy lần đầu đều phải chết đứng ngay lập tức bởi dung mạo tuyệt thế đến mức chẳng bút nào tả xiết.

Từ đôi môi đỏ hồng hơi cong lên đầy vẻ khiêu khích, cho tới sống mũi nhỏ nhắn, mày ngài mắt phượng đều hoàn hảo không có chỗ nào đáng chê trách. Thực là một mỹ nhân hãn hữu tuyệt thế vô cùng. Có lẽ đoàn mã võ này đạt được sung túc là nhờ sự diễm lệ nhiều hơn thi thố võ công.

Cũng vì Bạch Thiếu Hồng đang chạy bỗng liếc mắt nhìn thấy tiểu giai nhân liền thót tim một cái. Gân cốt nơi chân hơi trùng mấy giây lập tức vấp luôn vào một viên đá nhỏ. Bộ pháp mất thăng bằng khiến thân hình suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Chỉ một giây phút sai lầm này, một đại hán vọt người phóng tới dùng bàn chân quét nhanh một cước trúng ngay bắp chân Bạch Thiếu Hồng.

“Bốp” một cái nho nhỏ, tiểu thiếu niên không sao gượng lại được nữa, miệng thét lên mấy tiếng “ô chà, nguy rồi” là thân hình ngã dúi xuống đất liền. Mấy đại hán chạy đến cực kỳ mừng rỡ, đồng loạt la lớn:

- Ngã rồi, đừng để hắn thoát thân nữa.

Cùng với lời nói, bọn này tới tấp nhảy đến bao vây Bạch tiểu tử vào giữa, vừa thở dốc vừa sửa soạn xuất thủ. Tiểu cô nương tính tình rất đoan trang nghiêm cẩn vậy mà không sao nhịn được bật cười nho nhỏ. Âm thanh thánh thót như tiếng chim hót khiến sáu đại hán bất giác rùng mình liếc mắt nhìn ngơ ngẩn. Nhờ vậy Bạch Thiếu Hồng có thể gượng gạo đứng lên nhăn nhó cười khổ.

Tuy rằng hiện tại mồ hôi lẫn với cát đất dính đầy mặt mũi, y phục lại rất tầm thường vẫn không che dấu nổi những nét tuấn mỹ và uy vũ tự nhiên của chàng ta. Lời nói lại càng chứng tỏ thêm tính cách bất khuất,

Bạch Thiệu Hồng hạ giọng cười khẩy một cái:

- Ta xui xẻo không chạy thoát, sao các người còn chần chờ gì mà không ra tay đi?

Sáu đại hán giật mình, tên nào cũng đỏ bừng cả mặt mũi vì hổ thẹn tranh nhau quát tháo để che lấp:

- Đến bây giờ người còn muốn chống trả nữa ư?

- Bạch Thiệu Hồng, không ngoan ngoãn theo ta về Hoàng Long Võ Hội thì sẽ như đòn đó.

Một đại hán có vẻ nhân hậu nhất, trầm giọng khuyên bảo:

- Tiểu sư đệ, người thành tâm nhận lỗi đi, ta nghĩ chắc cũng không đến nỗi phải đau khổ đâu.

Trong số bốn người đoàn mãi võ có một trung niên lão xấp xỉ ngũ tuần đã toan bước ra hỏi han, nghe nói vậy thì “A” một tiếng thật to:

- Thì ra đây là sư huynh đệ Ở Hoàng Long Võ Hội đất Nhạc Dương.

Tiểu cô nương sau cái cười Bạch Thiệu Hồng vẻ mặt nhu hòa trở lại, hơi nhú mày hỏi liền:

- Hoàng Long Võ Hội là bang phái nào vậy gia gia, hài nữ chưa nghe qua cái tên này bao giờ.

Trung niên lão nhân vội liếc mắt gạt đi, sợ rằng câu nói sẽ xúc phạm đến bốn đại hán:

- Kiến văn của chúng ta còn nhỏ bé lắm, chưa nghe cũng không sao. Đây là chuyện nội bộ người khác không nên bình phẩm là hơn, chúng ta đi thôi.

Nói xong ông ta phẩy tay ra hiệu gia nhân tiếp tục hành trình, nhưng đột nhiên một đại hán lớn tiếng hỏi to:

- Thứ lỗi, phải chăng các vị đi về Ma Vân Thiên Nham?

Trung niên lão nhân dừng bước, nhú mày gật đầu:

- Chính thị, các hạ có gì chỉ giáo?

Đại hán vừa hỏi, cười nhạt một cái:

- Không dám nhận hai chữ chỉ giáo, có điều tại hạ báo trước chư vị đừng đến đó thì hơn.

Trung niên lão nhân cất tiếng cười, miệng nói luôn mấy tiếng “hay lắm” nhưng đó chỉ là cử chỉ che dấu sự tức giận ngầm ngầm. Sau khi trầm tĩnh sắc mặt, ông ta mới trầm giọng hỏi lại:

- Theo các hạ thì nơi đó chẳng phải là chỗ mãi võ kiếm tiền phải không?

Đại hán lạnh nhạt trả lời:

- Tại hạ không biết đúng sai nhưng năm nay bất cứ ai phải có võ công cao siêu hơn bọn thủ hạ Hắc Chu Bang mới được vào Ma Vân Thiên Nham đấy.

Tiểu cô nương và trung niên lão nhân hơi giật mình bởi vì cái tên Hắc Chu Bang mấy năm nay rất lộng hành ở Tam Tương là Tương Đàm, Tương Dương và Tương Âm.

Tiểu cô nương có vẻ nóng nảy hơn “hừ” một cái thật mê hồn rồi quát lớn:

- Thì ra các người muốn giở trò hăm dọa phải không? Tại sao có Hắc Chu Bang xen vào việc này?

Trung niên lão nhân vội tiến lên chắn ngang mặt tiểu nữ cung tay đỡ lời:

- Ma Vân Thiên Nham từ hơn trăm năm nay ai cũng có quyền ra vào nghiên cứu Ma Vân, các hạ nói vậy là có ý như thế nào?

Một đại hán lớn tuổi hơn trầm giọng quát lớn:

- Tam sư đệ, người đừng nhiều sự nữa, hãy mau bắt lấy họ Bạch cho xong đi.

Nói xong, hắn đưa quyền lên, song bước chân vẫn đứng im chỗ cũ liếc mắt chờ đợi đồng bọn cùng hành động. Thái độ này rất khó hiểu bởi vì vừa rồi họ gọi Bạch Thiệu Hồng là tiểu sư đệ, tức phải ở vai vế thấp

kém nhất thì tại sao không dám đơn phương giao đấu hoặc kèm chế. Trung niên lão nhân rất tinh ý nên thấy ái nữ liếc mắt ra hiệu liền gật đầu nhẹ, chấp tay quan sát diễn biến.

Tiểu thiếu niên họ Bạch hiện tại diện mạo rất xơ xác nhưng vẫn cười hì hì cất tiếng hỏi luôn:

- Các vị sư ca định cùng lúc loạn đấu với người tiểu sư đệ này phải không?

Đại hán lớn tuổi thoát đỏ mặt, gật đầu trả lời trầm giọng:

- Đáng lý không nên thế, xong lệnh sư phụ phải thi hành cho bằng được, dù là có mang tiếng một chút cũng không sao.

Dứt lời, đại hán tiến lên, chân bước theo Trung Bộ Tấn xuất phát một quyền gọi là Hổ Hầu Song Hình quyền. Tay hữu nắm chặt tượng trưng cho hổ đánh ra, tay tả vung vẩy giống như loài hầu chờ đợi cơ hội áp đảo. Ngờ đâu Bạch Thiếu Hồng chẳng theo chiêu thức nào đột ngột đá hất chân một cái kêu “bốp” thực mạnh trúng hổ quyền khiến đại hán gầm lên “ối chao” đầy đau đớn. Hắn vội quát lớn:

- Sao còn đứng đó để tên phạm đồ này đánh ta như vậy?

Lập tức năm đại hán sư đệ đồng loạt quát tháo xông vào ẩu đả loạn xạ. Tất cả đều sử dụng những bài quyền cực vô cùng tầm thường như là Hổ Hầu Song Hình, Túy đả quyền, v.v... và chẳng có tí nội lực nào. Vì vậy bọn này liên tiếp đánh trúng người Bạch Thiếu Hồng bồm bộp như bấp rang mà tiểu thiếu niên vẫn chưa bị té ngã hay nội thương.

Trung niên lão nhân lắc đầu cười khổ:

- Hóa ra Hoàng Long Võ Hội toàn một bọn nguời đả, thực xấu hổ với võ lâm giang hồ.

Tiểu cô nương thông thả gật đầu góp ý nhỏ nhỏ:

- Bọn này múa may giống hát tuồng thực, nhưng xem ra chỉ có tiểu tử họ Bạch là khá hơn cả.

Trung niên lão nhân phì cười thành tiếng:

- Hắn giao đấu chẳng có chiêu thức gì vậy mà một vẫn chống được sáu tên kia khiến ta không khỏi tức cười cho Hoàng Long Võ Hội.

Thực ra nếu nhìn kỹ Bạch Thiếu Hồng thỉnh thoảng cũng có sử dụng Hổ Hầu Song Hình quyền nhưng không theo một qui tắc nào cả, tiện tay chống đỡ thế nào là xuất thủ như vậy. Đây chính là bí quyết sơ đẳng của “vô chiêu thắng hữu chiêu”, tiếc rằng chàng ta có trí thông minh nhưng tuổi còn quá nhỏ không được danh sư chỉ bảo đến nơi đến chốn.

Trong khi hai phụ tử đang trò chuyện thì cuộc giao đấu sắp sửa đến lúc văn hồi.

Bạch Thiếu Hồng có giỏi đến đâu cũng khó bề chống nổi mười cánh tay, mặt mũi đã sưng phù lên mấy chục chỗ và máu tươi chảy ra lẫn với cát bụi có sẵn khiến diện mạo càng thêm tang thương. Chàng thiếu niên quá đuối sức nên mắt thấy rõ ràng một quyền đang bay tới vẫn không sao tránh được, đành nghiêng rặng hứng chịu. Thế là lần này vang lên tiếng “bốp” thực to, Bạch Thiếu Hồng té ngồi xuống đất ôm ngực ho mấy tiếng vô cùng đau đớn.

Đại hán lớn tuổi nhất đưa cao tay hô hoán:

- Dừng lại kéo hắn chết mất thì phiền. Sư phụ muốn chính tay trừng trị hắn mới thỏa lòng tức giận.

Đại hán thấy tất cả nghe lời bước lùi liền cười lạnh lẽo:

- Bạch sư đệ, người còn ngoan cố nữa không?

Thiếu niên gượng chống tay đứng dậy khàn khàn quát lại mà hai mắt đỏ ngầu vì phẫn nộ:

- Họ Bạch này đến chết vẫn không chịu phục. Ta không có tội lỗi gì mà Hoàng Long Võ Hội hèn hạ cứ bắt ép thì thà chết ngay tại đây còn hơn.

Đại hán lớn tuổi không ngờ chàng ta ương ngạnh quật cường như vậy, trợn mắt quát lớn:

- Được lắm, đã thế có đánh chết người, sư phụ cũng không trách ta được. Các sư đệ tiến lên đi.

Ở phía ngoài, tiểu cô nương hoa nhường nguyệt thẹn chột nói nhỏ với trung niên lão nhân:

- Gia gia, tiểu tử này có chí khí lắm. Gia gia cứu hắn rồi cho đi theo chúng ta mãi võ không chừng phát tài hơn đây. Vả lại... Trung niên lão nhân tủm tỉm cười ruồi, tay vuốt râu tay cầm quạt phe phẩy rất thong thả:

- Tiểu nha đầu, người còn có ý gì nữa đây?

Tiểu giai nhân bụm miệng cười nhẹ:

- Vả lại gia gia đã lớn tuổi nếu không có truyền nhân xứng đáng thì cái tên Đại Lực Chương mai một còn gì.

Trung niên lão nhân chột thở dài phiến não chậm chậm gật đầu:

- Đúng vậy! Đại Lực Chương của ta chỉ hợp với khí dương cương của nam nhân nên người chẳng sao tập luyện được tới nơi tới chốn. Hai tên kia tư chất hèn kém theo ta đã năm năm nay mà chưa đạt tới ba phần công lực khiến ta rất lo nghĩ.

Ngay lúc đó ngoài kia sáu đại hán cùng lúc xông vào thượng cẳng tay hạ cẳng chân cực kỳ độc ác. Bạch tiểu tử tuy rất ngoan cường vẫn liên tiếp rú lên thảm thiết theo từng âm thanh “bốp” “chát” trúng vào người. Tiểu cô nương vội vàng dậm chân một cái:

- Gia gia, nếu đã quyết định thì ra tay đi, nếu không thì phải nhận một cái xác làm đệ tử đó.

Trung niên lão nhân “hừm hừm” trong miệng lấy giọng quát lớn:

- Chư vị hãy dừng tay lại đi.

Âm thanh có nội công chân lực phổ vào nên tuy không lớn lắm vẫn rung động đau nhót cả màng nhĩ. Do đó sáu đại hán Hoàng Long Võ Hội giật bắn người lên, dừng tay ngơ ngác hỏi nhau:

- Lão này ghê gớm thực. Chẳng biết định làm gì với chúng ta đó. Đại sư ca mau hỏi xem cho rõ.

Đại hán lớn tuổi gật đầu, gắng gượng cung tay tỏ vẻ lễ phép:

- Tại hạ là Ung Mạnh, đại đệ tử của Hoàng Long lão sư gia trong Võ Hội, xin thỉnh giáo cao danh tiền bối trước.

Trung niên lão nhân cúi đầu chặn lại:

- Không dám, lão là một kẻ mãi võ độ nhật, chẳng đáng để các hạ kính trọng.

Tuy nhiên đã hỏi thì xin muối mặt trả lời vậy. Trước kia trong giang hồ người ta gọi lão bằng ngoại hiệu Đại Lực Thần Chương, nhưng từ khi tha phương cầu thực tự bỏ bớt chữ Thần đi cho khỏi bẽ mặt.

Ung Mạnh chột giật bắn người la nhỏ:

- Đại Lực Thần Chương, vậy ra tiền bối là Đông Môn Hóa ở Vân Thành phải không?

Trung niên lão nhân hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu ngẫm nghĩ đáp lại:

- Hơn mười năm nay tưởng rằng cái tên Hòa họ Đông Môn đã mai một trong giang hồ, hóa ra vẫn còn lớp hậu bối nghe đến thực cảm khái vô cùng.

Thì ra thiên biến cố mười năm trước ở Vân Thành Đông Bình Quân đã đồn đại tới đất Tam Tương. Trước kia Đông Môn Hóa nổi danh Đại Lực Thần Chương, gia sản lại rất phú quý nên được nhiều người ngưỡng mộ. Về sau ông ta thành hôn với một giai nhân nức tiếng ở Tây Giang thì lại càng được trầm trồ khen ngợi nhiều hơn. Tiếc rằng phước bất trùng lai họa vô đơn chí, cũng vào ngày rằm trung thu đang rộn rịp sắp đặc cỗ bàn thì Đông Môn phu nhân đột nhiên biến mất. Lúc đó hai người đã có với nhau một nữ hài nhi nên Đông Môn Hòa bỏ hết mọi việc giang hồ cũng như kinh doanh để chăm sóc cho cô tử.

Vì vậy Đông Môn Gia Trang ngày càng sa sút và nỗi nhớ nhung thắc mắc về người hiền thê khiến ông ta quyết định lưu lạc giang hồ để tìm tung tích. Trải qua mười mấy năm vô vọng, vàng bạc tích lũy đã hết sạch, Đông Môn Hóa đành phải dùng võ học để sinh nhai, luôn tiện di chuyển chân trời góc bể để tìm kiếm tiếp tục. Sắp tới ngày trung thu bất hạnh gợi nhớ biết bao kỷ niệm, Đông Môn Hóa mới quyết định tới Ma

Vân Thiên Nham. Nơi đây có thể hội tụ hàng ngàn bảo thủ võ lâm tất sẽ dễ dàng tìm được manh mối hơn là đi phiêu bạt kỳ hồ.

Ứng Mạnh nghe Đông Môn Hóa xác nhận thì ngấm ngầm kinh hãi, vái dài một cái:

- Sư phụ lão nhân thường nhắc tới đại danh tiền bối luôn nên bọn tại hạ mới được biết tới. Nếu tiền bối không chê Hoàng Long Võ Hội thì tại hạ thay mặt sư phụ kính mời tiền bối đến chơi năm bữa nửa tháng. Bao giờ tới ngày trung thu thì chúng ta cùng đến Ma Vân Thiên Nham nghiên cứu võ học.

Thấy Ứng Mạnh lễ phép, Đông Môn Hóa cũng hạ giọng ôn hòa trả lời:

- Ta đã quen với bụi phong trần chẳng muốn quấy nhiễu nhiều người khác, đa tạ hảo ý.

Ứng Mạnh không đợi gì hơn vội vàng hô lớn:

- Tiền bối đã không bằng lòng, tại hạ cung kính rút lui liền.

Đông Môn Hóa chìa tay ra thông thả gạt đầu:

- Được lắm, các người cứ tự tiện đi.

Ứng Mạnh mừng rỡ vô cùng, xoay người hô lớn:

- Dẫn giải họ Bạch về Võ Hội.

Năm tên đại hán vừa cung tay định thi lễ thì Đông Môn Hóa cười gằn một cái:

- Chỉ có các người rút lui thôi, tiểu tử họ Bạch để đó cho ta.

Ứng Mạnh giật nảy mình, ấp úng hỏi mau:

- Đây là tiểu sư đệ vừa phạm phải lỗi tày trời với lão sư phụ, tiền bối giữ hán lại để làm gì?

Đông Môn Hóa tuy cười mà ánh mắt lộ hẳn vẻ uy nghiêm bức người:

- Đại Lực Chuông này có cần phải giải thích với hậu bối không nhỉ? Người cứ về bẩm báo với sư phụ là không bị trách phạt gì đâu.

Thực ra ông ta cũng không nhớ tên họ vị sư phụ trong Hoàng Long Võ Hội nên chỉ nói hàm hồ cho qua. Ngờ đâu Ứng Mạnh nhú mày rất băn khoăn, mãi sau mới nghiêm nghị vái dài một cái:

- Tuy lão tiền bối danh trấn giang hồ thực, nhưng tiểu bối không thể nào tuân theo.

Nếu tiền bối muốn giữ họ Bạch thì chắc sư phụ ưng thuận liền. Có điều tiền bối nên tới Võ Hội nói qua một tiếng thì hơn.

Đông Môn Hóa tảng lờ như không nghe thấy, đưa tay ngoắc Bạch Thiếu Hồng:

- Tiểu tử lại đây.

Dĩ nhiên chàng thiếu niên cực kỳ mừng rỡ, khoa chân chạy liền. Ngay lập tức hai đại hán đệ tử đứng gần nhất lạng người chặn đường. Một tên đưa tay chop sau gáy còn một tên dùng cước quét ngang đầu gối của Bạch Thiếu Hồng theo chiêu “Thiên Quân Hoành Tảo”. Chàng thiếu niên tuy thấy rất rõ đường tấn công nhưng phản ứng thiếu sức lực nên hơi bị chậm một chút, cùng một lúc cảm thấy sau gáy sắp bị tóm chặt và hai đầu gối đã bị cước của đại hán chạm phải da thịt.

Do đó Bạch Thiếu Hồng kinh hoảng la lên “ôi chà” để biểu lộ. Chữ “ôi” vừa ra khỏi miệng đã thấy mắt mình thấp thoáng bóng nhân ảnh, đến chữ “chà” thì Đông Môn Hóa tiến sát từ bao giờ. Tay tả ông ta như con rắn sống luồn qua cổ Bạch Thiếu Hồng nắm lấy uyển mạch đối phương trong khi tay hữu gạt nhẹ một cái ngăn cản đường cước. Tay chạm chân tất sức lực không thể nào hơn được, vậy mà tên đại hán rú lên một tiếng, đường cước như chạm phải sắt thép đau đớn đến mức khụy ngay xuống đất.

Diễn biến mau lẹ hơn chớp nhoáng khiến Ứng Mạnh chưa kịp phản ứng gì thì mọi việc đã xong xuôi.

Đông Môn Hóa nắm uyển mạch tên đệ tử đẩy nhẹ một cái, tới lượt tên này mất thăng bằng ngã quay dưới đất.

Đông Môn Hóa cười nhẹ, ung dung nói với Bạch Thiếu Hồng:

- Người cứ đi sau lưng ta là khỏi lo tên nào dám xâm phạm.

Vừa nói Đông Môn Hóa vừa xoay người để trở lại chỗ cũ không thèm nhìn tới bọn đệ tử Hoàng Long Võ Hội nữa mắt. Đã là người học võ, tất nhiên rất coi trọng sĩ diện.

Ứng Mạnh tuy run rẩy trong lòng, vẫn nghiêng rằng lạng người chặn đứng rồi hỏi:

- Nếu tiền bối muốn lấy người đi thì phải bước qua xác sáu huynh đệ tại hạ mới xong.

Đông Môn Hóa liếc mắt thở dài một cái:

- Làm gì đến nỗi ghê gớm thế, ta đã nghĩ đến việc này rồi. Đám bọn người bị thương thì gây thù chuốc oán với Hoàng Long Võ Hội, còn không để lại tí bằng chứng bọn người sẽ khó khăn nói với sư phụ thật.

Lão xoay tay lại nói tiếp với tiểu cô nương:

- Tiểu nha đầu, ta mà dùng tới chưởng lực thì e rằng bọn này khó bảo toàn tánh mạng, vì vậy người biểu diễn môn Tinh Phong Châm đi.

Giao đấu mà báo trước chứng tỏ Đông Môn Hóa rất coi thường bọn Hoàng Long Võ Hội. Tiểu cô nương thông thả gạt đầu một cái, hai cánh tay trắng như mỡ động đờit ngọt vung lên. Lập tức phát xuất một luồng khí màu đen mờ chụp xuống toàn bộ kể cả Đông Môn Hóa lẫn Bạch Thiếu Hồng. Đám mây đen này chính là mấy chục mũi kim châm nên nó xé gió phát ra âm thanh vù vù như đàn ong đang bay với tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Sáu tên đệ tử đồng loạt hô lớn:

“Coi chừng độc châm” rồi lấy vạt áo múa tít lên bảo vệ toàn bộ thân thể. Riêng Bạch Thiếu Hồng rất yên trí nên cứ đứng bất động quan sát động tĩnh, cả Đông Môn Hóa cũng không nhúc nhích tí nào. Trong chớp mắt đám mây đen tản lạc và biến mất liền nhưng bọn đại hán vẫn không dám thờ ơ, múa may thêm một hồi nữa thấy không có gì khác lạ mới dừng tay nhìn nhau cười nhạt một cái.

Thấy đối phương tỏ vẻ khinh thường, Đông Môn Hóa cười trả lại, thông thả nói rất kỳ lạ:

- Các người cứ mang mấy kỷ vật trên đầu về cho sư phụ xem xét là chẳng bị tội gì nữa.

Lúc đó bọn đại hán mới giật mình thì nhau đưa tay lên đầu, tên nào cũng kinh hãi “A” một tiếng kinh hoàng. Thì ra trên búi tóc sáu đại hán đều có mấy mũi kim châm cắm tua tua như lông nhím vậy. Ứng Mạnh toan lần mò rút ra thì Đông Môn Hóa thở dài nói tiếp:

- Con tiểu nha đầu này luyện tập hoài mà không có tiến bộ tí nào, đã gọi là Tinh không biểu hiện được nó thì sai hết yếu quyết rồi đó.

Sáu đại hán vội nhìn nhau, lần này tên nào cũng dở người ra kinh hoảng thêm một bậc bởi vì mỗi búi tóc đều có đúng năm mũi kim xếp thành hình ngôi sao rất đều đặn. Chỉ riêng Ứng Mạnh là đại đệ tử nên võ công khá nhất, kình lực đánh bật mấy mũi tên xé rách đi một chút chẳng ra hình dạng ngôi sao nữa. Vì vậy Đông Môn Hóa mới lên tiếng chê trách ái nữ. Tiểu cô nương hơi đỏ mặt xấu hổ, dậm chân tỏ vẻ tức giận khiến phong thái càng thêm yêu kiều.

Đông Môn Hóa không để ý đến, xoay qua hỏi lớn:

- Nếu năm mũi châm này xích xuống mấy phân thì các người vĩnh viễn không thấy cảnh sắc thế gian nữa đó. Hiện tại mắt còn sáng thì lòng đừng mờ tối nghĩ đến chuyện chống đối mà uống mạng vô ích.

Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ lạnh lùng, chẳng phải nói đùa nên sáu đại hán bất giác rùng mình một cái. Ứng Mạnh trấn tĩnh trước nhất, tự biết mới là tiểu cô nương yếu điệu kiều mỹ xuất thủ mà đã không chống nổi gì nói gì đến Đông Môn Hóa.

Do đó hán gống gượng trầm giọng nói vớt vát:

- Bọn tại hạ nhận thua keo này đành phải để họ Bạch lại nhưng trong vòng ngày hôm nay Lão sư phụ không để tiền bối tự tiện thế đâu.

Đông Môn Hóa không muốn vũ nhục họ thêm, phất tay ra hiệu cũng với lời đáp trả:

- Được rồi, lão mẫu cũng có tí lỗi bức hiếp tiểu bối, sẵn sàng chờ đợi bọn các người tới thanh toán. Các người bấm báo càng sớm càng tốt, đừng để dây dưa tới ngày trung thu đấy.

Ứng Mạnh không trả lời, hậm hực co chân chạy về hướng Nhạc Dương liền, năm tên đệ tử biết thân biết phận hơn, cúi gầm mặt chạy theo vị đại sư ca.

2. Hắc Chu Bang Ngăn Cản Quần Hùng

Đông Môn Hóa lẳng lặng dõi mắt đến khi bọn đệ tử Hoàng Long Võ Hội khuất hẳn mới thở dài một cái:

- Thế là ta lại gây thêm một chút phiền phức nữa rồi đó.

Tiểu cô nương châu môi trả lời liền:

- Bọn này đâu đáng để gia gia quan tâm, trước mắt lời được một đệ tử và một tên giúp việc cái đã.

Đông Môn Hóa tính rất phóng khoáng cười hà hà mấy tiếng bỏ qua chuyện lo lắng luôn. Lão xoay người ngắm nghía Bạch Thiếu Hồng tấm tắc khen ngợi:

- Tiểu tử có căn cơ lắm, nếu người chịu khó theo ta vài năm là chẳng sợ Hoàng Long Võ Hội nữa.

Tiểu cô nương xen lời quát thán thốt:

- Sao người không làm lễ nhận sư phụ đi, diện mạo coi cũng khá mà hóa ra gốc tử mất rồi.

Đông Môn Hóa cười hà hà, trong lòng định ninh Bạch Thiếu Hồng sẽ quì xuống bái sư liền, ngờ đâu chàng thiếu niên chỉ vái dài một cái:

- Ân đức cứu giúp của tiền bối thì tiểu bối xin ghi nhận. Tiếc rằng tiểu bối có chút chuyện riêng sau này sẽ bồi đáp lại ân nghĩa này.

Đông Môn Hóa và tiểu cô nương tuyệt sắc đồng ngăn người “ủa” một cái có vẻ thất vọng vô cùng. Tiểu cô nương nóng nảy chỉ mặt chàng quát tháo luôn:

- Ta nói người là gốc tử chẳng sai tí nào, biết bao người mong mỏi được gia gia ta thu nhận mà không xong. Người cho rằng võ công của chúng ta không đáng để bái sư sao?

Bạch Thiếu Hồng không hề tỏ vẻ giận dữ, chỉ cúi đầu suy nghĩ rồi chợt hỏi một câu rất lạ lùng:

- Nếu so sánh võ công của tiền bối với Ma Vân Quỷ Tự Ở Thiên Nham thì cao thấp ra sao?

Đông Môn Hóa giật thót người, vừa cười khổ vừa nhú mày trả lời một hơi:

- Võ công trên Ma Vân Thiên Nham cao siêu đến mức nào, thật ra chẳng ai biết chính xác, nên đem Đại Lực Thần Chương của ta so sánh sao nổi. Người hỏi là có ý gì?

Bạch Thiếu Hồng lẳng lặng dùng vạt áo lau chút cát đất cùng mấy vết máu khô trên mặt. Tuy có sưng húp cả mặt mũi nhưng diện mạo vẫn lộ hẳn vẻ tuấn mỹ và cương nghị phi phàm. Chàng trầm ngâm trả lời:

- Tiểu bối có một mối thù rất lớn, võ công của thủ phạm cao siêu vô tướng, nên quyết phải học được một loại nào đó thượng thừa hơn thiên hạ mới mong hoàn tất tâm nguyện. Không phải tiểu bối có lòng khinh rẽ võ công của tiền bối, chỉ tiếc rằng chưa đủ mà thôi. Nếu tiểu bối cứ nhận bừa thì sau này có khi lại mang tiếng phản đồ như vừa rồi đấy.

Đông Môn Hóa và tiểu cô nương tranh nhau hỏi cùng một lượt:

- Ta thấy bọn kia gọi người bằng tiểu sư đệ, chẳng lẽ người chưa bái sư ở Hoàng Long Võ Hội sao?

- Tiểu tử kiêu ngạo thật, người hãy kể rõ thân thế và kẻ thù đi. Gia gia ta võ công rất cao siêu, sẽ giúp người một tay là xong liền.

Gần đó có một cây cổ thụ tỏa bóng mát rất rậm. Đông Môn Hóa thong thả chỉ tay đề nghị:

- Có lẽ câu chuyện sẽ dài dòng, chi bằng chúng ta đến đó nghỉ chân uống chút rượu giải nhiệt đi.

Từ lúc hiền thể bị mất tung, Đông Môn Hóa hay dùng rượu để quên sầu. Mười mấy năm nay đã thành tính, uống như hủ chìm vậy. Dù là đi tới đâu, ông ta cũng có dự bị mấy vò rượu lớn, vì vậy ngay lúc ngồi xuống đã nhanh miệng hồi thức hai đại hán đi theo:

- Lấy rượu ra mau kéo con sâu trong bụng nó cắn chết ta mất.

Sau khi hết một tuần rượu, Bạch Thiếu Hồng mới ngậm ngùi kể sơ lược cuộc đời của mình. Thì ra thiếu niên này là người Bạch Đô Thành, thân phận lưu lạc từ ba năm nay, tứ cố vô thân làm đủ mọi nghề để sinh nhai. Khi được Hoàng Long Võ Hội ở Nhạc Dương thu nhận làm một gia nhân chuyên lo săn sóc hoa viên của Võ Hội. Một hôm tại đây, các nhân vật trong Võ Hội tổ chức một cuộc tỉ thí võ công. Bạch Thiếu Hồng tuy chưa học qua văn nghệ miệng bình phẩm nhiều câu rất hữu lý khiến Hoàng Long võ sư phải giật mình kinh ngạc.

Những ngày sau đó mỗi lần luyện tập võ công, ông ta đều cho Bạch Thiếu Hồng tham gia. Chủ yếu để xem chàng phê bình ra sao lấy đó mà tăng tiến thêm võ học.

Chàng thiếu niên quen dần với thể võ chứ hoàn toàn Hoàng Long võ sư chưa hề chỉ dạy tí nào. Nghe kể đến đây, Đông Môn Hóa gật gù hỏi một câu:

- Người đã không có võ công sao còn phê bình đúng sai được, điều này kỳ lạ thực đấy.

Bạch Thiếu Hồng thấy lão nhân có vẻ nghi ngờ liền cười gượng giải thích một hơi:

- Thoạt đầu tiểu bối thấy chiêu “Cương Dao Trảm Xà” chẳng hạn, chân phải bước tới để sức lực dồn về phía trước. Trong khi tay hữu phạt ngang thì tay trái co lại để đầu vai xoay nửa vòng tăng thêm sức mạnh là đúng. Tiếp đến những chiêu như “Thương tùng nghinh khách” thì phải co một chân lên cho giống hình tượng thân cây vừa vô lý vừa phải dồn sức vào một chân thì tất sẽ yếu kém đi rất nhiều.

Tiểu cô nương đã được giới thiệu tên Tiểu Song cười nhẹ xen vào hỏi luôn:

- Thế thì theo người chiêu “Thương tùng nghinh khách” phải ra sao?

Bạch Thiếu Hồng ung dung đáp lại:

- Giá như bàn chân bước về trước năm tấc, thì bộ pháp sẽ vững hơn, gia dĩ nếu không chống đỡ được thì cứ việc hất chân lên, không đá trúng cũng giải nguy được ngay.

Đông Môn Hóa và Tiểu Song nhìn nhau hết sức kinh ngạc, bởi vì đây chỉ là những bài võ tầm thường của người mới học, dùng nó hoạt động gân xương chứ so với nội công kinh khí thì giống như con nít đang tập đi. Tuy vậy lời giải thích của Bạch Thiếu Hồng na ná giống như võ học thượng thừa vô chiêu vô chấp, không cần câu nệ hình thức vô ích. Do đó Đông Môn Hóa trầm giọng khen ngợi:

- Đầu óc của người linh mãnh thật. Khi nãy thấy người chống trả một lúc sáu người hoàn toàn không có chiêu thức gì nhưng hiệu dụng rất lớn, ta đã có ý thắc mắc. Hóa ra người được trời đất phú cho cái hiểu biết rất cao diệu tự nhiên trong võ học.

Tiểu Song nhân cơ hội đó lại tiếp tục thúc dục:

- Người theo gia gia ta thì càng phát huy được võ học cao siêu hơn, mau mau bá sư đi. Hay là ta gọi người bằng sư đệ trước nhé.

Dù Tiểu Song có xinh đẹp đến đâu cũng chỉ là cô gái mười ba tuổi, nên tính khí rất trẻ con, chỉ hăm hờ chờ chàng chịu làm đệ tử là lên mặt tiểu sư tỷ liền.

Đông Môn Hóa cười nửa miệng xua tay ngăn cản rồi trợn mắt “ủa” một cái:

- Người ăn nói rất mực thước, lại được giao phó việc hoa viên tất gia thù không tầm thường, nếu tiện thì hãy nói thực cho ta nghe đi.

Bạch Thiếu Hồng lắc đầu, đôi lông mày nhăn tít tỏ vẻ khó khăn:

- Gia thù phải do chính tay tiểu bối báo thù, hiện tại chưa tiện nói rõ, xin tiền bối thứ lỗi.

Đông Môn Hóa thở dài thất vọng, bèn hỏi qua việc khác:

- Sau đó vì sao người bị Hoàng Long Võ Hội truy bắt?

Bạch Thiệu Hồng cười khở, kể tiếp câu chuyện đang bỏ dở:

- Sắp tới ngày Ma Vân Quỷ Tự hiện lên, cả Nhạc Dương đều xông vào săn.

Hoàng Long Võ Hội cũng không thoát được tham vọng này nên mở một cuộc tỷ thí để kén chọn người đi theo vị võ sư vào Thiên Nam nghiên cứu. Ông ta có một nam tử là Hoàng Trịnh rất kiêu ngạo và độc ác nên trong lúc tỷ thí tất cả đều nhường nhịn hắn mấy phần. Rốt cuộc hắn là người đầu tiên được chọn đi theo.

Tiểu Song rất tức giận Bạch Thiệu Hồng không chịu nghe lời bái sư nên “hừm hừm” mấy cái xen vào luôn:

- Ta đoán chắc là người không phục hắn nên đã đánh chết rồi phải không?

Bạch Thiệu Hồng thoáng đỏ mặt, vì có người đoán đúng tâm sự của mình nhưng lại lắc đầu trả lời:

- Tiểu huynh đâu dám... Tiểu Song vội vã nhảy dựng lên một cái, lớn tiếng quát:

- Hồng rồi, người phải là tiểu đệ của ta mới đúng.

Bạch Thiệu Hồng tính không hay tranh cãi và nhịn nhục đã quên, gượng cười một cái sửa lại nói:

- Tiểu đệ làm gì có võ công để đánh chết nổi Hoàng Trịnh, có điều tên này ra chiêu nào cũng cố giữ vẻ cho thật đẹp mắt nên sơ hở hàng trăm chỗ.

Đông Môn Hóa cất tiếng cười ha hả rất khoái trí:

- Dù không chết, ta chắc người đã đánh Hoàng Trịnh gãy tay phun máu phải không nào?

Bạch Thiệu Hồng thở dài gật đầu một cái:

- Tiểu bối chủ ý để họ Hoàng thấy được những sơ hở của mình, ngờ đâu hắn ngu ngốc đến mức đã chẳng nhận ra mà còn tự đưa mặt mũi vào tay quyền của tiểu bối nữa chứ.

Đông Môn Hóa càng cười lớn hơn, mãi sau liếc mắt thấy Tiểu Song cứ nhăn nhĩ đôi mày liễu tuyệt đẹp mới chịu ngừng cười để hỏi:

- Hải nhi, người bắn khoản gì vậy?

Tiểu Song lấy vẻ nghiêm nghị trông rất đáng yêu, vênh mặt nói to:

- Tiểu tử này xưng tiểu đệ rất ngượng ngạo, gia gia bắt hắn gọi hải nhi một tiếng tỷ tỷ mới yên tâm được.

Đông Môn Hóa chút nữa chết sặc vì cười, tuy vậy bao nhiêu tâm hồn đã để hết vào ái nữ nên xoay qua Bạch Thiệu Hồng cười nói:

- Người có chí khí lớn lao không muốn làm đệ tử ta thì thôi, hãy gọi Tiểu Song bằng tỷ tỷ cũng chẳng mất mát gì.

Bạch Thiệu Hồng vẫn có ý chiều lòng hai người để đền đáp cái ơn cứu giúp, vì vậy chàng chẳng ngần ngại cất tiếng hô to:

- Đông Môn tỷ tỷ.

Tiểu Song đỏ hồng cả mặt, cười hì hì không ngớt, chứng tỏ khoái trá vô cùng.

Đột nhiên ngay lúc đó từ hướng Thiên Nam chạy ra hai người. Ngoài bước chân lão đạo còn có máu tươi chảy ra đây y phục. Cả hai có vẻ căm tức và xấu hổ nên cứ cúi gầm mặt chẳng dám nhìn ai tí nào. Đông Môn Hóa “hừ” một cái, đột ngột bốc người lên trên cao rồi từ trên không lạng người chớp nhoáng đã hạ thân trước mặt hai kẻ thảm bại kia. Lão nhân lịch sự nghiêng thân chào hỏi:

- Lão mẫu họ Đông Môn, chẳng hay phía trong Thiên Nam đã xảy ra biến sự gì vậy?

Hai đại hán lách người qua tiếp tục đi thẳng và trả lời rất cảm khẩn:

- Vào đó thì biết.

Người ta không trả lời thì thôi, lấy lý do gì mà gây hấn, vì vậy Đông Môn Hóa đành thở dài xoay người về lại bóng cây.

Tiểu Song tỏ ra nóng nảy hậm hực nói to:

- Hai tên này thực là vô lễ, nếu biết trước tiểu nhi đã cho họ một vài cái bạt tai rồi.

Đông Môn Hóa đang nhứ mảy suy nghĩ nên chỉ xua tay ngăn cản.

Bạch Thiếu Hồng liền nói thẳng ra luôn:

- Tiền bối, theo tiểu bối biết thì chắc chắn đây là thành tích của Hắc Chu Bang đó.

Đông Môn Hóa gật đầu không nói.

Bạch Thiếu Hồng nói tiếp:

- Việc đó tùy tiền bối định liệu, riêng tiểu bối, bất cứ giá nào cũng phải vào được Thiên Nham. Nếu Hoàng Thiên trì độ chỉ lối học được võ công siêu tuyệt thì mới mong trả thù báo hận.

Đông Môn Hóa giật mình một cái, nhanh miệng hỏi:

- Người định vào Thiên Nham sao? Thời gian còn gần tháng mới tới trung thu, hãy ở đây để ta thủng thủng tìm cách đối phó rồi cùng vào thì tốt hơn.

Bạch Thiếu Hồng cương quyết vãi tạ một cái:

- Đa tạ hảo tâm của tiền bối. Gia thù nóng như lửa đốt, vả lại tiểu bối còn ở ngoài ngày nào thì còn phiền phức với Hoàng Long Võ Hội ngày ấy. Xin cáo biệt vậy.

Nói xong Bạch Thiếu Hồng xoay lưng cất bước đi liền khiến Tiểu Song hết sức bức tức. Tiểu cô nương đề khí vọt qua đầu Bạch Thiếu Hồng bằng thân pháp “Sa Song Lạc Nhạn” cực kỳ đẹp mắt. Nàng trợn mắt quát tháo:

- Tiểu tử hôi thúi, ngươi là kẻ bạc nghĩa vô ơn thì ta cũng chẳng chấp, trước khi đi không thèm nói với ta nửa lời thì ta khó mà chịu nổi rồi đó.

Nói chưa hết câu, tiểu cô nương tuyệt thế đã hung dữ đưa tay lên tát một cái. Thế đánh rất chậm để Bạch Thiếu Hồng có thể tránh né được, cố ý dọa nạt mà thôi. Ngờ đâu, chàng thiếu niên cứ dờ người ra nhìn Tiểu Song không chớp mắt, do đó hứng nhận đầy đủ cái tát. Chỉ nghe “bốp” một tiếng, má trái của chàng đã in hằn năm dấu ngón tay, da thịt từ từ sưng phồng lên liền.

Vừa đau vừa tức nhưng bản tính rất quật cường, Bạch Thiếu Hồng lạnh lùng nói gọn:

- Tiểu tử tỷ, xin cáo biệt.

Nói xong, chàng thiếu niên cất bước đi liền khiến Tiểu Song cực kỳ ăn năn mà chẳng biết ăn nói thế nào cho phải. Nàng ấp úng được mấy chữ “ta... ta...” thì Bạch Thiếu Hồng đã đi khuất sau một khúc quanh.

Chàng đi hơn nửa tiếng mới đến ngõ núi dẫn vào Ma Vân Thiên Nham. Hiện tại nơi đây sừng sững một trung niên hán tử, điệu bộ cực kỳ kiêu ngạo và lạnh lẽo.

Da mặt đã xam xám đầy tử khí, lại thêm bộ quần áo toàn đen khiến càng thêm rợn người. Duy nhất nơi vạt áo có thêu hình một con cóc nho nhỏ, là dấu hiệu của Hắc Chu Bang mà thôi. Trung niên đại hán phát hiện ra Bạch Thiếu Hồng từ lâu nhưng vẫn đưa mắt lên trời trầm ngâm hình như trên thế gian chẳng có ai đáng để cho y phải bận tâm.

Vị trí đứng của hán tử chặn hán đường ra vào nên không nói cũng không xong.

Bạch Thiếu Hồng đành cung tay thi lễ:

- Tại hạ họ Bạch, muốn vào Ma Vân Thiên Nham chẳng hay các hạ có vui lòng nhường đường một chút được không?

Trung niên hán tử mặt xám vẫn không động dung, lạnh lùng đáp lại:

- Họ nào cũng thể thôi, nếu thắng được ta một chiêu một thức thì cứ thông thả mà vào lợi địa.

Bạch Thiếu Hồng hơi nhú mào, hỏi để kéo dài thời gian:

- Không còn phương pháp nào khác nữa ư?

Đại hán mặt xám trả lời bằng một tiếng “không” dứt khoát.

Bạch Thiếu Hồng lại hỏi:

- Tại hạ biết là không thể thắng nổi các hạ, nếu tìm được đường khác thì có vi phạm điều lệ không?

Thấy tiểu thiếu niên rất bình tĩnh, đại hán mặt xám không khỏi kinh ngạc từ từ quét đôi mắt sáng như điện chớp nhìn Bạch Thiếu Hồng một cái:

- Tứ phương tám hướng đều có người của Hắc Chu Bang thay phiên nhau canh giữ, tiểu tử không có võ công vượt trội thì đừng hòng mơ tưởng hảo huyền nữa.

Bạch Thiếu Hồng hơi thất vọng nhưng cố thuyết lý thử xem:

- Nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự do đầu óc thông minh hay không, sao Hắc Chu Bang lại so đo bằng võ công cao thấp?

Đại hán mặt xám vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu:

- Tứ đại hộ pháp chúng ta vâng lệnh bang chủ, không cần biết đúng hay sai.

Người không rút lui thì ta sẽ dùng đến chân tay giống như mấy người kia đó.

Bạch Thiếu Hồng thở phào phiến não:

- Các hạ quyết thì tại hạ không còn cách nào khác. Xin nương tay và thứ lỗi.

Lời nói vừa dứt, chàng liền bước xéo, xử một quyền rất mạnh bạo trong “La Hán quyền” đánh thẳng vào ngực đại hán. Thực ra đây chỉ là hư chế, đồng thời chân trái của Bạch Thiếu Hồng quét ngang rất mau theo thế “Bạch Xà quyền đầu” của Địa Đường Môn. Đối với các nhân vật tầm thường của Hoàng Long Võ Hội hay bọn côn đồ hung quang thì thế quét này rất lợi hại, dễ dàng khiến đối phương té ngã liền. Rất tiếc đây là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của Hắc Chu Bang có nội gia chân khí cao siêu nên nó chỉ là trò múa rối mà thôi.

Ngầm nhận ra võ công tệ hại của tiểu tử, đại hán mặt xám không thêm tận sức, ung dung gạt tay đỡ đường quyền trong khi đôi chân vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Do đó liên tiếp vang lên hai tiếng “bộp bộp” của da thịt chạm nhau. Cánh tay của Bạch Thiếu Hồng bị cái gạt đau đòn muốn gãy rời thì là chuyện đương nhiên phải xảy ra.

Riêng ống chân chạm phải đôi chân bất động của trung niên hán tử chẳng khác gì quét phải đá tảng, cực kỳ đau nhức. Điều này chứng tỏ nội công của hán cao siêu khác thường, thảo nào chưa lớn tuổi mấy đã được cất nhắc lên tới chức Hộ Pháp.

Tuy Bạch Thiếu Hồng bị một lúc hai chỗ chấn thương và cả thân hình dội bắn ra ngoài nhưng chàng không hề kêu la tiếng nào. Quạt cường chống tay toan đứng dậy nhưng bây giờ đau đòn mới thấm đến tim gan, thiếu niên bất giác “ồ” một cái rồi lại ngã lặn xuống đất. Cát đất chưa sạch hết lại thêm một lần dơ bẩn nữa, khiến tình trạng vô cùng tang thương.

Thấy vậy, đại hán mặt xám trầm giọng nói to:

- Ta là Trương Mạc Sơn, vai vế thấp nhất trong Tứ Đại Hộ Pháp, vì vậy người chỉ là trứng chọi đá mà thôi, bây giờ còn giữ được tính mạng thì hãy cứ đi cho rảnh mắt.

Thực ra Trương Mạc Sơn không phải là người nhân đức, chỉ thấy chàng quá mức hèn kém nên không muốn hạ sát thủ mà thôi. Bạch Thiếu Hồng cũng biết vậy nên gượng đứng lên nghiêng răng đáp lại:

- Tài nghệ tại hạ kém các hạ rất xa nên đành chịu nhục vậy, mong sẽ có ngày tái ngộ mới biết trời cao đất dày là thế nào.

Thấy Bạch Thiếu Hồng hết sức bất khuất, Trương Mạc Sơn hơi tức giận “hừ” một cái, lẳng lặng quan sát thiếu niên tấp tểnh đi ngược trở lại. Khi đã khá xa, Bạch Thiếu Hồng mới tìm một bụi cây chui vào nghỉ ngơi, dùng dầu nóng xoa bóp các chỗ đau nhức. Hiện tại tay chân đều bầm đen và sưng phù lên thì các loại dầu tẩm thường đó có ăn thua gì, vì vậy Bạch Thiếu Hồng phải nằm cho tới khi trời sụp tối mới cử động lại được. Nếu như người có nội công chân lực, chỉ cần vận hành chân nguyên một hai khắc thời gian là sẽ hoàn toàn hết hẳn liền.

Bạch Thiếu Hồng nằm im suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc tự lẩm bẩm một mình:

- Chỉ còn một phương pháp là có hy vọng vào được Ma Vân Thiên Nham mà thôi.

Thì ra trong thời gian phục dịch trong Hoàng Long Võ Hội, chàng thiếu niên đã chú tâm điều tra rất kỹ địa thế Thiên Nham. Nó chạy dài mấy dặm thực, nhưng chỉ có một con đường vào duy nhất, hai đầu đều là vực sâu vô đáy, đến loài vượn khỉ cũng không qua lọt hướng chi người. Gần phía Tây là vách đá sừng sững nhưng phía dưới có một cái hồ nhỏ, nếu nhắm cho chính xác thì may ra sẽ rơi trúng vào đó, không bị đập xương tan xác.

Vấn đề cái hồ này sâu cạn bao nhiêu, có đủ để cản lại sức rơi hay không thì Bạch Thiếu Hồng không thể biết. Do đó đây là phương cách liều lĩnh tới chín phần nhưng lại là phương cách duy nhất để lọt vào Thiên Nham. Chàng còn hy vọng là Hắc Chu Bang không để ý đến đường lối này, ngờ rằng chẳng có ai lớn gan thử thách để vô.

Giờ Tuất đến, chàng bắt đầu theo hướng Tây đi vòng tới đó.

Khinh công chẳng có, địa thế lại hiểm trở nên mãi giờ Tý, Bạch Thiếu Hồng mới đến nơi dự định, thực ra nơi đây gọi là Giám Hồ, tức hồ gương nhưng rất ít người biết tên. Từ xa Bạch Thiếu Hồng đã thấy thấp thoáng có ánh lửa bập bùng thì giật mình than dài:

- Không ngờ Hắc Chu Bang chu đáo ngoài dự kiến của mình. Nếu đã có Tứ Đại Hộ Pháp canh phòng thì ta muốn chết cũng không xong, đừng nói đến việc tự nhiên nhảy xuống hồ.

Tuy thất vọng, ý chí của chàng vẫn không mất hẳn, cẩn trọng luồn theo các bóng đêm di chuyển tới gần. Chẳng hiểu tại sao không có ai phát hiện ra tiếng bước chân, đến nỗi Bạch Thiếu Hồng đã trông rõ bốn tên áo đen đang ngồi sưởi ấm vẫn giữ kín được hành tung. Chàng còn đang thắc mắc thì chợt có một tên ngáp dài, lớn tiếng nói:

- Đã nửa tháng nay chúng ta vất vả ngày đêm ở đây mà chẳng có bóng ma nào xuất hiện. Không khéo Bang Chủ đã lo xa vô ích, có ai lớn gan đến hiểm địa này bao giờ.

Một tên khác già dặn hơn, vội đưa tay “suyt” một cái:

- Lý Tứ, ngươi chớ nói xàm để người khác nghe được là mất mạng oan uổng đấy.

Tên Lý Tứ gân cổ lên cãi liền:

- Đệ thấy sao thì nói vậy, chẳng lẽ vì thế mà phạm tội tử sao?

Lão già vừa ngăn cản, vừa chắc lưỡi giải thích:

- Dĩ nhiên chẳng ai dám liều mạng đi vào Thiên Nham bằng con đường này, vì vậy Bang Chủ chỉ cất đặt mấy tiểu tốt như chúng ta, nếu không Tứ Đại Hộ Pháp đã đứng ra phụ trách rồi, người không hiểu điều đó sao?

Lý Tứ tính rất ngoan cố, lạnh nhạt trả lời:

- Đệ đầu óc nông cạn chỉ biết nửa tháng nay, ngày phơi nắng, đêm đội sương, ăn toàn là lương khô thì có than thở vài tiếng cũng chẳng tội lỗi gì.

Bốn tên này còn lời qua tiếng lại thêm một hồi nữa nhưng Bạch Thiếu Hồng chẳng để lọt tai, trong lòng ngầm ngầm nhận ra hai điều rất có lợi. Tứ Đại Hộ Pháp không hiện diện thì cơ may thành công đến tám

chín phần, riêng bọn này tự nhận là tiểu tốt, chắc chắn võ công không thể hơn chàng được. Có điều là Bạch Thiếu Hồng muốn êm thấm lọt vào Thiên Nham, đừng cho Hắc Chu Bang biết sự việc thì mới mong ở lại lâu dài. Trung thu này nghiên cứu không ra thì âm thầm chờ đợi trung thu sau, thậm chí cả đời cũng chẳng muộn.

Do đó chàng xoay chuyển đầu óc nghĩ ra một kế. Chàng vừa chạy vòng ra vừa lớn tiếng kêu lên:

- Trương Mạc Sơn, người tưởng là hộ pháp thì chạy thoát tay ta sao?

Quả nhiên bốn tên áo đen giật bắn người nhìn nhau kêu hoảng hốt:

- Trương Tứ Hộ Pháp gặp đại địch rồi, mau mau chạy ra xem sao.

Bạch Thiếu Hồng đã có chủ ý nên nghe rất rõ, y mừng rỡ đánh một vòng về phía sau, nhắm hướng Giám Hồ chạy tới. Ngờ đâu chàng thiếu niên sững người “ái chà” một cái, nửa tức giận nửa thất vọng. Bốn tên đại hán đã được huấn luyện rất kỹ, tuy khẩn cấp nhưng cũng biết chia ra làm hai. Một nửa chạy theo tiếng kêu để quan sát động tĩnh, hai tên còn lại rút đao hoành ngang cản trọng đề phòng không sót chỗ nào cả.

Vì vậy tiếng kêu của chàng lập tức bị phát hiện, hai tên áo đen đồng loạt hô lớn:

- Ai đó, đọc ám ngữ đi.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm hoảng sợ cách thức sắp xếp hết sức kỹ lưỡng của bọn Hắc Chu Bang. Chàng vừa vận sức chạy tới vừa la hoảng:

- Trời ơi, Trương Hộ Pháp đang bị nguy hiểm, sao không cứu viện ngay đi. Ta... ta... quên mất ám ngữ rồi.

Sở dĩ Bạch Thiếu Hồng cố ý kêu la vòng vòng là để đủ thời gian vượt qua khoảng cách. Khi ở trước mặt hai tên bang chúng còn ngơ ngác, lập tức chàng dùng cả hai tay tổng quyền ra liền. Sự việc xảy ra rất chớp nhoáng nên hai tên bang chúng vội vàng nghiêng người tránh né, đồng thời hai đường đao cũng không chậm trễ cùng lúc trên dưới phạt ngang một cái.

Đây lại là điểm Bạch Thiếu Hồng không ngờ tới, đao pháp của hai tên này phản ứng thuần thực hơn sự đánh giá của chàng. Muốn tránh được hai đường đao, Bạch Thiếu Hồng bắt buộc phải lộn người về sau, như vậy hóa ra sẽ chậm trễ mất, chẳng bao giờ có cơ hội tiếp cận với bờ vực được nữa. Vì vậy chàng thiếu niên bất khuất nghiêng răng đập mạnh chân một cái, vừa vọt nhanh để dùng lưng chặn hứng chịu hai đường đao vừa đẩy thân hình lao thẳng xuống vực luôn.

Sự liều lĩnh tột cùng của chàng khiến hai tên bang chúng giật bắn cả người, đường đao vì thế tự nhiên giảm hẳn gân sức, vừa đủ cửa sâu vào da thịt vài phân là Bạch Thiếu Hồng đã rơi nhanh xuống vực. Chớp mắt thân hình chàng lặn vào bóng tối mất dạng ngay lập tức.

Hai tên áo đen ngẩn người ra nhìn nhau không chớp mắt, mãi lâu sau, một tên mới trầm giọng nói khẽ:

- Chúng ta coi như không có ai đến đây là xong.

Tên kia nháy mắt hạ giọng trả lời liền:

- Đúng thế, định nhân vừa trúng hai đao vừa rớt xuống vực sâu trăm trượng thì còn lo gì mà phải bẩm báo thêm phiền phức.

3. Kỳ Ngộ Thiên Địa Song Quân

Thân hình Bạch Thiếu Hồng rơi rất nhanh, bên tai chỉ nghe tiếng gió ù ù như đang lọt vào cuống phong. Hàn khí lạnh buốt của núi rừng khiến cho da thịt tê dại, chàng chẳng có cảm giác đau đớn vì hai đường đao tí nào. Đầu óc Bạch Thiếu Hồng chỉ còn lại mỗi một ý nghĩ duy nhất là phải sống sót để báo thù rửa hận. Nhờ có ý chí mạnh mẽ này, chàng trấn tĩnh cố sức nhận coi Giám Hồ ở đâu.

Cũng may đêm nay lơ mờ có ánh trăng chiếu xuống lấp lánh, phản xạ trên mặt nước trong xanh, biến thành một tấm gương khổng lồ nên chàng biết ngay mình rơi hơi xa về phía bên phải một chút.

Đã suy nghĩ được tất sinh cơ nổi dậy, Bạch Thiếu Hồng sức nhớ ra bất cứ cao thủ nào cũng dùng động tác lộn người để lấy lại cân bằng và giảm bớt sức rơi. Do đó chàng cấp tốc thi hành, quả nhiên đà rơi có chậm lại một chút, vừa nhìn thấy một khối đá to chìa hẳn ra khỏi vách đá.

Phúc chí tâm linh, Bạch Thiếu Hồng xoay người để hướng chân về đó điểm nhanh một cái. Thân hình có phản lực bay xéo về phía trái chừng hai thước. Chưa kịp nhận định như thế đã đủ chưa, Bạch Thiếu Hồng đã cảm nhận mắt mình lóe lên cực kỳ đau nhức, toàn thân rơi vào khối nước lạnh buốt đến xương tủy. Chàng mừng rỡ ngậm miệng để chờ đợi, đồng thời cả tứ chi quật liên tiếp đừng cho chìm xuống quá sâu.

Phản xạ của Bạch Thiếu Hồng rất mau lẹ, vậy mà khi trời lên cơ hồ mặt nước ở mãi đâu đâu, chứng tỏ đã chìm xuống sâu mấy chục trượng. Không khí cạn kiệt khiến tứ chi không sao cử động nổi và đầu óc bắt đầu có cảm giác mơ hồ hẳn đi. Có lúc chàng đã cho rằng mình đã chết, chẳng qua dưới Âm Ty lạnh lẽo lại tưởng rằng hồ nước đó thôi. Bạch Thiếu Hồng bất giác than thở một tiếng “hỡi ôi”.

Ngay lập tức nước lạnh tràn vào miệng mũi, xuống cả phế quản phải sặc lên mấy cái. Nhờ vậy sức lực ở đâu tự nhiên dồn về, chàng chợt đập mạnh hai chân vừa vận trời hẳn lên mặt nước. Bạch Thiếu Hồng cấp tốc hít dài một hơi rồi để mặc thân hình chìm trở lại sau khi bình ổn tâm thần mới uể oải bơi vào.

Con người thật kỳ lạ, khi chạy chết thì cố gắng đến đâu cũng được, lúc đã lên bờ đá, lập tức chân khí bay đi liền. Bạch Thiếu Hồng ngã ra chết giấc tức thì.

Chàng thiếu niên khổ sở này thiếp mãi cho tới khi chim chóc kêu nhau rộn rã buổi ban mai, mới bàng hoàng tỉnh lại. Tuy đầu óc còn nặng như chì và gân cốt đau nhức chẳng khác bị bỏ vào cối xay, Bạch Thiếu Hồng vẫn gắng gượng lồm bồm trong miệng:

- Cảm tạ Hoàng Thiên đã cho họ Bạch một con đường sống sót để báo thù rửa hận.

Sợ rằng phía trên có thể nhìn thấy mình, Bạch Thiếu Hồng dùng cả tứ chi trườn người vào một bụi cây lưa thưa nằm phục trong đó ngủ thêm một giấc đến mai trưa mới tỉnh dậy. Chàng toan chống tay đứng lên đột nhiên toàn thân tê tái bất lực, hốt hoảng kêu lớn:

- Trời ơi, sao lại thế này, có lẽ gân cốt ta đã bị chấn động bại liệt rồi chăng?

Tự hỏi rồi tự lắc đầu phản bác:

- Không đúng, vừa rồi ta còn thấy đau nhức hơn mà vẫn bò đi được, lẽ nào bây giờ thương thế lại nặng hơn.

Tha hồ cho chàng nói đi nói lại, vận hết gân sức để cử động thân thể vẫn không nhúc nhích được tí nào. Chàng bất giác la lên hoảng hốt:

- Nơi đây chắc có ma quỷ hiện hình điểm huyệt cho ta đỡ sống đỡ chết chứ đời nào tự nhiên nảy sinh tình trạng kỳ lạ này được.

Đột nhiên có một tiếng khàn khàn vang lên:

- Thăng nhải này có im đi để ta luyện công hay không?

Bạch Thiếu Hồng không sao tưởng tượng ra được dưới đáy Ma Vân Thiên Nham có người hiện diện, lại còn luyện công hành khí nữa mới thật quái lạ. Mãi sững sờ chàng im lặng một hồi, chợt tỉnh trí la lên:

- Thì ra ngươi là người điểm huyệt ta phải không?

Chẳng có tiếng trả lời nhưng vừa rồi ước đoán cự ly khoảng cách, chàng biết chắc nhân vật quái lạ đang ở rất gần, nên lớn tiếng mắng chửi:

- Ngươi nhân lúc ta bất tỉnh mới ra tay điểm huyệt thì đúng là tiểu nhân hèn hạ.

Nếu không giải huyệt thì ta sẽ réo tổ tiên ngươi ra đây.

Hăm dọa tới mức đó vẫn không có hồi âm khiến Bạch Thiếu Hồng dờ khóc dờ cười, chàng muốn xoay đầu nhìn xem quái nhân là ai cũng không xong. Do đó chợt nảy ra một ý nghĩ, lớn tiếng hỏi luôn:

- Được rồi, ngươi đã hèn hạ thế thì ta sẽ nói luôn miệng để cho ngươi loạn thần trí “tẩu hỏa nhập ma” chơi... Chưa hết câu, tai Bạch Thiếu Hồng đã nghe một âm thanh “bốp” thục to trước khi thấy má trái mình sưng

phù lên và cực kỳ đau đớn. Mặc dù nơi khoe miệng đã ứa ra một chút máu tươi, Bạch Thiếu Hồng vẫn thoáng một ý tưởng rất khôi hài, bèn nói ra miệng:

- Thì ra người là nam nhân, nam nhân bao giờ tát tai cũng thiếu êm ái hơn nữ nhân. Chẳng thà ta nhận thêm một tát nữa của Tiểu Song cô nương còn hơn.

Ăn nói lảm nhảm vậy mà hóa ra có hiệu lực, nhân vật thần bí chợt “ủa” một cái tỏ vẻ sững sốt, rồi trầm giọng khàn khàn quát lại:

- Thằng nhỏ hóa điên rồi, người có im đi cho ta luyện công không đây?

Tuy Bạch Thiếu Hồng rất quật cường, nhưng vẫn biết cách tùy cơ ứng biến, hạ giọng lễ phép trả lời:

- Tiền bối giải huyết cho tiểu bối ra hồ tắm giặt và đi kiếm thức ăn là sẽ được yên tĩnh ngay lập tức đây.

Quái nhân “hừ” nhẹ một tiếng rồi Bạch Thiếu Hồng nghe “véo” một tiếng nho nhỏ, á huyết nhói lên ngay lập tức. Chàng tức giận đến ứa cả nước mắt song đành thở dài nằm bất động, đầu óc suy nghĩ toàn những tư tưởng thất vọng và chán nản. Chẳng biết đã qua mấy tiếng thời gian, tai chàng chợt nhận ra âm thanh “véo” như lúc nãy, á huyết liền được giải khai.

Thủ pháp “cách không đả huyết” giống như phép lạ thần tiên khiến Bạch Thiếu Hồng nguôi hấn cơn giận, cười khì một cái:

- Tiền bối làm ơn thì làm cho trót, xin giải khai luôn mấy huyết đạo kia nữa đi.

Quái nhân thần bí “hừm” trong miệng:

- Trước khi người khai thật là ai thì đừng hòng ta giải huyết đạo. Nếu là người của lão Thiên tới đây phá quấy thì ta sẽ có cách đối phó sau.

Bạch Thiếu Hồng vô cùng ngạc nhiên, mau miệng trả lời:

- Tiểu bối có biết lão Thiên là ai đâu, chẳng lẽ tiền bối không nghe thấy tiếng tiểu bối rơi xuống hồ sao?

Một thoáng im lặng rồi quái nhân thần bí cất tiếng cười khằng khặc:

- Lúc đó ta đi lên vách đá nghiên cứu nên không hay biết thực, nhưng tiểu tử lừa gạt ta sao được. Vách núi cao hơn trăm trượng thì con người có gan đến đâu cũng không đủ can đảm nhảy xuống đây, nhất là hồ nước sâu cạn thế nào người có biết nổi không?

Bạch Thiếu Hồng tình ngay lý gian, thở dài một cái:

- Tiền bối suy đoán theo lẽ thường tình thì đúng, đối với kẻ mang nặng huyết hải thâm cừu như tiểu bối thì phương cách nào cũng được. Miễn là có dịp được nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự thì vong mạng cũng vui lòng.

Quái nhân “ủa” ra chiều kinh ngạc:

- Nhỏ tuổi như người cũng có tham vọng nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự nữa sao?

Bạch Thiếu Hồng toan trả lời thì quái nhân đã mau miệng hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Thiên Nham bị lấp mất lối vào rồi sao, đến mức người phải liều mạng như vậy?

Tới lượt Bạch Thiếu Hồng tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng thoáng mắt chàng đã hiểu ra liền. Thì ra quái nhân đã ở Thiên Nham từ lâu nên hoàn toàn không biết sự việc Hắc Chu Bang lộng hành ngăn cản cao thủ giang hồ. Chàng bèn kể sơ qua, hy vọng quái nhân sẽ tức giận lên đó xóa bỏ điều vô lối này. Nào ngờ ông ta cất tiếng khen liền:

- Cái tên bang chủ nào đó của Hắc Chu Bang xử sự đúng lắm. Ma Vân Quỷ Tự huyền diệu vô song, để cho những kẻ ngu ngốc tham cứu chỉ thêm uống phí mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng cười nhẹ đáp mồm một câu:

- Hóa ra là thế. Tiền bối xem ra trác tuyệt hơn người, có lẽ đã nghiên cứu hoàn tất Ma Vân Quỷ Tự rồi chứ gì?

Quái nhân đột ngột cười như rú, âm thanh nửa bi thảm nửa xúc động vọng mãi tới lớp sương mù vẩn vù ngang lớp đá đen. Dứt tiếng rú, quái nhân mới chịu nói nhỏ nhỏ:

- Nếu hoàn tất lễ nào ta cứ phải ngồi mãi nơi đây đắm sương hút gió.

Bạch Thiếu Hồng không biết nói gì hơn bởi vì tâm hồn bất giác rung động cảm thông. Một khi toàn tâm toàn lực vẫn không đạt được ý nguyện thì chẳng còn gì bi thảm hơn sự vô vọng gặm nhấm ngày này qua tháng khác.

Quái nhân hình như cũng chìm đắm vào suy nghĩ nên lẩm bẩm một câu khác lạ:

- Chính lão Thiên tự phụ thông minh hơn ta, rốt cuộc sáu chục năm nay cũng phải chết dí nơi tuyệt địa đầy thối.

Bạch Thiếu Hồng nghe qua liền minh bạch nơi Thiên Nham chẳng phải có một mình quái nhân mà còn một lão già khác nữa. Chẳng rùng mình vì câu sáu mươi năm nay nên vô tình kêu lớn:

- Vô lý thực, con người chứ có phải sắt đá đâu mà chịu đựng khổ nhục mấy chục năm dài!

Quái nhân đang mơ màng liền giật mình tiếp lời, âm thanh khàn khàn chất chứa đầy nỗi bi hoài:

- Ta và lão Thiên cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu ngươi đã nhìn vào Ma Vân Quỷ Tự rồi, rốt cuộc sẽ như ta và lão Thiên mà thôi. Nó có ma lực khiến người ta điên đảo cả thần hồn và quên hẳn thời gian. Hỡi ơi, sáu chục năm trôi qua mà ta cứ tưởng đâu mới ngày hôm qua.

Bạch Thiếu Hồng nhân cơ hội đề nghị ngay:

- Tiểu bối có cơ duyên đưa đẩy lọt vào Thiên Nham, tuy tuổi còn non nớt nhưng ba cái đầu vẫn hơn. Xin tiền bối rộng lượng giải huyệt trước rồi sẽ bàn bạc sau.

Quái nhân cất tiếng cười ha hả tỏ vẻ châm biếm:

- Tiểu tử thuyết lý thật là hay, nhưng Thiên Địa Song Quân này lừng lẫy một thời mà sáu mươi năm nay nghiên cứu không ra. Chẳng lẽ thêm một cái đầu ngu ngốc của ngươi mà sáng tỏ ngay ư?

Bạch Thiếu Hồng không để ý đến lời mai mỉa bởi vì đang hết sức bàng hoàng với danh hiệu Thiên Địa Song Quân. Đây chính là hai nhân vật giang hồ đồn đãi đã tuyệt tích sau lần trung thu Giáp Tý sáu mươi năm trước. Hóa ra họ say mê Ma Vân Quỷ Tự đến mức ở luôn dưới đáy Thiên Nham cho tới hiện tại. Xem ra chuyện tìm hiểu Ma Vân Quỷ Tự không phải là chuyện đơn giản, một vài năm là hoàn tất.

Bạch Thiếu Hồng chợt lên tiếng hỏi:

- Tiểu bối rất ngưỡng mộ danh tiếng của Thiên Địa Song Quân, chẳng hay lão tiền bối kia ở đâu, nói cho tiểu bối biết để tiểu bối đến bái kiến vãn an.

Địa Quân lão nhân hơi giật mình hỏi lại:

- Ủa, ngươi hỏi lão Thiên phải không?

Chớp mắt, Bạch Thiếu Hồng đoán ra một việc. Thì ra đây là Địa Quân, còn hai tiếng “lão Thiên” là chỉ Thiên Quân. Chẳng gật đầu trả lời:

- Chính thị, chẳng hay có điều gì trắc trở nên tiền bối tỏ vẻ phân vân như vậy?

Địa Quân lão nhân chợt cười nhẹ, nói một câu hoàn toàn lạc lõng:

- Thì ra ngươi không phải là người của lão Thiên thực. Để ta giải huyệt xong sẽ nói chuyện cho rõ ràng.

Lúc cầu khẩn thì chẳng lọt tai, đến khi bắt gặp Địa Quân lão nhân nói là thi hành ngay. Bạch Thiếu Hồng chỉ nghe “veo veo” mấy tiếng nhỏ nhỏ là thân thể đã cử động được bình thường. Chẳng vui mừng ngồi dậy lớn tiếng khen ngợi:

- Cách không đả huyệt thủ pháp của tiền bối thật cao siêu không tưởng. Tiểu bối thành tâm kính phục vô cùng.

Địa Quân lão nhân không khỏi khoan khoái trong lòng, lớn tiếng cười dài:

- Người khen trật rồi, thủ pháp “Thất trượng phi hoa” của ta đã có từ trước, không phải là võ công trong Ma Vân Quỷ Tự.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ kinh hãi, bởi vì hai lý do. Đó là võ công trước kia của Địa Quân lão nhân đã cao siêu không tưởng, điểm thứ hai theo kiểu cách vừa nói thì Ma Vân Quỷ Tự còn chứa đựng võ học thượng thừa hơn gấp mấy lần, mới khiến ông ta say mê bỏ phí thời thanh xuân. Chàng lắc đầu lẩm bẩm:

- Khó tin được, chẳng lẽ Ma Vân Quỷ Tự khiến người ta biến thành thần tiên được hay sao?

Địa Quân lão nhân “hừ” một cái nghiêm giọng trả lời:

- Tuy ta mới hiểu được một hai thành trong Ma Vân Quỷ Tự nhưng chắc chắn nó là võ học cao diệu không lường. Không đi mây về gió được cũng chẳng khác thần tiên là mấy.

Bạch Thiếu Hồng đứng dậy vái lão nhân rất trịnh trọng:

- Đa tạ lão tiên bối chỉ giáo. Nếu tiểu bối nghiên cứu ra võ học trong Ma Vân Quỷ Tự thì mới mong trả được gia thù mang nặng từ lâu.

Địa Quân chợt sầm mặt quát tháo:

- Cần gì phải tốn công thế. Người chỉ cần bái ta làm sư phụ thì trong vòng ba năm đã là người vô địch thiên hạ rồi, muốn đánh chết ai mà chả được.

Bạch Thiếu Hồng ngăn người ra suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu quây quây:

- Tiên bối có hảo ý, tiểu bối xin tâm lãnh, thật sự không có võ công trong Ma Vân Quỷ Tự thì quyết không chống nổi hai thủ phạm đã gây ra ân oán cho họ Bạch đâu.

Đột nhiên chàng nghe như có tiếng gió thổi nhẹ, hai đầu vai đau nhói như bị kim sắt kẹp trúng. Mặc dù xương cốt kêu lên rằng sắp bị gãy lìa, chàng vẫn nghiêng răng quát hỏi:

- Tiên bối làm cái gì thế?

Hơi thở của Địa Quân phả cả vào gáy chàng:

- Hà hà, ta biểu diễn một chút võ công để người xem thử đó mà. Giờ đã đủ để người tâm phục ta làm sư phụ chưa?

Bạch Thiếu Hồng càng lúc càng đau đớn, nên buột miệng hỏi luôn:

- Nếu đứng trước mặt Nhị Sát Huyết Thần, võ công tiên bối có đủ để tâm phục không?

Hai tay của Địa Quân nói lỏng hẳn ra, chứng tỏ câu nói có hiệu lực chấn động rõ ràng:

- Thì ra đại địch của người là Nhị Sát Ma Thần.

Bạch Thiếu Hồng thở nhẹ, từ từ xoay người đối diện Địa Quân.

Chàng không khỏi giật mình vì trước mặt mình đứng là một dã nhân không hơn không kém. Trải qua sáu mươi năm y phục bằng loại vải thường đã mục nát hư hỏng hoàn toàn, chỉ còn lại tấm da hổ phủ ngoài rất sơ sài. Nếu không có một sợi dây mây buộc mấy vòng ngang lưng thì nó cũng chẳng che đậy được bao nhiêu. Riêng diện mạo Bạch Thiếu Hồng không sao nhận được rõ bởi vì râu tóc dài thậm thụt phủ kín toàn bộ.

Duy nhất biểu hiện đó là con người đang sống là ánh mắt tinh quang lấp lánh xuyên qua râu tóc cực kỳ sắc bén.

Bạch Thiếu Hồng can đảm hơn người không những không tỏ vẻ sợ hãi mà còn cười khẩy một cái:

- Hóa ra tiên bối cũng có chút nể nang uy danh của Nhị Sát Huyết Thần Ma Thần đấy.

Địa Quân mãi suy nghĩ nên hình như không nghe thấy, lẩm bẩm trong miệng:

- Có lẽ Nhị Sát Ma Thần đã minh bạch một ít trong Ma Vân Quỷ Tự nên mới đi lại giang hồ vào thời gian ta đang diện bích nghiên cứu.

Quái nhân chợt chớp mắt nhìn thẳng mặt Bạch Thiếu Hồng hỏi gần từng tiếng:

- Người tính danh là gì? Thân phận chắc không nhỏ nên mới gây thù chuốc oán với Nhị Sát Ma Thần. Hai lão ma gây án vào năm nào?

Bạch Thiệu Hồng đã có chủ định sẵn, trả lời một nửa câu hỏi chứ không tiết lộ thân thế:

- Cách đây mười năm, tức là lúc tiểu bối được năm tuổi, chứng kiến rõ ràng Nhị Sát xuống tay giết hại toàn gia hơn ba chục người. Tiền bối hỏi để làm gì?

Địa Quân vẫn theo luồng tư tưởng của mình, hấp tấp hỏi tiếp:

- Lúc đó người thấy thân pháp và võ công của hai lão ma ra sao?

Bạch Thiệu Hồng thở dài buồn bã, trầm giọng như đang hồi tưởng lại:

- Tiểu bối chưa đủ đầu óc nhận xét, vả lại toàn gia đều là nho gia danh sĩ có biết gì về võ công đâu. Tuy nhiên có một điều tiểu bối nhớ rất rõ ràng, đó là thân pháp của Nhị Sát phiêu phưởng như hồn ma, không hề có tí tiếng động nào. Lão ma đi sát bên người mà tiểu bối không hề hay biết, chớp mắt một cái đã thấy ba mươi mấy người nằm la liệt khắp trang viên rồi.

Địa Quân nóng nảy ngắt lời hỏi tiếp luôn, thần thái có vẻ rất kinh nghi:

- Sau đó người có xem xét các xác chết không? Có thấy đầu ngực mỗi người in hằn năm lỗ máu của Huyết Trảo không?

Nhắc tới thảm kịch, âm giọng Bạch Thiệu Hồng ghen ngào hằn lên:

- Những người kia thì tiểu bối chẳng có lòng dạ quan sát, riêng gia gia, má má và ba huynh muội, tổng cộng năm người là thân thích thì tất nhiên phải xem xét coi chết thật hay chưa. Vì vậy tiểu bối nhìn rất rõ ràng, người nào cũng có một điểm máu nơi Mi Xung.

Địa Quân lại vội vả cắt lời:

- Chỉ có một điểm máu?

Bạch Thiệu Hồng đáp:

- Tất cả đều có một điểm máu giống nhau y hệt, màu đỏ rực in hằn trên da thịt to bằng đồng xu, màu đỏ tươi tắn không phải là máu huyết và không hề ăn sâu vào da thịt tí nào?

Ánh mắt của Địa Quân càng rực sáng hơn, nghe tới đâu cứ “hừ hừ” trong cổ tỏ vẻ khấn trương cực độ, chờ chàng nói vừa dứt là hỏi tiếp ngay:

- Người có sờ thử vào điểm máu ấy không? Nó mềm nhũn như chẳng có tí xương thịt nào phải không?

Bạch Thiệu Hồng hơi giật mình, run run đáp lại bằng một giọng cũng khấn trương không kém:

- Sao tiền bối biết? Lúc đó tiểu bối có cảm giác như phía trong lớp da chẳng có xương thịt gì cả, nó lùng bùng như đựng nước ở trong vậy.

Đột nhiên Địa Quân ngửa mặt lên trời rú dài một tiếng chói óc khiến Bạch Thiệu Hồng không sao chịu đựng nổi. Dù đã mau lẹ bịt hai tai vẫn thấy choáng váng cả đầu óc, rốt cuộc chàng thiếu niên phải ngồi “bịch” xuống nền đá mới giữ được thân hình khỏi ngã nghiêng. Tuy vậy chàng có cảm giác tiếng rú có vẻ bị thương buồn bã hơn là hùng tráng.

Dường như Địa Quân lão nhân không để ý đến sự đau khổ của Bạch Thiệu Hồng, dứt tiếng rú là than dài một câu:

- Nhị Sát hơn bọn ta mất rồi, “U Lực Huyết Điểm Công” chưa đúng yếu quyết nhưng cũng vẫn có tiến bộ hơn ta rất nhiều.

Bạch Thiệu Hồng ngăn người ra kinh ngạc, trong suốt cuộc đời lưu lạc, chàng để tâm chú ý rất nhiều tên võ học thượng thừa khác người nhưng chưa hề nghe danh hiệu dài dòng này. Chàng buột miệng hỏi lớn:

- “U Lực Huyết Điểm Công” là gì, tại sao Nhị Sát cũng có võ học giống như tiền bối?

Địa Quân lão nhân rú lên một hơi để phát tiết rồi khấn cấp, trầm trọng đáp trả:

- Đó là một môn trong Ma Vân Quỷ Tự, sáu mươi năm trước, Thiên Địa Song Quân chúng ta và Nhị Sát Huyết Trảo cùng đọc được trên vách Hắc Nham.

Bạch Thiếu Hồng thực sự kinh hoàng, run rẩy kêu lên:

- Thì ra Nhị Sát Huyết Trảo Ma Thần chính là hai nhân vật hóa điên hóa cuồng năm xưa trên Thiên Nham đó ư?

Địa Quân lão nhân gật đầu xác nhận, bỗng nhiên hỏi mau:

- Không thể để tình thế thuở trước xảy ra, ta phải đi gặp lão Thiên bàn soạn phương cách mới được.

Không hề báo trước, Địa Quân lão quái nhân nói xong là lập tức vươn cánh tay khẳng khiu đầy lông lá ra, nhanh như chớp nắm lấy gáy Bạch Thiếu Hồng. Chàng định la lên “Tiền bối làm gì vậy?” thì thân hình đã bốc hỏa khỏi mặt đất. Gió lạnh cắt da thổi ngược rất mạnh khiến chàng không sao mở mắt ra nổi, hai tai chỉ nghe mãi như gió cuốn và thân hình lướt đi cực kỳ mau lẹ.

Dù không có ý bái Địa Quân làm sư phụ, Bạch Thiếu Hồng cũng thầm công nhận lão quái nhân này có võ công cao siêu hơn người. Mãi mê suy nghĩ, tiếng gió dứt từ bao giờ chàng chẳng hay, thay vào đó là tiếng quát trầm vang lên:

- Lão Địa, ngươi đến đây làm gì, chưa tới ngày chúng ta hẹn ước cơ mà?

Bạch Thiếu Hồng vội vàng mở mắt để nhìn diện mạo Thiên Quân lão nhân, ngờ đâu mặt mũi tối sầm hẳn lại bởi vì Địa Quân lão quái không hề báo trước thẳng tay vất chàng xuống đất luôn. Vì vậy Bạch Thiếu Hồng ngã đầu trúng phải khối đá đau đến nỗi cả đom đóm mắt.

Trong khi đó Địa Quân lão nhân lớn tiếng trả lời rất ngắn gọn:

- Nhị Sát Ma Thần đã luyện được bảy phần U Lực Huyết Điểm Công rồi đó.

Cũng như Địa Quân khi nghe Bạch Thiếu Hồng nhắc đến Nhị sát, Thiên Quân lão nhân kêu lên “ối chà” rất sung sướng:

- Thực vậy sao, ngươi do đâu mà có tin này?

Địa Quân lão nhân đã có chủ ý bàn luận với Thiên Quân nên thông thả ngồi xuống kể lại đầu đuôi câu chuyện. Trong lúc đó tha hồ Bạch Thiếu Hồng ngắm nhìn dung mạo của Thiên Quân lão nhân. Lão quái này cũng chẳng khác Địa Quân tí nào, ngoại trừ tấm da khoác ngoài là da Mãnh Sư mà thôi.

Địa Quân kể xong trầm giọng kết luận:

- So sánh đầu óc của Nhị Sát bằng chúng ta thế nào được. Sự thành tựu này chắc là do hai lão ma ấy bỏ khuyết cho nhau nên ý nghĩa rõ ràng hơn chúng ta. Vì vậy ta muốn hủy bỏ ước hẹn cùng ngươi nghiên cứu mới mong lấy lại được thời gian tranh chấp vô bổ mấy chục năm qua.

Bạch Thiếu Hồng dù thông minh đến mấy nhất thời cũng không hiểu hết uẩn khúc giữa hai lão quái nhân này, vội vàng hỏi ngay:

- Nhị vị tranh chấp việc gì mà phải kéo dài đến sáu mươi năm không giải quyết được?

Địa Quân liếc mắt thấy Thiên Quân không có phản ứng gì mới thông thả đáp lời, kể chuyện chính mình:

- Ta và lão Thiên là huynh đệ song sinh, cùng ra khỏi bụng mẹ một lượt nên không biết ai là huynh ai là đệ. Ngay cả tính tình một Âm một Dương rất xung khắc nhau, không có việc gì mà đồng lòng được. Tuy nhiên đến năm mười sáu tuổi, theo cùng một sư phụ thì Âm Dương mới bắt đầu lộ rõ và xung khắc càng trầm trọng hơn.

Nếu cả hai phân tách mỗi người đi mỗi ngã thì chẳng nói gì, đàn này mỗi khi gặp đại địch Âm Dương bổ sung cho nhau trở nên lợi hại vô cùng. Vì vậy đã khó phân tách lại còn mang chung một ngoại hiệu, ta lấy chữ Địa còn lão lấy chữ Thiên.

Địa Quân chột xua tay mấy cái rồi nói tiếp:

- Việc đó bỏ đi. Năm Giáp Tý cách đây sáu mươi năm, ta và lão Thiên nghe đồn Ma Vân Thiên Nham có Quỷ Tự liền thân hành đến nghiên cứu. Trước khi đến đó đã gặp Nhị Sát Ma Thần và xảy ra một cuộc giao đấu long trời lở đất. Rốt cuộc chẳng ai thắng ai được nửa thức, do đó lại càng nôn nóng về Ma Vân Quỷ Tự hơn.

Lão quái nhân ngừng lời, thở dài buồn bã nói tiếp:

- Sau khi bốn người chúng ta đọc hết Quỷ Tự Ở vách đá đen, đối chiếu với chữ hiện lên Ma Vân thì loạn xạ đầu óc, đồng loạt chết giấc liền. Lúc tỉnh dậy Nhị Sát đã bỏ đi từ bao giờ, ta và lão Thiên quyết định phát thệ một câu:

chưa nghiên cứu ra toàn vẹn thì chưa ra khỏi Thiên Nham.

Bạch Thiếu Hồng xen vào hỏi luôn:

- Trải qua mấy chục năm, chắc là nhị vị tiền bối minh bạch rất nhiều rồi phải không?

Địa Quân lão quái vừa lắc đầu vừa thở dài:

- Thoạt đầu thì có tiến triển rất lớn, nhưng càng về sau ý kiến của ta và lão Thiên càng trái ngược hẳn, đến độ xảy ra xung sát một trận tới bời. Sau đó chúng ta đồng ý là căn cơ mỗi người đều khác nhau, mức thành tựu vì đó cũng khác hẳn nhau, nên chia ra hai đầu Thiên Nham nghiên cứu. Cứ năm năm lại một lần ấn chứng võ công, hỡi ôi... Bạch Thiếu Hồng thấy ông ta ngừng lời than dài thì kinh hãi kêu lên:

- Chắc là phát sinh mâu thuẫn thêm phải không?

Thiên Địa Song Quân đều giật mình, cả hai đồng thanh hỏi như quát:

- Sao ngươi biết?

Bạch Thiếu Hồng chẳng sợ hãi tí nào, cười nhẹ rất ung dung như người lớn dạy bảo con nít:

- Ma Vân Quỷ Tự nghe nói chớp hiện lơ mờ rất khó đọc, hai vị đã không chuyên tâm hoặc chọn Ma Vân hoặc lấy Quỷ Tự, ôm đồm cả hai, thảo nào không đại loạn thần trí sao được. Sau đó chưa tỉnh ngộ, lại phân cách ra hai đầu Thiên Nham, hướng quan sát càng thêm cách biệt thì dù là trẻ con cũng thừa biết sẽ phát sinh mâu thuẫn, có riêng gì tiểu bối đâu.

Thiên Địa Song Quân nghe chàng thuyết một hơi thì đồng ngẩn người nhìn nhau, chín phần kinh hãi, một phần bẽ bàng. Tự xưng hai chữ Thiên, Địa mà đầu óc kém xa một tiểu tử mười lăm, mười sáu.

4. Huyền Cơ Dẫn Đến Tiên Đài

Không khí dưới đáy Thiên Nham vì vậy lắng đọng một hồi rất lâu, sau cùng Địa Quân lão nhân trầm giọng lên tiếng hỏi:

- Chưa chắc ngươi đã lý giải đúng, nhưng tạm thời lần này chúng ta theo ý ngươi xem sao.

Bạch Thiếu Hồng chậm chậm ngửa mặt nhìn phương vị mặt trăng rồi mới trả lời:

- Tiểu bối chưa thấy Ma Vân Quỷ Tự lần nào do đó chưa tính chính xác được.

Tuy nhiên chúng ta sẽ di chuyển từ từ theo hướng trăng đi, điểm nào thấy rõ nhất sẽ dừng lại nghiên cứu.

Một lần nữa, Thiên Địa Song Quân lại nhìn nhau kinh hãi vì trí óc siêu tuyệt của tiểu tử họ Bạch. Chỉ nội một điểm đơn giản như vậy mà sáu mươi năm qua vì lòng ganh tức nhau chẳng ai nghĩ đến. Thực ra mấy chục năm nay người trong giang hồ võ lâm đưa nhau đến Thiên Nham đều dồn tụ Ở một bãi đất trống đối diện với vách đá đen, cũng chưa có ai nghĩ đến việc di chuyển cả.

Địa Quân lão nhân tính phóng khoáng hơn, coi như đã chấp nhận sự xếp đặt của Bạch Thiếu Hồng, mau miệng hỏi trước:

- Từ nay tới trung thu chúng ta phải làm gì?

Bạch Thiếu Hồng trước khi vào Ma Vân Thiên Nham đã dự bị sẵn, chậm chậm lấy ra một cái gói vải. Chàng liếc mắt thấy Thiên Địa Song Quân hồi hộp chiếu tia mắt đợi chờ thì cười hì hì rất hài hước. Chàng kéo dài động tác mở gói vải ra để làm tăng thêm kích thích, rốt cuộc phía trong chỉ là mấy tập giấy, bút mực mà thôi.

Đột nhiên Địa Quân cất tiếng cười ha hả, vỗ đùi đánh đét một cái:

- Hay thực, thoáng trông qua thì có vẻ lắm cẩm, song hai ta lại không nghĩ tới điều này đây. Cứ nghĩ rằng nghiêng lợi đọc cho thật nhiều đến khi cùng nhau đối chiếu thì chữ này ngược chữ kia mới gây nên nông nổi loạn xạ cả đầu óc.

Lão quái nhân xoay qua Thiên Quân nói lớn:

- Lão Thiên, vậy là ta với ngươi cùng đọc một lượt, tiểu tử chỉ việc nhanh tay chép lại là không còn bàn cãi gì được nữa.

Thiên Quân lão nhân gật đầu nhưng thông thả hỏi một câu:

- Thí dụ ta đọc khác, ngươi đọc khác thì sao?

Bạch Thiếu Hồng chen vào đỡ lời liền:

- Tiểu bối có thể viết được cả hai tay, vì vậy sẽ cùng lúc chép thành hai bản, sau đó đối chiếu sửa chữa lại là xong. Thí dụ vẫn còn điểm nào chữ nào chưa minh bạch thì để đến trung thu năm sau chú ý vào đó bổ khuyết.

Thiên Địa Song Quân như người lạc trong sương mù bấy giờ mới thấy đường sáng, hớn hở ưng thuận liền.

Bạch Thiếu Hồng trầm ngâm giây lát, trầm giọng đề nghị:

- Bấy giờ thời gian còn rộng rãi, nhị vị cùng đọc một đoạn đầu để tiểu bối chép thử xem sao.

Lần này Thiên Địa Song Quân ngăn người ra cười khở, cùng nói một lượt:

- Đoạn đầu của Ma Vân Quỷ Tự chỉ là một bài thơ, có lẽ để làm tựa mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu ung dung trả lời:

- Như vậy càng tốt, nếu sau này khám phá ra võ công trong Ma Vân Quỷ Tự thì đỡ mang tiếng học lõm của nhị vị.

Thiên Địa Song Quân nhìn nhau gật đầu một cái, cả hai muốn thử thách Bạch tiểu tử nên lăm lăm trong miệng cho thật lâu thông. Chờ khi chàng mài mực trải giấy xong là thì nhau đọc thật nhanh. Chẳng ngờ Bạch Thiếu Hồng không nói đại ngôn, hai tay chàng múa may như rắn lộn cực kỳ mau lẹ. Bài thơ chỉ có thất ngôn tứ cú, nên Thiên Địa Song Quân đọc rất ăn khớp, không có chữ nào sai lạc. Thế mà Bạch Thiếu Hồng viết đến câu thứ ba liền ngân ngừng dừng lại. Thiên Địa Song Quân cực kỳ kinh ngạc đọc xong câu thứ tư liền vỗ lấy xem xét, trên mặt giấy chỉ loằng ngoằng mấy đường đen theo lối thảo, chẳng hề có chữ nào nguyên vẹn.

Địa Quân cất tiếng cười nhạt, trợn mắt hỏi luôn:

- Ngươi viết chẳng ra chữ lại dừng nữa chừng thì còn chép kinh văn Ma Vân Quỷ Tự thế nào được?

Bạch Thiếu Hồng không trả lời, ngậm nga mấy câu thơ vừa đọc:

- Thảo sắc thanh thanh, liễu sắc hoàng hoàng - Đào hoa lịch loạn ký hoa hương - Đông phong bất vị suy sầu thứ - Xuân nhật thiên năng nhạ hận trường.

(Màu cỏ xanh xanh, màu liễu vàng.

Hoa đào cùng với hoa lý tỏa hương thơm.

Gió đông chẳng vì ai mà đổi cơn sầu đi.

Ngày xuân dài thêm hận thêm dài).

Thiên Địa Song Quân ngăn người ra nghe chàng ngâm chẳng sai chữ nào, bất giác “ủa” một cái cực kỳ ngạc nhiên.

Bạch Thiếu Hồng gật gù giải thích:

- Kiểu chữ viết vừa rồi gọi là “tốc thủ”, tuy nghèo như con rắn nhưng tiểu bối đều đọc ra hết. Tuy nhiên bài thơ này không phải chép nữa bởi vì tiểu bối đã thuộc nó từ nhỏ, đây là bài “Xuân tứ” của danh sĩ Giả Chi, có lẽ chỉ là tỏ rõ sâu hặn của người sáng tác ra võ công trong Ma Vân Quỷ Tự mà thôi.

Thiên Quân vốn ít nói, bây giờ thấy tài năng của Bạch Thiếu Hồng nên xen vào đề nghị luôn:

- Ta cũng thấy rõ chẳng dính dấp gì đến võ công ở đoạn sau. Hay là người chép luôn để cùng nhau nghiên cứu, biết đâu với đầu óc mẫn tiệp của người khám phá ra sự liên hệ thì sao?

Ngờ đâu Bạch Thiếu Hồng lắc đầu quầy quậy:

- Tiểu bối đã phát thệ không bá sư bất cứ ai và cũng không muốn mang tiếng học trộm. Vả lại ngày trung thu không xa mấy để tới đó hãy hay.

Thiên Địa Song Quân nhìn nhau cười khở. Bằng tuổi này mới thấy chàng là một, đã không thêm cầu cạnh bá sư nhân vật tên tuổi như Thiên Địa Song Quân mà đến Ma Vân Quỷ Tự biết bao nhiêu người mơ ước vẫn từ chối thẳng miệng.

Địa Quân trầm giọng “hừ” một cái:

- Càn Khôn Huyền Cơ mà người không chịu học thì lấy gì đánh bại Nhị Sát Huyết Trảo Ma Thần?

Bạch Thiếu Hồng hơi nhướng mày “ạ” một cái, bây giờ mới được nghe pho võ công trong Ma Vân Quỷ Tự là “Càn Khôn Huyền Cơ”. Chỉ nội hai chữ Càn Khôn đã rộng rãi biến dịch bao la, còn thêm hai chữ Huyền Cơ thì chắc chắn pho kinh này thông thiên nhập địa vô cùng. Vì vậy chàng thở dài trả lời:

- Đã gọi là Huyền Cơ thì bất tất tính đến việc trước sau hay thời gian. Nó hoàn toàn mầu nhiệm tùy theo căn cơ và duyên số mỗi người được hưởng thụ khác nhau. Xin nhị vị tiền bối đừng trách móc tiểu bối vô tình.

Thiên Địa Song Quân thấy ý chàng rất cương quyết thì đồng thở dài nhìn nhau gật đầu. Đây là lần đầu tiên hai người có tâm trạng giống nhau nên tự nhiên nảy sinh nể nang Bạch tiểu tử.

Địa Quân tuy vẫn gọi chàng là “người” nhưng lời lẽ đã lịch sự hơn trước nhiều:

- Người về hồ nước lấy hết vật dụng giùm ta. Bắt đầu từ ngày hôm nay chúng ta sẽ ở luôn đây, đến ngày trung thu sẽ lấy chỗ này làm điểm xuất phát.

Bạch Thiếu Hồng quả thực rất muốn quan sát địa thế đây vực chạy dài theo Hắc Nham nên vui mừng nhận lời ngay. Chàng không có khinh công, đi đứng chậm chạp lại càng tiện xem xét khắp chỗ hơn. Đi đến khoảng giữa ước chừng ngay dưới bãi đất trống, Bạch Thiếu Hồng thấy rải rác cả trăm bộ xương khô thì bất giác rùng mình một cái than dài:

- Mấy trăm năm nay Ma Vân Quỷ Tự khiến cho lòng người điên đảo, tranh giành sát hại nhau quá nhiều mà chưa thấy ai thành công. Giả như ta không có huyết hải thâm cừu thì bỏ quách đi cho yên thân.

Cuộc sống giữa ba người tạm thời ổn thỏa, Thiên Địa Song Quân hầu như rất ít ăn uống, suốt ngày đắm chìm suy nghĩ, hết lần này tới lần khác thực hành vận công luyện tập.

Trong khi đó Bạch Thiếu Hồng phụ trách bắt cá ở dưới Giám Hồ làm thực phẩm cho cả ba người. Rau cỏ thì không thiếu nên đời sống hằng ngày cũng không đến nỗi vất vả.

Thấm thoát như thoi đưa, đêm nay đã đến trung thu, lòng ai cũng xao xuyến hồi hộp nên ngay từ sáng sớm đã đình chỉ hoàn toàn mọi công việc thường ngày. Mới qua giờ Dậu trời vừa sẫm tối là vầng nguyệt đã hiện ra, từ từ lộ khỏi vách đá. Địa Quân lão nhân háng giọng nói nhỏ:

- Không chừng bên trên đang xảy ra những cuộc long tranh hổ đấu rất kinh người mà chúng ta không hay đấy.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu, nơi ba người đang yên vị tí tĩm mãi đằng đầu Thiên Nham, lại ở dưới sâu nên không thể nghe được bất cứ âm thanh nào ở phía trên. Chàng bắt giắc nói thầm trong miệng:

- Chẳng biết Tiểu Song cô nương và gia phụ có vượt qua Hắc Chu Bang được không?

Thì ra thiếu niên này lòng dạ rất sắt đá, vẫn không tránh khỏi hình bóng nữ nhân âm thầm xâm chiếm tâm hồn bao giờ mà không hay. Chàng đang ngăn người tự hổ thẹn thì Thiên Quân lão nhân chợt rú lên một tiếng biểu lộ sự vui mừng khôn tả. Địa Quân lão nhân cũng nhảy tưng lên một cái, miệng thét be be:

- Ma Vân Quỷ Tự bắt đầu hiện ra rồi đó, tiểu tử sửa soạn giấy bút đi.

Quả nhiên ánh trăng càng sáng tỏ bao nhiêu thì vách đá đen mờ hiện ra chỉ chút những nét chữ rõ bấy nhiêu. Bạch Thiếu Hồng nhìn lên đám mây trắng, nở rức sáng hẳn ra cuộn cuộn dâng cao cực kỳ lạ lùng nhưng hoàn toàn chẳng thấy nét chữ nào cả.

Chàng la lớn:

- Tiểu bối đã thấy Quỷ Tự rồi, còn Ma Vân sao không thấy tí nào?

Địa Quân lão nhân dán mắt vào vách đá, miệng trả lời mau:

- Bao giờ đám mây dâng lên tới lưng chừng mới có chữ hiện ra, ngươi bắt đầu chép Quỷ Tự trước.

Thiên Địa Song Quân bắt đầu đọc bài thơ Xuân Tứ lại một lần nữa rồi mới đến khẩu quyết phía dưới. Lúc hai quái nhân đọc hết đoạn đầu, chữ được chữ mất như sau:

- “Càn Khôn Huyền Cơ dành cho người có duyên... ba tầng công lực... hai đoạn đại giáp... Âm, Dương thu hút bao gồm cả càn khôn. Không hiểu đảo lộn... cần chú ý đến lẽ tự nhiên của trời đất mà phân biệt... Đông, Xuân... Ý chí nằm hết ở điểm này... điên loạn là sự thường”.

Bạch Thiếu Hồng hai tay chép liên tục chẳng cần nhìn vào giấy nên mắt vẫn kịp quan sát xem Thiên Địa Song Quân đọc đúng hay sai. Chàng chỉ thấy lơ mờ những nét nhảy nhót khi sáng khi tỏ, hoàn toàn không đọc được chữ nào nên cười khổ tự nghĩ:

- Chắc là họ đọc theo trí nhớ đã thuộc từ trước, chứ đến mắt thánh cũng đọc không ra.

Đang đọc ngon trớn, đột nhiên Địa Quân lão nhân xen vào mấy chữ “Ma Vân hiện ra rồi đó” khiến Bạch Thiếu Hồng không phân biệt kịp viết luôn sáu chữ vào giấy.

Chàng giật mình ngược mắt lên cao thì quả nhiên đám mây trắng bắt đầu hiện ra vô số những chữ, kích thước to hơn và rõ ràng hơn so với vách đá đen. Tiếc rằng đám mây sương khói cứ cuộn cuộn không ngừng nên cũng đọc được chữ này mấy chữ kia.

Địa Quân lão nhân chợt dừng lại quát lớn:

- Ta bắt đầu đọc Quỷ Tự thật nhanh đó, đến giờ Hối mới kịp đọc Ma Vân. Tiểu tử hãy chú tâm.

Bạch Thiếu Hồng toan đề nghị năm nay hãy chuyên tâm chép kinh ở vách đá năm trước, năm sau bổ khuyết bằng Ma Vân sau.

Đúng lúc đó phía trên đột nhiên vang vọng một âm thanh rền rĩ, giống như hàng trăm người cùng kêu lên một lượt. Tiếng vọng chạy dọc theo Thiên Nham khiến màng nhĩ của ba người cứ ù ù khó chịu.

Địa Quân lão nhân tức giận gầm lên:

- Bọn khốn kiếp dở chứng la hét cái gì thế. Ta mà ở trên đó thì quyết giết sạch không còn một mạng.

Ông ta vừa dứt lời thì đột nhiên cả Ma Vân lẫn Quỷ Tự mờ dần, thoáng mắt đã mất hẳn và bầu trời đen như mực. Thiên Địa Song Quân đồng rú lên kinh hoàng:

- Trời ơi, sao lại thế này?

Bạch Thiếu Hồng ít xúc động hơn, dừng tay ngăn người suy nghĩ. Ngay lúc đó chàng chợt cảm nhận mấy giọt mưa thu lất phất trên đầu tóc và mảnh giấy phát ra tiếng lộp bộp nho nhỏ, liền la lớn thất thanh:

- Trời mưa rồi.

Thiên Địa Song Quân lặng hẩn tiếng rú, ngậy người nhìn trời không nói được tiếng nào. Hiện tượng mưa vào mùa thu chỉ xảy ra ở mãi cực Nam Trung Nguyên, địa phương này hàng ngàn năm mới có một lần, xui rủi sao lại đúng vào ngày trung thu năm Giáp Tý là sự hy hữu chưa từng xảy ra. Những tiếng kêu la của các nhân vật giang hồ phía trên Thiên Nham là do bọn họ phát hiện ra trước, đương nhiên kinh hãi và thất vọng không kém Thiên Địa Song Quân và Bạch Thiếu Hồng.

Cả ba hầu như không mở miệng ra nổi, lặng người hứng mưa cho đến giờ Sữu, trời mới sáng trở lại. Hiện tại vàng trắng đã xé về đồng, Ma Vân Quỷ Tự chỉ còn lại như một giấc mơ vô vọng.

Sương lam hàn khí cộng với nước mưa khiến cho da thịt tím tái và tê cứng cả gân cốt, vậy mà vẫn không sánh nổi với cái lạnh trong lòng. Bạch Thiếu Hồng tỉnh trí trước tiên thở dài não ruột:

- Đành chờ tới trung thu năm sau vậy, hay là số trời không cho ta trả được hận thù.

Mặc cho chàng tự thán, Thiên Địa Song Quân cứ im lặng ngồi suy nghĩ. Đột nhiên Thiên Quân lão nhân bắn vọt người lên cao hai trượng, miệng rú dài một tiếng như mãnh long bay ngang giữa trời:

- Không cần nữa, không cần nữa. Đủ rồi, đủ rồi.

Chính Địa Quân cũng phải ngạc nhiên, sững sốt hỏi to:

- Lão Thiên, ngươi phát cuồng rồi phải không?

Lúc đó Thiên Quân lão nhân đã hạ thân, cười khàn khạch một hồi:

- Ta phát điên thì đã sao, Thiên Địa Song Quân từ mai sẽ tái xuất giang hồ, náo loạn một phen cho thỏa mãn trước khi về với đất đen.

Địa Quân lão nhân chợt hiểu, suy nghĩ một chút rồi đứng bật dậy gật đầu:

- Hay lắm, chúng ta chôn vùi cuộc đời sáu mươi năm nay là đủ rồi. Lão tặc Thiên đã không đáp ứng cơ hội ngày hôm nay thì Thiên Địa Song Quân chẳng cần tới của bố thí nữa là đúng lắm rồi.

Riêng lão quái này còn nhớ tới Bạch Thiếu Hồng nên xoay lại hỏi lớn:

- Tiểu tử có cùng đi với chúng ta không?

Bạch Thiếu Hồng cười khổ, liềm lĩnh xuống đây không phải là dễ nên lắc đầu từ chối khéo:

- Nhị vị tiền bối đã ở đây sáu mươi năm thì rời đi là phải, tiểu bối chưa được chứng kiến Ma Vân Quỷ Tự lần thứ hai thật chưa an tâm tí nào.

Địa Quân lão nhân trầm trầm cười khẩy:

- Với công lực hèn kém của ngươi sẽ không sao vượt lên vách đá nổi. Nếu không nghiên cứu ra Ma Vân Quỷ Tự thì sẽ vùi thây suốt đời trong đáy Thiên Nham. Ngươi suy nghĩ lại đi.

Thiên Địa Song Quân không nói ra nhưng Bạch Thiếu Hồng chỉ nhìn ánh mắt chăm chú biết ngay nếu mình bằng lòng theo họ tức là bắt buộc phải báỉ sư. Vì vậy chàng cân nhắc một chút trầm giọng trả lời:

- Tiểu bối có hai lý do để ở lại đây. Thứ nhất chưa được chứng kiến Ma Vân Quỷ Tự thì chưa cam lòng. Điều thứ hai trở lại giang hồ để người ta đè nén hiếp đáp như trâu ngựa thì chẳng thà bỏ xác âm thầm còn hơn.

Thiên Quân lão nhân vốn tính rất dứt khoát, quát lớn:

- Xong rồi, chúng ta đi thôi.

Bản thân lão quái nói xong liền đề khí vọt người lên năm trượng, thân hình lộn một vòng đã ép sát vách đá ngay lập tức. Nơi đây không trơn bóng như hắc nham nên Thiên Quân lão nhân liên tục cử động tứ chi giống như con thằn lằn vượt theo vách đá đi lên rất mau. Địa Quân lão nhân liếc chàng thở dài đẩy về tiếc nuối rồi cũng bắt chước vọt người theo.

Địa Quân lão nhân không dùng võ công nội thân học được từ trước mà giở võ học Càn Khôn Huyền Cơ để biểu diễn. Vì vậy thân hình vút lên chẳng khác pháo thăng thiên cao hơn mười trượng, gấp đôi cự ly của

Thiên Quân. Đến lúc hết đà lão cũng không thêm dùng “Bích Hồ du tường” mà tiếp vận chân khí, đạp chân này vào chân kia lấy phản lực. Ở xa không thấy được chi tiết nên có cảm giác như là Địa Quân lão nhân đang đang vùn thăng thiên cực kỳ khinh linh.

Bạch Thiếu Hồng bắt giác ngẩn người khen lớn:

- Kỳ diệu thực.

Ngờ đâu lần đạp chân thứ ba, đột nhiên thân hình Địa Quân lão quái chợt đảo một cái giống như tình trạng chân khí bị tắc nghẽn. Lão quái dễ mặc cho người rớt xuống hai trượng, cấp tốc lưu chuyển chân khí nội công có từ trước mới đủ sức lộn người vào sát vách đá. Rốt cuộc phải dùng “Bích Hồ du tường” công phu giống như Thiên Quân để lên hết vách đá còn lại.

Điều này chứng tỏ cả hai đều nghiên cứu Càn Khôn Huyền Cơ chưa đến nơi đến chốn. Bạch Thiếu Hồng không vì thế mà nản lòng, còn bao nhiêu vật dụng của Song Quái để lại liền dọn hết về Giám Hồ. Địa điểm này rất tiện tắm rửa giặt giũ cũng như bắt cá qua ngày. Thức ăn thì không thiếu nhưng nghĩ tới thời gian đang đang mỗi tháng mới quan sát Ma Vân Quỷ Tự một lần, tâm trí không khỏi chán nản ít nhiều.

Bạch Thiếu Hồng ở dưới đáy vực gần được một năm, trong lòng đang khắp khởi mừng rỡ sắp tới ngày chứng kiến Ma Vân Quỷ Tự thì đột nhiên xảy ra biến cố trọng đại.

Còn khoảng hai tháng nữa đến trung thu, đang đứng bên Giám Hồ, đột ngột Bạch Thiếu Hồng nhìn thấy một vật rất to từ từ chạy dọc theo vách Hắc Nham. Phải nheo mắt nhìn kỹ chàng mới phát hiện được sợi dây lẩn trong hồ đá.

Thì ra có kẻ nào đó vất vả đi vòng qua vách Hắc Nham dùng dây thông vật lạ xuống đáy. Bạch Thiếu Hồng giật bắn người là nhỏ:

- Người này cũng định xuống đây chắc, vách Hắc Nham cao hơn trăm trượng, biết bao nhiêu dây mới đủ.

Ngay lúc đó, vật lạ chợt dừng lại lưng chừng, dong đưa theo gió núi khiến chàng biết ngay là không phải. Nếu muốn xuống vực Thiên Nham thì cứ thoải mái thả dây xuống, tội vạ gì phải dùng đến vật nặng cho phí sức. Chàng đang phân vân suy nghĩ tìm lời giải đáp, chợt mắt lóe lên một cái chói mắt. Âm thanh đến sau chấn động như sấm sét giữa trời quang mây tạnh, cực kỳ đau nhức màng nhĩ và núi non hình như cũng ngã nghiêng chao đảo.

Bạch Thiếu Hồng kinh hoảng vội bịt tai nhắm mắt nằm sát mặt đất chờ đợi. Âm thanh tiếng nổ ầm ầm rất lâu nơi đáy vực mới chấm dứt, do đó khi Bạch Thiếu Hồng đứng dậy thì cái bụi đã tan hết. Chàng kinh hoảng đến thất thần gào lên như điên dại:

- Trời ơi, Hắc Nham bị phá hủy rồi, lấy chỗ đâu để Quỷ Tự hiện lên?

Trả lời câu hỏi của chàng lại có một tiếng nổ long trời lở đất nữa vang lên. Lần này gần chỗ chàng đứng nên chấn động còn ghê gớm gấp mấy lần, đá vụn bay xuống vực thẳm như mưa rào. Bạch Thiếu Hồng quá kinh hoảng và thất vọng nên đầu óc tê liệt hẳn, cứ đứng như trời trồng mặc cho đá vụn bắn trúng da thịt mặt mũi đau như hàng vạn mũi kim châm phạm phải vậy.

Tiếng nổ này chưa dứt, từ mãi phía xa về hướng Đông lại có một tiếng nổ tiếp theo. Bạch Thiếu Hồng ở cự ly xa nên nhìn rất rõ một cụm khói lẫn cát đá tỏa ra như cái nấm tròn, chớp mắt trên vách Hắc Nham đã hình thành vết loang lỗ rộng lớn.

Tổng cộng trong ngày hôm đó có mười lần xảy ra tiếng nổ dọc theo Hắc Nham, mỗi cái cách quãng nhau chừng nửa dặm. Hôm sau lại tiếp tục tái diễn khiến vách đá trơn bóng giờ đây lỗ chỗ như tổ ong, thế là Quỷ Tự đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Tâm thần Bạch Thiếu Hồng cũng bị chấn động theo mấy chục tiếng nổ trở thành bàng hoàng thất thần. Chàng chỉ ăn uống qua quýt rồi cứ ngồi ngẩn ngơ nhìn qua vách đá không chớp mắt. Tuy vậy chàng vẫn hy vọng Ma Vân sẽ còn vớt vát lại chút nào nên rất nóng nảy chờ đến trung thu xem sao. Khi con người chờ đợi thì hình như thời gian dài ra rất nhiều, Bạch Thiếu Hồng có cảm giác như hai tháng như là hai trăm năm nhưng rốt cuộc rồi cũng phải đến.

Đến rồi lại càng thất vọng hơn bởi vì ánh trăng đã lên tới đỉnh đầu mà Quỷ Tự chỉ hiện ra nhام nhỏ, năm phần đã không đọc được, nay vương thêm các vết loang lổ mất thêm ba phần thì còn gì giá trị. Riêng về Ma Vân thì mất hẳn chẳng sót lại dấu vết gì khiến Bạch Thiều Hồng cực kỳ kinh ngạc.

Tuy đầu óc đang nặng trĩu âu lo, chàng vẫn đủ sáng suốt nhận ra Ma Vân chỉ là hình bóng của Quỷ Tự mà thôi. Quỷ Tự đã mất tất nhiên Ma Vân cũng chẳng còn.

Đột nhiên Bạch Thiều Hồng nhảy dựng lên một cái, lảo nhảm la lớn:

- Ma Vân do Quỷ Tự hắt sáng mà thành, vậy Quỷ Tự do ánh sáng ở đâu chiếu đến?

Hỏi tức là trả lời, chàng vui mừng kết thất thanh:

- Đó là ánh trăng ngày trung thu chiếu trúng vật gì đó.

Đơn giản là như thế nhưng Bạch Thiều Hồng vấp phải một nghi vấn, ánh trăng phải chiếu trúng một vật có bề rộng rất lớn mới phản xạ trên vách Hắc Nham mới thành Quỷ Tự được. Trong khi đó dưới đáy Thiên Nham này chỉ có Giám Hồ kích thước lớn nhất, vẫn chỉ bằng một phần hai mươi của bề rộng Quỷ Tự mà thôi.

Nghĩ tới Giám Hồ, đột nhiên Bạch Thiều Hồng thoáng vui mừng bởi vì may ra mình đã tìm đúng nguyên lý của Ma Vân Quỷ Tự. Mặt nước trong veo của Giám Hồ chính là cái gương tốt nhất để phản chiếu ánh trăng. Sở dĩ Quỷ Tự cứ khi tỏ khi mờ là do mặt nước hơi xao động lấp lánh mà thôi.

Bạch Thiều Hồng chạy như điên như dại về phía Giám Hồ nhưng rốt cuộc lại càng thất vọng. Mặt nước trong veo như một tấm gương thật nhưng Quỷ Tự do đâu mà có? Chàng khổ sở nghĩ đến nát cả óc mà không sao giải đáp được, vì vậy tự lẩm bầm cười nhạo mình:

- Có Ma Vân Quỷ Tự thì người ta điên khùng là lẽ thường, đến ta không có cũng sắp phát điên rồi đây.

Mà quả thật trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, suốt đời sống cô độc dưới đáy Thiên Nham là một viễn ảnh rất kinh hoàng. Nếu như người khác có lẽ đã phát điên phát cuồng mất rồi, may mà nghị lực của Bạch Thiều Hồng cực kỳ hơn người nên chỉ choáng váng nửa tháng tâm hồn trở lại bình tĩnh sáng suốt liền.

Một hôm sau cơn mưa to, Bạch Thiều Hồng buồn bã nhìn những hạt nước lấp lánh đọng trên cây lá, ánh sáng xuyên qua chiếu hắt lên tảng đá gần đó thành những vệt màu sắc lung linh. Thần trí đột ngột sáng rực một điều nan giải khiến thân hình bắn tung lên cao hai tấc:

- Ôi chà, chắc chắn ánh trăng rơi xuống đáy Giám Hồ gặp vật gì đó bóng loáng phản chiếu lên. Ánh sáng hai lần xuyên qua làn nước, vì vậy khuyết đại thành Quỷ Tự.

Khám phá này khiến người Bạch Thiều Hồng như lên cơn sốt, cứ run rẩy bầy không ngớt. Sau khi trấn tĩnh lại, chàng minh bạch thêm một điểm nữa. Đó là vật phản chiếu có kích thước không lớn lắm, vì vậy phải đúng vị trí ánh trăng trung thu mới chiếu ngay vào đó. Ánh trăng chỉ cần xê xích vài giờ là mất linh nghiệm liền, huống gì những ngày rằm khác.

Bạch Thiều Hồng ngẩng nhìn trời ước đoán vị trí vầng nguyệt và vách Hắc Nham, tính toán một hồi rồi quyết định vật lạ gây ra Quỷ Tự phải nằm ngay giữa đáy hồ. Hơn một năm sống cô độc dưới đáy vực sâu, tính tình vốn đã điềm tĩnh lại càng trui luyện thâm trầm thêm, Bạch Thiều Hồng không vội vã lặn xuống ngay. Chàng chặt cây lấy vỏ bện dây, thân còn lại kết thành một cái bè thả trôi giữa hồ. Trên bè để sẵn bốn năm tảng đá khá to, như vậy chìm xuống nhờ sức nặng của đá, lên bằng sợi dây rất mau lẹ. Thời gian còn lại tha hồ quan sát đáy Giám Hồ.

Đầu óc tính toán rất chính xác nên ngay lần đầu tiên lặn xuống đã thấy ngay một phiến đá có bề mặt vuông vức hơn trượng. Ánh trăng dưới đáy hồ lơ mờ sáng nên chàng không thấy được rõ ràng đành dùng tay để quan sát. Trái tim Bạch Thiều Hồng thót lên một cái vì quả nhiên phiến đá này trơn bóng như gương và có khắc chìm vô số chữ, các nét nhỏ như tơ nên độ phản sáng không bị trở ngại tí nào.

Lúc trở lên bè gỗ, Bạch Thiều Hồng cau mặt suy nghĩ thêm một vấn nạn nữa.

Phiến đá chỉ chít hàng vạn chữ, ánh sáng lại rất yếu nên mỗi lần lặn xuống nhiều lắm chỉ học thuộc chừng mười chữ là cùng. Nhẩm tính ra phải mất một ngàn ngày, tức là ba năm ròng rã thì sót ruột biết bao nhiêu

mà kể. Đó chưa tính thời gian luyện công, có khi phải năm ba năm mới hoàn tất thì kẻ thù còn sống hay không? Do đó Bạch Thiều Hồng quyết định thăm dò nặng nhẹ ra sao sẽ tìm cách đưa lên mặt đất là thượng sách.

Tiếc rằng khi lặn xuống lần thứ hai, Bạch Thiều Hồng phát hiện ra phiến đá rất dày, chàng cố nhấc lên một chút mà nó không hề suy chuyển. Nghĩ rằng mình chơi vơi giữa nước không có chỗ tựa thì sức lực phải yếu kém, Bạch Thiều Hồng bèn ôm hết bốn năm khối đá thả xuống. Sau đó tựa chân dùng sức nâng thử. Quả nhiên phiến đá có cảm giác hơi nhúc nhích nhưng chuyển động về một bên chứ không phải bồng lên.

Đang tiện đà, Bạch Thiều Hồng bèn vận lực theo chiều đẩy mạnh một cái.

Chàng không nghe được âm thanh sôi réo của nước, chỉ thấy thân mình bị một lực hút cực kỳ mạnh mẽ kéo xuống đáy sâu. Thì ra phiến đá này là một cái cửa có cơ quan kèm giữ, nó mở rộng rất mau nên nước trong hồ tràn vào tạo thành một lực lượng không thể cưỡng lại được.

Bạch Thiều Hồng hoảng sợ quơ tay nắm lấy sợi dây vỏ cây để búng người lên nhưng lại càng kinh hoảng hơn bởi vì sợi dây mỏng manh đã đứt tự bao giờ. Thân hình chàng xoáy lộn theo dòng nước không bao lâu đã chạm vào nền đá “bịch” một cái.

Bạch Thiều Hồng hoàn toàn chẳng biết mình bị cuốn đi bao xa, cấp tốc đập chân trời lên mặt nước bởi vì hơi thở sắp đến lúc cạn kiệt.

Vừa ló đầu lên khỏi mặt nước, mắt của chàng lập tức chói lòa bởi mọi màu sắc lung linh. Nơi đây chính là một cái hang ngầm, trên vách có đến mấy chục hạt châu phát ra ánh sáng huyền ảo như cảnh tiên. Bạch Thiều Hồng chớp mắt mấy cái mới nhận ra bốn chữ thật to kết bằng ngọc lưu ly:

“Trần Mộng Tiên Đài”.

5. Kỳ Duyên Lãnh Hội Huyền Cơ

Bạch Thiều Hồng vui mừng khôn xiết mặc dù chưa biết Tiên Đài có gì đặc biệt hơn Ma Vân Quỷ Tự hay không. Chàng lần theo miệng hồ ngầm đi đến một cái cửa đá nhỏ. Vừa đưa tay nó đã mở ra cực kỳ nhẹ nhàng, không hề có tiếng động khiến có lúc chàng vẫn tưởng mình nằm trong mơ. Phía trong cánh cửa là một thạch động còn sáng sủa và huy hoàng hơn cả phía ngoài. Trên khắp bốn vách đều chỉ chít những chữ bằng màu sắc khác nhau, tuy nhiên Bạch Thiều Hồng không kịp để ý, giật bắn người cung tay hô lớn:

- Tiểu bối xin tham kiến lão tiên bối.

Trước mặt chàng là một lão nhân ăn mặc theo lối đạo sĩ, có râu Thái Cực và Bát Quái rất uy nghiêm. Tuy râu tóc bạc trắng nhưng da mặt chân tay đều đỏ hồng vô cùng tiên phong đạo cốt. Lão đạo nhân ngồi tham thiền một tay đưa ngang ngực, còn một tay cầm phát trần chỉ về phía trước, tuy rằng đôi mắt nhắm nghiền như đang nhập định.

Dáng điệu cực kỳ uy nghiêm của lão đạo nhân khiến Bạch Thiều Hồng sinh lòng sợ hãi, thấy đạo nhân không trả lời cũng không mở mắt, chàng liền xóc lại y phục chỉnh tề, khom lưng thi lễ lần nữa:

- Tiểu bối là Bạch Thiều Hồng lạc bước tới Tiên Đài, rất mong tiên bối thứ cho lỗi mạo phạm.

Lão nhân không hề nhúc nhích tí nào, vì vậy chàng hơi hoảng sợ tự nhủ thầm “hay là mình đã thất thố không làm đại lễ nên lão tiên bối mới giận dữ lạnh nhạt”. Do đó Bạch Thiều Hồng tiến lên hai bước, quỳ xuống khấu đầu hai cái, miệng hô lớn:

- Tiểu bối đã biết lỗi, xin lão tiên bối bỏ qua cho.

Ngẩng đầu nhìn lên, chàng bắt gặp kinh hãi trong lòng bởi vì dáng điệu lão đạo nhân vẫn không thay đổi. Ngẩn người ra một chút, Bạch Thiều Hồng lại tự nghĩ có lẽ mình chưa thành tâm thành ý nên lão tiên bối này vẫn chưa hài lòng đón tiếp. Vì vậy chàng đập đầu xuống nền đá đánh “bình” một cái, thành khẩn nói lớn:

- Tiểu bối trẻ người non dạ chưa biết lễ nghi thế nào cho đúng, xin tiên bối chỉ giáo.

Quả nhiên lần này có biến chuyển, cánh tay cầm phát trần của lão đạo nhân từ từ xoay về phía hữu, đột ngột phát ra âm thanh “sì” một cái nhẹ nhẹ. Nơi đầu phát trần tỏa ra một chùm tinh ảnh lấp lánh như mưa rơi, rồi âm thanh “lộp bộp” cực nhỏ phát ra liên tiếp rất lâu mới chấm dứt. Bạch Thiếu Hồng chưa hiểu được nguyên nhân thì đột nhiên vị trí chùm tinh ảnh bắn trúng chợt kêu rè rè rồi từ dưới đất đã trồi lên một cái bàn. Trên bàn vốn vốn chỉ có một cuốn sách mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng hoàn toàn không hiểu gì hết, nghiêng đầu hỏi nhỏ:

- Tiểu bối đầu óc nông cạn, xin tiền bối chỉ giáo ý nghĩa việc này.

Chàng hỏi luôn mấy lần mà lão đạo nhân hoàn toàn bất động. Không biết cách nào hơn, chàng bèn bước tới cái bàn đá, cầm cuốn sách lên đọc. Ngoài bìa viết bốn chữ bằng son “Càn Khôn Huyền Cơ” khiến Bạch Thiếu Hồng ngỡ ngàng một giây lát.

Ma Vân Quỷ Tự là Càn Khôn Huyền Cơ, phiên đá chặn cửa động cũng thế, như vậy cuốn sách này là thật hay giả. Chàng vội đọc xuống mấy chữ nhỏ phía dưới chợt “ạ” lên một tiếng:

- Thì ra đây chỉ là tập dẫn giải Càn Khôn Huyền Cơ của Diêm Vương Sát Tinh xưa kia, vậy lão tiền bối này là ai?

Chàng đã biết cách đây hai trăm năm, võ lâm giang hồ xảy ra một trận gió tanh mưa máu do Diêm Vương Sát Tinh đơn thân độc mã gây thành. Trước kia giang hồ có rất nhiều cao thủ siêu quần bạt tụy, chứ không phải những hạng như Hoàng Long Vô Hội làm oai làm phách. Trải qua nhiều năm dưới sự tàn sát của Diêm Vương Sát Tinh, họ lần lượt ngã gục gần hết. Đột nhiên lão ma này biến mất, từ đó võ lâm giang hồ mới phục hồi nguyên khí dần dần. Ngờ đâu ông ta vẫn còn sống dưới đáy hồ ngầm này.

Nghĩ tới đó Bạch Thiếu Hồng giật bắn người xoay lại nhìn lão đạo nhân, cây phát trần vẫn chỉ thẳng vào ngực khiến chàng hốt hoảng bước trái một cái. Mặc cho chàng phản ứng, vị thế lão đạo nhân vẫn không thay đổi, lúc đó chàng mới yên tâm cúi xuống quan sát. Tận mắt thấy mình bạch mọi việc, Bạch Thiếu Hồng không khỏi thất sắc kêu lên “ôi chà” nho nhỏ.

Thì ra đám mây bạc vừa rồi chính là hàng ngàn mũi Mao Châm nhỏ như sợi lông bò, chẳng hiểu cơ quan trong cây phát trần mạnh đến cỡ nào mà tất cả đều cắm sâu vào đá rắn hết. Nơi nào đá mềm thì chỉ còn lại cái lỗ nhỏ xíu, còn nơi nào hơi cứng mới lộ ra một tí phần đuôi của Mao Châm.

Bạch Thiếu Hồng thở phào một cái, thông thả gỡ tập giấy ra xem một lượt. Đọc hết thì tâm thần chàng hỗn loạn hàng trăm trạng thái hoảng sợ có, vui mừng và ngạc nhiên cũng có, lẫn lộn rất phức tạp. Thì ra lão đạo nhân chính là Diêm Vương Sát Tinh chứ không phải ai khác.

Một lần lão Sát Tinh đi về phương Nam tình cờ nhặt được pho Càn Khôn Huyền Cơ. Trong lòng lão vui sướng vô cùng, vô công như hổ thêm cánh, rồng thêm vuốt lợi hại tuyệt thế đã đành, trong pho Càn Khôn Huyền Cơ còn có một bí pháp gọi là Hồi Nhan Tiên Pháp huyền diệu khác trần. Đầu tiên có thể vận dụng chân khí biến đổi dung mạo thành tươi tắn, trẻ mãi không già, nếu không cần nó thì áp dụng để biến đổi khuôn mặt sái hắc chân diện đi cũng được. Chính là một tiên pháp dịch dung cao siêu nhất trên mọi phương pháp, không cần tới một tí thuốc hay bột gì cả. Nó lại cực kỳ lợi hại, trong vài chớp mắt có thể biến đổi sang diện mạo khác, tha hồ muốn thành mấy trăm khuôn mặt trong một ngày cũng được. Luyện tới mức thứ hai thì chỉ nhìn người khác là có thể biến đổi dung mạo giống hệt người đó ngay, thực là kỳ lạ khôn cùng.

Diêm Vương Sát Tinh thấy pho Càn Khôn Huyền Cơ sắp hư nát tới nơi mới tìm ra cái động ngầm này, dùng đầu một cây Nga Mi Trích khắc lại toàn bộ để lưu giữ muôn đời. Ông ta lại dùng bột màu xoa lên thành ba phần màu sắc khác nhau để phân biệt ba tầng trong Càn Khôn Huyền Cơ. Còn Hồi Nhan Tiên Pháp thì chính là trong tập giấy Bạch Thiếu Hồng đang cầm trên tay.

Lúc đó cửa vào huyệt động hoàn toàn không có nước, bao nhiêu nước mưa đều rút vào hang ngầm hết. Mãi về sau Diêm Vương Sát Tinh luyện xong toàn bộ Càn Khôn Huyền Cơ, công lực đang đầy rẫy mới dùng ngón tay viết vào phiến đá lớn giữa lòng đất trùng, chế tạo thêm cơ quan thành một cái cửa cho kín đáo. Không ngờ người khôn đến đâu cũng không qua trời tính. Diêm Vương Sát Tinh đóng cửa đá lại, dự tính trong vòng một tháng tham thiền luyện xong Hồi Nhan Tiên Pháp sẽ tái xuất giang hồ.

Chẳng dè trong một tháng đó trời mưa như trút, bao nhiêu nước không còn chỗ thoát nên tích tụ thành Giám Hồ ngày này. Sức nước dè nặng lên phiến đá khiến các cơ quan không còn phát động được nữa, Diêm Vương Sát Tinh đành bỏ mạng trong huyết ngầm một cách oan uổng. Đến khi Bạch Thiếu Hồng dùng sức đẩy phiến đá từ phía ngoài mới đủ lực phụ giúp cho cơ quan di chuyển. Vì vậy mà sức nước hút cuốn chàng vào trong cái động ngầm này một cách vô tình.

Theo vậy ánh trăng phản chiếu thành Ma Vân Quỷ Tự cũng chỉ là hiện tượng vô tình ngoài ý muốn của Diêm Vương Sát Tinh. Bạch Thiếu Hồng cười khổ lắm lắm:

- Rốt cuộc ác ma đến khi chết đã lâu vẫn còn gây phong ba chém giết trong giang hồ.

Nhắc tới ông ta chàng giật mình nhớ lại cử động của cánh tay cầm phát trần nên vội vàng đi đến quan sát. Thì ra trước khi chết, lão ác ma vẫn còn chút tiếc nuối để phòng Càn Khôn Huyền Cơ lọt vào tay kẻ khác. Phiến đá nhỏ trước mặt ông ta đặt sẵn một cơ quan nối với cây phát trần, nếu người nào vô lễ tiến tới lập tức lãnh nhận toàn bộ số Mao Châm chết ngay tức khắc. Còn nếu biết tôn trọng đập đầu vái lạy thì cơ quan mới hướng phát trần vào vách đá mà phát xạ. Mấy trăm mũi Mao Châm vừa đủ sức chấn động để chiếc bàn tự dâng lên, Bạch Thiếu Hồng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc là vậy... Còn một vấn đề nữa Bạch Thiếu Hồng không hiểu là trong di ngôn có dặn hễ bao giờ dùng chân khí tập trung đánh nát được khối đá lão đang ngồi thì mới hoàn tất công phu Càn Khôn Huyền Cơ. Lời dặn không cho phép xâm phạm vào nhục thể của Diêm Vương Sát Tinh mới thực là khó khăn, vì vậy tuy rất thắc mắc, Bạch Thiếu Hồng vẫn bỏ qua luôn, bắt đầu luyện tập tầng thứ nhất trong Càn Khôn Huyền Cơ.

Tầng này không có gì khó khăn cho lắm, chỉ chuyên vào khí Âm Dương của trời đất thấm vào các kinh mạch, bao giờ có căn bản đầy đủ mới có thể học được tầng thứ hai. Không khó nhưng rất mất thời giờ, Bạch Thiếu Hồng chỉ dừng lại buổi trưa để kiếm thực vật ăn, vậy mà cũng mấy tới sáu tháng mới hoàn tất. Hiện tại khí Âm Dương đã tràn đầy trong huyết mạch nhưng chưa luân chuyển thành chân khí được. Bạch Thiếu Hồng tuy thấy trong người cực kỳ sung mãn vẫn không sao phát huy để đánh vỡ bất cứ hòn đá nhỏ nào đừng nói chỉ tới phiến đá mà Diêm Vương Sát Tinh đang ngồi.

Lại mất thêm sáu tháng nữa, Bạch Thiếu Hồng mới luyện tới tầng thứ hai, chàng rất nóng nảy muốn tái xuất giang hồ để báo cừu rửa hận ngay. Vì vậy dùng hai khối đá to chồng lên nhau giả như Diêm Vương Sát Tinh đang ngồi vậy. Bạch Thiếu Hồng hít một hơi chân khí trấn tĩnh tinh thần rồi quát lớn một tiếng, song chưởng hơi trầm xuống đánh vào phiến đá phía dưới.

“Ầm” một tiếng to như sét đánh, phiến đá lập tức tan thành hàng ngàn mảnh vụn, bụi đá bốc lên mù mịt khiến nhất thời Bạch Thiếu Hồng chưa nhận ra kết quả thế nào.

Khi bụi đá vừa tan, chàng ngẩn người ra than lớn:

- Tuyệt diệu thật, ta đã đủ sức để báo cừu rồi. Hỡi ôi, thế này thì chưa đúng, với di ngôn Diêm Vương Sát Tinh làm sao dám rời khỏi đây?

Thì ra chàng cố hết sức thu gọn chân khí vào phiến đá dưới khiến nó không sao chịu đựng nổi phải nát ra như cám nhưng chấn động quá mạnh vẫn khiến phiến đá bên trên nứt làm hai mảnh. Đá cứng rắn còn bị thế hướng gì nhục thể của Diêm Vương Sát Tinh. Do đó Bạch Thiếu Hồng đành nhẫn nại quay về động ngầm luyện tiếp tầng thứ ba. Hiện tại nước hồ đã rút hết xuống lòng huyết nên sự đi lại rất dễ dàng, tuy rằng hơi thiếu thực phẩm một chút.

Bạch Thiếu Hồng bắt đầu đọc các khẩu quyết tầng thứ ba bỗng rùng mình một cái, cất tiếng lắm lắm:

- Nếu ta cứ tự cường không theo lời lão tiên bối, xuất thế ngay thì hỏng to rồi.

Chân lực có hùng mạnh đến đâu nếu không có chưởng pháp tinh diệu và các chiêu thức để xuất thủ thì cũng vô dụng mà thôi.

Thì ra bao nhiêu tinh túy của Càn Khôn Huyền Cơ, đều tập trung ở tầng thứ ba.

Cách thức phát xuất chân khí thành chưởng lực cực kỳ ảo diệu, có tất cả bảy bốn hai mươi tám chiêu, đều dùng một chữ trong bài Xuân Tứ ghi ở trên đầu kinh sách làm căn bản.

Bạch Thiếu Hồng bắt đầu theo thứ tự học chiêu “Xuân Phong Hướng Thủ” thì chưa sao, đến chiêu thứ nhì “Thiên Hàn Nhật Mộ” trong người tự nhiên thấy choáng váng cả đầu óc, chân khí chạy ngược rất khó chịu.

Bạch Thiếu Hồng phải ngồi nghỉ một chút mới bắt đầu theo khẩu quyết vận khí xử chiêu thứ ba “Phong Phiêu Vạn Điểm”. Lần này chân khí còn phản ứng dữ dội hơn, kinh mạch chấn động một cái và đầu óc mơ hồ hẳn lên. Bạch Thiếu Hồng là người có chí khí rất kiên nghị mà vẫn phải hoa chân múa tay như người điên bởi vì chiêu “Phong Phiêu Vạn Điểm” phải phân tách chân khí ra từng ngàn luồng nhỏ biến thành một trận mưa kinh lực chung quanh người mới đúng hiệu lực. Trong lúc tâm thần mơ hồ cực điểm, Bạch Thiếu Hồng còn một tí sáng suốt tự nhủ:

- Hồng rồi, ta phải dừng lại ngay nếu không dễ phát điên phát cuồng như Nhị Sát Huyết Trảo Ma Thần mất.

Vì vậy Bạch Thiếu Hồng để mặc thân hình ngã quay ra đất, hít thở ổn định kinh mạch. Rất lâu sau thần trí mới thư thái trở lại, nhưng chân khí vẫn còn nhộn nhạo khó chịu. Chàng ngồi dậy suy tư những kinh nghiệm đã qua, chợt minh bạch ra một điều.

Trong số năm người được chứng kiến rõ ràng Ma Vân Quỷ Tự đêm trung thu Giáp Tý lần trước có sự ăn khớp giữa trình độ văn học với võ công. Kể bị điên cuồng tẩu hỏa nhập ma chết ngay đương trường chính là Hoàng Ma Sứ Giả của Quỷ Diện Bang, tâm tính đã nóng nảy lại chẳng biết tí gì về thơ văn. Đến Nhị Sát Ma Thần khá hơn chút đỉnh cũng biến đổi tâm tánh thành điên loạn thất thường. Chỉ có Thiên Địa Song Quân tương đối có chút học vấn là ít bị chấn động thần trí, nhưng bù lại chẳng tiếp thụ được Huyền Cơ bao nhiêu so với Nhị Sát Ma Thần.

Bạch Thiếu Hồng ngăn người ra tự nhủ:

- Chẳng lẽ học võ công phải có văn học cực kỳ cao siêu mới tránh khỏi điên loạn hay sao? Điều này thực sự vô lý không thể tin được.

Chàng lẩm bẩm đọc suốt hai mươi tám chiêu thức, đột nhiên nhảy bắn lên một cái, bởi vì chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” có tư thế dễ dàng nhất vô tình trùng hợp với bài thơ Xuân Tứ bắt đầu bằng chữ Thảo. Chàng khẽ ngâm nga:

- Thảo sắc thanh thanh liễu sắc hoàng.

Rồi luôn miệng đọc luôn bảy chiêu có chữ đầu hợp với “Thảo Mạn Khai Trung” “Sắc Kiến Quỷ Sầu” cho đến chiêu cuối là “Hoàng Nguyệt Dạ Song”. Ngay cả hai chữ Thanh liền nhau cũng rất thuận miệng “Thanh Dương Cuồng Khử” và Thanh Âm Dục Sát” phối hợp nhau khít khao vô cùng. Do đó Bạch Thiếu Hồng không do dự nữa bắt đầu vận chân khí theo đúng khẩu quyết nhưng lại xử từ chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” trở đi. Đến hết hai mươi tám chiêu là “Trường Ba Lạc Nhạn” không thấy tình trạng chân khí bị trở ngại nữa mới vui mừng rú lên một tiếng âm vang cả động ngầm:

- Thì ra là thế, thì ra là thế.

Điều phát hiện tuy là ngẫu nhiên nhưng nếu Bạch Thiếu Hồng không phải là người trong giới danh gia văn học thì chắc chắn không bao giờ nghĩ đến. Đầu óc chàng xoay đến việc gia cừ, bất giác tự hỏi lớn:

- Gia gia ta là danh sĩ, cả đời không dính dáng tới võ lâm giang hồ thì tại sao Nhị Sát Ma Thần lại đang tay tàn sát chẳng nương tay? Trước đây ta cứ tưởng luyện tập Ma Vân Quỷ Tự hai tên này trở thành cuồng sát, bây giờ ta nghĩ rằng không phải đơn giản như thế.

Chàng cười gằn một cái, hậm hực nói tiếp:

- Thế nào việc toàn gia bị giết hại cũng dính dáng tới bài thơ này, sau khi hoàn tất việc luyện công, ta phải tìm cho ra Nhị Sát hồi rõ mới được.

Đã nghĩ tới huyết hải thâm cừ, Bạch Thiếu Hồng không muốn phí phạm tí thời gian nào nữa, bắt đầu chuyên tâm diễn lại một lượt hai mươi tám chiêu trong Càn Khôn Huyền Cơ. Càng lúc chân khí càng vận hành thuận lợi nên chàng múa chưởng càng mau, về sau chẳng còn thấy hình bóng đầu nữa. Đến lượt thứ năm thì chưởng lực tự phát sinh ra cuồng phong ồ ồ như gió lốc cuốn xoáy cực kỳ dữ dội. Bao nhiêu cát đá dưới lòng Giám Hồ đều bị bốc lên thành một cơn bão đá kinh hồn.

Bạch Thiếu Hồng phấn khích quát lớn một tiếng, rồi gia tăng tốc độ thêm một tầng nữa. Bây giờ mới chính là cơn bão cát đá thực sự bởi vì chen lẫn tiếng cuồng phong là những tiếng ầm ì như sấm động, đất đá dưới Giám Hồ bị một phen vung vãi khắp nơi. Hai mươi tám chiêu thức này ngoài công dụng là chưởng lực hạ sát địch nhân còn là một phương pháp dẫn truyền chân khí chu lưu toàn kinh mạch, vì vậy Bạch Thiếu Hồng càng múa bao nhiêu càng cảm thấy công lực tăng tiến bấy nhiêu.

Khi chân khí càng đầy rẫy tới tột đỉnh, chàng quát trầm một tiếng, dồn hết xuống hạ bàn làm phản lực. Thân hình đột ngột vọt thẳng lên cao mười trượng rất là khinh khoái. Bạch Thiếu Hồng không sao ngờ mình đạt đến mức cao siêu như vậy, hả miệng tự khen lớn:

- Khoái trá thật.

Trong khinh công úy kỵ nhất là mở miệng để chân khí thoát ra, trừ những bậc lão luyện đã biết cách bảo tồn thì khác. Do đó, Bạch Thiếu Hồng có cảm giác như người bị hụt chân, thân hình bắt đầu rơi xuống liền. Chàng chưa hề học cách hạ thân như thế nên cực kỳ kinh hoảng, hoa chân múa tay loạn xạ. Chẳng ngờ thế mà trúng ngay chiêu thức “Đông Phong Tiên Khởi” chân khí chạy từ Đan Điền đến Lao Cung đột ngột quanh lại Nhâm Mạch rồi đi xuống Thừa Cản, Hợp Dương ở hai ống quyển. Thế là chân nặng hơn đầu, hạ thân đánh chất một cái xuống nền đất. Đôi chân chàng cắm sâu xuống lòng Giám Hồ đến gần đầu gối, không thấy cảm giác đau đớn chút nào.

Bạch Thiếu Hồng cứ để vậy ngây người ra suy nghĩ, đầu óc nửa mừng nửa hối hận. Mừng rõ vì công lực của mình cao siêu vô cùng, tuy lòng hồ không cứng rắn lắm, nhưng không dễ gì các cao thủ đương thời có thể cắm chân lún sâu như vậy. Chàng có cảm giác hối hận là bởi vì giá như lúc nãy vừa chạm chân đến đất, cấp tốc vận khí trở về Đan Điền để thân thể trống rỗng thì đã hạ thân vô cùng nhẹ nhàng rồi. Hóa ra tiếng gọi là chưởng lực, thực sự hai mươi tám chiêu thức bao gồm cả chỉ, trảo, khinh công trong đó, tùy tâm thu phát ra sao.

Càng ngẫm nghĩ, chàng càng minh bạch hai chữ Huyền Cơ. Thông thường các pho võ công đều gọi là Thần Công hay Chân Kinh Bí Kíp bởi vì nó chuyên về một mặt nào đó thôi. Đã là Thần Công tức phải dùng chưởng lực phát huy, còn kiếm pháp thì không có kiếm trong tay chẳng còn tí hiệu dụng nào nữa. Riêng pho Càn Khôn Huyền Cơ này cũng chỉ là chân lực bình thường, nhưng cách thức vận dụng vô cùng huyền diệu, nếu luyện tập tới mức đầy đủ hỏa hầu, có thể tùy tâm thu phát, biến đổi thành bất cứ võ học nào cũng đều lợi hại hết.

Bạch Thiếu Hồng nhắm mắt trầm tư suy nghĩ hơn nửa tiếng mới minh bạch được nguyên lý của nó. Chàng khoan khoái mở mắt ra, chợt “ủa” lên một cái:

- Thế là ta đã hủy hoại toàn bộ Huyền Cơ mất rồi.

Thì ra trong lúc thi triển chưởng lực, sức cuốn cực kỳ hùng hậu khiến bao nhiêu đá vụn mài nhẵn hết các chữ viết trên phiến đá chặn cửa, một số bị lỗ chỗ như tổ ong chẳng bao giờ có thể xuất hiện Ma Vân Quỷ Tự được nữa. Bạch Thiếu Hồng chỉ thoáng sững sờ, sau đó lại tự nghĩ:

- ”Không những phiến đá này nên hủy bỏ, mà các vách đá trong hang ngầm cũng nên xóa đi. Ta đã thuộc nằm lòng Càn Khôn Huyền Cơ thì để lại chỉ di hại mà thôi.

Trong lòng đã quyết, Bạch Thiếu Hồng ẩn nhẫn ở lại đáy Thiên Nham hai tháng nữa học cho thật lâu thông Càn Khôn Huyền Cơ rồi mới dự định tái xuất giang hồ.

Chàng tiến ra lòng hồ bắt đầu xếp hai tảng đá chồng lên nhau như lần trước, vận chân khí tụ tập đánh vào tảng đá phía dưới. Hiện tại chân khí tùy theo tâm trí sai khiến, nên thoát đầu nó cực nhu hòa, đẩy bắn khối đá phía dưới ra xa mấy thước rồi mới chuyển thành lực công phá.

Tảng đá phía trên hụt chân lơ lửng trong chớp mắt rồi rớt xuống đất nhẹ nhàng không hề bị chấn động hay rạn nứt tí nào cả. Trong khi đó tảng đá phía dưới kêu “Ầm” một tiếng rất trầm ổn, tỏa ra một vầng bụi cát xoay tít tại chỗ. Giá như có người đứng bên cạnh cũng chẳng hề bị thương tích tí nào, chứng tỏ nếu chàng muốn tập trung thì nó sẽ tập trung ngay lập tức.

Bạch Thiếu Hồng thở phào một cái, lẩm bẩm:

- Thế là ta đã có thể hoàn thành tâm nguyện cho lão tiên bối rồi đó.

Tuy vậy đang lúc phấn kích, chàng không vội vã, đột nhiên búng ngón tay đánh véo một cái thử xem mình muốn dùng cách không chỉ lực, thì hiệu lực nó sẽ ra sao.

Tảng đá gần đó tung bay tí bụi cát rồi hiển hiện ra một cái lỗ nhỏ to bằng ngón tay, sâu hơn bốn phân liền. Bạch Thiều Hồng rất vui mừng bởi vì với cách không đả huyết của Địa Quân lão nhân hai năm trước thì nó cao siêu gấp mấy lần.

Bạch Thiều Hồng lại nghiêng đầu tự nhủ:

- “Công phá thì hơn hẳn Địa Quân lão tiền bối rồi, nhưng giả dụ ta muốn điểm huyết thì sao?” Do đó chàng sử dụng cách không chỉ lại lần nữa, lần này tính toán thật chuẩn xác để chân khí vừa chạm vào khối đá là dừng lại ngay. Quả nhiên Càn Khôn Huyền Cơ tuyệt diệu khôn tưởng, không hề có tí bụi cát nào bắn ra mà khối đá đã in rõ vết ngón tay trên đó, chiều sâu chỉ bằng lớp da người vừa đủ để phong bế huyết đạo.

Bạch Thiều Hồng vô cùng phấn kích, rú lên một tiếng như rồng ngâm, hổ hú.

Chàng nhặt một cành cây khô làm kiếm trước khi vọt người lên cao, thân hình lộn vòng liên tiếp theo khẩu quyết chiêu “Trường Ba Lạc Nhạn” rất đẹp mắt. Lúc rơi xuống chàng dùng khẩu quyết chiêu “Xuất Phong Hướng Thủ” phả chân khí vào cành cây khô nhằm phiến đá đâm luôn một nhát.

Hai âm thanh cùng vang lên một lượt “bộp” “rắc” nho nhỏ. Tuy cành cây khô quá dòn đã gãy ngang nhưng phần đầu của nó vẫn đủ sức ngập vào đá hai phân, nếu là kiếm thép thực sự thì kết quả còn ghê gớm hơn nhiều. Bạch Thiều Hồng chăm chú nhìn thành tựu của mình, môi nở nụ cười thỏa mãn rồi thông thả trở lại động ngẫm.

Chàng đứng trước mặt di thể của Diêm Vương Sát Tinh vái dài rất trịnh trọng:

- Tiểu bối đã may mắn hưởng thụ cơ duyên của tiền bối để lại, xin được thực hiện di ngôn rồi tái xuất giang hồ báo cừu rửa hận.

Hành lễ xong, chàng vận nội lực, cẩn trọng đánh vào khối thạch bàn mà Diêm Vương Sát Tinh đang ngồi. Theo phương pháp vừa rồi chàng dùng kinh lực âm nhu đẩy thạch bàn chạy về phía sau hai thước mới thực sự nhả lực công phá. Âm thanh “ầm” vang trong thạch động u u điệp cả tai, thạch bàn lập tức tan ra thành muôn ngàn viên đá nhỏ, chất thành một ngọn giả sơn loạn thạch.

Trong khi đó di thể Diêm Vương Sát Tinh mất chỗ tựa lơ lửng trong không khí rất lâu khiến Bạch Thiều Hồng kinh ngạc tới mức không tự chủ được phải bước lùi một cái.

Đột nhiên động ngẫm vang lên tiếng rì rào lọt sột rất khó tả, Bạch Thiều Hồng nhìn quanh một vòng bất giác la thất thanh:

- Trời ơi, điều gì thế này?

Hóa ra chẳng biết nguyên nhân tại sao, các vách đá khắc pho Càn Khôn Huyền Cơ từ từ rơi rụng lả tả. Chất bột xam xám chớp mắt đã dồn thành một đồng dưới chân vách và vách đá hiển hiện một màu trắng lung linh như cảnh tiên giới. Bạch Thiều Hồng không sao nhìn được bước tới bốc lên xem thử. Chàng ngăn người ra “ủa” một tiếng bởi vì chất bột này rất lạ lùng không phải là đá vụn mà ra. Chàng xoay người nhìn lại di thể Diêm Vương Sát Tinh thì càn kinh ngạc bội phần.

Hiện tại nó cũng rơi rớt lả tả như bụi phấn, xác thịt dần dần nhỏ lại nhưng vẫn lơ lửng trên không. Khoảng nửa khắc thì di thể Diêm Vương Sát Tinh hoàn toàn biến thành tro bụi. Lúc đó Bạch Thiều Hồng mới định tâm nhìn thấy mấy chục hàng chữ hiện ra trên vách đá trắng. Nó được viết bằng thứ mực thông thường và đại khái như sau:

- ”Đầu tiên ta không đủ công lực để khắc lên vách đá, mới dùng chất Nham Hỏa tô lên. Lúc còn nóng rất dễ dùng dao nhọn để viết, sau đó dần dần khô đi giống hệt màu đá. Khi nào người thành công Càn Khôn Huyền Cơ thì cát bụi lại trở về với cát bụi.

Ngay cả thân thể ta cũng vậy, nó lưu giữ được là nhờ chân khí bất hoại vĩnh cửu, bao giờ ta thỏa mãn thì tự nó sẽ tan rã về với nguyên thủy. Chẳng nên thương tiếc.

Bạch Thiếu Hồng thở dài một cái, hóa ra Diêm Vương Sát Tinh lão nhân đã dự tính đầu vào đó, chàng có muốn cưỡng lại cũng không được. Vì vậy chàng hướng về đám bụi đá vãi thêm một cái nữa:

- Tiểu bối xin tuân theo ý chỉ. Sau khi ra khỏi Tiên Đài sẽ đóng cửa đá lại để tiểu bối được an nghỉ ngàn thu.

Bạch Thiếu Hồng ngậm ngùi rời khỏi đáy Thiên Nham. Hiện tại sắp đến mùa Đông, băng giá sẽ phủ kín phiến đá làm cửa thạch động. Không còn chỗ thoát, chỉ cần hết mùa Đông này Giám Hồ sẽ lại đầy nước trong xanh như xưa, chẳng còn ai có thể khám phá xâm phạm tới nơi an nghỉ của Diêm Vương Sát Tinh nữa.

6. Tái Xuất Đã Đụng Chạm Thương Dương Động

Trải qua hơn hai năm dưới đáy Thiên Nham, râu tóc của Bạch Thiếu Hồng đã mọc như người rừng, y phục tả tơi rách nát hàng trăm chỗ nên chàng cầm một viên ngọc bích vào Nhạc Dương bán cho tiệm kim hoàn. Chủ ý Bạch Thiếu Hồng không muốn thiên hạ để ý đến hành tung kỳ quái của mình, chờ đến đêm mới vào thị trấn. Hóa ra sự cẩn trọng này càng làm tăng thêm nghi ngờ, chủ tiệm trợn mắt âm trầm nhìn chàng hỏi gần:

- Người ăn cắp châu báu này ở đâu thì hãy khai thực đi?

Bạch Thiếu Hồng ngậm ngẫm tức giận nhưng tự biết mình rất quái dị nên ôn tồn giải thích:

- Tại hạ Ở trong rừng sâu mấy năm nay vô tình nhặt được, lão chủ đừng có nghi ngờ bậy bạ.

Chủ quán cười khàn khạch, quát trả luôn:

- Toàn bộ đất đai miền Tam Tương này đều thuộc quyền cai quản của Cung Bang Chủ. Người vô tình nhặt được cũng phải chia đôi cho Hắc Chu Bang mới đúng.

Bạch Thiếu Hồng lạnh lùng đáp trả:

- Người không phải là người Hắc Chu Bang thì lấy tư cách gì hạch sách? Không mua thì ta đi chỗ khác vậy.

Chủ quán chợt cất tiếng cười ha hả:

- Người thật ngu dốt, bất cứ ai làm ăn lớn trong ba tỉnh này đều là thuộc hạ của Hắc Chu Bang. Người bán ở đâu cũng vậy thôi. Bây giờ ta giữ lại một nửa chỉ trả người hai trăm lượng mà thôi.

Thực ra số vàng này cũng là quá lớn đối với Bạch Thiếu Hồng, nên tuy biết rằng mình bị bóc lột, chàng vẫn nín nhịn gật đầu:

- Được rồi, người cân vàng đi.

Tên chủ quán mừng cuống quít vội vàng lấy vàng ra cân tuy đã gian trá bớt đi mấy lượng, lòng tham của hắn vẫn chưa thỏa mãn. Vả lại thấy tên người rừng này chịu lép vế mau chóng, hắn đột nhiên giở trò, trợn mắt nói tiếp:

- Viên ngọc bích này còn phải gia công mài dũa lại rất công phu, vì vậy trừ tiền công đi tám chục lượng nữa đó.

Hơn một trăm lượng thừa đủ để Bạch Thiếu Hồng chi dùng nhưng bản tính cương nghị nổi lên, chàng cười nhạt một cái:

- Người không mua thì thôi vậy.

Chàng vừa thò tay ra định cầm lấy viên ngọc bích, thì mau như chớp, tên chủ quán đã rút dưới quầy ra một thanh đao, miệng la thất thanh:

- Trời ơi, giết người cướp của mất rồi.

Đồng thời với tiếng kêu la, hắn dang tay chém luôn một đao. Đáng lẽ chém vào tay chàng thì còn chút lý giải, đằng này tên chủ quán quyết giết luôn Bạch Thiếu Hồng đoạt báu vật nên nhắm đầu chàng xả xuống

thực mạnh. Cử động đó khiến chàng không thể dung thứ được, tay tả vung lên gạt ngang một cái, vừa chống đỡ đường đao, vừa phát xuất chân khí qua lòng tay.

Cùng với âm thanh “bốp” trầm trầm phát ra là tiếng “hự” tắc nghẹn của tên chủ tiệm kim hoàn. Thân hình hắn bay ngược về sau đập hẳn vào tủ hàng khiến nó vỡ tan và đổ sập xuống luôn. Bạch Thiếu Hồng cười gằn trong miệng:

- Người đã gian xảo quá nhiều, ta không cần phải nhân nghĩa làm gì.

Chàng ung dung bỏ luôn cả viên ngọc bích lẫn hai trăm lượng vào túi rồi bước ra.

Không ngờ tiếng kêu vừa rồi của tên chủ tiệm đã kịp báo động, Bạch Thiếu Hồng chỉ nghe vù mấy tiếng đã có bảy tám tên đại hán xông ra chặn đường. Tên nào cũng đằng đằng sát khí và cầm đủ loại vũ khí trong tay, một tên đáng chừng là huynh trưởng, múa tít lưỡi trường kiếm quá lớn:

- Cầu tặc, người ở đâu dám đến đây lộng hành cướp bóc, không biết ta là Lôi Oanh Kiếm hay sao?

Bạch Thiếu Hồng không muốn gây hỗn loạn vô ích, lạnh nhạt trả lời:

- Chủ quán của các người buôn bán không sòng phẳng lại đổ tội cho ta là kẻ cướp, chẳng lẽ các người cũng hồ đồ tin theo ư?

Đại hán có ngoại hiệu là Lôi Oanh Kiếm cười gằn, chỉ thẳng mũi kiếm vào ngực chàng quát lớn:

- Đừng phí lời vô ích, người hãy trả mạng cho Thái lão huynh đi.

Tên này cực kỳ hung dữ, chưa dứt lời đã mau lẹ đâm ra một kiếm đánh “vèo” rất ghê người. Đối với đồng bọn thì đường kiếm vừa mau lẹ vừa hùng hậu nhưng hiện tại nhãn lực của Bạch Thiếu Hồng tinh nhạy vô cùng, thấy nó chậm chạp chẳng khác nào trò đùa. Chàng ung dung đợi lưỡi kiếm đến gần mới nhanh như chớp thò hai ngón tay kẹp trúng lưỡi kiếm. Lôi Oanh Kiếm đột nhiên có cảm giác vừa đâm vào bức tường gang thép không sao tiến được nửa ly thì thất sắc la lớn “ôi chà” một cái.

Hắn lập tức vận sức thu kiếm về, ngờ đâu Bạch Thiếu Hồng ngay lúc đó nhả kinh lực ra khiến lưỡi kiếm bay ngược trở lại mạnh như sấm sét. Mấy ngón tay của Lôi Oanh Kiếm chấn động rất mạnh nên không sao kiềm giữ nổi đốc kiếm đành kêu thét lên trước khi buông nó ra. Diễn biến xảy ra trong chớp mắt, hoàn toàn chưa ai thấy gì đã nghe “bụp” một tiếng ghê rợn. Đại hán bắn ngược về sau cùng với âm thanh rú dài thảm thiết rồi ngã ngửa ra đất vong mạng ngay tức thời. Trước ngực hắn thò ra lưỡi kiếm lóng lánh, mũi kiếm quay ra ngoài, đốc kiếm lún sâu vào da thịt tạo thành một cảnh kinh dị chưa từng có.

Năm sáu tên đi theo Lôi Oanh Kiếm kinh hoảng tới mức mất hẳn tự chủ, đồng loạt ré lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy tứ hướng. Hai tên tương đối còn đủ trấn tĩnh vừa chạy vừa gân cổ hô hoán thất thanh:

- Quái nhân giết người, quái nhân giết người.

- Trời ơi, ma quỷ xuất hiện chạy đi cho mau.

Bạch Thiếu Hồng cười khở trong lòng, cố sự này dù có tiền bạc cũng khó mà mua được quần áo, vì vậy chàng không muốn kinh động thêm nữa, đề khí vọt mình vào bóng tối rồi chạy thẳng đến huyện Thừa Lương cách đó mười dặm đường. Chàng ghé qua một con suối nhỏ tắm rửa sơ sài, dùng lưỡi kiếm truy thủ cắt bớt râu tóc rồi mới tiến vào huyện lỵ mua sắm quần áo. Bởi vì lúc đó trời bắt đầu sáng, ít có người đi lại dòm ngó.

Nhờ vậy Bạch Thiếu Hồng sau khi mượn một phòng trong khách điểm có thể thay đổi y phục và nhờ người cạo râu cắt tóc cho sạch sẽ. Sáng sớm hôm sau chàng đã trở thành một thư sinh mặt trắng rất lịch sự, tay cầm quạt giấy phe phẩy, chẳng có ai có thể nhận ra là quái nhân đêm qua nữa. Huyện Thừa Lương cũng có vài danh thắng nên khách nhàn du hay đi lại luôn, sự xuất hiện của chàng hoàn toàn không bị để ý chút nào.

Bạch Thiếu Hồng đang ngồi uống rượu suy nghĩ phương pháp nên điều tra từ đâu mỗi nào. Đột nhiên trong tủ quần bước vào một người, dáng đi chuệch choạc như đang bị nội thương vậy. Sắc mặt lão nhân xanh lè và tiêu tụy nhưng Bạch Thiếu Hồng thoáng giật mình bởi vì nó rất quen thuộc, chàng không dám khinh xuất hỏi trước, cứ nhìn chăm chú đến nát óc mà vẫn nghĩ không ra.

Lão nhân hình như không hề chú ý đến bất cứ việc gì, bước vào quán là khàn khàn gọi rượu uống liền, đôi mắt thần thờ có vẻ lo nghĩ vô cùng. Lão chủ quán đích thân mang rượu ra ôn tồn vấn an như có quen biết trước:

- Đông Môn lão huynh vừa đi đâu về mà có vẻ vất vả quá vậy?

Hai tiếng Đông Môn chợt lóe ra một cổ sự trong đầu óc của Bạch Thiếu Hồng, chàng thót thót kêu lên nho nhỏ:

- Phải chăng là Đông Môn Hóa, Đại Lực Thần Chương?

Xem ra lão nhân tuy xơ xác nhưng võ công nội lực vẫn còn linh mãnh, chàng thót rất nhỏ mà vẫn nghe tiếng, liền liếc mắt một cái. Nhỡn quang song phương gặp nhau, Bạch Thiếu Hồng định ninh nếu đúng là Đông Môn Hóa thì tất phải nhận ra chàng.

Ngờ đâu ông ta trầm giọng gật đầu:

- Chẳng ngờ túc hạ còn trẻ mà biết đến danh hiệu của lão phu, thực là hổ thẹn vô cùng.

Bạch Thiếu Hồng “ạ” nhỏ, thì ra đúng là Đông Môn Hóa thực chẳng sai, nhưng hoàn toàn không có tí gì là nhận ra chàng cả. Vì vậy chàng muốn thử thách cho rõ, cầm chung rượu đứng dậy thì lễ:

- Ngoại hiệu Đại Lực Thần Chương vang tiếng một thời ở Hàng Châu, hậu sinh nào mà chẳng biết. Tại hạ ngưỡng mộ tiền bối đã lâu, xin kính thỉnh một chung sơ kiến.

Đông Môn Hóa cầm chung rượu đưa lên đáp, nhưng lại thở dài thườn thượt:

- Xấu hổ thật, lão phu không dám nhận lời khen.

Thái độ của ông ta khác hẳn một trời một vực hôm nào ở Ma Vân Thiên Nham khiến Bạch Thiếu Hồng khó mà tin được trong vòng hai năm, thời gian đã biến đổi con người uy vũ biến thành ảm đạm như vậy. Chàng toan nhắc lại ân nghĩa ngày xưa nhưng lại thôi, thông thả đi đến gần nghiêng mình hỏi lại:

- Hình như tiền bối đang có gì khổ tâm vô cùng, tại hạ mạn phép bồi tiếp vài chung được không?

Đông Môn Hóa chẳng cần hỏi tính danh của chàng, buồn bã đưa tay mời ngồi:

- Túc hạ không chê lão phu lẫn thẩn thì cứ việc tự nhiên.

Bạch Thiếu Hồng chậm rãi uống hết vài chung rượu rồi tự giới thiệu mình, mắt chăm chú nhìn xem Đông Môn Hóa có phải ứng gì không:

- Hiện tại tứ cố vô thân, vai mang nặng gia cừ nên cũng cần có người trò chuyện.

Chẳng hay tiền bối uẩn khúc ra sao?

Đông Môn Hóa chợt trợn mắt tỏ vẻ đề phòng, vẫn không để ý đến họ Bạch tí nào.

Ông ta nhíu mày một hồi mới lắc đầu thiếu não:

- Nói ra cũng chẳng ích gì, chúng ta cứ uống rượu là hơn.

Bạch Thiếu Hồng không chịu dừng lại ở đó, cười nhẹ hỏi tiếp một câu:

- Tại hạ nghe nói tiền bối có một ái nữ luôn luôn đi theo như hình với bóng, chẳng hay Đông Môn cô nương mắc bận việc gì chẳng?

Đông Môn Hóa giật bắn người, lệ làng đứng lên chỉ mặt Bạch Thiếu Hồng run run hỏi lớn:

- Thì ra người là người của Bách Ảnh Tiên Tử sai đến trên ghẹo ta phải không?

Bạch Thiếu Hồng thực sự ngạc nhiên, nhíu mày lắc đầu:

- Tiền bối lầm rồi, tại hạ chưa hề nghe qua danh hiệu này bao giờ chứ đừng nói đến quen biết hoặc là tay sai.

Đông Môn Hóa hơi định thần nhưng cặp mắt tỏ ra chưa hết nghi ngờ, trầm giọng hỏi:

- Đã hơn hai năm nay chẳng ai biết ta có ái nữ, tại sao ngươi lại rõ chi tiết này?

Bạch Thiệu Hồng cực kỳ lạ lùng, ngăn người ra thẳng thốt hỏi dồn:

- Hai năm nay ư? Tại sao lại chẳng biết? Đông Môn cô nương không còn ở với tiền bối nữa sao?

Đông Môn Hóa cười gằn một cái:

- Ngươi đừng đánh lạc hướng nữa, hãy trả lời câu hỏi đi, tại sao ngươi biết ái nữ của ta?

Bạch Thiệu Hồng đành nói thật một phần:

- Tại hạ có lần gặp gỡ Đông Môn cô nương cách đây hơn hai năm... Chưa dứt lời, Đông Môn Hóa chợt la lên một tiếng quái dị, nhanh miệng hỏi tiếp:

- Ngươi gặp ở đâu? Nói mau đi.

Bạch Thiệu Hồng trả lời, mắt chăm chú quan sát phản ứng kỳ lạ của ông ta:

- Tại hạ gặp ở Ma Văn Thiên Nham, gần ngày trung thu năm Giáp Tý.

Thân hình Đông Môn Hóa đột ngột giật bắn lên cao, lạc giọng kêu la:

- Thì ra ngươi là tiểu tử Hoàng Long Võ Hội ngày nào.

Thấy Đông Môn Hóa nhận ra mình, Bạch Thiệu Hồng tươi cười đứng dậy vái tạ một cái:

- Không nói ra sớm để tiền bối phải nghi ngờ, thực là đáng tội.

Chẳng hiểu tại sao, Đông Môn Hóa, lưng lẩy vô lâm lại chợt lăm lét nhìn quanh một cái, hạ giọng nói nhỏ:

- Chúng ta đi nơi khác nói chuyện tiện hơn.

Bạch Thiệu Hồng còn đang sững sốt, đột nhiên từ ngoài có một giọng nói đỡ lời:

- Bất tất phải đi đâu, hai ta có chuyện để nói với tiểu tử ngay tại đây.

Từ quán xuất hiện hai lão già rất phương phi, một lão mặc áo đỏ, một lão mặc áo vàng chói mắt. Cả hai di chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, chứng tỏ khinh công tuyệt thế hơn người, thoáng mắt đã đến trước mặt Bạch Thiệu Hồng. Chàng liếc mắt thấy Đông Môn Hóa cảm tức bậm môi trợn mắt hết sức cảm tức nhưng không có phản ứng gì thì lại càng ngạc nhiên hơn, cười nhạt một cái:

- Tại hạ chưa được hân hạnh quen biết nhị vị lần nào, xinh thỉnh cáo danh trước.

Hai lão nhân liếc mắt nhìn nhau ngần ngại, chợt Đông Môn Hóa cất tiếng xen vào luôn:

- Hai vị này là cao thủ của Bách Ảnh Tiên Tử đó. Hình như gọi là Thất Sắc Công thì phải?

Lão già mặc áo đỏ cười khẩy một cái, gằn giọng trả lời:

- Đông Môn Hóa, ngươi lãnh nhận một chương của ta vẫn chưa khâm phục nên mĩa mai bỏ ghét phải không? Nói thực nếu không có lệnh của Tiên Tử thì ngươi đã chết mất xác lâu rồi.

Đông Môn Hóa không cãi chứng tỏ đó là sự thật, nhưng ông ta cười rất quái dị:

- Có lệnh hay không đủ sức giết ta thì thú nhận đi.

Hồng Sắc Công tức giận đập tay “bốp” xuống bàn khiến bao nhiêu ly tách nhảy dựng cả lên, rượu chảy ra lênh láng đổ cả xuống đất:

- Ngươi đừng có khích bác ta, đến khi nào đụng díp ngươi sẽ biết nguyên ủy ngay.

Diễn biến đi từ kinh ngạc này tới kỳ lạ khác khiến Bạch Thiệu Hồng cứ ngây người theo dõi, chẳng biết xen vào thế nào.

Quát mắng Đông Môn Hóa xong, Hồng Sắc Công lão nhân xoay lại trầm giọng, nửa hỏi, nửa hăm dọa chàng:

- Ngươi là người ở Hoàng Long Võ Hội ư? Nói thực cả một cái Võ Hội đó cũng chưa bằng ngón tay của ta. Vì vậy ta khuyên ngươi chớ nên dính dáng tới lão Đông Môn Hóa này nữa.

Bạch Thiếu Hồng cười nhạt, trầm giọng đáp lại:

- Việc ngao du là sở thích của mỗi người, đến quan phủ cũng không có quyền ngăn cấm. Nếu lão bằng lòng giải thích nguyên nhân thì may ra tại hạ mới tuân theo được.

Hồng Sắc Công “hừ hừ” trong miệng, diện mạo tỏ vẻ ngần ngại một chút, rốt cuộc trả lời rất mơ hồ:

- Cái đó tùy người có tiếc mạng sống hay không, cứ hiểu một điều là lão Đông Môn này đã xúc phạm tới chủ nhân của ta rất lớn đấy.

Đông Môn Hóa cười gằn xen vào:

- Cho là ta có tội đi, tại sao các người không giết phức cho xong mà lại mỗi bước mỗi theo dõi giống như bọn chó săn thế?

Hồng Sắc Công cực kỳ tức giận “a” một cái, đã toan xuất thủ đánh luôn nhưng lão nhân áo vàng, tức là Hoàng Sắc Công xua tay ngăn cản:

- Đừng làm hỏng việc của Tiên Tử đấy.

Hồng Sắc Công nghe nói thì dừng tay lại, thở phì phì trút bớt nộ khí rồi mới hậm hực nói với Đông Môn Hóa:

- Thực ra bọn ta muốn giết người dễ như trở bàn tay, nhưng tạm thời Tiên Tử đang suy nghĩ sao đó, chưa muốn giết vội nhưng cũng không cho mi thoát đi đâu được.

Người đã hiểu điều này chưa?

Đông Môn Hóa trầm giọng lắc đầu:

- Ta chẳng hiểu gì hết, hễ các người còn cầm giữ Song nhi là còn chút sức nào ta sẽ quyết đòi bằng được.

Bạch Thiếu Hồng kinh hoảng nhảy dựng lên kêu lớn:

- Thế ra Đông Môn cô nương bị bắt rồi ư?

Đông Môn Hóa sầm mặt buồn bã:

- Thượng Dương Động của Bách Ảnh Tiên Tử đã bắt giữ Song nhi gần hai năm nay rồi... Lão nói chưa dứt lời thì Hoàng, Hồng Sắc Công đồng loạt quát lớn:

- Im ngay, việc này không thể để người lạ biết tới.

Bạch Thiếu Hồng thấy Đông Môn Hóa đã tin cậy mình, chỉ cần yên ổn nửa ngày là sẽ hỏi ra mọi chuyện nên quyết định phải can thiệp. Chàng đứng dậy lạnh lùng nói to:

- Tại hạ không phải là người lạ, chính nhị vị nên bỏ đi mới phải. Nếu còn vô lễ với Đông Môn đại hiệp thì chính tại hạ sẽ đáp lại bằng sự vô lễ đấy.

Đông Môn Hóa giật nảy mình, vội vàng kêu to:

- Bạch tiểu tử, ngươi chưa phải là đối thủ của Thất Sắc Công đâu, hãy cẩn thận là hơn.

Bạch Thiếu Hồng cười nhẹ, cất tiếng an ủi:

- Tiền bối chớ lo, nếu là bảy lão liên thủ thì tại hạ không dám nói trước, chứ chỉ có hai lão này chẳng đáng quan tâm chút nào.

Hai lão ngửa mặt cười ngất một hồi:

- Từ khi Thượng Dương Động xuất hiện trên giang hồ đến nay bất cứ ai nghe nhắc tới tôn hiệu đều phải tỏ lòng kính trọng, hôm nay tiểu tử lớn gan lớn mật là một đấy.

Bạch Thiếu Hồng thực sự chẳng biết Thượng Dương Động hoạt động ra sao, chính hay tà nên chưa vọng động vội, xoay lại hỏi Đông Môn Hóa:

- Tại hạ xin mời tiền bối đi chỗ khác hàn huyên được không?

Lão đại hiệp chưa kịp trả lời thì Hoàng Sắc Công cười quái dị, vừa giơ năm ngón tay lên vừa quát nhanh:

- Được chứ sao không, miễn là cái này đồng ý trước đã.

Lời nói chưa dứt, trảo thể nhanh hơn chớp đã đánh tới trước ngực Bạch Thiếu Hồng, chiêu thức rất ác độc, phong tỏa cả ba huyết đạo trọng yếu là Thần Tăng, Linh Khư và Ngọc Đường. Nói về kinh nghiệm giao đấu, Bạch Thiếu Hồng chưa có tí nào nên mắt thấy rất rõ chiêu thức tấn công của đối phương vẫn bối rối chẳng biết phải chống đỡ thế nào cho hữu hiệu.

Đầu óc chàng không kịp suy nghĩ, đột ngột bắt chước trảo thể giống y hệt đưa lên ngay ngực một cái. Chỉ nghe năm tiếng “lốp bốp” vang lên, rồi Hoàng Sắc Công rú lên đau đớn. Không những cánh tay buông xuôi ngay lập tức mà lão còn bị chân khí Càn Khôn Huyền Cơ chấn động lão đảo bước lùi mấy bước nữa. Đến khi vấp phải cái ghế Hoàng Sắc Công mới ngồi bịch xuống đó, trụ giữ thân hình lại được. Năm ngón tay hiện tại của lão mềm oặt và sưng phồng lên gấp đôi, chứng tỏ xương cốt đều bị gãy hết mất rồi.

Đồng Môn Hóa kinh ngạc kêu lớn:

- Ối chà, tiểu tử đối phó hay thực.

Riêng Hồng Sắc Công có vẻ kinh hãi, lạc giọng kêu thất thanh:

- Tiểu tử ngươi học chiêu “Ngũ Long Triệt Mạch” ở đâu vậy?

Bạch Thiếu Hồng ngẫu nhiên ra tay thành công một cách kỳ lạ thì rất yên tâm, cười lạnh lùng:

- Chẳng lẽ chỉ có mình Thượng Dương Động độc quyền học được võ công trong thiên hạ?

Trước mấy giây phút, nếu chàng hỏi xác xược như vậy ắt mấy lão nhân cao thủ trong Thất Sắc Công đã nổi giận rồi. Hiện tại Hồng Sắc Công không dám phát tác thì đủ biết võ học của chàng mới lộ ra một chiêu đã chấn động tới đâu. Lão hậm hực vén tay áo rộng lên:

- Không ngờ ngươi còn trẻ tuổi mà đã có công lực sao siêu bằng Tả Hữu Đại Lão Tiên rồi. Tuy vậy ngươi đã thương người của Thượng Dương Động thì ta không thể bàng quang được.

Mặc cho lão ta sửa soạn xuất thủ, Bạch Thiếu Hồng không hề ngán sợ, tò mò hỏi lại:

- Tả Hữu Đại Lão Tiên là ai?

Hồng Sắc Công hơi ngần người ra cười rất khinh bỉ:

- Hậu sinh hủ lậu thật, trước khi về Thượng Dương Động giữ chức Tả Hữu Đại Lão Tiên cùng Tiên Tử quản lý võ lâm giang hồ, hai vị này đã nổi danh với ngoại hiệu Nhị Sát Huyết Trảo Ma thần mà ngươi không biết sao?

Nghe nhắc tới kẻ thù, Bạch Thiếu Hồng rung mình quát lớn, âm thanh cực kỳ rung rợn:

- Thì ra là thế, hai lão khốn kiếp này bây giờ lộ hành tới mức tự xưng là Đại Lão Tiên nữa ư?

Hồng Sắc Công sầm mặt quát trả:

- Tiểu tử láo xược thực, ngươi tự ý võ công cao siêu dám xúc phạm tới nhị vị Đại Lão Tiên thì không tha thứ được nữa rồi.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu khen ngợi liền:

- Đúng lắm, ta cũng không thể tha mạng cho các ngươi được nữa rồi.

Thấy thái độ chàng ung dung cực kỳ uy vũ, Hồng Sắc Công bất giác giật mình lùi nửa bước, lạc giọng hỏi mau:

- Ngươi không sợ thành kẻ đại thù của Thượng Dương Động hay sao?

Bạch Thiếu Hồng ngửa mặt lên trời cười ngất:

- Lúc trước thì ta chưa minh bạch, đã minh bạch Nhị Sát Ma Thần ở Thượng Dương Động thì chẳng ngại gì nói thực cho người biết. Ta chính là kẻ đại thù của Thượng Dương Động đây, họ Bạch này chưa giết sạch bọn người thì chưa ăn ngon ngủ yên tí nào.

Hồng Sắc Công choáng váng đầu óc bởi diễn biến bất ngờ này. Từ sai lầm cho rằng chỉ cần búng tay một cái là thừa sức trừng trị tên tiểu tử thò mũi vào chuyện Đông Môn Hóa, cho đến việc vô tình đem danh hiệu Nhị Sát Ma Thần ra khoe khoang khiến Bạch tiểu tử nổi sát khí đột ngột. Đến mức này không thể rút lui được nữa, Hồng Sắc Công trầm giọng nói rất khôn khéo:

- Hay lắm, trong vòng ba chiêu nếu ta chưa giết được người thì đành trở về chịu tội bầm báo với Tiên Tử vậy.

Đương nhiên Bạch Thiếu Hồng biết ngay lão ta sẽ cố gắng chống đỡ ba chiêu rồi bỏ chạy thoát thân liền. Chàng cười khẩy một cái:

- Ta nghĩ không đến ba chiêu đâu, người xuất thủ trước đi xem võ học Thượng Dương Động có gì hay ho nào.

Đúng ra chàng đã học hết hai mươi tám chiêu trong Càn Khôn Huyền Cơ nhưng điều thứ nhất là nó quá ảo diệu không hiểu nên xuất thủ thế nào cho đúng. Thứ hai chàng cũng muốn biết qua võ công của Thất Sắc Công để sau này tính toán chính xác hơn, vì vậy mới khích bác lão ra tay trước. Hồng Sắc Công không trả lời bởi vì đang ngấm ngấm vận toàn lực vào hai cánh tay, lập tức nó đỏ ửng lên như là màu máu vậy.

Đông Môn Hóa ở ngoài vội lớn tiếng nhắc nhở:

- Huyết Trảo của Nhị Sát Ma Thần đấy, không nên khinh thường.

Thì ra toàn bộ bảy lão trong Thất Sắc Công đều được Nhị Sát Ma Thần chỉ bảo Sát Thủ Huyết Trảo, khi nào nguy cấp lắm mới mang ra sử dụng. Bạch Thiếu Hồng nghe nhắc tới Huyết Trảo thì càng tức giận hơn, ngửa mặt lên trời cười như điên như dại:

- Được lắm, ta cũng lấy Huyết Trảo tặng lại Nhị Sát để xem cái nào cao siêu hơn.

Trong khi nói, chàng vận chân khí Càn Khôn Huyền Cơ vào hai cánh tay, đầu óc tận tâm niệm nó phải đỏ rực giống Huyết Trảo. Quả nhiên hai chữ Huyền Cơ thực đúng chẳng sai, tâm ý điều khiển ra sao nó diễn ra y như vậy. Hồi Nhan Tiên Pháp dùng chân khí này có thể biến đổi dung mạo thành người khác cũng xong huống gì việc nhỏ nhặt này, vì vậy hai tay của Bạch Thiếu Hồng cũng đỏ rực màu máu giống y như tay của Hồng Sắc Công, thậm chí còn rực rỡ ghê rợn hơn mấy phần.

Lão ác ma hoảng sợ chẳng để đâu cho xiết, thất thanh la lớn:

- Trời ơi, sao người cũng biết Huyết Trảo?

Bạch Thiếu Hồng không muốn dằn dai, vừa cười khẩy vừa giả vờ đưa tay ra chộp một cái. Thực ra nó hoàn toàn chẳng có chiêu thức gì cả nên Hồng Sắc Công nhận ra liền:

- Không phải Huyết Trảo rồi.

Đồng thời với câu nói, lão ma nghiêng người né tránh, hay tay trên dưới đối nghịch nhau đánh vào thượng, trung lộ của Bạch Thiếu Hồng theo chiêu “Song Ngạc Tìm Ngư” rất lợi hại. Chàng thiếu niên cười khẩy một cái lập tức cũng huy động hai tay biến thành chiêu “Song Ngạc Tìm Ngư” nhưng mau lẹ hơn gấp mấy lần. Do đó trảo thế của Hồng Sắc Công còn cách cổ họng và ngực chàng mấy phân thì đột ngột rút lui ngay. Không phải lão ta tự ý thu về mà do thân hình lão bật về phía sau mấy tấc, trên ngực và cổ họng đã có mười cái lỗ đỏ lôm mẫm huyết. Thì ra Bạch Thiếu Hồng tự tin tới mức không thèm né tránh, song trảo đánh trúng ngực địch thì đương nhiên sẽ hóa giải thế công của lão ngay.

Diễn biến xảy ra mau hơn chớp mắt, vì vậy lúc Hồng Sắc Công ngã xuống rồi, mười lỗ máu mới bắt đầu phun ra có vòi, và y mới kịp rú lên một tiếng thảm thiết. Âm thanh không kéo dài được lâu, chỉ trong giây lát là tắc nghẽn bởi vì không khí trong phổi thoát ra vết thương trên cổ ằng ặc như lợn bị chọc tiết. Hồng Sắc Công vong mạng rồi mà đôi mắt vẫn tròn trừng đầy vẻ kinh ngạc, tự hỏi tại sao mình lại chết vì Huyết Trảo.

Bạch Thiệu Hồng đưa cao hai bàn tay còn dính máu tươi nhỏ giọt, xoay qua Hoàng Sắc Công cười lạnh:

- Bây giờ tới lượt người đi theo đồng bọn cho có bạn, hãy xám hối đi là vừa.

7. Tái Ngộ Đông Môn Lão Nhân

Hoàng Sắc Công tự biết mình chỉ còn lại một tay không sao chống nổi địch thủ từ trời giáng hạ bất ngờ này, hãi hùng rú lên kinh hoàng:

- Đừng giết ta, nếu có anh hùng thì chờ ta lành mạnh sẽ quyết đấu với người.

Dĩ nhiên Bạch Thiệu Hồng biết đây chỉ là lời dối trá mong thoát nạn nên lẳng lặng đưa cao tay sửa soạn xuất thủ. Đột nhiên lúc đó Đông Môn Hóa tiến ra ngăn trở:

- Bài học hôm nay thế là đủ rồi, người hãy tha mạng cho hắn đi.

Trong khi nói, Đông Môn Hóa nháy mắt với chàng một cái. Tuy không biết rõ đó là ý định gì nhưng Bạch Thiệu Hồng vẫn gật đầu ưng thuận:

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, người hãy nhớ điều đó. Mang xác của lão kia đi mau.

Hoàng Sắc Công cực kỳ mừng rỡ, vội vàng dùng một tay còn lại xốc ngang xác Hồng Sắc Công lên, không nói một lời nhắm hướng Tây chạy luôn. Hắn vừa khuất bóng, lập tức Đông Môn Hóa hạ giọng nói nhanh:

- Đuổi theo mau, có như thế mới tìm ra Thượng Dương Động ở đâu?

Bạch Thiệu Hồng hiểu ra “ạ” một cái, thông thả đáp:

- Cũng không cần vội vã lắm, lão Hoàng này phải ôm một xác người thì chẳng đi mau được đâu.

Tuy vậy cả hai vẫn đề khí chạy theo liền. Thấy thân pháp Đông Môn Hóa loạng choạng hình như vẫn còn chút ít nội thương, Bạch Thiệu Hồng bèn đưa tay đỡ ngang hông, vừa truyền lực đạo vừa nâng đỡ đi mau hơn. Quả nhiên khinh công của Hoàng Sắc Công có cao siêu thực nhưng vướng nặng cái xác nên chưa chạy được xa bao nhiêu.

Chừng nửa khắc theo dõi, Đông Môn Hóa chợt cảm thán nhỏ:

- Kỳ quái thực, thế này là thế nào?

Bạch Thiệu Hồng cũng nhận ra Hoàng Sắc Công đang chạy về hướng thị trấn Nhạc Dương, nhà cửa đã bắt đầu sầm uất thì buột miệng tiếp lời:

- Thượng Dương Động chẳng lẽ ở trong phố thị?

Cả hai ngẩn người nhìn nhau nhưng đã lỡ đành phải ngậm miệng chờ đợi diễn biến.

Hoàng Sắc Công chạy quanh quẩn một hồi tới tiệm thuốc lớn, trước mặt có một tấm bảng gỗ ghi ba chữ “Mãn Xuân Đường” thực to. Lão chẳng ngó nhìn, chạy thẳng vào trong chớp mắt đã khuất sau tủ thuốc mất dạng.

Đông Môn Hóa rất giàu kinh nghiệm, liếc mắt thấy nhà bên cạnh tiện việc quan sát phía sau “Mãn Xuân Đường” liền chỉ tay quát trầm:

- Đỡ ta lên đi.

Bạch Thiệu Hồng không đợi dục lần thứ hai, vận khí bắn người một cái đã nâng Đông Môn Hóa vọt lên mái ngói rất nhẹ nhàng. Hai người phục xuống vừa vận Hoàng Sắc Công lọt ra phía sau hậu viên. Một bóng áo xanh thấp thoáng sau bụi trúc lạng người ra ngăn cản, miệng quát lớn:

- Ai đó, sao tự tiện xâm nhập vào đây?

Hoàng Sắc Công dừng bước vắt cái xác của đồng bọn xuống đất, vừa thở vừa trả lời:

- Mau vào báo Âu Dương lão gia có ta đến đưa tin khẩn cấp.

Trung niên mặt áo xanh nhận ra Hoàng Sắc Công liền “ạ” nhỏ, gật đầu ưng thuận:

- Lão gia vừa mới ăn cơm xong, lão hãy chờ một chút.

Ngay lúc đó, từ hậu sảnh vang lên tiếng hỏi sang sảng hùng mạnh vô cùng:

- Trương đệ, người nào hỏi ta đấy?

Trung niên áo xanh lễ phép cung tay trả lời lớn tiếng:

- Bẩm lão gia, có Hoàng Sắc Công ở Thượng Dương Động tới xin diện kiến.

Nghe âm ừ mấy tiếng rồi hiện trường xuất hiện thêm một lão nhân râu tóc bạc phơ, trường bào màu xanh biếc có thêu chỉ vàng xung quanh nên dáng điệu rất quý phái. Lão nhân được gọi bằng họ Âu Dương lạnh lùng hỏi trước:

- Người đến đây có việc gì?

Mắt lão chợt nhìn thấy cái xác của Hồng Sắc Công bèn “ủa” một cái tỏ vẻ sững sốt:

- Ái chà, người đã gặp nhân vật nào mà lợi hại đến mức hạ sát được lão Hồng vậy?

Thanh âm Hoàng Sắc Công có vẻ thẹn thùng:

- Ta chỉ biết hẩn tên là Bạch Thiếu Hồng, tuổi mới mười bảy, mười tám mà công lực cao siêu khôn lường. Chẳng biết tiểu tử lai lịch thế nào mà tự nhiên đứng ra bảo vệ cho Đông Môn Hóa, hạ sát lão Hồng, đánh gãy cả năm ngón tay của ta nữa đấy.

Sắc mặt của Âu Dương lão nhân biến đổi rất kỳ lạ theo từng lời nói, đột nhiên gần giọng hỏi to:

- Người có biết tại sao họ tha mạng cho người không?

Hoàng Sắc Công ngần ngừ chưa biết trả lời thế nào cho ổn thỏa thì Âu Dương chợt hạ giọng nói nhỏ:

- Nguyên nhân cực kỳ hệ trọng, người lại gần đây đừng để tiết lộ.

Hoàng Sắc Công đang hoang mang nên gật đầu đi lại gần để lắng tai nghe. Ngờ đâu Âu Dương lão nhân bất chợt khoả tay một cái, âm thanh “bốp” vang lên là Hoàng Sắc Công bật ngửa ra sau chết liền tức khắc. Hẩn tử trung niên không hề động dung, lặng lẽ kéo cái xác của Hoàng Sắc Công qua một bên. Lúc đó Âu Dương lão nhân mới trịnh trọng cung tay nói lớn:

- Đã đến thì xin thỉnh quý khách xuống dùng vài chén trà được không?

Đông Môn Hóa và Bạch Thiếu Hồng giật bắn người nhìn nhau kinh hãi. Thì ra Âu Dương lão nhân tuy chưa phát hiện ra hai người, song vẫn dùng trí óc suy đoán được liền. Do đó Đông Môn Hóa khẽ gật đầu rồi cùng với Bạch Thiếu Hồng song song nhảy xuống. Vô công thì chưa biết ra sao chứ nhân lực của Âu Dương lão nhân thật sắc bén, hình như chẳng để ý đến Đông Môn Hóa mà cứ nhìn chàng hết sức chăm chú. Chàng lạnh lùng hỏi trước:

- Tại sao người lại đánh chết Hoàng lão?

Âu Dương lão nhân rất lịch sự, đưa tay mời hai người vào hậu sảnh:

- Lão phu là Âu Dương Trường Lạc, không có ngoại hiệu gì cả bởi vì tài nghệ kém cỏi cũng có, một phần chẳng bao giờ bước chân ra giang hồ cũng có. Nhị vị cứ vào dùng trà rồi lão phu sẽ trả lời câu hỏi này sau.

Thái độ ung dung chẳng hề biến động khiến Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa liếc mắt nhìn nhau ra hiệu đề phòng. Nhân vật trong giang hồ càng tỏ vẻ lịch sự bao nhiêu, càng khó chơi bấy nhiêu. Tuy nhiên đã lỡ cỡi cọt, hai người đành giữ vẻ điềm tĩnh bước vào hậu sảnh. Nơi đây trần thiết phong nhã và sạch sẽ khác hẳn phía ngoài, từ chung trà tới bàn ghế đều là loại hiếm có đắt tiền.

Đích thân Âu Dương lão nhân rót trà vào ba cái chung nhỏ rồi nâng lên uống trước, chứng minh trong trà không có hạ độc. Bạch Thiếu Hồng không sợ cũng không uống, trầm giọng hỏi:

- Người là người của Thượng Dương Động phải không?

Hình như Âu Dương lão nhân không để ý đến lời lẽ chẳng có chút lễ phép của chàng, chậm chậm trả lời:

- Nói là phải cũng đúng, mà nói không phải cũng đúng. Lão phu trước kia có chút ân nghĩa với Bách Ảnh Tiên Tử nên nhận lời chữa trị cho toàn bộ người của Thượng Dương Động bị thương tổn và làm một trạm chuyển tiếp các tin tức vậy thôi.

Đông Môn Hóa cười khẩy xen vào hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi hoàn toàn vô vụ lợi?

Âu Dương Trường Lạc cười nhẹ trả lời như sét đánh ngang tai:

- Đổi lại, Bách Ảnh Tiên Tử phải đưa bản chép Ma Vân Quỷ Tự cho lão phu nghiên cứu. Nhị vị thấy cuộc trao đổi này có thú vị chăng?

Bạch Thiếu Hồng hoang mang trong lòng nên vội hỏi ngay:

- Ủa, thế ra Bách Ảnh Tiên Tử cũng có duyên cơ sao chép được Ma Vân Quỷ Tự.

Nghe nói chỉ có năm người được chứng kiến chữ đầu đến lượt bà ta?

Âu Dương Trường Lạc trả lời rất mơ hồ:

- Cái đó lão phu không tường tận, tuy nhiên Tả Hữu Đại Lão Tiên biết Ma Vân Quỷ Tự thì Bách Ảnh Tiên Tử có thể biết là chuyện thường tình.

Bạch Thiếu Hồng không lo lắng mấy bởi vì bất cứ ai nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự cũng không sao bằng chàng luyện tập bằng chân bản được. Vì vậy chàng trầm giọng nói từng tiếng đầy vẻ hăm dọa:

- Ngươi là người liên lạc giữa Thượng Dương Động thì tất phải biết nó ở đâu. Hãy dẫn chúng ta đi, nếu không tính mạng khó bảo toàn đó.

Âu Dương Trường Lạc điềm tĩnh như thường, thở dài một cái:

- Việc này có liên quan tới câu hỏi đầu tiên, thủng thỉnh lão phu sẽ trả lời minh bạch.

Lão ung dung uống cạn chung trà rồi mới trầm giọng nói một hơi:

- Bách Ảnh Tiên Tử đối trác rất sòng phẳng với lão phu nên không cần tiết lộ Thượng Dương Động ở đâu. Bất cứ tin tức qua lại thế nào chỉ dùng bồ câu là xong, do đó dù nhị vị có giết lão phu cũng chẳng thể nào tìm ra đâu. Tiếng là chữa thương cho người Thượng Dương Động, thực ra lão phu còn kiêm nhiệm việc thanh toán những ai... không còn cần thiết nữa.

Âu Dương Trường Lạc nói mấy tiếng này rất bình thản, khiến Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa bất giác phải rùng mình. Nó chẳng khác sát nhân có lý do, vừa loại bớt người không còn phục vụ đắc lực cho Thượng Dương Động nữa và vừa bảo vệ bí mật triệt để. Âu Dương Trường Lạc liếc hai người cười nhẹ rồi nói tiếp luôn:

- Như việc lúc này là lão phu thực hành đúng yêu cầu của Bách Ảnh Tiên Tử.

Hoàng Sắc lão đã không tròn nhiệm vụ lại ngu ngốc để nhị vị theo dõi tất phải loại bỏ ngay lập tức.

Bạch Thiếu Hồng ngấm ngấm kinh sợ lão già có cái bề ngoài đạo đức giả mạo này. Lão ta nói đến chuyện giết người mà vẫn còn cười được thì đáng nể phục vô cùng.

Chàng gằn giọng nói to:

- Đa tạ ngươi đã thẳng thắn nói rõ sự thật. Tiếc rằng không tìm ra Thượng Dương Động cũng phải trừ diệt bớt một con rắn độc là ngươi mới được.

Âu Dương Trường Lạc điềm tĩnh hỏi lại:

- Nhị vị giết được Hoàng Sắc Công dễ dàng thì tự nghĩ có thể giết lão phu được ư?

Bạch Thiếu Hồng muốn thử thách nên chột quát lớn:

- Đúng thế, để xem võ công Ma Vân Quỷ Tự của ngươi đã đến đâu rồi.

Nói xong, chàng lập tức dùng chiêu “Ngũ Long Triệt Mạch” nhanh như chớp giật chộp vào ngực Âu Dương Trường Lạc. Tay trái của chàng đã phòng bị sẵn một chiêu trong Càn Khôn Huyền Cơ, hễ lão tránh né hoặc phản đòn là lập tức hạ sát thủ liền.

Ngờ đâu lão lương y không hề nhúc nhích để mặc năm ngón tay của Bạch Thiếu Hồng chộp vào ngực đánh “bốp” một cái. Trong lúc chàng ngẩn người ra bởi vì năm đầu ngón tay giống như chạm vào sắt thép, chấn động cả tâm mạch thì đột ngột từ ngực lão bắn ra một chùm tinh ảnh xanh biếc.

Đông Môn Hóa ngồi xa hơn nên nhận ra trước, kinh hãi quát lớn:

- Nguy rồi, tránh mau, đó là Ngô Vỹ Kim Lũ Y... Lời nói làm sao mau bằng tốc độ của chùm tinh ảnh được. Vì vậy Đông Môn Hóa chưa nói hết câu thì phần ngực của Bạch Thiếu Hồng đã cảm giác đau đớn nhói lên liên tiếp. Biết ngay mình đã trúng phải độc châm, Bạch Thiếu Hồng dù có chết cũng không để đối phương sống được. Vì vậy chàng cấp tốc vận khí phùng ngực một cái, chân khí Càn Khôn Huyền Cơ bành trướng thành một lực đạo vô song. Nó không những đề ép toàn bộ kim châm chạy ngược ra ngoài mà còn đủ sức bắn trả trở lại.

Diễn tả thì chậm, thực sự diễn biến mau lẹ vô tả, năm ngón tay của Bạch Thiếu Hồng chưa kịp thu về đã có hai âm thanh “bốp, bốp” nho nhỏ vang lên. Một là do chàng bị trúng mấy chục mũi kim châm, hai là Âu Dương Trường Lạc lại lãnh nhận toàn bộ số đó. Tuy nhiên âm thanh sâu hơn khác lạ giống như chạm vào một vật gì cứng rắn nhưng Bạch Thiếu Hồng không kịp để ý.

Âu Dương Trường Lạc thấy rõ ràng chàng đã trúng kim châm thì khoái chí hô lớn:

- Nằm xuống.

Ngay lập tức, Bạch Thiếu Hồng cũng quát trả:

- Người cũng nằm xuống đi.

Lúc đó Âu Dương Trường Lạc mới biết nội gia chân khí của đối thủ cao siêu khác lạ. Tuy lão biết mình đã trúng ngược kim châm vẫn không hề sợ hãi, mặt chỉ đổi sắc một chút vì kinh ngạc với võ công của chàng mà thôi. Đông Môn Hóa cất tiếng hô hoán:

- Cả hai đều trúng độc châm, thế là hòa. Âu Dương Trường Lạc người không đưa thuốc giải ra thì chính người cũng phải chết đó.

Đột nhiên lão già giáo hoạt này chợt cười ghê rợn:

- Các người lầm rồi, Quỷ Hồn Y Đinh Bất Phàm này dễ gì bị khuất phục.

Chữ “phục” cuối cùng vừa dứt thì đột ngột cả người lão chợt thụp xuống đất mau như chớp nhoáng. Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa kinh hãi chồm người qua bàn vừa đúng lúc nền nhà khép lại “cạch” một cái nho nhỏ. Thì ra nơi đó lão đã bố trí sẵn một cơ quan thoát thân, nó chứng tỏ những lời hoa mỹ vừa rồi hoàn toàn là giả trá.

Bạch Thiếu Hồng không chậm trễ, xuất phát một chưởng đánh vào vị trí phiến đá vừa khép lại, vì vậy hậu sảnh Mãn Xuân Đường vang lên một tiếng “ầm” dữ dội hơn cả sấm nổ sét đánh. Sức công phá của chân khí Càn Khôn Huyền Cơ mạnh không thể tưởng tượng được, vậy mà tấm thép chỉ cong mép lên một chút, chẳng nứt mẻ tí nào.

Bạch Thiếu Hồng giận dữ quát trầm:

- Được lắm, để ta thử một chưởng nữa xem người có chịu nổi không?

Đông Môn Hóa chợt xen vào can gián:

- Tiểu tử, người phí sức cũng vô ích thôi. Dù có đánh vỡ được huyết đạo, lão ma y này cũng đã trốn thoát từ lâu rồi.

Đột nhiên lúc đó có tiếng rì rào quái lạ, Đông Môn Hóa chợt thất sắc tiếp luôn:

- Hay hơn hết chúng ta dời khỏi cạm bẫy này đi, ở lâu rất khó đề phòng hết hiểm họa. Vả lại người phải xem lại độc châm một chút mới được.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu, đề khí cùng với Đông Môn Hóa vọt ra ngoài cửa hậu sảnh. Cả hai ngẩn ngơ “ôi chà” kinh hoàng bởi vì cảnh vật đã thay đổi hoàn toàn, dù có liếc mắt đến rách cả mí cũng không còn thấy mái nhà vừa rồi ẩn núp đâu nữa.

Thay vào đó, phía trước chỉ là rừng cây mênh mông ngút mắt. Trong lúc cả hai đang nhìn nhau dò hỏi, đột nhiên tiếng động rì rào lại thoang thoảng vọng tới.

Đông Môn Hóa bị thần trí khủng hoảng mới ra người rũ liệt chán nản, thật sự kinh nghiệm giang hồ vẫn còn vội vàng quá lớn:

- Lên ngọn cây đi.

Đương nhiên hai người không dám chậm trễ, Bạch Thiếu Hồng áp tay vào lưng lão tiên bối, rồi đề khí nâng đỡ cùng vọt lên ngọn cây cao gần nhất. Sau khi hạ thân yên ổn, cả hai quay người lại quan sát, bất giác trợn mắt kinh hoàng thêm lần nữa.

Hậu sảnh của Mãn Xuân Đường đã biến đâu mất tăm, chỉ còn lại một khoảng sương mù mờ tỏ, cái sân phía trước vẫn còn nhưng vắng lặng chẳng có bóng người lai vãng.

Đông Môn Hóa trầm giọng kể về lão ma y vừa rồi:

- Hẳn tên là Đinh Bất Phàm chứ không phải là Âu Dương Trường Lạc... Bạch Thiếu Hồng vội cắt lời nói mau:

- Việc đó hãy để sau, bây giờ chúng ta vòng ra phía trước may ra tìm được dấu vết gì không.

Đông Môn Hóa lắc đầu thở dài nhưng không cãi lại, cùng với chàng nhảy xuống đất rồi vòng ra phía trước. Cửa tiệm thuốc Mãn Xuân Đường không thay đổi tí nào nên hai người ung dung bước tới gọi to:

- Lão lương y có nhà không, mau ra tiếp khách.

Trả lời chàng là mấy tiếng động lục cục phía sau quầy thuốc, Bạch Thiếu Hồng mau lẹ vọt người lên cao. Ở vị trí đó vừa quan sát được đối phương vừa đề phòng ám toán. Rốt cuộc chàng mất công vô ích bởi vì phía sau nhà chỉ là một lão già bị trói gò như đòn bánh, miệng nhét đầy giấy lòi cả ra ngoài. Bạch Thiếu Hồng vẫn cẩn trọng đề phòng, từ trên quầy cao búng ngón tay dùng kinh khí cách không điểm nhẹ một cái.

Sợi dây trói lập tức kêu “bực” nho nhỏ rồi rơi hẳn ra ngoài. Lão già vội vàng ngồi dậy tự mình móc giấy trong miệng ra trước khi quỳ xuống vái lạy như già gạo:

- Đa tạ thiếu hiệp giải cứu, lão phu xin vào trong xem có mất mát gì không đã.

Bạch Thiếu Hồng đưa tay ngăn lại, trầm giọng quát:

- Khoan đã, lão là ai? Mãn Xuân Đường bị việc gì mà kêu la mất mát?

Lão già sợ hãi chấp tay vái thêm vài cái:

- Lão là Âu Dương Trường Lạc, chủ tiệm Mãn Xuân Đường. Vừa rồi có hai trung niên hán tử vào hỏi mua thuốc đột ngột túm lấy lão phu trói gò lại. Sau đó lập tức xộc vào trong, e rằng bao nhiêu vị thuốc quý chẳng còn nữa đâu.

Bạch Thiếu Hồng vẫn giang tay ngăn cản:

- Hai trung niên hán tử diện mạo thế nào? Phía sau còn có dây nhà nào khác không?

Âu Dương Trường Lạc chân chính sững người nhìn chàng có vẻ ngạc nhiên nhưng mau miệng trả lời luôn:

- Họ chỉ chừng ba mươi, mặt dài da trắng. À, có một người họ Trương thì phải.

Còn Mãn Xuân Đường nghèo, vốn ngoài chỗ chứa thuốc chỉ qua cái sân sau là tiếp giáp với đất hoang rồi, làm gì có nhà cửa.

Theo vậy thì hán tử họ Trương đúng là người Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa đã thấy, riêng lão già mạo nhận Âu Dương Trường Lạc thì hoàn toàn mâu thuẫn.

Bạch Thiệu Hồng rất thắc mắc về dãy hậu sảnh nên không thêm hỏi nữa, liếc mắt ra hiệu cho Đông Môn Hóa chú ý lão già. Riêng chàng lạng người xuyên qua gian chứa thuốc để đến cái sân sau.

Quả nhiên cuối sân là một bức tường thấp, lấp loáng cây cối phía sau, đúng là chỗ hai người vừa nhảy xuống và đứng theo lão chủ diễn tả. Lúc đó Đông Môn Hóa đã cùng lão già đi vào nhưng Bạch Thiệu Hồng không thêm để ý, cúi người quan sát toàn bộ cái sân. Đông Môn Hóa chờ một lúc trầm giọng hỏi:

- Có dấu vết gì khác lạ không?

Bạch Thiệu Hồng lắc đầu thở dài, cái sân này lát gạch toàn bộ rất bằng phẳng, không thể nào tự nhiên lại có thể mọc lên được gian nhà như lúc này. Giả như có cơ quan khổng lồ nào đó chuyển đổi thì cũng phải có tí dấu vết khó mà qua đôi mắt sắc bén của chàng được. Vì vậy Bạch Thiệu Hồng xoay lại lão già tự xưng Âu Dương Trường Lạc gần giọng nói:

- Chẳng có bằng chứng thì ta chưa tiện ra tay, người cứ ghi nhớ trong đầu đi, làm tay sai cho Thượng Dương Động hoạt động mờ ám thì trước sau gì cũng sẽ đối diện Diêm Vương trả lời tội lỗi đấy.

Âu Dương Trường Lạc xanh lè cả mặt mũi, gân cổ lên cãi lại:

- Thiệu hiệp nghi oan rồi, lão phu cả đời... Bạch Thiệu Hồng xua tay tỏ ý không muốn nghe, trầm giọng nói với Đông Môn Hóa:

- Chúng ta đi thôi.

Cả hai tràn đầy nghi vấn trong lòng cứ sóng vai đi mãi ra ngoài thành chẳng nói lời nào. Lúc thấy trước mặt có một tửu quán trơ trọi bên đường giống như tiểu đình không vách, họ mới bước vào gọi rượu. Nơi đây có thể quan sát bốn hướng, tuyệt đối địch nhân không thể lén lút ám toán hay nghe lén được, Đông Môn Hóa mới trầm giọng hỏi trước:

- Những việc ma quái vừa xảy ra, lý giải thế nào?

Bạch Thiệu Hồng trầm ngâm suy nghĩ một hồi mới trả lời nói:

- Xét bề ngoài thì chẳng khác gì ma quái hiện ra trên chóc chúng ta, hoặc giống như vừa gặp ác mộng nhưng tiểu bối suy nghĩ cho chính chắn thì cũng không có gì khó đối phó cả.

Đông Môn Hóa thoáng lộ mừng rỡ, mau mắn hỏi ngay:

- Đối phó bằng phương cách nào?

Bạch Thiệu Hồng mím môi nói gần từng tiếng:

- Tiên hạ thủ vi cường, không thể cho bọn ác ma kịp giở trò biến hóa, gặp người thì giết, gặp vật thì phá nát luôn, tỷ như lúc này nếu chúng ta dùng chưởng lực phá tan gian hậu sảnh thì có lẽ dấu vết sẽ lộ ra liền.

Đông Môn Hóa rung mình một cái, phương pháp này quả thực hiệu nghiệm, nhưng lại quá tàn độc. Ông ta liếc Bạch Thiệu Hồng, hiện tại chàng đã trở thành một thiên niên tuấn mã và uy vũ, không ngờ hoàn cảnh đưa đẩy trong đầu óc tràn ngập sát khí như vậy. Lão đại hiệp buột miệng thở dài:

- Chỉ sợ lấy phương tiện làm cứu cánh rốt cuộc sa và hai chữ ác ma mất.

Bạch Thiệu Hồng điềm nhiên bài bác:

- Cao nhân tất hữu cao nhân trị, đối phó với ác ma phải dùng sự tàn độc là lẽ thường, chẳng ai có thể trách chúng ta được.

Đông Môn Hóa nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên la lớn:

- Không được, ném chuột thì sẽ vỡ đồ.

Thấy Bạch Thiệu Hồng ngăn người ra nhìn mình, Đông Môn Hóa vội vã tiếp lời giải thích luôn:

- Ta chưa có dịp kể cho người nghe một việc quan trọng. Đó là cách đây hai năm, sau khi phụ tử ta lọt vào Ma Vân Thiên Nham vô sự nhưng trời không chiều lòng người.

Đêm trung thu năm đó tự nhiên trời mưa như trút nước, thế là tất cả các cao thủ thất vọng tứ tán đi hết. Chẳng ngờ đêm đó cũng là đêm Thượng Dương Động xuất hiện giang hồ, họ âm thầm bao vây chung quanh, gặp ai là dương danh gây sự liền.

Bạch Thiệu Hồng thấy Đông Môn Hóa kể đúng sự thật liền buột miệng hỏi trống:

- Thế ra chính Thượng Dương Động dùng thuốc nổ phá hủy Quỷ Tự trên vách Thiên Nham.

Đông Môn Hóa có vẻ ngạc nhiên với vì ông ta hoàn toàn không thấy chàng hiện diện ở Thiên Nham, tại sao lại biết được chi tiết này. Tuy vậy sự kiện còn nhiều điều đáng kể lại nên Đông Môn Hóa gạt đi, bắt đầu kể tiếp:

- Ngoài số cao thủ quái khách có võ công rất cao, Hắc Chu Bang cũng chống đối rất dữ dội, do đó song phương dòng dai đến ngày thứ hai thì thành linh xuất hiện Thiên Địa Song Quân.

Bạch Thiệu Hồng “a” một cái tỏ vẻ đồng tình. Đông Môn Hóa lại càng kinh ngạc, trầm giọng kể mà mắt cứ nhìn chàng để theo dõi:

- Đích thân Tả Hữu Đại Lão Tiên và Bách Ảnh Tiên Tử đứng ra giao đấu, vì vậy Thiên Địa Song Quân không sao chống nổi.

Bạch Thiệu Hồng đã biết Tả Hữu Đại Lão Tiên là Nhị Sát Huyết Trảo Ma Thần đã một lần đánh bại Thiên Địa Song Quân nên cười nhẹ một cái:

- Rốt cuộc sáu mươi năm trời, hơn thua cũng vẫn không khác, thực là tội nghiệp Thiên Địa Song Quân.

Lần này Đông Môn Hóa không thể hiểu nổi nhưng chợt nghiêm giọng nói tiếp:

- Ngày chiêm ngưỡng Ma Vân Quỷ Tự kết thúc bằng hai việc đều có ý nghĩa quan trọng. Thứ nhất, Thiên Địa Song Quân đã bố trí sẵn các khối thuốc nổ trên lơ lững trên vách Hắc Nham, khi thua cuộc bỏ chạy bèn phát động phá hủy luôn. Hai lão điền khùng này không muốn cho bất cứ ai có dịp luyện thành võ công trong Ma Vân Quỷ Tự nữa.

Bạch Thiệu Hồng “ủa” nhẹ một cái:

- Đã không thắng nổi Thượng Dương Động thì Ma Vân Quỷ Tự còn có giá trị gì nữa mà Thiên Địa Song Quân phải phí sức phá hủy?

Đông Môn Hóa gân cổ lên cãi liền:

- Sao lại không quý giá. Ngoài võ học trong Ma Vân Quỷ Tự ra thì còn có loại nào đã bại được hai lão Thiên Địa điền khùng này nữa.

Bạch Thiệu Hồng sực nhớ chính Nhị Sát Ma Thần cũng có duyên cơ chứng kiến Ma Vân Quỷ Tự nên “a” một cái:

- Thì ra thế, sau khi phá hủy đi rồi, Thiên Địa Song Quân liền biệt tích giang hồ chuyển nữa để luyện tập Ma Vân Quỷ Tự cho thật cao siêu. Sau đó mới tái xuất phục hận phải không?

Đông Môn Hóa gạt đầu, dăm chiêu thở dài:

- Bản tính ích kỷ thì ai cũng đoán ra, chỉ có điều chẳng biết tại sao Bách Ảnh Tiên Tử cũng học được võ công trong Ma Vân Quỷ Tự, thậm chí cao siêu hơn cả Thiên Địa Song Quân lẫn Tả Hữu Đại Lão Tiên mới thực đáng sợ cho giới giang hồ. Ta suy nghĩ nát cả óc mà nghĩ không ra tại sao?

Bạch Thiệu Hồng chấn động ngẩn cả người ra:

- Thế ư? Bách Ảnh Tiên Tử là nhân vật xuất thân thế nào, tuổi tác chừng bao nhiêu?

Đông Môn Hóa tự nhiên trào hai hàng lệ khiến Bạch Thiệu Hồng không khỏi kinh ngạc hạ giọng an ủi:

- Chắc là Bách Ảnh Tiên Tử có liên quan tới tiền bối phải không?

Đông Môn Hóa lắc đầu, trả lời trong sự ghen ngào:

- Làm gì có việc đó, mặt ta che mặt bằng lụa đen nên chẳng ai biết rõ hình tích ra sao, tuổi tác thế nào còn nói gì đến xuất thân lai lịch. Nếu gọi là liên quan thì chính là sự kiện thứ hai trong Thiên Nham mà ta sắp kể cho người nghe đây.

Lão đại hiệp lừng lẫy văn võ một thời lấy ống tay áo lau nước mắt, ngậm ngùi kể tiếp:

- Trong lúc giao chiến, số cao thủ tử vong rất nhiều bởi bay Thượng Dương Động.

Riêng ta có may mắn và cũng có xui xẻo là Song nhi ở bên mình... Bạch Thiếu Hồng động tâm cắt ngang:

- Suýt nữa tại hạ quên mất, Tiểu Song cô nương ra sao rồi?

Đông Môn Hóa trả lời thực ngậm ngùi:

- Bách Ảnh Tiên Tử nhìn thấy Song nhi rất ưng ý liền cương bách theo bà ta luôn.

Cũng vì vậy ta được thông thả rời khỏi Thiên Nham. Hỡi ôi, nghĩ lại chẳng thà đâm đầu xuống vực chết tươi còn sung sướng hơn gấp ngàn lần.

Tiết lộ này làm cho Bạch Thiếu Hồng bàng hoàng cả người, đầu óc loạn xạ chẳng biết phải an ủi ra sao.

Đông Môn Hóa trong cơn phiền não chẳng chú ý, đều giọng kể tiếp:

- Đã hơn hai năm nay ta bôn ba vất vả đi tìm Thượng Dương Động đòi lại hài nhi mà hoàn toàn vô ích. Mỗi lần chạm trán với bọn Thất Sắc Công hay Tả Hữu Đại Lão Tiên đều ném mùi nội thương ít nhiều, càng ngày càng trầm trọng hơn, thì người tự nghĩ ta còn muốn sống làm gì chứ?

Bạch Thiếu Hồng hiểu ra nguyên ủy từ đầu một vị đại hiệp oai phong sảng khoái trở thành lão già thất chí chán nản thì ngậm ngùi vô cùng. Chàng gần giọng nói to:

- Kể từ ngày hôm nay, Bạch Thiếu Hồng này sẽ thành kẻ thù bất cộng đái thiên của Thượng Dương Động.

8. Linh Phương Am Gặp Bất Ngờ Quái Dị

Hùng tâm tráng khí của Bạch Thiếu Hồng lây lan sang Đông Môn Hóa, diện mạo ông ta tươi tỉnh hẳn lên, nhưng chỉ được phút chốc đã tối sầm trở lại và hốt hải nói mau:

- Như ta vừa nói lúc nãy, người phải dùng kế sách nào cứu thoát Song nhi khỏi bàn tay ác ma đã, sau đó tha hồ mà tận diệt mới an toàn được.

Lâm vào tình trạng “ném chuột sợ võ đồ” Bạch Thiếu Hồng bình tâm suy nghĩ một hồi, trầm giọng hỏi luôn:

- Được rồi, trước tiên tiên bối cho tại hạ biết lai lịch Đinh Bất Phàm đã. Cứ theo đầu mối này hy vọng Thượng Dương Động sẽ lòi ra dần dần.

Đông Môn Hóa gật đầu chậm chậm trả lời:

- Lão ta tên thật là Đinh Bất Phàm, hoạt động công khai là lương y với ngoại hiệu Quỷ Hồn Thánh Y nhưng bề trong âm mưu những gì khó mà tra cứu được. Lão này trước kia ở Âm Sơn Tuy Viễn, tuy ít khi bước chân vào Trung Nguyên, hôm nay tự nhiên lại về phe với Thượng Dương Động, thì lại càng bí hiểm vô cùng.

Bạch Thiếu Hồng chợt nhớ tới Hồi Nhan Tiên Pháp trong pho Càn Khôn Huyền Cơ chợt lên tiếng hỏi:

- Theo ý tiên bối thì Đinh Bất Phàm có học được võ công trong Ma Vân Quỷ Tự không?

Câu hỏi rất lạ lùng nên Đông Môn Hóa “a” một cái tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Lão là người phương Bắc, không có lý thiên dịch chỉ vì Ma Vân Quỷ Tự, tuy nhiên giống như trường hợp của Bách Ảnh Tiên Tử có khi cũng có cơ duyên thu thập được, không thể xác quyết nổi.

Bạch Thiếu Hồng trầm giọng suy nghĩ, có lẽ chín phần Đinh Bất Phàm đã được Nhị Sát Ma Thần truyền lại Ma Vân Quỷ Tự. Với óc siêu việt của lão nhiều khi còn hiểu được hơn cả Bách Ảnh Tiên Tử và Nhị Sát Ma Thần do đó mới tiến tới mức thông thuộc luôn Hồi Nhan Tiên Pháp. Nếu chủ tiệm thuốc Âu Dương

Trường Lạc không nói dối thì một trong hai trung niên hán tử đi vào Mãn Xuân Đường chính là Đinh Bất Phàm biến hình chẳng sai.

Phát hiện này khiến đôi chân mày của Bạch Thiều Hồng nhăn tít vì lo nghĩ. Việc đối phó với Hắc Chu Bang chưa xong đã tiếp đến Thượng Dương Động. Ngoài Bách Ảnh Tiên Tử và Nhị Sát Ma Thần thu thập được ít nhiều võ công trong Càn Khôn Huyền Cơ thì Đinh Bất Phàm chính là nhân vật đáng gờm nhất. Lão đã luyện thành Hồi Nhan Tiên Pháp thì có thể thay đổi hình dạng luôn, chẳng biết đâu mà tìm kiếm hoặc đề phòng.

Vì vậy Bạch Thiều Hồng bất giác sờ tay vào ngực, quyển sách mỏng ghi chép Hồi Nhan Tiên Pháp vẫn còn đây khiến chàng yên tâm lắm lắm:

- Muốn biết lão đang biến hình thành người nào, ta cũng chỉ còn mỗi cách là cũng phải luyện Hồi Nhan Tiên Pháp cao siêu hơn lão mà thôi.

Đông Môn Hóa giật mình hỏi nhanh:

- Người nói cái gì Hồi Nhan, cái gì biến hình vậy?

Bạch Thiều Hồng giật mình một cái, tuy chàng rất kính trọng Đông Môn Hóa, nhất là có Tiểu Song dính líu đến nhưng thật sự không cần để lộ chân tướng vội.

Chàng xua tay bắt qua chuyện khác:

- Tại hạ có việc phải vắng mặt hai tháng, trong thời gian đó, kính nhờ tiền bối giúp một việc được không?

Đông Môn Hóa khẳng khái gật đầu:

- Miễn là cứu được Song nhi và trừ diệt ác ma là lão phu tận lực liền.

Bạch Thiều Hồng lắc đầu cười nhẹ:

- Việc tại hạ sắp nhờ chẳng nguy hiểm chút nào. Tiền bối chỉ việc viết mấy chục chữ thật to vào các mảnh giấy rồi chịu khó cheo khắp Hàng Châu, Động Đình, Nhạc Dương, Tứ Xuyên là được.

Đông Môn Hóa ngăn cả người ra lắp bắp hỏi lại:

- Nhiều thế ư? Người định viết những gì nào?

Bạch Thiều Hồng vẫn cười tỏ vẻ thích ý với trò chơi này:

- Liệu trong hai tháng, tiền bối có thể đi khắp các địa danh đó được không?

Đông Môn Hóa ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu trả lời:

- Ta nghĩ là được, người nói rõ ra đi.

Bạch Thiều Hồng nói rõ từng tiếng một:

- Mấy chục chữ đó là “Hạ Âm Quái Thư Sinh hẹn ước đúng ngày rằm tháng Chạp, Bách Ảnh Tiên Tử phải đến Hương Lộ Bình Đài núi Thương Sơn chịu tội”.

Đông Môn Hóa giật bắn cả người vì sửng sốt:

- Hạ Âm Quái Thư Sinh là ai? Như vậy có nghĩa là khiêu chiến với Thượng Dương Động chứ gì?

Bạch Thiều Hồng gật đầu, ung dung giải thích:

- Hạ Âm là hai chữ ngược với Thượng Dương, còn Quái Thư Sinh tất phải là tại hạ chứ chẳng ai khác. Chỉ có cách này may ra Bách Ảnh Tiên Tử mới chịu xuất đầu lộ diện. Tại hạ đánh đầu rắn thì cái đuôi chẳng còn lo ngại gì nữa.

Đông Môn Hóa vẫn nhíu mày lo lắng:

- Nếu người không đủ sức hạ thủ Bách Ảnh Tiên Tử thì sao, người chết thì Song nhi cũng khó sống đó.

Bạch Thiếu Hồng đã quyết định tìm nơi hoang vắng luyện tập thật cao siêu Hồi Nhan Tiên Pháp thì còn sợ gì Bách Ảnh Tiên Tử, chàng chậm chậm trấn an:

- Tại hạ có tính toán đầu đó rất kỹ lưỡng, tiền bối đừng để họ phát giác ra người treo bảng thách chiến là mọi việc đi đúng dự tính ngay.

Đông Môn Hóa chẳng biết nói sao đành gật đầu ưng thuận thì hành theo kế hoạch. Thế là trong thời gian Bạch Thiếu Hồng tìm nơi hoang vắng luyện tập Hồi Nhan Tiên Pháp, thì một vùng vô lâm giang hồ dọc theo dòng Trường Giang Tứ Xuyên sôi nổi lên hẳn. Thậm chí Tang Hỏa Giáo ở miền Vị Thủy cũng mau chóng nhận được tin, phái luôn hai vị hộ pháp xuống Thường Sơn chờ đợi quan sát náo nhiệt.

Riêng Bạch Thiếu Hồng thì có thuận lợi hơn bởi vì thời gian luyện tập Hồi Nhan Tiên Pháp chỉ mất hơn tháng là hoàn tất. Một phần do chàng đã có sẵn chân khí Càn Khôn Huyền Cơ chuyển đổi tùy tâm, cực kỳ mau lẹ, nên rất phù hợp để biến cải dung mạo. Phần nữa là do chàng có đầu óc thông minh tuyệt luân, đọc qua một lần là nắm ngay được yếu quyết của Hồi Nhan Tiên Pháp liền.

Thực ra nó cũng không có gì kỳ bí. Thí dụ như muốn biến già thành trẻ thì dùng chân khí dồn vào các nếp nhăn, tức là nơi da thịt bị già cỗi trùng xuống, chân khí thần kỳ này sẽ khiến da thịt nơi đó căng phồng lên, mất hẳn nếp nhăn. Diện mạo sẽ bóng bẩy và căng tràn sinh lực như thiếu niên, chẳng ai khám phá ra nổi.

Còn muốn biến thành diện mạo của người khác thì cũng theo phương pháp đó, có điều phải chú ý da thịt chỗ nào dày, chỗ nào lõm rồi dùng chân khí bù đắp, chia sốt cho đúng. Nó lợi hại hơn mặt nạ da người gấp mười lần, bởi vì giữ được màu sắc tự nhiên của da thịt và gặp lúc cần thiết có thể biến đổi thành muôn hình vạn trạng nếu trong túi có sẵn một ít râu tóc giả.

Nhắm tính ngón tay còn nửa tháng mới tới ngày đầu tháng Chạp, Bạch Thiếu Hồng dùng bộ mặt của một trung niên thư sinh ngao du khắp nơi dò xét tình hình. Quả nhiên sau lần gặp chàng, Đông Môn Hóa đã lấy lại phần lớn khí thế và phong độ của một cao thủ xưa kia, hành động đúng với kế hoạch mà vẫn giữ được hình tích kín đáo.

Nơi hẹn ước là Thương Sơn, tất nhiên địa phương đó có đông đảo cao thủ quần hào kéo về chật cứng, hoàn toàn không có quán trọ nào còn chỗ. Nhiều người phải ra ngoài tìm hang động trú tạm, thế là đến cả rừng cây núi đá cũng náo nhiệt chẳng kém.

Không ai biết tên tuổi Hạ Âm Quái Thư Sinh nên càng thắc mắc bàn tán dữ dội, đa phần tiên đoán thể nào Bách Ảnh Tiên Tử sẽ nắm chắc thắng trận nên không có vẻ hồi hộp bao nhiêu. Họ chỉ muốn lợi dụng việc này để xem Bách Ảnh Tiên Tử ra sao, Thượng Dương Động có cách đối phó tuyệt diệu nào không vậy thôi.

Thấy đại sự không có gì trắc trở, Bạch Thiếu Hồng mới đến thẳng Trúc Đàm Khách Sạn. Đã có hẹn ước trước với Đông Môn Hóa nên bước vào là chàng thấy ngay lão tiền bối đang ngồi trầm tư uống rượu một mình. Nét mặt nhăn nheo nhưng lăm lo ngại và đáng điệu tỏ ra rất bồn chồn. Bạch Thiếu Hồng muốn thử thách công phu Hồi Nhan Tiên Pháp nên ung dung kéo ghế tự nhiên ngồi đối diện.

Đông Môn Hóa thoáng giật mình nhìn chàng chăm chú trước khi trầm giọng hỏi:

- Các hạ có chuyện gì chỉ giáo chẳng?

Bạch Thiếu Hồng giả vờ lạnh lùng hỏi lại:

- Tôn giá là Đông Môn Đại Lực Thần Chương?

Đông Môn Hóa đã lấy lại điềm tĩnh cười nhạt một cái:

- Đông Môn thì đúng, bốn chữ sau thật không dám nhận nữa, bởi vì Trường Giang lớp sau xô lớp trước, bốn chữ này thực đáng bỏ đi cho xong.

Thấy Đông Môn Hóa lo lắng và chán nản, Bạch Thiếu Hồng không nỡ trêu ghẹo quá đáng, hạ giọng nói nhỏ:

- Tại là là Hạ Âm Quái Thư Sinh theo đúng hẹn ước tới Thương Sơn giao đấu với Bách Ảnh Tiên Tử đây.

Đông Môn Hóa sững sờ đến lặng cả người, mãi sau mới ấp úng hỏi thật nhỏ:

- Các hạ giao thiệp với họ Bạch ra sao? Tiểu tử hiện giờ ở đâu?

Bạch Thiếu Hồng nghiêng đầu cười nhẹ:

- Tiền bối có vẻ lo lắng quá đấy, nếu có tin tức gì không ổn thỏa thì nói cho tại hạ biết cũng được.

Đông Môn Hóa trả lời rất cương quyết:

- Nếu không có mặt Bạch tiểu tử ta quyết không tiết lộ bất cứ điều gì. Các hạ thật lòng thì hãy mời Bạch tiểu tử tới đây ngay.

Trải qua câu chuyện dài dòng mà Đông Môn Hóa không hề nhận ra chàng nên Bạch Thiếu Hồng rất yên tâm, lấy lại giọng nói trấn chỉnh trả lời luôn:

- Đông Môn tiền bối, xin thứ cho tội đùa giỡn. Tại hạ chính là Bạch Thiếu Hồng cải sửa dung mạo đây, tiền bối cứ nhìn kỹ lại xem sẽ biết.

Trong lúc nói, chàng thu hồi chân khí ra khỏi các điểm da thịt nguy tạo khiến chân diện khôi phục trở lại. Đông Môn Hóa cứ tưởng mình hoa mắt dùng tay áo dụi đến đỏ cả con ngươi, thẳng thốt kêu lên nho nhỏ:

- Thật là người đấy ư? Công phu này là gì mà kỳ lạ không thể tưởng tượng ra được như thế?

Bạch Thiếu Hồng chỉ để lộ chân diện mạo vừa đủ cho Đông Môn Hóa nhận ra, xong xuôi lập tức khoác lại bộ mặt Quái Thư Sinh, trầm giọng trả lời:

- Đó là Hồi Nhan Tiên Pháp. Tại hạ sẽ dùng diện mạo này khuấy động Thượng Dương Động cho đến lúc bọn ác ma lộ sơ hở mới dùng danh nghĩa họ Bạch ra trừ diệt.

Tiền bối nghĩ có đặc thế không?

Đông Môn Hóa vừa gật đầu vừa thở phào một cái, chứng tỏ đã tin tưởng chàng là Bạch Thiếu Hồng. Tuy vậy sắc mặt lão vẫn không hết nhăn nhó, hạ giọng cảnh giác Bạch Thiếu Hồng:

- Nhân ngoại hữu cao nhân, người thực phi phạm tuyệt thế, nhưng không nên ỷ y quá đáng. Ta nghe được rất nhiều tin tức bất lợi đấy.

Bạch Thiếu Hồng chẳng hề lo sợ, gật đầu hỏi ngay:

- Tiền bối điều tra được điều gì quan trọng?

Đông Môn Hóa liếc quanh một cái, yên tâm không có ai khả nghi mới hạ giọng thật nhỏ:

- Thượng Dương Động đã đến Thương Sơn từ mấy ngày nay rồi đó. Họ đi rất đông lại có cả hai chiếc kiệu lớn, chứng tỏ ngoài Bách Ảnh Tiên Tử còn một nhân vật đặc biệt khác nữa. Ta nghĩ rằng chính nhân vật này mới là nước cờ chủ chốt của họ.

Giao đấu trên giang hồ chẳng khác một ván cờ căng thẳng và đầy chết chóc, đối phương sắp đi một nước kỳ bí mà mình hoàn toàn mù mờ thì đáng lo ngại vô cùng. Do đó Bạch Thiếu Hồng trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rồi gật gù đề nghị:

- Nếu Thượng Dương Động công khai xuất hiện thì ta ở trong bóng tối khuấy phá một phen chơi. Tại hạ sẽ dùng diện mạo khác, tối nay sẽ hành động. Chẳng hay bọn ác ma trú ngụ Ở đâu?

Đông Môn Hóa trả lời đầy lo lắng:

- Họ tạm trú ở Linh Phương Am cánh Hồng Lô Bình Đài không xa, nhưng ta e rằng đánh động sớm quá họ sẽ phòng bị chu đáo hơn đấy.

Về phía Đông Nam Thương Sơn có một cái bình đài hình dạng giống như cái bầu rượu chống ngược, bốn bề tứ phía đều trơn bóng như gương. Mặt trên, tức là đáy bầu rộng trên mây chực trượng, nhưng càng xuống đất càng tóp lại cực kỳ khó phi thân lên.

Toàn bộ bình đài lại bị một lớp đất đỏ mờ mờ bao phủ nhìn từ xa giống hệt cái bầu rượu sơn son, vì vậy mới có tên là Hồng Lô Bình Đài. Chệch về phía Tây có một Thiền Am được liệt vào hạng danh thắng cảnh, chính là Linh Phương Am, toàn là ni cô lo liệu việc nhang đèn. Chủ trì Linh Phương Am là Hồi Ngộ Sư Cô, trước kia cũng đã một thời đi lại giang hồ với ngoại hiệu Diệu Thu Nữ Kiếm Khách nên khi nghe Đông Môn Hóa nói ra chàng biết rất rõ vị trí.

Bạch Thiếu Hồng trầm ngâm bàn tính:

- Tại hạ thực sự cũng không chắc việc khuấy phá đêm nay lợi hay hại, nhưng tiền bối tuyệt đối đừng ra mặt là được.

Đông Môn Hóa không tiện ngăn cản, đành cùng Bạch Thiếu Hồng ăn uống tới giờ Dậu mới khởi hành nhắm hướng Linh Phương Am thẳng tiến. Lúc sắp đến gần, Đông Môn Hóa dùng khăn lụa che bớt nửa mặt lại rồi lẩn lút đi sau mặc Bạch Thiếu Hồng đi vào một mình. Chàng đã dùng Hồi Nhan Tiên Pháp biến đổi dung mạo thành một trung niên hán tử, da mặt lồi lõm rất dễ có ẩn tượng hung ác, thông thả vượt qua cái cổng nhỏ nhỏ đề bốn chữ Linh Phương Thiên Am rất lớn.

Cổng không đóng nhưng không có nghĩa là không phòng bị, chàng vừa bước qua là đã có bóng người xuất hiện hỏi to:

- Đêm hôm khuya khoắt, thí chủ đến có việc gì cấp bách?

Hai tiếng “thí chủ” phải là người tu hành mới được dùng, do đó Bạch Thiếu Hồng không khỏi bật cười nhỏ:

- Hóa ra Linh Phương Am đã chiêu mộ cả nam nhân vào tu chung. Biết vậy tại hạ cũng xin vào tha hồ hưởng cực lạc.

Mắt chàng chợt lóe lên một cái do ánh đuốc bật sáng, hai hán tử mặc áo gấm rất lịch sự nhưng diện mạo đầy vẻ gian xảo nghiêng đầu nhìn chàng quan sát. Tên vừa hỏi trầm giọng nói tiếp:

- Nghe giọng lưỡi người chắc là có ý đã sẵn sàng gây sự, chúng ta cũng chẳng ngại mà nói rõ sự thật. Linh Phương Am tạm thời do Thượng Dương Động quản lý năm bữa nửa tháng đây.

Bạch Thiếu Hồng điềm tĩnh gật gù:

- Thế có phải là mình bạch không. Ta đến đây cốt ý muốn hỏi chuyện Bách Ảnh Tiên Tử chứ không phải tìm ni cô để hưởng lạc. Người hãy vào báo đi.

Hán tử áo gấm thoáng kinh ngạc, trợn mắt quát lớn:

- Thực là táo gan, hạng vô danh tiểu tốt như người đầu thể mỗi lúc lại mang tên hiệu của Tiên Tử ra kêu réo đầu.

Bạch Thiếu Hồng hững hờ cười nhạt:

- Sao người biết ta vô danh tiểu tốt?

Lần này hán tử thực sự chấn động vì khí vũ của chàng, nghiêm mặt hỏi lớn:

- Xin thỉnh giáo cao danh, nếu là người xứng đáng thì may ra chúng ta dám làm phiên Tiên Tử.

Bạch Thiếu Hồng đã dự định trước, gật đầu đáp liền:

- Ta họ Hắc, ngoại hiệu là Bách Diện Cuồng Tử, là đại sư huynh của Hạ Âm Quái Thư Sinh đó.

Hết Quái lại đến Cuồng, toàn là những danh hiệu lạ lùng nên hán tử cảm đuốc gật đầu “ạ” một cái:

- Được rồi, người hãy chờ đây để ta vô bầm báo xem sao?

Đột nhiên lúc đó trong bóng tối có tiếng quát trầm:

- Lý Vệ, người bắt tất phải nhọc công. Dù là ai đi nữa, phải cao siêu hơn Thanh Sắc Công này mới xứng đáng nói chuyện với Tiên Tử.

Bạch Thiếu Hồng đã biết bọn Thất Sắc Công nên muốn dò la thêm, cười khẩy một cái:

- Tiếc rằng năm sắc màu còn lại chưa xứng đáng thử thách với ta, nếu có Tả Hữu Đại Lão Tiên thì may ra.

Nói câu này, chàng vận nội lực vào nên âm thanh vọng đi rất xa, nếu quả có Nhị Sát theo hầu cận Bách Ảnh Tiên Tử thì sẽ nghe được liền. Thanh Sắc Công vội vàng bước ra quát tháo:

- Người không được làm kinh động Tiên Tử, hãy cùng ta chiết giải vài chiêu trước đã.

Bạch Thiếu Hồng chậm chậm cảnh cáo trước:

- Tiểu sư đệ của ta dám khiêu chiến với Bách Ảnh Tiên Tử thì chẳng lẽ võ công của ta lại kém hơn. Người không lượng sức sau này đừng đổ tội cho ta ác độc đấy nhé.

Thanh Sắc Công là người có tính khí nóng nảy nhất trong bảy lão thủ hạ mang chữ Công nên đột ngột vọt người tới xuất chiêu liền, miệng quát gần:

- Người cứ thử độc ác xem nào.

Chưởng lực của lão âm nhu rất khác lạ, chưa tới mục tiêu đã phát ra những âm thanh rin rít như ong kêu và đè ép da thịt Bạch Thiếu Hồng đau rát như hàng ngàn cái kim châm đâm phải vậy. Chàng phản kích quát lại:

- Hay lắm, Vạn Phong Chưởng tuyệt tích đã lâu, không ngờ lại núp dưới ống quần ma nhân kiếm cơm.

Đồng thời với lời xỉ mạ, Bạch Thiếu Hồng chỉ dùng năm thành chân khí đón đỡ.

Vậy mà sau tiếng “bùng” dữ dội, Thanh Sắc Công lão đảo “hự” nhẹ một tiếng, bao nhiêu chưởng lực Vạn Phong đều bị xô bật ra hai bên mất tăm mất tích. Tính khí của lão ta vốn nóng nảy và hung dữ, đáng lẽ phải thấy sự yếu kém của mình, đằng này y liệu mạng la lên như sấm động:

- Lý Vệ, Trần Vệ, các người còn đứng nhìn được ư?

Thì ra hai hán tử đều thuộc hàng chữ Vệ, lấy họ để phân biệt, giống như chữ Công lấy màu sắc phân chia ngôi thứ vậy. Nghe quát, hai đại hán đồng loạt rút “soạt” trường kiếm ra rồi rung tay một cái, chia hai bên đâm vào nách chàng mau như chớp giật. Thanh Sắc Công thì dùng song chưởng phong tỏa trước mặt thành ba mũi giáp công rất lợi hại.

Bạch Thiếu Hồng hú lên một tiếng dài, cùng lúc song chưởng chia ra hai thế “Thiên Tàn Nhật Lộ” và “Hoàng Nguyệt Dạ Song”. Chàng đã có kinh nghiệm hội tụ chân khí thông qua việc đánh vỡ khối thạch của Diêm Vương Sát Tinh ngồi, nên hai chiêu xuất phát rất ảo diệu. Chiêu “Thiên Tàn Nhật Lộ” từ trên phục xuống hai bên thân hình để đánh bật hai lưỡi trường kiếm đi. Còn chiêu “Hoàng Nguyệt Dạ Song” tập trung tới sáu thành công lực biến thành muôn ngàn tia kinh khí. Nó vừa hóa giải chưởng lực đối phương vừa âm thầm công kích nên trong đêm tối Thanh Sắc Công chẳng biết đâu mà đề phòng.

Đột nhiên ngay lúc đó, từ trong am có âm giọng nữ nhân thánh thót đưa ra:

- Tất cả lùi lại mau.

Lời nói làm sao mau lẹ được bằng chưởng lực, vì vậy thanh âm nữ nhân vừa dứt thì hiện trường vừa lúc vang lên ba âm thanh rùng rợn. Hai lưỡi trường kiếm đồng chung số phận gãy tiện làm hai mảnh phát ra tiếng “keng” khô khốc thì không nói làm chi, ngay cả âm thanh của chưởng lực đập vào da thịt Thanh Sắc Công “bộp” một cái trầm trầm cũng không rùng rợn bằng tiếng rú thảm thiết của lão.

Cây đuốc đã tắt ngấm tự bao giờ nên trong bóng tối tiếng rú tắt nghẹn của lão chẳng khác gì ma kêu quỷ hú, đòi máu đòi thịt sống vậy.

Bạch Thiếu Hồng nghe không khí lay động nhẹ nhẹ, rồi âm thanh của nữ nhân cất lên rất gần:

- Ác nhân ra tay ghê gớm thật, chỉ vài câu nói, người đã giết người sao?

Bạch Thiếu Hồng ngấm ngầm chấn động bởi vì với công lực của chàng mà chưa kịp phát hiện nữ nhân đã tới gần thì đủ biết thân pháp và chân khí khinh linh cao đến đâu mà nói.

Chàng bất giác hô lớn:

- Bách Ảnh Tiên Tử phải không?

Bóng đen “ủa” nhẹ, có lẽ cũng kinh ngạc vì nhân lực sắc bén của chàng, trầm giọng cười bảo:

- Đại sư huynh của Hạ Âm Quái Thư Sinh cao siêu khác người thật, thảo nào huynh đệ người coi trời bằng vung. Có điều giết người của Thượng Dương Động là điều sai lầm rất lớn đấy.

Chỉ cần một giây phút là Bạch Thiếu Hồng đã trấn tĩnh lại được, cất tiếng cười rất cao ngạo:

- Đã mang ngoại hiệu Quái, Cuồng, thì người phê bình thế nào được.

Bóng nữ nhân chưa vội xuất thủ, có lẽ tâm tính rất cẩn trọng gần giọng đáp trả:

- Cứ theo cách giết người của người thì chính Hồng Sắc Công mất mạng ở Nhạc Dương cũng do người hạ thủ phải không?

Bạch Thiếu Hồng đang lúc cao ngạo nên gật đầu nhận ngay:

- Đúng vậy, nhân lực của người tinh tổ thực.

Đột nhiên nữ nhân quát to:

- Người là ai? Hãy đốt đuốc cho ta mau.

Bạch Thiếu Hồng chưa kịp nhận định điều gì thì bốn phía tứ phương đã chớp lờ ánh sáng.

Hơn mười mấy cây đuốc soi rõ tới từng viên gạch lót đường trong Linh Phương Am chứ đừng nói gì đến diện mạo. Do đó Bạch Thiếu Hồng có thể thấy rõ Bách Ảnh Tiên Tử mặc trường bào màu trắng như tuyết, cả vuông khăn che mặt cũng trắng mờ ẩn hiện hai luồng nhân tuyến phía sau.

Chàng cười hì hì vênh mặt châm chọc:

- Người muốn thắp đuốc để ghi nhớ diện mạo ta phải không?

Đột nhiên chàng chợt nhận ra một cảm giác rất lạ, hình như chân khí trên mặt cứ cục cựa muốn rút lui, theo từng nhơn tuyến của Bách Ảnh Tiên Tử chiếu vào bất cứ nơi đâu trên da mặt chàng.

Bỗng nhiên bà ta rùng mình một cái rồi quát lớn:

- Người dịch dung khá lắm, nhưng không qua mặt được ta đâu. Chỉ cần vận dụng Hồi Nhan Tiên Pháp từ nãy tới giờ, ta đã phát hiện ra người có diện mạo khắc hằn và trẻ tuổi đúng như lời Đinh Bất Phàm bẩm báo.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người nhưng giả vờ ngơ ngác hỏi lại:

- Cái gì là Hồi Nhan Tiên Pháp, người nói bậy bạ chẳng ra đầu đuôi gì cả.

Bách Ảnh Tiên Tử ngửa mặt cười sằng sặc:

- Đinh Bất Phàm bẩm báo là kẻ hạ sát Hồng Sắc Công chưa tới hai mươi, lúc đó ta không sao tin được. Đêm nay thấy người dùng cùng loại chân khí, một chiêu đánh chết Thanh Sắc Công thì ta đã có chút nghi ngờ. Người lại ngu ngốc công nhận nên ta vận dụng Hồi Nhan Tiên Pháp dò xét da mặt, quả nhiên không sai dự đoán tí nào.

Bà ta “hừm” một cái, gần giọng hỏi:

- Thực ra người là ai?

Bạch Thiếu Hồng bàng hoàng kinh sợ, không sao ngờ cũng là Hồi Nhan Tiên Pháp mà Bách Ảnh Tiên Tử vận dụng được cao siêu như vậy. Chàng suy đoán có lẽ bà ta dùng chân khí nội thân vô hình vô ảnh phát ra rà soát, nếu da mặt chỗ nào có phản ứng thì chính là chỗ nguy hại. Tuy nhiên bà ta không thể dùng cái nhìn mà có thể nhận ra chân diện mạo của chàng thật rõ ràng nên mới phải hỏi. Chàng cười hì hì trả lời bậy bạ đánh lạc hướng:

- Người chỉ cần biết ta với Hạ Âm Quái Thư Sinh, tình rất mật thiết, tuy hai mà cũng như một là được.

Bách Ảnh Tiên Tử vẫn không mất vẻ trầm giọng, cười lạnh một cái:

- Dù người có lai lịch lớn lao tới đâu, lão mẫu cũng chẳng cần quan tâm. Chẳng qua ta muốn dùng lai lịch để suy đoán vì đâu người luyện được Hồi Nhan Tiên Pháp trong Ma Vân Quỷ Tự mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng thoáng giật mình nhưng điềm tĩnh đối đáp lại liền:

- Ta cũng rất muốn biết vì đâu người rất rành rẽ Hồi Nhan Tiên Pháp, nếu người bằng lòng trả lời đúng sự thật thì ta cam đoan sẽ tiết lộ lai lịch liền.

Chẳng hiểu sao nghe nói vậy Bách Ảnh Tiên Tử chợt rùng mình kêu lên nho nhỏ:

- Du Hồn Quỷ Vương còn sống hay sao?

Bạch Thiếu Hồng rất nhanh trí, chụp lấy cơ hội này khùng bố luôn:

- Phải đấy, hãy mau đền tội với Quỷ Vương đi.

Đột nhiên Bách Ảnh Tiên Tử gào lên khùng khiếp:

- Giết, ta phải giết người.

Bà ta chồm lên như con thú dữ, tay tả dùng chưởng tay hữu dùng Huyết Trảo của Nhị Sát, nhưng cao siêu hơn gấp mấy lần bởi vì nó được vận dụng na ná như phép vận dụng của hai mươi tám chiêu Cần Khôn Huyền Cơ. Trong ánh đuốc lập lòe, thái độ của Bách Ảnh Tiên Tử chẳng còn tí gì là tiên, chỉ còn lại một con Bạch Nữ Quỷ đang khao khát điên cuồng.

Thật ra dùng Cần Khôn Huyền Cơ học lóm trong Ma Vân Quỷ Tự, bằng chân kinh thực học của Bạch Thiếu Hồng sao được, nhưng chàng chưa muốn hạ sát thủ với Bách Ảnh Tiên Tử vội, vì ba lẽ thoáng hiện trong đầu.

Điều thứ nhất, bà ta tuy là nữ ma khuấy động giang hồ, nhưng vẫn chưa phải là thủ phạm giết song thân chàng. Điều thứ hai là qua lần tiếp xúc này, Bạch Thiếu Hồng nhận ra đằng sau còn có rất nhiều bí ẩn phải khám phá. Điều cuối cùng, tuy Bách Ảnh Tiên Tử vận dụng Cần Khôn Huyền Cơ vào chiêu thế nhưng còn kém chàng xa. Riêng thân pháp lại cực kỳ quỷ mị, mỗi khi động thân, bà ta chỉ còn lại một cái bóng mờ di chuyển liên tục. Có lẽ vì vậy mới tự xưng là Bách Ảnh và cũng không sai sự thực bao nhiêu.

Vì những lý do đó, Bạch Thiếu Hồng chỉ dùng bảy thành nội lực, chiêu thế lại bắt chước giống y hệt Bách Ảnh Tiên Tử, nghĩa là vừa dùng chưởng vừa dùng Huyết Trảo.

Chớp mắt Linh Phương Am vang lên một âm thanh dữ dội, tiếng “ầm” như sấm nổ còn chạy dài vang vọng tới vách đá của Thương Sơn, rất lâu mới tắt hẳn.

Bách Ảnh Tiên Tử đủ sức hóa giải chưởng lực của chàng nên không hề bị nội thương, chỉ bị trấn động bước lùi một bước mà thôi. Hai đường trảo giống hệt nhau nhờ có chân khí phủ ngoài nên khi chạm nhau tuy có chấn động thật nhưng xương cốt, ngón tay của cả hai bên đều không bị thương tổn. Vậy mà Bách Ảnh Tiên Tử vẫn hải hùng hét lên một tiếng “ôi chà” thực to trước khi run giọng hỏi:

- Người cũng biết Huyết Trảo nữa ư?

Thì ra bà ta bị liên tiếp hai lần kinh hoàng vì đối phương biết Hồi Nhan Tiên Pháp lẫn Huyết Trảo, không chờ Bạch Thiếu Hồng trả lời, bà vội vàng hỏi dồn thêm câu nữa:

- Người học Huyết Trảo ở đâu, của ai vậy?

Chàng thiếu niên lúc này chỉ khùng bố một câu mơ hồ đã khiến Bách Ảnh Tiên Tử gần như muốn điên lên, lập tức chụp cơ hội tái diễn sự khùng bố lần nữa:

- Người học ở đâu thì ta học ở đó, có gì mà phải hỏi?

Chàng không thể ngờ được phản ứng của Bách Ảnh Tiên Tử.

Lần trước bà ta điên cuồng, lần này trái ngược hẳn lại, đột nhiên bà ta rú lên thất thanh:

- Ta mắc bẫy lão rồi.

Đồng thời với tiếng rú, thân ảnh bà ta chớp động nhanh không thể tả, đến mức nhãn quang cực kỳ tinh nhạy như Bạch Thiếu Hồng cũng chỉ kịp thấy nhoáng lên một cái rồi chẳng còn thấy tăm tích Bách Ảnh Tiên Tử đâu nữa. Linh Phương Am chìm vào im lặng đầy kinh hoàng, trong chớp mắt đã yên lặng như tờ. Ánh sáng mười mấy ngọn đuốc đột ngột tắt lịm cùng với âm thanh loạn xạ rú lên của bọn thuộc hạ Thương Dương Động đang thi nhau kéo chạy theo chủ nhân. Cái sân rộng mênh mông của Linh Phương Am chỉ còn trơ lại mỗi một mình Bạch Thiếu Hồng, ngăn ngơ vì diễn biến lạ lùng ngoài dự kiến.

Hóa ra một ác ma tuyệt thế như Bách Ảnh Tiên Tử vẫn có nhược điểm như thường, chàng chỉ cần khám phá, không cần tốn sức cũng đưa Thượng Dương Động vào chỗ diệt vong.

9. Bái Kiến Tái Gia Cát Lại Gặp Giai Nhân

Bạch Thiệu Hồng tư lự tới mức Đông Môn Hóa phải lộ diện cất tiếng hỏi nhỏ chàng mới giật mình quay lại:

- Tiền bối có thấy sự việc tối nay hoàn toàn kỳ bí không?

Đông Môn Hóa gật đầu trả lời:

- Ta ở ngoài đã nghe hết rồi, quả thực lai lịch Bách Ảnh Tiên Tử còn nhiều ẩn khuất và liên quan từ Ma Vân Quỷ Tử kéo tới đại cuộc võ lâm giang hồ hiện tại cũng như mai sau.

Cả hai vừa đi về quán trọ vừa không ngớt trò chuyện mong tìm ra lời giải đáp, rốt cuộc chỉ thêm rối trí mà thôi. Đột nhiên Đông Môn Hóa vỗ đầu một cái mau miệng hỏi:

- Nếu Thuần Ngọc Giao động tâm tới tham dự náo nhiệt thì may ra mới có lời giải đáp.

Bạch Thiệu Hồng cực kỳ ngạc nhiên “ủa” một cái:

- Tại hạ kiến văn hẹp hòi, chưa nghe danh tự này bao giờ. Chẳng hay ông ta là ai mà có thể giải đáp được các bí mật giang hồ?

Lúc đó hai người đã về tới quán trọ, Đông Môn Hóa không vội trả lời, kéo tay Bạch Thiệu Hồng vào tửu quán. Sau khi uống vài hớp tẩy trần, lão đại hiệp hết thời này mới thông thả kể lại:

- Trước kia Thuần Ngọc Giao là đệ tử phái Thiếu Lâm nên được rèn luyện cả văn lẫn võ rất toàn tài. Càng lớn họ Thuần càng say mê sách vở về chiêm nghiệm huyền bí như Khổng Minh Thần Số, Dịch Kinh Đơn Giáp, nên xao lãng phật pháp và võ công.

Qua ba lần thử thách để trở thành tăng nhân chính thức, họ Thuần đều không đạt yêu cầu, vì vậy đành xuống núi hoàn tục. Ông ta không lẫn lộn trong giang hồ, ẩn cư tại Động Đình Sơn, nhưng bất cứ biến động nào trong giang hồ đều ghi chép cẩn thận.

Với đầu óc rất tinh tế, ông ta nhờ vào các ghi chép đó phát hiện ra rất nhiều đầu mối bí mật. Vì thế, giới giang hồ kính nể gọi bằng ngoại hiệu Tái Gia Cát, chứ ít ai khinh mạn gọi bằng tên thực.

Bạch Thiệu Hồng chột thổ dài một cái:

- Tuy ông ta thần tiên dự đoán nhưng phải không việc liên quan đến mình thì dễ gì tiết lộ cho chúng ta biết.

Đông Môn Hóa vội vàng cãi lại liền:

- Người đừng lo, ngoài ngoại hiệu Tái Gia Cát, Thuần Ngọc Giao còn một mỹ hiệu nữa là Cẩm Tâm Tú Sĩ. Hai chữ Cẩm Tâm không ngoa chút nào bởi vì ông ta rất hay giúp đỡ mọi người, bất cứ ai cầu kiến đều không bị thất vọng bao giờ.

Bạch Thiệu Hồng ngăn người ra suy nghĩ một lát, hạ giọng hỏi nhỏ:

- Tiền bối có biết nơi ẩn cư của ông ta ở đâu không?

Đông Môn Hóa giật mình kêu lên:

- Người định đi Động Đình Sơn chẳng?

Bạch Thiệu Hồng đáp:

- Ông ta không đến, chẳng lẽ chúng ta bó tay? Vả lại thời gian còn rất dài mà Bách Ảnh Tiên Tử bị võ này chắc chẳng thò mặt ra nữa đâu.

Lý lẽ của chàng rất thuyết phục nên Đông Môn Hóa cười theo:

- Hay lắm, sáng mai chúng ta đăng trình ngay lập tức.

Đường xá từ Nhạc Dương đi Động Đình Sơn không xa nên chỉ hai ngày sau, nơi danh lam thắng cảnh này đã có mặt Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa. Chàng lấy lại diện mạo chân chính nên rất phong nhã hợp với cách người nhàn du. Vừa đặt chân đến đã có người mời chào xuống thuyền ra Động Đình Sơn ngắm cảnh.

Non xanh nước biếc, khói tỏa sương mờ ẩn hiện ngọn núi soi bóng giữa làn nước trong vắt chẳng khác nào lạc vào cõi bồng lai, nhưng hai người không có tâm thưởng thức.

Đặt chân lên Động Đình Sơn, Đông Môn Hóa lập tức hướng dẫn chàng đi quanh ra sau núi. Chẳng mấy chốc hai người đã thấy mấy gian nhà gỗ thấp thoáng sau một rừng trúc xanh um.

Khi còn cách thảo trai chừng một trượng, Đông Môn Hóa đã trình trọng cung tay hô lớn:

- Đại Lực Thần Chưởng Đông Môn Hóa xin cầu kiến Tái Gia Cát Thuần lão huynh.

Sở dĩ phải lời ngoại hiệu xưa kia ra, chủ ý của Đông Môn Hóa không muốn để Thuần Ngọc Giao từ chối tiếp khách.

Sau tiếng hô, cánh cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra, rồi một thiếu nữ tuổi chỉ độ hai mươi bước ra nghinh đón.

Gọi là thiếu nữ rất sai lầm và không diễn tả được sự chấn động của Bạch Thiếu Hồng. Đúng ra phải gọi là thiên tiên Ngọc Nữ tuyệt đại giai nhân mới diễn tả được năm phần. Ngoài dung nhan tuyệt thế, nàng có thêm một vẻ trầm tĩnh khiến người khác phải nể trọng.

Cô nương xinh đẹp như tiên nữ này cúi đầu lịch sự đáp lại:

- Tiểu nữ xin mời nhị vị vào thảo trai dùng chén trà thơm trước đã.

Phía trong bài trí rất khác người, nhưng Bạch Thiếu Hồng mãi chăm chú thưởng thức vẻ đẹp của người, còn tâm trí đâu để ý đến đồ vật.

Giai nhân rót trà xong ôn nhu tự giới thiệu trước:

- Tiểu nữ là Thuần Vân Quyên, chẳng hay nhị vị có điều gì chỉ giáo gia phụ không?

Đông Môn Hóa không biết Tái Gia Cát lại có một ái nữ xinh đẹp như thế này “ạ” một cái rồi mau mắn trả lời:

- Dương nhiên là phải có, cô nương hỏi vậy là có ý gì?

Thuần Vân Quyên tư lự đưa tay xuống bàn, trầm trầm nói bằng một giọng buồn bã:

- Nếu là chuyện đại hệ trọng thì tiểu nữ mới dám vào kinh động tới gia phụ. Còn những việc không đáng kể thì tiểu nữ thất kính đề nghị nhị vị dời lại ngày khác bởi vì... bởi vì... Đông Môn Hóa kinh hãi vô cùng, vội vàng nói nhanh:

- Thuần cô nương yên tâm, việc lão mẫu sắp thỉnh giáo quan trọng rất lớn tới đại cuộc giang hồ, cô nương cứ thỉnh Tái Gia Cát tiên sinh ra đi.

Thuần Vân Quyên điềm tĩnh lắc đầu:

- Tiền bối không nên vội, thông thả nói sơ lược câu hỏi cho tiểu nữ nghe được không?

Đông Môn Hóa liếc Bạch Thiếu Hồng bắn khoan hồi ý, chàng gật đầu đỡ lời:

- Đã vậy tại hạ không dám dấu cô nương. Tại hạ xin thỉnh giáo lai lịch hai người là Bách Ảnh Tiên Tử và Du Hồn Quỷ Vương vậy thôi. Nếu Thuần tiên sinh rộng lượng cho biết thêm sự liên hệ giữa hai người thì càng tốt.

Thuần Vân Quyên chợt hé nụ cười mê hồn, thánh thót trả lời liền:

- Nếu chỉ có thế, tiểu nữ xin thay mặt gia phụ trả lời được không?

Nói chuyện với Bạch Thiếu Hồng, nàng ta vẫn xưng hô tiểu nữ khiến chàng hồ thẹn đỏ cả mặt. Tuy nhiên nếu xưng hô khác đi thì lại thất thổ với Đông Môn Hóa, vì vậy đành phải cam nhận không sao khác được.

Nghe nàng trả lời rất điềm tĩnh, Đông Môn Hóa giật mình bởi vì không ngờ cô nương này cao siêu không kém gia phụ là Tái Gia Cát.

Nửa tin nửa ngờ, ông ta gật đầu nhẹ nhẹ:

- Được lắm, cô nương đã thay mặt gia phụ thì lão mõ đầu dám đòi hỏi gì nữa.

Thuần giai nhân mơ màng suy nghĩ trong thoáng chốc rồi cất giọng oanh kể một hơi:

- Du Hồn Quỷ Vương tên thật là Lý Thường Thắng, xuất thân là tay đại đạo hái hoa vùng ven biển, từ cửa sông Trường Giang xuống tới Thiệu Hưng... Vùng đất này bao gồm cả Hàng Châu, nơi sinh trưởng trước kia của ông ta nên Đông Môn Hóa giật bắn người hỏi mau:

- Lão mõ cũng ở vùng đó tại sao không nghe tới cái tên này nhỉ?

Thuần Vân Quyên cười nhẹ nhẹ một cái:

- Đã gọi là Du Hồn, tức sự di chuyển của lão rất phức tạp, ít khi gây án để lại dấu vết nên không phải là người trong giới giang hồ đại đạo khó mà biết tới hành tung của Du Hồn Quỷ Vương. Vả lại hơn mười năm trước, lão tự nhiên đi vào Thiên Nham rồi mất tích, mười phần đã rơi xuống vực sâu vong mạng nên tiền bối không nghe đến là phải.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn người vì nghe tới hai chữ Thiên Nham, nhưng tiếp đến câu sau thì thở ra khoan khoái. Biết đâu trong số mấy trăm bộ xương rải rác ở dưới đáy vực chẳng có hài cốt tên ác ma này mà chàng không hay biết.

Riêng Đông Môn Hóa chú ý khía cạnh khác, mau lẹ hỏi thêm:

- Du Hồn Quỷ Vương có võ công nào nổi danh nhất?

Thuần Vân Quyên nhún mày suy nghĩ, dung nhan lại càng diễm lệ dễ coi:

- Du Hồn Quỷ Vương rất ít khi giao đấu đụng chạm với các tay cao thủ, tuy vậy ai cũng biết hắn thiện sử dụng Huyết Trảo nhưng cao thấp lợi hại thế nào tiểu nữ không được rõ.

Đông Môn Hóa và Bạch Thiếu Hồng sững người nhìn nhau đầy ý nghĩa. Rõ ràng Bách Ảnh Tiên Tử và Nhị Sát Ma Thần tức Tả Hữu Đại Lão Tiên đều sử dụng Huyết Trảo thì đương nhiên quan hệ rất lớn tới Du Hồn Quỷ Vương. Tuy vậy chỉ một điểm này chưa đủ khám phá ra chân tướng Bách Ảnh Tiên Tử nên Đông Môn Hóa hỏi sang chuyện đó:

- Bách Ảnh Tiên Tử lai lịch ra sao, có liên hệ gì với Du Hồn Quỷ Vương không?

Thuần Vân Quyên chột thờ dài và lắc đầu:

- Riêng Bách Ảnh Tiên Tử thì trong võ lâm sử của gia phụ chẳng ghi chép một tí nào. Lai lịch, họ tên không biết thì còn tính gì tới xuất xứ hoặc liên hệ.

Việc điều tra thế là tắc nghẽn giữa chừng khiến Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa ngơ ngẩn nhìn nhau cười khổ. Riêng Bạch Thiếu Hồng hơi nóng nảy buột miệng nói trống:

- Hóa ra lặn lội vô ích, đến Tái Gia Cát cũng bó tay thì chúng ta lấy gì khám phá ra chân tướng Bách Ảnh Tiên Tử nổi... Thuần Vân Quyên thoáng đỏ mặt, lạnh lùng đứng dậy thì lễ:

- Tiểu nữ bất tài khiến hai vị không được hài lòng, xin thứ lỗi. Bao giờ có tin tức rõ ràng hơn, tiểu nữ sẽ báo tới nhị vị.

Câu này cùng với cái đứng dậy tức là muốn tổng khách. Đông Môn Hóa liếc chàng trách móc và đành đứng dậy thờ dài chán nản.

Cả hai vừa thi lễ xong toan bước ra ngoài thì đột nhiên từ trong có giọng khàn khàn vang ra:

- Lão phu có một tin về Bách Ảnh Tiên Tử, xin bổ khuyết may ra giúp ích gì chăng.

Đông Môn Hóa và Vân Thành vội quay lại thì lễ:

- Quấy nhiễu Tiên Sinh nhiều, thực có lỗi quá.

Đáp lời là hai tiếng “không sao” rồi cái màn trúc rung động để lộ một lão nhân khẳng khiu da trắng bệch giống như người bị bệnh nặng vậy. Tướng mạo lão nhân Tái Gia Cát rất tiên phong đạo cốt nhưng tự nhiên Bạch Thiếu Hồng lại rung mình ớn lạnh một cái.

Thuần Vân Quyên vội vàng chạy lại nâng đỡ, miệng kêu lên lo lắng:

- Gia gia, chưa hoàn toàn khỏi bệnh xin đừng cố gắng mà lao tổn thêm.

Thuần Ngọc Giao xua tay nhẹ nhàng:

- Không sao đâu, phụ thân đã thấy trong người khỏe nhiều rồi, thậm chí mấy ngày nữa sẽ đi Thương Sơn chơi một phen đấy.

Thì ra vừa rồi Thuần Vân Quyên ấp úng không muốn Tái Gia Cát xuất hiện tiếp khách là vậy.

Đông Môn Hóa có vẻ vui mừng cất tiếng cười hi hi:

- Nếu Thuần tiên sinh hạ cố đến Thiên Sơn, đích thân quan sát Bách Ảnh Tiên Tử thì lo gì chẳng tìm ra manh mối.

Thuần Ngọc Giao phát tay cười nhẹ, thái độ thoát trông rất lịch sự, thật ra có vẻ kiêu ngạo thế nào khiến Bạch Thiếu Hồng ngấm ngấm có ý đề phòng. Thuần Ngọc Giao cũng chăm chú nhìn chàng rồi hỏi luôn:

- Đại Lực Thần Chưởng thì trong võ lâm sử có ghi, riêng thiếu hiệp đây cao danh là gì, sau này lão phu sẽ bổ túc thêm.

Đông Môn Hóa chưa kịp nói thì Bạch Thiếu Hồng vội đỡ lời:

- Tại hạ tứ cố vô thân, võ công hèn kém đâu đáng để Tiên Sinh chú ý, nếu cần cứ gọi Bạch Ngọc Tử cũng chẳng sao.

Đông Môn Hóa thực sự ngỡ người ra, chẳng hiểu nổi tại sao chàng thiếu niên này lại tỏ vẻ hậm hực với Tái Gia Cát.

Riêng Thuần Vân Quyên sầm mặt quát mắng:

- Người... Thuần Ngọc Giao mau lẹ xua tay ngăn lại, cười rộng lượng:

- Quyên nhi chớ vọng động mà phạm phải sai lầm đấy. Người thiếu niên anh hùng nào mà chả khí phách và đầy nhiệt huyết, nóng nảy một chút cũng không sao.

Thuần Vân Quyên dậm chân hờn dỗi:

- Nhưng mà... Thuần Ngọc Giao nhất quyết không để ái nữ nói hết, cao giọng át đi:

- Lão phu còn chút mệt mỏi trong người nên mạn phép rút lui. Tin tức muốn tiết lộ chẳng dài dòng bao nhiêu, đó là Bách Ảnh Tiên Tử vốn họ Tô, theo giọng nói thì có thể là người sinh trưởng ở Hán Dương. Nhị vị có thời gian cứ đến địa phương đó điều tra may ra sẽ được thêm một chút manh mối đấy.

Nói xong chính lão tiên sinh quay người đi vào lều để tránh thêm xích mích.

Thuần Vân Quyên đành phải đi vào theo, nhưng trước khi quay lưng đi, bèn liếc mắt hậm hực nguyền rủa Bạch Thiếu Hồng một cái tỏ vẻ tức giận vô cùng. Thần trí của chàng thiếu niên cơ hồ ngất ngây vì cái liếc nghiêng thành đổ nước, trong lòng thâm hối hận đã tỏ ra vô lễ với Thuần Ngọc Giao.

Trong lúc đi ra, Đông Môn Hóa không thể nhịn được buột miệng hỏi đúng tâm sự ấy:

- Hình như ngươi có ác cảm với Tái Gia Cát thì phải?

Bạch Thiếu Hồng cười khỏ, trầm ngâm trả lời rất băng khuâng:

- Tại hạ không hiểu tại sao vừa thấy mặt Tái Gia Cát đã có ấn tượng ghét hận vô cùng. Gọi là ấn tượng thì khó mà giải thích được, mong sau này nó sẽ đổi khác đi thì tốt hơn.

Vừa đi vừa trò chuyện, hai người sắp ra tới bến thuyền để trở về Bá Lăng, chợt bóng dáng của Thuần Vân Quyên xuất hiện trước mặt.

Hình như nàng đã đi lối tắt hay vận dụng kinh công nên ung dung chờ đợi từ lâu.

Đông Môn Hóa thở dài khe khẽ:

- Chuyến này chúng ta đi không coi giờ, thân thập chẳng được bao nhiêu mà e rằng rắc rối to rồi đấy.

Bạch Thiếu Hồng không nói, cứ cười khổ hoài. Đến trước mặt Thuần Vân Quyên, chàng mới hạ giọng chào một cái:

- Thuần tỷ tỷ, chắc hẳn tỷ tỷ không ra đây ngắm cảnh sông phải không?

Uy vũ của chàng rất kinh người lại kêu hai tiếng tỷ tỷ rất êm dịu khiến giai nhân bất giác đỏ bừng mặt một cái.

Tuy vậy công phu trấn tĩnh của nàng rất thâm hậu lạ lùng, nàng gật đầu trả lời liền:

- Đúng vậy, người càng cao ngạo bao nhiêu, tài nghệ càng cao siêu bấy nhiêu. Ta muốn thử xem người có đủ sức cao ngạo với Tái Gia Cát tiên bối hay không?

Bạch Thiếu Hồng đã có hối hận thì đời nào chấp nhận việc khiêu chiến, chàng thở dài một cái:

- Tỷ tỷ còn phương pháp nào để tại hạ chuộc lại lỗi lầm hay không?

Dung nhan diễm lệ chợt thoáng rung động, nhưng rốt cuộc vẫn mím môi nói gần:

- Không còn phương pháp nào khác.

Đông Môn Hóa vội vã chen vào kêu gọi:

- Thuần cô nương, chẳng qua đây chỉ là chút hiểu lầm mà thôi... Bạch Thiếu Hồng tự thị mình có Càn Khôn Huyền Cơ tuyệt thế, Thuần Vân Quyên liễu yếu đào tơ chắc không có bao nhiêu công lực nên đỡ lời Đông Môn Hóa, nói to:

- Nếu vậy tại hạ xin tình nguyện lãnh nhận một chưởng của tỷ tỷ để chuộc lỗi, quyết không giao đấu càng gây thêm thù hận mà thôi.

Một lần nữa, Thuần Vân Quyên ngấm ngầm rung động, nhưng cố gượng gật đầu:

- Hay lắm, người không hối hận đấy chứ?

Bạch Thiếu Hồng nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt Thuần Vân Quyên:

- Đối với tỷ tỷ đời nào tại hạ lại hối hận.

Ánh mắt nam nhân cùng với lời nói chẳng khác câu thề thốt khiến giai nhân đỏ bừng cả mặt mũi. Nàng không muốn để lộ sự mềm yếu của mình nên bậm môi quát lớn:

- Đỡ chưởng đây.

Thân hình uyển chuyển của nàng đã đẹp lại hợp với bộ pháp phát phối trông càng kiều mỹ, vậy mà loáng mắt hữu chưởng đã tới trước ngực Bạch Thiếu Hồng.

Trong khi Đông Môn Hóa kêu to:

- Xin nương tay.

Bạch Thiếu Hồng không dám khinh thường, nhân thế vội vận khí công Càn Khôn Huyền Cơ, nửa phần bảo vệ kinh mạch còn nửa phần hứng chịu rồi cấp tốc lưu chuyển xuống hai chân.

Đây là phép Thổ Nạp Khí Âm Dương, bao nhiêu trọc khí thoát ra hai huyết Thúc Cốt nơi gan bàn chân hết. Bạch Thiếu Hồng quên mất một điều là khi hành công thì trọc khí thoát ra rất chậm chạp, còn trường hợp này chân khí của nàng rất hùng hậu, đương nhiên phải khác hẳn. Vốn dĩ huyết Thúc Cốt hơi trệch về phía trước, ngồi hành công chẳng có gì quan trọng nhưng lúc đứng thì có sự mất cân bằng rất xa. Do đó sau tiếng “bốp” thực lớn, thân hình Bạch Thiếu Hồng bắn ngược về sau. Độ nghiêng chênh lệch giống như người trúng chưởng nặng khiến Đông Môn Hóa không sao nhìn được, kinh hoàng la lên:

- Chết tiểu tử mấy rồi.

Đáng lý ra Bạch Thiều Hồng có thể lộn người giảm đà rồi hạ thân an toàn nhưng nghe tiếng kêu liền giở tính nghịch ngợm ra trêu chọc. Chàng vận khí bảo vệ phần lưng, để mặc thân hình rơi xuống đất đánh “bình” một cái, sau đó dùng Quy Tức Công nín hơi giả chết.

Đến mức này Thuần Vân Quyên tái xanh mặt mũi cùng với Đông Môn Hóa nhảy xô đến xem xét. Lão tiên bối hết điểm lại võ, sau cùng dùng cả hay tay đè vào huyệt Ngọc Đường trụ khí mà thân hình Bạch Thiều Hồng chẳng nhúc nhích tí nào. Thậm chí chân lực của lão cứ bị dội ra ngoài giống như đưa vào xác chết thực sự, vì vậy Đông Môn Hóa lặng người lẩm bẩm:

- Sao lạ thế này, chẳng lẽ một chương đã chết ngay được?

Thuần Vân Quyên càng thêm kinh hoảng, nghẹn ngào nói qua làn nước mắt:

- Tiểu nữ nghĩ rằng hần có phương cách bảo vệ nên đã dùng toàn lực, ngờ đâu mang tội sát nhân. Gia phụ biết được chắc cũng không tha thứ đâu.

Giai nhân quá thương tâm đột nhiên rút trong người ra một lưỡi chủy thủ rồi xoay ngược cán định đâm vào ngực mình tự vận.

Đông Môn Hóa mãi lo xoa bóp nên liếc thấy thì đã muộn mất rồi, há hốc mồm kêu hoảng:

- Trời ơi, đừng làm vậy.

May mắn lúc đó Bạch Thiều Hồng rất cảm động vì sự chí tình chí nghĩa của hai người nên hơi hé mắt ra nhìn. Chàng cấp tốc dùng Cầm Nã Thủ chụp vào cổ tay của Thuần Vân Quyên liền. Hai người đang ở cự ly rất gần nên thoát trông hành động có vẻ đơn giản, thật ra Bạch Thiều Hồng nếu không có Càn Khôn Huyền Cơ, tùy tâm thu phát, thì đã không kịp ngăn cản rồi.

Cả ba lặng người nhìn nhau, rồi Bạch Thiều Hồng ngượng ngùng lên tiếng nói nhỏ nhỏ:

- Thứ lỗi, tại hạ đùa hơi quá đáng.

Đông Môn Hóa giở khóc giở cười, diện mạo già nua cứ ngẩn cả ra, chẳng biết nói gì cho xuôi. Riêng Thuần Vân Quyên có thái độ rất khác lạ, diện mạo chột đỏ hồng, chột tái xanh rồi cúi gằm xuống đất không biết đang giận hay tức.

Bạch Thiều Hồng vội vã nói thêm:

- Tại hạ thành tâm tạ lỗi, tỷ tỷ không bằng lòng thì cứ tát vài cái cho hả giận cũng được.

Thuần Vân Quyên vẫn cúi đầu ấp úng nói nhỏ nhỏ:

- Ta... ta... Bạch Thiều Hồng là nam nhân mới ra đời, nhận xét tâm lý rất kém, lại tưởng nàng khó nói nên mau miệng tiếp luôn:

- Tỷ tỷ không chịu tát, hoặc giả muốn thế nào thì nói ra đi, tại hạ nguyện đáp ứng toàn bộ để chuộc tội.

Chẳng hiểu sao Thuần Vân Quyên càng cúi đầu thấp hơn, gần như chạm cả ngực.

Mãi sau mới lí nhí nói nhỏ như muỗi kêu:

- Ta... không muốn nói gì hết, người... người... bỏ ra trước đã.

Bạch Thiều Hồng ngăn người hỏi lại:

- Bỏ ra ư? Cô nương muốn tại hạ bỏ cái gì ra?

Hết câu rồi, chàng thiếu niên vụng về mới đột ngột “ôi” một cái. Thì ra từ nãy tới giờ chàng vẫn chưa buông bàn tay ngọc của giai nhân ra, mặc dù lưỡi chủy thủ đã rút xuống đất từ lâu. Như bị điện giật, cả hai đồng giật tay về mau.

Thuần Vân Quyên cúi mặt nên chẳng ai nhìn thấy rõ diện mạo của nàng có đỏ hay không, riêng mặt mũi Bạch Thiều Hồng đỏ bừng bừng đến tận mang tai. Hai người đang hổ thẹn thì lại càng thêm hổ thẹn, bởi vì ngay lúc đó Đông Môn Hóa chột ôm bụng cười sặc sụa, lão lẫn cả ra đất thổ dốc một hồi gần như sắp đứt cả hơi.

Bạch Thiếu Hồng đứng dậy chỉnh đốn lại y phục, nhờ động tác này, chàng trấn tĩnh lại thần trí cung tay vái tạ một cái:

- Tại hạ xấu tính đã xúc phạm Thuần tiên sinh, lại đùa giỡn không đúng lúc thật đáng trách vô cùng. Tuy nhiên đã nhận ra lỗi thì có ngày sẽ đền đáp lại, cô nương không nên vì thế mà oán trách mới được.

Thấy chàng ăn nói rất ôn tồn và khí phách, Thuần Vân Quyên mới chịu ngẩng lên thở dài một cái:

- Nguyên do đầu tiên là do người vô lễ với gia gia ta, tại sao lại như vậy?

Câu hỏi này giống Đông Môn Hóa lúc nãy, nhưng Bạch Thiếu Hồng không dám trả lời thẳng thắn, chỉ cười khổ một cái:

- Nhất thời tại hạ chưa nghĩ ra nguyên ủy, mặc dù lòng rất hối hận việc này.

Đột nhiên Thuần Vân Quyên ngược mắt lên, đôi mắt huyền đen lay láy nhìn chàng chăm chú:

- Theo người, con người ta mỗi khi bịnh hoạn có thay đổi tính tình hay không?

Đông Môn Hóa ngừng cười, chen vào nghiêm giọng hỏi lại:

- Thuần cô nương hỏi vậy là có ý gì?

Thuần Vân Quyên nhíu mày có vẻ khó nghĩ, lâu lắm mới chậm rãi nói ra:

- Trước kia gia gia tiểu nữ rất ôn nhu phong nhã, cái đó ai ai cũng biết. Riêng tiểu nữ gần gũi gia gia hai mươi năm cực kỳ thân thiết, từng cử chỉ đều quen thuộc, vậy mà gần tháng nay lão gia có vẻ thay đổi rất lạ lùng.

Đông Môn Hóa sững sốt hỏi nhanh:

- Tái Gia Cát thay đổi thế nào, chửi mắng hay đánh đập cô nương ư?

Thuần Vân Quyên lắc đầu cười buồn:

- Làm gì có chuyện đó. Lão gia vẫn đối xử thân tình như từ trước tới nay, nhưng thỉnh thoảng lại có cảm giác ánh mắt nụ cười của gia gia khác thế nào ấy, thật khó diễn tả vô cùng. Tiểu nữ cứ tưởng mình bị xáo trộn tâm lý vì đời sống cô độc, mãi đến ngày hôm nay chính Bạch thiếu hiệp là người lạ mới khách quan nhìn ra điểm này.

Bạch Thiếu Hồng vui mừng vô cùng, cười nhẹ một cái:

- Bây giờ tỷ tỷ mới cho tại hạ đứng đắn ư, nếu lỡ vong mạng dưới ngọc chưởng thì sao nào?

Thấy giọng lưỡi chàng có vẻ bông đùa, Thuần Vân Quyên lườm chàng một cái sắc như kiếm, rồi thông thả đứng lên nói nhỏ:

- Hy vọng ngày đầu tháng giêng, chúng ta sẽ tái ngộ tại Thương Sơn.

Nói xong, Thuần Vân Quyên mau lẹ xoay người bỏ đi liền khiến Bạch Thiếu Hồng phải hỏi với theo:

- Tỷ tỷ quyết định đến Thương Sơn tham dự náo nhiệt thì hay lắm, sao lại dùng hai chữ hy vọng?

Thuần Vân Quyên vẫn bước đi, âm thanh thánh thót trả lời vọng lại:

- Nếu gia gia ta không đi thì ta cũng chẳng đi.

Đến câu cuối, hình bóng kiều mỹ của nàng đã khuất sau rặng cây mất dạng.

Bạch Thiếu Hồng thở dài than nhỏ:

- Người thì đẹp song tính tình cô độc lạnh lùng như băng tuyết, lại tùy thuộc gia phụ quá nhiều, uống phí thanh xuân biết bao.

Đông Môn Hóa cũng thở dài theo vì đầu óc ông bắt giắc liên tưởng đến ái nữ của mình, ông ta trầm ngâm đáp trả:

- Thuần cô nương không phải là người vô tình đâu. Thực ra sống ở hoàn cảnh cô độc cùng với Tái Gia Cát tất nhiên tâm lý bị gò ép là lẽ thường.

Hai người nhìn nhau băng khuâng, mỗi người theo đuổi một tư tưởng khác nhau, rất lâu mới trở bước về bến thuyền để về Nhạc Dương.

10. Bị Phản Bội Lão Đại Hiệp Vong Thân

Thương Sơn ngày đầu tháng chạp không có tuyết rơi, nhưng gió Bắc thổi về khiến bầu trời luôn luôn âm u rét lạnh. Ngoài sự nhộn nhịp của giang hồ hảo hán ồ ạt kéo về dự khán náo nhiệt, chẳng có biến cố gì xảy ra nữa.

Thượng Dương Động từ ngày đại bại ở Linh Phương Am đã giữ kín hành tung, bất động hoàn toàn. Vùng này cũng bị ảnh hưởng Hắc Chu Bang đương nhiên số cao thủ có thù con cóc đen ở góc áo đi lại rất nhiều, song tuyệt đối không gây ra đụng chạm với các hảo hán giang hồ. Đối phương không ra mặt, Bạch Thiếu Hồng và Đông Môn Hóa cũng yên lặng ẩn mình, một phần mãi lo đón tiếp Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao và giải nhân theo lời ước hẹn đến tham dự.

Đông Môn Hóa đã biết Bạch Thiếu Hồng và Thuần Vân Quyên có tâm để ý đến vị tiền bối kiến văn rộng rãi nhưng dò xét mãi vẫn không tìm ra tí gì nghi ngờ nào. Ông ta đâm ra hồ nghi cả hai bị ẩn tượng nên dần dần bỏ qua, giao du với Thuần Ngọc Giao rất thân mật. Trong những ngày trước đó có lần Đông Môn Hóa cười nói:

- Lão huynh chuyên ghi chép các đại sự võ lâm nhưng lần này chắc chắn sẽ thiếu sót đó. Bách Ảnh Tiên Tử là ai không rõ, Hạ Âm Quái Thư Sinh cũng không biết lai lịch thì lấy gì ghi chép?

Đột nhiên mắt Tái Gia Cát thoáng lên một ánh dữ tợn, ngay lập tức tắt liền, khiến Đông Môn Hóa tưởng là mình hoa mắt.

Thuần Ngọc Giao trầm tư gật đầu:

- Chính vì thế mới tới đây dự khán, nếu không ghi chép được tí gì thì thanh danh Tái Gia Cát bỏ trôi theo dòng nước mất.

Ông ta bưng chung rượu uống cạn, đột ngột “ủa” một cái:

- Đông Môn lão huynh hỏi như thế chắc đã biết Hạ Âm Quái Thư Sinh là ai rồi, có thể kể sự thật cho mỗ nghe được không?

Đông Môn Hóa cười tít mắt đã toan nói toạc ra tên Bạch Thiếu Hồng và việc chính mình phụ trách treo cái bảng thách chiến nhưng lại nhớ ánh mắt vừa rồi của lão nên trong lòng cũng thoáng chút nghi ngại nên cười giả lả trả lời:

- Thuần lão huynh đoán việc như thần, nhưng để sau khi hẹn ước kết liễu, mỗ kể rõ cũng không muộn.

Diện mạo Thuần Ngọc Giao có vẻ nôn nóng:

- Kể trước kể sau cũng là kể, sao lão huynh ồm ờ với mỗ làm chi, tiện đây được biết thì ngày đôi bên giao đầu mới thấy hứng thú chứ.

Đông Môn Hóa đã hơi xiêu lòng, tuy vậy cũng nói bừa một câu:

- Nếu Thuần lão huynh nôn nóng muốn biết thì để ngày mai đi, đợi mỗ trao đổi với Bạch tiểu tử vài câu trước đã.

Ngờ đâu Thuần Ngọc Giao dùng dùng nổi giận đập bàn đánh “bốp” một cái, gằn giọng nói:

- Cái gì cũng do Bạch tiểu tử thì lạ thật.

Trong khi Đông Môn Hóa ngăn người vì kinh ngạc thì Thuần Ngọc Giao giận dữ bỏ ra ngoài phố luôn. Lão đại hiệp cười khổ lắm bả:

- Đúng là bọn hậu bối có mắt tinh đời thật. Đây là lần đầu tiên ta thấy rõ tính tình của họ Thuần khác hẳn với lời đồn đãi bao nhiêu năm nay.

Chỉ chừng nửa khắc thời gian, Thuần Ngọc Giao đã quay lại xin lỗi, cười nói rất cởi mở, nên Đông Môn Hóa không tiện nói rõ việc này cho Bạch Thiếu Hồng nghe.

Chẳng ngờ đâu vạ sát thân rình rập trên đầu mà không hay.

Buổi tối hôm trước ngày giao đấu, gió Bắc thổi mây đen về khiến đêm nguyệt tận càng thêm tăm tối ghê rợn.

Bạch Thiếu Hồng lấy cơ sấm thêm y phục, thực ra sửa soạn một chỗ cất dấu đồ cài trang ngày hôm sau.

Ba người thấy trời lạnh liền bày tiệc rượu ra ăn uống, được nửa chừng thì có chuyện xảy ra.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có một lão già hiện ra vừa cười vừa gọi:

- Đông Môn Hóa, ái nữ ngươi nhấn vài lời, ngươi có muốn nghe không?

Đông Môn Hóa như bị sét đánh, giật bắn người lên, quát hỏi luôn hai câu:

- Cao nhân nào muốn đùa giỡn lão mõ đó? Tiện nữ ở đâu mà nhấn nhủ được?

Lúc đó lão già bí mật đã biến mất nên Đông Môn Hóa toan vọt mình đuổi theo, Thuần Ngọc Giao vội vàng ngăn can:

- E rằng dữ nhiều lành ít, lão huynh không nên vọng động vội.

Thuần Vân Quyên cũng góp tiếng khuyên can:

- Người ta ở trong tối, mình ngoài sáng, rất bất lợi. Vả lại không dám công khai gặp mặt tất là người có ý đồ không tốt rồi.

Đã nghe tới tin ái nữ thì đời nào Đông Môn Hóa chịu bỏ qua, nên cương quyết nói mau:

- Đây là việc riêng tư, nhân vật kia không muốn tiết lộ trước mặt nhị vị, lão mõ dù có chết cũng phải đi một phen.

Thuần Ngọc Giao khăng khái đứng lên:

- Đã thế lão mõ cũng chẳng nề việc vô công kém cỏi, cùng đi với lão huynh vậy.

Đông Môn Hóa lắc đầu từ chối:

- Lão mõ thành thật cảm ơn thịnh tình của lão huynh nhưng đây là việc riêng tư, lão mõ đi một mình được rồi.

Không để ai mở lời can thiệp nữa, Đông Môn Hóa nói xong lập tức vọt mình qua cửa sổ đuổi theo liền. Ông ta chẳng sợ lạc dấu bởi vì lão già bí mật di chuyển rất thông thả về hướng ngoại vi thành. Đông Môn Hóa vừa đuổi theo vừa vận khí hô lớn:

- Cao nhân dừng bước đi, ở đây nói chuyện cũng chẳng có ai nghe đâu.

Mặc Đông Môn Hóa kêu gọi, lão già bí mật ung dung sải bước, thoạt thấy rất chậm chạp, vậy mà hơn một khắc sau Đông Môn Hóa mới đuổi kịp. Vì dùng tận sức lực nên khi còn cách nhân vật bí mật chừng năm sáu bước, Đông Môn Hóa hỗn hển nói lớn:

- Nếu cao nhân không chịu dừng bước thì lão mõ mạn phép quay về đây.

Lúc đó hai người đã đi sâu vào một khu vườn hoang cây cối rất tiêu điều. Lão già bí mật chợt xoay lại trầm giọng trả lời:

- Thôi được, ngươi ngại ngần thì nói chuyện ở đây cũng được.

Đông Môn Hóa cực kỳ mừng rỡ, chăm chú quan sát xem nhân vật này là ai nhưng bóng tối che phủ gần hết không sao nhận diện nổi. Lão đại hiệp ít có hy vọng nhân vật này sẽ tiết lộ thân phận, tuy vậy theo phép xã giao, lão vẫn nghiêng thân hỏi trước:

- Lão mẫu là Đông Môn Hóa, có lẽ cao nhân đã biết rồi, xin được thỉnh giáo cao danh được không?

Không ngờ lão già bí mật gật đầu liền:

- Ta mặc áo màu Lam, người cứ gọi ta là Lam Sắc Công là xong.

Đông Môn Hóa rùng mình một cái, chẳng thể tưởng tượng tới mình lại hội ngộ với thuộc hạ Bách Ảnh Tiên Tử. Tuy vậy ông ta xoay chuyển đầu óc nghĩ rằng biết đâu lão Lam Sắc Công không bằng lòng việc chủ nhân bắt giữ ái nữ của mình nên động tâm giúp đỡ thì đúng là gặp nước trong cơn khát. Đông Môn Hóa nghiêng đầu “ạ” một cái:

- Thì ra là một trong Thất Sắc Công của Thượng Dương Động, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Lam Sắc Công thông thả gật đầu:

- Đông Môn cô nương hiện giờ được chủ nhân ta rất trọng vọng, thậm chí còn truyền thụ võ công cho nữa. Mà tương lai có khi kế vị, thân phận cao hơn cả ta đây.

Đông Môn Hóa bàng hoàng như kẻ mất hồn, la lên nho nhỏ:

- Thật vậy sao, khó tin thực.

Lam Sắc Công cười khẩy, trợn mắt trả lời luôn:

- Sao lại khó tin, Đông Môn cô nương nhờ ta nhắn với người một lời là “trước sau gì cũng là người nhà, không nên chống đối Thượng Dương Động nữa”.

Đông Môn Hóa loạn xạ cả đầu óc vì bán tín bán nghi, nhưng vẫn cố gượng cãi lại:

- Lão mẫu có làm điều gì chống đối Thượng Dương Động đâu? Những lần đụng chạm trước kia là lẽ tự nhiên của người mất ái nữ vậy thôi.

Lam Sắc Công lắc đầu cười ghê rợn:

- Miệng lưỡi lắm. Ta không nói những việc qua, hiện tại Đông Môn cô nương thừa biết người đang ngấm ngầm tìm đủ mọi cách chống đối Thượng Dương Động đấy.

Đông Môn Hóa hơi kinh hoảng, chống chế rất yếu ớt:

- Người vu oan thì phải có chứng cứ chứ?

Lam Sắc Công khịt mũi cười châm biếm:

- Chẳng biết người tự nhiên kiếm đâu ra tên súc sinh gọi là Hạ Âm Quái Thư Sinh gì đó rồi xúi bẩy hấn khiêu chiến với chủ nhân ta, không đáng là chứng cứ ư?

Đông Môn Hóa hơi yên tâm bởi vì câu nói này chứng tỏ Thượng Dương Động hoàn toàn không biết rõ sự thật. Đầu óc lão chợt lóe lên một tia sáng, bèn lợi dụng dò xét ngược lại:

- Sai rồi, người nào tố cáo ta có quan hệ với Hạ Âm Quái Thư Sinh thực hồ đồ, Thượng Dương Động vịn vào đó tin được sao?

Đột nhiên Lam Sắc Công cất tiếng cười sằng sặc một hồi, nửa như châm chọc, nửa kiêu ngạo:

- Nói thực cũng chả sao, cái tin này do chính miệng Thuần Ngọc Giao nói ra, có tin được không?

Giống như bị chùy sắt đập trúng đầu, Đông Môn Hóa chết lặng cả người, thần trí cực kỳ rối loạn. Lão đại hiệp không thể ngờ Tái Gia Cát là một người nổi tiếng chính trực lại đi thông đồng với bọn ác ma. Sau nỗi sững sốt là một cảm giác kinh hoàng ập đến bởi vì Lam Sắc Công đã dám nói ra thì tính mạng mình chỉ còn hai con đường mà thôi. Hoặc đầu phục Thượng Dương Động, làm tay sai uy hiếp giang hồ hoặc là phải chết để diệt khẩu.

Hình như Lam Sắc Công đoán ra ý nghĩ của Đông Môn Hóa, chậm chậm cất tiếng khuyên bảo:

- Ái nữ của người đã là người của Thượng Dương Động, người đầu phục là đúng lắm rồi, phân vân ích gì đâu?

Đông Môn Hóa để mặc lão thuyết phục, đầu óc lão mãi miết xoay chuyển tìm kế hoạch thoát thân cho vẹn toàn. Hiện tại mới có một mình Lam Sắc Công thì còn dễ, chậm tí nào, đồng bọn của lão xuất hiện thêm thì phiền phức. Vì vậy Đông Môn Hóa vãi chào một cái:

- Đại sự không thể một giây một phút mà quyết định được ngay. Xin cáo biệt, ngày mai lão mỗ sẽ hồi âm.

Nói xong, Đông Môn Hóa cấp tốc đề khí vận công, lão lộn người trở lại rồi tính xoay người chạy luôn. Trong lúc lơ lửng, lão đại hiệp vẫn không rời mắt khỏi Lam Sắc Công. Rõ ràng không thấy đối phương tỏ ra muốn đuổi theo mình thì đã mừng thầm.

Ngờ đâu thân hình chưa kịp ổn định đã nghe có tiếng quát trầm:

- Trở lại đi.

Đồng thời với tiếng quát là một lực âm nhu đánh tới. Tuy nó không mạnh mẽ nhưng liên miên đè ép bắt buộc Đông Môn Hóa phải xuất kinh lực chống lại. Chỉ nghe “bộp” một tiếng trầm ổn, Đông Môn Hóa phải liên tiếp lùi lại ba bước, trước mặt thêm một bóng đen âm thầm xuất hiện.

Phía sau, Lam Sắc Công thong thả cười nhẹ:

- Đông Môn Hóa, tứ phương tám hướng đều có người của Thượng Dương Động mai phục, ngươi không trả lời dứt khoát thì đừng hòng toàn mạng trở về.

Dĩ nhiên Đông Môn Hóa biết đây chẳng phải là dọa nạt suông, vì vậy chậm chậm xoay người hỏi lại:

- Nếu ta bằng lòng đầu phục, liệu có thong thả trở về không?

Lam Sắc Công mau mắn gật đầu:

- Được lắm, bọn ta đã chú ý đến tên tiểu tử họ Bạch rồi đó, ngươi trở về theo dõi nhất cử nhất động của hắn thì càng tốt chứ sao.

Đông Môn Hóa thoáng có quyết định trong nhất mắt, lão cung kính đáp luôn:

- Muốn bảo toàn cái thân già này, lão mỗ đành phải chịu phục vậy. Bây giờ phát thế ra sao?

Lam Sắc Công bật cười hô hô:

- Không cần đến thủ tục giả nhân giả nghĩa ấy đâu. Ngươi cứ nói rõ lai lịch và hành tung của Hạ Âm Quái Thư Sinh là coi như đã có công đầu đối với Thượng Dương Động rồi.

Quanh đi quẩn lại vẫn là việc này, chứng tỏ Bách Ảnh Tiên Tử rất sâu sắc, dù chưa nhận rõ là Bạch Thiếu Hồng vẫn lưu ý kỹ lưỡng đến chàng. Trong lòng bối rối, Đông Môn Hóa lập lại câu nói vừa rồi:

- Lão mỗ đã ưng thuận thì quyết không thay lời, nhưng việc trả lời thì xin để ngày mai được không?

Lần này Lam Sắc Công không thêm nói nữa, chỉ sầm mặt lắc đầu khiến Đông Môn Hóa biết ngay không xong. Đột nhiên hùng tâm tráng khí thuở thiếu thời trỗi dậy, lão đại hiệp cười ha hả:

- Tiên lễ hậu binh để tỏ lòng kính trọng Thượng Dương Động mà thôi, Đại Lực Thần Chưởng này muốn đi muốn ở chẳng ai bắt ép được bao giờ.

Ông ta biết rằng tứ phía đều có mai phục, con đường tốt nhất là vượt qua Lam Sắc Công mới thoát thân được. Không ai ngờ là đối phương sẽ cướp đường bỏ chạy nên chắc chắn sẽ có ít cạm bẫy hơn cả. “Vào cửa chết tìm lẽ sống” chính là trường hợp này vậy.

Do đó vừa dứt lời, Đông Môn Hóa đột ngột sử song chưởng dùng chưởng “Tam Sơn Hủy Phá” lợi hại nhất trong pho Đại Lực Thần Chưởng. Loại chưởng này tương tự như Giáng Long Chưởng của Thiếu Lâm, tức là dùng sức chưởng công phá trực tiếp, không cần tới sự ảo diệu. Trong trường hợp cướp đường thoát thân thật là lợi hại vô cùng. Vì vậy Lam Sắc Công không khỏi giật mình kinh hãi lớn tiếng quát trầm:

- Ngươi... Chưa hết một tiếng quát, chưởng lực của đối phương đã ồ ạt xô đến như nước vỡ bờ. Chân khí cô đọng cứng rắn như tường đồng vách sắt và bao phủ cả một phạm vi rộng lớn nên Lam Sắc Công đành phải cấp tốc vận khí lên chống đỡ trực diện. So về ảo diệu thì Đông Môn Hóa không sao bằng Huyết Trảo của Lam Sắc Công nhưng hiện tại, sự thâm hậu lão có phần lắt lướt hơn.

Do đó sau khi nghe “ầm” một tiếng như trời long đất lở, đã thấy Lam Sắc Công lão đảo bước chéo về một bên. Đây chính là cơ hội duy nhất nên Đông Môn Hóa mau lẹ quát lớn:

- Đỡ thêm một chưởng nữa coi nào.

Thực ra hai tay ông ta chỉ là hư thế, toàn bộ chân khí cấp tốc dồn xuống hạ bàn lách người qua khoảng trống mau hơn chớp nhoáng.

Lam Sắc Công mắt thấy địch thủ lướt qua người mình thì rất kinh hãi, tuy vậy phản ứng không tầm thường chút nào. Chưa kịp hồi khí trở lại Đan Điền, lão ác ma vẫn đưa tay chộp nhẹ vào hông Đông Môn Hóa một cái. Dĩ nhiên cái chộp này khí lực rất yếu nhưng nếu để nó chạm vào huyết Chương Môn hay Đối Mạch cũng sẽ có hiệu lực làm mất cân bằng cơ thể. Mất cân bằng có nghĩa là thân pháp sẽ chậm lại một vài tích tắc, vừa đủ Lam Sắc Công kịp vận khí đuổi theo.

Do đó Đông Môn Hóa vẫn tiếp tục lao người về phía trước, tay phải dùng một thế rất đẹp gọi là “Kim Ngư Bái Vĩ”. Lam Sắc Công không kịp vận khí đã đành, Đông Môn Hóa có bao nhiêu lực đều dồn cả xuống đôi chân nên thế đánh của cả hai đều hời hợt không có tí chân khí nào bảo vệ. Vì vậy sự đụng chạm giữa hai da thịt nghe phát ra một tiếng “bốp” nho nhỏ, cả hai đồng loạt kêu lên đau đớn.

Mười ngón tay đôi bên gần như muốn gãy tan các khớp xương, đau nhức đến mức buông thõng xuống ngay lập tức. Song phương đều bị chấn thương ngón tay nhưng Đông Môn Hóa lợi thế hơn bởi đôi chân đang chạy. Tiếng kêu la đau đớn hãy còn âm vang thì thân hình Đông Môn Hóa đã lướt đi hơn trượng, chỉ tích tắc nữa sẽ biến vào bóng đêm mất hút.

Đột nhiên trong bóng tối có tiếng cười lạnh vang ra, âm thanh cao và trong chứng tỏ đó là nữ nhân. Lập tức Đông Môn Hóa kêu “hự” một cái, thân hình đang lướt đi bỗng đứng cứng lại như hóa đá. Ông ta chỉ bị khổng chế mấy huyết đạo trọng yếu trước ngực như Linh Khư, Ngọc Đường, Thần Tàng nhưng vẫn còn kêu la được như thường:

- Người... người là ai?

Ngay lúc đó, một ánh đuốc lập lòe sáng lên soi rõ diện mạo người đó có một tấm khăn mỏng phất phơ, chính là Bách Ảnh Tiên Tử chứ không sai. Bà ta nắm chặt ngực Đông Môn Hóa lạnh lùng quay sang quát mắng Lam Sắc Công:

- Ta biết ngay bọn người vô dụng nên không yên tâm tí nào, quả nhiên suýt nữa đã hỏng việc mất rồi.

Lúc đó ba bốn tên thuộc hạ và Lam Sắc Công đã chạy lại, tất cả đều cúi đầu hô to:

- Thuộc hạ biết tội, xin Tiên Tử dung thứ.

Trong khi bọn ác ma đối đáp, Đông Môn Hóa cứ nhìn sững diện mạo lờ mờ của Bách Ảnh Tiên Tử một cách sững sốt vô cùng. Nhờ đứng gần bên và ngọn đuốc hắt chéo ánh sáng nên Đông Môn Hóa nhất thời có thể nhận ra được vài nét quen thuộc và thân thiết. Bách Ảnh Tiên Tử chợt quay lại nhận ra nét mặt sững sờ của Đông Môn Hóa liền biến sắc hỏi nhanh:

- Người nhìn cái gì vậy?

Đông Môn Hóa tự nhiên như người sốt rét, rung giọng thất thanh la lên nho nhỏ:

- Người là... người là... Tô... Thân hình của Bách Ảnh Tiên Tử cũng tự nhiên rung động bần bật, bà ta quát lớn để át lời:

- Không xong, người đã nhận ra ta thì phải chết để giữ bí mật.

Đông Môn Hóa nhăn nhó rất kỳ lạ, nửa như vui mừng nửa tủi hổ lại có vẻ phần uất lẫn ngạc nhiên, thật khó mà tả được. Ông ta ấp úng gào lên:

- Chẳng lẽ bao nhiêu năm thân thiết mà người... Không dám để Đông Môn Hóa nói hết lời, Bách Ảnh Tiên Tử vận khí đẩy mạnh một cái cùng với tiếng quát lạc giọng:

- Im ngay.

Dĩ nhiên với kinh lực quá mạnh như vậy, Đông Môn Hóa có muốn không tuân theo cũng không xong. Ông ta chỉ “hự” lên một tiếng tắc nghẹn rồi đổ ngã về phía sau như cây chuối bị đốn gốc. Trong bóng tối chẳng ai thấy nổi, máu huyết ộc ra như thế nào, nhưng ngay lập tức khoảng vườn hoang ngộp tràn mùi tanh tươi. Đông Môn Hóa, Đại Lực Thần Chương tội nghiệp vĩnh viễn im lặng mãi mãi, mang theo điều bí mật về Bách Ảnh Tiên Tử xuống tuyền đài.

Bách Ảnh Tiên Tử sau khi hạ thủ xong Đông Môn Hóa, đột nhiên thần trí trở nên hoảng loạn, vừa dậm chân bức tốc, vừa la lên những tiếng quái dị chẳng ai hiểu nổi:

- Ta giết lão rồi ư... đáng lẽ... bao nhiêu lâu... sau lại tàn nhẫn thế được. Phải rồi... không giết lão không xong... hà hà... hôm nay thực là quá... Tất cả bọn thuộc hạ Thượng Dương Động đều sẽ chết đến chết cứng cả người, tên nào cũng há hốc mồm vì kinh hoàng. Riêng Lam Sắc Công cố trấn tĩnh cất tiếng nhỏ nhỏ:

- Tiên Tử đã mệt lắm rồi, hãy về nghỉ ngơi chút đi.

Bách Ảnh Tiên Tử nghe tiếng nói thì dịu lại đôi chút, ngăn người lắm bầm:

- Phải đó, ta phải nghỉ ngơi để ngày mai còn hạ sát cái tên Hạ Âm gì gì đó, chẳng cần phải điều tra chi cho mệt óc.

Bà ta không dùng khinh công vọt người như mọi khi mà uể uải bước dần vào bóng tối, chứng tỏ sự chấn động thần trí vừa rồi vẫn còn tác động tê liệt đến gân cốt.

Lam Sắc Công và đám thuộc hạ không dám kinh động, lặng lẽ cúi đầu chờ đợi nữ chủ nhân đi khuất rồi mới rút lui.

Đột nhiên ngay lúc đó có tiếng gọi mơ hồ vọng lại:

- Tiền bối ở đâu hãy trả lời đi.

Lam Sắc Công giật mình hạ giọng nói nhỏ:

- Tiểu tử họ Bạch đi kiếm Đông Môn Hóa đó, mau mau mang xác lão phi tang đi.

Ngọn đuốc lập tức được thổi tắt, hai tên thuộc hạ lẹ làng ôm xác Đông Môn Hóa cùng đồng bọn lặng lẽ biến vào bóng đêm.

Khu vườn hoang vừa trở về với vẻ hoang vắng ban đầu thì vừa vặn Bạch Thiếu Hồng chạy mau đến. Chàng đột ngột ngửi thấy mùi máu tanh thì kinh hãi kêu lên “ối chà”, cấp tốc lấy đá quẹt lửa lên quan sát. Tuy chỉ là vài tia lửa nhỏ nhưng nhãn lực của chàng rất tinh nhạy nhờ đó mà thấy ngay ngọn đuốc vất chông trơ trên mặt đất.

Bạch Thiếu Hồng thầm kêu khê trong bụng, “nguy rồi”, rồi lấy ngay mỗi lửa châm vào ngọn đuốc. Có ánh sáng đương nhiên chàng nhận ra vũng máu và dấu vết người ngã xuống nên buột miệng la hoảng:

- Chắc là Thượng Dương Động đã phát hiện ra việc liên quan giữa lão tiền bối với cuộc giao đấu ngày mai nên mới ra tay hạ thủ trước.

Chàng lại than dài “hời ôi” trước khi lắm bầm tiếp:

- Dù sao đây cũng là lỗi của ta đẩy lão tiền bối vào cỏi chết. Bạch Thiếu Hồng này quyết sẽ trả thù này cho vong hồn tiền bối được ngậm cười nơi chín suối.

Bất chợt chàng nhận ra trên nền đất có mấy chữ ngoằn ngoèo và mờ mờ rất khó đọc. Vốn rất thông minh, chàng ước lượng vết người nằm với những chữ này thì biết ngay là của Đông Môn Hóa viết ra. Trước khi đi vào cỏi chết, lão đại hiệp còn cố gắng viết thì tất nhiên phải là điều bí mật cực kỳ trọng đại. Vì vậy, Bạch Thiếu Hồng vội vàng đưa ngọn đuốc sát xuống xem xét.

Bạch Thiếu Hồng may mắn xuất thân từ nhà nho học nên tuy nét chữ chẳng ra hình thù gì cũng có thể đọc được bốn chữ “Tái Phán Tô Phụ...” Chữ thứ năm mới có một nét sổ ngang là dừng hẳn khiến Bạch Thiếu Hồng phải trầm ngâm lâu lắm mới quyết đoán đó là chữ Nhân gồm hai nét mà thôi.

Tổng kết lại là năm chữ “Tái Phản Tô Phụ Nhân” cũng chẳng có ý nghĩa gì, chàng đành thở dài trở về khách điểm bàn soạn với Thuần Ngọc Giao. Khi nghe câu chuyện này, họ Thuần hơi thoáng biến sắc nhưng lúc đó Bạch Thiều Hồng đang thương tâm nên không để ý đến.

Riêng Thuần Vân Quyên là một người cực kỳ tinh minh có nhận ra thái độ khả nghi này, rốt cuộc cũng bỏ qua bởi vì lòng kính trọng phụ thân không cho phép nàng vặn hỏi. Cả ba bàn soạn hàng nửa giờ mà không tìm ra ý nghĩa liền chia tay nhau đi ngủ để ngày mai đăng trình lên Hồng Lô Bình Đài dự khán náo nhiệt.

11. Hồng Lô Bình Đài Anh Hùng Thọ Thương

Như đã nói từ trước, mới đầu giờ Mẹo đã có hàng trăm khách võ lâm giang hồ lũ lượt kéo về phía Hồng Lô Bình Đài. Nửa số không có khinh công cao siêu thì chia nhau trèo lên các mỏm đá chung quanh, tuy dự khán bằng cách này không được tận mắt vẫn còn hơn ngóng cổ từ dưới xem lên. Đến đầu giờ Thìn thì ai nấy đều có vị trí ổn định, bắt đầu nóng nảy chờ các đối thủ xuất hiện.

Bạch Thiều Hồng và phụ tử Thuần Ngọc Giao cũng đến sớm nhưng nàng giả vờ thở dài, thoái thác rằng mình không sao đủ sức vượt lên Bình Đài, chia tay ra hai ngã.

Chàng vẫn không biến đổi dung mạo thành Hạ Âm Quái Thư Sinh mặc dù đã có sẵn y phục nơi đang đứng xem. Chàng còn muốn quan sát động tĩnh của Bách Ảnh Tiên Tử trước, tùy nghi sẽ đối phó.

Đột nhiên quần hào có vẻ xáo động bàn tán râm ran khiến Bạch Thiều Hồng vội quay mặt lại nhìn. Từ đằng xa xuất hiện năm người, dáng điệu đi đứng rất bệ vệ. Toàn bộ đều có râu con cóc đen ở tà áo rất dễ dàng nhận ra đó là người của Hắc Chu Bang.

Riêng nhân vật ở giữa râu hình con cóc ở giữa ngực, diện mạo hồng hào, râu ba chòm đen nhánh chính là Bang Chủ Cung Tào Nghiệp không sai. Bang chủ thân hành xuất môn chắc chắn bốn người kia phải là người quan trọng. Khi họ đến gần hơn chút nữa, Bạch Thiều Hồng mới nhận ra Trương Mạc Sơn, chàng “ạ” một cái:

- Thì ra Tứ Đại Hộ Pháp, thảo nào quần hào bàn bán là phải.

Điều này chứng tỏ Cung Tào Nghiệp rất quan tâm đến cuộc giao đấu. Không những biết được Hạ Âm Quái Thư Sinh là ai mà còn muốn có dịp quan sát võ công của Bách Ảnh Tiên Tử, con người trước sau gì cũng sẽ là địch thủ chính của Hắc Chu Bang.

Bạch Thiều Hồng cười khổ nói thầm một mình:

- Ta không dự kiến họ Cung lại thân hành đến đây. Đã vậy lát nữa ta tìm cách khích tác kéo lão vào cuộc thì phi này thì càng hay hơn gấp mấy.

Trong khi chàng suy nghĩ thì bọn Hắc Chu Bang đã đến sát Hồng Lô Bình Đài.

Tứ Đại Hộ Pháp cung kích cúi đầu chờ đợi Bang Chủ thăng đài trước nhưng Cung Tào Nghiệp không vội vã, kiêu ngạo nhìn quanh một vòng rồi gật gù ra vẻ đắc ý rất lâu.

Đột nhiên thân hình lão từ từ bốc lên như có dây kéo, khi gần hết đà mới chột xòe chiếc quạt sắt trong tay ra phẩy ngược một cái. Thân hình lại tiếp tục bốc lên như cũ, tuy nhiên tốc độ càng lúc càng chậm, về sau lão ta phải phất quạt hoài mới đặt chân lên Bình Đài được.

Tứ Đại Hộ Pháp Hắc Chu Bang chờ cho Bang Chủ hạ thân an toàn, đồng loạt vận khí hô lớn:

- “Mạn Khinh Phiêu” của Bang Chủ thần kỳ cái thể chấn động giang hồ.

Sau khi xưng tụng một cách lỗ bịch, Tứ Đại Hộ Pháp mới từng người vọt lên Bình Đài, một lão vệt đường dẫn lối cho Cung Tào Nghiệp chiếm cứ một tảng đá làm ghế ngồi. Thực ra chỗ này đã có người rồi, song có lẽ hần sinh nhai ở mạn Nhạc Dương nên nể mặt, tự rút lui nhường chỗ. Quần hào chẳng để ý đến tiểu tiết này cũng như thái độ cực kỳ kiêu ngạo của bọn Hắc Chu Bang bởi vì quả thật, chỉ một môn “Mạn Khinh Phiêu” của Cung Tào Nghiệp cũng đủ cao siêu hơn mọi người rồi.

Bạch Thiếu Hồng cũng thầm khen ngợi họ Cung, nếu chân khí không trong nhẹ và đầy rẫy thì chẳng bao giờ có thể giữ cho thân hình bay lên chậm chậm như vậy được. Chẳng có biết đâu mình thừa sức biểu diễn mà không phải tốn hơi khí lực bằng lão. Môn “Mạn Kinh Phiêu” thực ra chẳng khác gì các loại kinh công khác, có điều cứ tổng ra chân khí Dương, đẩy người lên một tí lập tức phải xuất phát chân khí Âm triệt tiêu nó luôn. Âm Dương lẫn lộn liên miên bất tuyệt, cực kỳ hao tổn, biểu diễn thì đẹp chứ chẳng có tí hiệu dụng nào trong khi giao đấu khẩn cấp. Nó chỉ chứng minh được một điều là lão Bang Chủ phách lối này luyện được cả hai loại cùng một lúc mà thôi.

Cung Tào Nghiệp vừa đặt đít ngồi xuống đã oang oang hỏi to:

- Sao Bách Ảnh Tiên Tử và Hạ Âm Quái Thư Sinh chưa tới nhỉ?

Tứ Đại Hộ Pháp vội vã khom lưng đáp lại:

- Thuộc hạ nghe đâu hai bên đã đụng chạm một phen long trời lở đất tại Linh Phương Am, rồi cuộc Bách Ảnh Tiên Tử bỏ chạy mất tăm mất tích. E rằng... e rằng... Cung Tào Nghiệp làm gì không biết nhưng giả vờ ngẩn ngơ hỏi:

- Người e ngại cái gì?

Tứ Đại Hộ Pháp nhìn nhau cười một cái:

- Thuộc hạ e rằng hôm nay Bang Chủ phí công hoài sức, Bách Ảnh Tiên Tử chẳng dám tới đâu.

Lời nói vừa dứt, đột nhiên có tiếng quát trầm từ xa vọng lại:

- Hắc Chu Bang lão xược thật.

Toàn thể quần hào đều kinh hãi lặng cả người. Chẳng phải vì tiếng nói có điểm gì ghê rợn mà bởi công phu nghe được âm thanh từ xa của nhân vật này cao siêu khôn tả. Riêng Bạch Thiếu Hồng nhận ra phải có Càn Khôn Huyền Cơ đến mức thượng thừa mới có nổi thính lực kỳ tuyệt như vậy. Trong lòng chàng thầm lo ngại.

Cùng với tiếng quát, một bóng áo xanh xuất hiện, lướt trên mặt đất như thuyền lướt sóng. Lúc đến chân Hồng Lô Bình Đài, nhân vật này chỉ nhún chân rất nhẹ đã vọt lên như đại điểu. Thân pháp chẳng có biểu hiện sự cao siêu nhưng quần hào vẫn đồng loạt khen ngợi loạn xạ.

Bạch Thiếu Hồng ở xa không thể biết được tại sao, chỉ có những người hiện diện trên Bình Đài là thấy rõ lão nhân vừa mới xuất hiện không đổi sắc mặt, cũng không thở gấp một tí nào.

Bạch Thiếu Hồng không nhận ra sự Ổn định tuyệt đối của chân khí lão nhân này nhưng nhận ra người. Chàng kêu khẽ trong miệng:

- Giỏi lắm, Đinh Bất Phàm cũng đến đây rồi. Hóa ra cuộc hẹn ước hôm nay phức tạp hơn ta tưởng đấy.

Trong khi đó Đinh Bất Phàm gần giọng nói với Cung Tào Nghiệp:

- Bang Chủ đường đường là một cao nhân trong võ lâm giang hồ mà để thuộc hạ ăn nói bậy bạ thật đáng trách vô cùng.

Cung Tào Nghiệp cười nhạt, trả lời rất ung dung:

- Tưởng ai hóa ra Quỷ Hồn Thánh Y. Bách Ảnh Tiên Tử không hiện diện thì người nào chả có ý trong lòng, người trách sao xuể.

Đinh Bất Phàm tức đến đỏ hào quang mắt, chỉ tay quát lớn:

- Thật là chủ nào tớ này, người coi xem ai đang đến kia?

Theo ngón tay chỉ, quả nhiên mọi người thấy hai cỗ kiệu do tám người khiêng đang thông thả tiến về phía Hồng Lô Bình Đài. Cứ mỗi cỗ kiệu lại có hai lão già đi hộ giá, chính là bốn lão trong Thất Sắc Công còn lại. Cộng cả Đinh Bất Phàm thì Thượng Dương Động xuất lực rất lớn, chỉ tiếc là Tả Hữu Đại Lão Tiên không thấy đâu mà thôi.

Vì vậy Bạch Thiếu Hồng nhăn nhó thở dài:

- Hai tên hung thủ chính phạm này thật gian trá, có lẽ đánh hơi biết sự không hay nên cố ý lẫn tránh chẳng. Chàng cũng thắc mắc chẳng hiểu tại sao Bách Ảnh Tiên Tử đi đâu cũng có hai cỗ kiệu, nhưng chàng đành nén lòng chờ đợi, trước sau gì ngày hôm nay sẽ biết rõ mà thôi.

Lúc đó hai cỗ kiệu đã đến chân Hồng Lô Bình Đài, hai trong bốn Thất Sắc Công vọt người lên hô hoán:

- Chư vị hãy lui lại một chút đi.

Số quần hào đứng ngay đầu Bình Đài rất tức tối nhưng bị uy thế của Thượng Dương Động lấn át bèn hậm hực lui lại chừa một khoảng trống liền. Nhị công lẳng lặng quan sát đầu đó xong xuôi mới cúi đầu hô to:

- Kính thỉnh Tiên Tử thượng đài.

Bốn hán tử khiêng kiệu đồng thanh hô rập một tiếng “thăng” vang dội như sấm.

Lập tức cỗ kiệu theo tay khiêng bay vút lên như pháo thăng thiên, tốc độ đã mau, chiều cao lại rất ghê gớm vượt hẳn hơn Bình Đài mấy tấc. Bốn tên này liên tiếp quấy chân giống như cá bơi trong nước để phát xuất chân khí thực hùng hậu, sau khi hết đà chỉ cần róm người về trước một cái đã cùng với cỗ kiệu hạ thân an toàn.

Màn biểu diễn kỳ tuyệt này được quần hào hoan hô vang dội. Ai nấy đều lắc đầu là lưỡi khâm phục, tuy vẫn biết rằng Bách Ảnh Tiên Tử cố ý huấn luyện bọn khiêng kiệu chuyên về khinh công, chưa chắc võ công đã bằng ai. Đã có lòng sợ hãi phát sinh, quần hào tự động vệt lối để cỗ kiệu tiến vào trung tâm Bình Đài, nhường chỗ cho cỗ kiệu thứ hai bay lên.

Riêng Bạch Thiếu Hồng chắc lưỡi nhận ra bộ thế của bọn khiêng kiệu chính là một trong hai mươi tám chiêu trong Ma Vân Quỷ Tự có tên là “Thuận Thủy Khinh Vân”.

Trong lòng chàng nổi lên hai ý nghĩ, một nửa khen thầm Bách Ảnh Tiên Tử không học được chính bản vẫn áp dụng Ma Ảnh Huyền Cơ thành một màn trình diễn đặc biệt.

Xem đó thì tâm cơ của bà không thể đối phó dễ dàng, chàng chỉ mong có cơ hội diệt trừ được Nhị Sát Ma Thần, cố tránh đụng chạm với bà ta chừng nào hay chừng đó.

Điều thứ hai Bạch Thiếu Hồng băn khoăn là mình có cơ duyên học được toàn bộ Huyền Cơ nhưng việc vận dụng còn quá kém cỏi, càng đụng chạm càng phát hiện ra nhiều diệu dụng kỳ lạ chẳng khác ma thuật là mấy.

Đang miên man suy nghĩ, Bạch Thiếu Hồng chợt nghe tiếng đàn trống rộn rã, giật mình nhìn lại.

Thì ra tám tên thuộc hạ ngoài công việc di chuyển còn phụ trách thêm nhã nhạc mỗi khi Bách Ảnh Tiên Tử muốn tỏ ra quan trọng, tiếng đàn trống át cả những lời xầm xì của quần hào khiến cho mọi người im bật, lúc đó tám màn mỏng che kiệu mới từ từ được vén qua một bên.

Bách Ảnh Tiên Tử vẫn giữ cung cách như mọi lần, tức là y phục toàn trắng và che mặt bằng tấm lụa mỏng nhưng đáng diệu có vẻ oai vệ và hơn hớ hơn ngày thường.

Bà ta chỉ liếc Cung Bang Chủ rồi gật đầu một cái, giống như chào hỏi kẻ dưới khiến lão này tức lộn ruột, cười nhạt rồi cất tiếng nói kháy luôn:

- Đã là bại tướng mà không biết hổ thẹn, dương dương tự đại thật đáng phục vô cùng.

Bách Ảnh Tiên Tử chậm chậm xoay người hững hờ hỏi lại:

- Sau khi sự việc hôm nay kết thúc, lão bà này muốn thỉnh giáo Cung Bang Chủ xem ai là bại tướng có được không.

Thấy đối phương mở miệng là khiêu chiến liền, Cung Tào Nghiệp tức giận cất tiếng cười khàn khàn một hồi:

- Ta chỉ sợ ngươi chẳng còn sống sót dưới tay tên Hạ Âm Quái Thư Sinh, lấy ai ra thỉnh giáo?

Bách Ảnh Tiên Tử vẫn âm trầm đáp trả:

- Hạ Âm Quái Thư Sinh đã có người lo liệu, người nhận lời hay không thì quyết định đi.

Trong số quần hào, đa số vì hiếu động mà lặn lội đến Hồng Lô Bình Đài, vì vậy la lối khích lên loạn xạ.

- Chẳng lẽ Bang Chủ Hắc Chu Bang lại sợ Thượng Dương Động không dám nhận lời.

- Đánh thì đánh, Cung Bang Chủ gật đầu đi để huynh đệ tại hạ được mở mắt.

Có kẻ nóng tính lớn tiếng thóa mạ liền:

- Người nào không nhận lời thì là con rùa đen... Nhân vật này chưa kịp nói hết lời thì đột nhiên nghe “vù” một cái, lão già Đại Hộ Pháp tên là Công Tôn Chấn đã tung người lên cao. Tuy đám đông đang lộn xộn, nhưng dựa theo âm thanh của người mới nói, lão ta vẫn nhận ra kẻ thóa mạ ngay lập tức.

Vì vậy mọi người mới chớp mắt một cái, lập tức Công Tôn Chấn đã nắm ngực một đại hán râu xồm hỏi gần:

- Người vừa chửi ai đó, có giỏi thì lập lại đi.

Đại hán tuy sợ hãi đến mất mặt, vẫn khí khái trả lời:

- Bất cứ ai rút đầu rút cổ thì là con rùa đen. Người dám hành hung người vô cớ không sợ ngôn luận giang hồ sao?

Công Tôn Chấn gằn giọng cười lạnh:

- Kiến Tử Vô Khốc này hành sự chẳng bao giờ nghĩ đến ngôn luận là gì hết.

Vừa nói lão ta vừa đưa cao tay để toan giáng một cái tát nhưng quần hào đã kịp thời la lối om sòm, thậm chí chửi rủa không tiếc lời, tuy rằng họ biết Công Tôn Chấn Đại Hộ Pháp của Hắc Chu Bang là một sát thủ giết người không gớm tay mấy năm về trước. Dọc theo sông nước Trường Giang bất cứ ai bỏ ra ngàn lạng là có thể thuê mướn Kiến Tử Vô Khốc hạ sát thù nhân của mình liền.

Nếu Công Tôn Chấn dám ra tay đánh người chẳng coi quần hào ra gì tất đại cuộc hôm nay càng thêm phức tạp. Vì vậy Cung Tào Nghiệp lớn tiếng gọi to:

- Đại Hộ Pháp, tha cho hắn đi.

Bàn tay của Công Tôn Chấn lúc đó đã đến sát má trái đại hán, ai cũng đinh ninh không sao cứu vãn được. Vậy mà Công Tôn Chấn chỉ xoay tay một cái rồi trầm mình xuống rất nhanh, bàn tay lập tức lướt qua cổ họng đại hán ngay. Thủ pháp vừa nhanh vừa khéo khiến mọi người đều kinh hãi ngẩn cả người ra.

Chẳng ai ngờ nổi màn kịch này đã được Hắc Chu Bang sắp đặt sẵn, phô trương thêm uy thế của mình.

Dĩ nhiên Công Tôn Chấn không bỏ lỡ cơ hội này, biểu diễn tài nghệ. Lão dừng tay xong, nhanh hơn chớp giết lộn ngược người một cái, thấp thoáng trở lại về vị trí sau lưng Cung Tào Nghiệp, ung dung cười nhạt.

Lúc đó quần hào mới kịp lên tiếng trầm trồ, khen cũng có mà chê bai sự hống hách của Hắc Chu Bang cũng có.

Trong thời gian đó, Bạch Thiếu Hồng đã thay đổi diện mạo thành một thư sinh xấp xỉ ba mươi. Chàng cố ý tạo ra những chỗ gồ ghề trên mặt mũi nên chưa cần xưng danh chắc chắn mọi người sẽ nhận ra Quái Thư Sinh ngay. Chàng âm thầm di chuyển len lách qua khe đá gốc cây đến gần Hồng Lô Bình Đài, chờ đợi cơ hội sẽ xuất hiện thật bất ngờ.

Trên Bình Đài, Bách Ảnh Tiên Tử cười khẩy một cái:

- Hắc Chu Bang nhiều cao thủ thực, chỉ tiếc là hiếp đáp kẻ kém thế chẳng vinh dự bao nhiêu.

Cung Tào Nghiệp khi nào lọt tai được những lời châm chọc, sầm mặt cười khàn khạch:

- Được lắm, sau khi vụ việc Hạ Âm Quái Thư Sinh kết liễu, chỗ này thực tiện cho hai ta nói chuyện xem hơn thua thế nào đây.

Nhắc tới tên chàng, Cung Tào Nghiệp “ủa” một cái:

- Nếu lỡ Hạ Âm Quái Thư Sinh không đến thì sao nhỉ?

Bạch Thiếu Hồng thấy thời gian trôi qua đã lâu, nhân cơ hội này lấy giọng già dặn quát lớn:

- Tên nào vừa nhắc đến nhân tính của lão mỗ vậy?

Đồng thời chàng cũng bắt chước vận dụng bí quyết Thuận Thủy Kinh Vân dùng chân khí Càn Khôn Huyền Cơ bốc người lên từ từ giống như Cung Tào Nghiệp vừa rồi.

Tuy nhiên lần này quần hào vỗ tay khen ngợi ồn ào gấp mấy lần vì hai lý do. Có chàng xuất hiện thì náo nức mới hoàn tất, và chỉ nội công phu khinh công cũng đủ chứng minh cuộc giao đấu ngày hôm nay sẽ lắm phen hung hiểm.

Cung Tào Nghiệp ngay lập tức vì lời đối đáp cao ngạo của chàng, nhất là khi chứng kiến công phu “Thuận Thủy Kinh Vân” đành xẹp hẳn nộ khí. Thân hình chàng cũng bốc lên từ từ giống lão nhưng cao siêu gấp mấy lần, chẳng phải dùng quạt sắt trợ lực vậy mà tà áo phất phới đã lên trên Bình Đài ung dung như thần tiên vừa giáng hạ.

Riêng Bách Ảnh Tiên Tử ngấm ngấm hoảng sợ tự nghĩ:

- “Tên đại sư huynh của hần đêm nào ở Linh Phương Am nói không sai. Hạ Âm Quái Thư Sinh này cũng biết sử dụng Ma Vân Quỷ Tự thì kỳ lạ thật. Chẳng lẽ Du Hồn Quỷ Vương còn sống hay sao?

Bà ta không dám nghĩ tiếp nữa, bất giác rung mình một cái. Động tác này không qua khỏi nhãn lực tinh nhạy của Bạch Thiếu Hồng, chàng lạnh lùng nói trước:

- Tại hạ đến hơi muộn, do đó chúng ta bắt đầu được chưa?

Bách Ảnh Tiên Tử đột nhiên lấy lại bình tĩnh, cao giọng hỏi lại:

- Khoan đã, ta muốn minh bạch một điều trước khi giao đấu. Đó là, ai là người khiêu chiến?

Bạch Thiếu Hồng hơi ngạc nhiên gật đầu nhẹ nhàng:

- Chính là tại hạ.

Bách Ảnh Tiên Tử vẫn cao giọng nói tiếp:

- Người thách đấu là lẽ của người, còn ta nhận lời hay không còn tùy ta, không có tí gì vi phạm hèn ước hết.

Bạch Thiếu Hồng vội vã đáp ngay:

- Dĩ nhiên là thế, nhưng người không nhận giao đấu thì thanh danh Bách Ảnh Tiên Tử để đâu?

Bách Ảnh Tiên Tử “hừm hừm” trong miệng tỏ vẻ tức giận:

- Thanh danh hay không là do ngôn luận giang hồ cứu xét. Người không nói rõ lý do tại sao gây hấn với ta thì ta sẽ không hơi đâu phí sức giao đấu với người.

Bạch Thiếu Hồng làm gì có lý do, chàng làm ra vẻ này cốt để Nhị Sát Ma Thần phải xuất hiện dưới lốt Tả Hữu Đại Lão Tiên mà thôi. Hiện tại mục đích đã sai nên đành trầm giọng trả lời:

- Nguyên ủy rất bí mật, tại hạ không thể công khai nói cho tất cả mọi người biết được. Nếu Tiên Tử từ chối thì tại hạ không dám ép buộc, có điều... Thấy chàng ngập ngừng, Bách Ảnh Tiên Tử cười khanh khách đỡ lời luôn:

- Có điều ta sẽ mất hết thể diện phải không? Người đừng vội mừng, đã có dịp gặp nhau lẽ nào ta lại để người và mọi người thất vọng.

Đã tưởng mọi việc bắt thành nên khi nghe Bách Ảnh Tiên Tử nói vậy, quần hào đồng thanh “ồ” lên một tiếng khoái trá. Bạch Thiếu Hồng cũng không khỏi ngạc nhiên trầm giọng hỏi lớn:

- Người nói thế là có ý nghĩa ra sao?

Bách Ảnh Tiên Tử thong thả chỉ vào cổ kiêu thứ hai, từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy người phía trong xuất hiện:

- Thượng Dương Động trong vòng năm nay sẽ có chủ nhân mới. Do đó nhân vật này phải tỏ rõ võ công cho võ lâm giang hồ xem xét coi có xứng đáng bước lên ngôi vị chí tôn hay không.

Bà ta xoay người một vòng khoái trá nhìn mọi người đang ngẩn cả ra vì ngạc nhiên. Mãi sau mới hô lớn ngẩn gọn:

- Chủ nhân tương lai xin hãy ra đi.

Tấm màn mỏng che kiệu vệt qua một bên để lộ một giai nhân tuyệt đẹp, tuổi tác chỉ chừng mười sáu, mười bảy khiến toàn thể không sao nhìn được phải “ối chà” “ủa” loạn xạ. Riêng Bạch Thiếu Hồng thì giống như bị sét đánh ngang đầu, thân thể cứng lại chẳng khác cương thi. Giai nhân đó không ai khác, chính là người Đông Môn Hóa hơn hai năm tìm kiếm:

Đông Môn Song. Nàng còn đẹp hơn ngày nào gặp gỡ ở Thiên Nham, thân thể nảy nở những đường cong tuyệt diệu và mê hồn nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo ghê người.

Bách Ảnh Tiên Tử cười hì hì rất khoái trá:

- Song nhi, người đã nghe rõ rồi chứ. Không kết liễu được tên Quái Thư Sinh này thì còn gì là danh tiếng Thượng Dương Động.

Đông Môn Song cúi đầu vái bà ta một cái:

- Hải nhi đã nghe rồi, xin tận lực diệt trừ ác nhân.

Bạch Thiếu Hồng nghe Bách Ảnh Tiên Tử gọi bằng Song nhi mà tiểu cô nương chấp nhận bằng lòng thì hết sức ngạc nhiên. Chàng la lên thất thanh, vừa có ý cảnh tỉnh vừa thử xem thái độ Đông Môn Song ra sao:

- Tiểu Song cô nương, Bách Ảnh Tiên Tử đâu phải là mẫu thân cô nương?

Hai tiếng Tiểu Song thân thiết khiến nét mặt Đông Môn Song thoáng khác lạ nhưng chỉ trong chớp mắt, vẻ lạnh lẽo lại bao trùm lên liền:

- Việc đó không cần người phải xen vào.

Bạch Thiếu Hồng toan thuyết lý tiếp, đột nhiên bóng giai nhân thấp thoáng khiến chàng cực kỳ kinh hãi, không ngờ hơn hai năm võ công của nàng đã có tiến bộ không kém gì Bách Ảnh Tiên Tử. Chiêu thức đánh ra rất mau lẹ, chính là chiêu “Thanh Âm Dục Sát” của Càn Khôn Huyền Cơ, nên mau lẹ và hùng hậu vô cùng. Nếu như người khác chắc chắn sẽ tử vong ngay lập tức, may mà đối với Bạch Thiếu Hồng thì nó còn rất kém cỏi, chân khí phát xuất nửa chừng đột nhiên có chút tắc nghẽn nên mới kịp thời chống đỡ. Chàng rất đau lòng vì tâm địa của Đông Môn Song hiện giờ đã đổi khác, tàn độc còn hơn cả những ác ma nổi danh.

Tuy vậy Bạch Thiếu Hồng ngấm ngấm nhận ra trong biến cố này còn nhiều uẩn khúc, chưa muốn tận lực vội nên trầm giọng quát lớn:

- Hãy xem đây là chiêu gì rồi hãy kiêu ngạo.

Chàng cũng dùng chiêu “Thanh Âm Dục Sát” nhưng tốc độ đánh ra mau lẹ khôn tưởng, đi sau mà đến trước, nó lại ảo diệu như có như không, giống như âm thanh vô hình vô ảnh, cuộn cuộn từng đợt chân khí hỗ trợ cho nhau. Do đó Hồng Lô Bình Đài vang lên tiếng “bùng” dữ dội.

Đông Môn Song “hự” nhẹ, thân hình như thuyền gặp sóng cứ lắc lư hoài, rất lâu mới trụ vững lại được, tuy nàng chưa phải bước lui nhưng cử động đó thừa đủ phân biệt cao thấp ra sao. Giai nhân quắc đôi mắt phượng lên nhìn chàng một cái rồi xoay qua quỳ phục xuống trước mặt Bách Ảnh Tiên Tử, âm giọng hơi rung rung:

- Bẩm mẫu thân tiên tử, địch nhân cũng có... nhưng hùng hậu hơn, hải nhi e rằng ngày hôm nay không tròn mạng lệnh mất.

Nàng bỏ lửng danh hiệu võ công nhưng đa số đều ngấm hiểu đó là Ma Vân Quỷ Tự, vì vậy bắt đầu nhìn Hạ Âm Quái Thư Sinh bằng con mắt khác hơn.

Trong khi đó Bách Ảnh Tiên Tử lạnh lẽo trả lời:

- Mới một chiêu đã lấy gì xét đoán. Người không thắng được hẳn thì dừng về Thượng Dương Động nữa.

Đầu vai Đông Môn Song run lên vì sợ hãi, nàng vấp đầu “dạ” nhỏ một tiếng rồi đứng dậy, xoay người đối diện với Bạch Thiều Hồng. Diện mạo tuyệt thế tuy vẫn bằng giá vô cảm xúc nhưng Bạch Thiều Hồng thoáng nhận ra một tia sợ hãi. Chàng trầm giọng ôn tồn nói trước:

- Tiểu Song cô nương, gia gia cô nương là Đông Môn Hóa đang vất vả đi tìm đây.

Hãy mau về với phụ thân đi, đừng gọi ác ma là mẫu thân nữa.

Sở dĩ chàng phải nói dài dòng, cốt ý nhắc lại những chi tiết nếu Tiểu Song trúng phải tà pháp đoạt hồn của Bách Ảnh Tiên Tử thì may ra có thể nhớ lại đôi chút. Ngờ đâu Đông Môn Song quát mắt trả lời:

- Đông Môn Hóa đã chết từ đêm qua, hiện tại Bách Ảnh Tiên Tử là mẫu thân của ta, vâng lệnh là phải rồi. Người chớ thị cường mà ăn nói bậy bạ.

Bạch Thiều Hồng chết lặng cả người, lâm vào tình trạng dở cười dở khóc. Đông Môn Song nói xong lập tức bước tếu một chân, đầu vai trái lệch về phía sau một chút sửa soạn xuất thủ tiếp. Bạch Thiều Hồng nghiêng đầu cười nhẹ:

- Chiêu “Trường Ba Lạc Nhạn” đó chẳng làm gì được tại hạ đâu.

Đến lượt Đông Môn Song chết cứng cả người, diện mạo kinh hoàng thấy rõ bởi vì chưa đánh đối phương đã biết thì còn ích lợi gì. Nàng suy nghĩ một chút rồi rút chân về, hai vai bằng phẳng sửa soạn một thế công khác.

Bạch Thiều Hồng vẫn lắc đầu cười nhẹ:

- Chiêu “Phong Phiếu Vạn Điểm” chủ yếu ở chỗ khinh thoái, chân khí lúc phát ra phải phân tách hàng ngàn điểm nhỏ, nếu cứ cứng nhắc như cô nương thì nó chỉ còn một nửa hiệu dụng mà thôi.

Đông Môn Song thật sự kinh hoàng, tuy vẫn giữ thế sẵn sàng nhưng đôi mắt lại liếc Bách Ảnh Tiên Tử tỏ vẻ cầu cứu.

Nữ ác ma này có tấm lụa che mặt nên chẳng ai thấy nổi biến chuyển ra sao, lạnh lùng nhắc nhở:

- Chiêu nào cũng thế thôi, cốt ở công lực. Người có lòng sợ hãi chưa tận lực thì đừng gọi hai tiếng mẫu thân nữa.

Thân hình Đông Môn Song run lên theo từng lời nói, nàng xoay lại nhìn Bạch Thiều Hồng bằng đôi mắt nửa sợ hãi nửa van lơn khiến chàng thiếu niên không khỏi động lòng nghĩ thầm:

- “Trong việc này còn nhiều uẩn khúc, nếu để nàng bị Thượng Dương Động hành hạ thì vừa khổ tâm vừa khó khăn cho ta điều tra nguyên nhân. Chi bằng hãy giả chịu thua chút ít cũng không sao.” Vì vậy Bạch Thiều Hồng cười lớn:

- Cô nương cứ việc ra tay đi, tại hạ chỉ dùng bốn thành công lực mà thôi.

Đột nhiên trong đám đông có hai tiếng phát ra “ngu xuẩn...” nhưng lập tức bị tắc nghẽn liền, có lẽ người bên cạnh đã kịp thời chặn lại. Âm thanh hai tiếng rất thánh thót đương nhiên là của nữ nhân, nhất thời Bạch Thiều Hồng không để ý đến. Chàng cốt ý nói rõ cường độ mình sẽ ra tay để Đông Môn Song được biết mà xuất thủ vừa đủ đánh bại mình. Chỉ cần lùi lại một bước, chàng sẽ mau lẹ tuyên bố chịu thua là xong, sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Hình như Đông Môn Song cũng nhận ra ngầm ý này, nàng khẽ chớp mắt, gật đầu nhẹ nhàng. Nàng khôn khéo quát lớn để che lấp:

- Việc gì người phải tự kiêu, tiếp chiêu đây.

Nàng định sẵn, sửa soạn chiêu “Phong Phiếu Vạn Điểm” liền cấp tốc xuất ra luôn.

Bạch Thiều Hồng cũng dùng chiêu này án ngữ trước ngực nhưng chưa vội vàng, mắt thấy kinh lực của nàng quả chỉ hơn bốn thành của mình tí chút mới khoan khoái đẩy tay ra. Hai luồng khí phong giống nhau tạo thành âm thanh xì xì như mưa rơi, thoáng mắt đã sắp sửa chạm vào nhau.

Đột nhiên ánh mắt Đông Môn Song lóe lên một tia độc ác và đôi môi mọng đỏ cười nhẹ hết sức gian tà. Bạch Thiểu Hồng giật bắn cả người, thần chí còn đang kinh nghi thì đôi tay ngọc ngà của Đông Môn Song chợt lật nhanh biến thành chiêu “Sắc Kiến Quỷ Sầu”. Chiêu này không dùng chân lực tỏa rộng mà lại tụ thành một luồng lực đạo cực mạnh, gia dĩ lúc đó Đông Môn Song lại nghiêng răng tăng thêm toàn lực nên hùng hậu vô tả.

Chân khí tập trung tất nhiên xuyên thẳng qua lớp kinh lực của Bạch Thiểu Hồng khiến chàng hết sức kinh hoàng, miệng la lớn:

- Cô nương sao lại bội ước?

Đông Môn Song tận lực đánh ra nên vẻ mặt gân guốc rất dữ dội, cười gằn một cái:

- Ta hẹn ước với người bao giờ?

Nói thì dài dòng thực ra chỉ trong chớp mắt chân khí của chiêu “Sắc Kiến Quỷ Sầu” theo câu nói đã đến cách ngực chàng hai phân, vô phương chống đỡ. Bạch Thiểu Hồng chớp nhoáng nghĩ đến việc mình dùng khẩu quyết Thổ Nhập Khí Âm Dương trong tầng thứ nhất của Càn Khôn Huyền Cơ đùa giỡn Thuần Vân Quyên. Cấp tốc nhắm mắt thi hành liền.

Hồng Lô Bình Đài vang lên một tiếng “bộp” rợn người, thân hình Bạch Thiểu Hồng bắn ngược về phía sau như điều đứt dây, bay vọt cả qua đầu quần hào.

Cự ly bay hơn hai trượng thì còn sống sót thế nào được, vì vậy Bách Ảnh Tiên Tử vui vẻ kêu lớn:

- Được lắm, hài nhi thật xứng đáng kế vị Thượng Dương Động.

Dứt lời bà ta chợt sầm mặt, tự lẩm bẩm một mình:

- Chỉ tiếc hắn chết rồi ta chẳng còn cách nào lấy được khẩu quyết Ma Vân Quỷ Tự để bổ khuyết thiếu sót.

Tiếng lẩm bẩm này lắng chìm trong hàng trăm tiếng kêu rú loạn xạ của quần hào nên tuy Cung Tào Nghiệp ngồi rất gần vẫn không nghe thấy.

Thân hình Bạch Thiểu Hồng rơi trúng một đám đông chẳng rõ thuộc bang hội nào, nhờ họ mau lẹ hứng đỡ nên mới không đập xuống nền đá, chết khô bị bầm dập xương cốt.

Trong khi Đông Môn Song cứ đứng chờ người ra, đôi lông mày nhíu lại hình như thoáng nghĩ ra điều gì không ổn thỏa. Đôi mắt đen láy hiện tại mắt hắc ánh hung tợn và gian ác, trở về với trạng thái ngơ ngác lạnh lẽo như cũ. Nàng chẳng có tí gì tỏ ra vui mừng vì đã hạ thủ được địch nhân và hoàn tất mệnh lệnh, giữ gìn danh tiếng cho Thượng Dương Động cả.

Xen lẫn với những âm thanh loạn xạ, chợt có một tiếng rú hải hùng của nữ nhân rồi một bóng tà áo phát phới vọt hấn qua đầu mọi người đến cạnh Bạch Thiểu Hồng.

Nhìn kỹ đó chính là Thuần Vân Quyên, ái nữ của Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao.

12. Bí Ẩn Của Tái Gia Cát

Nàng đứng lặng người nhìn khuôn mặt bê bết máu tươi, cộng với những chỗ lõm của da thịt thật ghê người, ghen ngào nấc lên:

- Người... người định bỏ ta thật sao. Bao nhiêu năm nay ta sống cô độc mới một lần gặp được hạnh phúc thì người đã vội đi rồi... Những tiếng sau chìm lẫn với tiếng nấc chẳng còn ai nghe rõ nhưng chỉ nội bấy nhiêu cũng đủ diễn tả tình cảm của nàng với Bạch Thiểu Hồng. Một thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn than khóc cho một Quái Thư Sinh diện mạo xấu xí là cảnh trái ngược và vô cùng kỳ lạ. Vì vậy quần hào kinh ngạc vô cùng, toàn bộ mấy trăm người mà không hề có tí tiếng động nào phá vỡ cảnh tượng này.

Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao thông thả tiến lại an ủi ái nữ:

- Quyên nhi, ta đã biết ngay từ đầu người nặng lòng với hắn nhưng nếu hắn còn sống thì sẽ gây ra nhiều hậu quả tai hại đó. Quên đi là tốt hơn.

Diện mạo Thuần Vân Quyên đang từ đau khổ thoáng hiện nét kinh ngạc bởi vì Tái Gia Cát nổi tiếng là nhân vật chỉ chuyên tâm ghi chép, chẳng bao giờ phê bình sự kiện của giang hồ. Hôm nay lão nói câu này có vẻ ghét hận Bạch Thiếu Hồng vô cùng và lần đầu tiên, Thuần Vân Quyên sững sờ la lên:

- Gia gia, chẳng phải là chàng luôn luôn quan tâm trừ diệt ác ma, thanh lọc giang hồ sao gia gia lại cho là hậu hoạn?

Thuần Ngọc Giao cười khẩy một cái:

- Thiện ác lẫn lộn, chính ta khó phân lấy cái gì gọi là ác ma hay nghĩa hiệp. Lẽ trời đã sắp đặt như thế thì có cưỡng lại cũng không được đâu.

Đột nhiên lúc đó ngón tay Bạch Thiếu Hồng hơi nhúc nhích rồi tới đôi mắt từ từ mở lên đồng thời với tiếng gọi nho nhỏ:

- Tỷ tỷ, đừng lo lắng, tại hạ không chết được đâu.

Thì ra lúc hứng chịu một chưởng của Đông Môn Song, thời gian quá gấp rút không sao kịp theo tâm ý vận chuyển chân khí đối phương xuống huyết Thúc Cốt ở dưới gan bàn chân. Chỉ có một phần thoát ra tạo lực đẩy cực kỳ hùng hậu, vì thế thân hình chàng mới bay xa hơn hai trượng là vậy. Tất cả quần hào đều tưởng đó là lực đánh của Đông Môn Song hùng hậu kinh khủng là một điều lầm lẫn rất lớn. Một phần chân khí chưa thoát kịp chấn động kinh mạch khiến chàng thổ huyết là lẽ tất nhiên nhưng làm gì đủ sức giết chết được chàng ngay.

Bạch Thiếu Hồng lại khôn khéo không dùng chân khí Càn Khôn Huyền Cơ chống chọi lại, vì sẽ gây chấn động trầm trọng hơn, chàng để mặc thân thể bay đi, tập trung hết tâm trí tiếp tục vận chuyển chân khí đối phương theo phép Thổ Nhập thoát ra ngoài bằng hết. Do đó tất cả mọi người đều cho rằng chàng đã chết rồi là vậy.

Thuần Vân Quyên mừng quá rú lên một tiếng, vọt người tới nâng đầu Bạch Thiếu Hồng dậy, rồi rít hỏi dồn:

- Người chưa chết thật ư? Còn có thể rời khỏi nơi đây được không?

Bạch Thiếu Hồng tuy vẫn bị nội thương nhưng nhờ đã dùng Hồi Nhan Tiên Pháp biến hóa da mặt nên chẳng lộ ra vẻ xanh tái. Chàng trầm trọng chống tay gượng đứng dậy cười nhạt một cái:

- Tỷ tỷ cứ yên tâm, trận này tại hạ đã thua Đông Môn cô nương cũng không sao.

Không được tính vào kết quả hẹn ước bởi vì tại hạ thách chiến với Bách Ảnh Tiên Tử chứ không thách chiến với Đông Môn cô nương.

Từ này đến giờ sắc mặt Bách Ảnh Tiên Tử biến đổi hoài, không thể biết trong lòng bà ta nghĩ gì. Hiện tại nghe chàng nói thì cười khẩy, lớn tiếng đáp lại:

- Giỏi lắm, người liệu có đủ sức để nhận một chưởng của ta không?

Bạch Thiếu Hồng nổi hùng khí lên, ngửa mặt cười dài:

- Thắng bại chưa chắc nhưng nếu Tiên Tử muốn thì tại hạ vẫn sẵn sàng đáp nhận vài ba chưởng cũng được.

Thuần Vân Quyên rất tinh tế nhận ra chàng cố gắng giữ thể diện, thực sự khó mà đỡ nổi một chưởng của Bách Ảnh Tiên Tử. Vì vậy lớn tiếng xen vào luôn:

- Theo ý tiểu nữ thì Tiên Tử bắt tất phải nóng nảy. Nếu thua, tiền bồi e mặt không để đâu cho hết, còn thắng cũng chẳng vinh dự gì. Có khi người ta còn bình luận tiền bồi ỷ khỏe hiếp đáp người bị thương nữa đó. Vả lại vừa rồi tiểu nữ nghe tiền bồi nhận lời giao đấu với Cung Bang Chủ rồi thì phải. Nếu để sức kết liễu việc đó thì hay hơn.

Trong lúc vội vã, lời lẽ của nàng không được êm tai nhưng lý luận rất sắc bén.

Bách Ảnh Tiên Tử ngấm ngầm tức tối song đành phải nín nhịn, chậm chậm đứng lên nói to:

- Được rồi, trước mặt quần hào ta tuyên bố Hạ Âm Quái Thư Sinh bại trận về tay Thượng Dương Động. Bấy giờ đến cuộc đấu thứ hai giữa ta và lão Cung.

Đúng ra bị gọi bại tướng là một điều rất xỉ nhục trong giang hồ, nhưng Bạch Thiếu Hồng đội lốt Hạ Âm Quái Thư Sinh đã tính toán sẵn trong lòng. Cái tên này chỉ xuất hiện một lần là khai tử ngay, do đó chàng không hề hổ thẹn tiến lên xua tay ngăn cản:

- Trước khi Tiên Tử giao đấu, tại hạ xin hỏi một lời. Hiện tại Tả Hữu Đại Lão Tiên không hiện diện là vì lý do gì?

Chiếc khăn che mặt của Bách Ảnh Tiên Tử hơi rung động, bà ta cười gằn một cái:

- Việc đó ta không cần phải cho người biết. Ngày mồng hai tháng sáu tới Thượng Dương Động sẽ mở Đại Diễn tấn phong chủ nhân mới. Người muốn gặp Tả Hữu Đại Lão Tiên thì cứ đợi đến ngày đó đi.

Cái tin này khiến quần hào một phen chấn động, Hồng Lô Bình Đài lại một lần náo loạn cả lên.

Riêng Cung Tào Nghiệp nhận ra chẳng phải Bách Ảnh Tiên Tử thiết lập Đại Diễn sông, ngày đó chắc chắn còn âm mưu gì rất bí mật để tranh cường với võ lâm giang hồ. Trước mắt trong phạm vi Nhạc Dương, Hắc Chu Bang sẽ là cái gai trước mắt. Lão ta đứng dậy cười một hồi rất quái dị, âm thanh có lẫn chân khí nên vang vọng điếc cả tai mọi người. Dứt tràng cười, Hồng Lô Bình Đài lập tức im lặng như tờ.

Bách Ảnh Tiên Tử xoay đầu hỏi gằn:

- Lão điên người cười cái gì mà lắm thế?

Cung Tào Nghiệp lạnh lùng đáp lại:

- Ta e rằng chẳng cần chờ đợi đến tháng sáu làm gì, tiện hôm nay người tấn phong tân chủ nhân mới kịp đấy.

Bách Ảnh Tiên Tử trầm giọng quát to:

- Càng lúc người càng điên nặng, nói năng như vậy là có ý gì?

Cung Tào Nghiệp nhăn mặt cười quái dị:

- Người không hiểu hảo tâm của ta ư? Hôm nay người chết rồi thì chẳng đợi chờ Thượng Dương Động bắt buộc phải có ngay Tân Chủ Nhân liền đấy.

Bách Ảnh Tiên Tử hiểu ra ý châm chọc của Cung Tào Nghiệp thì tức giận đến độ mắt muốn đổ hào quang.

Ngay lúc đó Tứ Đại Hộ Pháp đồng thanh cười rũ rượi để tán thưởng Bang Chủ, càng khiến cho cơn giận bốc cao hơn.

Bách Ảnh Tiên Tử gầm lên như sấm:

- Để xem Thượng Dương Động cần người hay Hắc Chu Bang cần bang chủ mới nào.

Lời nói chưa dứt thân ảnh của bà ta đã biến thành hàng trăm cái bóng mờ ảo quanh người Cung Tào Nghiệp, đồng thời với chưởng lực xô tới.

Lão Bang Chủ này không sợ hãi chút nào, cười gằn một cái:

- Hay lắm, Chu Cáp Hắc Thần này sợ gì người.

Lão biết Bách Ảnh Tiên Tử chủ yếu sử dụng thân pháp ảo diệu làm mờ mắt người khác trước khi tấn công nên tay trái xuất chưởng đón đỡ. Còn tay phải cầm quạt sắt thì triển một chiêu rất đẹp mắt gọi là “Vạn Hoa Sinh Sắc”. Chiếc quạt biến thành hàng ngàn cái bóng, tất cả đều uy hiếp thân ảnh của Bách Ảnh Tiên Tử không cần biết ảnh nào thực ảnh nào hư.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng dữ dội, song phương lập tức cách ly. Bách Ảnh Tiên Tử hơi thở dồn dập hơn lúc thường, chứng tỏ chân khí đã bị đảo lộn chút ít, còn Cung Tào Nghiệp có vẻ ung dung hơn, thực ra cánh tay cầm quạt chấn động tê tái suýt nữa đã buông ra rồi. Chỉ cần một chiêu hai bên đã biết thực lực nhau như thế nào nên trong vài giây phút cứ ngẩn người nhìn nhau kinh hãi.

Lúc đó Bạch Thiếu Hồng đang ngấm ngấm vận khí chữa thương, nhưng nhãn lực vẫn tinh tường. Chàng phát hiện ra Bách Ảnh Tiên Tử dùng chiêu “Phong Thiên Vạn Điểm” giống như Đông Môn Song lúc này

nhưng thâm hậu hơn một tầng. Đáng lẽ nó thừa sức đánh bại Cung Tào Nghiệp nhưng đến giữa chừng đột nhiên hơi ngừng lại một tích tắc, do đó giảm đi nửa phần công hiệu. Chàng lẩm bẩm trong miệng:

- “May thực, ác ma đều học qua Ma Vân Quỷ Tự thiếu sót gián đoạn rất nhiều, nếu không giang hồ còn đại loạn gấp mấy lần nữa”.

Thuần Vân Quyên thấy chàng căng thẳng suy nghĩ và lẩm bẩm hoài liền cất tiếng ôn nhu khuyên giải:

- Người quan tâm đến bọn ác ma cầu xé nhau làm gì, hãy theo ta xuống núi đường thương đi. Để lâu càng thêm hại đó.

Qua lúc hiểm nguy, Bạch Thiếu Hồng thấy rõ sự yêu thương của Thuần Vân Quyên nên cảm động nắm lấy tay nàng trả lời nho nhỏ:

- Tỷ tỷ đừng lo lắng, tại hạ cần phải xem xét võ công của hai đại ma đầu này một chút.

Thuần Ngọc Giao đứng gần đó chợt “hừ” một cái, chẳng rõ tức giận cái gì.

Thuần Vân Quyên tuy là giai nhân tuyệt sắc nhưng đời sống rất cô độc, chưa bao giờ được hưởng cảm giác thân tiên của nam nữ đung chạm nên đầu óc ngây ngất bàng hoàng, chẳng để ý gì đến thái độ của Thuần Ngọc Giao.

Nàng run run hỏi khẽ như tiếng gió thổi:

- Người không chê ta lớn tuổi ư?

Bạch Thiếu Hồng không cầm được ái ngại, cúi xuống nhìn sâu vào mắt nàng:

- Con người sống với nhau cốt ở tâm hồn, mà tâm hồn đâu kể lớn nhỏ, tỷ tỷ nhắc đến tuổi tác làm gì.

Thuần Vân Quyên đỏ bừng cả mặt mũi vì vui sướng lẫn hổ thẹn:

- Từ nay người không được gọi ta là tỷ tỷ nữa, người khác nghe được sẽ cười cho thúi mũi đấy.

Bạch Thiếu Hồng cười nhẹ một cái:

- Vậy xưng hô bằng Đại muội muội và Tiểu ca cả được không?

Hai danh xưng thật khó mà nhận được cười, vì vậy cả hai chợt nhìn nhau cười dài.

May mắn không có ai thấy hoặc chú ý bởi vì tiếng cười chìm lẫn trong âm thanh “ầm” dữ dội. Bạch Thiếu Hồng vội vã quay lại quan sát nhưng vẫn nắm tay Thuần Vân Quyên không rời.

Thì ra Bách Ảnh Tiên Tử đã dùng chiêu thức tối hung dữ là “Thanh Âm Dục Sát” tấn công, Cung Tào Nghiệp cũng không vừa, tận lực phát xuất Chu Cấp Thần Công vào thiêu “Lôi Tòng Điện Khởi” ra chống đỡ. Hai luồng chân khí kỳ diệu này chạm nhau mới phát sinh tiếng nổ dữ dội như vậy. Cả hai đều chấn động kinh mạch bước lùi liên tiếp hoài. Tuy là thế trận vẫn cân bằng nhưng để ý thì thấy vết chân của Bách Ảnh Tiên Tử lún sâu hơn Cung Tào Nghiệp chút ít. Bà ta chuyên về thân pháp khinh linh mà phải để lại vết chân như thế chứng tỏ Chu Cấp Thần Công về mặt hùng hậu hơn hẳn một phần.

Bạch Thiếu Hồng chợt than dài:

- Sai lầm thực, phải chỉ Bách Ảnh Tiên Tử dùng luôn tay trái phát xuất chiêu “Thanh Dương Cuồng Khả” thì đã đánh tan xác họ Cung rồi.

Thuần Vân Quyên vội hỏi luôn:

- Thì ra Tiểu ca ca đã biết rõ võ công của Bách Ảnh Tiên Tử nên mới dám thách đấu. Tại sao phải dùng hai chiêu cùng lúc mới có hiệu lực?

Thấy giai nhân rất miễn tiện về võ học, Bạch Thiếu Hồng thích thú dẫn giải nho nhỏ:

- Hai chiêu “Thanh Dương Cuồng Khả” và “Thanh Âm Dục Sát” vốn là một chiêu mà hai thức. Mỗi thức có thể mạnh thế yếu khác nhau, một Âm một Dương do đó phải sử dụng cùng lúc mới phát xung tuyệt đối và bổ sung cho nhau trở thành xoáy đảo kỳ diệu được.

Tuy chàng chỉ nói vắn tắt nhưng Thuần Vân Quyên hiểu liền, gật gù đỡ lời:

- Âm thì cực, Dương thì hồi tạo ra chân khí liên miên bất tuyệt. Nửa Âm chống đỡ hóa giải, nửa Dương thừa thế công kích thật là lợi hại.

Bạch Thiếu Hồng thầm khen ngợi, trong lòng tự nghĩ:

- “Nếu giai nhân thực lòng trăm năm với ta, chỉ cần truyền thụ Càn Khôn Huyền Cơ vài tháng, là nàng sẽ trở thành cao thủ hạng nhất võ lâm liền.” Ý nghĩ này dẫn đến cảnh tượng hai người sóng vai đi khắp giang hồ, tiêu dao khoái lạc làm cho chàng tự nhiên đỏ mặt, tâm thần lâng lâng vì vui sướng.

Thực ra trước khi luyện hai chiêu này, Bạch Thiếu Hồng hoàn toàn không nhận ra sự diệu dụng của nó. Hiện tại đứng bên ngoài lẽ quan sát nên thấy rất rõ nguyên lý của nó ra sao. Chàng phê bình Bách Ảnh Tiên Tử mà thật ra đang rút một bài học đầy kinh nghiệm về thực tế giao đấu. Không phải lẩn mình vào nguy hiểm mà vẫn có cơ hội học hỏi thì còn gì bằng, vì vậy Bạch Thiếu Hồng trả lời xong lập tức xoay qua quan sát tiếp liền.

Ngờ đâu chuyện trò tuy nhỏ nhưng Thuần Ngọc Giao đứng gần vẫn nghe thấy, ghé sát tai chàng hỏi nhỏ:

- Có phải thực, thiếu hiệp đã biết rõ ràng võ công trong Ma Vân Quỷ Tự không?

Dĩ nhiên chàng không thể chối từ nhất là đó lại là phụ thân của giai nhân tình ý với mình, chàng chưa muốn tiết lộ nên chỉ gật đầu một cái mà thôi.

Thuần Ngọc Giao không bỏ lỡ cơ hội, hỏi thêm một câu:

- Thiếu hiệp có cơ duyên học Ma Vân Quỷ Tự Ở đâu vậy?

Thuần Ngọc Giao dùng liên tiếp hai tiếng thiếu hiệp khiến chàng rất hổ thẹn, tuy vậy vẫn mang máng thấy nó có vẻ giả tạo thế nào bèn trả lời lảng đi:

- Việc này rất dài dòng, sau này có dịp tại hạ sẽ trình bày với tiền bối sau.

Trong khi đó Bách Ảnh Tiên Tử và Cung Bang Chủ đã lao vào nhau giao đấu rất dữ dội. Liên tiếp hàng chục âm thanh “ầm” “bùng” phát ra làm chao đảo cả Hồng Lô Bình Đài.

Nơi đây không có đá vụn tạo thành cảnh phi sa tẩu thạch nhưng bụi cát theo cuồng phong xoáy đảo mù mịt cả một phạm vi lớn. Dư lực liên tục tỏa ra bốn xung quanh khiến những người đứng gần không sao chịu nổi phải tới tấp lùi ra xa.

Một phần họ không ham muốn đứng gần để khỏi tai bay vạ gió, một phần trời đất mù mịt, âm thanh xé tai thì có gì mà thưởng thức.

Ngay cả Bạch Thiếu Hồng có nhãn lực tinh tường vẫn không thể nhận ra từng chiêu từng thức của hai người. Tuy nhiên chỉ cần đôi chút đó, chàng đã nhận thức được võ công của Bách Ảnh Tiên Tử thiếu sót rất lớn, chưa phải là đối thủ của chàng.

Nếu Bạch Thiếu Hồng hạ sát bà ta thì không có gì khó khăn, có điều phải tìm ra hai bí ẩn nơi bà ta mới là điều quan trọng hơn. Đó là Bách Ảnh Tiên Tử là mẫu thân của Đông Môn Song hay không, tại sao bà ta nữ xuồng tay giết chết phu quân vô cớ?

Ngoài ra còn tình trạng điên loạn kỳ lạ của Đông Môn Song và sự biến mất của Tả Hữu Đại Lão Tiên, chân chính cừu nhân cũng cần phải khám phá được khi tận diệt.

Quần hào đa số là hiếu kỳ đến dự khán, thấy cuộc đấu khốc liệt đều nín thở theo dõi, vì vậy Hồng Lô Bình Đài im lặng như tờ. Âm thanh “bùng” “ầm” vì vậy càng vang vọng ghê gớm hơn.

Tuy không nhìn thấy rõ, ai ai cũng nhận ra một điều, nếu Bách Ảnh Tiên Tử không có thân pháp ảo diệu tất đã đại bại với Chu Cấp Thân Công vô cùng hung hãn của Cung Tào Nghiệp rồi. Hình như Thuần Ngọc Giao cũng có ý nghĩ đó, buột miệng thốt dài:

- Hóa ra lời đồn đãi phần lớn là ngoa truyền, Ma Vân Quỷ Tự thật sự chẳng cao siêu bao nhiêu.

Vô tình Bạch Thiếu Hồng rơi vào cái bẫy khích tướng, chàng lắc đầu trả lời khe khẽ:

- Tiền bối lầm rồi, đã gọi bốn chữ Càn Khôn Huyền Cơ thì võ công này thâm ảo vô tướng. Bách Ảnh Tiên Tử chỉ mới tiếp thụ được cái vỏ bên ngoài mà thôi.

Thuần Ngọc Giao nhân cơ hội khích bác tiếp, miệng cười khẩy một cái:

- Chẳng phải lão phu không tin thiếu hiệp, song hãy xem kia, chiêu “Xuân Phong Hướng Thủ” coi thì dữ dội, thật ra chả làm gì được Cung Tào Nghiệp cả.

Ngay khi đó hiện trường lại vang lên một tiếng “ầm” như sấm nổ rồi thân hình Bách Ảnh Tiên Tử loạng choạng lui ngược ra khỏi đám bụi mù. Thần sắc bà ta xơ xác điều tàn chẳng còn chút gì tiên phong đạo cốt cả, điều này chứng tỏ càng về sau Bách Ảnh Tiên Tử càng thua kém chân lực đối phương. Dĩ nhiên một phần do Cung Tào Nghiệp là nam nhân, khí tiên thiên hùng hậu hơn nữ nhân, một phần do võ công Ma Vân Quỷ Tự hơi hệt đúng như lời Thuần Ngọc Giao vừa nói.

Bạch Thiếu Hồng tức quá gân cổ lên giải thích:

- Không phải chiêu “Xuân Phong Hướng Thủ” yếu kém thế đâu, sở dĩ nó không phát huy hết tiềm lực là vì không chịu sử dụng chiêu “Khứ Lộ Trọng Phi” trước đây.

Thuần Ngọc Giao hấp tấp hỏi mau:

- Tại sao phải dùng chiêu “Khứ Lộ Trọng Phi” trước.

Bạch Thiếu Hồng nhất thời không thể giải thích được dài dòng, ngần ngừ trả lời:

- Tại vì bài Xuân Tứ... Thì ra trong bài thơ, chữ Khứ đứng trước chữ Xuân, nó lại có tên “Khứ Lộ Trọng Phi” là có nghĩa rất lớn. Không xử chiêu này để thu hết chân khí còn rơi rớt lác đác trong kinh mạch về Đan Điền tuyệt đối không thể phát huy thành chiêu “Phong Xuân Hướng Thu” nổi.

Đột nhiên chàng im miệng kịp thời, bởi vì bao nhiêu yếu quyết của bài thơ này đều khiến bao người khác có thể hiểu rõ Ma Vân Quỷ Tự, trong lòng Bạch Thiếu Hồng hình như có tiếng nói vô hình vang lên “đừng bao giờ lộ mãng tiết lộ yếu quyết căn bản này” vì vậy chàng mới bỏ dở câu nói nửa chừng.

Thuần Ngọc Giao nôn nóng hỏi tiếp mấy câu:

- Bài thơ Xuân Tứ nào, của Lý Bạch hay Giả Chi. Nó có liên quan gì tới võ công của Bách Ảnh Tiên Tử?

Bấy giờ Bạch Thiếu Hồng mới giật mình lo lắng. Hóa ra danh tiếng Tái Gia Cát không phải tầm thường, chỉ hai chữ Xuân Tứ ông ta đã nhớ ra được hai bài thơ, một của Giả Chi, một của Lý Bạch danh sĩ. Học thuật đã ghê gớm như vậy chỉ sợ chàng hồ môi thêm vài câu nữa ông ta sẽ khám phá ra tất cả.

Thấy Bạch Thiếu Hồng không trả lời, Thuần Ngọc Giao sầm mặt tức giận; âm thanh “hừ hừ” lẫn với tiếng hỏi:

- Có lẽ ngươi không coi lão phu là người đáng tin cậy phải không?

Thuần Vân Quyên xen vào khấn khoản:

- Lão gia ngoài ngoại hiệu Tái Gia Cát còn được thiên hạ gọi là Cẩm Tâm Tú Sĩ, Tiểu ca ca có tiết lộ cũng không sao đâu.

Ánh mắt hồ thu của nàng hơi máy động hàm ý đừng làm phật lòng Thuần Ngọc Giao. Bạch Thiếu Hồng tuy nhận ra nhưng trong lòng vẫn phân vân khôn tả, ấn tượng chán ghét ngày hôm nào ở Động Đình Sơn lại nổi lên rõ mồn một.

May mắn lúc đó Bách Ảnh Tiên Tử sau khi lùi ra, thân thể đột nhiên uể oải rung động hoài. Cung Tào Nghiệp không bỏ lỡ cơ hội diệt trừ một đại địch, cười rất âm trầm rồi song chưởng lập tức đưa lên, chắc chắn trong chớp mắt nữa sẽ tấn công hạ độc thủ trí mạng với Bách Ảnh Tiên Tử.

Bạch Thiếu Hồng vội vàng la lớn để đánh lạc hướng, khỏi phải trả lời:

- Bách Ảnh Tiên Tử nguy mất rồi.

Thuần Ngọc Giao liếc mắt một cái, thấy quả nhiên đúng với lời báo nguy của chàng, liền phản ứng rất lạ lùng. Lão “hừ” trong miệng rồi cấp tốc đề khí vọt người ra ngoài, miệng quát lớn:

- Không nên vọng động.

Lúc đó Cung Tào Nghiệp đã xuất chưởng nửa chừng, muốn thu về cũng chẳng kịp, vả lại lão ác ma đời nào vì một lời nói mà dừng tay. Lão vờ “ối chà” một cái, hai cánh tay giả co lại, nhưng thực sự ngấm ngấm thúc đẩy chân khí mạnh hơn một chút, quyết giết cho bằng được Bách Ảnh Tiên Tử.

Toàn thể quần hào lập tức náo loạn hẳn lên, những kẻ hơi nhát gan thi nhau gào rú than thở cho cảnh máu rơi thịt nát sắp xảy ra. Dù có Tái Gia Cát đứng gần cũng không thể nào có công lực ngăn chặn nổi song chưởng hùng hậu của Cung Tào Nghiệp.

Chẳng ngờ đầu Thuần Ngọc Giao lạng người một cái, cánh tay co duỗi phát xuất một chưởng chênh chếch rất đẹp mắt. Ngoài sự đẹp mắt, nó còn ảo diệu vô cùng, chân khí vừa kéo vừa đẩy, không trực tiếp đón đỡ, mà một nửa hóa giải một nửa đẩy chéo chưởng phong của Cung Tào Nghiệp xuống đất. Chỉ nghe một tiếng “bộp” trầm khô, trước mặt Bách Ảnh Tiên Tử không đầy hai thước đã tung lên một đám bụi mù.

Mặt đá cứng rắn của Hồng Lô Bình Đài lộ hẳn một vết lõm khiến đá vụn bay ra tứ hướng như mưa rào thì đủ biết Bách Ảnh Tiên Tử vừa thoát chết trong gang tấc.

Bạch Thiếu Hồng chột la lên nho nhỏ:

- Bạch Cước Tà Huy, có thể vậy được sao?

Ánh mắt chàng liếc Thuần Vân Quyên rất kỳ lạ khiến giai nhân cứ mở to mắt nhìn lại, sững sốt vô cùng. Chàng bèn hỏi nhỏ luôn:

- Đại muội muội, gia gia có lần nào được chiêm ngưỡng Ma Vân Quỷ Tự chưa?

Lần đầu tiên chàng xưng hô ba tiếng Đại muội muội nghe rất tức cười, Thuần Vân Quyên đã thoáng mỉm môi cười nhưng bị bốn chữ Ma Vân Quỷ Tự làm biến mất sự vui vẻ liền. Nàng nhún mày trả lời:

- Từ khi về Động Đình Sơn, gia gia chưa hề bước ra cửa nửa bước, lấy đâu cơ hội chiêm ngưỡng. Tiểu ca ca hỏi vậy là có ý gì?

Bạch Thiếu Hồng đưa tay ra hiệu tạm hoãn cuộc trò chuyện bởi vì lúc này Cung Tào Nghiệp đang hậm hực quát lớn:

- Lão mặt trắng kia, ngươi là ai mà dám xen vào phá bình công việc của Cung mỗ?

Thuần Ngọc Giao thoáng lộ vẻ bối rối, nhưng trấn tĩnh rất mau. Lão sửa lại bộ điệu cho có vẻ phong nhã lịch sự, thì lễ một cái:

- Lão mỗ họ Thuần ngoại hiệu là Tái Gia Cát, ngưỡng mộ danh tiếng của Chu Cáp Hắc Thần đã lâu, hôm nay mới có dịp diện kiến.

Cung Tào Nghiệp hơi giật mình, trầm giọng “ạ” nhỏ:

- Thì ra ngươi là Tái Gia Cát. Hà, ta cũng ngưỡng mộ cao danh này đã lâu, tiếc rằng hôm nay thực trái với lời đồn.

Qua giây phút, Thuần Ngọc Giao đã lấy lại bình tĩnh, ung dung hỏi lại:

- Các hạ nghe lời đồn như thế nào?

Thực ra nếu Tái Gia Cát là kẻ yếu kém về võ công, chưa chắc Cung Tào Nghiệp đã chịu khó trả lời, có khi còn thẳng tay giết luôn để khỏi bị ngăn trở. Hiện tại qua một chiêu vừa rồi, lão ngấm ngấm kinh hãi nên mới nuốt nộ khí mà trò chuyện.

Nên biết chưởng lực của họ Cung đang phát huy toàn bộ sức mạnh ào ạt công kích đến mức vách đá thành đồng cũng khó mà ngăn lại được, vậy mà Thuần Ngọc Giao xuất thủ rất hơi hợt vẫn đề ép nó đánh xuống đất thì đáng gờm là phải lắm.

Cung Tào Nghiệp lạnh lẽo đáp lời:

- Thiên hạ đồn đãi Tái Gia Cát không bao giờ chen vào chuyện thị phi giang hồ và võ công chỉ vừa đủ hộ thân. Tất cả đều sai bét, Tái Gia Cát rất thích ngăn trở người khác và võ công cũng bí ẩn khác thường đấy.

Thuần Ngọc Giao cười khi một cái, nửa châm biếm, nửa tỏ vẻ thương hại:

- Lão mõ may mắn tính đúng lực và phương hướng chưởng phong nên đánh bật được một chút, thật không dám nhận hai chữ cao siêu làm trò cười cho thiên hạ. Riêng việc cản trở cuộc giao đấu là có lý do của nó.

Lão nhìn quanh một vòng rồi cao giọng thuyết lý:

- Mười mấy năm nay lão mõ chuyên ghi chép biến sự trong giang hồ, rút ra được một bài học rất thâm thúy. Đó là đa số ân oán đều bắt nguồn từ những nguyên nhân không đáng kể. Tỉ dụ như hôm nay Thượng Dương Động và Hắc Chu Bang là hai lực lượng rất mạnh trong giang hồ, vốn không thù không oán, chỉ vì vài câu khích bác mà đưa nhau đến chỗ mạng vong thì thử hỏi có vô lý không? Thuộc hạ, thân thích đôi bên tất sẽ tìm cách trả thù, thế là dần dần đi đến chỗ đại loạn, hao tổn nguyên khí của võ lâm.

Thao thao bất tuyệt một hồi, Thuần Ngọc Giao “hà” một cái để tiếp lời:

- Vì những lẽ đó, lão mõ mắt thấy tai họa sắp xảy ra nên không sao nín nhịn được đành tổn hại đến ba chữ Tái Gia Cát. Hôm nay Bách Ảnh Tiên Tử lâm vào thế hạ phong thì ai cũng đã thấy rồi. Cung Bang Chủ không cần phải đuổi tận giết tuyệt. Nếu Bách Ảnh Tiên Tử không chịu phục thì cứ đưa ra lời ước hẹn hôm khác tái đấu có phải giữ được hòa khí giang hồ hay không.

Quần hào nghe Thuần Ngọc Giao nói một hơi đầy nhân nghĩa, nhất thời khó phản bác lại được nhưng vẫn ngấm ngấm có cảm giác bất mãn.

Ngay lúc đó Cung Tào Nghiệp buột miệng cười gằn, nói đúng ý nghĩ mà mọi người đang băn khoăn:

- Người thuyết lý nghe hay lắm nhưng cố ý bênh vực Bách Ảnh Tiên Tử rất rõ ràng. Hỏi thực người quan hệ với bà ta ra sao?

Thuần Ngọc Giao vẫn không đổi sắc mặt:

- Nghi ngờ là quyền của mọi người, lão mõ thực sự không có quan hệ gì với Bách Ảnh Tiên Tử, chỉ vì công tâm đứng ra mà thôi.

Mở miệng ra là có nhân nghĩa, công tâm, chính đạo khiến quần hào nhao nhao la ó phản đối, có kẻ nóng nảy lập tức quát vọng ra:

- Con rùa ngụy quân tử rút lui đi cho người khác tranh hơn thua. Còn có giỏi thì đánh lão Cung một chưởng rồi muốn nói gì cũng sẽ dễ tin hơn.

Cung Tào Nghiệp nghe vậy không giận mà còn đắc chí cười ha hả:

- Phải đấy, người cứ đánh trúng ta một chưởng là nói hươu nói vượn gì thiên hạ đều nghe theo hết.

Sắc mặt Thuần Ngọc Giao thoáng rung động, lão chấp tay xá một vòng:

- Một miệng khó mà cãi trăm lời. Chư vị quần hào đã có nhã giám muốn thưởng thức võ công của lão mõ thì xin cung kính tuân mạng.

Ông ta ưỡm ngực đứng thẳng để lộ phong thái rất kiêu ngạo và đường hoàng:

- Tuy nhiên lão mõ vốn không thù không oán với Cung Bang Chủ thì giới hạn tỉ thí trong ba chiêu mà thôi. Bất cứ ai thua đều phải xuống núi ngay và tuyệt đối không lấy ngày hôm nay thù hận về sau.

Cung Tào Nghiệp vốn là kẻ rất gian hùng, chưa nắm chắc phần thắng trong tay thì chưa xuất thủ bao giờ. Vì lẽ đó Hắc Chu Bang mấy năm nay không gây chấn động giang hồ là vì lão ta đang ngấm ngấm sắp đặt và chiêu mộ lực lượng cho thật hùng hậu trước đã. Lời khích bác của Thuần Ngọc Giao chỉ là dò xét, chẳng ngờ cái lão Tái Gia Cát nhiều sự này lại nhận lời mới thực phiền phức. Từ ý nghĩ bực bội đó, ác tâm của Cung Tào Nghiệp nổi lên, trong lòng tự nghĩ thầm “ta không giết được người thì ăn không ngon ngủ không yên tí nào”.

Ngoài mặt Cung Tào Nghiệp vẫn tươi cười như thường:

- Thế thì hay lắm, trước tiên ta dùng năm thành công lực gọi là nhường người một bước đấy.

Thuần Ngọc Giao cũng cười trả lời:

- Đa tạ, xin xuất chiêu đi.

Sau lời này, cả hai ngậm miệng vận khí, song chưởng từ từ đưa lên ngực, bước chân cũng chậm chậm tiến lại gần nhau.

Ở ngoài Thuần Vân Quyên hốt hoảng la thất thanh:

- Gia gia... Bạch Thiều Hồng nhanh tay bấm một cái, ngăn chặn kịp lúc, giai nhân hết sức sững sốt quay lại hỏi nhỏ:

- Ta biết công lực gia gia ta không chống nổi một chiêu của Chu Cấp Hắc Thần chứ đừng nói đến ba. Tại sao Tiểu ca ca lại ngăn cản?

Bạch Thiều Hồng ghé tai nàng để trả lời, do đó mùi xạ hương trinh nữ bốc lên ngây ngất cả đầu óc. Cố gắng lắm chàng mới nói ra lời:

- Đại muội muội đừng vọng động, Tiểu ca ca đoan quyết thể nào gia gia cũng đánh bại họ Cung đấy.

Tuy không thật sự tin tưởng, song bản tính nữ nhân mới biết yêu thương lần đầu luôn luôn chịu nhịn nam nhân. Nàng đứng một chỗ, nóng nảy quan sát, vẻ lo âu lộ hẳn ra ánh mắt chứng tỏ là một người con rất hiếu thảo. Lúc đó Thuần Vân Quyên có muốn xông ra cũng đã muộn rồi, bởi vì song phượng đồng loạt quất lớn cùng một câu:

- Tiếp chưởng đi.

Bốn luồng kinh khí ồ ạt phát xuất như nước vỡ bờ, chưa chạm nhau đã cuốn xoáy cát bụi tung lên mù mịt. Quần hào bấy giờ một bật ngửa vì hoảng sợ. Hóa ra song phượng đều nói với nhau bằng chuyện nhân nghĩa, vậy mà ngay chiêu đầu đã dốc toàn lực liên, đúng là bà già gặp kẻ cấp chẳng sai.

Riêng Bạch Thiều Hồng có nhận xét khác hơn, miệng kêu thất thanh “ôi chà” rất to. Bàn tay nắm lấy tay Thuần Vân Quyên rung lên thấy rõ, chứng tỏ có sự chấn động không tầm thường tí nào.

Vì vậy giai nhân lo âu hỏi dồn:

- Tiểu ca ca nhận ra điều gì vậy? Có phải gia gia của muội thất thể rồi phải không?

Bạch Thiều Hồng mãi chăm chú quan sát tiếp diễn nên chỉ trả lời ngắn gọn:

- Trái lại thì đúng hơn.

Thuần Vân Quyên không cần hỏi tiếp, ngay lúc đó hiện trường vang lên một âm thanh “ầm” dữ dội khó mà tả được. Trong đám mù mịt cát bụi, thân hình bệ vệ của Cung Tào Nghiệp bay ngược ra ngoài như điều đứt dây, khiến toàn bộ quần hào đều kinh hoảng vô tả. Tứ Đại Hộ Pháp của Hắc Chu Bang còn kinh hoảng gấp mấy lần người khác, nhưng phản ứng rất nhanh lẹ. Cả bốn đồng loạt lạng người một cái, phân tách thành hai công việc. Hai lão đưa tay hứng đỡ thân hình Bang Chủ không để rơi xuống đất, sau đó sẽ phụ trách săn sóc luôn. Còn lại hai lão dùng thân hình chặn ngay đường, bốn chưởng đưa lên ngực đề phòng Thuần Ngọc Giao bồi chưởng tiếp tục.

Chẳng hiểu tại sao lão Tái Gia Cát không truy sát mà lại đứng ngăn người ra chếp miệng hoài, tiếc rẻ điều gì đó.

Chỉ riêng Bạch Thiều Hồng có vẻ vui mừng, nhếch miệng cười khê:

- Người học lóm chưa đến nơi đến chốn, dễ gì phát huy hết sức mạnh của nó nổi.

Dĩ nhiên Thuần Vân Quyên biết ngay chàng phê bình gia gia nhưng một phần khó mở miệng hỏi, một phần đang ngỡ ngác vì kết quả quá bất ngờ, đành nín nhịn chờ đợi lúc khác. Trong lòng nàng xáo động hàng trăm tư tưởng thắc mắc, từ những cử chỉ khác lạ của lão gia gia cho tới võ công thượng thừa rất bất thường do đâu mà có, chẳng thể nào giải đáp cho mình bạch.

Thì ra Cung Tào Nghiệp vẫn dùng chiêu “Lôi Tòng Điện Khởi” như lúc đã bại Bách Ảnh Tiên Tử. Lão đỉnh ninh thể nào cũng đánh học máu đối phương là ít. Chẳng ngờ song chưởng của Thuần Ngọc Giao một Âm một Dương chính là hai chiêu trong Càn Khôn Huyền Cơ mà Bạch Thiều Hồng vừa giảng giải cho Thuần Vân Quyên nghe.

13. Ác Ma Xung Đột Lộ Liễu Âm Mưu

Lúc đó Thuần Ngọc Giao đã nghe lóm rất dễ dàng nhưng Bạch Thiều Hồng không cho là chuyện quan trọng bởi vì lão làm gì biết nổi Ma Vân Quỷ Tự.

Khi giao đấu với Cung Tào Nghiệp lão thơn thớt nói việc nhân nghĩa liền.

“Thanh Âm Dục Sát” và “Thanh Dương Cuồng Khả” phối hợp nhau rất ảo diệu, khí Âm khí dương chuyển đảo hóa giải toàn bộ chân khí Chu Cáp Thần Công nên Cung Tào Nghiệp mới thất thê thảm như vậy.

Rất tiếc là trong bí quyết này còn một điểm tưởng là nhỏ nhưng vô cùng quan trọng đó là tay nào xuất chiêu “Thanh Âm Dục Sát” phải hơi duỗi một chút để khí Âm đi trước cản hóa bớt lực lượng đối phương. Sau đó ta sử dụng “Thanh Dương Cuồng Khả” hơi co lập tức đẩy mạnh khí dương đánh một đòn dứt điểm mới đúng yêu quyết.

Đang này Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao không hiểu chi tiết, song chưởng cùng lúc duỗi ra, định ninh là cả hai phối hợp tất phải hùng hậu hơn nhiều lần.

Rốt cuộc ý định giết chết ngay đương trường của Thuần Ngọc Giao không thành bởi vì hai chiêu song thanh bị yếu kém đi chút ít. Tuy vậy nó vẫn đủ sức đánh bay cả người Cung Tào Nghiệp đi mấy trượng.

Lão ma này không chết thì từ nay trở đi Thuần Ngọc Giao khó mà sống ung dung được bởi Hắc Chu Bang. Vì vậy Thuần Ngọc Giao mới chờ người ra chếp miệng tiếc rẻ là vậy.

Trong số thuộc hạ của Hắc Chu Bang chỉ có Công Tôn Chấn Đại hộ pháp là có võ công cao siêu chẳng kém bang chủ bao nhiêu. Lão để mặc ba vị kia săn sóc truyền chân khí cho Cung Tào Nghiệp, tiến ra cười lạnh:

- Thiên hạ đồn đãi sai ngoa thật, ngày hôm nay ta mới biết võ công của Tái Gia Cát chẳng tầm thường tí nào.

Thuần Ngọc Giao trầm ngâm đáp lại:

- Đa tạ quá khen, chẳng lẽ Kiến Tử Vô Khốc lừng danh ra đây chỉ để khen ngợi lão phu thôi sao?

Công Tôn Chấn tuy rất tức giận nhưng mặt không hề biến đổi nét lạnh lùng:

- Khen ngợi suông có gì bổ ích, ta muốn thay mặt Hắc Chu Bang lãnh giáo vài chưởng để học hỏi thêm đúng với câu “Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân” mà thôi.

L Sở dĩ Công Tôn Chấn phải nói dài dòng một chút là vì lúc này Cung Tào Nghiệp đã ưng thuận dù có ai chết cũng không được hận thù về sau. Lấy lý do thỉnh giáo để học hỏi thực ra rất khéo léo, chứng tỏ ngoài cái ngoại hiệu tàn độc Kiến Tử Vô Khốc, lão không phải là người ngu xuẩn.

Về phần Thuần Ngọc Giao tin chắc mình cao siêu hơn đối phương nhiều nên ung dung cười nhạt một cái:

- Được rồi, người tự ý yêu cầu, lỡ xảy ra việc gì thì đừng trách móc Tái Gia Cát ta lừa gạt đấy.

Công Tôn Chấn thấy đối phương đã nhận lời liền thông thả lấy trong người ra một cái bao tay bằng sợi thép đen lánh. Phía trên đầu của ngón tay nổi bật năm cái vuốt xanh lè trông thật rùng rợn.

Thuần Ngọc Giao vẫn không sợ hãi, cất tiếng cười ha hả:

- Hắc Quỷ Thủ phải không? Nghe nói trước kia hàng trăm mạng người đã chết dưới bàn tay quỷ này rồi. Người hy vọng Thuần mỗ cũng vong mạng phải không nào?

Công Tôn Chấn trầm tĩnh lắc đầu:

- Đối chưởng ta chắc chắn không thắng nổi ngươi, tạm thời dùng vật hộ thân này để tìm một tí lợi thế. Người đừng coi thường mà sai lầm đấy.

Bản tánh của Công Tôn Chấn là vậy, khi cần giết người hắn không từ nan bất cứ thủ đoạn nào nhưng luôn luôn nói trắng ra cho nạn nhân biết rõ trước khi chết. Hễ bao giờ nói xong là tấn công luôn, do đó vừa dứt lời bàn tay đeo Hắc Quỷ Thủ nhấp nháy như mấy cái biến thành vô số bóng ảnh bao trùm toàn bộ thân hình của Thuần Ngọc Giao.

Năm cái vuốt có chân khí phổ vào xé gió kêu lên rin rít rất ghê người.

Thuần Ngọc Giao cười khẩy, lão biết Công Tôn Chấn cố ý xuất chiêu để làm hoa mắt của mình trước đã, sao đó sẽ tùy đối phương chống đỡ thế nào rồi mới tính toán cái nào thực cái nào hư. Vì vậy Thuần Ngọc Giao chẳng lo lắng dùng một chiêu trong Ma Vân Quỷ Tự đẩy trực tiếp vào ngực Công Tôn Chấn, mặc dù chiêu này yếu kém rất lớn.

Ngờ đâu Hắc Quỷ Thủ ngoài công dụng chop, cắt, đâm còn có hiệu lực qui tụ chân khí ở lòng bàn tay.

Công Tôn Chấn tiếp tục dùng tay xuyên qua lớp chưởng phong vô tới ngực Thuần Ngọc Giao mà không thèm tránh né khiến quần hào kinh hãi. “Ồ” lên một tiếng. Điều này rất đáng kinh ngạc bởi vì tay có dài đến đâu cũng không bằng chưởng lực, Công Tôn Chấn chưa kịp đã thương định thủ thì mình đã bị trúng chưởng rồi. Chính Thuần Ngọc Giao cũng nghĩ vậy nên đắc ý quát lớn:

- Nằm xuống đi!

Câu nói vừa xong lão nhận ra khoe miệng Công Tôn Chấn nhếch lên cười nhẹ, hình như có gì bí ẩn chứ không phải đơn giản hất đưa thân vào miệng cộp. Chưa kịp suy nghĩ hết ý tưởng, đột nhiên mắt của Thuần Ngọc Giao lóe lên năm điểm lấp lánh, nhanh hơn sao xẹt bay vào ngực mình. Đồng thời cũng có một âm thanh “Bùm” nho nhỏ phát ra giống như hai chưởng phong gặp nhau vậy.

Thì ra bao nhiêu chân khí tụ tập trong lòng Hắc Quỷ Thủ bây giờ mới đột phát bằng một lực hùng hậu ghê gớm. Nó có hai công dụng vừa là chưởng hóa giải chân khí của đối phương vừa làm lực đẩy, bắn vọt năm cái vuốt xanh là bật ra khỏi Hắc Quỷ Thủ.

Nói rõ hơn đây là một công cụ phóng ám khí rất bất ngờ, do đó Thuần Ngọc Giao vô cùng kinh hãi. Đúng là chân khí cổ đẩy bật các vuốt này chệch đi nơi khác, song ở đây toàn bộ chân khí đã bị Hắc Quỷ Thủ hóa giải mất hiệu lực rồi. Thuần Ngọc Giao chỉ còn phương pháp đề khí cấp tốc vọt người lên cao tránh né mà thôi.

Lúc đó cự ly từ Hắc Quỷ Thủ tới ngực quá gần, năm cái vuốt lại bay mau như chớp thì thân pháp nhanh lẹ đến đâu cũng không tránh né được hết. Vì vậy chỉ có bốn cái vuốt lướt qua chân Thuần Ngọc Giao còn một cái gần nhất cắm phập vào đùi của lão. Dĩ nhiên cũng có chút đau đớn song vị trí ở đùi chỉ toàn là da, không có huyết đạo trọng yếu nên Thuần Ngọc Giao mừng khắp khởi. Lão nén được tiếng kêu, lộn người một cái về sau rồi hạ thân rất an toàn.

Trong khi đó Công Tôn Chấn “hự” lên đau đớn, thân hình ngã nghiêng bước lùi hoài, rốt cuộc phải ngồi “bịch” xuống đất mới trụ lại được. Hai khoe miệng từ từ ứa dài hai dòng máu tươi chứng tỏ lão đã bị nội thương rất nặng.

Điều này là lẽ tất nhiên, Công Tôn Chấn cố ý đưa vào tình trạng “lưỡng bại câu thương” hứng chịu một phần chưởng lực của đối phương vì Hắc Quỷ Thủ chỉ hóa giải được một nửa phía sau. Nửa chưởng lực đi trước tuy không đủ sức giết người cũng đủ để lão lãnh nội thương trầm trọng.

Đổi lại Thuần Ngọc Giao hứng chịu một vuốt sắt vào đùi, lão chậm chậm vỗ hai cái vào vị trí sát vết thương. Chân khí bị đè ép hai bên tự động đẩy bắn cái vuốt sắt ra ngoài. Từ đó một dòng máu nhỏ lập tức phun ra ướt đầm cả một bên y phục. Thuần Ngọc Giao không lấy thế làm lo lắng mà lại có vẻ vui mừng bởi vì thông thường có máu chảy ra là độc được cũng ra theo.

Trường hợp trúng ám khí kịch độc, có khi độc chất phong bế luôn máu huyết chẳng chảy ra tí nào mới thực là nguy hiểm bội phần.

So tình trạng đôi bên, Thuần Ngọc Giao trúng thương nhẹ hơn nhiều nên đắc ý cười nhẹ:

- Tưởng Kiến Tử Vô Khốc thủ đoạn thế nào, cái trò “lưỡng bại câu thương” không hại được ta đâu.

Lúc đó Công Tôn Chấn đã gượng đứng dậy được, lấy tay áo chùi vết máu tươi trên miệng rồi khàn khàn ra lệnh:

- Nhị, Tam bộ pháp diu đỡ Bang chủ, còn tứ hộ pháp giúp ta xuống núi đi.

Trong giang hồ việc chịu nhục rút lui ít khi xảy ra, nhất là Hắc Chu Bang khét tiếng hung tàn nên quần hào kinh ngạc xôn xao bình phẩm.

Thuần Ngọc Giao đắc ý cười dài:

- Phải lắm, tài nghệ không ra gì thì rút lui càng mau càng đỡ thiệt vào thân đó.

Công Tôn Chấn không thèm trả lời, chờ khi hai vị hộ pháp dìu đỡ Cung Tào Nghiệp xuống khỏi Hồng Lô Bình Đài mới thông thả quay lại. Ánh mắt của lão lóe lên vẻ độc ác, cộng với âm thanh khàn lạc bởi máu trong cổ vướng lại khiến tự nhiên người khác phải ớn lạnh:

- Thuần Ngọc Giao, cái tên Tái Gia Cát của ngươi hôm nay lòi mặt thật ra thì cũng chính là ngày khai tử nó đấy. Nếu không vọng động may ra còn sống được ba ngày là cùng.

Thuần Ngọc Giao thoáng biến sắc, run giọng hỏi mau:

- Ngươi hăm dọa gì thế, chưa thấy quỷ môn thì chưa đỡ lệ ư?

Công Tôn Chấn cười gằn gằn trong miệng:

- Ngươi biết ta là người bộ tộc nào không, cái hạn ba ngày là gì chẳng lẽ ngươi tự xưng là Tái Gia Cát lại không hiểu rõ ư?

Thuần Ngọc Giao nhú mày một cái, chợt la lên cực kỳ kinh hoàng:

- Miêu Tầm Tam Nhật Hủy Cốt Độc.

Bây giờ Công Tôn Chấn mới phá lên cười sặc sụa, lòng ngực chấn động khiến máu tươi lại phun ra nhưng lão khoái trá đến độ cứ để mặc nó tung tóe theo tiếng cười khiến cảnh tượng kinh hoàng vô cùng.

Công Tôn Chấn cười chứ Thuần Ngọc Giao không cười nổi.

Quần hào cũng chẳng cười, hiện trường đồng loạt im bật đến tiếng gió thổi nhẹ vẫn nghe thấy.

Bạch Thiếu Hồng quay lại hỏi nhỏ Thuần Ngọc Quyên:

- Cái tên dài dòng này là chất độc gì thế?

Thuần Ngọc Quyên lúc đó đã đỏ hoe đôi mắt vì lo sợ cho phụ thân nên trả lời hết sức ghen ngào:

- Nó không phải chất độc mà là hàng vạn con Miêu Tầm nhỏ xíu.

Bạch Thiếu Hồng “A” lên một cái, trong lòng bất giác cũng đồng cảm lo lắng theo giai nhân tuyệt sắc. Trong thời gian phiêu bạt giang hồ, chàng có nghe đồn đại sơ lược về loại Miêu Tầm này nhưng không tin, hiện tại Công Tôn Chấn công khai hỏi Thuần Ngọc Giao có biết lão là người bộ tộc nào thì chắc chắn là Miêu tộc chẳng sai.

Chính người Miêu nói thẳng ra đương nhiên đây không phải là sự tưởng tượng vô lý. Bạch Thiếu Hồng bất giác rung mình một cái bởi vì trong các thủ đoạn thì Miêu Tầm là thủ đoạn độc ác nhất trong võ lâm.

Trên miền sơn cước quanh năm buốt giá của người Miêu có một loại tầm chỉ nhỏ bằng cây tăm nhưng độc chất thì vô song.

Người Miêu dùng chất có chứa đựng muôn vàn cái trứng li ti của nó, gia giảm vài loại thảo mộc để giữ cho các trứng này đừng nở. Bao giờ gặp máu huyết kích thích nó tự động sẽ biến thành hàng vạn con tầm nhỏ xíu như đầu cây tăm. Trước đó chất nhót thấm vào kinh mạch khiến người trúng độc tê liệt tất cả các cơ quan, chờ đến ngày thứ ba sẽ làm mỗi ngon cho hàng vạn con tầm vừa nở.

Những con tầm độc ác này không những tiêu thụ hết máu huyết mà còn rất thích chui vào tủy xương gặm nhấm cho thỏa thích. Do đó nạn nhân đau đớn vô tả, đau từ trong xương đau ra mà chẳng có mê dược nào làm dịu đi được.

Lúc chết con người chỉ còn lại một tí da thịt, xương cốt vụn nát toàn bộ khiến thân hình giống như cái túi thịt hôi thối, cực kỳ kinh khủng.

Muốn diễn tả tận tuyệt sự kinh khủng này không thể một hai tiếng là xong, do đó giới giang hồ phải dùng cái tên thật dài dòng là Miêu Tầm Tam Nhật Hủy Cốt Độc.

Trong ba ngày chờ đợi cái chết đưa đến bởi những con độc tằm, nạn nhân còn phải chịu đựng sự tuyệt vọng và kinh hoàng cùng tận về tâm lý, không thể sử dụng được võ công, chẳng khác phế nhân ngồi chờ tử thần, thế nên trên giang hồ không còn gì ghê rợn hơn nữa.

Trở lại hiện trường trên Hồng Lô Bình Đài, Công Tôn Chấn cười xong thông thả nói kháy một câu:

- Xin vĩnh biệt vị Tái Gia Cát ngu xuẩn. Bây giờ có biết ra thủ đoạn “lưỡng bại câu thương” của ta lợi hại thế nào thì đã muộn mất rồi.

Thuần Ngọc Giao lẳng lặng đứng im, sắc diện hết xanh lại trắng chứng tỏ trong lòng đang rối loạn vô cùng. Lão đã biết nếu mình liều mạng cũng chẳng xong, bởi vì từ này đến giờ ngấm ngấm vận khí ba lần bốn lượt mà tuyệt nhiên kinh mạch cơ quan chẳng mấy động hay lưu chuyển gì cả.

Thuần Ngọc Giao chợt nhớ một điều xoay qua trầm giọng hỏi nhỏ Đinh Bất Phàm:

- Quý Hồn Y Thánh, người có phương pháp gì cứu chữa được Miêu Tầm Tam Nhật Hủy Cốt Độc không?

Lão đã cứu mạng Bách Ảnh Tiên Tử tất nhiên Đinh Bất Phàm phải hết lòng cứu chữa, ngờ đâu chỉ lắc đầu thở dài một cái:

- Bất cứ độc chất nào ta cũng hóa giải được hết, ngoại trừ Miêu Tầm Tam Nhật Hủy Cốt Độc. Nó không phải là độc chất, mà là sinh vật. Sinh vật thì có sinh vật khác chế. Duy nhất trên dãy Côn Luân có một loại chim chuyên ăn các loại sâu bọ độc gọi là Kim Mao Tước. Ba ngày mỗi ngày ăn một con thì may ra bảo toàn được mạng sống.

Công Tôn Chấn hơi hoảng sợ nhưng trấn tĩnh được ngay, khước miệng cười gian ác:

- Họ Đinh, người thật không hổ danh Quý Hồn Y Thánh nhưng dễ gì bắt được mỗi ngày một con chim mao tước. Vả lại cũng chưa chắc gì giải trừ tuyệt nọc Miêu tầm được đâu.

Đinh Bất Phàm thở dài càng chán nản hơn:

- Người không thấy ta dùng hai chữ may ra sao. Thịt chim Kim Mao Tước có mùi vị khác chế Miêu tầm khiến nó tự động bỏ chạy chứ không diệt trừ, phần còn lại là tùy công lực khu trục của lão Thuần ra sao thôi.

Thuần Ngọc Giao ngăn người ra một chút rồi vái dài Bách Ảnh Tiên Tử một cái:

- Lão phải đi Côn Luân đây, xin Tiên tử bảo trọng sức khỏe.

Tình trạng rất cấp bách nên nói xong Thuần Ngọc Giao dậm bước chạy đi liền.

Võ công đã mất hết nên tốc độ chạy rất chậm, Bách Ảnh Tiên Tử liền gọi lớn:

Đinh Bất Phàm, người theo giúp đỡ Tái Gia Cát đi.

Lão Quý Hồn Y Thánh vội hỏi lại:

- Còn việc kia ai phụ trách?

Bách Ảnh Tiên Tử lạnh lùng đáp lại:

- Ta sẽ tìm người lo liệu sau, tuyệt đối đừng để Tái Gia Cát vong mạng là được.

Trong lúc đó Thuần Vân Quyên vội vàng chạy theo kêu lớn:

- Gia gia, hãy chờ tiểu nhi theo với.

Thuần Ngọc Giao quay lại khiến nàng chợt “ôi chà” một tiếng đầy kinh ngạc.

Hiện tại da mặt Tái Gia Cát không còn trắng trẻo và có nét nho nhã như trước, nó hơi xạm đen và lồi lõm rất khác thường.

Rất nhanh Thuần Ngọc Giao vội quay mặt đi nơi khác lớn tiếng quát:

- Người về đi để mặc ta lo liệu.

Thuần Vân Quyên hết sức kinh nghi nhưng tình phụ tử thâm sâu, ghen ngào trào hai hàng nước mắt:

- Sao gia gia nói vậy, nếu tiểu nhi không phụ giúp được gì thì chúng ta cùng chết một chỗ chứ tiểu nhi rời bỏ gia gia sao được.

Thuần Ngọc Giao vẫn giữ cho khuôn mặt mình khuất lấp gần giọng nói to:

- Ta đã quyết định rồi, người cứ theo ta mới là bất hiếu đấy.

Ngay lúc đó Đinh Bất Phàm đã vọt người tới, mau lẹ choàng ngang hông Thuần Ngọc Giao, lão chỉ hơi xoay lại nói trầm:

- Thuần cô nương nên tuân lệnh là hơn, mọi việc đã có lão phu chu toàn.

Đồng thời với câu dặn dò, Đinh Bất Phàm đề khí nâng Thuần Ngọc Giao bay “vù” xuống Hồng Lô Bình Đài như con chim ưng tha mồi.

Thuần Vân Quyên kinh hoàng la lên:

- Không được, ta quyết phải theo...

Nàng chỉ nói được nửa chừng lập tức phải ngưng lại bởi huyệt Linh Đài sau lưng đã tê dại hẳn đi. Tuy vậy nàng không té ngã, đã có một cánh tay rắn chắc nâng đỡ, đó chẳng ai khác chính là Bạch Thiếu Hồng, chàng ghé tai nói nhỏ:

- Việc này còn nhiều mờ ám, đại muội muội không nên hấp tấp mà nguy đấy.

Hình bóng Đinh Bất Phàm và Thuần Ngọc Giao chớp mắt đã ra xa, thân hình lại tê tái mất hết sức lực nên Thuần Vân Quyên có muốn cưỡng lại cũng không xong.

Nàng ghen ngào nói qua nước mắt:

- Gia gia đi với lão quái kia thì ta yên tâm sao nổi, người đã chẳng giúp đỡ mà lại cản trở là nghĩa lý gì?

Bạch Thiếu Hồng liếc mắt thấy đa số quần hào đang lần lượt giải tán, vừa đi vừa bàn luận xôn xao, Hắc Chu Bang rút lui xong, Thượng Dương Động cũng lập tức hô hàng thuộc hạ mang kiệu lại, sửa soạn bỏ đi thì náo nhiệt còn gì để xem. Chàng bèn hạ giọng trả lời nho nhỏ:

- Chúng ta đi kiếm một chỗ vắng vẻ nói chuyện, tiểu ca ca đoán quyết lão gia chẳng hề hấn gì đâu.

Thuần Vân Quyên tuy chẳng mấy tin tưởng nhưng tất cả đều lơ lửng, đành phải gật đầu sóng vai cùng với Bạch Thiếu Hồng nhảy xuống Hồng Lô Bình Đài.

Hai người chọn hướng Tây là rừng núi thâm u. Không có khách giang hồ đi lại thẳng bước. Địa danh này tuy không nổi tiếng nhưng cảnh vật rất phong nhã tuyệt mỹ, cảnh đẹp mà lòng người ủ rũ băn khoăn thì cũng chẳng ích lợi gì.

Vì vậy cả hai im lặng sóng vai chạy hoài, đến khi trước mắt lấp ló một sơn quán tiêu thụ đơn sơ mới chậm bước lại. Nơi hoang vắng này làm gì có khách vắng lai, chỉ có mấy tiểu phu nghèo khổ dừng chân nghỉ ngơi, chụm đầu vào một bàn uống trà giải nhiệt. Vì vậy Bạch Thiếu Hồng và Thuần Vân Quyên yên tâm bước vào gọi rượu.

Tuy rượu ở đây chua và lạt chẳng ra gì, hai người cũng uống liền mấy chung để vơi bớt tâm sự. Bạch Thiếu Hồng sắp xếp trong đầu óc các việc đã qua, thông thả nói trước:

- Không ngờ tiểu ca ca hứng chí làm bữa vậy mà cuộc thách đấu hôm nay hé mở ra rất nhiều điều bí mật. Có cả Đông Môn Song cô nương lẫn gia gia đại muội muội trong đó, bây giờ nên bàn chuyện nào trước?

Thuần Vân Quyên rất muốn nói về gia gia mình cho bớt băn khoăn, chẳng hiểu tại sao lại buột miệng nói khác hẳn đi:

Đông Môn cô nương đẹp như hoa như ngọc, dĩ nhiên phải quan tâm tới trước là phải rồi.

Xong rồi nàng mới nhận ra câu này có vẻ ghen tương nên chột đỏ bừng mặt mũi, len lén liếc Bạch Thiếu Hồng một cái.

Chàng thiếu niên hiện tại đã khôi phục chân diện rất mỹ mạo, đôi chân mày cứ nhẩn tít, hình như đang lo nghĩ trầm trọng nên chẳng để ý đến việc bóng gió, gật đầu một cái:

- Mọi khúc mắc đều bắt đầu từ việc Bạch Ảnh Tiên Tử bắt cóc Đông Môn cô nương, khởi sự từ đó rất đúng.

Thuần Vân Quyên muốn che lấp sự hổ thẹn của mình, liền chen lời góp ý:

- Theo muội thấy thì Đông Môn cô nương trúng phải tà pháp gì thì phải. Có lý đầu lại đi nhận giặc làm thân mẫu bao giờ.

Bạch Thiếu Hồng đột nhiên “ôi chao” một cái thất thanh, la lớn:

- Đại muội muội nhắc nhở tiểu ca mới nhớ, trước khi chết Đông Môn lão tiên bối có viết lại ba chữ Tô Phu Nhân. Có lẽ ông ta phát hiện ra Bách Ảnh Tiên Tử chính là người hiền thê mất tích mười mấy năm nên mới bị giết hại oan uổng đó. Chính miệng Thuần lão gia cũng nói Bách Ảnh Tiên Tử xuất thân ở Hán Dương. Thảo nào lúc ở Động Đình Sơn, Đông Môn Hóa có vẻ giật mình kinh hãi.

Nhân dịp chàng ngừng hơi, Thuần Vân Quyên lắc đầu xen vào bài bác:

- Tiểu ca ca ước đoán sai rồi. Nếu Tô phu nhân là Bách Ảnh Tiên Tử thì lẽ đâu giết hại phu quân của mình, và dùng tà pháp với ái nữ?

Bạch Thiếu Hồng trầm ngâm suy nghĩ một hồi, tư lự trả lời:

- Nếu lấy căn bản từ Ma Vân Quỷ Tự chúng ta mới có thể giải thích được. Tất cả uẩn khúc rắc rối, tiểu ca ca đã gặp hai vị Thiên Địa Song Quân, người nào cũng có triệu chứng điên loạn. Càng nghiên cứu sâu xa bao nhiêu, mức độ điên loạn càng cao bấy nhiêu, thậm chí quên cả phu thê, bằng hữu.

Thuần Vân Quyên giả vờ giật mình một cái:

- Trời ơi, tiểu ca ca cũng học Ma Vân Quỷ Tự, lỡ mai này... bức hiếp muội thì sao?

Đang ở trong tâm trạng trầm trọng vậy mà Bạch Thiếu Hồng không khỏi cười khì một cái:

- Tiểu ca ca luyện võ công này không phải từ Ma Vân Quỷ Tự mà ra, đại muội muội đừng lo.

Chàng nói câu này cũng không sai lắm bởi vì trong Ma Vân Quỷ Tự vẫn là Càn Khôn Huyền Cơ thật, song chữ nghĩa, yếu quyết loạn xạ mới làm cho người ta điên đảo tâm thần.

Thuần Vân Quyên không cãi hỏi qua việc khác:

- Cứ cho là vậy đi nhưng vẫn không giải thích được mọi chuyện rõ ràng, nhất là những hành động khác hẳn thường nhật của gia gia muội.

Bạch Thiếu Hồng thông thả giải thích:

- Trong lúc Bách Ảnh Tiên Tử giao đấu, bất cứ tiểu ca ca ra chiêu nào lão nhân gia đều hiểu biết. Đến khi chạm trán với Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn thì càng rõ ràng hơn. Lão nhân gia có học qua Ma Vân Quỷ Tự nhưng trình độ vẫn chẳng khác tí nào, có nghĩa là tâm thần... sai lệch hẳn đi. Như vậy mới có thể giải thích được những hành động kỳ lạ vừa qua.

Thuần Vân Quyên tuy thở dài nhưng lắc đầu cương quyết đáp lại:

- Tạm thời muội đành phải chấp nhận ước đoán này của tiểu ca ca nhưng nhất định phải xem xét lại. Gia gia muội mười mấy năm nay không rời khỏi Động Đình Sơn nửa bước. Trung thu năm nào cũng bày tiệc bánh trái thưởng trăng với muội đến khuya, làm sao có dịp học tập Ma Vân Quỷ Tự.

Bạch Thiếu Hồng chột nhớ ra một chi tiết, hốt hoảng nói mau:

- Đại muội muội có chắc chắn lão nhân gia là Tái Gia Cát chân chính không?

Thuần Vân Quyên lạnh cả tóc gáy nhìn chàng nói:

- Lúc đó lão nhân gia xuất hiện đã ghé tai cười nói với muội:

“Hạ Âm Quái Thư Sinh chính là Bạch Thiếu Hồng chẳng sai, tiểu tử này vui nhộn thật”.

Đến lượt Bạch Thiếu Hồng ngẩn người ra than dài:

- Nếu vậy chắc hẳn Bách Ảnh Tiên Tử cũng đã biết chân diện mạo của tiểu đệ đệ, công việc điều tra sẽ càng thêm khó khăn mà thôi.

Thuần Vân Quyên chưa kịp an ủi, Bạch Thiếu Hồng đã quay lại chuyện cũ:

- Điều này mới thoáng qua thì không có gì quan trọng nhưng xét kỹ nó không phải là hành động của một vị Tái Gia Cát danh tiếng trọng vọng. Đến khi lão gia gia ra giao đấu với Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn thì chín phần tiểu đệ đã quyết đoán đó là Tái Gia Cát giả mạo. Ngay cả lúc rút lui diện mạo cũng biến đổi đi một chút và không dám để đại muội nhìn kỹ thì còn nghi ngờ gì nữa, vì vậy tiểu ca ca mới ngăn trở đấy chứ.

Thuần Vân Quyên thầm công nhận chàng rất hữu lý, sẵn tâm trí đang bi thảm òa lên khóc ngất:

- Trời ơi, mười phần gia gia đã bị bọn ác ma giết hại rồi, tiểu ca ca có phương pháp nào tìm ra minh bạch không?

Bạch Thiếu Hồng buồn bã lắc đầu:

- Tất cả đều do Bách Ảnh Tiên Tử nắm giữ, chúng ta phải có cách nào bắt được bà ta mới mong làm vật trao đổi. Việc này đã khó hơn lên trời lại còn vấp mấy vấn đề làm sao tìm ra tung tích Nhị Sát Ma Thần và giải cứu Đông Môn cô nương nữa chứ.

Ốt nào mà ốt chẳng cay, nghe nhắc tới Đông Môn Song, Thuần Vân Quyên không lộ vẻ tức tối nhưng vẫn lườm chàng cười nhạo một cái. Bạch Thiếu Hồng vội vàng đỡ lời:

Đông Môn Hóa vì tiểu ca ca mà vong mạng, còn sống ngày nào tiểu ca ca quyết hoàn thành tâm nguyện tìm cho bằng được ái nữ người mới cam tâm. Đại muội muội đừng cho là tiểu ca ca tham thói nguyệt hoa.

Thuần Vân Quyên thở dài u oán, nàng ôn tồn cất tiếng nói nhỏ:

- Muội đâu dám trách tiểu ca ca. Một lão nhân đi tìm ái nữ, muội mong mỗi tìm kiếm lão gia gia thì hoàn cảnh có khác gì nhau đâu. Lẽ nào lại ghen ghét với Đông Môn cô nương.

Bạch Thiếu Hồng mừng rỡ vãi dài một cái:

Đại muội muội hiểu cho thực hay lắm. Trước hết chúng ta lẳng lặng đến Côn Luân theo dõi Đinh Bất Phàm và... và... kẻ giả mạo gia gia muội xem sao.

Thuần Vân Quyên vừa gật đầu ưng thuận, đột nhiên từ xa có tiếng gọi âm vang cả rừng núi:

- Quyên nhi, người ở đâu.

Cả hai nhìn nhau ngẩn cả người, cứ theo giọng nói thì đây chính là Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao. Có điều chân giả thể nào chưa biết, quyết không phải là Tái Gia Cát vừa bị trúng Miêu Tầm Tam Nhật Hủy Cốt Độc bởi vì giọng nói có nội lực cực kỳ hùng hậu.

14. Lại Thêm Một Tái Gia Cát Xuất Hiện

Bạch Thiếu Hồng nhăn nhó nói mau:

- Chân giả khó lường, chúng ta cứ giả vờ cung kính rồi ngấm ngấm dò xét.

Đại muội muội hãy lấy những việc thực nhỏ nhặt ngày trước mà nhắc lại để quyết đoán chân giả.

Sau khi Thuần Vân Quyên gật đầu xong, cả hai mới chạy ra ngoài sơn quán.

Lời nói chưa tắt đã nghe “vù” một cái, Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao từ góc Tây Bắc lướt đến rất mau. Ông ta lạng người nhìn Thuần Vân Quyên thở phào một cái, diện mạo hơn hử thấy rõ:

- Tạ Ôn trời phạt, hài nhi làm cho ta lo lắng vô cùng.

Thuần Ngọc Giao chợt “ủa” ra vẻ kinh ngạc rồi nói tiếp:

- Lão phu ẩn cư đã lâu thực tình chưa nhận ra thiếu hiệp đây là ai, hài nhi hãy giới thiệu đi.

Thuần Vân Quyên len lén quan sát thấy bộ điệu Tái Gia Cát phe phẩy chiếc quạt giống như thực thì thâm thở nhẹ, hạ giọng trả lời mơ hồ rồi nói qua việc đang thắc mắc luôn:

- Tiểu ca ca họ Bạch tên Thiếu Hồng. Chẳng hay gia gia có biết việc gì vừa xảy ra không?

Thuần Ngọc Giao chợt sầm mặt tỏ ý buồn rầu:

- Ta đã biết cả rồi, tiện đây chúng ta vào sơn quán rồi hãy nói chuyện.

Sau khi ba người đã yên vị, Thuần Ngọc Giao chậm chậm kể lại:

- Cách đây nửa tháng đúng cái ngày hài nhi trở tài nấu món măng trúc hầm vịt, ta còn nhớ như in. Ăn uống xong ta đang định đi nghỉ thì chợt có một bóng đen lướt về phía vườn sau rất khả nghi. Bóng đen này thân pháp tầm thường nên ta không nghi ngại gì, cấp tốc đuổi theo. Ngờ đâu chưa kịp quát hỏi đã bị ám toán hôn mê tức thời.

Những lời dẫn dò của Bạch Thiếu Hồng có tác dụng rất mạnh. Đáng lẽ Thuần Vân Quyên gặp lại gia gia phải cực kỳ vui mừng, nghe chuyện phải hồi hộp lo thay mới đúng. Hiện tại nàng không vui mà cũng chẳng hồi hộp, chặn lời hỏi luôn:

- Họ ám toán gia gia bằng phương pháp gì?

Thuần Ngọc Giao thở dài có vẻ ngượng ngùng:

- Ta bị điểm huyết từ phía sau, nhân vật này võ công cao siêu vô cùng ta chưa nghe tiếng gió thì đã bị ngắt đi rồi.

Thuần Vân Quyên nghiêng đầu hỏi tiếp:

- Dịch nhân cần gì ở gia gia mà phải tốn công bắt sống?

Thuần Ngọc Giao “hừ” một cái hơi lộ vẻ tức giận:

- Ta làm sao biết được, thậm chí diện mạo của địch thủ cũng chưa bao giờ thấy rõ, còn nói gì tới nguyên ủy? Hài nhi hãy kể lại hành động của kẻ giả mạo, từ đó may ra ta có thể suy đoán được một phần.

Thuần Vân Quyên không đi vào chi tiết, vắn tắt kể lại vài câu.

Thuần Ngọc Giao chợt vỗ bàn “bốp” một cái:

- Đúng rồi, thảo nào trong mấy ngày đó bọn địch nhân đối xử với ta rất tốt, lại cho thông thả đi lại ăn uống. Thì ra trong khi tên giả mạo giả vờ ốm nặng để hài nhi không phát hiện ra rồi bọn địch nhân chú ý theo dõi từng cử động tiếng nói của ta để bắt chước cho thực giống.

Thuần Vân Quyên ngăn người ra hỏi nhỏ:

- Cứ cho là như vậy vẫn không thể dựa vào đó để tìm ra nguyên nhân hành động này được.

Bạch Thiếu Hồng từ nãy tới giờ để mặc phụ tử Tái Gia Cát trò chuyện, chàng hững hờ uống rượu hoài nhưng thật ra quan sát không bỏ sót một cử động nào của Thuần Ngọc Giao. Rốt cuộc chẳng có gì đáng ngờ, chàng mới xen vào đỡ lời:

- Theo ý của tại hạ, bọn này định giả mạo tiên bối là có một dự định rất thâm hiểm, chẳng ngờ tại hạ và Đông Môn lão đại hiệp tới phá quấy nửa chừng đành phải chuyển qua điều tra lai lịch của tại hạ. Đông Môn lão tiên bối không muốn tiết lộ nên gánh lấy cái chết oan uổng là vì vậy.

Thuần Vân Quyên liếc chàng một cái, hỏi nho nhỏ:

- Có phải là Thượng Dương Động là thủ phạm việc mờ ám này không?

Bạch Thiệu Hồng hơi bối rối, bởi vì không biết trả lời sao cho tiện. Nếu Tái Gia Cát trước mặt là chân chính thì không nói làm gì, lỡ lão ta lại là người của Thượng Dương Động thì không nên nói lộ ra ý kiến của mình vội.

Không ngờ Thuần Ngọc Giao cười gằn một cái:

- Chắc chắn là bọn ác ma ở Thượng Dương Động không sai, bây giờ chúng ta nên đối phó sao đây?

Bạch Thiệu Hồng trả lời nước đôi:

- Tại hạ tài kém không có kế hoạch nào vẹn toàn, lão tiên bối định sao thì tại hạ sẽ nghe theo làm vậy.

Thuần Ngọc Giao gật gù cười nhạt:

- Hay lắm, ta hành động quang minh chính đại, thẳng thắn xông vào nơi Bách Ảnh Tiên Tử dưỡng thương để tra hỏi, ngươi có dám không?

Bạch Thiệu Hồng rùng mình một cái, mau miệng hỏi lại:

- Tiên bối đã biết rõ chỗ dưỡng thương của Bách Ảnh Tiên Tử rồi ư?

Thuần Ngọc Giao thông thả trả lời một hơi:

- Lúc ta thoát khỏi nơi giam cầm chạy thẳng về Động Đình Sơn thì thấy tiểu trúc thảo lữ vắng lặng không có bóng người thì trong lòng vô cùng kinh hoàng cho số mệnh của Quyên nhi. Ta nghe nói có cuộc ước hẹn ở Hồng Lô Bình Đài liền ngày đêm đi luôn, vậy mà vẫn một bước không kịp vạch mặt tên giả mạo mới thật là tức. Hiện tại ta suy đoán ra một điều, Bách Ảnh Tiên Tử muốn có nơi dưỡng thương gần nhất thì không đâu khác hơn là Nhạc Dương.

Bạch Thiệu Hồng rất kinh ngạc, kêu lên sững sốt:

- Nhạc Dương ư? Địa phương này rộng lớn như thế biết đích xác Bách Ảnh Tiên Tử dưỡng thương ở đâu?

Thuần Ngọc Giao trả lời rất ngắn gọn:

- Ninh Tuế Biệt Phòng của Quỷ Hồn Y Thánh Đình Bất Phàm.

Thấy hai người ngẩn ra ngạc nhiên, Thuần Ngọc Giao chậm chậm nói tiếp:

- Quỷ Hồn Y Thánh có một biệt phòng ngầm dưới đất, đường vào ở phía sau Mãn Xuân Đường ngay trong khu thị trấn đông đúc...

Bạch Thiệu Hồng giật mình nhớ lại căn hậu sảnh đột ngột biến mất khi mình và Đông Môn Hóa đang theo dõi Hoàng Thất Công. Cái giật mình của chàng không qua được đôi mắt tinh nhạy của Thuần Ngọc Giao, lão hạ giọng hỏi nhẹ:

- Thì ra ngươi cũng biết địa danh này rồi ư?

Bạch Thiệu Hồng lắc đầu trả lời hồ hững:

- Tại hạ nghe đồn vậy thôi, còn chính xác như thế nào chắc phải học hỏi nơi tiên bối.

Thuần Ngọc Giao gật đầu, vừa cười nhạt, vừa kể tiếp:

- Ninh Tuế Biệt Phòng cực kỳ bí mật và đầy rẫy cơ quan, Quỷ Hồn Y Thánh dùng nơi đó để mổ xẻ các xác người thí nghiệm y học. Việc này rất ít người trong giang hồ biết đến, hoặc có nghe cũng chẳng biết nó ở đâu. Riêng ta có hai điểm để đoán chắc Bách Ảnh Tiên Tử đang dưỡng thương ở đó. Thứ nhất muốn giả mạo diện mạo của ta tất phải qua bàn tay Đình Bất Phàm nhúng vào mổ xẻ, địa điểm đương nhiên phải là Ninh Tuế Biệt Phòng. Thứ hai Đình Bất Phàm công khai ra mặt đứng về phía Thượng Dương Động tức là đã sửa soạn sẵn một nơi bí mật cho Bách Ảnh Tiên Tử trú ngụ, nơi này vô tình lại rất tốt để bà ta dưỡng thương. Kết cuộc chúng ta bắt buộc phải xâm nhập Ninh Tuế Biệt Phòng mới mong bắt giữ được Bách Ảnh Tiên Tử.

Trong lòng Bạch Thiệu Hồng luôn luôn nghĩ đến đại cừu nhân là Nhị Sát Ma Thần nên hỏi một câu dò xét:

- Tại hạ tự nhận chưa phải là tay đối địch với Tả Hữu Đại lão Tiên, nếu có hai tên ma đầu ở Ninh Tuế Biệt Phòng thì ta nguy mất.

Thuần Ngọc Giao cất tiếng cười nhẹ:

- Bách Ảnh Tiên Tử đã bị trọng thương, Đinh Bất Phàm đi theo lão giả mạo đến Côn Luân, Tả Hữu Đại Lão Tiên nếu có mặt thì đã xuất hiện tại Hồng Lô Bình Đài đầu để cho chủ nhân thất bại đến thế.

Ông ta chép miệng một cái, lời nói có vẻ khích bác:

- Bên mình Bách Ảnh Tiên Tử chỉ còn lại mấy lão Thất Sắc Công, đối với ta không có gì đáng ngại. Người có dám theo xuống Ninh Tuế Biệt Phòng hay không tùy ý.

Không có người ta cũng thừa sức bắt giữ Bách Ảnh Tiên Tử để tra hỏi như thường.

Thuần Vân Quyên lộ vẻ hoảng sợ, run giọng can gián:

- Tuy rằng Ninh Tuế Biệt Phòng không có cao thủ song cơ quan chạp bầy đầy rẫy, hải nhi e rằng nguy hiểm. Gia gia tìm một phương cách khác đi.

Thuần Ngọc Giao lần đầu tiên cười dài rất kiêu ngạo:

- Đinh Bất Phàm có bố trí cơ quan nhiều đến đâu cũng không qua nguyên lý Bát Quái Hợp Xung của ta, hải nhi đừng lo ngại. Hơn nữa ta đã tính toán rất kỹ lưỡng kế hoạch hành động. Chúng ta chia nhau làm hai, ta và hải nhi xông vào cửa tử còn Bạch Thiếu hiệp võ công cao cường thì đi vào cửa sinh. Nếu lỡ bên nào thất bại thì bên kia sẽ dùng Bách Ảnh Tiên Tử để trao đổi thế là xong.

Bạch Thiếu Hồng nghiêm nghị nói lớn:

- Tại hạ một thân dễ xoay sở hơn, xin vào cửa tử mới đúng chứ.

Thuần Ngọc Giao nghe chàng nói vậy tức thì ưng thuận, cười nhẹ có vẻ bằng lòng:

- Trong Bát Quái Hợp Xung có khi tử là sinh, sinh là tử, người không nên cãi vã phí thời gian.

Chẳng còn gì dị nghị, cả ba gọi chủ quán tính toán rồi dùng khinh công lướt thẳng về hướng Nhạc Dương. Thuần Ngọc Giao rất thuần thục địa thế, chỉ đi quanh mấy khúc là đã đến trước cửa Mãn Xuân Đường. Nhìn cửa tiệm đóng im không buôn bán như mọi ngày, Thuần Ngọc Giao cười khẩy một cái:

- Điều này càng chứng tỏ Bách Ảnh Tiên Tử trú ngụ Ở đây. Không có Đinh Bất Phàm đứng chủ trương bà ta chẳng dám để người lạ dòm ngó vào nơi trọng yếu này.

Nói xong Thuần Ngọc Giao phẩy tay ra hiệu cùng vọt lên mái nhà, từ đó vượt qua cái sân sau đến sát bức tường ngăn cách với khoảng rừng cây rậm rạp. Ông ta nghiêng đầu nhìn ngó rất lâu, miệng lẩm nhẩm các bộ vị của Bát Quái Hợp Xung rồi “À” một cái, lớn tiếng quát trầm:

- Hai người chú ý bước đúng các bước chân của ta.

Thuần Vân Quyên sở học không kém Tái Gia Cát, buột miệng kêu nhỏ:

- Thì ra đây là Yểm Nhân Kỳ Trận kết hợp với Thâm Địa Cơ quan.

Nếu nói về bát quái, ngũ hành hay lưỡng nghi tứ tượng thì Bạch Thiếu Hồng còn hiểu nổi. Nhưng cái tên kỳ lạ này chưa từng nghe bao giờ nên chàng ngẩn người ra hỏi luôn:

- Đại muội muội có thể giải thích sơ lược Yểm Nhân Kỳ Trận và Thâm Địa Cơ Quan để tiểu ca ca hiểu chút ít được không?

Thuần Vân Quyên vội vã gật đầu:

- Đương nhiên trước khi vào mật địa, muội muội sẽ giải thích tường tận. Bây giờ cứ bước theo gia gia đã.

Xét theo giọng nói hiện tại nàng có vẻ tin tưởng Tái Gia Cát trước mặt chính là lão gia gia chân chính bởi vì ngoài ông ta ra trên giang hồ chẳng có ai dùng mắt mà phát hiện ra nổi các loại kỳ trận này mau lẹ như vậy.

Bạch Thiếu Hồng đành im lặng chăm chú bước theo bởi vì các bộ pháp cực kỳ phức tạp, sơ hở là sai lầm liền. Thoạt đầu chỉ là các bước theo các hào trong Bát quái thì chưa thấy gì, được một lát tự nhiên mắt của Bạch Thiếu Hồng chợt thấy bức tường từ từ xoay chuyển để lộ ra một cái ngách nhỏ đủ để một người đi qua. Cả ba lần lượt vọt người qua cái ngách thì trước mắt đúng là một khoảng cây cối rậm rạp chứ vẫn chưa thấy hậu sảnh hôm trước đâu.

Thuần Ngọc Giao bắt đầu lại đọc lẩm nhẩm đọc các phương vị đồng thời tiến sang tả ba bước, lùi về mạn hữu năm bước, vừa đúng đối diện với một gốc cây Thạch Nam nho nhỏ. Trong thời gian đó Thuần Vân Quyên lợi dụng giảng giải cho Bạch Thiếu Hồng biết sơ lược:

- Bức tường vừa rồi thực ra chẳng phải liền lạc, cái ngách đó có sẵn nhưng ở quái ly tức là ngách là Trung Hư, ở ngoài hai mắt có một đoạn tường thật bao quanh gọi là Ngoại Hào. Nếu không di chuyển đúng bộ vị thì chẳng bao giờ thấy được cái ngách đó.

Bạch Thiếu Hồng “A” một cái gật gù tiếp lời:

- Thì ra tiểu ca ca thấy bức tường xoay chuyển là ảo, thực sự chính mình xoay chuyển đúng vị trí để có thể nhìn thấy được cái ngách.

Thuần Vân Quyên gật đầu, tỏ rõ vui mừng:

- Tiểu ca ca thông minh lắm, còn trước mặt chúng ta là Thâm Địa Cơ Quan.

Chung một chỗ có hai cảnh vật khác nhau, một về hướng bắc tương ứng với Càn, một xoay về hướng Nam tương ứng với Khôn.

Bạch Thiếu Hồng nhíu mày hỏi nhanh:

- Nếu ta cũng dùng bộ vị Bát Quái Hợp Xung di chuyển qua mặt kia thì có thể thấy được gian hậu sảnh phải không?

Lần này Thuần Vân Quyên lắc đầu:

- Đúng ra thì như thế, riêng Thâm Địa Cơ Quan có bố trí khác đi, cả hai cảnh vật đều đặt trên một cơ quan khổng lồ di chuyển bằng sức nước ngầm. Gia gia muội chỉ cần đi đúng vị trí, bất cứ vật gì trước mặt đều là then chốt phải động cho nó xoay chuyển, khỏi cần chúng ta bước đi.

Ngay lúc đó Thuần Ngọc Giao ngấm nghĩa gốc cây một chút, ông ta vòng tay ôm ngang thân cây cổ sức xoay về phía trái nhưng nó chẳng hề nhúc nhích tí nào.

Thuần Ngọc Giao thở phì một cái xoay lại nói nhỏ với ái nữ:

- Hai nhi đoán sai rồi, đây là Đảo Nghịch Cơ Quan chứ không phải Thâm Địa Cơ Quan.

Chẳng chờ Thuần Vân Quyên trả lời, ông ta nói xong liền vận sức xoay gốc cây về bên hữu, quả nhiên nó nặng nề di chuyển chậm chậm. Gốc cây xoay nửa vòng xong mới có tiếng động rì rầm nổi lên, âm thanh rất khó nhận ra bởi vì nó chỉ thoang thoảng từ lòng đất vọng lên. Bạch Thiếu Hồng giống như bị hoa mắt, thay vào đó là hình dáng của gian hậu sảnh hiện ra mỗi lúc một rõ dần.

Chưa tới một phần ba khắc, hầu như dấu vết của rừng cây chẳng còn sót lại tí nào.

Hiện tại gian hậu sảnh chỉ đóng cửa hờ nên Thuần Ngọc Giao hạ giọng nói nhỏ:

- Chúng ta đường hoàng tiến vào đi. Bách Ảnh Tiên Tử không thể ngờ có kẻ phát hiện ra nơi này đâu.

Cả ba mau lẹ tiếng vào hậu sảnh, chiếc bàn cùng bốn cái ghế hôm nào vẫn y nguyên. Thuần Ngọc Giao đi quanh một vòng xem xét rất kỹ lưỡng rồi chợt nhíu mày than nhỏ:

- Hồng rồi, mấu chốt cơ quan ở đây không bố trí theo Bát Quái Hợp Xung, vì vậy ta tìm hoài mà không ra. Hà, chẳng lẽ tới được đây lại về tay không.

Bất đắc dĩ Bạch Thiếu Hồng phải lên tiếng kể lại:

- Hôm đó Đinh Bất Phàm ngồi ở chiếc ghế này, đột ngột tụt xuống dưới mắt dạng.

Tiền bối hãy thử xem xét nó thật kỹ may ra tìm được mấu chốt cơ quan đấy.

Thuần Ngọc Giao “À” một cái, nụ cười có vẻ châm biếm:

- Thì ra người đã đến đây rồi...

Lão bỏ dở câu nói nửa chừng, nhanh nhẹn cúi xuống quan sát chiếc ghế một hồi, sau đó ngẩng lên nói khẽ:

- Cơ quan này chính là đường lối đi vào Ninh Tuế Biệt Phòng. Nó được chế tạo bằng nguyên lý trọng lực nên chẳng hề có mấu chốt gì cả.

Thuần Vân Quyên mau miệng đỡ lời:

- Chẳng lẽ trình độ học thuật của gia gia cũng chịu bó tay ư?

Thuần Ngọc Giao cười khi một cái:

- Con nhãi này muốn bêu xấu ta trước mặt người lạ không được đâu. Nếu bó tay thì còn xưng danh Tái Gia Cát sao được.

Qua mấy lần sự việc, chính Bạch Thiếu Hồng cũng đã thâm công nhận Thuần Ngọc Giao chính là Tái Gia Cát chân chính. Nếu không phải là ông ta mà là kẻ giả mạo thì làm gì có kiến văn học thuật cao siêu như vậy. Do đó chàng không dám tiến lên dị nghị nữa, im lặng lắng nghe Thuần Ngọc Giao nói tiếp:

- Lát nữa ta sẽ ngồi lên cái ghế này, vận sức dùng Thiên Cân Trục bao giờ đạt được mức độ khoảng hai trăm cân tự động nó sẽ thụt xuống dưới Ninh Tuế Biệt Phòng.

Hai người chờ một chút chiếc ghế sẽ trôi lên, lần lượt theo cách thức đó mà đi xuống.

Nói xong ông ta không để chậm trễ một giây, mau lẹ ngồi vào ghế chuyên tâm vận khí để xuống. Cơ quan này kiến tạo khác hẳn thông thường chẳng hề có tiếng rì rầm hay có dấu hiệu gì đã phát động, chớp mắt một cái như phép biến hình vậy. Nền nhà chỉ còn lại một cái lỗ vuông vức còn chiếc ghế mang theo Thuần Ngọc Giao tụt xuống mau lẹ không thể tưởng tượng được. Chàng bắt giác kêu khẽ:

- Thảo nào hôm đó Đinh Bất Phàm tỏ ra rất ung dung chẳng hề sợ người khác ám hại.

Câu nói vừa dứt thì trước mặt chàng lại hoa lên một cái cùng với tiếng “cách” nho nhỏ, chiếc ghế đã trở lại vị trí cũ từ bao giờ. Bạch Thiếu Hồng xoay qua nói nhỏ với Thuần Vân Quyên:

- Đại muội muội liệu có đủ sức sử dụng Thiên Cân Trục phát động cơ quan nổi không, hay là chúng ta cùng ngồi chung vậy.

Thuần Vân Quyên đỏ bừng cả mặt, bĩu môi một cái:

- Anh hùng toàn giúp đỡ nữ nhi bằng cách đó không sợ thiên hạ gọi bằng tiểu dâm tặc hay sao?

Giai nhân là người kín cổng cao tường mấy chục năm chỉ vui chơi cùng hoa nguyệt tao nhã nên thốt ra ba chữ tiểu dâm tặc không khỏi có chút ngượng miệng.

Mặt hoa lại đỏ thêm một lần nữa vội vàng nhảy tót lên ghế ngồi nhắm mắt cho đỡ hổ thẹn.

Cũng như lần trước thoáng mắt một cái, hình bóng giai nhân đã biến sâu vào lòng đất, khiến Bạch Thiếu Hồng có cảm giác như là vừa bị mất mát thật sự. Chàng chờ chiếc ghế trôi lên là lập tức ngồi vào liền, chỉ muốn thật mau được nhìn lại mặt giai nhân mà thôi. Công lực Càn Khôn Huyền Cơ của chàng tùy tâm khiến dụng ảo diệu vô cùng nên đầu óc vừa nghĩ đến trọng lượng, lập tức toàn bộ chân khí đã dồn xuống hạ bàn nặng như cối đá.

Đã đủ cân lượng đương nhiên chiếc ghế tụt xuống mau hơn chớp mắt, tai chàng nghe tiếng gió “vù vù” khe khẽ là thân hình đã bị chấn động một cái do tốc độ bị ngừng đột ngột. Trước mắt chàng có một cánh cửa nho nhỏ đề bốn chữ đỏ chói:

“Ninh Tuế Biệt Phòng” nhưng hình bóng của Thuần Ngọc Giao và giai nhân biến đâu mất tăm. Tuy biến cố này thoáng thấy không có gì trọng đại, đầu óc của Bạch Thiếu Hồng vẫn lướt qua một cảm giác rất kỳ lạ. Hình như sự nguy hiểm đang báo động trong các kinh mạch vậy.

Đúng lúc chàng đứng dậy, chiếc ghế chột “vút” một cái thẳng lên mặt đất liền, phía sau chỉ còn lại là bóng tối đen ngòm. Duy nhất chỉ có một con đường tiến vào Ninh Tuế Biệt Phòng, vì vậy chàng liêu lĩnh kêu lên nho nhỏ:

- Thuần lão tiền bối, đại muội muội có ở trong đó không?

Từ trong Biệt Phòng có giọng ấm ớ của Thuần Ngọc Giao vọng ra:

- Vào đây mau đi.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ mừng rỡ, thở phào trút mọi nỗi lo âu rồi mau lẹ xô cửa chạy vào. Chàng ngăn người ra như tượng gỗ bởi vì trước mắt chẳng có thể gọi là biệt phòng tí nào. Chính xác hơn đó là một con đường hầm vừa đủ người đi, ánh sáng lơ mơ chỉ soi rõ được vài ba thước, mãi tận cùng dẫn đến đâu chẳng thể nào thấy rõ được.

Điều quan trọng hơn cả là hai người đi trước vẫn không thấy hình bóng mới thực đáng kinh hãi.

Bạch Thiếu Hồng sững sờ tới mức cánh cửa phía sau tự động đóng lại từ bao giờ mà chàng không hay. Đến khi xoay lại thì đã muộn mất rồi, chàng chỉ có thể sờ vào chất gang thép lạnh ngắt, lạnh âm trầm như diện mạo của tử thần vừa mới xuất hiện.

Trong hoàn cảnh tuyệt lộ chàng mới biết tình cảm dành cho Thuần Vân Quyên mạnh mẽ đến mức nào, chàng hoàn toàn không lo sợ cho bản thân mình mà tất cả đầu óc đều suy nghĩ về sự an nguy của Thuần Vân Quyên.

Do đó Bạch Thiếu Hồng nghiêng răng bước dài theo đường hầm, một tay ấn ngực trước ngực để phòng biến cố, tay kia thám sát hai bên vách tường hầm. Toàn bộ đều lạnh lẽo và cứng rắn, dù có gõ thử cũng chẳng âm vọng tí nào. Rõ ràng nơi đây là tử địa nên mới được chủ nhân thiết kế bằng gang thép thật dày dặn như vậy.

Đi được một trượng Bạch Thiếu Hồng chợt nghe tiếng gió máy động sau lưng, cấp tốc xoay người đánh ngược một chưởng, miệng quát lớn:

- Gian tặc, có giỏi thì xuất hiện đi nào.

Trả lời chàng một âm thanh “Ầm” chấn động muốn rách cả màng nhĩ, cả cánh tay gần như gãy vụn bởi đánh trúng cánh cửa thép hạ xuống rất mau. Tiếng gió là do tốc độ của nó rơi xuống, hoàn toàn chẳng có bóng dáng con người xuất hiện khiến không khí càng thêm rùng rợn. Bạch Thiếu Hồng vừa đau buốt gân cốt ở cánh tay vừa chới chạng cả đầu óc vì âm thanh mãi mãi va đập từ vách này sang vách kia không lối thoát. Chàng phải cấp tốc huy động chân khí tỏa ra bảo vệ toàn bộ thân thể, phong hết huyết đạo và thất khiếu rất lâu mới bình tĩnh lại được.

Hiện tại lối trở ra đã bít kín, Bạch Thiếu Hồng biết mình khó thoát khỏi hang hùm đành nghiêng răng bước tiếp. Thêm một trượng nữa diễn biến lại xảy ra y hệt, có nghĩa là chàng tiến đến đâu đường rút lui lập tức bị phong tỏa đến đó, giống như có người vô hình đang theo dõi điều khiển vậy. Lần đầu tiên gặp cảnh tuyệt lộ Bạch Thiếu Hồng không khỏi chán nản ít nhiều, đôi chân cứ đi mà thần trí buông lỏng chẳng còn đề phòng hay chống cự gì nữa.

Hình như người chủ động không muốn giết hại chàng nên hoàn toàn không có nguy hiểm xảy ra trừ những cánh cửa đóng lại liên tiếp sau lưng. Được chừng hơn khắc, phía trước mặt chàng chỉ còn là ngõ cụt, trong khi cánh cửa cuối cùng cũng vừa đóng lại, biến nơi đó thành một phòng giam sâu thẳm, vô phương thoát thân.

Một khi con người bị hủy hoại về tâm trí thì sức lực cũng biến đâu mất hết, Bạch Thiếu Hồng tự nhiên nhũn cả gân cốt ngồi “bịch” xuống nền sắt thép lạnh lẽo, ẩm ướt đầy hơi nước của bùn đất đọng lại. Cái chết càng đến gần bao nhiêu, hình bóng của Thuần Vân Quyên lại càng hiện rõ ràng bấy nhiêu, lẫn lộn với cảm giác hối hận, tức giận, đau thương khôn tả. Bất giác Bạch Thiếu Hồng kêu lên khe khẽ:

- Đại muội muội, Thuần tỷ tỷ. Phải chi chúng ta được chết cùng nhau thì hạnh phúc biết mấy.

15. Âm Mưu Tinh Xảo Đẩy Anh Hùng Vào Tuyệt Lộ

Đột nhiên cánh cửa sắt tối om chợt vang lên một tiếng “cách” nho nhỏ, trong cảnh im lặng ngộp thở này nó lớn như tiếng sấm khiến Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người lên. Trước mắt chàng lộ ra một khoảng mờ mờ to bằng hai bàn tay, vừa đủ để chàng nhận ra một mảnh trắng phát phơ. Âm giọng khàn khàn mệt mỏi của Bách Ảnh Tiên Tử vang lên đỡ lời:

- Người chưa chết được đâu, cả con nhãi Thuần Vân Quyên cũng chưa chết, trừ khi..

Thì ra đó là một cái cửa nhỏ dùng để đưa thức ăn vào, rất thông thường trong các ngục tối. Mảnh trắng phát phơ chẳng phải hiện tượng ma quỷ, chính là mảnh lụa che mặt của bà ta. Tuy đã biết trước nơi đây là hang ổ của Bách Ảnh Tiên Tử, Bạch Thiếu Hồng vẫn không khỏi đau lòng bi thảm. Nhưng suy nghĩ cho kỹ lại nỗi đau lòng không phải do chàng hèn yếu, cũng không phải quá lo cho giai nhân mà là nỗi đau do việc tin tưởng vào Thuần Ngọc Giao Tái Gia Cát.

Chàng chậm chậm hít mấy hơi để trấn tĩnh trước khi hỏi gần:

- Còn tên giả mạo Tái Gia Cát thì sao?

Bách Ảnh Tiên Tử “hừ” nhẹ trong cổ họng:

- Không phải giả mạo, lão ngu xuẩn này tự thị học thuật tinh thông hơn ta cũng bị chung tình trạng như người vậy thôi.

Như con chim bị trúng tên một lần, Bạch Thiếu Hồng vẫn chưa hoàn toàn tin được nhưng không nói ra, hỏi thêm một câu nữa:

- Vừa rồi người nói “trừ phi..” là nghĩa gì?

Bách Ảnh Tiên Tử chợt thở dài nhè nhẹ:

- Ta có thể điểm huyệt người, hạ độc hoặc dùng thủ đoạn tàn khốc rất dễ dàng nhưng muốn để người đầy đủ tâm trí khôn ngoan suy nghĩ một điều. Trừ phi người chịu giao toàn bộ võ công trong Ma Vân Quỷ Tự đã học được thì cả ba mới toàn mạng mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng “A” một cái, thì ra quanh đi quẩn lại Bách Ảnh Tiên Tử chỉ chú tâm khai thác võ công của chàng. Bà ta vẫn tưởng chàng tiếp thu từ Ma Vân Quỷ Tự nên không dám để đầu óc chàng rối loạn, thật sự chẳng nhân đạo gì đâu. Bao nhiêu công lao sắp đặt rất tinh vi của bà ta phải bắt nguồn từ những tin tức cực kỳ chính xác, vì vậy đầu óc chàng chợt sáng tỏ như ban ngày. Chàng cười khẩy rồi nửa như tự nói nửa như nói với Bách Ảnh Tiên Tử:

- Gian xảo tiếp theo gian xảo, vẫn còn cố dấu diếm không phải Tái Gia Cát thì khó mà thương lượng được.

Mảnh lụa che khăn thoáng rung động, Bách Ảnh Tiên Tử không ngờ đầu óc chàng mất tiếp đến thế, chỉ cần một chút suy đoán là mình bạch được sự dối trá của mình. Bà ta thở dài nhè nhẹ:

- Thôi được, Tái Gia Cát giả mạo lần trước cũng như lần này là người của ta cả.

Tuy nhiên Tái Gia Cát chân chính vẫn còn nằm trong tay ta, người ưng chịu viết lại Ma Vân Quỷ Tự thì ta cam đoan sẽ phóng thích toàn bộ liền:

Bạch Thiếu Hồng tự nhiên buột miệng hỏi:

- Người phóng thích luôn cả Đông Môn cô nương có được không?

Bách Ảnh Tiên Tử qua kinh nghiệm không dám quanh co nữa, trả lời thẳng thắn:

- Điều này không thể được, nó là nhi nữ của ta, lý đầu vô lý rời khỏi bàn tay của mẫu thân. Vả lại ta đã truyền thụ toàn bộ Ma Vân Quỷ Tự cho nó, mai này kể tự Thượng Dương Động, không thể khinh xuất dùng làm vật trao đổi được.

Bạch Thiếu Hồng tự nhiên cười hì hì khiến Bách Ảnh Tiên Tử phải dừng lời, ngạc nhiên nhìn chàng. Cười thỏa mãn một hồi, Bạch Thiếu Hồng mới trầm giọng nói:

- Ma Vân Quỷ Tự của ta tiếp thụ là toàn vẹn bản, kỳ trân dị bảo hân hữu đáng lẽ phải đòi hỏi cao hơn nữa mới đúng. Nếu người không ưng thuận thì ta quyết ôm nó xuống tuyền đài vậy.

Bách Ảnh Tiên Tử lặng người suy nghĩ. Thật ra bà ta thừa biết bao giờ con người cũng tham sống sợ chết, chưa chắc địch thủ đã nói thực lòng nhưng nếu lỡ sơ sẩy thì mọi việc hỏng hết ngay. Bà ta xoay chuyển ý nghĩ làm ra vẻ bất cần gạt đầu một cái:

- Thôi được người đã nhận định thì ta đành chịu, sau khi người chết đi nhờ có một nửa Ma Vân Quỷ Tự ta vẫn là vô địch cao thủ trên giang hồ.

Bạch Thiếu Hồng hững hờ đáp lại:

- Người chỉ là đại cao thủ đối với những kẻ hèn kém mà thôi. Trên giang hồ long tiềm hổ phục cỡ như Cung Tào Nghiệp còn vô khối. Hà, chỉ cần nội thân ổn định, chân khí đầy đủ thì khắc phục được ngay võ công trong Ma Vân Quỷ Tự của người.

Lý lẽ của chàng rất hữu lý khiến Bách Ảnh Tiên Tử không bài bác chỗ nào được.

Uy hiếp không xong, hạ thủ thì tiếc bà ta hậm hực “hừ” một cái đầy vẻ tức giận:

- Ta cho người ba ngày để suy nghĩ lại, quá hạn đó ta không còn lịch sự như ngày hôm nay đâu.

Chẳng để Bạch Thiếu Hồng kịp trả lời, sau câu nói cánh cửa lập tức vang lên tiếng “cạch” khô khan, tất cả lại chìm vào bóng tối như cũ. Bạch Thiếu Hồng lắng nghe tiếng bước chân chậm của bà rời đi mà hoàn toàn chẳng thu nhận được một tí âm thanh nào thì lắc đầu thở dài. Rõ ràng tuyệt lộ lạnh lẽo này đã được kiến tạo cực kỳ kín mít, không hề sót một chỗ hở để tù nhân có cơ hội dùng vật dụng lách vào đào khoét.

Bạch Thiếu Hồng chán nản buông mình ngồi dựa vào cánh cửa thở dài. Đột nhiên từ mái góc trong cũng có tiếng thở dài đáp lại khiến Bạch Thiếu Hồng gan dạ đến mấy cũng phải nổi cả da gà, thất thanh rú lên kinh hoàng. Tiếng rú âm vang trong lòng ngực thất rất lâu mới tắt hẳn, sau đó lại trở về im lặng nặng nề như cũ. Bạch Thiếu Hồng run rẩy một hồi lâu, mới trấn tĩnh lại được, lúc này chàng lại cho rằng mình mơ hồ nên tự lẩm bẩm một mình:

- Chắc là thần hồn nát thần tính hoặc tiếng thở dài của ta vọng lại chứ làm gì có ma quỷ trên thế gian.

Chàng vừa dứt lời tiếng thở dài vang lên lại càng lớn hơn. Lần này không thể đổ cho tiếng vọng được nên chàng run bắn trở lại, hốt hoảng quát to:

- Người là người hay quỷ? Ta đã vào tuyệt lộ thì chẳng sợ hãi nữa đâu.

Âm thanh trả lời rè rè như tiếng gió thoảng:

- Không phải người, không ra ma quỷ mới thực khổ sở hơn tất cả hình phạt trên đời.

Đã có tiếng nói lại xác nhận không phải ma quỷ, lúc đó trái tim của Bạch Thiếu Hồng mới hết đập loạn xạ. Chàng thở hít thật lâu giảm bớt xúc động, khe khẽ hỏi dồn mấy câu:

- Các hạ là ai, giả ma giả quỷ dọa dẫm tại hạ là có ý gì? Tại sao vào đây được?

Hiện tại mắt chàng đã quen bóng tối, tâm thần ổn định nên nhãn lực tăng cường rất mạnh, lơ mơ nhận ra trong góc ngực thất quả có một bóng dáng con người, càng giảm bớt sự sợ hãi. Tuy nhiên thay vào đó là một nỗi kinh ngạc lạ lùng chẳng hiểu tại sao nhân vật này vào ngục một cách âm thầm vô âm vô ảnh nên chăm chú lắng nghe trả lời.

Bóng người kỳ dị này im lặng hồi lâu, hình như đang suy nghĩ rất cuộc mới trả lời một vấn đề mà thôi:

- Ta là Đinh Bất Phàm.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn người lên, dù cố nhin cũng phải kinh ngạc la lớn:

- Quỷ Hồn Y Thánh, chẳng phải người đã đi Côn Luân rồi sao?

Bóng đen vẫn theo cách trả lời trước, nghĩa là rất ngắn gọn:

- Tên đó không phải là Đinh Bất Phàm.

Bạch Thiếu Hồng “A” nhỏ, thủ đoạn đội lốt người khác bao giờ cũng được Thượng Dương Động sử dụng thường xuyên, do đó chàng gạt đầu một cái:

- Thì ra là thế, tiền bối mới chính là chủ nhân của Ninh Tuế Biệt Phòng nên mới biết rõ cơ quan đường lối âm thầm vào đây. Nói thực có thay đổi thủ đoạn nào cũng không lung lạc được tại hạ tiết lộ Ma Vân Quỷ Tự đâu.

Lần này bóng đen trả lời được hai câu, đều ngắn gọn như nhau:

- Ta không phải người của Bách Ảnh Tiên Tử, Ma Vân Quỷ Tự là gì?

Bạch Thiếu Hồng sững người ngạc nhiên, ấp úng hỏi lại:

- Vậy thân phận tiền bối ra sao?

Âm thanh bóng đen vẫn rì rào nhưng có pha lẫn vẻ u oán khôn tả:

- Ta là một kẻ vô phúc nhất trên đời, vất vưởng sống không ra sống, chết chẳng được toại nguyện.

Bạch Thiếu Hồng đã hoàn toàn tỉnh trí, hạ giọng hỏi trầm:

- Tiền bối có thể nói rõ ra được không, từ nãy tới giờ tại hạ chẳng hiểu tí gì cả.

Bóng đen tự nhận mình là Đinh Bất Phàm lẩm nhẩm luôn năm sáu câu trong miệng “có nên nói ra không, có nên nói ra không” rồi lại im lặng khiến Bạch Thiếu Hồng dở khóc dở cười. Chàng nhận ra mình càng hỏi càng thêm rối loạn nên quyết định thi gan không thêm hỏi nữa.

Thời gian nặng nề trôi qua rất mau, chợt cánh cửa lại vang lên tiếng “cách” do lỗ hổng mở ra. Từ ngoài vất vào một cái gói nhỏ, hai âm thanh “bịch”, “cách” gần như vang lên một lần, ngực thất trở lại tối đen như cũ. Trong chớp nhoáng có tí chút ánh sáng đỏ Bạch Thiếu Hồng liếc mắt nhìn vào góc ngực thất một cái. Chàng ngẩn ngơ tới mức chết cứng cả người bởi vì trong góc ngực thất hoàn toàn chỉ là một màu sắc lạnh trắng rỗng, bóng đen Đinh Bất Phàm đã biến mất tự bao giờ.

Chàng mò mẫm tìm cái gói giấy, thì ra trong đó có hai cái bánh bao là bữa ăn của Bách Ảnh Tiên Tử thí cho, hoàn toàn chẳng có nước hay rượu gì cả. Điều đó chứng tỏ bà ta vẫn chưa nguôi tức giận với sự từ chối của Bạch Thiếu Hồng. Chàng cầm một cái bánh lên hỏi bữa:

- Tiền bối có cần ăn tí gì không?

Ngờ đâu âm thanh của Đinh Bất Phàm lại vang lên rì rào, giống như vẫn còn ở đó mới thực kỳ lạ vô cùng:

- Ta chẳng phải là người, không cần thức ăn.

Bạch Thiếu Hồng cười khổ lắc đầu mấy cái:

- Không phải là người cũng không phải ma quỷ, thực tình tại hạ chẳng hiểu ra sao.

Xin thứ lỗi, tại hạ phải ăn để kéo dài mạng sống may ra mới có cơ hội thoát thân được.

Đinh Bất Phàm chợt cao giọng hỏi:

- Người muốn thoát thân bằng bất cứ giá nào ư?

Đã có kinh nghiệm Bạch Thiếu Hồng thận trọng trả lời:

- Đúng vậy, tuy nhiên điều kiện này không trái với đạo nghĩa giang hồ hoặc tàn ác vô cớ mới được.

Đinh Bất Phàm im lặng một chút rồi hỏi lại:

- Ta muốn có trái tim Quách Đại Cổ có gọi là trái đạo nghĩa võ lâm hay không?

Chỉ cần hai chữ trái tim đã làm cho Bạch Thiếu Hồng nhảy dựng lên ba tấc, thất thanh hỏi lớn:

- Quách Đại Cổ là ai? Tiền bối cần trái tim hấn để làm gì?

Âm thanh Đinh Bất Phàm rì rào như tiếng oan hồn sống dậy đòi mạng:

- Quách Đại Cổ có ngoại hiệu Nhị Sát Ma Thần, lão chính là người vừa hóa trang thành Thuần Ngọc Giao dẫn dụ người vào Ninh Tuế Biệt Phòng đó.

Bạch Thiếu Hồng lại bị một phen gần như chết sững vì sững sốt, miệng lẩm bẩm gần như người điên khùng:

- Trời ơi, đại địch Nhị Sát Ma Thần chính là Đinh Bất Phàm, sau đó lại là Thuần Ngọc Giao hay sao. May mà...

Đến đây chàng dừng lại kịp thời không nói chọn câu “may mà lão ta chưa biết mình cố tâm tìm kiếm trả thù, nếu không mấy lần thân cận đã thừa sức đập chết mình từ lâu rồi”. Bóng đen nghe chàng lẩm nhảm vội vàng cắt lời:

- Người đã minh bạch thì ta chẳng giấu nữa, hiện giờ trái tim của ta đang là trái tim của Quách Đại Cổ, nếu có đòi lại cũng chẳng phải tàn ác và trái đạo nghĩa vô lâm chút nào.

Bạch Thiếu Hồng đi từ kinh ngạc này đến sững sốt kia, tâm thần có lúc mơ hồ tưởng rằng mình đang mơ ngủ, do đó luôn miệng lẩm nhảm:

- Trái tim nào của ta, trái tim nào của Quách Đại Cổ, chẳng lẽ một trái tim thay đổi cho hai người?

Bóng đen Đinh Bất Phàm thở dài thườn thượt, lớn tiếng hơn một chút:

- Không nói từ đầu thì người không thể hiểu nổi, hãy im lặng nghe ta kể đây.

Câu này hơi dài nên Đinh Bất Phàm nói xong lập tức thở hổn hển như người mới chạy mười dặm vậy. Tuy tâm trí Bạch Thiếu Hồng đang hỗn loạn, chàng cũng vẫn nhận ra có điều khác lạ vội vàng lắng nghe bóng ma Đinh Bất Phàm kể chuyện rì rào:

- Ta lập ra Ninh Tuế Biệt Phòng chuyên về mổ xẻ xác người là có ý định đặc biệt.

Bắt đầu từ Y Kinh của Thái Thượng Ông, ngày nọ ta đọc bộ y kinh này có một câu mà ta nhớ hoài:

“Tâm bao giờ cũng hủy diệt trước gân xương, do đó giữ được tâm thì sẽ trường thọ, bất tử”. Nó ám ảnh ta suốt ngày đêm, đến khi nổi danh Quỷ Hồn Y Thánh vẫn không nguôi ngoai. Nhờ vào y nghiệp ta tích trữ có đến hàng vạn hàng muôn nén vàng, tính ra phú gia cũng khó địch. Càng giàu bao nhiêu sự tiếc nuối đời sống càng cao bấy nhiêu, gọi là tiếc của không muốn nhắm mắt là vậy.

Lời dẫn nhập chưa có gì ghê rợn vậy mà Bạch Thiếu Hồng đã hồi hộp toát cả mồ hôi ướt áo, có lẽ tính chất kỳ bí hơn là máu rơi thịt nát. Đinh Bất Phàm giống như người hen suyễn, giọng nói đã nhỏ rì rào cứ một hai câu lại ngắt quãng để thở dốc một hồi khiến chàng phải lắng nghe chăm chú mới không bỏ sót chi tiết.

Đến đây Đinh Bất Phàm “hà” một cái, chậm chạp kể tiếp:

- Ta ngày đêm nghiên cứu cơ thể thực tế thấy lời ghi chú của Thái Thượng Ông rất chính xác bèn chế ra thủ pháp “Chuyển Mạch Kích Tâm” hết sức kỳ bí. Vì vậy một ngày Ninh Tuế Biệt Phòng có đến năm ba cái xác được ta phanh ra xem xét, rốt cuộc vẫn chưa dám quyết đoán “Chuyển Mạch Kích Tâm” thủ pháp có hiệu dụng hay không.

Bạch Thiếu Hồng nhú mày không hiểu, vội vàng ngắt lời hỏi luôn:

- Tiền bối đã chế tạo ra thủ pháp này, sao lại nghi ngờ nó không hiệu dụng?

Đinh Bất Phàm cười rề rề trong cổ họng:

- Lý thuyết thì rất hay song nếu như chưa áp dụng vào người khác ta đâu dám liều mạng. Tiếc rằng người sống khỏe mạnh có ai chịu hiến thân, do đó ta cứ lần lựa hoài không xác quyết có nên sử dụng thủ pháp “chuyển mạch kích tâm” hay không.

Lão ngưng lời để thở rồi thì thảo kế tiếp:

- Một ngày nọ Đại Sát Thiết Đầu Độc chạy đến thỉnh cầu ta chữa cho Nhị Sát là Quách Đại Cổ. Ta không hỏi nguyên ủy chỉ biết là họ Quách trúng Tội Tâm Chương thì mừng rỡ vô cùng. Con bệnh đúng với mong ước chờ đợi nên ta nhận lời liền.

Bạch Thiếu Hồng “A” một cái nhưng không ngắt lời. Biểu hiện của chàng chỉ chứng tỏ đã nghe qua Tội Tâm Chương mà thôi. Loại chương pháp này bất cứ đánh vào đâu đều không để lại vết tích, trong thời gian một ngày một đêm nó hủ nát thành bọt nước ngay.

Hình như biết ý của Bạch Thiếu Hồng, Đinh Bất Phàm thông thả nói rõ chi tiết:

- Lúc đó đã qua ba ngày trái tim của Nhị Sát đã tiêu tan chẳng còn hy vọng gì cứu chữa nữa nhưng ta nhân cơ hội đó mổ xẻ quan sát toàn bộ kinh mạch và gân cốt của Nhị Sát. Quả nhiên nhờ chân khí bảo hộ tất cả đều ở trong tình trạng có thể cứu vãn được. Ta bèn nhờ Đại Sát điểm huyết tên đệ tử dừng để trái tim hẳn ngừng đập, lấy đó thay vào cho Nhị Sát luôn.

Bạch Thiếu Hồng rợn cả tóc gáy, tuy chỉ là một câu nói hờ hững của Đinh Bất Phàm cũng đủ diễn tả hết bao nhiêu bí mật tàn ác. Điều thứ nhất là Đinh Bất Phàm không biết võ công nên mới phải nhờ Đại Sát điểm huyết, điều thứ hai lão họ Đinh này tham lam cuộc sống trường thọ nên mất cả lương tri sẵn sàng giết chết đệ tử để cung phụng cho ý đồ độc địa.

Đinh Bất Phàm đang hăng hái hồi tưởng quá khứ không hề để ý gì đến sự im lặng của chàng, đều giọng kể tiếp:

- Hà hà “Chuyển Mạch Kích Tâm” của ta chẳng khác phép tiên, sau khi thay tim Nhị Sát Quách Đại Cổ chỉ cần dưỡng thương non tháng đã có thể đi lại được. Tuy nhiên vì tên đệ tử của ta thể chất ngu độn nên võ công của Nhị Sát kém hẳn đi một nửa. Trong lúc trò chuyện một lần ta có nghe bệnh nhân Nhị Sát than thở. “Giá như được thay trái tim của Tái Gia Cát hay Du Hồn Quý Vương thì hay biết mấy. Chỉ ít cũng bằng trái tim của ta mới xứng đáng”.

Đinh Bất Phàm hừ nhẹ một cái:

- Ta cứ tưởng con người từ cõi chết trở về may mắn rồi, lời nói chỉ là than chơi mà thôi nên bỏ qua không để ý tới. Ngờ đâu Đại Sát sắp đặt mưu đồ, luôn luôn dùng lời khen ngợi ta tận mây xanh và hỏi han về “Chuyển Mạch Kích Tâm” hoài. Ta cũng đang lúc phấn khởi cực độ nên đã thật tình dẫn giải từng ly từng tí. Hỡi ơi, ngay sau đó...

Bạch Thiếu Hồng không sao nín nổi sự mai mỉa của kẻ cấp gặp bà già, Đinh Bất Phàm ác độc bao nhiêu thì Đại Sát Thiết Cầu Độc địa thâm trầm bấy nhiêu. Chàng nhanh miệng đỡ lời:

- Chắc chắn Đại Sát bắt ngờ điểm huyết tiền bối rồi lấy trái tim thay cho Nhị Sát phải không?

Đột nhiên Bạch Thiếu Hồng nhảy bắn lên cao nửa thước la lớn rồi nói luôn:

- Trật rồi, tiền bối đã bị lấy mất trái tim thì làm gì còn sống được đến ngày nay, họa chắc là hồn ma bóng quế mới đúng.

Tuy đã nói chuyện với nhau hằng nửa ngày trời, nói đến mấy chữ hồn ma bóng quế, Bạch Thiếu Hồng vẫn không khỏi rung mình một cái. Đinh Bất Phàm buồn bã thở dài:

- Không trật đâu, đúng ra ta đã thành cát bụi từ lâu song trước đó ta đã uống quá nhiều Thiên Niên Sâm, Tuyết Sâm, Hà Thủ Ô toàn là thảo dược quý giá, nên kinh mạch vẫn còn thoi thóp. Đại Sát thấy việc kỳ lạ ngoài sức tưởng tượng nên tò mò truyền cho ta một chút chân khí kích thích các kinh mạch hoạt động cùng bằng bố lông ngực không để máu huyết chảy ra nữa.

Không riêng gì Đại Sát, Bạch Thiếu Hồng nghe cũng “Ồ chà” thực to, kinh hoàng hỏi luôn:

- Thế là tiền bối sống từ đó đến nay mà không có trái tim trong người ư? Lấy gì lưu chuyển máu huyết nuôi cơ thể?

Đinh Bất Phàm trả lời bằng một giọng cực kỳ buồn bã và đau khổ:

- Máu huyết của ta không lưu thông nhưng thân thể vẫn sống tiêm sinh, đó mới là điều đau khổ nhất trần gian. Từ này tới giờ nói chuyện với người đã là một cực hình một mối đối với ta, lại phải tránh né người đưa thực phẩm thì có sung sướng gì đâu.

Bạch Thiếu Hồng chợt nhớ đến sự biến mất hết sức mau lẹ và kỳ lạ lúc nãy, vội hỏi luôn:

- Tiên bối di chuyển bằng cách nào mà mau lẹ vậy?

Đinh Bất Phàm lần đầu tiên cười khê:

- Hiện tại dụng ngón tay ta cũng khó nhọc mới cử động nổi, may mà trước kia ta đã bố trí một Thi Bàn nên bây giờ mới có thể di chuyển khắp nơi trong Ninh Tuế Biệt Phòng này được.

Bạch Thiếu Hồng đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên nọ. Tâm trí cực kỳ hoang mang nhưng cũng hiểu ra mọi việc. Có lẽ Đinh Bất Phàm cố gắng ít cử động bao nhiêu càng kéo dài cuộc sống thoi thóp bấy nhiêu, chờ dịp báo thù rửa hận Nhị Sát Ma Thần. Thi Bàn chắc là một mảnh sắt chạy trên các trục định sẵn, đường lối tỏa ra khắp Ninh Tuế Biệt Phòng, trước kia có công dụng chuyên chở các xác chết phục vụ nghiên cứu, bây giờ hóa ra thành công cụ để Đinh Bất Phàm đi lại. Thảo nào chỉ trong chớp mắt lão ta đã biến mất hết sức mau lẹ.

Trong khi Bạch Thiếu Hồng gật gù suy nghĩ mọi việc, Đinh Bất Phàm cố gắng lấy hơi nói to:

- Sở dĩ ta kéo dài kiếp sống thừa là để chờ đợi cơ hội này đây. Người đã biết rõ thì có ưng thuận lấy lại trái tim cho ta không?

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng gật đầu ngay, vừa hoàn thành ý nguyện cho Đinh Bất Phàm vừa diệt trừ được một cừu nhân. Lão quái y thấy vậy vui mừng nói nhanh:

- Hay lắm, người hãy ngồi đây, ta sẽ đưa người đến chỗ Nhị Sát.

Cái cảnh phải ngồi chung với một thân thể lạnh ngắt không có trái tim khiến Bạch Thiếu Hồng rùng mình, đành phải nghiêng răng thực hành. Bây giờ âm giọng rì rào của Đinh Bất Phàm sát bên tai nên nghe rõ hơn nhiều:

- Ngồi thật vững vào nhé, ta sẽ phát động Thi Bàn chạy khá mau đấy.

Bạch Thiếu Hồng không ngại việc này, chỉ dồn ba thành công lực chân khí Càn Khôn Huyền Cơ xuống hạ bàn là thể ngồi vững chắc như thành đồng vách sắt nhưng chàng thắc mắc hỏi một câu nữa:

- Thi Bàn này có thể di chuyển đến chỗ Bách Ảnh Tiên Tử hoặc nơi giam giữ Thuần cô nương không?

Đinh Bất Phàm gật đầu nhưng không để cho chàng nói thêm, đột nhiên thân hình chàng giật nhẹ một cái, tự động lướt đi vùn vụt. Tất cả đều tối om nên mắt chàng không nhìn thấy tốc độ của Thi Bàn nhanh đến mức nào nhưng thoáng mắt nó đã giật lại một cái rồi ngừng hẳn. Bạch Thiếu Hồng ngơ ngác “ủa” một cái:

- Sao vẫn tối tăm thế này, tại hạ chẳng thấy gì cả.

Đinh Bất Phàm vội suyt nhẹ:

- Chúng ta đang ở cận nơi giam giữ Thiết Cầu Độc đó, chỉ cách một bức vách mà thôi. Người vận đầy đủ công lực sẵn sàng đi, lúc nào ta hô “đánh” cùng lúc với việc phát động Thi Bàn chạy vào là phải xuất thủ ngay lập tức mới kịp.

Bạch Thiếu Hồng nghe lời, vận toàn bộ chân khí Càn Khôn Huyền Cơ vào song chưởng chờ đợi. Tuy nhiên chàng cố hỏi thêm một câu nữa:

- Nhị Sát Thiết Cầu Độc cũng bị Bách Ảnh Tiên Tử giam giữ hay sao?

Đinh Bất Phàm có vẻ nóng nảy, cau có trả lời:

- Bà ta vẫn để Nhị Sát đội lốt Thuần Ngọc Giao để còn lừa gạt người nữa. Đã giả mạo thì phải giả cho trót tức là giam giữ cạnh ngục thất của Thuần cô nương chứ sao.

Bạch Thiếu Hồng “À” một cái kinh hãi vô cùng, nếu không có Đinh Bất Phàm thì vẫn mắc lừa Bách Ảnh Tiên Tử như thường. Kẻ thù đội lốt Thuần Ngọc Giao ngày đêm ở sát bên mình thì hậu họa khôn lường và lão muốn lấy tính mạng của mình lúc nào mà không được. Càng kinh hãi bao nhiêu, chàng càng cảm tức bấy nhiêu, đưa cao song chưởng gần giọng nói trầm:

- Bọn ác ma thực là xảo quyệt, tại hạ quyết một chưởng đánh chết tươi Nhị Sát mới hả giận. Tiên bối mau phát động Thi Bàn đi.

16. Máu Rơi Ở Ninh Tuế Biệt Phòng

Vách sắt trước mặt Bạch Thiều Hồng đột nhiên mở lên rất mau, đồng thời Thi Bàn giật mạnh một cái đưa người chàng lướt qua khoảng hở đó liền.

Chàng đã biết đại địch Nhị Sát Thiết Cầu Độc võ công không phải tầm thường nên cấp tốc vọt người đẩy song cửa ra ồ ạt, miệng quát lớn:

- Ác ma nộp mạng đi.

Nơi giam giữ Nhị Sát hơi mờ mờ tối nên chàng nhận rõ bóng dáng của lão lom khom ngồi xoay lưng lại, thực là tiện lợi vô cùng. Vì vậy song cửa đánh ra nữa chừng chàng còn tận lực nhấn thêm một cái cho chắc ăn. Nghe tiếng gió Nhị Sát tất nhiên phải quay lại nhưng không thể nào trở tay kịp, lão thất thanh kêu rú “ôi chà” một tiếng thì cửa lực đã tới trước ngực rồi.

Âm thanh thót khiến Bạch Thiều Hồng chớp nhoáng biết ngay không phải là Nhị Sát Cầu Độc. Dù là ai khác vẫn không thể vô cớ giết người được nên chàng kinh hoàng tới cực độ, cấp tốc sử dụng chiêu “Lôi Đảo Thiên Thanh” chuyển đổi chân khí đánh ngược lên trời. Tiếc là chân khí Càn Khôn Huyền Cơ có tùy tâm thu phát đến đâu trong trường hợp cự ly quá gần vẫn không thể chuyển hướng toàn bộ. Do đó bảy phần tuy đã đánh trúng trần nhà ngực thất phát ra tiếng “Bùng” chói tai, vẫn còn lại ba phần đánh trúng ngực nhân vật kia.

Ngực thất vang lên tiếng rú dài sau âm thanh “Bốp” ghê rợn của cửa lực đập vào da thịt, thân hình người này lại một phen kêu lên tiếng rắc bởi đà hất quá mạnh đập luôn vào vách đá thì chịu sao cho nổi. Vì vậy lúc Bạch Thiều Hồng thân hồi được chân khí, người vô tình thọ thương kia đã trở thành một cái xác bất động nằm trong góc ngực thất.

Hoàn toàn chưa nhận diện được là ai, Bạch Thiều Hồng vẫn kinh hoàng la lên:

- Trời ơi không phải Nhị Sát mất rồi, tiền bối lầm lẫn thật tai hại.

Trong đầu chàng có hơi hối hận vì đã đánh chết người vô tội nhưng hai tiếng tai hại chủ ý lo lắng nhiều hơn bởi việc sát nhân sẽ kinh động đến Bách Ảnh Tiên Tử và Nhị Sát Ma Thần. Chẳng bao giờ còn cơ hội thứ hai dễ dàng được nữa. Vừa la hoảng chàng vừa xoay người nhìn Đinh Bất Phàm, ngờ đâu cả người chết cứng như bị sấm sét đánh trúng. Hình bóng Đinh Bất Phàm chẳng còn thấy đâu nữa, chỉ trở lại một khoảng trống tối tăm.

Bạch Thiều Hồng trấn tĩnh rất mau, vọt người đến vị trí vách sắt vừa mở ra dùng tay sờ soạng quan sát. Quả nhiên trên vách sắt có hằn rõ một cánh cửa thật nhưng chỗ tiếp giáp rất khít khao và trơn láng. Bạch Thiều Hồng muốn vận lực nâng lên cũng không có chỗ nào bấu víu, lại thêm dùng cửa lực chưa chắc đã phá vỡ được tấm sắt thép dày dặn như vậy.

Ngay lúc đó âm thanh Bách Ảnh Tiên Tử nho nhỏ vang lên:

- Bạch tiểu tử ngươi đừng mong mỗi vô ích, có phá vỡ cánh cửa đó cũng chỉ trở lại ngực thất vừa rồi là cùng. Tốt hơn hết hãy xem Thuần cô nương đã vong mạng chưa...

Những tiếng sau cùng Bạch Thiều Hồng không còn tâm trí đâu để ý, đầu óc đã bị một khối kinh hoàng tột độ xâm chiếm gần như tê liệt hẳn. Tuy vậy phản xạ tự nhiên kích thích lời nói thốt ra miệng:

- Trời ơi, người bị ta đánh chính là Thuần tỷ tỷ ư?

Bạch Thiều Hồng gào lên một tiếng thảm thiết, thân hình lộn ngược một cái không cần nhắm, vẫn nhảy đến góc tối rất chính xác. Hiện tại ở cự ly gần chàng liền nhận ra màu áo xanh của Thuần Vân Quyên thường mặc, tuy bất động nhưng đường cong uyển chuyển của nữ nhân không thể nào lầm lẫn được.

Lòng chàng nổi lên biết bao nỗi bi hận lẫn đau xót điên cuồng nhưng vẫn còn một chút sáng suốt để nhận ra có gào khóc cũng vô ích mà thôi. Trước tiên phải tận lực cứu chữa cho nàng trước đã mặc dù thân thể của Thuần Vân Quyên đã lạnh giá như băng. Ngón tay của chàng để trước mũi nàng không hề nhận ra một tí hơi thở mong manh nào chứng tỏ giai nhân đã chết ngay từ lúc trúng phải cửa lực.

Hai mắt của Bạch Thiếu Hồng đỏ ngầu vì nước mắt và uất ức, hiện tại đang ở trong bóng tối nó vẫn sáng quắc một cách ghê rợn, thù hận không bút mực nào tả xiết.

Tuy biết rằng vô vọng, Bạch Thiếu Hồng vẫn cố gắng còn nước còn tát, mau lẹ dùng cả hai tay đè vào huyết Linh Đài.

Chân khi Càn Khôn Huyền Cơ mấy lần xông phá đều bị dội ngược trở lại chứng tỏ kinh mạch đã ngừng hẳn nhưng chàng nhất quyết không chịu ngừng, toan tận lực kích thích một lần nữa.

Âm giọng Bách Ảnh Tiên Tử chợt thở dài khe khẽ:

- Tình ý của người đối với Thuần cô nương sâu đậm thật nhưng có là thần tiên cũng chẳng cải biến được đâu. Trừ phi nhờ tới Quỷ Hồn Y Thánh.

Nhắc tới tên lão già đại ác này Bạch Thiếu Hồng chợt gào lên như hổ rống:

- Thì ra tên Đinh Bất Phàm cũng là tay sai của người, hiện giờ lão ta ở đâu?

Bách Ảnh Tiên Tử ngập ngừng hỏi lại:

- Lão vẫn ở cạnh ta, người hỏi để làm gì?

Bạch Thiếu Hồng mau lẹ nói thẳng ý nghĩ của mình ra, âm thanh lẫn với tiếng cười khàn khặc thật ghê rợn:

- Ta bằng lòng đổi toàn bộ Càn Khôn Huyền Cơ lấy mạng sống của lão họ Đinh.

Chàng nghe rõ ràng tiếng kêu hoảng của Đinh Bất Phàm nhờ vào âm giọng rì rào của lão nên nhanh miệng quát lớn:

- Điều này quá dễ dàng, người hãy hạ thủ lão đi.

Bách Ảnh Tiên Tử không trả lời, chắc hẳn trong lòng hơi phân vân suy nghĩ.

Âm giọng của Đinh Bất Phàm chợt rí rít kêu lên:

- Tiên Tử đừng nghe lời hắn, chúng ta đã lập kế hoạch này thì chắc chắn thành công rồi. Sau khi Tiên Tử giết thuộc hạ hắn nuốt lời tự tận thì sao?

Quả nhiên lão Đinh thuyết lý rất khéo, Bách Ảnh Tiên Tử chợt cười hì hì:

- Suýt nữa thì ta mắc hãm người rồi, xem ra tiểu tử thủ đoạn cũng chẳng vừa chút nào.

Bạch Thiếu Hồng tuy thất vọng vẫn cố lung lạc một lần cuối, chàng thở dài cho có vẻ thành thực hơn:

- Ta tuy vô tình mắc phải ám kế của người nhưng Thuần tỷ tỷ đã chết thì ta hoàn toàn chẳng muốn sống nữa. Người đã chết thì thị phi không còn, vô công chẳng ham muốn, chỉ còn một tâm nguyện là cùng chết với Đinh lão tặc. Ta thật sự muốn trao đổi Càn Khôn Huyền Cơ lấy mạng lão chứ không lừa dối người đâu.

Đến lần thứ hai nghe danh hiệu Càn Khôn Huyền Cơ, Bách Ảnh Tiên Tử mới hiểu ra, kêu lên vui mừng:

- Thì ra vô công trong Ma Vân Quỷ Tự tên là Càn Khôn Huyền Cơ. Ha ha, cái tên đẹp thực, kỳ bí thực, bao nhiêu năm nay ta luyện tập nó mà không biết thì thiếu sót hoài là phải lắm.

Bạch Thiếu Hồng nén giận lạnh lùng nói tiếp:

- Điều này chứng tỏ ta thành tâm đánh đổi. Người vẫn không dám xuống tay hạ thủ thuộc hạ sao?

Bách Ảnh Tiên Tử ngừng cười, vui vẻ đáp lại:

- Giết người làm gì trong khi có thể cứu người được.

Bạch Thiếu Hồng hơi sững sốt, tưởng mình nghe lầm nhưng ngay lúc đó Bách Ảnh Tiên Tử đã chậm rãi nói luôn:

- Với công lực của người, ta và Đinh Bất Phàm đã đoán biết thế nào một chưởng cũng lấy mạng Thuần Vân Quyên, chúng ta sửa soạn sẵn một loại thuốc hồi sinh gọi là “Cải Tử Tiên Đơn” hiệu lực như thần. Người càng chép kinh văn mau lẹ chừng nào thì giai nhân càng sống lại mau chừng ấy.

Bạch Thiếu Hồng khó mà tin được, ngăn người hỏi lại:

- Ta viết toàn bộ Càn Khôn Huyền Cơ phải mất năm bảy ngày, e rằng sẽ muộn mất. Người hãy cứu sống Thuần tỷ tỷ trước có được không?

Bách Ảnh Tiên Tử cười khẩy trước khi trả lời:

- Cải Tử Tiên Đơn còn gọi bằng cái tên dài dòng là Cốt Tử Vị Khô Thần Dược, miễn là xương cốt chưa thành bộ xương khô là có thể cứu được, người đừng lo về thời gian.

Bạch Thiếu Hồng chưa tin tưởng mấy, trầm ngâm hỏi thêm một câu:

- Thượng Dương Động đã có cải tử tiên đơn thì ba lão trong Thất Sắc Công đâu có vong mạng như thế?

Bách Ảnh Tiên Tử cất tiếng cười kiêu ngạo:

- Cả đời Đinh Bất Phàm lao tâm tổn lực mới luyện được hai viên Cải Tử Tiên Đơn, một đã cho lão dùng để duy trì thân xác không có trái tim. Đáng lẽ một viên để dành cho ta gặp lúc nguy cấp nhưng vì Càn Khôn Huyền Cơ ta phải hy sinh bày ra kế này.

Hà, con nhãi họ Thuần phước đức mười đời mới được hưởng nó, bọn Thất Sắc Công hèn kém đòi hỏi thế nào được.

Thì ra tất cả đều là sự thực, Đinh Bất Phàm quả không có trái tim trong ngực nên cử động không có tí giả trá nào mới lừa gạt được chàng tin tưởng.

Mưu mô của Bách Ảnh Tiên Tử đã xếp đặt hết sức tinh vi, chàng có muốn phản kháng chỉ thiệt hại cho mình và Thuần Vân Quyên mà thôi.

Tuy nhiên nghĩ tới cảnh ác ma luyện được Càn Khôn Huyền Cơ cái thế, xưng hùng xưng bá hoành hành giang hồ, chàng không khỏi chán nản thở dài.

Gặp biến phải tòng quyền Bạch Thiếu Hồng quyết định sẽ giữ lại bài thơ Xuân Tứ, mấu chốt cực kỳ trọng yếu của Càn Khôn Huyền Cơ, chậm chậm gặt đầu một cái:

- Ta vì tình nghĩa của Thuần tỷ tỷ đành phải chấp nhận thua thiệt. Người hãy cho thắp đèn và mang giấy bút lại đây để ta bắt đầu cho sớm.

Bách Ảnh Tiên Tử cực kỳ vui mừng, hấp tấp trả lời:

- Được lắm, có cả rượu ngon thịt béo cho người nữa đấy.

Đột nhiên ngay lúc đó Ninh Tuế Biệt Phòng chấn động mấy cái giống như đang bị động đất.

Mãi sau mới văng vẳng vọng xuống tiếng ì ầm từ mặt đất, khác hẳn địa chấn thông thường nên Bạch Thiếu Hồng lớn tiếng hỏi liền:

- Bách Ảnh Tiên Tử, việc gì đã xảy ra vậy?

Chàng hỏi luôn mấy câu vẫn không có hồi âm, chẳng biết Bách Ảnh Tiên Tử đã chạy đi đâu mất rồi.

Im lặng bao trùm Ninh Tuế Biệt Phòng không được bao lâu Bạch Thiếu Hồng lại nghe thêm một loạt tiếng ì ầm nữa. Lần này âm thanh lớn hơn rất nhiều chứng tỏ ở bên ngoài đang có sấm sét dậy đất, vô cùng khủng khiếp mới có thể vang vọng xuyên qua các lớp vách sắt như vậy. Cùng với âm thanh, cả gian ngục thất bắt đầu rung lên dữ dội khiến Bạch Thiếu Hồng ù điếc tai. Chàng vội vã ôm xốc Thuần Vân Quyên ngang ngực, sẵn sàng đối phó với diễn biến sắp xảy ra. Nếu may mắn Ninh Tuế Biệt Phòng bị chấn động nứt vỡ chỗ nào chàng có thể dùng chưởng lực phá lớn ra thoát thân một cách hy hữu.

Chàng sửa soạn không thừa tí nào, ngay lúc đó một tiếng nổ lớn vang lên chuyển cả mộ địa rồi áp lực cuồng phong tràn vào như gió bão, mạnh đến mức xô bắn cả chàng lẫn Thuần Vân Quyên bay ngược vào vách sắt đánh “Bình” một cái. Bạch Thiếu Hồng quên cả cảm giác đau đớn bởi vì sự vui mừng lẫn át đầy tâm trí.

Cuồng phong có thể vào ngục thất được có nghĩa là các cánh cửa sắt không còn kín như bưng nữa. Do đó chàng chờ cuồng phong dịu bớt liền đề khí ôm giai nhân chạy thẳng ra ngoài.

Quả nhiên cánh cửa sắt đã bị áp lực kinh khủng của tiếng nổ làm cong vẹo phần dưới hở khỏi mặt đất chừng ba tấc. Bạch Thiếu Hồng không cần phải dùng chưởng cho tốn sức, luồn người sát đất thoát ra trước rồi mới thò tay kéo Thuần Vân Quyên theo sau.

Cách thức này hơi vất vả nhưng chàng chỉ phải thi hành một lần từ đó về sau tất cả các cánh cửa sắt hoặc là không đóng hoặc là bị tiếng nổ công phá cong vẹo hẳn lên, chỉ khom người là thoát ra dễ dàng.

Bạch Thiếu Hồng đi dọc theo huyết địa không hề gặp trở ngại, đến ngay vị trí trước kia là nơi lên xuống của chiếc ghế thì bỗng giật mình một cái. Hiện tại nó trống rỗng chỉ còn lại giống như một cái giếng vuông vức, bao nhiêu cơ quan bằng sắt thép đều bay biến đi đâu mất hết. Bạch Thiếu Hồng không sao nhận được, cất tiếng kêu la nho nhỏ:

- Địa lôi, trên giang hồ làm gì có cao thủ chuyên sử dụng thuốc nổ, sao hôm nay lại bất ngờ xuất hiện gây hấn với Bách Anh Tiên Tử đúng lúc thế này?

Chàng không bị thắc mắc lâu bởi vì từ trên vang vọng xuống tiếng quát tháo loạn xạ lẫn âm thanh “Ầm”, “Bùng”, trầm đục của chưởng phong. Thỉnh thoảng lại có tiếng gào rú nữa chứng tỏ trên mặt đất hiện tại đang có phong ba kịch đấu rất khốc liệt.

Bạch Thiếu Hồng nhắm chừng lòng giếng quá cao không thể ôm theo thân hình Thuần Vân Quyên nhảy lên được bèn thì thầm khẽ vào lỗ tai nàng:

- Tiểu ca ca bắt buộc phải dùng phương pháp tổn hại đến đại muội muội một chút, mong đại muội muội đừng trách móc.

Dĩ nhiên Thuần Vân Quyên có nghe được gì đâu. Bạch Thiếu Hồng chỉ muốn chứng tỏ thực tâm quý trọng của mình mà thôi. Chàng nói xong liền vận lực tung bổng người Thuần Vân Quyên lên cao sau đó mới dùng Bích Hồ Công vượt theo. Khi nhắm thấy thân hình của nàng đã hết đà, Bạch Thiếu Hồng hơi ngừng chân một tích tắc để xuất phát một luồng chân khí âm nhu hất mạnh cái nữa, cứ thế qua mấy lần nhảy nhót, chàng và Thuần Vân Quyên đã lên tới gian hậu sảnh.

Hiện tại nó bị đổ sập hơn phân nửa nên Bạch Thiếu Hồng nhìn ngay được chéch về phía sau có rất nhiều bóng người chụm lại xung quanh một khoảng đất trống. Ở giữa là hai bóng đen đang giao đấu, qua lại bằng thân pháp cực kỳ thần tốc. Nhờ tất cả đang chăm chú theo dõi và các vách tường gian hậu sảnh còn sót lại chẳng ai có thể phát hiện ra chàng và Thuần Vân Quyên. Thực sự chàng chỉ muốn chạy đi ngay tìm người cứu mạng cho nàng nhưng đất Lạc Dương này ngoài Quỷ Hồn Y Thánh ra, chẳng còn ai khác, nên chàng đành tìm một chỗ khô ráo dấu xác giai nhân vào đó.

Xong xuôi Bạch Thiếu Hồng nhẹ nhàng tiến đến đám người đang vây bọc chung quanh. Chỉ liếc mắt một cái chàng đã nhận ra đa số đều là hảo thủ giang hồ, thái độ tỏ vẻ bàng quan không phải là người của Bách Anh Tiên Tử. Có lẽ những tiếng nổ lớn rung chuyển kích thích tính hiếu kỳ của họ chạy đến dự khán náo sự thì đúng hơn là đứng về phe phái nào.

Mắt Bạch Thiếu Hồng lại nhận ra một người đang ngồi xếp bằng dưới đất vận công hành khí thì mừng rỡ la lên nho nhỏ:

- Hay lắm Bách Anh Tiên Tử đã bị trúng thương rồi, ta nhân dịp này ép buộc bà ta đoạt Cải Tử Tiên Đơn mới được.

Tuy nghĩ vậy Bạch Thiếu Hồng cũng không dễ thực hành bởi vì sau lưng Bách Anh Tiên Tử còn có bốn lão Thất Sắc Công bảo vệ. Bốn lão này không phải là đối thủ của chàng nhưng nếu ba bốn kẻ hợp lại thì thừa sức ngăn cản ý đồ của chàng. Vì vậy Bạch Thiếu Hồng đành nhẫn nại chờ đợi cơ hội. Nhân quang đảo quanh một vòng để quan sát địch thủ Thượng Dương Động là ai. Ngoài hai nhân vật đang giao đấu dữ dội, khó nhận ra chân diện, còn có một lão già ung dung ngồi cười hì hì cũng đủ khiến Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người, cố gắng lắm mới kìm được tiếng kêu kinh hãi:

- Thiên Địa Song Quân, lão già ngồi kia là Thiên Quân tất nhiên người đang giao đấu phải là Địa Quân chứ không sai.

Chàng thở phì một cái, tự lảm bảm tiếp:

- Hai lão tặc từ khi dùng thuốc nổ phá hủy Thiên Nham bỏ đi đâu mất biệt, sao bây giờ lại tái xuất gây hấn với Bách Ảnh Tiên Tử thì kỳ lạ thực.

Ngay lúc đó hiện trường bỗng vang lên một tiếng “Ầm” cực mạnh, áp lực chưởng phong cọ sát vào nhau giống như đá lửa bắn ra mấy tia sáng loảng ngoảng.

Nhờ tí ánh sáng mà Bạch Thiếu Hồng nhận ra địch thủ của Địa Quân chẳng là ai khác hơn là Nhị Sát Ma Thần. Hiện tại lão vẫn giữ bộ mặt của Đinh Bất Phàm nhưng chàng biết rõ đó là Nhị Sát Thần Ma, cừu nhân đích thực của chàng và cũng là người giả mạo Thuần Ngọc Giao dẫn dụ chàng xuống Ninh Tuế Biệt Phòng. Nộ khí trong lòng chàng nổi lên cuộn cuộn đã toan xông ra sống mái với lão một phen song tình hình đang biến đổi nên đành nín nhịn quan sát tiếp.

Tiếng nổ vừa rồi là do song phương dùng toàn lực đánh ra, cả hai đều dùng Càn Khôn Huyền Cơ nhưng mỗi người tiếp thu mỗi phần cho nên Âm Dương không hóa giải lẫn nhau, càng chống đối dữ dội hơn. Do đó ngoài âm thanh còn phát sinh cả tia lửa là vậy. Nhân quang của mọi người đều bị ánh sáng làm lòa cả mắt nên không nhìn thấy kết quả ra sao, đến khi bình thường lại thì song phương đã cách ly hoàn toàn. Địa Quân lão nhân và Nhị Sát Ma Thần đội lốt Đinh Bất Phàm trợn mắt nhìn nhau dò xét một hồi, Nhị Sát Ma Thần chợt cất tiếng cười ngặt:

- Cách xa nhau mấy chục năm, rốt cuộc chúng ta vẫn giữ nguyên kết quả như cũ.

Theo ta thì người nên phục thiện chịu thua thì hơn.

Thì ra cách đây sáu mươi năm Thiên Địa Song Quân và Nhị Sát Ma Thần đã một lần chạm trán. Lúc đó chưa ai thụ hưởng được Ma Vân Quỷ Tự thì Thiên Địa Song Quân thua kém vài phân đã đành. Hiện tại người nào cũng dày công nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự mà rốt cuộc không sao bằng nổi thì Địa Quân lão nhân tức đến mức nghẹn cả lời.

Đã thế Thiên Quân lão còn cười hì hì chen vào nói kháy:

- Lão Thiết nói cũng đúng đấy, tuy nhiên chưa thể gọi là chịu thua được.

Nhị Sát Thần trầm giọng hỏi lại:

- Thiên lão ngươi nói thế là sao?

Thiên Quân lão nhân thông thả đứng lên, bẻ tay chân kêu răng rắc một hồi mới đáp lời:

- Địa lão đánh bại Bách Ảnh Tiên Tử nên chân khí hơi giảm sút, ngươi thừa cơ xa luân chiến không phải là tính cách trượng phu, do đó theo ta cuộc đấu này chưa thể kể là thắng bại.

Nhị Sát Ma Thần ngấm ngầm công nhận lý lẽ này không sai bởi vì lúc Bạch Thiếu Hồng còn ở trong lòng mộ địa. Địa Quân lão nhân đã cùng Bách Ảnh Tiên Tử giao đấu rất kịch liệt. Tuy cũng là Càn Khôn Huyền Cơ nhưng mức thành tựu khác nhau, vả lại Bách Ảnh Tiên Tử chưa hồi phục khí lực hoàn toàn do vết thương ở Hồng Lô Bình Đài nên sơ hở trúng một chưởng khá trầm trọng.

Nhị Sát Ma Thần cười gằn rất ghê rợn:

- Ý của ngươi muốn cùng ta giao đấu ngã ngũ hay sao?

Ngờ đâu Thiên Quân lão nhân lắc đầu từ chối:

- Ngươi nói sai rồi, ta chỉ tranh hơn thua với lão Quách mà thôi, ngươi là sư đệ thì cứ chờ vài ba tiếng tái đấu với Địa Quân cũng được.

Thì ra Thiên Địa Song Quân tuy là huynh đệ song sinh nhưng chẳng ai chịu làm em, mấy chục năm nay cứ tranh dành ngôi thứ hoài. Bất cứ dịp nào có thể lên mặt là đại huynh đều lấy đó làm dương dương tự đắc, thậm chí có lúc còn dùng võ công để phân biệt mà không xong. Sáu mươi năm trước Thiên lão nhân vô tình đấu với lão Đại Quách Đại Cổ thì cứ thế mà đòi, nhất định không thèm giao đấu với lão Nhị Thiết Cầu Độc, mất uy thế huynh trưởng của mình đi.

Nhị Sát Ma Thần cũng hiểu điều tự ái kỳ quái này, trầm giọng quát lớn:

- Bỏ đi cũng được nhưng hai người trả lời sao về việc phá hủy Ninh Tuế Biệt Phòng của ta đây?

Địa Quân lão nhân làm mặt xấu chen vào nói nhanh:

- Ninh Tuế Biệt Phòng của Quỷ Hồn Y Thánh, không phải của người hay Bách Ảnh Tiên Tử đâu mà đòi bắt đền.

Thiên Quân xua tay ngăn lại, trầm giọng quát trả:

- Của ai cũng mặc, Thượng Dương Động không trao trả đệ tử của ta thì còn tan nát hơn nữa đấy.

Địa Quân lão nhân chen vào nói nhanh:

- Hừ, đó là đệ tử của ta, không phải của người.

Những nhân vật đứng xem đều “ồ” lên kinh ngạc, bắt đầu xầm xì bàn tán chẳng ai hiểu Thiên Địa Song Quân thân nhận đệ tử từ bao giờ. Tên tuổi người này hoàn toàn không biết, lọt vào tay Thượng Dương Động như thế nào cũng chẳng ai hay. Thoáng qua một câu hai lão lại tranh chấp về phần mình thì sự việc càng thêm rối bời. Trong lúc đó Thiên Quân lão nhân “hừ” nhẹ một cái:

- Người gặp hấn trước thật nhưng hấn không chịu bái người làm sư phụ, tất nhiên do tâm phục ta, cái cớ làm gì vô ích.

Địa Quân cũng không vừa, lớn tiếng bài bác luôn:

- Tiểu tử chưa bái sư chứ không phải là không chịu, vả lại hấn cũng đã ngỏ lời với người đâu.

Thiên Quân lão nhân ung dung buông thông một câu:

- Chưa ngỏ chứ không phải từ chối như người. Để lần này gặp hấn hỏi rõ là phân biệt được liền.

Quần hào lại một phen sững sốt, thì ra sự việc chẳng đâu vào đâu mà Thiên Địa Song Quân khùng điên cứ vơ vào mình, sẵn sàng gây ra cảnh đổ nát cho Ninh Tuế Biệt Phòng để đòi hỏi một tiểu tử xa lạ. Có người nóng tính vội la lớn:

- Hay lắm, Thượng Dương Động cứ thả tên vô phúc ấy ra xem nào.

Chỉ riêng Bạch Thiều Hồng thoáng mắt đã thấy ngay Thiên Địa Song Quân cãi vã nhau về mình mà thôi. Chàng thực sự dở khóc dở cười về việc tranh dành vô lý này nhưng ngấm ngầm hiểu rõ nguyên nhân liền. Hai lão điên khùng này thực ra cũng chẳng tử tế chút nào, sau khi bỏ mặc chàng cô độc dưới đáy Thiên Ma đã ra tay tàn phá toàn bộ Hắc Thiên Nham để giữ kín Ma Vân Quỷ Tự. Đến lúc tình hình giao đấu ở Hồng Lô Bình Đài truyền ra khắp giang hồ mới nhận ra chàng còn sống, vô tình còn hưởng thụ Ma Vân Quỷ Tự nhiều hơn tất cả nên mới tiếc rẻ tái xuất giang hồ. Họ nhất định tranh lấy người vì võ học chứ chẳng phải tình cảm tí nào.

Ngoài kia Nhị Sát Ma Thần chợt cười ha hả:

- Hai người còn mong gặp lại tên tiểu tử họ Bạch nữa ư, địa lôi đã vùi xác hấn dưới đáy Ninh Tuế Biệt Phòng rồi. Muốn tranh giành thì xuống đó mà tìm.

Bạch Thiều Hồng nghe nói chợt nghĩ ra một thủ đoạn, chàng đề khí dùng khinh công theo chiêu “Thượng Thủy Khinh Vân” cực kỳ đẹp mắt. Thân hình phát phoir vượt qua đầu mọi người hạ thân vào giữa rồi cười lạt một cái:

- Ai bảo ta đã chết thì nhắc lại xem nào.

Nhị Sát Ma Thần rung động tới chết sững cả người, đến Bách Ảnh Tiên Tử cũng không tìm được bỏ dở việc vận khí đứng dậy kinh hoàng la lớn:

- Tiểu tử may mắn thật.

Mấy tiếng này bị chìm lấp bởi hai tiếng reo hò của Thiên Địa Song Quân, hai lão hớn hờ chạy đến nghiêng đầu nhìn ngó Bạch Thiều Hồng tranh nhau khen ngợi:

- Đệ tử của ta bây giờ trông thật đường hoàng, có thể mới không hổ danh Địa Quân đại sư phụ chứ. Mấy năm nay ta cứ nhớ nhung mi hoài, sư đệ, chúng ta bỏ quách đi kiếm rượu uống mới được.

Bạch Thiếu Hồng cười nửa miệng, lịch sự vái mỗi người một cái:

- Đa tạ nhị vị tiên bối có lòng nhớ tới, tiếc rằng cừu nhân trước mặt chưa diệt trừ xong, chưa dám nói tới việc vui chơi.

Thiên Địa Song Quân đồng thanh quát to:

- Cừu nhân của ngươi là ai cứ nói một câu, Địa Quân này sẽ đánh chết tươi liền.

- Được lắm, để ta hạ sát Bách Ảnh Tiên Tử dùm ngươi rồi mau mau đi uống rượu trùng phùng.

Cả hai ríu rít như chỗ không người khiến Nhị Sát Ma Thần và Bách Ảnh Tiên Tử giận tím cả mặt. Tuy nhiên hai ác ma này đành nghiêng răng chịu trận bởi vì hiện tại chỉ còn mỗi mình Nhị Sát Ma Thần là người đủ sức tranh phong.

Bạch Thiếu Hồng xua tay cười hì hì:

- Tại hạ có một cuộc thử thách vô công, chẳng biết hai vị có nhận lời không?

Tuy có chút điên dại, Thiên Địa Song Quân vẫn nhận ra sự việc trầm trọng chứ không phải là chàng đùa giỡn chơi.

Thiên Quân lão nhân trầm giọng nói có vẻ lo ngại:

- Được lắm, ngươi nói thử ra xem sao.

Lúc đó quần hào đều im lặng nín thở theo dõi bởi vì diễn tiến càng lúc càng ly kỳ.

Thiên Địa Song Quân vô lý đi đòi một tiểu tử chưa bái sư đã là một điều khó tin rồi, bây giờ tên đệ tử xuất hiện ra đề thử thách vô công hai vị sư phụ mới thực là hãn hữu.

Bạch Thiếu Hồng thông thả đưa tay chỉ Bách Ảnh Tiên Tử lẫn Nhị Sát Ma Thần, gằn giọng nói:

- Cả hai tên này đều là đại cừu nhân, tại hạ phụ trách hạ sát Bách Ảnh Tiên Tử còn Nhị Sát Ma Thần do nhị vị liệu lý, bất cứ ai đánh chết lão thì tại hạ nhận làm sư phụ liền.

Nhị Sát Ma Thần giật mình la lớn:

- Bạch Thiếu Hồng, ta với ngươi chưa có huyết hải thâm cừu, tại sao cố tình giết ta bằng được?

Bách Ảnh Tiên Tử tự biết mình đang kém thế, hạ giọng mềm mỏng thuyết phục:

- Tiểu tử, nếu ta đưa Cải Tử Tiên Đơn cho ngươi để cứu sống con nhãi họ Thuần thì coi như xí xóa đừng theo hai lão điên khùng ấy có được không?

Thì ra lâm vào thế hạ phong, Bách Ảnh Tiên Tử vẫn không quên thủ đoạn, chẳng thà lép vế đưa thuốc cho Bạch Thiếu Hồng chứ không để chàng đi theo Thiên Địa Song Quân tiết lộ Càn Khôn Huyền Cơ.

Bạch Thiếu Hồng nhìn rõ tâm địa đó liền, cười khẩy rất lạnh lùng:

- Nhị Sát Ma Thần đã có Thiên Địa Song Quân lo liệu. Ta thừa sức bắt ngươi để đoạt thuốc cứu người, đừng hòng đưa điều kiện ra nữa.

Riêng đối với Nhị Sát Ma Thần, chàng không muốn tiết lộ nguyên ủy oán thù vội, gằn giọng lạnh lẽo như âm hồn đòi mạng:

- Trước khi ngươi tắt thở thế nào ta cũng cho ngươi biết nguyên ủy và chất vấn ngươi một điều bí mật. Hiện tại ngươi cứ biết là ta không thể đội trời chung với ngươi cùng lão Đại Sát là được. Bàn tay các ngươi đã vấy máu quá nhiều thì nhớ sao cho nổi.

Nhị Sát Ma Thần biết ngày hôm nay rất xui xẻo, khó tránh được việc giao đấu sống chết, bèn đổi giọng hung dữ:

- Hay lắm, hai tên ngu ngốc kia dự định xa luân chiến với ta hay lần lượt từng đứa một.

Tuy lời lẽ rất ngạo mạn nhưng Thiên Địa Song Quân không tỏ vẻ giận dữ, một phần là vì Nhị Sát Ma Thần ngang hàng tuổi tác với họ, một phần mãi phân vân chưa biết tính toán thế nào cho ổn thỏa. Thiên Quân lão nhân gật gù nói với Nhị Sát Ma Thần:

- Lão Địa vừa rồi không thắng nổi họ Thiết, chẳng phải tái đấu thêm mất thời gian. Ta và người thử vài chiêu xem ai lợi hại hơn nào.

Địa Quân lão nhân cực kỳ lo lắng, nếu Thiên Quân may mắn đánh chết Nhị Sát Ma Thần thì mình chẳng có cơ hội nào chứng tỏ võ công làm sư phụ Bạch Thiếu Hồng nữa, vội vàng bài bác:

- Không được, theo ta tiểu tử cần nhất là phải đánh chết kẻ thù, vì vậy chẳng cần lễ nghĩa làm gì. Chúng ta cứ xông bừa vào loạn đấu, hễ người nào đánh trúng nhiều chiêu thì có công đầu, tiện hơn.

Thiên Quân ngăn người suy nghĩ một chút, tự cho mình cao siêu hơn Địa Quân, thế nào chả đánh trúng địch thủ nhiều hơn, do đó gật đầu ưng thuận ngay:

- Hay lắm, cứ thế mà thi hành, mỗi khi đánh trúng nhớ đếm to số lần đấy nhé.

Nhị Sát Ma Thần chưa bao giờ tức tối đến muốn nổ ruột như bây giờ, nộ khí xông lên mờ cả mắt nên không còn suy nghĩ gì nữa tiếng lên quát khàn:

- Hay lắm, hai lão to đầu ngu xuẩn tiếp chiêu đi.

Bạch Thiếu Hồng thấy thủ đoạn của mình bắt đầu có hiệu lực, vừa cười lạnh vừa tiến lại gần Bách Ảnh Tiên Tử:

- Oan gia mấy khi gặp nhau, hôm nay chính thức kết liễu đi là vừa.

Đương nhiên dù sợ hãi, Tứ lão trong Thất Sắc Công vẫn phải nghiêng răng tiến lên che trước mặt Bách Ảnh Tiên Tử.

Song phương giống như cây cung đã lắp tên dương cứng, chỉ trong phút chốc sẽ xảy ra một trường phong ba máu rơi thịt đổ.

17. Nhị Sát Ma Thần Đền Tội Lỗi

Bạch Thiếu Hồng chờ cho Thiên Địa Song Quân động thủ với Nhị Sát Ma Thần, hiện trường bắt đầu dậy sấm “Bùm”, “Ầm” như bập rang, chàng chậm rãi nói với Bách Ảnh Tiên Tử:

- Người biết thuận thời thế mới là trí nhân, người đừng để Thất Sắc Công phải uống mạng vô ích.

Lam, Lục Sắc Công nóng tánh hơn hai người kia, trầm giọng quát sảng:

- Chớ nói nhiều, người không bước qua xác chết chúng ta thì đừng hòng bức bách được chủ nhân.

Biết dùng lời lẽ với ác ma không xong, Bạch Thiếu Hồng cười dài một hồi:

- Trung thành lắm, anh hùng lắm. Bây giờ tại hạ xin bước qua xác tứ vị xem mùi vị nó ra làm sao.

Địch nhân tuy yếu kém hơn mình nhưng lợi thế đông người rất khó đối phó, nên sau câu nói Bạch Thiếu Hồng liền áp dụng câu “Tiên hạ thủ vi cường”. Song chiêu chia làm hai cùng xử một chiêu “Phong Thiên Vạn Điểm”, biến chân khí thành muôn ngàn tia kinh lực rít lên o o bao trùm cả bốn Thất Sắc Công. Trong khi đó, chàng bước theo bộ pháp “Nhân Vô Quỷ Ảnh” cực kỳ biến hoá. Đây là lần đầu tiên chàng xử dụng yếu quyết này bởi vì từ trước đến nay chưa bao giờ gặp trường hợp phải đối phó với số đông địch thủ. Hóa ra chiêu “Nhân Vô Quỷ Ảnh” lợi hại không ngờ, chiêu phong hai bên chạm nhau bốn tiếng trầm nhỏ, thân hình chàng đã luồn ra sau Lam Sắc Công từ bao giờ.

Không có ý sát nhân vô ích, Bạch Thiếu Hồng cười ha hả thò tay chộp vào huyệt Linh Đài của Lam Sắc Công, chủ yếu khống chế mà thôi. Ngờ đâu lão này độc ác thành tính, tuy cực kỳ kinh hãi vẫn nghiêng răng dùng một chiêu rất lợi hại là “Quỷ Túc Đảo Hải”. Hai tay quật ngược về sau rất mạnh, nếu Bạch Thiếu Hồng có nắm được huyệt đạo vẫn bị dư lực chấn động thành thương tích liền.

Do đó kết quả là do chính Bạch Thiếu Hồng bị kinh hoảng, cấp tốc lật cổ tay biến trảo thành chưởng đẩy mạnh một cái, vừa hóa giải chiêu “Quý Túc Đảo Hải” vừa đẩy người địch nhân bắn xích ra phía trước. Dè dặt chân khí Càn Khôn Huyền Cơ tùy tâm thu phát hết sức mau lẹ, vừa nghĩ vậy nó đã ồ ạt xông thẳng ra lòng bàn tay hùng hậu vô tưởng.

Chỉ nghe một tiếng bùm trầm trầm, Lam Sắc Công đã rú lên thảm khóc, thân hình đã bị chân khí Càn Khôn Huyền Cơ đập nát phần lưng, máu thịt bắn ra tung tóe khắp nơi. Hai chưởng lực còn chạm nhau tạo ra phản lực đẩy bắn lão bay vọt về phía trước gần một trượng mới rơi xuống đất. Trong khi bay Lam Sắc Công hộc máu tươi ra có vòi nên thân hình tới đâu máu vẽ thành một đường dài dưới đất, mùi tanh tươi lập tức xông lên ngạt cả mũi.

Diễn tả thì chậm, thực sự chưa ai kịp thấy rõ Lam Sắc Công đã bỏ mạng và Bạch Thiếu Hồng giống như quỷ mị lạng người về phía Tử Sắc Công rồi.

Riêng Bách Ảnh Tiên Tử ngồi dưới đất cứ ngẩn người lẩm bẩm như điên dại:

- Ảo diệu thực, ghê gớm thực. Đáng lẽ ta phải bỏ hai chữ Bách Ảnh cho đỡ hổ thẹn. Hỡi ôi trời không chiều lòng người, phải chi ta được toàn bộ kinh văn như hần thì sung sướng biết bao.

Thì ra đây cũng là lần đầu tiên Bách Ảnh Tiên Tử chứng kiến Bạch Thiếu Hồng sử dụng bộ pháp theo yêu quyết “Nhân Vô Quý Ảnh”. Chính bà ta cũng dùng nó nhưng yếu kém và thiếu sót hơn nhiều. Mỗi khi vận hết chân khí, bộ pháp của bà ta vẫn trở ngại thế nào đó, vì vậy hiện ra từng bóng từng bóng tiếp nối nhau chứ không liên lạc như chàng vừa biểu diễn. Chân khí của chàng vận chuyển thông suốt nên thân ảnh chẳng khác cái bóng mờ vắt vưởng còn hơn ma quỷ. Nếu bà ta tự xưng Bách Ảnh thì Bạch Thiếu Hồng phải là Vô Ảnh mới hợp lý. Vì vậy Bách Ảnh Tiên Tử không còn tâm trí nhìn đến cái chết thảm khóc của Lam Sắc Công, đầu óc cứ thần thờ tiếc nuối lẫn chán nản khôn tả.

Nói về Bạch Thiếu Hồng, chàng đẩy bắn Lam Sắc Công xong không cần biết đến hậu quả ra sao, mùi máu tươi kích thích sát khí trong người nổi dậy. Tiện chân đang thuận lợi chàng lạng người tới trước mặt Tử Sắc Công quát lớn:

- Nằm xuống đi.

Lão ác ma này sợ hãi đến mất mặt, lớn tiếng kêu thét lên:

- Chết ta mất, huynh đệ mau hợp công mau.

Thực ra Lục Sắc Công, Tía Sắc Công cũng kinh hoảng không kém về cái chết mau lẹ của đồng bọn nhưng nghe kêu đành phải nghiêng rằng viện thủ. Cả hai chia hai cánh song song dùng cả chưởng lẫn trảo tập kích ngay hông Bạch Thiếu Hồng. Chàng nhận ra thế công không nguy hiểm lắm, chủ yếu để giải vây cho Tử Sắc Công hơn là liều mạng. Vì vậy chàng cười khẩy một cái hai tay chia hai bên chống đỡ, mỗi tay dùng một chiêu khác nhau là “Thanh Dương Cuồng Khả” và “Thanh Âm Dục Sát”.

Tuy nhiên lần này chàng biến thế ảo diệu hơn, chưởng lực xuất phát vừa đủ chống đỡ liền nhanh như chớp, chụm lại làm một đẩy về phía trước, tức là vẫn tiếp tục tấn công Tử Sắc Công không để cho lão kịp nhún người bỏ chạy. Hai chưởng lực này một chưởng Âm, một chưởng Dương, tách biệt đã lợi hại, khi hợp chung lại càng kinh khủng hơn, vừa chuyển đảo xoáy lộn vừa hỗ trợ nhau, bành trướng thành một lực lượng di sơn bài đảo. Do đó Tử Sắc Công dù đã tận lực chống đỡ cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi, chân khí của mình bị nguyên lý âm dương hóa giải mất tằm mất tích, trong khi chưởng lực đối phương ập đến càng lúc càng dữ dội.

Vì vậy hai tiếng “bùm” nho nhỏ do chưởng lực Lục Sắc Công và Tía Sắc Công vừa vang lên, lập tức chìm lấp bởi một âm thanh cực lớn của chưởng lực hợp bích đánh trúng người Tử Sắc Công. Âm thanh lớn đã rùng rợn còn thêm ghê tai lạnh gáy vì có lẫn cả tiếng rú thảm của Tử Sắc Công phụ họa kéo dài. Thân hình của lão chỉ còn lại một khối thịt mềm nhũn bay vọt vào bóng tối mất dạng.

Về phần Lục Sắc Công và Tía Sắc Công thì đỡ hơn một chút, tuy rằng cả hai có mức độ nội lực khác nhau. Lục Sắc Công hứng chịu chiêu Thanh Dương Cuồng Khả, sức công phá mãnh liệt hơn nên loạn choạng lúi luôn năm sáu bước, khóa miệng bắt đầu ứa ra hai hàng máu nhỏ, chảy dài ướt đầm cả râu. Tía Sắc Công chịu đựng chiêu Thanh Âm Dục Sát thoáng coi có vẻ nhẹ nhàng hơn đồng bọn, thân hình không phải bước

lui, chỉ lắc lư ngã nghiêng tại chỗ nhưng xem kỹ thì còn tệ hại hơn một mức. Sức công phá âm nhu ngấm ngấm không lộ ra ngoài, chấn động kinh mạch, tê liệt hoàn toàn, rốt cuộc phải uể oải ngồi bịch xuống đất thì đủ biết nội thương chẳng nhẹ tí nào.

Bạch Thiếu Hồng trừ xong chương ngại, mau lẹ lạng người chộp vào uỷng mạch Bách Ảnh Tiên Tử.

Bà ta vừa bị nội thương, vừa chấn động tâm thần vẫn không hở là tay cao thủ, cổ tay trầm xuống tránh né cái chộp, đồng thời miệng quát khàn:

- Tiểu tử đừng vội phách lối!

Bà ta là nữ nhân nên chú tâm rất nhiều các thế âm nhu uỷng chuyển, nhất là cầm nã và chỉ phong. Do đó chỉ lật tay một cái Bách Ảnh Tiên Tử đã biến thủ thành công, năm ngón tay sắc bén bám ngay vào uỷng mạch của Bạch Thiếu Hồng trở lại.

Chàng không sao ngờ địch thủ lợi hại như vậy, kinh hãi nhún chân bước lùi nửa bước rút tay về. May mắn nhờ có bộ pháp Nhân Vô Quỷ Ảnh thần kỳ mới kịp tránh thoát, nếu không thì đã thất bại không ngờ rồi.

Tuy nhiên kinh khí ở năm đầu ngón tay vẫn lướt qua da thịt đau như dao cắt nên Bạch Thiếu Hồng không sao nhịn nổi kinh ngạc “A” lên một tiếng nho nhỏ.

Bách Ảnh Tiên Tử chép miệng than dài:

- Uống phí thật!

Bạch Thiếu Hồng từ kinh hãi biến thành tức giận trầm giọng quát:

- Người nói cái gì uống phí?

Bách Ảnh Tiên Tử sụp mắt thở dài:

- Nếu ta không bị nội thương, chân khí không bị đứt đoạn thì vừa rồi người đã táng mạng ngay lập tức, chẳng phải là uống phí lắm ư?

Quả thật nếu bà ta nhân cơ hội biến cầm nã thủ ra chưởng phong thì Bạch Thiếu Hồng khó mà thoát được hoàn toàn trong tư thế đang nhảy lùi như vậy. Song chàng cũng lắc đầu thở dài theo:

- Người cố tình không chịu phục thì ta đành phải dùng đến chưởng phong hạ sát cho khỏi hậu hoạn, cái đó mới thực là uống phí vô ích.

Bách Ảnh Tiên Tử găm gừ trong miệng như loài thú điên:

- Người muốn nói sao cũng được, ta thà chết theo ý trung nhân của người, gây cho người một nỗi đau sâu muộn suốt đời không nguôi mới thỏa nguyện. Cứ dùng chưởng đi nào.

Bạch Thiếu Hồng không khỏi rùng mình ớn lạnh bởi Bách Ảnh Tiên Tử ngoài đầu óc điên loạn thất thường còn ngấm ngấm độc ác hơn tất cả các ác ma khác. Bà ta đã lâm vào cảnh tuyệt vọng vẫn cố để lại sự đau đớn khôn nguôi trong lòng chàng, đó là cái chết của Thuần Vân Quyên do chính bàn tay chàng gây ra.

Thấy Bách Ảnh Tiên Tử lên tiếng thách thức, chàng ngăn người suy nghĩ một hồi, rốt cuộc đành thở dài nã ruột:

- Đã đến nước này thì Thuần tỷ tỷ có linh thiêng cũng chẳng trách ta vô tâm bạc nghĩa được. Cái chết của nàng đánh đổi lấy mạng sống của ác ma kể ra cũng xứng đáng.

Vừa nói Bạch Thiếu Hồng vừa vận lực đưa song chưởng lên ngực, sửa soạn một đòn chí tử quyết hạ sát Bách Ảnh Tiên Tử cho xong.

Bà ta đứng trước cái chết biểu hiện vẫn ngoan cố không kém, vừa cười như ma kêu quỷ khóc, vừa đưa chưởng sửa soạn đón đỡ.

Bạch Thiếu Hồng biết không còn cải biến gì được, quát trầm một tiếng rồi tận lực xuất phát chưởng lực theo chiêu “Sắc Kiến Quỷ Sầu” hùng hậu tới mức thừa sức xô non bạt núi.

Bách Ảnh Tiên Tử nghiêng rằng gầm lên một tiếng, song chuông cũng xuất phát chống đỡ liền. Chân khí của bà ta từ Càn Khôn Huyền Cơ mà ra, đương nhiên phải yếu kém hơn Bạch Thiếu Hồng mấy phần. Gia dĩ nội thương làm giảm sút hẳn một nửa nên tất cả cao thủ dự khán đều lắc đầu than thở. Tình trạng chân khí hai bên cao thấp đến mức quá rõ ràng, Bách Ảnh Tiên Tử khó mà toàn mạng trong giây phút.

Đột nhiên từ trong bóng tối có tiếng nữ nhân thét lên lanh lảnh:

- Xin nương tay, đừng hại mẫu thân ta.

Cùng với lời kêu la, một bóng trắng vụt ra cùng với chuông lực ngăn chặn. Do đó ba luồng chân khí chạm nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn. Trời đất đã tối tăm, thêm cuồng phong cát đá mù mịt, lại càng thêm tối và hỗn loạn, những tiếng rú rít chẳng khác địa ngục a tỳ. Lần này áp lực không khí bị đè ép tới mức xô đẩy nghiêng ngã mấy người đứng gần, bạt cả cây lá xung quanh phạm vi thì đủ biết dữ dội tới mức nào.

Cả ba chuông lực đều là Càn Khôn Huyền Cơ nên không cái nào hóa giải nổi cái nào, vì vậy chính Bạch Thiếu Hồng cũng bị phản chấn rung động cả lồng ngực, kinh hãi quát hỏi:

- Người nào đó, dám xen vào việc của ta, hãy xưng danh đi!

Lời nói của chàng phải đợi thêm một chút chờ cho cuồng phong lắng xuống tỏ rõ thân hình nhân vật mới xuất hiện đang lắc lư như thuyền trong gió bão, mới có câu trả lời nghẹn ngào:

- Người còn hỏi nữa ư, ta là Song nhi ngày nào ở Thiên Nham, người không nhớ ra ư?

Bạch Thiếu Hồng “ôi chà” sững sốt, ngây người ra lắp bắp:

- Thì ra nàng... ta biết phải giải quyết thế nào đây?

Lúc đó Đông Môn Song cúi xuống khẽ nâng người Bách Ảnh Tiên Tử dậy, đôi mắt đã đỏ hoe và bắt đầu lặn dài hai hàng nước mắt bởi vì bà ta chịu đựng không nổi đã ngất đi mất rồi. Nàng thò tay điểm vào mấy huyệt đạo trọng yếu để Bách Ảnh Tiên Tử thư thái, tạm thời không bị chấn động làm tổn hại. Xong xuôi mới đứng lên gạt đầu một cái:

- Mặc dù mẫu thân ta giấu diếm, song ta đã biết rõ hết mọi việc. Người hãy cầm lấy Cái Tử Tiên Đơn cứu mạng cho Thuần Vân Quyên đi.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào ngực áo Bách Ảnh Tiên Tử lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ xíu bằng loại gỗ trầm hương thơm phức.

Hộp quý tất nhiên đâu phải để chứa thuốc tằm thường, vả lại lấy từ người Bách Ảnh Tiên Tử ra thì còn nghi ngờ gì nữa, vì vậy Bạch Thiếu Hồng vui mừng nhận lấy luôn.

Khi đã thành công, bao nhiêu tức giận tiêu tan, chàng thở dài than thở:

- Cô nương lượng thứ, nếu Bách Ảnh Tiên Tử ưng thuận đưa ra trước thì đâu đến nỗi tàn hại thế này.

Đông Môn Song xua tay thúc giục:

- Bất tất phải dài dòng, người hãy cho Thuần cô nương uống càng sớm càng tốt.

Ta phải đi đây.

Nói xong nàng mau mắn bế xốc Bách Ảnh Tiên Tử, toan chạy đi liền. Bạch Thiếu Hồng vội vàng hỏi to:

- Thật sự cô nương không còn nghĩ đến thân phụ mình ư? Bách Ảnh Tiên Tử có phải là mẫu thân của cô nương không?

Đông Môn Song quay lại trả lời, nét mặt bi thương đã biến thành lạnh lẽo tự bao giờ:

- Mẫu thân ta họ Tô, chính là Bách Ảnh Tiên Tử chứ còn ai khác nữa. Lão Đông Môn phụ tình bạc nghĩa, được tự tay mẫu thân ta đánh chết có gì đáng thắc mắc mà người cứ hỏi hoài thế.

Bạch Thiếu Hồng chết sững cả người, miệng chỉ kêu được hai tiếng “cô nương” thì Đông Môn Song đã đề khí tung người chạy vào bóng tối mất dạng. Bạch Thiếu Hồng như kiến bò trên chảo, nửa muốn chạy theo gặng hỏi minh bạch, nửa muốn chữa trị cho Thuần Vân Quyên liền. Một phần do trận chiến giữa Thiên Địa

Song Quân và Nhị Sát Ma Thần chưa ngã ngũ, cả ba giao đấu rất kịch liệt hơn một trăm chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Sau cùng chàng đành thở dài nhìn theo bóng dáng tiểu mỹ nhân dần dần biến mất, thông thả xoay lại quan sát diễn biến cuộc đấu.

Nhìn ngắm một hồi lâu, Bạch Thiều Hồng ngấm ngấm phát hiện ra một nguyên lý. Đó là cả ba đều chút ít học được Ma Vân Quỷ Tự, đầu óc tinh minh như nhau song mức thành tựu lại khác xa rất nhiều.

Trước kia Nhị Sát Ma Thần đã có võ công cao hơn tí chút, đáng lẽ vẫn có thể sử dụng lại nhưng lão khôn khéo ở điểm quyết tâm phế bỏ toàn bộ.

Do đó một khi đã chuyên tâm sử dụng võ công trong Ma Vân Quỷ Tự thì theo thời gian càng ngày càng nhuệ hấn lên, và phát hiện ra rất nhiều yếu quyết quan trọng.

Ngay cả lúc lâm vào thế hạ phong, Nhị Sát Ma Thần vẫn nhất định cứ dùng Càn Khôn Huyền Cơ để hóa giải khiến Bạch Thiều Hồng phải gật gù khen thầm.

Trong khi đó Thiên Địa Song Quân có nhiều thời gian dưới đáy Thiên Nham, nghiên cứu được kỹ lưỡng hơn nhưng lại vấp phải đầu óc chấp nê thành ra võ học bị lai trộn pha tạp, sút hẳn uy lực đi nửa phần.

Chẳng hạn chiêu Phong Phiến Vạn Điểm, đáng lẽ phải phân tán chân khí thành muôn vạn tia kinh lực để đối phương chẳng biết đâu đề phòng, khi đến gần địch nhân chỉ thu lại một cái tập kích đúng điểm sơ hở là thành công liền.

Đằng này Địa Quân lão nhân vốn tính cẩn trọng, khi ra chiêu Phong Thiên Vạn Điểm, thấy không chắc chắn nên chỉ chia nó làm bốn luồng kinh khí đánh vào thượng, hạ, tả, hữu, mất hết hiệu lực. Vì vậy Thiên Địa. Song Quân tận lực giao đấu vẫn chưa đánh trúng Nhị Sát Ma Thần cái nào.

Bạch Thiều Hồng vẫn còn tràn đầy nộ khí, không có nơi phát tiết nên cực kỳ nóng nảy, lớn tiếng quát luôn:

- Nhị vị dừng tay đi, tại hạ có điều muốn nói một chút.

Thiên Địa Song Quân liếc thấy chàng đã thành công, vừa đánh đuổi Bách Ảnh Tiên Tử vừa đoạt được thần dược thì đã hổ thẹn ít nhiều, nghe lời kêu gọi mừng thầm trong bụng, lập tức lui ra liền.

Nhị Sát Ma Thần không tham chiến bởi vì tuy chống đỡ bất phân thắng bại nhưng thật sự thì đã mệt mỏi, nhân dịp này xuống tay thở hít chân khí bồi dưỡng sức lực luôn.

Địa Quân vờ thở dài một cái:

- Ta sắp thưởng cho lão ma một chưởng thì người kêu la phá hỏng hết, thật là tiếc rẻ vô cùng.

Thiên Quân lão nhân thẳng thắn hơn, không màu mè giả vờ, trầm giọng hỏi nhanh:

- Người gọi chúng ta là vì lẽ gì, phải chăng đã quyết định bái sư rồi chứ gì?

Bạch Thiều Hồng đang ở trong tình trạng trầm trọng, cũng phải nhếch môi cười nhẹ một cái:

- Không phải thế, tại hạ thấy nhị vị đánh hoài không thắng nổi nên quyết định phải đích thân diệt trừ cừu nhân mới xong.

Địa Quân lão nhân tức giận trợn mắt quát tháo ầm ỹ:

- Thế là nghĩa gì. Hai ta vất vả giết cừu nhân mới xứng danh sư phụ chứ. Người đích thân ra tay thì còn ra thể thống thế gì nữa?

Bạch Thiều Hồng nghe vậy chợt nghĩ ra một cách trêu ghẹo Thiên Địa Song Quân, hạ giọng giả vờ nghiêm nghị trả lời:

- Nhị vị đánh trúng hoặc giết được Nhị Sát Ma Thần thì tại hạ tình nguyện hô hai tiếng sư phụ. Bây giờ việc này không xong thì tới lượt tại hạ ra tay, nếu thành công thì hai vị phải gọi tại hạ là sư phụ đấy nhé.

Thiên Địa Song Quân đồng thanh quát lớn:

- Không được, người mới mười mấy tuổi đầu mà dám đòi làm sư phụ chúng ta sao được.

Bạch Thiều Hồng cười khê bài bác luôn:

- Sư phụ là người có võ công cao hơn đệ tử, không nhất thiết phải cao tuổi hơn.

Thí dụ bây giờ Ma Vân Quỷ Tự của tại hạ cao siêu hơn truyền thụ lại nhị vị thì vẫn bị gọi là đệ tử sao?

Thiên Địa Song Quân nhìn nhau ngẩn cả người một hồi. Địa Quân lão nhân nhăn nhó nói nhỏ:

- Tiểu tử nói cũng đúng, nếu người dùng võ công trong Ma Vân Quỷ Tự truyền thụ cho ta thì đành muối mặt gọi người là tiểu sư phụ vậy.

Chàng đã bị Thuần Vân Quyên gọi bằng tiểu ca ca, bây giờ thêm danh xưng tiểu sư phụ thì không khỏi bật cười, có lẽ suốt đời sẽ mang chữ tiểu hoài. Thậm chí có con nó cũng gọi bằng tiểu gia gia luôn. Trong khi chàng suy nghĩ Thiên Quân trầm giọng tiếp lời Địa Quân:

- Được lắm, người đã hứa truyền thụ võ công Ma Vân Quỷ Tự cho lão Địa mà không truyền cho ta thì không được chút nào. Ta cũng gọi người bằng sư phụ.

Thiên Quân suy đi nghĩ lại mình sẽ thiệt thòi hơn Địa Quân, có khi còn xuống chức lão đệ Oan uổng nên mới lẩm bẩm nói theo.

Bạch Thiệu Hồng bối rối cười khở, không ngờ chỉ nói đùa mà thành sự thật, chàng đành quay sang Nhị Sát Ma Thần gần giọng nói to:

- Người đã nghe rồi chứ, ngày hôm nay không giết người không xong.

Nhị Sát Ma Thần lợi dụng thời gian đã điều hòa được hơi thở, chẳng sợ hãi đáp lời liền:

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu đừng phách lối vội. Nhị Sát này mấy chục năm tung hoành thiên hạ chưa hề biết sợ hãi bao giờ. Có điều ta chỉ ầm ỨC chẳng hiểu tại sao người lại thù oán chúng ta mà thôi.

Bạch Thiệu Hồng nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, thông thả lùi xa một trượng rồi đưa tay ngoắc Nhị Sát Ma Thần:

- Việc riêng không nên để võ lâm giang hồ biết rõ, người lại đây nói chuyện cho tiện.

Nhị Sát Ma Thần đã không sợ hãi lại tò mò, tất nhiên bước tới liền lập tức. Tuy đã cách xa mọi người, Bạch Thiệu Hồng vẫn hạ giọng nhỏ bốt một nấc:

- Người còn nhớ gì về việc thăm sát cả gia đình Bạch danh sĩ ở Giang Lăng mười mấy năm về trước không?

Nhị Sát Ma Thần nhú mày suy nghĩ rất lâu mà không ra.

Bạch Thiệu Hồng tức giận cười lên ghê rợn như trút tất cả hận thù trong lòng rồi quát lớn:

- Mấy chục mạng người đã chết oan uổng dưới bàn tay người sao mà người chóng quên thế?

Nhị Sát Ma Thần vung chưởng lên rồi cũng quát lớn:

- Chết đến nơi rồi cười làm gì cho lắm thế hả?

Bạch Thiệu Hồng đã minh bạch Nhị Sát Ma Thần là một tên cực kỳ đê tiện và giảo quyệt nên không thèm trả lời. Chàng lắc người dùng bộ pháp Nhân Vô Quỷ Ảnh tiến sát người địch thủ xuất chưởng ngay lập tức.

Nhị Sát Ma Thần chẳng dám sơ hở, lão cấp tốc xuất chưởng đối phó cùng lúc với cái lạng người. Đây là thủ đoạn rất cẩn thận phòng khi chưởng lực yếu kém hơn địch thủ vẫn còn đường xoay sở dễ dàng. Vì vậy sau tiếng bùm cực lớn, tạo ra cảnh cát bay đá chạy mù mịt cả một khoảng trời, mặt đất lồm hồm một lồm sâu ba bốn tấc mà Nhị Sát Ma Thần vẫn không hề hấn tí nào. Lão ác ma vẫn cười khích bác:

- Chưởng phong ghê gớm thực nhưng chẳng làm khó được Nhị Sát Ma Thần này đâu.

Bạch Thiệu Hồng hơi hổ thẹn bởi vì thân mình có kỳ duyên học được toàn bộ vẫn không hạ sát được địch nhân thì còn mong gì tính đến Đại Sát Ma Thần. Hùng khí nổi lên, chàng đưa cao hai tay quát lớn:

- Nhị Sát Ma Thần, hãy coi hai chiêu Thanh Âm Thanh Dương hợp bích rồi hãy bình phẩm.

Chàng cũng dùng mỗi tay một chiêu âm, dương như lúc hạ thủ Bách Ảnh Tiên Tử nhưng thay vì đánh thẳng vào ngực, chàng đối phương pháp đánh rẽ ra hai bên. Nhị Sát Ma Thần vẫn còn đương đương tự đắc,

đột nhiên cảm thấy không khí bên tả lạnh buốt như băng giá trong khi nửa bên hữu thì lại rực nóng thì kinh hãi la thảm:

- Nguy rồi, hai chiêu này tách biệt ra được thì ta khó mà chống đỡ được nó.

Thì ra lão ác ma cũng đã nghiêng cứu hai chiêu Thanh Dương Cuồng Khả và Thanh Âm Dục Sát, nhưng khẩu quyết cứ lẫn lộn khiến trong Âm bị tí Dương cản trở, trong dương pha tạp tí âm hoá giải mất một phần, mấy chục năm trời vẫn chưa tách biệt nổi thuần âm thuần dương. Lão ta chỉ biết đến tách biệt làm gì hiểu được khi hai chiêu này hợp bích thì còn ghê gớm tới đâu. Do đó Nhị Sát Ma Thần phân chương lực của mình ra làm hai đối phó, dùng tạp âm đối với thuần dương, tạp dương đối với thuần âm đã là một điều đại đột.

Ngay lúc đó Bạch Thiếu Hồng lại cười lớn:

- Ác ma nộp mạng đi.

Hai tay chàng đột ngột đập lại làm một khiến Âm Dương phát ra tiếng nổ chát như pháo, trước khi hợp bích thành một lực kinh khủng vô tiền khoáng hậu. Nó vừa đảo lộn xoáy lốc vừa ồ ạt tràn tới như nước vỡ bờ, không có vật gì cản trở lại, gây ra những tia lửa soen soẹt chớp tắt cực kỳ lóe mắt.

Nhị Sát Ma Thần rụng rời cả chân tay, tuy gắng gượng đưa song chưởng ra chống đỡ nhưng đầu óc kinh hoảng, biết rằng lần này mình khó lòng toàn mạng nên miệng gào lên thảm thiết:

- Chết ta rồi, tiểu tử ghê gớm thật.

Ba tiếng đầu còn nghe rõ, mấy tiếng sau chỉ mình Nhị Sát Ma Thần biết mình đang làm gì, bởi vì âm thanh ù ù như sấm động bắt đầu nổi lên che lấp toàn bộ.

Lần đầu tiên Bạch Thiếu Hồng áp dụng hai chiêu Thanh Âm Thanh Dương hợp bích, không khỏi kinh ngạc thất sắc. Nó khác hẳn chương lực thông thường là bởi sự dụng chạm rồi mới phát ra tiếng nổ, ngay khi vừa hợp bích Âm Dương chưa kịp điều hòa đã có tiếng nổ chát như vừa kể. Sau đó âm dương lẫn lộn phát sinh một âm thanh rền rĩ ù ù như sấm động cùng với chương phong cuộn tới như bão táp. Âm thanh và những tia lửa điện quang càng kích thích chân khí bùng lên dữ dội, vì vậy khi tới trước ngực Nhị Sát Ma Thần thì đã hình thành một lực lượng hùng hậu không thể diễn tả nổi.

“Ầm” một tiếng giống như năm sáu tiếng sét hợp một lúc, khiến bầu trời đêm phải rực sáng trong thoáng mắt rồi cảnh phi sa tẩu thạch dậy lên mịt mù trời đất. Cây lá, người ta đứng quanh đều ngã nghiêng, gãy đổ loạn xạ, cộng thêm những tiếng rú của những kẻ nhát gan càng làm cảnh tượng kinh khủng hơn lên.

Hiện trường tuy náo loạn cực độ nhưng tất cả đều cố dương mắt để xem kết quả ra sao, mấy khi vô lâm giang hồ có một dịp đối đầu hãn hữu như thế này. Vì vậy ai cũng thấy rõ trong đám càn khôn hỗn loạn có một thân hình bay thẳng ra ngoài như pháo thăng thiên, nó vút lên cao năm trượng rồi bắt đầu rơi chéo tít ra xa, lẫn vào bóng tối. Địa điểm thân hình rơi văng vẳng vọng lại một tiếng “bình” dội đất, Nhị Sát Ma Thần có là tiên thánh cũng không thể nào sống sót nổi.

Cuồng phong có dữ dội tới đâu rồi cuộc cũng phải tan dần để lộ hiện trường, toàn là những người đứng bất động như hình nhân trong đêm tối. Tất cả kinh hoảng đến thất thần, kể cả Thiên Địa. Song Quân. Chỉ riêng bọn Thất Sắc Công là chẳng còn thấy đâu, kẻ bị thương lẳng lẳng mang xác người chết biến đi từ lúc nào không ai còn tâm để ý đến.

18. Anh Hùng Tìm Phương Giải Cứu Giai Nhân

Bạch Thiếu Hồng trừ diệt được một trong hai kẻ đại thù nên trong lòng cực kỳ cảm khái ngửa mặt lên trời cảm tạ hoàng thiên. Chàng vẫn không quên việc cấp bách cần phải làm ngay là cứu sống Thuần Vân Quyên, vì vậy lạnh lùng cáo biệt Thiên Địa Song Quân:

- Nhị vị đã chứng kiến Ma Vân Quỷ Tự kinh khủng tới mức nào, đừng kiêu ngạo đi phá phách vô lâm giang hồ nữa. Ngày sau sẽ gặp lại Chàng vừa dậm bước Thiên Địa Song Quân đồng thanh hô to:

- Không được, người không đi đâu được nếu chưa nhận thu nạp chúng ta làm đệ tử.

Bạch Thiếu Hồng cười khỏ, xua tay bài bác:

- Việc đó tại hạ chỉ nói đùa mà thôi. Nhị Sát Ma Thần là thù nhân đương nhiên tại hạ có bốn phận hạ sát, vả lại nhị vị có công phá hủy Ninh Tuế Biệt Phòng cứu thoát tại hạ. So đi tính lại là hòa, nếu thích thì gọi nhau hai tiếng lão bằng hữu cũng được.

Thiên Địa Song Quân tuy muối mặt đòi làm đệ tử chẳng qua quá mê say võ công trong Ma Vân Quỷ Tự song vẫn ngấm ngầm ê chề hổ thẹn. Bấy giờ nghe chàng nói thích quá nhảy bật lên một cái, lớn tiếng reo to:

- Hay lắm, chúng ta nhất định sẽ là hảo bằng hữu đấy nhé.

Thiên Quân lão nhân đảo quanh đôi mắt một cái, ngần ngừ hỏi nhỏ:

- Bằng hữu thì có thể chỉ giáo võ công cho nhau được chứ?

Bạch Thiếu Hồng tạm thời gật đầu:

- Dĩ nhiên nhưng phải là khi rảnh rỗi mới được, tại hạ còn có một cừu nhân là Đại Sát Ma Thần nữa.

Thiên Quân lão nhân hạ giọng buông thông:

- Hay lắm, vậy ngươi đi đâu chúng ta theo đó, cùng nhau đánh nát thầy Đại Sát Ma Thần rồi tha hồ trao đổi võ công.

Bạch Thiếu Hồng ngấm ngầm than khổ, đi đâu cũng có hai lão điên điên này theo đuôi phiền toái vô cùng. Nhất thời chưa biết từ chối thế nào, chàng đành thở dài tính đến việc cứu chữa cho Thuần Vân Quyên trước đã. Giai nhân nằm thiêm thiếp dưới bóng tối mờ ảo như tiên nữ lạc bước trần gian, không hề biết đến sự kiện hải hùng vừa mới xảy ra.

Bạch Thiếu Hồng ôm xác nàng dục dã:

- Nhị vị chạy trước kiếm một căn phòng thật kín đáo dùm tại hạ được không?

Thiên Địa Song Quân muốn lấy lòng chàng nên gật đầu liền, thi hành cực kỳ chu đáo. Khi Bạch Thiếu Hồng tới quán trọ thì đèn đuốc đã đốt sáng. Toàn bộ chủ nhân cũng như gia nhân đều bị dựng dậy chờ đợi sai phái. Chàng liếc mắt thấy đa số đều có dấu tát nơi má chứng tỏ Thiên Địa Song Quân sốt sắng tới mức thượng cẳng tay hạ cẳng chân thì cười thầm trong bụng.

Chàng khê cạy miệng Thuần Vân Quyên bỏ viên Cải Tử Tiên Đơn vào, dùng trà nóng tạm thời cho trôi thuốc. Thiên Địa Song Quân không chịu ở ngoài cũng đứng tò mò theo dõi có vẻ hồi hộp đứng chờ chàng, đột nhiên Địa Quân lão nhân la lên nho nhỏ:

- Được rồi đó, ngươi truyền chân khí vào mau.

Thì ra tuy đầu óc không bình thường lắm, Thiên Địa Song Quân vẫn có kinh nghiệm nhiều hơn. Con người khi chết thường chết từ chân chết lên do đó lúc cải tử sẽ sống từ trên chạy xuống. Địa Quân lão nhân chỉ nhìn gân trán của Thuần Vân Quyên giật nhẹ là biết ngay tiên đơn đã có hiệu lực. Bạch Thiếu Hồng không dùng chân khí chuyển vào huyết Linh đài vì như vậy vừa bất tiện, vừa quá mạnh bạo, các cơ quan lạnh giá của nàng khó mà tiếp nhận nổi.

Bạch Thiếu Hồng áp hai lòng bàn tay của mình vào hai tay Thuần Vân Quyên giống như tình trạng tử đấu nội lực. Chân khí theo hai huyết Lao Cung sẽ đỡ kích động hơn, khi đến Thiên Trì mới bắt đầu tỏa ra Nhâm Đốc chạy khắp kinh mạch.

Nói thì dễ dàng, thực ra Bạch Thiếu Hồng phải mất hơn hai tiếng đồng hồ vất vả, Thuần Vân Quyên mới có tí dấu hiệu hồi sinh, hơi thở còn nhẹ như tơ, chú ý kỹ lắm mới nghe được. Trong thời gian đó, Thiên Địa Song Quân lẳng xăng hối thúc đun nước nấu cơm, lại còn bỏ hơn chục lạng vàng bắt chủ nhân lùng mua bằng được mấy củ nhân sâm nữa.

Do đó trong khi Bạch Thiếu Hồng ăn uống bồi bổ sức lực thì giai nhân vẫn có nước cổ nhân sâm trợ giúp không để sinh cơ đoạn tuyệt. Sáng hôm sau, Bạch Thiếu Hồng phải truyền chân khí một lần nữa mới thấy Thuần Vân Quyên thở hắt ra một cái.

Đôi mi tuyệt đẹp chậm chậm mở ra ngơ ngác liếc quanh một vòng rồi run rẩy hỏi nho nhỏ như tiếng gió thổi:

- Đây là đâu, sự gì đã xảy ra vậy?

Bạch Thiều Hồng chưa muốn nằng mệ mỗi vội, ôn nhu ngắt lời:

- Thuần tỷ tỷ cứ nghỉ ngơi đi, khi nào lại sức hẳn nói chuyện sau.

Thuần Vân Quyên gạt đầu nhưng hơi nhướng mắt hỏi một câu rất kỳ lạ:

- Ta họ Thuần ư? Là tỷ tỷ của người phải không?

Bạch Thiều Hồng hơi sững sốt, trả lời cho qua chuyện:

- Đúng vậy, Thuần đại muội muội không nhớ gì sao?

Thuần Vân Quyên nhú mày suy nghĩ:

- Chà, người nói lằng nhằng quá, lúc thì tỷ tỷ, lúc thì muội muội, đã vậy thêm cả chữ đại khiến ta chẳng hiểu gì hết.

Bạch Thiều Hồng sững sờ chết cứng cả người, miệng lắp bắp những câu vô nghĩa, toan hỏi lại cho mình bạch nhưng Thuần Vân Quyên chợt thở dài một cái:

- Ta mệt quá, người để ta ngủ một chút đã.

Nói xong nàng nhắm mắt lại liền, Bạch Thiều Hồng đành thần thờ đi ra uống rượu với Thiên Địa Song Quân. Hai lão điên khùng này rất hay quát mắng lại bạt tai người trong tửu quán nhưng bù lại chi xài rất rộng rãi nên chủ nhân không giận chút nào, cơm rượu bao giờ cũng cung phụng đầy đủ.

Thấy vẻ mặt chàng trầm trọng khác lạ, Địa Quân lão nhân mau miệng hỏi liền:

- Trước kia bọn ta có nghe nói Quỷ Hồn Y Thánh chế tạo hai viên Cải Tử Tiên Đơn, quỷ khiếp thần kinh nên phải gánh nhận hậu quả tan nát cả cơ nghiệp. Chẳng lẽ bây giờ đã lâu nó hết hiệu lực rồi sao mà người bán khoán thế?

Bạch Thiều Hồng lại càng run sợ, bắt giắc la lên nho nhỏ:

- Phải chăng Cải Tử Tiên Đơn đã mất hiệu lực một phần nên Thuần tỷ tỷ mới hoang mang trí nhớ như vậy.

Điều này chẳng phải chàng lo lắng không có cơ sở. Trong thân thể con người, não bộ chính là cơ quan xung yếu và dễ bị huỷ hoại nhất. Mổ xẻ các xác ướp ngàn năm có khi các móng tay móng chân vẫn còn tiếp tục sống một mình và mọc dài ra nhưng chẳng bao giờ não bộ còn lại tí nào.

Địa Quân nghe nói, buông luôn chung rượu xuống hỏi mau:

- Người nói sao, Thuần cô nương có triệu chứng như thế nào?

Bạch Thiều Hồng thông thả kể lại chuyện vừa rồi, Địa Quân lão nhân cất tiếng cười ha hả:

- Tưởng gì người quá lo lắng đấy thôi. Thuần cô nương đã đình trệ kinh mạch quá lâu, thế nào não bộ cũng kịp thời phục hồi kịp. Cứ thông thả vài ba ngày nhắc lại chuyện cũ, lập tức y thị sẽ nhớ lại toàn bộ liền.

Bạch Thiều Hồng hơi an tâm một chút nhưng khi nhìn mặt Thiên Quân lão nhân bắt giắc hoang mang trở lại. Lão tiên bối này nhú mày suy nghĩ rất căng thẳng, hình như cố gắng gạt các tư tưởng loạn xạ của Ma Vân Quỷ Tự qua một bên, cố sức nhớ lại điều gì đã biết. Bạch Thiều Hồng và Địa Quân lão nhân im lặng chờ đợi, đột nhiên Thiên Quân lão nhân vỗ bàn đánh chát một cái, la hoảng thật lớn:

- Thất Hồn Cải Dược.

Bạch Thiều Hồng, Địa Quân lão nhân cùng chồm dậy một lượt hỏi dồn:

- Thất Hồn Cải Dược là cái gì? Tại sao liên quan đến chúng ta?

Thiên Quân lão nhân thở phì phò như người vừa trải qua một cơn căng thẳng chậm rãi trả lời:

- Quỷ Hồn Y Thánh Đinh Bất Phàm trước kia là bằng hữu với Du Hồn Quỷ vương, sự phụ của Nhị Sát Ma Thần. Ác ma này lại là thuộc hạ của Bách Anh Tiên Tử. Tất nhiên phải có liên quan đến chúng ta chứ sao.

Bạch Thiếu Hồng vẫn chẳng hiểu gì hết, nhăn nhó hỏi lại:

- Điều đó ai cũng biết nhưng biến chuyển kỳ lạ của Thuần cô nương có liên quan gì đâu.

Thiên Quân lão nhân trợn mắt nhìn chàng một cái:

- Sao lại không, Thất Hồn Cải Được là của Quỷ Hồn Y Thánh, tức là Bách Anh Tiên Tử có thể giữ nó trong người, nếu thay vào Cải Tử Tiên Đơn thì nguy hiểm vô cùng.

Bạch Thiếu Hồng mang máng hiểu được, toát cả mồ hôi trán, mau miệng hỏi tiếp:

- Thất Hồn Cải Được có công hiệu ra sao?

Thiên Quân lão nhân nghiêm mặt trả lời luôn:

- Thất Hồn Tiên Đơn chính là tiền thân của Cải Tử Tiên Đơn đó. Trước kia chưa được Du Hồn Quỷ Vương đi sang thiên trúc tranh đoạt Vạn Niên Tuyết sâm, Đinh Bất Phàm chỉ bào chế được Thất Hồn Cải Được mà thôi. Nó vẫn có công dụng cải tử hoàn sinh nhưng người sống lại mất hết trí nhớ chẳng khác mất hồn vậy. Lúc đó Đinh Bất Phàm đã chế tạo hơn mười viên Thất Hồn Cải Được, tự cho mình có khả năng như tiên thánh tranh đoạt được hồn phách nên mới tự xưng Quỷ Hồn Y Thánh từ đó.

Đến lượt Bạch Thiếu Hồng biến sắc, kinh hoảng hỏi mau:

- Thì ra thế nhưng theo tiền bối thì sau này Đinh Bất Phàm đã có Vạn Niên Tuyết Sâm pha vào Thất Hồn Cải Được rồi cơ mà?

Thiên Quân lão nhân gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Đúng thế, tiếc rằng toàn bộ tinh chất rút tủa từ Vạn niên tuyết sâm chỉ đủ vừa cho hai viên. Tóm lại Đinh Bất Phàm tổng cộng chế tạo được hai viên Cải Tử Tiên Đơn và gần mười viên Thất Hồn Tiên Đơn, màu sắc của nó rất giống nhau, ta e rằng chính Đông Môn cô nương đã lấy nhầm mất rồi.

Bạch Thiếu Hồng chết cứng cả người, tuy chưa tin hẳn trong lòng vẫn bối rối cực độ, hoang mang tự hỏi lớn một mình:

- Không lẽ Đông Môn cô nương hay Bách Anh Tiên Tử nhầm lẫn ác hại như thế được. Bây giờ biết làm sao đây?

Thiên Quân lão nhân thở dài đầy triết lý:

- Nước đến đâu ngăn chặn đến đó, chưa chắc tìm hiểu lầm lẫn hay không, phải tìm phương pháp cứu chữa là hơn.

Bạch Thiếu Hồng nóng nảy đứng lên vái trước một cái, khẩn khoản hỏi:

- Xin tiền bối chỉ giáo phương cách nào có thể sửa chữa được tình trạng của Thuần cô nương.

Địa Quân lão nhân cũng nóng ruột không kém, lớn tiếng thúc giục:

- Lão Thiên nói mau đi kẻo ta cháy cả lục phủ ngũ tạng bây giờ.

Thiên Quân lão nhân bình tĩnh trả lời:

- Theo ta có hai cách, một là tìm Bách Anh Tiên Tử đoạt tiếp Cải Tử Tiên Đơn chân chính, thứ hai phải đi sang Thiên Trúc mua bằng được bất cứ giá nào một miếng Vạn Niên Tuyết Sâm.

Cả hai giải pháp đều có khó khăn nên Bạch Thiếu Hồng và Địa Quân lão nhân cứ lắc đầu thở dài hoài.

Đột nhiên lúc đó lão chủ quán đi bỏ hàng về, e dè tiến lại trước mặt Bạch Thiếu Hồng nói nhỏ:

- Công tử tha lỗi, có một lão trượng gửi thư cho công tử đây.

Bạch Thiếu Hồng giật mình chăm chú nhìn lão chủ quán có vẻ nghi ngờ:

- Người đó là ai, tại sao biết ta ở đây mà gửi thư?

Chủ quán sợ hãi nâng cao một cái phong bao màu trắng như tuyết, mau miệng trả lời:

- Lão trưởng ấy là người ở đâu, tề lão không rõ danh tánh và tung tích, chỉ dặn mấy tiếng Đông Môn cô nương là công tử sẽ nhận liền.

Đĩa. Quân lão nhân chợt đập bàn một cái chát, quát lớn:

- Thì ra Thượng Dương Động đã biết tung tích của chúng ta mất rồi.

Thiên Quân lão nhân mau như chớp, thò tay một cái đã nắm được gáy chủ quán, gần giọng chửi mắng:

- Chắc là người bán rẻ tin tức bọn mõ rồi phải không, nếu không thực nói ra thì toi mạng lập tức.

Lão chủ quán mặt cắt không còn một giọt máu, van lạy như tể sao:

- Thực tình lão không biết chữ vị là ai làm sao có tin tức mà mua bán. Hỡi ơi, biết vậy đừng nhận thư có phải yên thân hơn không.

Bạch Thiếu Hồng nhận xét lão chủ quán không có vẻ gian xảo, liền cắt tiếng can ngăn:

- Tiền bối đừng hành hung vội, cứ thông thả xem Thượng Dương Động muốn gì trước là sẽ minh bạch ngay thôi.

Thiên Quân lão nhân vẫn nắm cứng lão chủ quán, hất đầu một cái:

- Người cứ đọc đi, nếu thực tình ta sẽ tha ra cũng không muộn.

Bạch Thiếu Hồng mau mắn rút thư ra, đọc đến đâu mồ hôi ra đến đó. Đại khái trong thư đề nghị chàng trao đổi Càn Khôn Huyền Cơ lấy Cải Tử Tiên Đơn thật sự, nếu không ưng thuận thì vĩnh viễn Thuần Vân Quyên sẽ ngớ ngẩn như con nít trọn đời.

Trong thư còn nói rõ việc cố tình đánh tráo thất hồn cải được đã được Bách Ảnh Tiên Tử sắp đặt từ trước, do đó đương nhiên phải theo dõi nơi trú ngụ điều thương, không liên quan gì đến chủ quán cả.

Cuối thư vốn vẹn thụ danh một chữ Song rất mềm mại và một câu ghi chú khiến Bạch Thiếu Hồng bàng hoàng cả người:

“không cần chờ đến tháng sáu như dự định, kể từ ngày này trở đi ta đảm nhiệm chức vị chủ nhân Thượng Dương Động. Vì vậy tất cả những gì Thượng Dương Động chủ trương đều do ta đảm nhận, người không cần phải tìm kiếm mẫu thân ta làm gì nữa”.

Dưới câu ghi chú này Đông Môn Song viết bốn chữ ngoại hiệu “Lãnh Diện Tiên Tử” chứng tỏ thân phận cao trọng của mình.

Bạch Thiếu Hồng thở dài cảm khái:

- Hóa ra từ một cô nương tươi tắn, Bách Ảnh Tiên Tử đã huấn luyện thành công một tiên tử mặt lạnh chẳng còn nghĩ gì đến nghĩa khí, ân tình. Miễn sao đạt được ý muốn tham lam mới bằng lòng, thỏa mãn.

Đĩa Quân lão nhân chẳng thấy lo lắng tí nào về sự thay vị đổi ngôi này mà băn khoăn hỏi nhỏ:

- Người có định dùng võ công trong Ma Vân Quỷ Tự để trao đổi lấy mạng sống của Thuần cô nương không?

Bạch Thiếu Hồng nhíu mày suy nghĩ rất căng thẳng, sau cùng diện mạo tuấn tú của chàng hằn rõ nét cương nghị, trầm giọng trả lời:

- Tình trạng của Thuần cô nương còn có phương pháp khác hóa giải, ví dụ như tìm kiếm được một danh y ngang hàng với Quỷ Hồn Y Thánh hoặc phiêu lưu một chuyến sang Thiên Trúc cũng chẳng sao. Nếu trao võ công thượng thừa cho bọn ác ma, tại hạ nghĩ rằng tai hại sẽ bao trùm cả giang hồ, tội lỗi đè nặng đến đời con đời cháu cũng chưa dứt.

Đĩa. Quân lão nhân khoái trá reo lên như con nít được quà:

- Hay lắm, thế là người quyết định hy sinh tình riêng phải không?

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng biết ngoài lý do công đạo, Địa Quân lão nhân còn vui mừng vì địch nhân không đoạt được thần công, mình còn chút danh vọng trên giang hồ.

Chàng không muốn nói ra nên chỉ cười khổ, đầu óc xoay chuyển tìm cách đối phó sao cho vẹn toàn mà thôi.

Thiên Quân lão nhân tính khí trầm hơn, suy nghĩ rất kỹ rồi thông thả lên tiếng khen ngợi chàng:

- Người quyết định như vậy rất đúng đắn, bây giờ phải tìm cách thoát khỏi sự dòm ngó của Thượng Dương Động, sau đó mới rảnh tay đối phó. Theo ta thì trong việc này còn nhiều uẩn khúc, ngay cả Bách Ảnh Tiên Tử cũng có thái độ lạ lùng rất khó hiểu. E rằng đằng sau...

Bạch Thiếu Hồng thầm cảm tạ trời đất run rủi cho chàng vô tình có Thiên Địa Song Quân bên mình, nếu không cô thân độc mã khó mà khám phá ra những chi tiết phức tạp. Vì vậy nhanh miệng hỏi ngay:

- Tiền bối e rằng sau lưng thượng Dương Động có người nào rất bí mật chủ sự phải không?

Thiên Quân lão nhân gật đầu, nhưng không nói gì ra miệng, nên chàng suy đoán tiếp luôn:

- Nhân vật này phải hiểu rõ về Quỷ Hồn Y Thánh mới thiện nghệ sử dụng được chất làm vũ khí khổng lồ. Có khi đó chính là Đinh Bất Phàm không chừng.

Thiên Quân lão nhân lắc đầu bài bác:

- Việc lão Quỷ Hồn mất trái tim là có thực, ta cũng nghe nói đến. Vì vậy người không có tim đâu còn ham muốn võ công làm gì, trời gà không chặt, khổng lồ đè ép người khác thế nào được.

Địa. Quân lão nhân chợt xen vào lắc đầu một cái:

- Lão Thiên nói sai rồi, càng thiếu tim óc càng tham lam muốn danh vọng tàn độc hơn. Theo ta đó chính là lão Đinh Bất Phàm quật quẹo chứ không sai.

Bạch Thiếu Hồng như người sắp chết đuối, gặp cái gì cũng vúi nên nghênh đầu hỏi lại:

- Ngoài lý do đó còn nguyên ủy gì khác để tiền bối đề quyết đó là Đinh Bất Phàm không?

Địa. Quân lão nhân trầm giọng lắc đầu:

- Người giữ gần mười viên Thất Hồn Cải Dược chính là lão quái y. Chỉ cần thêm một vài vị thuốc nào đó nó sẽ có công dụng biến người ta thành kẻ vô hồn và hoàn toàn tuân theo sự sai khiến của lão ngay. Nếu chấp nhận giả thiết này chúng ta mới chứng minh được tại sao Bách Ảnh Tiên Tử nhẫn tâm xác hại thân phụ, Đông Môn cô nương biến thành ác nhân và Nhị Sát Ma Thần lừng lẫy một thời, cao siêu hơn cả chúng ta mà vẫn phải cúi đầu cam tâm làm thuộc hạ.

Lý lẽ của Địa Quân lão nhân rất hữu lý nên Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân gật gù tán đồng:

- Tạm thời chúng ta xác quyết như vậy. Trước mắt Bạch tiểu tử hãy đem Thuần cô nương ẩn dấu ở Lư Sơn tránh tai mắt Thượng Dương Động trước đã.

Địa Quân lão nhân sợ chàng không hiểu nhanh miệng giải thích luôn:

- Hai ta phá hủy xong vách đá Thiên Nham liền trở về Lư Sơn gần Bạch Đế Thành thiết lập một trang trại tính bề ẩn cư năm bảy năm, bao giờ nghiên cứu thật hoàn tất Ma Vân Quỷ Tự mới xuất đầu lộ diện. Nơi này cực kỳ bí mật, rất tiện làm nơi dưỡng thương cho Thuần cô nương đấy.

Bạch Thiếu Hồng cả mừng, hỏi kỹ đường đi nước bước xong trầm giọng tính toán:

- Khắp khu vực này chắc chắn có tai mắt của Thượng Dương Động dòm ngó, vì vậy chúng ta không đi thẳng đến Lư Sơn. Chúng ta giả vờ chạy về hướng đông, tới Trường Giang thuê thuyền lên Bạch Đế Thành, vừa kín đáo vừa đánh lạc hướng bọn ác ma mới được.

Địa. Quân lão nhân gật đầu khen ngợi:

- Hay lắm, người thông thả đi trước còn hai ta sẽ chia tả hữu đoạn hậu, diệt trừ bọn tai mắt Thượng Dương Động theo dõi. Đến Trường Sa chúng ta sẽ thuê thuyền xuôi xuống Linh Lăng, người đi ngược về Bạch Đế Thành để ác ma chẳng biết đâu ước đoán.

Thiên Quân lão nhân gật đầu nhưng lo lắng mắt dấu Bạch Thiếu Hồng, tức là mắt dịp học hỏi võ công Ma Vân Quỷ Tự nên nóng nảy hỏi ngay:

- Sau đó chúng ta gặp nhau ở đâu?

Bạch Thiếu Hồng hiểu ý, cười tủm tỉm:

- Hiện tại chưa đầy tháng nữa là đến tết, nhị vị xuống Linh Lăng tìm mấy nhà trọc phú tung hoành một phen, vừa thu lượm một ít vàng ngọc ăn tết, vừa thu hút sự chú ý của Thượng Dương Động. Xong xuôi lén lút vòng về Lư Sơn, chúng ta sẽ ăn tết ở đó.

Thiên Địa Song Quân đồng thanh reo lên:

- Hay lắm, đêm nay chưa có trăng khởi sự ngay đi là vừa.

Ba người ăn uống một bụng no nê nhưng không dám kêu gọi tính toán, e ngại tiết lộ kế hoạch. Thiên Quân lão nhân lấy một nén vàng ước ba bốn lượng để trên đầu giường Thuần Vân Quyên đang nằm rồi thổi tắt đèn đuốc, giả tảng đang ngủ say. Quá giờ tý một chút, không còn động tĩnh gì cả, ba người mới theo lối cửa sổ vượt ra. Bạch Thiếu Hồng lấy chăn quấn kín người Thuần Vân Quyên, công trên lưng nhắm hướng Đông chạy trước.

Thiên Địa Song Quân tuy có chút điên rồ nhưng khi hành sự lại rất tinh minh, chờ cho chàng đi trước mấy chục trượng mới lặng lẽ chia ra hai bên âm thầm lướt theo.

Quả nhiên chẳng được bao xa hai lão đã phát hiện mấy bóng đen chụm đầu vào nhau bàn tán. Sau đó một bóng người tách ra chạy ngược về hướng Nhạc Dương, còn hai bóng tiếp tục lén lút đuổi theo Bạch Thiếu Hồng.

Tên chạy ngược đúng vị trí Địa Quân lão nhân nên lão ta chỉ về phía hai tên kia ra hiệu cho Thiên Quân lão nhân lo liệu. Còn mình mau lẹ lạng ngườì chênh chếch, ý định chặn đầu địch nhân, ngờ đâu tên này khinh công không phải tầm thường. Địa Quân lão nhân muốn hạ thủ bất ngờ mà không xong đành phải chờ rửa “con mẹ nó” rồi dùng trảo cố gắng vỗ ngang một cái. Lại thêm một bất ngờ nữa, bóng đen nhờ nghe tiếng chửi lập tức thi triển thân hình rất mau. Toàn thân quấy lộn giống như con cá chép vượt thác nước bay vù lên thoát khỏi cái chộp của Địa Quân lão nhân rất dễ dàng.

Bất ngờ lại tiếp nối bất ngờ, tên này thoát xong đáng lẽ phải cầm đầu chạy tiếp mới phải. Thuộc hạ của Thượng Dương Động ngoài Đại Sát Ma Thần, từ Thất Sắc Công trở xuống đâu có cao thủ nào xứng tay đối phó ngang hàng với Thiên Địa Song Quân.

Vậy mà tên này không thèm chạy, xoay người lại cười rùng rợn:

- Thì ra bọn người đã ngừa trước việc theo dõi rồi.

Địa Quân lão nhân không thấy mặt vì bóng tối lấp che nhưng cứ theo âm giọng phỏng đoán thì hẳn chỉ chừng ba mươi là cùng, kinh ngạc trầm giọng hỏi:

- Người thân phận trong Thượng Dương Động ra sao? Đã biết bọn ta đề phòng thì làm gì được nào?

Tên này cười khinh một cái trong bóng tối:

- Giết nhau đâu cần biết thân phận, đã lỡ bại lộ, ta sẽ giết ngươi trước rồi truy tầm Bạch tiểu tử sau cũng được.

Địa Quân lão nhân trong đời ít khi bị người khác nói xấc láo như vậy, ngấm ngấm tức giận xong tự nhiên đâm ra sáng suốt cố nín hơi hỏi lại:

- Người tự thị đủ sức giết ta, sao lúc này không giải chặn đường họ Bạch? Lén lút theo dõi đâu có phải là hành động của người quân tử?

Tên hán tử giữa cổ cười dài một hồi cực kỳ kiêu ngạo:

- Từ trước đến nay ta nghe giang hồ đồn đãi nên rất nể phục Thiên Địa Song Quân, không ngờ hôm nay mới thực rõ chỉ là hai lão già điên và ngu xuẩn. Nói thực cho người biết, giết người thì được nhưng Bạch tiểu tử quyết chưa thể chết nếu chưa ưng thuận trao đổi võ công Ma Vân Quỷ Tự.

Địa Quân lão nhân minh bạch sự việc, cười gằn một cái:

- Thì ra là thế, người muốn giết ta chẳng lẽ ta tha cho người được ư?

19. Đệ Tử Du Hồn Quỷ Vương Xuất Hiện

Tên hán tử không hề sợ hãi, ngửa cổ cười rùng rợn một hồi, mới trầm giọng hỏi:

- Trước khi chết ta cũng chẳng tiếc gì mà không nói rõ thân phận. Hà hà, ta họ Sử tên Hòa Long, chưa hề có ngoại hiệu nên người không nhận ra là phải.

Địa Quân lão nhân thoáng chấn động trong lòng bởi vì hắn dám nói thẳng ra miệng tất có lẽ sự tự tin rất mạnh, nếu sơ hở sẽ thất bại liền. Vì vậy lão nghiêng đầu cười khích bác:

- Người tên họ gì ta vẫn không minh bạch được chút nào, coi như một con chó dữ của Bách Ảnh Tiên Tử là xong.

Tên hán tử “hừ” trong miệng một cái:

- Bách Ảnh Tiên Tử đáng nể trọng vì có liên quan tới sư phụ ta, thật sự vô công ta chẳng coi bà ta ra nghĩa lý gì, đời nào sai phách ta được.

Địa Quân lão nhân giật bắn người, theo lời thì thân thể của hắn rất cao, tại sao mình lại không biết tí gì. Lão trầm giọng hỏi:

- Sư phụ người là ai mà dám dấn dẳng tới Thượng Dương Động?

Sử Hòa Long ngần ngừ một chút rồi trả lời như sét đánh ngang trời:

- Sư phụ của ta là Du Hồn Quỷ Vương.

Địa Quân lão nhân nhảy dựng lên như đập phải lửa, miệng thét be be:

- Người nói bậy, Du Hồn Quỷ Vương đã chết sáu mươi năm trước ở Thiên Nham trong khi người chưa đầy ba mươi, thực là xảo ngôn không có căn cứ.

Đã lỡ tiết lộ, Sử Hòa Long cười âm trầm đáp lại luôn:

- Chính người mới là nói bậy. Sư phụ ta có Quỷ Hồn Y Thánh thúc thúc thì đời nào chết dễ như vậy. Hiện tại vẫn còn sống khỏe mạnh là khác.

Địa Quân lão nhân không sao tin được, vừa cười nhạt vừa vặn hỏi:

- Lúc ta cùng Du Hồn Quỷ Vương gặp gỡ trên Thiên Nham lão đã hơn năm mươi tuổi, cứ cho là Ma Vân Quỷ Tự chưa làm chấn động đầu óc chết như lời đồn đi. Chẳng lẽ hơn một trăm tuổi vẫn còn khỏe mạnh hay sao?

Sử Hòa Long âm ừ trong miệng hình như cố dừng nói bí mật này, sau cùng buông thõng một câu:

- Tin hay không là tùy ở người, bây giờ ta phải báo thù cho Nhị Sát sư huynh mới được.

Địa Quân lão nhân càng thêm rúng động, nghe Sử Hòa Long gọi Thiết Cầu Độc bằng Nhị Sát sư huynh thì đúng là đệ tử Du Hồn Quỷ Vương không sai. Tuy chẳng sợ hãi, lão cũng vẫn lớn tiếng cãi lại:

- Hạ sát Nhị Sát Ma Thần là Bạch tiểu tử sao người nhắm ta mà đòi mạng?

Sử Hòa Long hạ giọng lạnh lùng đáp trả:

- Nếu hai người không điên khùng dùng địa lôi phá hủy Ninh Tuế Biệt Phòng thì tiểu tử đâu có dịp hành hung hạ sát Nhị sư huynh ta.

Địa Quân lão nhân chưa kịp phản bác thì Sử Hòa Long đã trầm giọng quát lớn:

- Đừng nhiều lời, tiếp chiêu đây.

Tay hữu của hắn vẽ một vòng tròn rồi đẩy ra như chớp giật, chân khí ồ ạt tuôn ra thành một cơn lốc xoáy cực kỳ dữ dội.

Dĩ nhiên Địa Quân lão nhân đâu thèm tránh né, rùn người lấy sức chống trả luôn.

Lúc chưởng lực của lão đã xuất phát nửa chừng mới kịp kêu lên kinh hoàng:

- “Thiên Hoàng Đoạt Mạng”, thì ra... Lão không kịp nói trọn câu “... thì ra ngươi cũng học được Ma Vân Quỷ Tự” thì chưởng lực đôi bên đã chạm nhau phát ra một âm thanh “ầm” như sấm sét, át hẳn mấy tiếng sau cùng. Thay vào đó, Địa Quân lão nhân “hự” nhẹ một tiếng, thân hình lướt bắn về phía sau, bắt buộc phải lộn một vòng mới đứng vững lại được.

Tuy chưa có máu tươi ứa ra nhưng Địa Quân lão nhân xanh lè cả diện mạo, ngấn người ra lắm lắm:

- Sao hắn luyện được chiêu này mà ta chẳng luyện được. Hà, quả nhiên Du Hồn Quỷ Vương còn sống thực.

Thì ra trong hai mươi tám chiêu Càn Khôn Huyền Cơ, chiêu “Thiên Hoàng Đoạt Mạng” nằm ở chữ thứ hai mươi bốn, dùng cả khí Âm lẫn khí Dương đẩy nhau phát sinh lực tấn công hùng hậu hơn hẳn các chiêu trước đó, nhưng rất khó học.

Thiên Địa Song Quân thấy nó ảo diệu bèn say mê học trước thành ra sai hẳn yếu quyết, phí sức mà chiêu thức chẳng ra gì. Hai lão không hề nghĩ đến việc phải thành thuộc đủ hai mươi ba chiêu đầu mới đủ khí Âm Dương luyện đến chữ Thiên. Vả lại trong Ma Vân Quỷ Tự, chiêu có chiêu không, muốn hoàn tất hai mươi ba chiêu trước cũng vô phương, vì vậy nhận ra Sử Hòa Long xử được chiêu thức này Địa Quân lão nhân vô cùng kinh ngạc. May mà Sử Hòa Long cũng chưa đạt tới mức toàn bích, nếu không Địa Quân chẳng còn sống để kinh ngạc nữa.

Lúc đó Sử Hòa Long chậm chậm bước từng bước, sát khí bùng bùng theo câu nói gần giọng:

- Bây giờ ngươi đã tin thì muộn mất rồi, hãy sám hối đi là vừa.

Địa Quân lão nhân chợt nổi hùng tâm tráng khí, quát trầm:

- Thức lâu mới biết đêm dài, đừng phách lối vội.

Cùng với tiếng quát, lão tiên bối tay tả ra chiêu “Sắc Kiến Quỷ Sâu”, tay hữu rung động đẩy chậm theo yếu quyết “Trường Ba Lạc Nhạn”. Hai chiêu một mạnh mẽ, một âm nhu, quả nhiên phối hợp rất khác thường, chưa phát xuất toàn lực đã kêu lên rìn rít rợn người.

Sử Hòa Long liếc mắt biết ngay đó là chiêu gì nên cười nhạt một cái, cũng dùng song chưởng đẩy ra đối phó.

Tuy rằng hắn chỉ xử một chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” nhưng chân khí có cả Dương lẫn Âm tách biệt làm đôi rất ảo diệu. Âm đối chọi với Âm, Dương công phát chân khí Dương của Địa Quân lão nhân. Do đó hai âm thanh khác nhau cùng vang lên một lượt, “bùm” “bộp” rồi thân hình Địa Quân lão nhân bay ngược về sau hai thước.

Tuy đã bị chấn động thành nội thương ít nhiều, Địa Quân lão nhân kinh nghiệm trận mạc rất nhiều vẫn kịp thời buông xuôi chân khí để nó dừng xung khắc nặng hơn nữa.

Khi mới hít một hơi, tăng cường nguyên khí chạy lên hóa giải.

Lần này đến lượt Sử Hòa Long kinh ngạc khe khẽ thốt ra miệng:

- Giỏi thật, thảo nào sư phụ dặn ta hãy gặp Thiên Địa Song Quân thì đừng khinh thường.

Địa Quân lão nhân nghe được câu này tinh thần càng thêm phấn chấn, nuốt vội tí máu tươi xuống ngực rồi cười khàn khàn:

- Từ chiêu thứ ba trở đi, ngươi còn thấy ta giỏi hơn nữa đấy.

Thì ra trong lúc thập tử nhất sinh, đầu óc mê muội của Địa Quân lão nhân chợt sáng tỏ một điều. Nếu dùng võ công chấp vá trong Ma Vân Quỷ Tự đối phó với kẻ tầm thường thì còn hiệu lực, dùng của giả đo với đồ thật của Sử Hòa Long hay Bạch Thiều Hồng là ngu đại vô cùng. Lão quyết định sẽ dùng võ công sở hữu từ trước là môn Tiết Đoạn Chưởng để đối phó nên mới nói cứng như vậy.

Sở dĩ sáu mươi năm trước Thiên Địa Song Quân thành danh hơn người cũng là nhờ Tiết Đoạn Chương, nó đúng theo tên gọi, chân khí chia ra làm nhiều lớp như vảy cá, tùy theo chân khí đối phương cứng rắn hay âm nhu, chỗ nào mạnh thì nhường một chút, nơi nào yếu thì thừa cơ xâm lấn. Tiết Đoạn Chương rất uyển chuyển nên Thiên Địa Song Quân chỉ có thắng chứ chưa bại bao giờ. Thậm chí lần xung đột với Du Hồn Quỷ Vương cũng chỉ lép vế về thức chứ không phải về lực. Từ đó đến nay mãi mê theo đuổi Ma Vân Quỷ Tự mới sa đà vào chỗ mê muội mà thôi.

Sử Hòa Long làm sao hiểu được điều này, ngoác miệng quát trầm:

- Thế thì được lắm, tiếp chương đi.

Hắn co giật khuỷu tay mấy cái, chân khí chưa phát ra, Địa Quân lão nhân đã nhìn biết ngay chiêu thức, mau miệng hỏi to:

- Hoàng Nguyệt Dạ Song, đúng yếu quyết lắm.

Chiêu này phải phân chân khí thành những luồng mỏng phân tách, mạnh yếu không đều nhau, tùy theo lúc mà giật tay phát xuất cho nên Địa Quân lão nhân mới khen ngợi như vậy. Đã biết rõ tất phải có cách chống đỡ, Địa Quân lão nhân sử dụng một chiêu trong Tiết Đoạn Chương gọi là “Phong Vi Lãng Bò”, chân khí thoát trông giống như gió thổi phát phơ, thực sự mới là tiền quân mà thôi.

Ngay khi hai luồng chân khí chạm nhau, phản chấn rung động dội ngược báo động nơi nào hiểm yếu nơi nào hời hợt, Địa Quân lão nhân chỉ cần xoay chuyển cổ tay bù đắp khiếm khuyết, chân khí lập tức theo sự huy động ồ ạt tràn ra liền. Một tiếng “bùm” vang dội trong đêm tối rung rinh cả trời đất, các tinh tú trên trời hình như cũng mờ đi một ít, cả hai đồng “hự” lên nho nhỏ rồi bước lùi lại nửa bước. Đây chỉ là cử động tự nhiên để giảm bớt phản chấn chứ chưa ai bị nội thương cả.

Xét kỹ thì Tiết Đoạn Chương của Địa Quân lão nhân hơi kém Sử Hòa Long một phần nhưng nhờ vào hỏa hầu liên tục bù đắp lại thành ra thế cân bằng. Địa Quân lão nhân khoái trí cười hì hì:

- Bây giờ ngươi còn khoắc lác được nữa không?

Sử Hòa Long thâm sững sốt nhưng không để lộ ra ngoài mắt, ngấm ngấm suy nghĩ một chút là biết ngay tại sao. Hắn chợt cất tiếng cười rùng rợn:

- Lão điên chó có cười vội, thử xem chiêu này trước đã.

Hắn chưa dứt câu đã khoa hai tay lên một cái, cùng lúc xuất phát hai chiêu Âm Dương riêng biệt là “Thanh Dương Cuồng Khả” và “Thanh Âm Dục Sát”. So với Bạch Thiểu Hồng thì hai tuyệt chiêu này mới chỉ đoạt đến mức tách biệt Âm Dương, chưa hợp bích được như chàng, song Địa Quân lão nhân vẫn không khỏi rùng mình lo sợ.

Lão cấp tốc sử chiêu “Thu Ngạn Thôn Hàn” dùng hàn khí chống chọi với âm nhu. Tay tả sử chiêu “Hỏa Lạp Khai Tân” lấy chất hỏa đối phó với Dương cương. Đúng ra Địa Quân tính toán rất cẩn thận, nếu có chưa kém chút ít cũng chỉ bị chấn động thối lui là cùng. Ngờ đâu đột nhiên Sử Hòa Long cười gằn một cái, ngay lúc bốn luồng chân khí vừa chạm nhau, liền mau lẹ đảo chuyển hai tay biến chương thành trảo. Một trên một dưới nhưng hóa ra hàng vạn bóng trảo mờ mờ ép tất cả các huyết đạo trên ngực của Địa Quân lão nhân.

Thế trảo vừa nhanh vừa ảo diệu khiến lúc đó Địa Quân lão nhân đang huyệt chân khí, bộ pháp chậm đi một tích tắc, thất thanh gào lên kinh hoàng:

- Huyết Trảo, nguy rồi.

Nắm ngón tay phía dưới của Sử Hòa Long chỉ là hư chiêu, do đó mắt thấy hàng trăm bóng ảnh thực ra hoàn toàn do bàn tay này biến ra. Năm ngón tay hữu chưa hề phát động, chờ đợi đúng giây phút địch thủ huyệt hắc mới từ trên chộp xuống mau hơn chớp nhoáng. Lúc chỉ còn cách ngực Địa Quân lão nhân vài ly, Sử Hòa Long mới chắc chắn đã thành công cất tiếng cười hăng hắc thực rùng rợn:

- Phải đấy, ngươi không dùng Ma Vân Quỷ Tự thì ta cũng không dùng nó. Để xem Tiết Đoạn Chương hay Huyết Trảo cao siêu hơn nào.

Thì ra cả hai đều biết nếu mình sử dụng Ma Vân Quỷ Tự tất sẽ kéo dài giao đấu rất lâu, thậm chí song phương đều có khiếm khuyết thì bất phân thắng bại là lẽ thường.

Vì vậy Sử Hòa Long gian ngoan hơn, giả như vẫn dùng hai chiêu Âm, Dương, nhưng thực sự đã để sẵn Huyết Trảo chờ đợi cơ hội. Nên biết trước kia Thiên Địa Song Quân thất bại dưới tay Nhị Sát cũng do Huyết Trảo mà ra, hai lão ma này có lúc còn tự xưng là Nhị Sát Huyết Trảo Ma Thần thì đủ biết nó lợi hại tới mức nào.

Lời tự đắc của Sử Hòa Long được chấm dứt bằng một âm thanh quái dị do năm đầu ngón tay lún vào da thịt; bẻ gãy xương cốt trước ngực gây nên.

Địa Quân lão nhân chơi với đùa cao tay lên toan dùng một thế cầm nã chống đỡ bớt sức công phá, song chỉ đùa được nửa chừng là rú dài một tiếng thảm khóc.

Tiếng rú vang vọng trong bóng đêm khiến người nhát vía phải rùng mình kinh hãi.

Địa Quân lão nhân ngã ngựa ra sau rất mạnh, từ ngực phun ra năm vòi máu tươi ngùn ngụt, mùi tanh tươi tỏa ra hăng hắc cả một vùng sơn lâm. Tuy vậy Địa Quân lão nhân vẫn còn chút hơi tàn, khàn khàn than nhỏ:

- Sáu mươi năm trước ta thất bại về tay Nhị Sát Ma Thần, sáu mươi năm sau vong mạng về tay sư đệ của lão, thật là ý trời... Mấy tiếng sau cùng chẳng ai nghe nổi bởi vì Sử Hòa Long đã cất tiếng cười khanh khách lấp chìm hẳn đi. Một tiếng rú thảm, một tiếng cười khoái trá tuy trái ngược nhau nhưng cùng tác động khiến trời đêm nặng nề thêm sát khí.

Ngay lúc đó từ xa vắng vắng có tiếng hú dài đáp lại rồi thanh âm Thiên Quân lão nhân rõ hơn một chút:

- Lão Địa, có gì mà người rú rít thế?

Chớp mắt âm thanh của câu hỏi thứ hai chỉ còn cách chừng mười trượng, chứng tỏ khinh công của Thiên Quân lão nhân cực kỳ thần tốc:

- Lão Địa, người đã hạ sát được địch nhân chưa?

Sử Hòa Long chẳng sợ gì Thiên Quân lão nhân nhưng nhớ tới nhiệm vụ của mình, nếu lỡ kéo dài giao đấu với Thiên Quân lão nhân thì mọi việc sẽ hỏng hết. Vì vậy hắn âm trầm cười nhạt một cái, tung mình lướt vào bóng đêm ngay, thân pháp mau lẹ hơn cả Nhị Sát Ma Thần. Vừa vặn Thiên Quân lão nhân chạy tới, ngăn người ra lắm bầm:

- Ta nghe đúng là có tiếng rú ngay vị trí này mà, thực tiếc là không có mang theo đèn đuốc gì cả.

Thiên Quân lão nhân chợt hình mũi hít hít vài cái, mừng rỡ cười to:

- Mùi máu tươi gần đây, chắc lão Địa hạ sát xong địch nhân bỏ đi uống rượu một mình rồi.

Trong trí của lão chẳng bao giờ tưởng đến lão Địa nổi tiếng giang hồ có thể vong mạng lẹ như vậy nên hơn hờ dò theo mùi máu tìm xác địch nhân. Đến khi thấy ra, Thiên Quân lão nhân rú lên một tiếng hãi hùng hết sức bi thương:

- Huyết Trảo đây mà. Hóa ra lão quỷ Du Hồn vẫn còn sống.

Lúc sống hai huynh đệ cãi vã nhau hoài nhưng khi một người mất đi mới thấy tình cảm trống vắng lạ thường. Thiên Quân lão nhân đỏ ngầu đôi mắt, nửa bi thảm nửa vì uất khí xông lên lắm nhắm như người điên một hồi. Sau đó bẻ xác Địa Quân lão nhân chạy thẳng theo hướng Bạch Thiểu Hồng vừa đi. Khi ngang qua hai cái xác bọn thuộc hạ Thượng Dương Động mà lão ta đã hạ sát lúc này, Thiên Quân lão nhân tiện chân đá luôn hai cái phát tiết nộ khí trong lòng. Chỉ nghe “bình” “bình” hai tiếng, hai tên thuộc hạ vô tình lại bị tan xương nát thịt lẫn nữa, xác bắn ra xa như hai quả cầu thịt.

Bạch Thiểu Hồng phải mang Thuần Vân Quyên và Thiên Quân lão nhân bẻ một cái xác nên tốc độ bằng nhau, hai người gặp lại ở bến Trường Sa. Họ không theo kế hoạch nữa mà cùng về Lư Sơn an táng Địa Quân lão nhân. Bạch Thiểu Hồng cố sức can ngăn hoài nhưng Thiên Quân lão nhân hiện tại luôn luôn ở trong tình trạng điên khùng tức giận, hoàn toàn không để ý gì đến nửa lời của chàng.

Tuy ngày tết gần kề, lão cũng chẳng để tâm. An táng Địa Quân xong xuôi là lẳng lẳng rời khỏi Lư Sơn liền. Bạch Thiều Hồng bố trí xong nơi ăn chốn ở cho Thuần Vân Quyên cũng cấp tốc theo chân bởi vì cực kỳ lo lắng cho sinh mệnh của Thiên Quân, một phần chàng cũng nóng ruột muốn khám phá ngay nhân vật nào có đủ trình độ hạ sát được Địa Quân lão nhân như vậy. Thế là giới giang hồ miền Trường Giang mất đi một cái tết yên ổn và vui vẻ. May là Thuần Vân Quyên như là người chẳng có hồn vía, bảo sao đều ngơ ngác làm theo lời, không hề thắc mắc một tí nào.

Bạch Thiều Hồng theo đường bộ, ngày đi đêm nghỉ chẳng bao lâu đã trở lại Nhạc Dương. Không cần nghe ngóng gì chàng đã biết được tin Thiên Quân lão nhân lọt vào tay Hắc Chu Bang. Thì ra Thiên Quân quanh quẩn hoài không tìm ra Thượng Dương Động bèn đến thẳng Hắc Chu Bang hạch hỏi, hy vọng các tay cao thủ như Cung Tào Nghiệp hay Công Tôn Chấn sẽ tiết lộ chút gì. Tâm thần lão đã hồ đồ đương nhiên lời qua tiếng lại vài câu là xảy ra động thủ liền. Dù Thiên Quân lão nhân có cao siêu đến đâu cũng chỉ đánh chết được vài tên bang chúng tầm thường vô tội, rốt cuộc vẫn bị Tứ Đại Hộ Pháp bắt sống.

Bạch Thiều Hồng hỏi thăm qua loa địa chỉ tổng đàn Hắc Chu Bang rồi nhờ tiểu nhị cho mượn bút mực viết một cái thiệp báo danh. Sáng hôm sau thay đổi y phục chỉnh tề rồi mới đến đó dự kiến.

Từ đằng xa, chàng đã nhận rõ cái cổng đỏ chói của Hắc Chu Bang, chính giữa là một hình tượng con cóc đen to bằng đứa con nít chễm chệ thềm lối ra như muốn hăm dọa người khác. Trước cổng hung khí còn nặng nề hơn, có đến mấy chục bang chúng vô khí lóa mắt dàn sẵn ra hai bên chờ đợi.

Điều này chứng tỏ Hắc Chu Bang đã biết lai lịch của chàng, tỏ ra e dè ngần ngại phải dùng tới oai phong số đông trấn áp chàng trước. Vừa thấy bóng dáng của chàng xuất hiện, hàng ngũ bang chúng hơi xao động, rồi một lão già mặt trắng hé cổng tiến ra.

Chàng đã biết đó là một trong Tứ Đại Hộ Pháp nhưng không rõ danh tánh, vì vậy ung dung cung tay thi lễ trước:

- Tại hạ đã có thiệp báo, xin thỉnh giáo cao danh các hạ.

Lão già mặt trắng hơi lộ vẻ bất mãn, lạnh lùng đáp trả:

- Lão phụ họ Tần tên Thao, chẳng có bao nhiêu tài nghệ nhưng được Bang Chủ thương cất nhắc lên chức vị Nhị Hộ Pháp, nhiều khi cũng thấy xấu hổ trong lòng.

Bạch Thiều Hồng nhận ra mình hơi thất thố, vội vàng vớt vát:

- Thì ra Nhị Đại Hộ Pháp, tai nghe danh ngưỡng mộ đã lâu, tiếc rằng đến hôm nay mới được diện kiến.

Tần Thao dịu bớt nét mặt thông thả mời chàng vào chính sảnh. Bạch Thiều Hồng không đợi hỏi hoặc rào đón, thẳng thắn nói trước:

- Tại hạ thiết nghĩ Thiên Quân chỉ nóng nảy về cái chết của Địa Quân nên hồ đồ xúc phạm, Hắc Chu Bang không nên chấp nhất gây thêm oán thù mới phải.

Tần Thao cười gằn một cái, lạnh lùng trả lời:

- Lão tuy không ác ý, nhưng đã đánh chết hai người, đả thương một, ân oán này người tính ra sao?

Bạch Thiều Hồng thở dài lắc đầu:

- Ân đền oán trả đến bao giờ mới chấm dứt, tại hạ xin nhận món nợ này, khi nào có dịp sẽ báo đền được không?

Tuy đã biết Bạch Thiều Hồng nhưng Tần Thao quen tính cao ngạo cất tiếng cười dài một hồi:

- Người là kẻ vô danh tiểu tốt, chỉ nhờ có một ít Ma Vân Quỷ Tự mà được Hắc Chu Bang tiếp đón. Như vậy đã là quá đáng lắm rồi, lấy tư cách gì đòi hỏi chúng ta phải ứng theo?

Bạch Thiều Hồng cười khỏ, không lý tới sự phách lối của Tần Thao hạ giọng giải thích:

- Tại hạ lấy tư cách đại cuộc giang hồ mà thôi. Tại hạ mang nặng mối gia thù rất lớn với Đại Sát Ma Thần đương nhiên rắc rối liên quan đến cả Thượng Dương Động.

Quý Bang Chủ cũng chẳng ưa gì, bằng có là món nợ Miêu Tầm Tam Nhật Hủy Cốt Độc còn treo ở đó. Tuy Thiên Quân hành động hồ đồ nhưng ít ra vẫn là một tay địch thủ lợi hại của Thượng Dương Động. Cả ba gom lại thì có lợi hơn có hại, tại hạ nghĩ vậy nên mới dám đứng ra đề nghị quý bang buông tha Thiên Quân đây.

Tần Thao cứng họng, đôi mắt cứ đảo quanh hoài hình như còn có lý do gì khác hơn mấy sinh mạng của bọn thuộc hạ. Vì vậy lão sầm mặt trả lời yếu ớt:

- Rất tiếc lão không dám tự chuyên việc này, người chờ thêm năm bữa nửa tháng hãy trở lại được không?

Bạch Thiệu Hồng nhíu mày hỏi luôn:

- Tại hạ không thể chờ đợi lâu lắc như thế, nếu các hạ không đủ quyết định thì tại hạ xin diện kiến Bang Chủ được không?

Tần Thao lắc đầu rất mau:

- Thương thế Bang Chủ chưa hoàn toàn lành hẳn, trong vòng nửa tháng quyết không tiếp đón bất cứ ai.

Bạch Thiệu Hồng nhớ tới Công Tôn Chấn, trên Hồng Lô Bình Đài lão tỏ ra đầy đủ uy phong ngang hàng với Cung Tào Nghiệp nên buộc miệng hỏi tiếp:

- Nếu vậy tại hạ xin diện kiến Đại Hộ Pháp thuyết khách vài câu được chăng?

Tần Thao lắc đầu quầy quậy:

- Đại Hộ Pháp từ ngày hy sinh lãnh nhận chưởng kinh của tên Tái Gia Cát giả mạo cũng rất mệt mỏi, lão không dám kinh động.

Bạch Thiệu Hồng không có ý gây hấn song buông một câu dữ dội để dò xét thêm sự việc:

- Thì ra cao thủ Hắc Chu Bang chỉ còn mỗi mình các hạ, nếu lỡ tại hạ chủ tâm dùng võ lực, liệu Bang Chủ và Đại Hộ Pháp có xuất hiện hay không?

Tần Thao đang sầm mặt tìm lời đối đáp đột nhiên từ trong chính sảnh vang ra một tiếng cười khẩy, một tiếng đỡ lời:

- Nếu người vượt được chúng ta thì may ra mới có hy vọng được Bang Chủ tiếp kiến đây.

Bạch Thiệu Hồng xoay người nhận ra Trương Mạc Sơn Đệ Tứ Hộ Pháp và một lão già nữa thì biết ngay đó là Trần Tử Kỳ Tam Đại Hộ Pháp. Chàng cười nhạt một cái:

- Thì ra Hắc Chu Bang đã sửa soạn đâu đó hết rồi, e rằng tại hạ phải thất lễ mới mong được nể mặt phải không?

Trần Tử Kỳ trước khi đầu nhập Hắc Chu Bang cũng xuất thân từ giới đại đạo giang hồ. Lão nổi danh với ngoại hiệu Kim Câu Tích Lịch nên rất cao ngạo rút “soạt” trong người ra một đôi Song Cầu, màu vàng lấp lánh lóa mắt:

- Người cứ thử thất lễ xem nào.

Bạch Thiệu Hồng ung dung cất tiếng trả lời:

- Tại hạ đến đây chủ ý không muốn gây thêm oán thù nhưng chư vị đã cố chấp thì đành lấy sức lực để thuyết phục vậy. Nếu tại hạ đánh bại Tam Hộ Pháp thì có thể diện kiến Bang Chủ được chưa?

Tần Thao lắc đầu cười âm hiểm:

- Tứ Đại Hộ Pháp tuy bốn mà là một, chẳng lẽ mắt nhìn huynh đệ thất bại mà khoanh tay được sao?

Biết ý ba lão này nhất quyết làm khó dễ đến cùng, Bạch Thiệu Hồng thở dài một cái. Hùng tâm tráng khí nổi dậy, chàng vươn vai đứng lên cười lớn:

- Hay lắm, tại hạ đã minh bạch con đường đầy chông gai của Hắc Chu Bang dọn sẵn rồi. Chúng ta ra ngoài cho rộng rãi đi.

Trần Tử Kỳ rung tay để hai chiếc Kim Câu lấp lánh ánh vàng hoa cả mắt rồi lớn tiếng quát luôn:

- Việc riêng không nên để người khác dòm ngó vào, ta với người thử sức ở đây cũng rộng rãi chán.

Thật ra Trần Tử Kỳ có lý do khác, lão chuyên dùng kim câu đánh ở nơi chật hẹp rất lợi hại, không muốn địch thủ ra chỗ rộng rãi dễ dàng tránh né.

Bạch Thiếu Hồng không rõ điểm này nhưng tự thị có Càn Khôn Huyền Cơ biến hóa cực kỳ ảo diệu, chật hẹp hay rộng rãi đều có thể thích ứng được hết, bèn gật đầu ưng thuận liền:

- Được lắm, tại hạ vô phép ra tay trước đây.

Chính sảnh không tiện dùng chưởng lực, Bạch Thiếu Hồng nói xong lập tức dùng yếu quyết “Thiên Phong Vạn Điểm” thay vì đầu chưởng chàng sử dụng ngón tay biến thành muôn ngàn luồng kinh khí mau như chớp điểm vào các đại huyệt Quốc Trung, Thần Tàn, Tử Cung, Hoa Cái, v.v. của Trần Tử Kỳ.

Lão này hơi biến sắc, bởi vì thế điểm của địch thủ đã thiên biến vạn hóa lại thêm kinh khí sắc bén ghê người, chưa tới đã đè ép các huyệt đạo đau nhức dữ dội. Trần Tử Kỳ vội vàng quát trầm một tiếng, đôi Kim Câu vụt chớp lòa, một trên cắt xuống một dưới hươu thẳng lên. Đây là chiêu “Lưỡng Nghi Giao Thoa” một chiêu lợi hại nhất trong câu pháp của lão, cả hai tạo thành một màn lưới ngăn chặn toàn bộ trước ngực.

Mới giao thủ chiêu đầu, chính sảnh của Hắc Chu Bang đã lập tức vang lên mấy chục âm thanh “choeng cheng” ngân dài. Âm thanh trầm bổng khác nhau tùy theo luồng kinh khí của Bạch Thiếu Hồng nặng nhẹ khác nhau chạm vào Kim Câu. Nó rất dễ nghe nhưng chàng đột nhiên cảm thấy đầu óc tê dại trong thoáng chốc. Chỉ cần một tích tắc đó Trần Tử Kỳ mau lẹ cười gằn một cái:

- Tiểu tử nằm xuống đi.

Cùng với lời quát, hai chiếc Kim Câu đập mạnh vào nhau, âm thanh phát ra nửa như sắt thép nửa như chân khí đụng chạm rất kỳ lạ. Từ đó phát xuất một lực mạnh hơn vũ bão đánh thẳng vào ngực Bạch Thiếu Hồng. Thì ra Trần Tử Kỳ ngoài chiêu “Lưỡng Nghi Giao Thoa” biến đổi khác thường, còn lợi dụng tiếng ngân của loại Ma Kim trên miền Tây Tạng làm mê mẩn thần kinh con người trong chốc lát. Cũng vì vậy lão tunh hoành giang hồ chưa bị thất bại lần nào dù rằng võ công không cao cường cho lắm.

Riêng hai chữ Tích Lịch tức là sấm sét cũng có lý do của nó bởi vì địch thủ nghe lọt tiếng Kim Câu ngân lên chẳng khác gì bị sấm sét đáng trúng trong tích tắc vậy.

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng cực kỳ kinh hoảng, nhưng may mắn chiêu “Phong Thiên Vạn Điểm” có một biến thái muốn thu gọn lúc nào cũng được. Do vậy chàng cấp tốc uốn ngón tay co lại để chân khí Càn Khôn Huyền Cơ tập trung dồn đống. Chỉ nghe “bùng” như sấm nổ, dư lực đẩy người Bạch Thiếu Hồng lùi lại hai bước, thân hình thoáng lắc lư một chút rồi bình tĩnh lại ngay. Cái bước lùi là do dư lực quá gằn, suýt nữa thì đã không kịp chứ không phải do chàng bị chấn thương nên ung dung cười nhạo một cái:

- Kim Câu Tích Lịch lợi hại thật, tiếc rằng tại hạ đã biết rõ rồi thì cầm bằng vít đi là vừa.

Với câu nói nặng nề như vậy, đáng lẽ Trần Tử Kỳ phải tức giận, đằng này lão ngẩn ngơ tái xanh cả mặt mũi. Trong đời đây là lần đầu tiên xuất kỳ bất ý sử chiêu “Lưỡng Nghi Giao Thoa” không thành công, lồng ngực lại ngấm ngấm đau nhức nên kinh ngạc chẳng thốt ra lời đáp trả.

Bạch Thiếu Hồng có chút nộ khí, liếc mắt thấy Nhị Hộ Pháp Tàn Thao và Tứ Hộ Pháp họ Trương nhấp nhòm muốn xông ra loạn đấu thì quyết định phải tiên hạ thủ vi cường.

Chàng theo bộ pháp “Nhân Vô Quỷ Ảnh” chớp nhoáng tiến lên ba bước, tay phải xuất trảo theo chiêu “Thanh Âm Dục Sát” chộp vào ngực Trần Tử Kỳ. Nó là âm cực nên bàn tay đi rất chậm, thừa đủ cho họ Trần tỉnh trí “ạ” lên một tiếng. Lão cấp tốc dùng chiêu Bạch Hồng Y Sơn, chiếc Kim Câu hóa thành một đạo hào quang phạt ngang để chém đứt bàn tay của địch nhân. Chiêu Kim Câu còn lại âm thầm hạ thấp móc ngược từ hạ thể lên theo chiêu Kim Tước Thăng Đài, hết sức lợi hại.

Bạch Thiếu Hồng chờ cho thể phản đòn của Trần Tử Kỳ xuất được nửa chừng mới trầm cổ tay lại quát:

- Xem ai lợi hại nào.

Đang từ âm cực chậm chạp, chàng chuyển đổi chân khí đột ngột thành dương cương, tất nhiên vẫn là thể trào nhưng mau lẹ không tưởng tượng được, chính là chiêu “Thanh Dương Cuồng Khả” không sai. Biến đổi lạ kỳ này khiến Trần Tử Kỳ giật bắn cả người, có muốn thu thể về cũng không kịp, do đó cổ tay cầm Kim Cầu chẳng khác tự đưa vào cái chộp của địch nhân vậy.

Lão vừa kịp “ôi chà” một tiếng thì uyển mạch đã chấn động rung chuyển, bao nhiêu chân khí tiêu tan như bóng bị xì hơi. Vì vậy cái móc từ dưới lên chỉ còn sát da bụng chàng chừng hai phân mà cứ run rẩy chẳng tiến thêm được chút nào. Trần Tử Kỳ nghiêng rằng định phong bế luôn cánh tay, dùng chân khí cực bộ. Ở đó đẩy Kim Cầu rạch một đường, tuy rất yếu nhưng nhờ Kim Cầu sắc bén có thể làm cho địch nhân thiệt hại ít nhiều.

Nhị, Tứ Đại Hộ Pháp đồng thanh la lên kinh hãi:

- Đừng liều mạng, có gì sẽ giải quyết sau.

Thì ra sử dụng phương cách này, Trần Tử Kỳ có thể sẽ bị liệt nhược hẳn một cánh tay, so với lợi ích đã thương địch nhân tí chút thì chẳng cân xứng. Riêng Bạch Thiếu Hồng biểu diễn chiêu “Thanh Dương Cuồng Khả” đã có tính toán rất kỹ. Chàng để Kim Cầu đe dọa hạ bàn thực không phải liều lĩnh ngu xuẩn, nếu Trần Tử Kỳ chịu bó tay thì nó sẽ là một màn trình diễn kinh người, trấn áp tinh thần bọn Tứ Đại Hộ Pháp. Trường hợp xảy ra biến cố chân khí Càn Khôn Huyền Cơ tùy tâm sử dụng thừa sức đối phó.

Thấy Trần Tử Kỳ liều mạng, chàng cười nhạt vận sức mạnh một cái, không những xuyên phá luôn sự phong bế của lão mà chân khí còn chấn động toàn bộ cánh tay.

Thế là “choang” một cái ngân dài, chiếc Kim Cầu không sao còn giữ nổi rơi luôn xuống nền chính sảnh của Hắc Chu Bang. Để tránh vụng động xảy ra, Bạch Thiếu Hồng mau lẹ đưa tay tả điểm luôn mấy đại huyết trọng yếu của lão, biến lão thành tượng gỗ xong mới thông thả quay người nhìn Tần Thao và Trương Mạc Sơn cười nhạt.

20. Thi Diện Lão Nhân Bất Ngờ Xuất Hiện -đảo Lộn Giang Hồ

Khổng chế xong Kim Cầu Tích Lịch Trần Tử Kỳ, Bạch Thiếu Hồng cười nhạt một cái âm trầm hỏi:

- Bây giờ tới lượt vị nào đây?

Trương Mạc Sơn Tứ Hộ Pháp tự biết võ công của mình còn thua kém Trần Tử Kỳ nên liếc mắt chờ đợi.

Tần Thao đành phải bước ra trầm giọng kéo dài thời gian:

- Theo lão mõ biết thì người và Thiên Quân không có liên hệ thân thích hay sư môn, tại sao cứ làm khó dễ bọn ta thế?

Bạch Thiếu Hồng vận lý ngược lại:

- Đúng vậy, nhưng so ra Thiên Quân lão nhân vô tình đắc tội với Hắc Chu Bang, chưa có ân oán gì đến phải giam giữ lâu dài. Tại sao các ngươi vẫn cố tình không nhân nhượng tí nào?

Hình như câu này hỏi trúng một điều bí mật gì đó nên Tần Thao thoáng biến sắc.

Lão vội vàng gần giọng nói luôn:

- Thôi được, lão mõ tài hèn sức mọn nhưng hiện tại đành phải đứng ra gánh vác việc Hắc Chu Bang vậy.

Chỉ nội cử chỉ lạng ra của Tần Thao đã đủ chứng tỏ lão ta đang bối rối trong lòng.

Bạch Thiếu Hồng tinh ý định vận hỏi tiếp thì Tần Thao đã rút trong người ra một cái quạt sắt đen sì, vừa cười vừa quạt:

- Lão mõ đắc tội không dùng Thiết Phiến không xong.

Bạch Thiếu Hồng không hề sợ hãi, nhưng vẫn cẩn trọng vận khí sửa soạn bởi vì trong thời gian lưu lạc giang hồ có lần chàng đã nghe tới bốn chữ Thiết Phiến Thu Tâm ngoại hiệu của Tần Thao. Hiện tại trực tiếp đối địch, chàng không thấy Thiết Phiến có gì khác lạ thì cũng ngạc nhiên đôi chút.

Ngay lúc đó Tần Thao từ từ đâm chiếc quạt ra giống như một chiêu kiếm khiến chàng rất lạ lùng chăm chú quan sát. Thiết Phiến của Tần Thao chỉ dài hơn ba tấc, đang cụp lại thì giống cây côn, ngắn hơn là kiếm, do đó chiêu thức đưa ra rất lạ lẫm và nặng nề.

Bạch Thiếu Hồng nhận ra nếu mình dùng chưởng lực chưa chắc đã ngăn chặn được Thiết Phiến, bởi vì nó tập trung chân khí rất hùng hậu, dễ dàng xuyên phá chưởng phong. Vì vậy chàng tạm thời dùng chiêu “Khứ Lộ Trọng Phi”, bàn tay đưa ra nửa chừng đột ngột lật ngửa một cái biến thành cầm nã chụp vào mạch môn của Tần Thao.

Ngờ đâu chàng biến thế thì Tần Thao cũng biến chiêu. Thiết Phiến đang đâm tới nhanh như chớp bỗng “phạch” một cái xòe lớn cực kỳ bất ngờ. Phạm vi xòe không lớn, không những phong tỏa thế cầm nã của chàng, mà còn tạo thành một chưởng lực hết sức đột ngột, chớp mắt đã ập tới trước ngực. Bạch Thiếu Hồng không sao tính tới Tần Thao vừa xuất thủ đã có một chiêu lợi hại như vậy, kinh hoàng dùng huyết Thiếu Hải nơi khuỷu tay xuất phát chân khí chống đỡ tạm thời.

Thế giạt tay này không có chiêu thức nên chẳng sao phát huy hết nội lực, vì vậy khi hai luồng chân khí chạm nhau đánh “bùng” một cái, lồng ngực chàng đau nhức như bị búa sắt nện phải. Cũng may chưa phát xuất bao nhiêu chân khí nên số còn lại rất lớn bảo vệ thân thể cực kỳ an toàn nên Bạch Thiếu Hồng không bị nội thương nên chỉ lắc đầu bước lui một bước mà thôi.

Chàng lớn tiếng khen ngợi:

- Thiết Phiến ảo diệu lắm, thảo nào được giang hồ thêm vào hai chữ Thu Tâm chẳng ngoa ngôn.

Tần Thao kinh hãi đến mức ngẩn cả người ra, ấp úng la thảm “trời ơi” bởi vì thế Thiết Phiến này lão ta phải dụng công luyện tập rất lâu, gọi là “Cô Phong Xuy Khởi” ảo diệu và bất ngờ. Địch nhân trúng phải nhẹ nhàng cũng phải lặn ra đất, nặng có thể táng mạng như không, vậy mà Bạch Thiếu Hồng chỉ giạt tay sơ sài một cái đã hóa giải được toàn bộ. Thậm chí địch thủ nhỏ tuổi vẫn còn cười nói được khiến lão ta kinh hãi làm vậy. Tần Thao đâu có ngờ Bạch Thiếu Hồng suýt nữa đã ngất đi rồi, lời nói chẳng qua che lấp cho việc chàng ngẩn ngàm dùng đến Âm Dương Thổ Nạp yếu quyết để trấn định kinh mạch mà thôi.

Nếu lúc đó Tần Thao mau lẹ công kích tiếp một quạt nữa chưa chắc Bạch Thiếu Hồng đã tránh né nổi. Lão chỉ ngần ngừ thoáng mắt là cơ hội ngàn vàng đã trôi qua, Bạch Thiếu Hồng thở phà một hơi trút bỏ trước khí âm thầm cười lạnh:

- Tại hạ đã lãnh giáo một quạt, bây giờ không đáp trả thì coi sao được. Tiếp chiêu đi.

Lần này chàng đã có tức giận trong lòng, không nể nang gì nữa, nói xong, hữu chưởng khoa lên một vòng xuất phát chiêu “Tuy Phong Mãn Địa”. Chân khí trong chiêu này không tỏa rộng nên ít xâm hại đồ đạc và hùng mạnh tấn công trực tiếp luôn.

Chính sảnh chẳng rộng rãi bao nhiêu, Tần Thao đành phải mím môi quát lớn “hay lắm” rồi tay hữu xòe Thiết Phiến quạt mạnh một cái, đồng thời tay tả cũng xuất chưởng âm thầm sử chiêu “Luân Hồi Văn Phủ” biến chân khí thành một vòng tròn đánh ngang hông Bạch Thiếu Hồng.

Chàng thấy nội lực Tần Thao không hùng hậu bằng Công Tôn Chấn nhưng chiêu thức nào cũng ảo diệu, lấy nhu thắng cương, lấy tịnh chế động thì khen thắm. Tuy vậy chàng vẫn không thêm thay đổi thế đánh, vì chiêu “Tuy Phong Mãn Địa” đã có Âm Dương, Cương Nhu trong đó. Vì vậy tòa chính sảnh Hắc Chu Bang vang lên hai tiếng “bùng bùng” cùng một lúc. Âm hóa giải Dương, Nhu nhẹ nhàng tán tiêu cương ngạnh nên không có cảnh phi sa tấu thạch, bụi bay mù trời mà không khí chỉ rít lên o o một chút rồi tắt hẳn.

Bạch Thiếu Hồng hiên ngang cười lớn chẳng khác Đại Lực Thần giáng hạ trong khi Tần Thao liên tiếp lùi về sau hoài, thân hình không ngớt ngã nghiêng hết sức thảm hại. Rốt cuộc lão nhờ vào bức vách chính sảnh, đụng lưng đánh sầm một cái mới đứng lại được. Diện mạo Tần Thao đỏ như gấc chín, không phải là vì hổ thẹn mà là chân khí Càn Khôn Huyền Cơ xâm nhập tới đâu gây bế tắc và chấn động đau đớn đến đó.

Lão run run đưa tay lên quạt khăn:

- Ma Vân Quỷ Tự lợi hại thật, người đừng vội... Nửa chừng câu nói, Tần Thao bỗng “ọe” một tiếng, máu đọng trong lồng ngực không kịp tiêu tán bắt đầu phun ra, chạy dài hai bên mép nhỏ rùng rùng xuống ngực.

Bạch Thiếu Hồng thở dài trầm giọng lắc đầu:

- Lão đã biết vậy sao còn không vận khí chữa trị, nói nhiều càng thêm tổn hại đó.

Tuy nhiên tại hạ vẫn muốn nghe nốt câu vừa rồi xem mình không nên vội vả cái gì?

Tần Thao lấy tay vuốt ngực, khàn khàn đáp trả:

- Ta khuyên người đừng vội tự phụ bởi vì chỉ trong một thời gian ngắn nữa... Đứng ở ngoài Trương Mạc Sơn cũng kinh hãi không kém, ngoài võ công cao siêu ra, đầu óc của địch nhân này tinh minh xuất chúng chỉ nghe nhắc tới bốn chữ Ma Vân Quỷ Tự đã vận hồi đến cùng, nhìn được điều đang dấu diếm liền. Lão Tứ Hộ Pháp cấp tốc lạng người đứng chắn vào giữa miệng quát lớn:

- Tần lão huynh, việc gì phải tiết lộ vội.

Không để Tần Thao và Bạch Thiếu Hồng kịp phản ứng, Trương Mạc Sơn nói xong thẳng người tiếp liền:

- Ta muốn thương lượng với người một điều được không?

Cử chỉ và lời nói của Tần Thao lẫn Trương Mạc Sơn đều có vẻ che dấu điều gì khiến Bạch Thiếu Hồng phải cẩn trọng suy nghĩ một hồi. Chàng trầm giọng trả lời:

- Trần Tử Kỳ nằm trong tay tại hạ, Tần Đại Hộ Pháp đã bị nội thương, chỉ còn chút xíu vết vả nữa là tại hạ tha hồ tung hoành trong Hắc Chu Bang cần gì phải thương lượng?

Trương Mạc Sơn nhếch môi cười khổ:

- Người nói không sai nhưng hạ thủ là một điều, xông pha nơi Hắc Chu Bang chúng ta không phải dễ dàng như đi chợ đầu. Dù gì thương lượng vẫn hơn chứ.

Bạch Thiếu Hồng hăm dọa cốt để dò xét phản ứng, thật sự chẳng muốn gây thêm thù oán với Hắc Chu Bang nên gật đầu luôn:

- Được rồi, cung kính bất như tuân mạng. Các hạ đưa đề nghị ra đi.

Trương Mạc Sơn đảo quanh đôi mắt mấy vòng hạ giọng ôn hòa nói thẳng:

- Ta nhận lời phóng thích Thiên Quân lão nhân và không truy cứu món nợ của lão gây ra. Ngay cả sự việc hôm nay của Hắc Chu Bang người cũng coi như xị xóa.

Tuy nhiên hiện tại Thiên Quân lão nhân không có ở đây, người cho ta thời gian nửa tháng được không?

Thấy Bạch Thiếu Hồng lắc đầu, Trương Mạc Sơn vội vàng nói mau:

- Quân tử nhất ngôn, quyết không có gì mờ ám mà người lo ngại.

Bạch Thiếu Hồng đã toan từ chối, đột nhiên đôi mắt của chàng đã nhìn thấy một cái đầu ló ra khỏi cửa sổ. Da mặt người này trắng xanh như người chết, nhưng nhãn quang long lánh rất tinh anh, môi lại hơi cười nên vẻ mặt không có vẻ ghê sợ tí nào.

Cái đầu kỳ lạ này tuy ló ra vừa đủ gật gật để Bạch Thiếu Hồng nhận ra nhưng khéo léo không để một trong ba Hộ Pháp Hắc Chu Bang nhìn thấy.

Vì vậy thay vì từ chối thẳng thừng, Bạch Thiếu Hồng hững hờ hỏi trống không:

- Các hạ muốn ta ưng thuận phải không?

Dĩ nhiên Trương Mạc Sơn rất ngạc nhiên, hoàn toàn chẳng hiểu tại sao nhưng vẫn mau lẹ gật đầu:

- Đúng vậy, có điều gì thắc mắc người phải hỏi lại như thế?

Lúc đó bộ mặt trắng xanh có vẻ tươi cười thích thú, gật nhanh một cái rồi lập tức biến mất liền.

Bạch Thiếu Hồng linh tính việc này có lợi hơn có hại, vì vậy trầm giọng nhận lời Trương Mạc Sơn:

- Bây giờ là ngày mồng sáu, đúng nửa tháng sau, tại hạ sẽ đến đây đón Thiên Quân lão nhân. Mong rằng Hắc Chu Bang không nuốt lời gây thêm phong ba là được.

Lúc đó Tần Thao đã vận khí trấn áp nội thương nằm im một chỗ khàn khàn lên tiếng:

- Trương lão đệ, người tự tiện không sợ Bang Chủ trách phạt sao? Dù là ý tốt đi nữa cũng phải bẩm báo với Bang Chủ quyết định mới được.

Trương Mạc Sơn hơi xoay người nói mau:

- Tần lão huynh thứ lỗi, tình thế bắt buộc chứ không phải đệ muốn tự chuyên.

Trước mặt Bang Chủ đệ sẽ xin giải trình sau.

Tần Thao ậm ừ toan bài bác thì Trương Mạc Sơn đã mau lẹ thi lễ với Bạch Thiếu Hồng:

- Thương lượng đã xong, Hắc Chu Bang sẽ thu xếp nội bộ đáp ứng đúng thỏa thuận, nếu không họ Trương này quyết lấy cái chết bảo toàn danh dự.

Bạch Thiếu Hồng biết ý Trương Mạc Sơn muốn tống khách nên cười nhạt, đáp lễ xong là lẳng lặng bỏ đi liền.

Không phải đi xa, chừng nửa dặm chàng đã thấy nhân vật có diện mạo như người chết ung dung ngồi bên một gốc cây chờ đợi. Người này mặt mũi quái lạ nhưng phong thái cực kỳ tao nhã, phe phẩy cái quạt bọc gấm xanh mặc dù đang là mùa đông se se lạnh. Ông ta cười cười trở quạt vẫy gọi chàng trước:

- Chàng thiếu niên đến đây nào.

Bạch Thiếu Hồng thông thả đi tới, tự nhiên sinh lòng kính nể vái chào một cái:

- Vừa rồi tiền bối ra hiệu cho tại hạ tất nhiên đã biết lai lịch, xin miễn giới thiệu.

Tại hạ xin thỉnh giáo cao danh tiền bối.

Thi Diện lão nhân gật đầu mau mắn trả lời:

- Thiếu hiệp với lão phu chưa từng quen biết, vậy mà chỉ một cái ra hiệu đã nghe theo, lão phu cảm tạ rất nhiều. Đương nhiên ân tình thì không thể đổi gặt nhau xin cứ gọi bằng Thi Diện được không?

Lời nói vừa tỏ ra thành thực vừa ôn tồn nên Bạch Thiếu Hồng không tiện vặn hỏi, nghiêng đầu nói luôn vào chuyện chính:

- Tiền bối ngăn cản tại hạ là có ý gì, thời gian nửa tháng quá lâu e rằng sẽ có biến chuyển hại đến Thiên Quân lão nhân thì sao?

Thi Diện hạ giọng trầm buồn:

- Ta không chắc lắm song tạm thời lão Thiên chưa có gì đáng lo, nếu đứt dây sẽ động rừng. Vì vậy ta muốn người tạm thời ẩn mặt cùng ta âm thầm điều tra đại cuộc đã.

Bạch Thiếu Hồng hơi giật mình nhú mày hỏi luôn:

- Đại cuộc nào mới được chứ?

Thi Diện lão nhân nhếch mép cười nhẹ:

- Đương nhiên trước tiên là Hắc Chu Bang muốn giữ Thiên Quân để làm gì, Thượng Dương Động mưu đồ ra sao. Ngay cả thân thể hành tung Bách Ảnh Tiên Tử, Đông Môn cô nương trở xuống tới Đại Sát Ma Thần nhất nhất đều có liên quan tới nhau, gọi chung là đại cuộc đấy.

Bạch Thiếu Hồng sững sờ hết sức, hình như Thi Diện lão nhân cũng có mục đích giống mình mới thực là kỳ lạ.

Thấy vẻ mặt của chàng, Thi Diện lão nhân cười lớn hơn, thần thái rất phóng khoáng:

- Ngay cả việc Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao thất tung rồi hết kẻ này đến nhân vật kia giả mạo danh để làm chuyện đổi gặt cũng là đại cuộc. Đêm nay may ra chúng ta sẽ hiểu được một phần nào.

Bạch Thiếu Hồng “ạ” khẽ, thì ra Thi Diện lão nhân biết rõ nhiều điều bí mật hơn chàng nghĩ. Vì vậy chàng trầm trọng hỏi luôn:

- Riêng việc Quỷ Hồn Y Thánh Đình Bất Phàm lúc sống chết rất quái dị, tiền bối biết không?

Thi Diện lão nhân cười khẩy một cái:

- Lão già không tìm ngu xuẩn đó chỉ là công cụ cho Du Hồn Quỷ Vương lợi dụng.

Theo ta, lão quỷ này sống được đến ngày nay chắc cũng do hồi được của Đình Bất Phàm đó. Đây là điều bí mật duy nhất mà ta chưa khám phá ra. Hỡi ôi, chính nó lại là chìa khóa trọng yếu để giải thích mọi câu hỏi:

ai đã cho Du Hồn Quỷ Vương phục hồn đời sống, phục hồn để làm gì. Du Hồn Quỷ Vương có lợi dụng lại người này hay không, điều khiển Đình Bất Phàm đến mức độ nào?

Nghe Thi Diện lão nhân than thở một hồi, Bạch Thiếu Hồng càng tăng thêm lòng kính phục và kính hãi. Chàng nhớ tới bệnh trạng của Thuần Vân Quyên nên vội hỏi thêm:

- Theo tiền bối ngoài Vạn Niên Tuyết Sâm và Cải Tử Tiên Đơn còn có vật được gì bổ khuyết được Thất Hồn Cải Được của Đình Bất Phàm hay không?

Ánh mắt Thi Diện lão nhân thoáng về phía não, tiếng thở dài kèm theo cái lắc đầu càng làm cho Bạch Thiếu Hồng thêm vô vọng:

- Theo kiến văn của ta thì ngoài hai loại đó, trên thế gian này chẳng còn vật được nào cải biến được Thuần cô nương cả.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người kêu lên thảng thốt:

- Hóa ra tiền bối cũng biết việc này rồi ư?

Thi Diện lão nhân phe phẩy cái quạt gấm, hình như để che dấu xúc động:

- Nói thực cho người biết, ta có một mối liên hệ rất sâu sắc với Thuần cô nương, còn lo lắng hơn cả người nữa đấy.

Bạch Thiếu Hồng chăm chú nhìn ông ta dò hỏi nhưng ngoài ánh mắt phiến não, Thi Diện lão nhân không lộ ra vẻ gì biến đổi. Vì vậy chàng hỏi thêm một câu:

- Mặc dù tiền bối không cho biết chân lai lịch nhưng xuyên qua trò chuyện tại hạ có cảm giác rất đáng tin cậy. Tại sao tiền bối không gặp gỡ sớm hơn thì tai họa đã không xảy ra với Thuần cô nương?

Thi Diện lão nhân chiếu tia mắt lóng lánh nhìn chàng rất lâu mới thông thả trả lời:

- Trước kia ta chưa được tự do, vả lại từ ngày người hết lòng đưa Thuần cô nương về Lư Sơn, không tỏ ra lợi dụng để làm việc dâm loạn ta mới tin tưởng kêu gọi cùng chung sức khám phá bí ẩn của đại cuộc. Đêm nay là đêm khởi đầu cuộc điều tra đấy.

Hai lần chàng nghe nhắc tới đêm nay, Bạch Thiếu Hồng không sao nhịn nổi tò mò, mau miệng hỏi luôn:

- Đêm nay có gì bí mật thế, tiền bối cho tại hạ biết trước có được không?

Thi Diện lão nhân tuy lắc đầu quầy quậy nhưng miệng cười rất tươi:

- Người cứ theo sát bên ta, nhất định đừng hờ môi hoặc vọng động là được.

Chúng ta làm khán giả thì tội vạ gì xen vào cho phí sức.

Bạch Thiếu Hồng chưa chịu thôi, nhất định cãi lại:

- Đương nhiên sự việc đêm nay phải liên quan, vừa rồi tại hạ đứng ra đòi lại Thiên Quân, ít ra tiền bối cũng phải cho biết để khỏi sai lạc chứ.

Thi Diện lão nhân cười hì hì trả lời rất khó hiểu:

- Theo ta thì những việc người định làm sẽ có người khác thi hành dùm, vì vậy ta mới ngăn cản người. Chúng ta vào thị trấn tìm rượu uống đi, giờ Dậu khởi hành là vừa.

Thi Diện lão nhân tính tình rất sáng khoái, nói xong lập tức đứng dậy thông thả đi liền. Bạch Thiếu Hồng đành phải cười khổ sóng vai bước theo, để cho qua thời gian, chàng lại thắc mắt hỏi tiếp:

- Thám sát bí mật giang hồ mà đi vào giờ Dậu e rằng hơi sớm một chút.

Thi Diện lão nhân tủm tủm cười ruồi:

- Muốn bắt cáo, phải phục từ trước, nhân tiện này một công mà hai việc đây.

Thi Diện lão nhân trả lời càng lúc càng bí hiểm. Bạch Thiếu Hồng không hỏi nữa, xoay qua đàm luận sự kiện võ lâm giang hồ cùng kinh sách trận pháp, võ học.

Chẳng ngờ Thi Diện lão nhân về phương diện kiến văn cực kỳ uyên thâm, bất cứ điều gì cũng thao thao giải thích rất cặn kẽ. Thậm chí đến cả kỳ môn quái trận cùng các loại độc chất ông ta đều rành rẽ, trả lời không hề ấp úng tí nào. Bạch Thiếu Hồng rùng mình nghĩ thầm trong bụng “Lão nhân này chắc chắn lai lịch không nhỏ. Chưa biết võ công ra sao chỉ nội kiến văn đã ăn đứt Tái Gia Cát rồi”.

Cả hai vui vẻ ăn uống đến hết giờ Dậu, bóng đêm đã phủ xuống nhá nhem cảnh vật thì Thi Diện lão nhân mới vươn vai đứng dậy:

- Chúng ta khởi sự thôi, trước tiên hãy đến tổng đàn Hắc Chu Bang.

Bạch Thiếu Hồng “ạ” một cái nhú mào bấn khoản:

- Tại hạ nhận xét thấy Trương Mạc Sơn có vẻ thực tình, chắc chắn Thiên Quân lão nhân và Cung Tào Nghiệp không ở tổng đàn, đến đó cũng vô ích mà thôi.

Thi Diện lão nhân nháy mắt có vẻ bí mật:

- Ta đã nói rồi mà, dễ gì tìm ra hang cáo nếu không theo dấu từ trước. Người không nhẫn nại được thì chẳng bao giờ thành tay cao thủ khét tiếng nổi.

Bạch Thiếu Hồng thoáng đỏ mặt nhưng chàng biết Thi Diện lão nhân có ý chỉ bảo mình hơn là châm chọc nên không giận tí nào. Chàng lẳng lặng kêu chủ quán thanh toán tiền rượu thịt rồi sóng vai Thi Diện lão nhân nhắm hướng tổng đàn Hắc Chu Bang thẳng tiến.

Lúc ra khỏi nơi dân cư, Bạch Thiếu Hồng muốn thử võ công của Thi Diện lão nhân nên dùng tới sáu thành chân khí lướt đi rất mau. Âm thanh của ông ta léo nhéo sau lưng khiến chàng không khỏi kinh hãi:

- Tiểu tử này thực vô ý, người ỷ sức khỏe bắt ta chạy mau thế này thì đến nơi chắc ta kiệt sức mất thôi.

Tuy nói vậy, Thi Diện lão nhân vẫn theo sau chàng như bóng với hình, kêu la luôn miệng mà tốc độ không kém tí nào. Được mấy dặm, Bạch Thiếu Hồng nổi tính tranh đua hít một hơi chân khí rồi nói lớn:

- Thử xem tiền bối hay tại hạ tới trước nào.

Thi Diện lão nhân lắc đầu quầy quậy:

- Không xong, không xong, người khí huyết phương cương lại có chân khí Càn Khôn Huyền Cơ tuyệt thế, ta đâu dám thi tài để mang tiếng nhục nhã.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn người trụ bộ dừng lại, nhờ chân khí thu phát tùy tâm, chàng chỉ nghĩ đến lập tức thân hình đứng cứng lại rất mau. Chẳng ngờ Thi Diện lão nhân cũng chẳng thua kém, ngay tức thời cũng đứng sững trước mặt chàng. Lão ôm ngực vuốt mấy cái ra vẻ nghẹn thở:

- Trời ơi, lúc thì người chạy như ma đuổi, bây giờ ngừng lại khiến chân khí của ta đảo lộn loạn xạ. Hừ, có ngày ta không sống nổi với trò đùa này rồi.

Bạch Thiếu Hồng không để ý đến câu trách móc giả vờ đó, trầm giọng hỏi mau:

- Tại hạ hỏi thực, tại sao tiền bối lại biết võ công trong Ma Vân Quỷ Tự là Càn Khôn Huyền Cơ?

Thi Diện lão nhân trợn mắt tìm lời đùa giỡn nhưng nhận ra vẻ trầm trọng của chàng; thở dài một cái nghiêm mặt trả lời:

- Trên võ lâm giang hồ bất cứ sự kiện gì ta cũng biết tường tận cả, vì vậy sự bí mật của Thượng Dương Động và Hắc Chu Bang khiến ta thắc mắc ngày đêm, quyết cùng người khám phá cho minh bạch.

Bạch Thiếu Hồng hơi rùng mình, vội vàng hỏi nhanh:

- Nếu đã biết đó là Càn Khôn Huyền Cơ, chắc chắn tiền bối cũng thông thuộc nó chứ?

Thi Diện lão nhân ngẩn người ra giây phút rồi chợt cười dài một hồi. Một lúc sau mới nín được để trả lời chàng:

- Thì ra người lo ngại ta cũng học được Càn Khôn Huyền Cơ, người chẳng còn là cao thủ siêu tuyệt nữa phải không? Hà, nói thực cái gì ta cũng biết nhưng không có nghĩa là luyện tập được toàn bộ đâu, tất cả đều là kiến văn mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng nửa tin nửa ngờ đành ngậm miệng cùng Thi Diện lão nhân chạy tiếp. Chẳng mấy chốc khối đen của tổng đàn Hắc Chu Bang đã hiện ra trước mắt.

Hình như Thi Diện lão nhân rất thành thuộc đường lối hoặc đã nghiên cứu kỹ địa thế từ trước nên nhẹ nhàng luồn qua lách lại một hồi đã nép mình vào một hõn giả sơn.

Từ đây có thể nghe rõ tiếng nói trong hậu sảnh nhưng người ngồi thì chỉ có cái bóng chiếu hắt mờ mờ trên tấm màn cửa sổ. Hiện tại đang có ba cái bóng, do theo âm giọng thì đó chính là ba vị Hộ Pháp họ Trương, Trần và Tần không sai.

Cả ba cứ im lặng uống rượu hoài nên Bạch Thiếu Hồng nóng nảy ghé tai Thi Diện lão nhân hỏi khẽ:

- Tiền bối dẫn tại hạ tới đây vô ích, ba lão này chẳng biết được gì đâu.

Thi Diện lão nhân “suyt” một cái, ánh mắt cười:

- Ít ra cũng đáng là mỗi câu đấy chứ.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ mơ hồ toan hỏi tiếp cho minh bạch, thì lúc đó Tần Thao trầm trọng lên tiếng:

- Người của chúng ta phải đi bẩm báo Bang Chủ đã lâu không thấy về, e rằng lão Bang Chủ đang nổi giận không bằng lòng thì nguy lắm.

Âm giọng Trương Mạc Sơn thở dài u oán:

- Đệ đệ đã hết lòng, bây giờ là tùy Bang Chủ định liệu mà thôi.

Trần Tử Kỳ chen lời vào, nói lớn:

- Trương lão đệ dùng kế hoãn binh rất đúng, lẽ nào Bang Chủ và Đại Hộ Pháp không hiểu được điều đó hay sao? Ta chỉ e Thiên Quân công lực cao siêu chống chọi với Lạc Phách Tấn thì hóa ra công cốc mất.

Tần Thao “hừ” nhẹ một cái:

- Lạc Phách Tấn của Đại Hộ Pháp chế biến từ xưa công hiệu như thần, có lẽ giờ này Thiên Quân lão tặc đang mơ màng phun hết yếu quyết trong Ma Vân Quỷ Tự ra nên Bang Chủ và Đại Hộ Pháp không có thời gian báo tin cho chúng ta đấy.

Ngoài giả sơn, Bạch Thiếu Hồng hiểu được nửa phần liền giật mình nhìn Thi Diện lão nhân hỏi nhỏ:

- Thì ra họ Trương lừa gạt tại hạ, miệng nói thương lượng mà âm thầm lợi dụng thời gian khai thác bằng hết. Nửa tháng sau có đúng lời hẹn ước phóng thích Thiên Quân thì cũng đã có yếu quyết Ma Vân Quỷ Tự trong tay rồi.

Thi Diện lão nhân sợ chàng nói nhiều sẽ bại lộ liền ra hiệu liên tục, vừa thở dài vừa gật đầu công nhận chứ không trả lời.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm nóng nảy, ghé tai khẩn khoản:

- Đã biết vậy tại sao lão tiền bối không tìm cách ngăn cản, để mặc bọn ác ma hưởng lợi ư?

Lần này Thi Diện lão nhân mới trả lời:

- Lạc Phách Tán mới ngấm một ngày, tâm thần Thiên Quân còn mơ hồ, tiết lộ Ma Vân Quỷ Tự chẳng được bao nhiêu đâu mà lo. Người cổ nhần nài xem tiếp đi, kéo ba tên nghe tiếng đấy. Diễn biến còn dài, nếu để họ phát giác thì uống phí lắm.

21. Tứ Linh Diệu Trận Của Hắc Chu Bang

Hai người chụm đầu mãi mê bàn tán quên cả đề phòng nghe ngóng.

Đột nhiên Tần Thao kêu lớn:

- Có người tới đây, tắt đèn mau.

Bạch Thiếu Hồng kinh hãi nhìn Thi Diện lão nhân, nhưng ông ta ung dung cười nhẹ, ra hiệu không có gì phải lo lắng. Lúc đó chàng mới nghe từ hướng Tây Bắc vọng lại mấy tà áo lạch phạch trong gió đêm. Thì ra Tần Thao phát hiện nhóm người này chứ không phải chàng và Thi Diện lão nhân.

Thoáng mắt bước chân đi nghe rõ hình như họ đường hoàng tiến đến chứ không phải là gian nhân lén lút.

Bạch Thiếu Hồng lắng tai nghe được năm tiếng bước chân, hai tiếng nặng nề hơn, chứng tỏ kém thua ba người kia khá xa.

Năm người tiến tới cổng thì đã có năm sáu âm thanh của bọn thuộc hạ Hắc Chu Bang xông ra quát tháo:

- Bọn ngươi là ai, đêm hôm dám xâm phạm tổng đàn Hắc Chu Bang thì táo gan thật.

Âm giọng trả lời thánh thót nhưng cũng đầy ghê rợn khiến Bạch Thiếu Hồng giật bắn người la lên nho nhỏ:

- Bách Ảnh Tiên Tử, bà ta đến đây làm gì thế?

Quả nhiên đó chính là Bách Ảnh Tiên Tử đang trả lời bọn thuộc hạ:

- Các ngươi mau vào báo có ta là Bách Ảnh Tiên Tử đến thỉnh giáo, đừng vô lễ mà mất mạng oan uổng.

Danh hiệu vừa xưng ra, lập tức bọn thuộc hạ sợ hãi chết cứng cả người, không gian im lặng hẵn đi. Vì vậy Bạch Thiếu Hồng nghe rõ Tần Thao hạ giọng nói nhỏ:

- Kỳ lạ thực, sao khi không Thượng Dương Động lại đến đây gây hấn? Hời ôi, chúng ta liên tiếp gặp đại địch mà Bang Chủ cùng Đại Hộ Pháp vắng mặt thì khó bảo toàn được tánh mạng rồi.

Trương Mạc Sơn vốn đa mưu túc kế hơn, cười khở một cái:

- Nước tới đâu ngăn tới đó. Chúng ta không ra mặt thì còn nguy hơn nữa đấy.

Lúc đó Bách Ảnh Tiên Tử vận nội lực gọi lớn:

- Chư vị Hộ Pháp Hắc Chu Bang vô lễ thực, đại khách đến nhà mà không chịu ra tiếp đãi sao?

Tần Thao đành gượng cười dài, và nói vọng ra:

- Nửa đêm nửa hôm dù là hoàng đế cũng không thể trách cứ Hắc Chu Bang chậm chạp được.

Trong lúc trả lời, cả ba đồng song song bước ra phẩy tay làm hiệu cho bọn thuộc hạ lui về sau. Xong xuôi, Tần Thao cung tay thi lễ, mắt liếc một cái bỗng giật mình la lên thất thanh:

- Ái chà, có cả Đông Môn cô nương và Đinh lão gia giảng lâm thật là đại sự khó tưởng tượng được đấy.

Tuy lời lẽ phảng phất vẻ châm biếm nhưng ai cũng nhận ra hàm ý cực kỳ lo sợ của Tần Thao. Cứ theo lời vừa rồi thì chắc chắn hai nhân vật võ công kém hơn chính là hai lão Thất Sắc Công còn sống sót hôm nào. Tính ra toàn bộ cao thủ Thượng Dương Động đều xuất hành thì đúng là đại sự rất trầm trọng.

Riêng Bạch Thiếu Hồng đã gặp mặt mấy nhân vật kia, ngoại trừ Đinh Bất Phàm nên phân vân hỏi nhỏ Thi Diện lão nhân:

- Họ Đinh này là chân hay giả?

Thi Diện lão nhân thở dài cười khở:

- Ta đã nói với người rồi, Đinh Bất Phàm Quỷ Hồn Y Thánh chính là kẻ mất trái tim, tức là lão già người đã gặp ở Ninh Tuế Biệt Phòng ngày nào. Tên này đã xuất hiện ở Hồng Lô Bình Đài đương nhiên là giả mạo nhưng ta chưa biết hẳn thực sự là ai. Có lẽ đầu mối là do tên này nắm giữ, chúng ta ra ngoài xem nào nhiệt đi.

Thi Diện lão nhân nói một hơi toàn những việc gay go mà sắc mặt ung dung như không, thậm chí xem việc khám phá chân tướng của lão họ Đinh giống như một màn kịch vui vẻ.

Bạch Thiếu Hồng không khỏi khâm phục, lặng lẽ theo chân di chuyển vòng ra phía trước chính sảnh. Hình như Thi Diện lão nhân đã biết trước việc này nên chớp mắt đã luồn vào một khóm hoa lớn phía góc hoa viên. Nơi đây vừa kín đáo vừa tiện nhìn bao quát hiện trường rất rõ ràng.

Bạch Thiếu Hồng không sao nhận được ghé tai Thi Diện lão nhân hỏi thực khê:

- Tiền bối đã biết trước việc này phải không?

Ông ta lườm chàng một cái, lấy tay chỉ về phía Bách Ảnh Tiên Tử tỏ ý trách móc bởi vì đối với những tay cao thủ thượng thừa này sơ hở một chút là sẽ bị phát hiện ra liền. Chàng cũng không có thời gian cãi lại bởi vì lúc đó Bách Ảnh Tiên Tử đã lớn tiếng đáp lời Tần Thao:

- Người gọi Đông Môn cô nương là sai rồi đấy, hiện tại chính là chủ nhân Thượng Dương Động, ta chỉ là trợ mẫu tạm thời hướng dẫn công việc mà thôi.

Tần Thao “ạ” một cái ra vẻ ngạc nhiên:

- Thì ra là thế, nhưng ai cũng vậy thôi, chủ ý đến Hắc Chu Bang có việc gì chỉ giáo mới là quan trọng.

Đông Môn Song thông thả bước lên, giọng nói của nàng lạnh lẽo khác hẳn ngày trước:

- Rất đơn giản, Thiên Quân lão tặc là kẻ có đại tội với Thượng Dương Động, cứ trao ra đây là chẳng có gì hiềm khích. Thượng Dương Động còn ghi nhớ món nợ này ngày sau sẽ báo đáp.

Bạch Thiếu Hồng sững sốt vô cùng quay lại nhìn Thi Diện lão nhân. Ông ta nháy mắt cười hàm ý đã nói trước rồi, Thượng Dương Động quả thực đang muốn làm thế công việc của chàng lúc sáng.

Ở ngoài, Tần Thao thở dài chán nản:

- Tiếc rằng cô nương đến chậm một bước, sáng nay Hắc Chu Bang đã ưng thuận trao trả Thiên Quân cho Bạch tiểu tử mất rồi.

Đinh Bất Phàm từ nãy tới giờ ung dung chấp tay sau đít nhìn trời nhìn đất, chợt xen vào gần giọng nói thẳng:

- Tần Hộ Pháp, chủ nhân của ta là Khuê nữ nên không tiện nói rõ. Ta thay mặt giải nghĩa cho người biết luôn. Những việc lúc sáng ở đây Thượng Dương Động đã có tin tức chính xác rồi, chính vì bọn người chưa kịp giao Thiên Quân nên chúng ta mới có cơ hội đêm nay đây.

Tần Thao giật bắn người, vội vàng hỏi lại:

- Người nói thế là có nghĩa lý gì?

Đinh Bất Phàm cười rất rùng rợn:

- Các người lừa gạt Bạch tiểu tử thì được, đối với chúng ta chẳng bao giờ ngu xuẩn vậy đâu. Chậm trễ ngày giờ nào, lão Cung khai thác hết Ma Vân Quỷ Tự ngày ấy, vì vậy mặc cho các người ước hẹn đêm nay không dẫn chúng ta đến nơi giam giữ Thiên Quân là không xong đấy.

Tần Thao nghẹn cả lời, bởi vì hóa ra Thượng Dương Động đã biết rất rõ, từ âm mưu hoãn binh để khai thác Thiên Quân bằng Lạc Phách Tán cho tới Bang Chủ cùng Đại Hộ Pháp không có ở tổng đàn đều có tin tức đầy đủ.

Thấy Nhị Hộ Pháp im lặng, Trương Mạc Sơn tiến ra cười khẩy một cái:

- Hình như Thượng Dương Động chẳng xem Hắc Chu Bang ra gì thì phải, nếu chúng ta không rảnh rồi dẫn đường chỉ lối thì sao?

Đinh Bất Phàm càng cười lớn thêm rùng rợn:

- Đương nhiên ta đã tính sẵn việc này, cả ba người cùng bị Phân Thân Thác Cốt thủ pháp, chắc chắn phải có một chịu đựng không nổi sẽ nói ra đây.

Trương Mạc Sơn bất giác lùi bước vì hoảng sợ, lão xoay chuyển đầu óc tính kế thoát hiểm bởi vì địch nhân đã tính toán cực kỳ chu đáo. Phân Thân Thác Cốt là một thủ pháp cực kỳ bá đạo, dùng chân khí tách ra khỏi kinh mạch chạy vào phá phách từng sợi thịt, sợi gân một. Nạn nhân đau đớn không bút nào tả xiết, khi chết thân thể còn rã rời từng mảnh, thịt xương phân tách hẳn ra thảm khốc vô cùng.

Đinh Bất Phàm lại tính sẵn cho chắc ăn nên dùng thủ pháp này áp dụng cho cả ba, chỉ cần một chịu đựng không nổi khai ra chỗ giam giữ Thiên Quân lão nhân là xong.

Trương Mạc Sơn gắng gượng hăm dọa:

- Người đừng khoái trá vội, khi gặp Bang Chủ và Đại Hộ Pháp sẽ không muốn gì được nấy một cách dễ dàng cho đâu.

Đinh Bất Phàm hững hờ đáp trả đầy vẻ thách thức cùng với cái đầu giật giật:

- Thượng Dương Động cũng đã tiên liệu việc này rồi, do đó mới dốc toàn lực ra hành động, chẳng lẽ chỉ đơn giản ba người mà chủ nhân cùng Bách Ảnh Tiên Tử phải chịu vất vả đêm hôm sao?

Bạch Thiếu Hồng chú ý thấy Đinh Bất Phàm quả công nhận Đông Môn Song là chủ nhân thì rất đổi kinh ngạc. Chàng xoay qua Thi Diện lão nhân dò hỏi nhưng lúc đó ông ta đang nhíu mày suy nghĩ rất căng thẳng nên lại thôi, hỏi lảng qua việc khác:

- Tiền bối đã tính sẵn cách nào để đoạt lại Thiên Quân trong tay Thượng Dương Động chưa?

Thi Diện lão nhân giống như đang ngủ mơ bị đánh thức bất ngờ, giật mình ngơ ngác nhìn lại Bạch Thiếu Hồng một hồi mới hiểu được câu vừa hỏi. Ông ta khe khẽ thở dài:

- Ta đang hết sức lực tìm trong trí óc để khám phá ra Đinh Bất Phàm giả mạo này là ai mà không được. Đã không biết lai lịch của hắn thì làm sao tính được kế sách đối phó vẹn toàn, đành phải theo dõi tới đâu hay tới đó vậy.

Lần đầu tiên Bạch Thiếu Hồng nhận ra Thi Diện lão nhân tỏ vẻ chán nản, có lẽ việc này gay go hơn tất cả mọi bí mật trong giang hồ. Chàng không có thời gian suy nghĩ nữa bởi vì ngoài kia Trương Mạc Sơn trầm giọng hỏi gần:

- Nói tóm lại Thượng Dương Động lần này quyết gây huyết hận với Hắc Chu Bang phải không?

Đông Môn Song lạnh lùng chen lời quát to:

- Huyết hải hay không là tùy các người đó, nếu ưng thuận dẫn chúng ta tới nơi Cung Tào Nghiệp đang giam giữ Thiên Quân thì lúc đó sẽ lo lão quyết định có phải hay hơn là bọn người đứng ra chịu đòn không?

Tần Thao và Trần Tử Kỳ tiến lên ngang hàng với Trương Mạc Sơn nghiêm mặt đáp luôn:

- Bọn ta đã là thuộc hạ ăn nhờ miếng cơm Hắc Chu Bang lẽ nào thấy nguy mà đùn đẩy trách nhiệm cho Bang Chủ. Các người tuy đông và võ công cao siêu thực nhưng chưa chắc đã qua được Tứ Linh Diệu Trận của ta đâu.

Đinh Bất Phàm nghẹo đầu cười dài:

- Ta cũng nghe nói tới trận pháp này nên đêm nay muốn thưởng thức một chút, người thử bày ra xem lợi hại có như lời đồn không?

Tần Thao ngoảnh đầu về sau gọi lớn:

- Thẩm Hương Chủ người ra đây thế phương vị Bắc Hàn đi.

Trong số thuộc hạ từ chính sảnh chạy ra có một lão già bộ dáng mệt mỏi “dạ” lớn một tiếng rồi xóc trường kiếm tiến ra đứng sau lưng ba vị Hộ Pháp.

Tần Thao lại lớn tiếng hô hoán:

- Các cao thủ đã luyện tập Tứ Linh Diệu Trận bắt đầu đi.

Sau tiếng hô, mười mấy tên thuộc hạ tới tấp chạy ra xếp thành một khối rất hỗn độn bao quanh ba vị hộ pháp. Tần Thao tiến về bên tả phẩy tay để Trần Tử Kỳ giữ phương vị Nam Nhiệt, còn Trương Mạc Sơn trấn giữ Đông Quang.

Bạch Thiệu Hồng rất tinh thâm về dịch học, chú ý một chút là nhận ra bố trí liền, tuy thoáng trông hỗn độn, thật ra có thứ tự lớp lang cực kỳ ảo diệu. Chàng phải gật đầu khen thầm. Tiếc rằng khi chàng liếc mắt nhìn Thi Diện lão nhân thì lão bủi môi tỏ vẻ chê bai, thế là cụt hứng luôn.

Đây là trận pháp Tần Thao học được trong lúc còn tung hoành giang hồ, chỉ cần bốn đại cao thủ trấn giữ trung cung là được. Vì vậy lúc về Hắc Chu Bang, Tần Thao thấy đúng số Tứ Đại Hộ Pháp liền truyền bá và tập luyện trận pháp này, tuy là chưa có lần nào sử dụng nhưng cũng yên tâm được vài phần. Lão cười nhạo một cái hướng về phía Đinh Bất Phàm khiêu khích:

- Trận thế kém cỏi thực nhưng bất cứ kẻ nào coi thường đều vong mạng mà không hay đấy.

Đinh Bất Phàm liếc mắt sơ cũng hiểu được nguyên lý của Tứ Linh Diệu Trận nhưng hơi có vẻ ngần ngại, bởi vì lúc phát động chắc chắn phải có uy lực khác hẳn.

Hiện tại khuyết một chỗ của Đại Hộ Pháp Công Tôn Chấn nên Tần Thao mới kêu gọi Thẩm Hương Chủ ra thay thế. Lão tuy mang danh Hương Chủ nhưng thực sự võ công rất kém coi chỉ chuyên về quản lý nhân số hơn là giao đấu. Cũng may phương vị Bắc Hàn đứng lùi mãi về sau dùng trường kiếm tiếp trợ và bổ khuyết những chỗ sơ hở nhẹ nhàng nhất trong bốn phương vị Tây Môn, Đông Quang, Nam Nhiệt và Bắc Hàn nên mới dám để Thẩm Hương Chủ đảm nhiệm.

Vòng trong gồm bốn phương vị chính yếu gọi là Tứ Linh, phía ngoài còn có ba vòng nữa gọi là Tam Diệu, vì vậy gộp thành Tứ Linh Diệu Trận. Tổng cộng trận pháp có bốn mươi tám người. Hai vòng ngoài gồm Thập Nhị Tinh và Nhị Thập Tứ Hào. Mỗi vòng đều có một nửa nhân số cầm võ khí, nửa kia chuyên về bộ pháp lướt qua lướt lại làm hoa mắt địch nhân.

Đinh Bất Phàm đã toan nhảy vào, song Bách Ảnh Tiên Tử đưa tay cản lại:

- Trận pháp này cũng có tí lợi hại đấy, ta sẵn có Bách Ảnh thân pháp dễ dàng đối phó hơn. Người ở ngoài lược trận xem nguyên lý nó ra sao.

Nói xong Bách Ảnh Tiên Tử rung động toàn thân biến thành hàng trăm cái bóng di chuyển vút về hướng Trần Tử Kỳ, miệng quát lớn:

- Hãy xem ta phá trận đây.

Quả nhiên thân pháp của bà ta mau lẹ đến chóng mặt. Trần Tử Kỳ vừa kịp đưa tay lên là đã thấy chưởng lực như di sơn bài đảo của địch thủ ập tới.

Bách Ảnh Tiên Tử dùng yếu quyết tốc chiến tốc thắng toan một chiêu đả thương được Trần Tử Kỳ thì thế trận sẽ rối loạn ngay. Ngờ đâu bà ta phát động thì trận thế cũng lập tức phát động, chỉ trừ Tứ Linh đứng giữa là giữ nguyên vị trí, còn lại bốn mươi bốn người đồng loạt di chuyển như đèn kéo quân. Ba vòng tròn này khi mau khi chậm khó biết đầu mà lường, ba vòng lại đảo ngược chiều lại càng thêm rối mắt.

Do đó Bách Ảnh Tiên Tử chợt thấy có đến mấy chục loại võ khí và chưởng phong cùng lúc tập kích toàn thân thì cực kỳ kinh hãi. Chưởng lực sắp tới gần Trần Tử Kỳ thì bà đành phải quay ngược về phía sau chống đỡ. Chỉ nghe “bùng” một tiếng thực dữ dội, thân hình Bách Ảnh Tiên Tử đảo ngang một cái chứng tỏ đã bị chấn động rất mạnh.

Thì ra nguyên tắc của Tứ Linh Diệu Trận chẳng khác bốn mươi bốn người cùng hợp công một lượt, tuy rằng mỗi võ khí, mỗi chưởng lực đánh ra riêng rẽ, nhưng nhờ vòng quay mau lẹ và sự kết hợp của Bát Quái, Tứ Linh rất ảo diệu nên giống như cùng đánh ra một lượt vậy.

Ấy là bọn thuộc hạ Hắc Chu Bang còn ngỡ ngàng chưa tận lực nếu không Bách Ảnh Tiên Tử dễ gì sống sót nổi với bốn mươi bốn người hợp lại. Bà ta bị chấn động đến tối tăm cả mặt mũi, cố gắng mở mắt ra

bỗng giật mình một cái kêu lên “ối chà” nho nhỏ. Chẳng hiểu trận pháp chuyển động xoay đi hay mình ngã nghiêng di chuyển mà hiện tại lại đang đứng trước mặt Tần Thao mới thực là kỳ lạ.

Đương nhiên Tần Thao đâu bỏ lỡ cơ hội, cười gằn một cái rồi quát trầm:

- Tiếp chiêu đi.

Chưa hết câu nói, song chiêu của lão đã đẩy ra, đồng thời Bách Ảnh Tiên Tử lại kinh hãi nhận ra tình trạng y hết như lúc nãy, tức là cả mặt hậu lẫn hai bên hông đều có mấy chục kinh lực của võ khí đang âm thầm tập kích. Đầu óc Bách Ảnh Tiên Tử chớp nhoáng biết rằng lần này mình bị nguy rồi, tha hồ dùng Bách Ảnh Thân Pháp quay đi đâu cũng bị phong tỏa hết. Vì vậy bà ta hú lên một tiếng dài dùng thể “Thiên Thượng Phi Đẳng” vút người lên cao như pháo thăng thiên.

Đây cũng là một lần rất lớn bởi vì xoáy đảo của Tứ Linh Diệu Trận phát sinh lực bám rất chắc, bất cứ địch nhân thoát đường nào, toàn bộ chiêu lực đều tự động hút theo như bóng với hình. Do đó Bách Ảnh Tiên Tử kinh hoảng tột độ, cấp tốc dùng hai tay áo rộng quạt ngược xuống dưới chân bằng chiêu “Kình Ngư Bải Vỹ”. Tuy đang vội vã, chiêu lực của Bách Ảnh Tiên Tử nhờ có chút Ma Vân Quỷ Tự thu phát rất nhanh nhẹ nên tập trung cũng hùng hậu vô cùng. Vì vậy lần này hai luồng chân khí chạm nhau phát ra một tiếng “ầm” như sét đánh, dư lực bị đè nén tỏa rộng cả ra phía ngoài hơn hai trượng.

Bách Ảnh Tiên Tử liếc thấy trận pháp hơi xao động nghiêng ngã vì phản chấn thì đã mừng thầm, ngờ đâu chính bà ta cũng bị phản lực này đập vào hạ thể rất mạnh.

Bách Ảnh Tiên Tử chỉ kịp “hự” nhẹ một cái, thân hình đã bị đẩy bắn lên cao hai trượng, từ bụng trở xuống đau nhức tê liệt hẳn. Như vậy vẫn chưa hết, lúc hết đà hạ xuống, Bách Ảnh Tiên Tử mấy lần vận khí mà kinh mạch ở hai chân vẫn tắc nghẽn, khó mà đứng vững được.

Trong lúc đó, Tần Thao lớn tiếng quát trầm:

- Thập nhị quay về Đoài, Nhị Thập Tứ tiến lên chém Đông Quang mau.

Thế trận theo lệnh chớp nhoáng di động, đúng ngay vị trí Bách Ảnh Tiên Tử sắp hạ thân, đã có sẵn mười mấy lưỡi kiếm đưa lên chờ đợi. Phía bên ngoài cũng sẵn sàng mười mấy tên thuộc hạ án ngữ song chiêu trước ngực, hễ trường kiếm phát động là chiêu lực đi theo liền. Đang lơ lửng, Bách Ảnh Tiên Tử muốn chuyển hướng cũng không xong, bà ta kêu lên kinh hãi:

- Trận pháp lợi hại thực, ta nguy mất rồi.

Kêu la đâu có ích gì, Bách Ảnh Tiên Tử nghiêng rằng liệu lĩnh sử luôn một chiêu trong Càn Khôn Huyền Cơ là “Phong Thiên Vạn Điểm” đánh xuống. Thực ra nếu được đầy đủ chân khí như Bạch Thiếu Hồng thì sử dụng chiêu này là đúng. Muốn vận luồng chân khí bắn ra như mưa rào thừa đủ đẩy bật toàn bộ võ khí và chiêu lực của địch nhân đi nơi khác, sau đó chỉ cần uốn tay tự lại dọn một chỗ là có thể hạ thân an toàn liền. Tiếc rằng ở đây Bách Ảnh Tiên Tử đã không đủ lực đánh bật số đông võ khí, lại không có yếu quyết tập trung chân khí thì khi rơi xuống chẳng khác tự đưa người vào bãi chông nhọn vậy.

Ngay lúc đó Đinh Bất Phàm chợt quát to:

- Đỗ chiêu của ta mau.

Thoáng nghe rất kỳ quái nhưng không ai kịp nhận ra, Đinh Bất Phàm đã rùn người dùng song chiêu phát xuất một chiêu “Xuân Phong Hương Thủ”. Chiêu này Đinh Bất Phàm luyện tập tương đối hoàn chỉnh nên hai luồng chiêu lực tạo thành một khối to bằng cái mâm bắn tới đúng ngay vị trí của Bách Ảnh Tiên Tử đang rơi. Hình như bà ta rất tin tưởng và nể nang Đinh Bất Phàm, lập tức nghe lời liền, đảo tay một cái, thay vì đánh xuống biến chiêu lực xoay ngang đối chọi với chiêu lực của Đinh Bất Phàm.

Cả hai chân khí đều từ Càn Khôn Huyền Cơ mà ra nên oai lực rất dữ dội. “Ầm” một tiếng diếc cả màng nhĩ. Nhờ ở vị thế đang lơ lửng Bách Ảnh Tiên Tử buông lỏng thân hình, mặc cho phản chấn đẩy bắn đi.

Thế là trước sự sống sót của toàn bộ Hắc Chu Bang, người của bà ta như trái đạn khổng lồ vọt mãi ra ngoài vòng trận pháp. Bách Ảnh Tiên Tử chỉ cần lộn người một cái đã hạ thân an ổn nhưng không khỏi rung mình kinh hoàng, chờ người ra mở một nụ cười khổ.

Đinh Bất Phàm để mặc bà ta lướt về vị trí cũ, thong thả tiến lên cười ruồi một cái:

- Tứ Linh Diệu Trận ảo diệu hơn ta nghĩ đấy, song lẽ nào tới đây lại không thử thách, còn gì oai phong của Thượng Dương Động.

Tần Thao và Trần Tử Kỳ, Trương Mạc Sơn nhìn nhau thoáng lo ngại. Rõ ràng là Bách Ảnh Tiên Tử suýt nữa đã thất bại, vậy mà Đinh Bất Phàm vẫn điềm nhiên đòi phá trận tất nhiên đã tìm ra cách thức đối phó.

Bạch Thiếu Hồng chợt thở dài nho nhỏ:

- Trong số người được chứng kiến nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự chỉ có lão này luyện gần đúng yếu quyết, nếu được kiến văn của Thiên Quân bổ sung thì chẳng mấy chốc sẽ vô địch thiên hạ liền.

Thi Diện lão nhân trầm ngâm gật đầu:

- Bây giờ người mới hiểu lý do tại sao Thượng Dương Động sẵn sàng gây huyết hận với Hắc Chu Bang miễn là đoạt được Thiên Quân phải không? Xuyên qua phương pháp giải cứu Bách Ảnh Tiên Tử vừa rồi thì tài trí của lão này cực kỳ siêu tuyệt, có thêm Càn Khôn Huyền Cơ thì thừa sức thâm tóm vô lâm giang hồ vào tay của mình.

Chàng ta ngẫm nghĩ một hồi chợt hỏi luôn:

- Nếu tại hạ ra mặt diệt trừ lão họ Đinh giả mạo thì có tuyệt hậu hoạn hay không?

Thi Diện lão nhân nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tuy người có Càn Khôn Huyền Cơ chính bản nhưng so về hỏa hầu và kinh nghiệm đối địch thì kém lão một mức, đừng mơ tưởng tới việc diệt trừ. Vả lại lão ta là đầu mối quan trọng nhất, nếu chết đi thì khó mà tìm hiểu được ngọn ngành vì đầu phát sinh đại loạn trong vô lâm.

Bạch Thiếu Hồng trầm ngâm trả lời bằng khuôn:

- Theo tại hạ, tất cả đều phát sinh từ lòng tham lam Càn Khôn Huyền Cơ mà ra.

Thi Diện lão nhân nhìn chàng thở dài một cái:

- Nửa phần là như vậy, ta sợ rằng chen lẫn còn có lý do khác nữa thiên về tình cảm và lý trí hơn là võ công.

Bạch Thiếu Hồng không cãi, cùng Thi Diện lão nhân chăm chú quan sát hiện trường bởi vì Đinh Bất Phàm đột nhiên quát lớn một tiếng, thân hình bay vút lên cao như pháo thăng thiên.

Tần Thao vội vã quát theo:

- Phát động đi, lần này phải giữ phương vị thực căn mật mới được.

Trận pháp theo lệnh bắt đầu xoay tít, lúc đầu còn chậm, còn phân biệt được đâu là Tứ Linh, vòng nào là Thập Nhị Tinh, chớp mắt toàn bộ đều hóa lẫn thành một khối mờ ảo. Từ đó chân khí hỗn hợp phát sinh ra dày đặc và ánh lấp loáng của vô khí chớp tắt như sao đêm, bất cứ Đinh Bất Phàm hạ thân vào điểm nào cũng đều bị công kích ngay. Chẳng ngờ lão ác ma này có chủ ý rất kỳ lạ, chưa hết đà đã quạt tay đổi hướng tà tà lạng về phía sau giống như bỏ qua ba người kia, sắp sửa tấn công Thẩm Hương Chủ vậy. Đó là phương vị yếu nhất nên Tần Thao lớn tiếng quát tháo luôn miệng:

- Tây Hôn chuyển qua Đông Quang, Ly Khảm đổi thành Tốn Cấn mau lên.

Sự chuyển đổi liên tục khiến Tứ Linh Diệu Trận chẳng còn phương vị nào bất động. Vì vậy Đinh Bất Phàm không sao có thể nhắm vào chỗ yếu kém mà tấn công được nữa. Đột nhiên lại thêm một bất ngờ nữa. Đinh Bất Phàm vừa lạng người tưởng như sắp tấn công Bắc Hàn, thực ra giữa chừng đạp chân chuyển hướng chệch đi phương vị khác. Nói thì dài dòng thực ra chỉ trong vòng cái vọt người lão ác ma liên tiếp chuyển đổi ba bốn hướng, chứng tỏ khinh công khác lạ hơn người.

Riêng Bạch Thiếu Hồng phải khe khẽ la lên:

- Đây là yếu quyết Thuận Thủy Khinh Vân của Càn Khôn Huyền Cơ, lão này sử dụng còn cao siêu hơn cả ta nữa.

Cứ mỗi lần Đinh Bất Phàm chuyển hướng là một lần trận pháp xáo động thay đổi theo, do đó biến thành phụ thuộc vào địch nhân, không còn tư thế vững chải như lúc đối phó với Bách Ảnh Tiên Tử nữa. Tuy vậy Đinh Bất Phàm vẫn không có chỗ nào an toàn để hạ thân, chẳng lẽ cứ bay lượn suốt đêm? Người trong trận hồi hộp chờ đợi thì không kể, ngay cả Bạch Thiều Hồng cũng nín thở theo dõi xem Đinh Bất Phàm dùng cách nào để hạ thân và phá được Tứ Linh Diệu Trận.

22. Hai Phe Ác Ma Tiếp Tục Giao Tranh

Ngay lúc đó, Đinh Bất Phàm chợt hú trầm một tiếng như rỗng ngậm, rồi thân hình cùng một lúc sử dụng hai bộ pháp. Lão dùng một nửa chân khí Ma Vân Quỷ Tự biến đổi Âm thành Dương, Dương chuyển Âm liên tục để tạo lực xoay tít thân hình như bông vụ, từ cái xoay tít này chân khí theo quán tính ly tâm phát xuất ra bảo vệ quanh da thịt hơn nửa thước. Tất cả võ khí và chiêu thức đánh vào đều bị lực xoáy cuốn chệch qua một bên. Còn lại một nửa chân khí Đinh Bất Phàm sử dụng cho thể Thiên Căn Trụ, vì vậy thân hình vừa xoáy tít vừa rơi xuống rất mau.

Chỉ nghe “bộp” một cái, lão ác ma đã hạ thân an toàn vào đúng giữa trung tâm trận pháp. Thoảng xem thì có vẻ liêu lĩnh, thực ra Đinh Bất Phàm tính toán xảo diệu vô cùng. Trận pháp đã xoay vòng tức nhiên tâm điểm là nơi trống rỗng, nếu có bảo vệ thì cũng là nơi nhẹ nhất và không ai ngờ tới. Từ đó lão ác ma có thể ung dung tấn công Tứ Linh, hể Tứ Linh ngã quỵ là trận pháp tan vỡ chẳng cần phải phí sức giao đấu với mấy chục người một cách vô ích.

Vì vậy vừa hạ thân, Đinh Bất Phàm cấp tốc dùng luôn song chiêu đẩy ra hai bên không cần nhìn rõ đó là Tần Thao hay Trương Mạc Sơn. Dĩ nhiên song chiêu này phải là toàn lực của lão họ Đinh nên hùng hậu không thể tưởng nổi, chỉ nghe “ầm” một cái, trong bóng mờ mịt xoáy lốc, bóng người hoặc bay hoặc bắn ra loạn xạ vô cùng.

Tiếng kêu thét của những thuộc hạ bị trúng thương che lấp hết tiếng quát của Tần Thao:

- Mở rộng trận thế lui ra năm bước.

Cuồng phong chưa hạ hết đã nghe lời âm trầm của Đinh Bất Phàm vang lên:

- Bất tất phải thiết lập lại trận thế, Tần Nhị Hộ Pháp chưa thấy gì sao?

Tần Thao nghe nói vội vàng xoay người lại, lão không khỏi chết điếng trong lòng bởi vì Đinh Bất Phàm hai tay đang nắm uyển mạch hai người, không ai khác hơn là Trần Tử Kỳ và Trương Mạc Sơn. Còn Thẩm Hương Chủ công lực yếu kém tuy không là mục tiêu chính nhưng vẫn không chịu nổi sự chấn động kinh khủng của chiêu thức đã ngã lảo lảo ra bất động từ bao giờ. Tình hình như thế quả là Đinh Bất Phàm ngăn cản không ngoa, Tứ Linh Diệu Trận chỉ còn lại mỗi mình Tần Thao thì vô phương phát huy uy lực. Vì vậy lão Hộ Pháp chẳng thốt nên lời, đôi mắt nhìn Đinh Bất Phàm đỏ ngầu vì tức giận.

Lão ác ma ung dung nghiêng đầu hỏi kháy:

- Tứ Linh Diệu Trận bị phá, nhị vị Hộ Pháp lọt vào tay lão mõ chẳng hay Tần Nhị Hộ Pháp còn gì để nói nữa không?

Tần Thao hít vài hơi chân khí trấn tĩnh tinh thần rồi trầm trầm đáp trả:

- Bại tướng chỉ lấy cái chết để rửa nhục, ngươi có giỏi thì giết huynh đệ Trần, Trương đi. Cả ta cũng chẳng thêm sống nữa nhưng bán rẻ Bang Chủ thì đừng hòng.

Thấy Tần Thao cương quyết nhất định không khuất phục, Bách Ảnh Tiên Tử ở ngoài chợt quát lớn:

- Đừng nói nhiều, ngươi sử dụng luôn thủ pháp Phân Thân Thác Cốt xem hai tên kia có chịu nổi không thì biết ngay.

Đinh Bất Phàm gật đầu, chỉ đáp gọn “được” khiến Bạch Thiều Hồng có cảm giác kỳ lạ thế nào, chàng không nhìn nổi hiệu kỳ xoay qua Thi Diện lão nhân hỏi nhỏ:

- Theo tiên bối, thân phận của Đinh Bất Phàm đối với Bách Ảnh Tiên Tử ra sao?

Thi Diện lão nhân cười khê nhưng ánh mắt nặng trĩu suy tư:

- Lão không phải thuộc hạ của Bách Ảnh Tiên Tử, nửa như chủ nhân lại nửa như lép vế. Thậm chí kính nể nhưng không hạ thể đối với Đông Môn cô nương mới thực là khó hiểu. Theo ta, đầu mối có thể bắt nguồn từ sự liên hệ của Đinh Bất Phàm với Bách Ảnh Tiên Tử, nếu tìm ra sẽ giải thích được toàn bộ âm mưu đó.

Những điều nhận định này Bạch Thiếu Hồng cũng nghĩ rồi nên câu trả lời của Thi Diện lão nhân chẳng mang lại điều gì mới mẻ. Chàng đành thở dài xoay lại quan sát diễn biến tiếp tục.

Lúc đó Đinh Bất Phàm toan thò tay ra điểm vào huyệt đạo Trương Mạc Sơn, lão này chợt la lên nho nhỏ:

- Khoan đã, ta ưng thuận điều kiện dẫn các người đi gặp Bang Chủ. Hãy mau buông tha Trần Hộ Pháp trước.

Tần Thao tức giận vô cùng, quát lớn như sấm nổ:

- Trương lão đệ ngươi làm gì thế, đã là cao thủ danh vọng trên giang hồ thì chẳng thà chịu chết chứ không chịu nhục, mang tiếng bán rẻ trưởng thượng.

Trương Mạc Sơn nhìn thẳng vào mặt Tần Thao nói lớn:

- Tần lão huynh, Hắc Chu Bang ta đang gặp cơn suy vong, người chết đại sự trở ngại thì phải bảo toàn lực lượng mới mong ngày sau trả được hận. Ba người chúng ta cùng táng mạng ở đây chỉ vô ích mà thôi, vả lại Lũng Đầu Tắm chẳng phải là nơi Thượng Dương Động đắc ý được đâu.

Tần Thao nhú mày suy nghĩ, thật sự không biết Trương Mạc Sơn có ý gì khác nên cứ phân vân không trả lời.

Trong lúc đó, Đinh Bất Phàm mau mắn hỏi:

- Lũng Đầu Tắm ở gần hang Tý Ngọ phải không?

Trương Mạc Sơn gật đầu “phải” một cái, thái độ rất thành thực khiến Đinh Bất Phàm cực kỳ khoái trá, lớn tiếng cười dài:

- Nơi đó cũng gần đây, chúng ta đi ngay đêm nay cũng kịp chán.

Bạch Thiếu Hồng ở Hoàng Long Võ Hội tại Nhạc Dương trong thời gian dài nên cũng biết Lũng Đầu Tắm. Nó là một khoảng đất đầy cây cối um tùm nằm hơi chìm so với mặt đất, chung quanh lại tiếp giáp với vách đá nên lại có vẻ chìm sâu hơn. Từ trước tới nay hoàn toàn chẳng có ai lai vãng đến nơi khô cằn đó làm gì, cũng không có nhà cửa của dân chúng nên đúng là một địa điểm cực kỳ hoang vắng, rất tiện là nơi trú ẩn cho Cung Tào Nghiệp. Tuy nhiên chắc chắn nơi đó phải có một công trình ngầm dưới lòng đất, thậm chí luồn vào các vách đá mới sử dụng được. Vì vậy nó đúng là nơi hang hùm ổ rắn theo lời Trương Mạc Sơn vừa nói.

Mặc cho Tần Thao suy nghĩ, Đinh Bất Phàm nói xong lập tức đẩy tay một cái hất bắn người Trần Tử Kỳ bay vọt vào người Tần Thao.

Thấy đà bắn rất mạnh, Tần Thao vội vã quát trầm:

- Cái gì thế... Câu nói chưa hết lão đã “hự” lên một tiếng nho nhỏ rồi thân hình lão đảo cùng với Trần Tử Kỳ ngã lộn xuống đất.

Trương Mạc Sơn vội vàng la lên thẳng thốt:

- Họ Đinh kia, ta đã ưng thuận sao ngươi còn giở trò ám hại?

Đinh Bất Phàm cười khẩy lắc đầu trả lời:

- Ngươi đừng lo, ta chỉ dùng một thủ pháp bế huyệt trong vài tiếng để huynh đệ ngươi đừng phá rối công việc mà thôi.

Thì ra tâm địa lão ác ma rất sắc sảo, lão e ngại Tần Thao tiếp tục cản trở và đi theo thì rất phiền phức nên trong lúc đẩy người Trần Tử Kỳ, lão đã ngầm ngầm vận khí phong bế hai đại huyệt Tử Cung và Ngọc Đường của địch nhân. Đồng thời tính toán cực kỳ chính xác để cái đẩy vừa vận đưa khuỷu tay Trần Tử Kỳ

thúc trúng huyết Ngọc Đường của Tần Thao. Tuy không hại gì đến kinh mạch nhưng nhất thời nó làm bế tắc chân khí chẳng còn hoạt động được nữa.

Thi Diện lão nhân đầu óc thông suốt mọi diễn biến vẫn không dấu nổi sự bất ngờ này, chặc lưỡi khen nhỏ:

- Khéo léo thực, lão họ Đinh này đúng là đại địch của ta, cân tài cân sức.

Bạch Thiếu Hồng liếc mắt cười khích bác:

- Hóa ra tiền bối cũng bắt đầu nể sợ họ Đinh rồi sao?

Thi Diện lão nhân thở dài nho nhỏ:

- Nể sợ thì không nhưng ta hơi lo lắng, chúng ta mà không cẩn bước của lão thì vô lâm giang hồ lâm vào kiếp nạn chẳng được yên ổn ngày nào đấy.

Ở ngoài, Đinh Bất Phàm nhanh như chớp ra tay điểm luôn mấy đại huyết của Trương Mạc Sơn rồi trầm giọng thúc giục:

- Chúng ta đi thôi.

Trương Mạc Sơn biết thân phận lạng lẽ dùng khinh công chạy trước, năm nhân vật Thượng Dương Động ung dung đi theo để lại cảnh hỗn loạn của bọn thuộc hạ Hắc Chu Bang tới cứu chữa cho ba nhân vật đang nằm lăn dưới đất.

Thi Diện lão nhân phát tay ra hiệu, cùng với Bạch Thiếu Hồng âm thầm giữ khoảng cách xa xa theo dõi.

Chưa tới một giờ sau, tất cả đã đến Lũng Đầu Tắm.

Trương Mạc Sơn chạy thẳng đến một gốc cây Thạch Nam rất to khom lưng kêu lớn:

- Mau vào bẩm báo Bang Chủ cho các nhân vật Thượng Dương Động đến diện kiến.

Đinh Bất Phàm và Bách Ảnh Tiên Tử trong ý không muốn để Trương Mạc Sơn báo động nhưng lão này hành sự quá mau không sao cản kịp, đành hoang mang nhìn vào gốc cây quan sát.

Chẳng ngờ từ trong gốc cây chợt vang ra một giọng nói đáp âm vang giống như nói qua ống trúc vậy:

- Trương Hộ Pháp, người dẫn địch nhân đến đây sai với tiêu lệnh của Bang Chủ rồi đó.

Trương Mạc Sơn gằn giọng trả lời:

- Hành động của ta ra sao chỉ có Bang Chủ mới có thể xét đoán, Lý Hương Chủ người cứ vào bẩm báo là được.

Trong Hắc Chu Bang có tổng cộng bốn vị Hương Chủ, như vậy ngoài họ Thẩm, cả ba đều túc trực ở đây bảo vệ cùng với Công Tôn Chấn chứng tỏ Cung Tào Nghiệp xem việc khai thác Thiên Quân rất quan trọng.

Sau lời nói của Trương Mạc Sơn, trong gốc cây im lặng một chút rồi đột nhiên từ tả hữu tiến ra năm người.

Đi đầu chẳng ai khác hơn là Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn, phía sau là ba vị Hương Chủ đứng dàn ngang đợi lệnh.

Trong khi cả bọn giả vờ chào hỏi, Bạch Thiếu Hồng và Thi Diện lão nhân nhanh như cắt lườn vào một bụi rậm kín đáo nhìn ra. Bạch Thiếu Hồng cười nhẹ một cái:

- Nhân số hai bên cân bằng, đêm nay tại hạ và tiền bối chứng kiến một trận long tranh hổ đấu nữa đây.

Thi Diện lão nhân có vẻ suy nghĩ, hạ giọng trả lời:

- Theo ta thì Hắc Chu Bang rất bất lợi vì Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn chưa khỏi hẳn nội thương. Ba tên Hương Chủ so với Thất Sắc Công thì còn được, nếu xảy ra giao đấu thì thua xa Đông Môn cô nương.

Bạch Thiếu Hồng ngăn người gật đầu mấy cái:

- Cứ cho là như vậy đi, nhưng Hắc Chu Bang có thể rút lui vào huyết đạo chưa chắc Thượng Dương Động đã làm gì được.

Thi Diện lão nhân vẫn lắc đầu quây quây:

- Đối với kẻ tài trí và am tường cơ quan trận pháp như Đinh Bất Phàm thì Lũng Đầu Tắm còn thua kém Ninh Tuế Biệt Phòng mấy bậc. Ta chắc rằng sau khi hạ thủ Cung Tào Nghiệp toi bời, thế nào Đinh Bất Phàm cũng xông vào đoạt được Thiên Quân như trở bàn tay.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ kinh hãi, hỏi lại luôn:

- Nếu vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

Thi Diện lão nhân khẽ cười nhẹ:

- Tiên hạ thủ vi cường, phỏng tay trên là hay hơn cả.

Bạch Thiếu Hồng hiểu ra, liền cười theo:

- Có nghĩa là chúng ta để mặc họ đánh nhau chí chết, lén lọt vào Lũng Đầu Tắm chứ gì?

Thi Diện lão nhân gật đầu nhưng vẫn xua tay:

- Chỉ mình ta đi thôi. Dù cơ quan có đơn giản đến mấy, người đi theo càng dễ lộ hình tích mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng bị chạm tự ái, giận dữ “hừ” một cái. Thi Diện lão nhân liền cười nhỏ:

- Thôi được, coi như ta giao cho người một nhiệm vụ khác vậy. Người ở ngoài này quan sát, nếu lúc nào Hắc Chu Bang yếu thế hãy nhảy ra tiếp trợ. Bao giờ nghe ta bắt trước tiếng cú rúc là bỏ mặc, chạy về An Hoa Tửu Lâu sẽ gặp lại nhau sau.

Bạch Thiếu Hồng kinh ngạc ngẩn người ra:

- Tại hạ tiếp trợ cho Hắc Chu Bang ư?

Thi Diện lão nhân gật đầu mau mắn giải thích:

- Đúng vậy, Thượng Dương Động mới là đại địch chân chính, không có người thì lấy ai cầm bằng được Đinh Bất Phàm. Vả lại kéo dài thời gian giao đấu càng có lợi cho ta mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng tỏ vẻ ngần ngại, hạ giọng nói:

- Tất cả đều biết mặt tại hạ rồi, e rằng càng thêm phiền phức nếu bên này triệt hạ bên kia.

Đột nhiên Thi Diện lão nhân nhìn chàng với ánh mắt khác lạ, miệng cười có vẻ chế diễu:

- Thì ra người là kẻ đa tình, sợ rằng xúc phạm đến Đông Môn cô nương tuyệt thế chứ gì? Con nhãi Quyên nhi biết được thì không xong đâu.

Đúng là Thi Diện lão nhân dùng bốn chữ “con nhãi Quyên nhi” hơi khác thường nhưng Bạch Thiếu Hồng đang bị đánh trúng tâm sự, hổ thẹn đỏ bừng cả mặt nên không chịu chú ý tới.

Chàng mau mắn cãi lại:

- Tiền bối hiểu lầm rồi, tại hạ bị Đông Môn cô nương lừa gạt đưa Thất Hồn Cải Dược thì rất hận thù nhưng trước khi mình bạch quyết chưa ra tay vội vã.

Thi Diện lão nhân ngừng cười suy nghĩ một chút trầm ngâm nói luôn:

- Ta biết người có Hồi Nhan Tiên Pháp thay đổi dung mạo nhưng mức độ cao siêu như Đinh Bất Phàm có thể khám phá ra. Tốt hơn là vừa dùng Hồi Nhan Tiên Pháp vừa dùng khăn che mặt cho chắc chắn.

Thi Diện lão nhân hình như đã dự bị sẵn, mò trong túi ra một cái khăn đen đưa cho chàng rồi nói tiếp:

- Gốc cây vừa rồi chỉ là ống thông khí trời và làm nơi trao đổi tiếng nói vọng qua, thật sự Lũng Đầu Tắm này có rất nhiều cửa ngõ, vì vậy ta muốn một thân một mình để dễ luồn lọt hơn.

Bạch Thiếu Hồng nghe nói sững sốt bàng hoàng khó mà tả được. Thi Diện lão nhân không những biết hết bí mật của nhân vật vô lâm giang hồ mà còn tài trí hơn người, nếu là cửu nhân của chàng thì thật là nguy hiểm.

Mặc cho Bạch Thiều Hồng nghĩ ngợi, Thi Diện lão nhân dùng hai tay đẩy nhẹ một cái, thân hình giống như co đẩy kéo lướt ngược về sau mấy thước, chớp nhoáng chuyển thân vào bóng tối ngay.

Thủ pháp của ông ta êm nhẹ cực độ nên Bạch Thiều Hồng thầm khen ngợi trong lòng.

Ngay lúc đó song phương trao đổi xong ý định của mình, chàng phải xoay lại để theo dõi.

Cung Tào Nghiệp cười nhạt nho nhỏ, âm thanh vọng trong đêm vắng lặng nghe rất rùng rợn:

- Nói tóm lại cả hai bang hội chúng ta đều muốn tranh dành Thiên Quân làm của riêng. Ta chẳng tiếc gì mà không nói thẳng ra luôn, đêm nay phải dùng võ công để phân cao thấp, bên nào cao hơn sẽ được quyền giữ Thiên Quân và tùy ý định liệu.

Đinh Bất Phàm cũng cười đáp lại:

- Cung Bang Chủ phân phó như vậy rất công minh, lão mỗ xin khâm phục. Bây giờ chúng ta tỉ đấu ba trận được không?

Điều này có lẽ lão ác ma đã dự kiến trước bởi vì Thượng Dương Động mang theo ba cao thủ là lão, Bách Ảnh Tiên Tử và Đông Môn Song. Trong khi đó Hắc Chu Bang chỉ có Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn ngang tài, trận thứ ba coi như thất bại trước mắt.

Cung Tào Nghiệp thở dài lắc đầu:

- Theo ta chỉ cần một trận là xong, kéo dài thêm chẳng ích gì.

Đinh Bất Phàm đời nào sợ hãi Cung Tào Nghiệp nhưng không hiểu nghĩ sao vẫn khẳng khái đòi đủ ba trận đấu mới chịu.

Cả hai qua lại mấy câu nữa nhưng Bạch Thiều Hồng không để ý, mãi miết nghĩ thầm:

- “Hắc Chu Bang thất lợi rõ ràng, trước sau gì ta cũng phải ra mặt, chỉ bằng thực hành luôn. Vừa tiện quan sát võ công từng người vừa chủ động kéo dài được thời gian cho Thi Diện lão nhân hành động”.

Vì vậy chàng âm thầm vận chân khí theo bí quyết Hồi Nhan Tiên Pháp chuyển đổi da mặt thành diện mạo khác.

Đồng thời dùng mảnh lụa đen che kín chỉ để hở hai con mắt, nhờ cách một lớp lụa, không cần cố gắng giọng nói vẫn ồ ồ khác hẳn.

Lúc đó Đinh Bất Phàm đang cười lớn, lấy giọng khích bác:

- Thế ra Hắc Chu Bang không có nhân vật thứ ba dám ra đối địch với Thượng Dương Động chứ gì?

Bạch Thiều Hồng lập tức dùng khinh công vọt người lên cao rồi giống như con chim khổng lồ từ từ hạ cánh xuống trước mặt Đinh Bất Phàm cười lớn:

- Người tưởng rằng chỉ có Thượng Dương Động mới có cao thủ hay sao? Ta sẽ đối trận thứ ba để các người hết kiêu ngạo đấy.

Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn nhìn chàng nửa kinh ngạc nửa vui mừng, nhưng không hỏi, đừng để Đinh Bất Phàm biết là kẻ xa lạ. Lão ác ma này giật mình bước lùi nửa bước, nghiêng đầu ngấm chàng một hồi rồi chợt cười khẩy một cái:

- Người không phải là người của Hắc Chu Bang... Bạch Thiều Hồng cười lớn cãi liền:

- Hắc Chu Bang cao thủ đông như mây núi, làm sao người dám quyết đoán.

Đinh Bất Phàm trầm trầm lắc đầu:

- Người phải che mặt tức là không quang minh chính đại, ta chưa thấy Hắc Chu Bang che mặt bao giờ.

Bạch Thiều Hồng cất tiếng cười dài, gần giọng trả lời:

- Ta che mặt là có uẩn khúc riêng, người không dám lộ chân tướng suốt đời khoát bộ mặt người khác. Thậm chí cả danh tánh cha sinh mẹ đẻ cũng không dám nhận thì sao nào?

Đinh Bất Phàm giật bắn người lên, thân hình run rẩy vì kinh hoàng. Lão rú lên khàn khàn như ma kêu quỷ khóc:

- Người biết quái gì mà nói, có giỏi thì công bố ta là ai thử xem.

Bạch Thiếu Hồng toan đoán bừa lão là Du Hồn Quỷ Vương hay Đại Sát Ma Thần nhưng nếu không đúng chẳng khác nào đưa cái dốt cho người ta cười. Vì vậy chàng trả lời hờ hững:

- Không phải Ma Thần thì cũng Quỷ Vương, hay ho gì mà phải khoe khoang cho nhục nhã.

Đinh Bất Phàm tức giận tới mức râu tóc dựng ngược cả lên, miệng rú dài rồi đột ngột phóng người tới, song chưởng đẩy ra theo chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” cực kỳ hùng hậu.

Bạch Thiếu Hồng thừa biết chiêu này, nếu chàng cũng ra chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” tất sẽ hùng hậu hơn lão nhiều. Tuy nhiên như thế sẽ lộ chân tướng ngay từ đầu, do đó đầu óc chớp nhoáng quan sát thiếu sót của chiêu này để tìm cách đối phó.

Chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” theo đúng yếu quyết phải tập trung chân khí vào giữa bảy phần, ba phần phát tiết lan tỏa ra ngoài giống như làn gió nhẹ thổi đùa trên thảo nguyên. Địch nhân sẽ khó nhận ra điểm nào chính điểm nào phụ. Ở đây Đinh Bất Phàm sử dụng sai hần, chân khí đúng theo yếu quyết lan tỏa ra nhưng lại đồng đều trở thành tầm thường như các loại võ học khác. Họ Đinh nhờ vào chân lực hùng hậu nên khi sử dụng chiêu thức này chỗ nào cũng áp đảo phong tỏa địch thủ không có chỗ rút lui nên lại tưởng như vậy là đúng.

Bạch Thiếu Hồng nhận ra chỗ sơ hở liền dùng một chưởng đã học nơi Hoàng Long Võ Hội gọi là “Hạc Dực Thư Triển” đầu gối hơi co lên một chút và vận dụng cho chưởng thể phát huy chân khí Càn Khôn Huyền Cơ.

Thấy chàng sử dụng một thể võ quá tầm thường lại nhắm đánh vào một chỗ chứ không che đỡ toàn bộ, Đinh Bất Phàm đắc ý quát lớn:

- Tên hồn láo nằm xuống đi nào.

Âm thanh chưởng lực chạm nhau “bùm” một cái không lớn lắm nhưng chẳng hiểu tại sao Đinh Bất Phàm “hự” nhẹ một cái. Thân hình lão hơi chao đảo một thoáng mới điềm tĩnh lại được, chứng tỏ lão đã không đánh được địch thủ mà còn bị chấn động rất mạnh. Lão ác ma ngẩn người bàng hoàng, không sao tin nổi một chiêu hạ đẳng như “Hạc Dực Thư Triển” lại có uy lực mạnh mẽ chống đối với Ma Vân Quỷ Tự được.

Bạch Thiếu Hồng cười thầm trong bụng, thông thả hỏi:

- Đây là trận thứ nhất phải không?

Đinh Bất Phàm xoay chuyển đầu óc, hạ giọng trả lời:

- Người xứng đáng là địch thủ của ta, hãy để tới trận thứ ba sống chết thì hay hơn.

Có điều không xưng danh tánh thì có thắng cũng chẳng vinh dự gì đâu.

Bạch Thiếu Hồng không thêm cãi, lui về sau rồi mới lớn giọng nói:

- Được lắm, bây giờ bắt đầu trận thứ nhất đi, ta ngựa ngáy tay chân lăm rồi đó.

Trong đời Đinh Bất Phàm chưa khi nào bị ê mặt đến như vậy, hậm hực lùi lại chỉ Bách Ảnh Tiên Tử:

- Người ra trận đầu tiên có được không?

Thái độ của lão nửa ra lệnh nửa hỏi ý kiến chẳng ra thuộc hạ cũng chẳng phải chủ nhân khiến Bạch Thiếu Hồng càng tâm phục Thi Diện lão nhân xét đoán rất tinh tường.

Bách Ảnh Tiên Tử gạt đầu bước ra hỏi lớn:

- Hắc Chu Bang chỉ định ai ra đối địch với ta đây?

Cung Tào Nghiệp liếc Công Tôn Chấn một cái, lão đại hộ pháp liền cười dài, ứng tiếng đáp luôn:

- Nghe nói người không còn là chủ nhân Thượng Dương Động thì ngang hàng với ta rồi, cần gì phải hỏi.

Bách Ảnh Tiên Tử đã chứng kiến võ công của Công Tôn Chấn trên đỉnh Hồng Lô Bình Đài nên thận trọng cười gần một cái. Trước tiên vận dụng kinh công Bách Quỷ Ảnh biến thành hàng trăm cái bóng xoay quanh địch nhân dò xét đã.

Công Tôn Chấn là tay sát thủ ngoại hiệu Kiến Tử Vô Khốc đời nào để yên cho bà ta vờn vẽ, gầm lên một tiếng rồi cạo một chân lên giống như thế “Kim Kê Độc Lập” của Thiếu Lâm, thân hình xoay tít theo đà chạy của Bách Ảnh Tiên Tử.

Thế tấn này phát xuất từ Thiếu Lâm, vì vậy các nhà sư mặc áo vàng khi sử dụng giống như con Kim Kê xòe cánh rất đẹp mắt. Đêm nay Công Tôn Chấn mặc áo bào xanh đáng lẽ gọi là “Thanh Kê Độc Lập” thì đúng hơn. Trong khi đó Bách Ảnh Tiên Tử không vội ra tay, tăng cường tốc độ càng lúc càng nhanh để xem địch thủ có đuổi kịp mình không.

Thấy vậy, Công Tôn Chấn cười khẩy một cái, cũng gia tăng tốc độ quay theo.

Đúng ra kinh công của lão sao bằng Bách Ảnh Tiên Tử nhưng nhờ vị trí tâm điểm nên chỉ trong chót lát tốc độ của cả hai đã bằng nhau, bất cứ Bách Ảnh Tiên Tử ở vị trí nào đều đối diện với lão.

Công Tôn Chấn quân bình được đà quay, lập tức xuất thủ liền. Bách Ảnh Tiên Tử chẳng sợ hãi cũng trực tiếp đón đỡ. Tiếc rằng cả hai đều dồn một nửa chân khí cho bộ pháp nên chưởng lực không được hùng hậu. Tuy vẫn nghe âm thanh “bùng bùng” dữ dội mà chẳng ai suy suyển chút nào. Công Tôn Chấn càng thêm nóng nảy chưa tàn chiêu này đã ra chiêu khác, vì vậy tiếng “bùng bùng” càng lúc càng nhanh, liên tiếp như pháo nổ. Đã có đà chạy như gió cuốn hiện tại cộng thêm dư phong lốc xoáy mù mịt nên chẳng ai còn thấy rõ hình bóng song phương ra sao, căn cứ theo tiếng nổ thì biết thế trận đang hồi gay cấn mà thôi.

Đột nhiên trong đám mù mịt vang vọng âm thanh Công Tôn Chấn vang ra:

- Được lắm, bây giờ ta sử dụng Liên Hoàn Miên Chưởng, cố mà đối đỡ đây.

Thì ra trong đời Sát Thủ của lão Công Tôn Chấn có hai bữa bối là Hắc Quỷ Thủ và Liên Hoàn Miên Chưởng. Hắc Quỷ Thủ đã sử dụng trên Hồng Lô Bình Đài đã bại Thuần Ngọc Giao Tái Gia Cát giả mạo không tiện mang ra thì thổ nữa. Công Tôn Chấn qua mấy chục chưởng nhận ra một chân lý, cả hai đều cân bằng thì ai nhanh tay hơn cuối cùng sẽ thắng. Vì vậy lão mới quyết định sử dụng Liên Hoàn Miên Chưởng, thế là cái vòng lẩn quẩn tiếp nối nhau đưa địch nhân đến chỗ thua cuộc.

Ngờ đâu Bách Ảnh Tiên Tử quát trả lại liền:

- Hay thực, ta cũng có chiêu “Tùng Phong Mãn Địa” đang định sử dụng đây.

Lời chưa dứt thì âm thanh “bùm” mất hẳn thay vào đó là những tiếng “lộp bộp” như bắp rang do hai luồng chân khí đều là âm nhu và liên miên bất tuyệt tạo ra.

Mọi người đứng ngoài hồi hộp nhìn nhau nín thở bởi vì tới giai đoạn này sự chết sống như không. Một khi đã dùng tới Miên Chưởng tức là tỉ thí tới hỏa hầu và sự thâm hậu, không thể để chân khí được đứt đoạn một tí nào cả và ai dai sức hơn người đó sẽ thắng. Cách đấu này rất gần với tỉ đấu nội lực nên không khí nặng nề và hồi hộp khôn tả.

Chỉ riêng Công Tôn Chấn hơi hoảng sợ, tính ra chiêu “Tùng Phong Mãn Địa” của Bách Ảnh Tiên Tử tuy có ảo diệu nhưng so với sự thuần thực thì lại thua kém. Bỏ khuyết cho nhau, hai bên cân bằng, song bây giờ lão mới nhận ra sự sai lầm của mình.

Thoạt đầu Công Tôn Chấn toan tính nhiều lắm là nửa khắc địch thủ sẽ thất bại, chẳng ngờ hơn một khắc Bách Ảnh Tiên Tử vẫn duy trì được trận thế. Trong khi đó nội thương chưa khỏi hẳn ngấm ngấm tái phát, Công Tôn Chấn phải nghiêng rằng dùng một thành công lực đè nén xuống. Do đó Liên Hoàn Miên Chưởng sụt giảm hẳn uy lực, gắng gượng lắm lão hộ pháp mới giữ vững được bộ pháp tuy đôi lúc có chao đảo nhưng lấy lại được bình ổn liền.

May mắn ngay lúc đó Đinh Bất Phàm lắc đầu cười nhẹ nói với Cung Tào Nghiệp:

- Tỉ đấu cách này đến đây đã rõ, chúng ta cùng kêu họ dừng tay lại.

Cung Tào Nghiệp ngạc nhiên vô cùng, cố suy nghĩ tìm hiểu lý do tại sao lão ma đầu này lại muốn bọn họ dừng tay. Tuy nhiên Cung Tào Nghiệp nghĩ rằng nếu trận đấu này hòa thì cũng không phương hại lắm nên gạt đầu đồng ý.

Cả hai lão cũng quát lớn:

- Dừng tay, trận thứ nhất kết thúc.

Đương nhiên song phương phải nghe lời, cùng quát rập một tiếng “dừng” rồi thu chân khí về.

Đang có tốc độ quay nhanh, cả hai phải mất thêm mấy giây mới phân tách nhảy lùi về sau.

Trong khi Công Tôn Chấn ngơ ngác nhìn lão Bang Chủ dò hỏi thì Bách Ảnh Tiên Tử trầm giọng hỏi Đinh Bất Phàm:

- Ta sắp thắng lão Công Tôn, sao lại bảo chúng ta dừng tay kết thúc bất ngờ như vậy?

Đinh Bất Phàm hững hờ trả lời:

- Tiên Tử đã thắng rồi, giao đấu tiếp cũng chẳng được ích gì tại sao phải phí sức thêm nữa?

Bách Ảnh Tiên Tử tươi nét mặt “ạ” một cái, toan nói gì đó nhưng Cung Tào Nghiệp đã vội vã chen vào quát lớn:

- Họ Đinh kia, người nói bậy bạ thực, trận thứ nhất này coi như hòa mới đúng chứ?

Đinh Bất Phàm ung dung chỉ vào nền đất, ngang chỗ song phương giao đấu:

- Ta không muốn Hắc Chu Bang bị mất một tay cao thủ oan uổng. Thượng Dương Động sẽ bị mang tiếng hèn hạ nên mới đề nghị dừng tay. Thực ra chỉ cần nhìn vết chân đã đủ phân biệt thắng thua rồi đó.

Chẳng những Cung Tào Nghiệp sững sờ mà tất cả đều ghen lời chết đứng. Họ không sợ võ công của Đinh Bất Phàm bao nhiêu chỉ kinh hoàng vì đầu óc đầy thủ đoạn của lão ác ma.

23. Anh Hùng Vãn Luyện Nhớ Tiểu Giai Nhân

Lũng Đầu Tắm là vùng đất thấp nên bao giờ cũng ẩm ướt, do đó các vết chân của Bách Ảnh Tiên Tử và Công Tôn Chấn in dấu rất rõ ràng. Cung Tào Nghiệp có muốn cãi cũng không được. Vòng ngoài là dấu chân của Bách Ảnh Tiên Tử, tuy nó rất mờ do khinh công Bách Quỷ Ảnh như lướt trên mặt đất nhưng vẫn có thể phân biệt rất chính xác. Gần như nó là hàng trăm bàn chân xếp hàng cực kỳ đều đặn, cự ly không sai một ly. Trong khi đó nơi Công Tôn Chấn đứng, loạn xạ các vết chân ngang dọc chứng tỏ lão hộ pháp ngã nghiêng hoàn, không sao chỗi cãi được.

Đinh Bất Phàm giả vờ thở dài lấy giọng nhân nghĩa than thở:

- Công Tôn hộ pháp thực ra chẳng thua kém bao nhiêu, tiếc rằng thân thể bị nội thương chưa khỏi nên lão mỡ có thiên vị cũng không được, xin thứ lỗi vậy.

Công Tôn Chấn tức đến ói máu, gằn giọng cãi lại:

- Ta không cãi là bộ pháp thua kém Bách Ảnh Tiên Tử nhưng đã giao đấu, ít nhất phải có người ngã xuống mới phân biệt được hơn thua chứ.

Đinh Bất Phàm lại thở dài nhưng lần này trầm giọng rất âm u:

- Nếu lão mỡ để kéo dài thời gian chừng một khắc nữa chắc hẳn kẻ ngã xuống sẽ là Hộ Pháp rồi vậy.

Cung Tào Nghiệp biết có đầu lý vẫn không cãi biến được nên xen vào gạt ngang:

- Được rồi, Hắc Chu Bang nhận thua trận này, bây giờ ta được hân hạnh tỉ đấu với vị nào đây?

Hình như đã sắp sẵn, Đông Môn Song thông thả tiến ra cười nhạt:

- Bang Chủ đừng lo, thân phận cao trọng như Bang Chủ thì đương nhiên phải có người cao trọng tiếp đãi.

Trong đầu óc Cung Tào Nghiệp thoáng có ý nghĩ “con nhãi này đã tiếp thụ hết võ công ảo diệu của Bách Ảnh Tiên Tử nhưng về hỏa hầu chắc chắn thua xa Chu Cáp Thần Công của ta. Chỉ bằng tìm cách tỉ đấu nội lực thì trận này mới thắng được dễ dàng”.

Đã có ý định, Cung Tào Nghiệp ung dung đưa hai tay lên ngực, miệng cười nhẹ:

- Đa tạ Đông Môn cô nương có lòng kính trọng lão mẫu, xin nhường cô nương ra chiêu trước đó.

Thái độ Ôn tồn rất giả dối ai cũng nhận ra, vì vậy Đông Môn Song lạnh lùng quát luôn:

- Được lắm, tiếp chiêu đi.

Nàng chuyển thân giống hệt Bách Ảnh Tiên Tử nhưng bóng ảnh không mờ mờ mà lại rõ ràng từng cái, chứng tỏ chân lực còn thua kém mẫu thân xa. Lúc Đông Môn Song sử chiêu “Động Phong Thiên Khởi” lại càng thiếu sót hơn, đáng lẽ theo yếu quyết chiêu thức này phải dùng hàn âm biến nó thành một cơn lốc lạnh buốt mới đúng. Nàng này chiêu lực chỉ như làn gió xuân mát mẻ thì gọi là “Đông Phong” sao được. Bạch Thiếu Hồng chắc lưỡi than thầm “trận này thể nào Đông Môn cô nương cũng thua rất mau, ta đành phải tìm cách kéo dài trận thứ ba mới xong”.

Riêng Cung Tào Nghiệp mừng rỡ vô cùng, chẳng do dự xuất luôn chiêu “Lôi Tòng Điện Khởi” cực kỳ hùng mạnh, toan một hai chiêu đánh bại ngay địch thủ mới hả lòng.

Ngờ đâu Đông Môn Song chỉ mới sử dụng hư chiêu, nửa chừng cấp tốc xoay người lạng qua bên phải khiến Cung Tào Nghiệp đánh vào chỗ không người. Trong đêm tối nghe “Ầm” một tiếng dữ dội, đất cát lập tức tung lên mù mịt cả phạm vi mấy trượng. Tất cả người dự khán đều phải lùi về mấy bước tránh né đất bùn khỏi văng trúng người.

Khi gió tan đất lắng, ngay vị trí Cung Tào Nghiệp vừa đánh hiện ra một lỗ sâu ba bốn tấc, đường kính hơn một vòng người ôm thì đủ rõ chiêu lực hùng hậu tới mức nào.

Lão Bang Chủ hơi ngần người ra một chút rồi mau lẹ chuyển đổi chân khí đánh tiếp một chiêu nữa có tên là “Vạn Hoa Sinh Sắc”. Chiêu này ngược hẳn với “Lôi Tòng Điện Khởi”, chân khí tỏa ra hàng vạn tia nhỏ giống như các bông hoa của tử thần, đi tới đâu phát ra âm thanh xì xì rất rùng rợn.

Chủ ý của Cung Tào Nghiệp không để Đông Môn Song có đường rút lui nên mới dùng chiêu thức hơi nhẹ nhàng này.

Quả nhiên nàng không tránh né nữa, dùng luôn song chưởng đẩy chân khí ra theo yếu quyết “Thanh Âm Dục Sát”.

Riêng Bạch Thiếu Hồng một phen chắc lưỡi than thầm bởi vì nếu muốn thắng được bản chất âm nhu của “Vạn Hoa Sinh Sắc” tất phải dùng chiêu “Thanh Dương Cuồng Khử” mới đúng. Chiêu “Thanh Âm Dục Sát” cốt lõi cũng là Âm nhu, lại không có “Thanh Dương” hỗ trợ thì chỉ đến hòa là cùng.

Chàng ước đoán chẳng sai, hai luồng chưởng lực chạm nhau phát ra tiếng “bộp” rất trầm rồi hóa giải tản ra khắp nơi, song phương không hề bị chấn động chút nào.

Qua hai chiêu Cung Tào Nghiệp càng tin chắc hỏa hầu của Đông Môn Song yếu kém, cất tiếng khen giả:

- Khá lắm, sửa soạn đỡ chiêu thứ ba đi.

Lão Bang Chủ cố ý dùng tiếng “đỡ” để Đông Môn Song không muối mặt tránh né nữa, do đó chiêu này lão dùng toàn lực xuất phát một chưởng cực kỳ hùng hậu gọi là “Lôi Động Chấn Thiên”. Chân khí chưa tới đích đã phát ra những âm thanh ù ù như sấm động rồi ào ạt xô tới địch nhân bằng một lực di sơn bài đảo.

Bạch Thiếu Hồng hoảng sợ toan đề khí nhảy ra viện thủ, ngờ đâu Đông Môn Song lách người rất đẹp mắt dùng luôn một thể trong Bách Quỷ Ảnh vọt bắn người lên cao để cho chưởng lực qua chân. Không có mục tiêu công phá, chưởng lực của Cung Tào Nghiệp ồ ạt đập vào gốc cây nhỏ gần đó vang lên một âm thanh “bộp” trầm khô khốc.

Cự ly từ người đánh tới gốc cây gần hai trượng vậy mà nó không chịu nổi phải trốc gốc bay vọt vào đêm tối thì đủ biết lực đánh kinh khủng ra sao.

Cung Tào Nghiệp cực kỳ giận dữ nên chẳng thèm giữ thân phận lão nhân lập tức xuất chiêu “Nhân Vọng Hưởng Thiên” từ dưới đánh ngược lên trên luôn. Đương nhiên trong tình trạng vội vã chân khí chưa hội tụ đầy đủ nên chiêu thế không sao hùng hậu được. Thế là Đông Môn Song khoát tay chống bằng chiêu “Nhật Cường Tà Huy”, chân khí biến ra hàng ngàn tia kinh khí lực nhỏ úp xuống rất mạnh.

“Bùm” một cái, nàng lợi dụng phản chấn lộn người rất đẹp và đã hạ thân an toàn, lạnh lùng nhìn Cung Tào Nghiệp mỉa mai:

- Chưởng lực ghê gớm thực, nếu là người khác chắc chắn khó mà thoát được độc thủ của Bang Chủ đây.

Cung Tào Nghiệp không chú ý lời nói, đầu óc mãi xoay chuyển tìm xem ý định của địch thủ ra sao, do đó đáp ứng trả lời bằng mấy tiếng vô nghĩa:

- Người... người... Đột nhiên lão ta ngửa mặt cười dài có vẻ thích thú vô cùng khiến mọi người đều kinh ngạc. Đông Môn Song không thay đổi sắc mặt, lạnh lẽo hỏi lại:

- Bang Chủ đã chắc thắng lắm sao mà cười?

Tuy Cung Tào Nghiệp không trả lời nhưng nhờ câu hỏi này ai cũng hiểu ra nguyên nhân. Thì ra phương cách mạnh thì tránh, nhẹ thì đón của Đông Môn Song chính là thủ pháp của người yếu kém về chân lực. Riêng Cung Tào Nghiệp còn có ý nghĩ nàng cố tình kéo dài như vậy để tiêu hao khí lực của mình nên mới yên tâm cười khoái trá. Trong lòng lão càng thêm quyết tâm sử dụng đến việc tỉ đấu nội lực.

Vì vậy vừa dứt tiếng cười, Cung Tào Nghiệp quát trầm một tiếng, dồn toàn lực xuất chiêu “Ma Hạc Sử Quân” đánh tới. Chiêu thức này biến chưởng kinh thành một cái cầu vòng vô hình vô ảnh chuyên công kích mỗi khi địch nhân hở ngang sườn. Do đó chưởng phong rít lên vi vu rồi ồ ạt đi cong nửa người tập kích về bên trái Đông Môn Song. Dĩ nhiên thấy chưởng lực mạnh bạo, nàng lại áp dụng phương pháp tránh né, tức là phải lạng người về bên phải.

Chẳng ngờ Cung Tào Nghiệp cấp tốc thu hồi chân khí lại và cũng lạng người theo, chớp nhoáng dùng song chưởng xuất chiêu “Giang Phong Tự Lãn” đánh trực tiếp vào ngực Đông Môn Song.

Có ba lý do để nàng không tránh né được nữa, thứ nhất là không kịp đảo người, thứ hai là chiêu chưởng này đúng theo tên gọi vừa âm nhu vừa nhẹ nhàng đủ sức chống đỡ. Còn lý do thứ ba thuộc về phản ứng tự nhiên, bất cứ nữ nhân nào cũng không muốn người xâm phạm vào vùng đồi núi vưu vật của mình.

Vì vậy Đông Môn Song quát lớn “hay lắm” cổ tay lật nhanh một cái cấp tốc xuất phát song chưởng chống đỡ liền. Thấy nàng cũng dùng chưởng lực âm nhu đối chọi với Âm Hàn, Bạch Thiếu Hồng lại la thầm trong bụng “hổng rồi”.

Ngay lúc đó Cung Tào Nghiệp đã quát trả rất ghê rợn:

- Ai hay thì sẽ biết ngay.

Lời nói chưa dứt thì bốn bàn tay đã ép vào nhau đánh “chát” một cái hình thành tư thế tỉ đấu nội lực nguy hiểm nhất trong các cách giao đấu.

Bạch Thiếu Hồng không nhịn nổi lẩm bẩm than thầm:

- “Thì ra họ Cung có ý như vậy, chỉ tiếc Đông Môn cô nương không nhìn ra nên phen này sẽ thất bại chắc chắn, thậm chí không toàn mạng nữa là khác.

Diễn biến không đúng theo dự đoán của chàng tí nào, ngay khi chạm tay, đột nhiên Đông Môn Song nở một nụ cười nhẹ trước khi thông thả ngồi xếp bằng xuống đất.

Lần đầu tiên từ lúc gặp lại tiểu giai nhân, Bạch Thiếu Hồng mới thấy nàng cười, giống như giữa mùa đông băng tuyết chợt có một nụ hoa hàm tiếu khai mở rực rỡ. Nụ cười biểu hiện sự đắc ý đầy gian trá khiến Bạch Thiếu Hồng đột nhiên tỉnh ngộ buộc miệng nói luôn:

- Thì ra Thượng Dương Động đã sắp sẵn màn kịch này, sự yếu kém của Đông Môn cô nương chỉ là hành vi dụ địch vào thế tỉ đấu nội lực mà thôi.

Hiện tại tất cả đều im lặng nên tuy chàng nói rất nhỏ mà ai cũng nghe thấy.

Bách Ảnh Tiên Tử và Đinh Bất Phàm lập tức lườm lườm nhìn chàng tỏ vẻ tức tối vô cùng.

Bạch Thiều Hồng cực kỳ công phần trọn mắt nhìn lại và nói to:

- Trận thứ nhất thắng bại bằng trí xảo, trận thứ hai thiếu quang minh chính đại chiếm lấy phần hơn thì chắc rằng chúng ta khỏi phải thi đấu trận thứ ba nữa phải không?

Trong ý chàng chỉ chờ Đinh Bất Phàm gật đầu xác nhận một cái là lập tức ước hẹn đấu công khai sống chết trước mặt quần hào liền. Tuy chưa minh bạch Đinh Bất Phàm là ai song chẳng hiểu sao trong lòng chàng có cảm giác hận thù lão vô cùng.

Ngờ đâu Đinh Bất Phàm chưa kịp đáp trả thì Công Tôn Chấn vừa cười vừa chen vào đỡ lời luôn:

- Đại hiệp đừng lo, thế nào cũng phải giúp đỡ Hắc Chu Bang một trận nữa đấy.

Thượng Dương Động có quỷ kế thì Bang Chủ cũng có mưu thần vậy.

Chưa ai kịp hiểu ý nghĩa của lời nói thì Công Tôn Chấn đã xoay qua phía chàng khích lệ rất vui vẻ:

- Trận thứ ba này đại hiệp đánh cho địch nhân một trận tơi bời rồi chúng ta đi uống rượu cho thỏa thích, nếu đại hiệp không chê Hắc Chu Bang và mổ thì nhân tiện kết làm huynh đệ luôn càng hay.

Thực ra Công Tôn Chấn đã biết chàng là ai đâu mà đòi kết nghĩa đệ huynh.

Trước mặt Đinh Bất Phàm lại một hai xưng tụng Đại Hiệp là chủ ý chửi xéo địch nhân và khích tướng để chàng tận sức mà thôi.

Bạch Thiều Hồng không để ý lắm, kinh ngạc hỏi nhanh:

- Theo Đại Hộ Pháp thì Hắc Chu Bang chắc chắn sẽ thắng trận thứ hai này ư?

Tại hạ e rằng nội lực Ma Vân Quỷ Tự của Đông Môn cô nương... Công Tôn Chấn không để chàng nói hết câu, chỉ tay cắt ngang:

- Đại Hiệp cứ bình tâm xem kỹ thì rõ ngay.

Bách Ảnh Tiên Tử, Đinh Bất Phàm cũng chăm chú theo dõi cuộc nói chuyện giữa chàng và Công Tôn Chấn, trong lòng lại tin tưởng Đông Môn Song sẽ thắng dễ dàng nên không chú ý song phương giao đấu. Bấy giờ nghe nói thì vội quay lại quan sát, thoáng mắt đã phát hiện ra biểu hiện khác lạ liền.

Rõ ràng Cung Tào Nghiệp rơi vào bẫy tử đấu nội lực một cách tự nguyện thì đương nhiên khó mà chống chọi được chân khí của Đông Môn Song. Nhất là Đinh Bất Phàm đa mưu quỷ kế sắp đặt đầu vào đó cực kỳ hoàn hảo. Trước khi khởi hành, lão và Bách Ảnh Tiên Tử đã luân phiên dùng phép “Chuyển Khí Trợ Lực” cho Đông Môn Song, vì vậy nàng nhất thời có công lực cao siêu gấp đôi Cung Tào Nghiệp. Vì những lẽ đó hiện tại lão Bang Chủ co rúm cả người, diện mạo méo mó rất ghê sợ bởi vì bao nhiêu gân cốt hoạt động quá sức chịu đựng biến dạng hẳn đi.

Trong trường hợp kẻ thắng thế đáng lẽ Đông Môn Song phải ung dung mới phải, ngờ đâu nàng biểu lộ sự đau đớn còn ghê gớm hơn kẻ sắp thất bại. Thân hình Đông Môn Song không những run rẩy như người mắc phong mà diện mạo cũng co giật liên miên. Làn da của nàng càng lúc càng xám đen, chứng tỏ đang chịu đựng một sự đau khổ vô bờ bến. Hóa ra kẻ cấp bà già gặp nhau, Cung Tào Nghiệp cũng có một phương pháp bí mật nào đó mà chẳng ai ngờ tới. Càng lúc biến đổi hai bên càng trầm trọng và tệ hại hơn, bất cứ bên nào sơ sót hay đuối sức trong tích tắc sẽ vong mạng ngay lập tức.

Đinh Bất Phàm chăm chú quan sát sự thể ngoài tiên liệu của lão, lão cực kỳ nóng nảy và bối rối. Đột nhiên lão kinh hoảng la to:

- Phải rồi “Chu Cấp Tinh Độc”.

Công Tôn Chấn nhìn lão cười hì hì thừa đủ xác nhận điều ước đoán này.

Đinh Bất Phàm lặng người một chút rồi trầm giọng “ừ” nhẹ trong cổ:

- Cứ cho là thế đi, nếu chủ nhân biết khéo léo thì lần này lão Cung sẽ toi mạng ngay lập tức.

Công Tôn Chấn nghiêng đầu đáp liền:

- Lão mỗ e rằng tiểu chủ nhân kinh nghiệm còn non nớt, không hiểu biết bằng các hạ, sẽ tiêu vong trước khi đánh chết được Bang Chủ đây.

Hai tên ác ma ung dung nói chuyện như chỗ không người, chẳng hề úy kỵ tổn hại đến danh dự tí nào bởi vì hiện tại có ai khác ngoài bọn thuộc cấp.

Cung Tào Nghiệp và Đông Môn Song đang trong tình thế sống chết đều phong bế kinh mạch, thu tâm hồi chí giao đấu lấy gì mà nghe lọt vào tai. Vì vậy thoảng thấy Cung Tào Nghiệp đảo người lắc lư dữ dội, Đinh Bất Phàm sung sướng reo lên:

- Hay lắm, ta đã biết tiểu chủ nhân tài trí hơn người mà, thế nào cũng nghĩ ra cách thức đánh chết địch nhân trước, chữa trị Chu Cáp Tinh Độc sau.

Công Tôn Chấn kinh hoảng bước lên một bước trợn mắt quan sát thật kỹ, chợt cất tiếng cười dài đầy vẻ nhân nghĩa giả tạo:

- Đinh lão huynh tuổi già mắt kém nhìn lầm mất rồi, chẳng phải người Thượng Dương Động nghĩ ra phương thức chuyển độc vào một nơi đâu. Bang Chủ của ta rung động là vì đã dồn hết Chu Cáp Tinh Độc qua người vị tiểu chủ nhân tội nghiệp kia rồi.

Đinh lão huynh hãy xem kỹ da mặt người nhà là biết liền.

Tới lượt Đinh Bất Phàm biến sắc, lão chăm chú nhìn một hồi. Thân hình chợt run bắn lên nhe răng “trời ơi” một cái, chứng tỏ câu nói của Công Tôn Chấn rất đúng sự thật. Bách Ảnh Tiên Tử từ nãy tới giờ không nói, sắc mặt chẳng rõ biến đổi ra sao vì khuất sau tấm lụa che mặt nhưng thân hình tùy lúc mà run lên từng chập. Nghe Đinh Bất Phàm la “trời ơi” đầy thất vọng, đột nhiên bà xoay lại gầm lên:

- Tất cả là do người xếp đặt, bây giờ nó đã lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh thì làm thế nào đây?

Bách Ảnh Tiên Tử là mẫu thân Đông Môn Song gọi nàng bằng “nó” cũng không sao, có điều giọng lưỡi giống như Đinh Bất Phàm cũng phải có trách nhiệm thân thiết thì hơi khác lạ một chút. Chẳng ai để ý đến tiểu tiết này trừ Bạch Thiếu Hồng, tiếc rằng chàng thoảng nghi ngại rồi lập tức bỏ qua liền, bởi vì chàng mãi mê suy nghĩ về tình trạng kỳ lạ đang xảy ra cho Đông Môn Song và Cung Tào Nghiệp. Xuyên qua vài ý của Đinh Bất Phàm trao đổi với Công Tôn Chấn, chàng lơ mơ nhận ra chút nguyên ủy.

Có lẽ cả hai đều ngấm ngấm xếp đặt nguy kế đưa nhau vào chỗ tử vong nhưng vô quýt đây có móng tay nhọn. Đông Môn Song ý lại mình đã được truyền chân khí của hai tay cao thủ, giả vờ yếu kém lúc giao đấu đến khi bắt đầu thí nội lực mới khoái trá dồn sức ra. Ngờ đâu tất cả đúng theo dự kiến chỉ trừ việc Cung Tào Nghiệp có Chu Cáp Tinh Độc mà thôi. Sai một ly đi một dặm là thế, chỉ thiếu sót điểm này tức thì đảo lộn hết mọi tính toán, sự sống chết của cả hai đều phụ cho trời đất run rủi mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng hiểu được như thế là hiểu rồi, chẳng cần quan tâm tới Chu Cáp Tinh Độc là gì, ở đâu mà có.

Thực ra chất độc này là tinh túy của hàng ngàn con cóc bông trích ra tẩm luyện và cô đọng lại. Cung Tào Nghiệp dùng nó dồn vào một chỗ trong đan điền, mỗi khi luyện công vận khí Chu Cáp Thần Công thì nhả ra tí chút, vừa bồi bổ chân khí vừa tăng cường cường lực hiệu dụng độc ác hơn. Nếu luyện hết số tinh độc này, mỗi chưởng của lão đánh ra đều mang theo hơi hướng độc chất, địch nhân vô ý hít vào lập tức chết ngay khỏi cần phí sức đánh đến chưởng thứ hai.

Cung Tào Nghiệp hoàn toàn không có ý định dùng tinh độc trong lúc giao đấu nội lực vì nghĩ rằng hỏa hậu thâm hậu hơn hẳn địch nhân. Đến khi Đông Môn Song mạnh mẽ không sao tưởng tượng được, ở thế bất buộc, Cung Tào Nghiệp liều lĩnh vận hết sức cố duy trì thế cân bằng, lấy thời gian đó tổng xuất toàn bộ Chu Cáp Tinh Độc theo chân khí lọt vào người Đông Môn Song. Lão hy vọng độc chất giết chết nàng trước khi mình thất bại, tuy rằng như vậy về sau không còn cách nào tìm được số Chu Cáp để bù đắp vào nữa.

Càng minh bạch sự nguy hiểm từng giây từng phút sắp xảy ra, Bạch Thiếu Hồng càng bắn loạn trong lòng, giờ khóc giờ cười. Cứu Cung Tào Nghiệp có nghĩa là giết chết Đông Môn Song, chàng chẳng đành tâm.

Ngay cả trợ lực cho nàng hạ sát Cung Tào Nghiệp cũng không ổn bởi vì Thượng Dương Động thắng luôn hai trận tức nhiên có quyền cướp đoạt Thiên Quân lão nhân.

Chàng tạm dừng suy nghĩ vì lúc đó Bách Ảnh Tiên Tử và Đinh Bất Phàm bắt đầu to tiếng cãi nhau, cả hai trừng mắt nhìn nhau khiến sự liên hệ càng thêm lạ lùng khó hiểu.

Bách Ảnh Tiên Tử gần giọng nói lớn:

- Được lắm, người đã không nể vị ta, tìm cách giải quyết thì ta tự mình làm lấy vậy.

Nói xong bà ta lạng người toan chạy đến sau lưng Đông Môn Song tiếp tay trợ lực.

Đinh Bất Phàm và Công Tôn Chấn đồng loạt quát trầm:

- Đừng làm vậy, còn gì mặt mũi của Thượng Dương Động.

- Bách Ảnh Tiên Tử, người vi phạm luật lệ giang hồ thì ta cũng không nể nang nữa đâu.

Cùng với tiếng quát, cả hai song song vọt người chặn đường Bách Ảnh Tiên Tử, bốn bàn tay đều đưa lên ngực sẵn sàng xuất thủ cản trở.

Hiện tại Bách Ảnh Tiên Tử đỏ ngầu đôi mắt, trước kia đã nửa điên nửa loạn lại càng điên khùng hơn, cất tiếng cười khàn:

- Hay lắm, Bách Ảnh Tiên Tử này liều mạng với các người.

Bà ta không do dự, bàn tay khoa một vòng dùng luôn chiêu lực cực độc là “Sắc Kiến Quỷ Sầu” đánh vào ngực Đinh Bất Phàm.

Hóa ra đầu óc điên thế mấy cũng còn nhận ra người nhà đánh nhau thì được, chẳng thể vô cớ tấn công Công Tôn Chấn một cách vô lý.

Nói về võ công Ma Vân Quỷ Tự thì Đinh Bất Phàm quá rành rẽ, ung dung sử chiêu “Trường Ba Lạc Nhạn” chống đỡ. So ra nội lực của lão cao siêu hơn hẳn Bách Ảnh Tiên Tử, ra chiêu này có vẻ nhẹ nhàng cốt cản trở hơn là hạ thủ.

Vì vậy hai luồng chân khí chạm nhau “bộp” một cái trầm đục như tiếng trống, không hề có dư lực tỏa ra chung quanh.

Bách Ảnh Tiên Tử lão đảo bước lùi một bước, tức giận đỏ cả hào quang mắt và gầm lên như thú dữ:

- Người... người quyết chống đối ta phải không? Nếu hôm nay hài nhi của ta vong mạng thì lai lịch cùng hành vi xấu xa của người chẳng còn che giấu được đâu.

Đinh Bất Phàm liếc mắt thấy ai cũng kinh ngạc chờ đợi, liền biến sắc tức giận, run giọng quát tháo:

- Con mụ này thực khôn nạn, người định bêu riếu ta trước mặt giang hồ phải không?

Lão ác ma chưa nói hết câu đột ngột sử dụng một thân ảnh rất kỳ lạ, nó giống như Bách Quỷ Ảnh nhưng mau lẹ và quái dị gấp mấy lần. Thân hình chỉ chớp một cái đã tiến sát sau lưng bao giờ không hay, gần như chẳng ai thấy kịp lão điểm huyết Bách Ảnh Tiên Tử ra sao, chỉ thấy bà ta từ từ đổ xuống như gốc cây bị đốn gốc.

Công Tôn Chấn nửa khen ngợi nửa dò hỏi, cất tiếng cười hì hì:

- Hôm nay thực sự mới chứng kiến Quỷ Hồn Y Thánh võ công ra sao. Nội kinh công này thừa đủ bá chủ thiên hạ rồi, chẳng hay nó tên là gì vậy?

Đinh Bất Phàm hừ nhẹ trong cổ không thèm trả lời, xoay lại ra hiệu cho hai lão Thất Sắc Công khiêng Bách Ảnh Tiên Tử lui về phía sau.

Công Tôn Chấn không tức giận tí nào, nhanh miệng hỏi tiếp:

- Nếu lão huynh không muốn tiết lộ thì thôi, hôm nào rảnh rồi xin mời đến tổng đàn uống rượu biểu diễn lần nữa để mở được sáng mắt. Trong đời mở chưa từng thấy qua kinh công nào nhập thánh siêu phàm như vậy. À, nó có phải phát xuất từ Ma Vân Quỷ Tự không nhỉ?

Bạch Thiếu Hồng thoảng kinh ngạc vì tự nhiên Công Tôn Chấn tỏ ra lảm lòi, từ trước tới nay lão là người âm trầm nhất trong Tứ Đại Hộ Pháp cơ mà.

Đinh Bất Phàm “hừ” mũi cái nửa thông thả trả lời rất kỳ lạ:

- Bất tất phải thế, trò trẻ con đó không qua mắt được ta đâu.

Công Tôn Chấn cười hì hì, chẳng ngượng ngừng hỏi ngay:

- Hay lắm, thế là Thượng Dương Động chịu thua trận thứ hai phải không?

Lúc đó Bạch Thiếu Hồng mới giật mình nhìn qua chỗ giao đấu, chàng không khỏi kinh hoảng la lên nhỏ:

- Thảo nào, Đông Môn cô nương nguy tới nơi rồi.

Thì ra Công Tôn Chấn cực kỳ tinh tế liếc mắt thấy da mặt Đông Môn Song mỗi lúc mỗi đen lại, môi nàng nghiêng vào răng đến bật cả máu tươi trong khi Cung Tào Nghiệp bốt hẳn về rung động thì biết ngay Chu Cấp Tinh Độc bắt đầu có tác dụng. Lão không muốn Đinh Bất Phàm can thiệp nên mới giả vờ hỏi chuyện lung tung thu hút chú ý. Thủ pháp này chỉ lừa gạt Bạch Thiếu Hồng chứ qua mắt lão cáo già họ Đinh sao được. Tuy vậy Đinh Bất Phàm không có ý cản trở dù biết rằng Thượng Dương Động sẽ mất đi vị tiểu chủ nhân mới.

Đinh Bất Phàm nghe Công Tôn Chấn đòi mình phải xác nhận thì cười nhạt một cái:

- Thắng bại chỉ tí nữa là kết thúc, chẳng lẽ người nôn nóng đến thế sao. Trận thứ ba chắc gì tên vô danh kia đã chịu nổi mười chiêu của ta.

Nhắc tới tên chàng, cả hai liếc mắt trông sang. Lúc đó Bạch Thiếu Hồng cực kỳ bối rối nên cứ đứng ngẩn ngơ chẳng biết quyết đoán ra sao. Đinh Bất Phàm lại tưởng chàng sợ hãi nên cất tiếng cười khẩy đầy vẻ khinh thị. Bạch Thiếu Hồng bị tiếng cười kéo lại thực tại, tám phần đã có ý phá đám cuộc đấu cho bỏ ghét. Ngay lúc đó từ phía xa xa có tiếng cú rúc nho nhỏ vang lên, chàng vui mừng đến tột độ lớn tiếng quát lại liền:

- Phải rồi, ta không chịu nổi mười chiêu của người nên quyết định bỏ trốn đây.

Bao nhiêu chân khí dồn tụ từ nãy tới giờ đều theo hai huyết Lao Cung xô ra theo chiêu thể vô cùng hùng hậu theo chiêu hỗn hợp “Thanh Âm Dục Sát” và “Thanh Dương Cuồng Khả”. Một phần bị bất ngờ, một phần thấy chiêu lực quá kinh khủng khó mà cản nổi nên Đinh Bất Phàm và Công Tôn Chấn không hèn mà nên, đồng loạt đề khí vọt người lên cao tránh né. Tên nào cũng la hoảng “ối chà” một câu chứng tỏ kinh ngạc đến tột độ.

Thực ra Bạch Thiếu Hồng đã có dự tính sẵn, ngay lúc hai ác ma bắn thẳng lên cao liền vận sức quát lớn “Nhập” rồi hai tay đập vào nhau làm một. Âm Dương hợp nhất thành một lực dữ dội không bút mực nào tả xiết đập thẳng vào giữa Cung Tào Nghiệp và Đông Môn Song. Chỉ nghe một tiếng “âm” như trời long đất lở, cuồng phong xoáy loạn dữ dội chưa từng có khiến cát đất nơi Lũng Đầu Tắm bay tung ra như mưa rào.

Áp lực tỏa ra rất mạnh nên vô hình trung còn đẩy thân hình Đinh Bất Phàm và Công Tôn Chấn vọt cao thêm ba trượng. Hai ác ma này không vội hạ thân đảo người nằm ngang cố ý giữ người lơ lửng càng lâu càng tốt bởi lúc đó không thể thấy rõ phía dưới địch thủ có phát xuất thêm chiêu lực nữa không.

Đó là về phần người đang cử động, riêng Cung Tào Nghiệp và Đông Môn Song ngồi một chỗ thì tất nhiên phải bị ảnh hưởng nặng hơn gấp mấy lần. Hai người đột ngột có cảm giác như sét đánh trúng mình, hai luồng chân khí hoảng loạn tự động rút lui về Đan Điền. Đồng thời người nào cũng bị áp lực đẩy vọt đi như trái bóng không lồ.

Đương nhiên cả hai đều bị chấn thương chút ít nên lập tức chết giấc luôn chẳng kịp kêu la tiếng nào.

Bạch Thiếu Hồng mau lẹ đề khí vọt người theo thân hình Đông Môn Song. Hiện tại chân khí đang đà phát huy cao độ nên khinh công Thuận Thủy Khinh Vân mau lẹ không thể tưởng tượng được. Người của Đông Môn Song lơ lửng giữa trời chàng đã bắt kịp, mau lẹ thò tay điểm luôn mấy yếu huyết rồi thuận tay ôm

ngang thân hình mềm mại chạy thẳng luôn. Lúc đó tiểu giai nhân đã bị chết giấc nhưng Bạch Thiều Hồng không kịp nhận ra vẫn cẩn thận điểm huyết để nàng chẳng còn cơ hội chống đối nữa.

Từ trên nhìn xuống Đinh Bất Phàm cất tiếng la hoảng:

- Nguy rồi, địch nhân... Lão ác ma không nói hết lời, chân khí theo tiếng nói thoát ra nên thân hình chợt nặng như cối đá rơi xuống rất mau. Lão đành phải ngậm miệng lộn người một cái để hạ thân, lúc đó muốn kêu la tiếp thì hình bóng của Bạch Thiều Hồng và Đông Môn Song biến vào bóng đêm từ lâu. Lão ác ma phí bao tâm huyết mới thu xếp cuộc diện hôm nay, phút chốc biến thành mây khói. Người bị thương, kẻ bị bắt thì ngẩn ngơ như kẻ mất hồn.

Lục Sắc Công tiến đến ghé tai hỏi nhỏ:

- Lão gia định liệu đối phó với Hắc Chu Bang ra sao, xin phân phó để thuộc hạ thi hành.

Thì ra lúc đó Công Tôn Chấn cùng mấy lão Hương Chủ đã chạy lại xúm xít cứu chữa cho Cung Tào Nghiệp không đề phòng tí nào nên Lục Sắc Công mới nảy sinh ý định tập kích diệt trừ luôn. Đinh Bất Phàm nghe hỏi giật mình một cái bàng hoàng đáp trả:

- Đối phó ư? Đêm nay chúng ta thất bại ê chề thế này thì còn mặt mũi đâu gây hấn tiếp tục. Người và Tía Sắc Công rút lui trước đi.

Lục Sắc Công khom lưng “dạ” nhỏ, tuy trong lòng rất bất mãn nhưng cũng đành tuân lệnh cùng Tía Sắc Công đề khí chạy luôn.

Đinh Bất Phàm ôm ngang người Bách Ảnh Tiên Tử dặm chân một cái, cũng vọt người chạy theo, thoáng mắt đã mất dạng.

Thật ra Công Tôn Chấn liếc mắt quan sát chẳng chừa một cử động nào nhưng lão để mặc Thượng Dương Động rút lui không kèn không trống. Tính ra đêm nay Hắc Chu Bang nhờ nhân vật bịt mắt mà tai qua nạn khỏi thực là may mắn lắm rồi.

24. Mưu Độc Khó Lường

An Hoa Tửu Lâu thoáng nghe chỉ là một nơi rộng rãi mát mẽ để uống rượu như các tửu lâu khác. Thực ra nó bao gồm ba tòa nhà khác nhau, vây bọc ở giữa là một hoa viên rậm rạp và thanh nhã. Tùy theo hạng khách mà Ôn chủ nhân hướng dẫn xếp đặt nơi thưởng thức ở Đông Lâu, Tây Lâu hay Trung Lâu.

Riêng hạng khách sang quý không ra sang quý, hèn hạ cũng không đúng như Bạch Thiều Hồng thì chắc chắn phải có sự sắp xếp đặc biệt hơn. Nhất là vị khách này đang ôm khư khư một tiểu giai nhân trong lòng tất sẽ đặc biệt gấp mười lần.

Chẳng hiểu Thi Diện lão nhân thu xếp ra sao, có đến hay chưa, Bạch Thiều Hồng lập tức được Ôn chủ nhân hướng dẫn thẳng vào hoa viên. Khuất sau hòn giả sơn to như núi, thật là một gian tiểu trúc cực kỳ thanh nhã, trong ngoài đều có câu đối, thơ vịnh treo la liệt. Trong lúc hướng dẫn, nét mặt Ôn chủ nhân điềm tĩnh đến lạ lùng, hình như việc chàng ôm một giai nhân trên tay là chuyện rất thường tình chẳng đáng quan tâm.

Bạch Thiều Hồng nửa mừng nửa lo bởi vì càng về sau Thi Diện lão nhân càng tỏ ra là nhân vật có đầu óc kinh bang tế thế, bất cứ sự việc gì cũng đều bố trí rất chu đáo.

Đó là điều đáng mừng, có thể mới mong trận đấu ngang bằng với Đinh Bất Phàm và Thượng Dương Động. Chàng hơi lo lắng chẳng biết nổi sự thật ông ta là ai, có mãi trợ giúp chàng không, hay là cuối cùng cũng là một ma đầu đại gian ác thì nguy hiểm hơn gấp bội. Mãi suy nghĩ, Bạch Thiều Hồng không nhận ra Thi Diện lão nhân ngồi khuất trong bóng tối, khi lên tiếng, chàng mới giật thót người một cái:

- Hà, bệnh nhân này chưa xong người đã mang thêm bệnh nhân khác thì ta làm sao chữa chạy kịp?

Bạch Thiều Hồng thoáng đỏ mặt nhưng hiểu ý Thi Diện lão nhân ám chỉ Thiên Quân nên hỏi mau:

- Bệnh tình có gì nguy hiểm không? Tại hạ muốn gặp Thiên Quân một chút.

Thi Diện lão nhân thông thả bước ra chỗ sáng nhìn Ôn chủ nhân một cái:

- Được rồi, người cứ lo liệu doanh sự đi, nếu cần gì ta sẽ gọi sau.

Ông chủ nhân đối với người khác rất đường bệ ra vẻ một phú gia cao trọng, vậy mà trước mặt Thi Diện lão nhân khúm núm chẳng khác thuộc hạ, khom lưng “dạ” một cái rồi rút lui ngay.

Lúc đó Thi Diện lão nhân mới trả lời câu hỏi của chàng:

- Thực ra Thiên Quân chẳng có bệnh tật gì, lão chỉ bị Cung Tào Nghiệp cho uống Lạc Phách Tán nên luôn miệng lảm nhảm như người điên vậy thôi. Ta cho lão uống một chút Miên Dược, có lẽ trưa mai mới tỉnh dậy được, khi đó người tha hồ mà gặp mặt.

Bạch Thiếu Hồng nhíu mày băn khoăn:

- Sao tiền bối không hóa giải luôn Lạc Phách Tán mà phải dùng Miên Dược?

Thi Diện lão nhân chột thờ dài một cái, lẩm bẩm trong miệng:

- Ta có phải là tiên thánh đâu mà thế nào cũng được?

Lão ngược mắt lên nghiêm nghị nói với chàng:

- Trên đời này, bao giờ hạ độc cũng dễ hơn hóa giải, vì vậy chẳng có vật được nào hóa giải được Lạc Phách Tán. Trong vòng mười ngày nó tự nhiên hết hiệu lực nên ta chỉ có mỗi cách dùng Miên Dược trấn áp, đừng để Thiên Quân kích động quá mạnh mà thôi. Trưa mai người gặp mặt cũng vô ích, lão ta chưa tỉnh trí nói chuyện được đâu.

Bạch Thiếu Hồng đặt Đông Môn Song xuống cái giường tre để sẵn, mau mắn hỏi tiếp:

- Đông Môn cô nương đây bị Chu Cáp Tinh Độc chạy vào lục phủ ngũ tạng thì có nguy hiểm không? Tiền bối liệu có hóa giải được hay không?

Thi Diện lão nhân hiểu ý chàng cười khẩy một cái:

- Hay là cũng bó tay chứ gì? Hà, Chu Cáp Tinh Độc tuy là loại tuyệt độc trên thế gian, nhưng Cung Tào Nghiệp đã chế biến nó cho nên nó chỉ tiềm ẩn trong người, mỗi khi vận dụng chân khí mới tỏa ra chút ít. Vì vậy không đáng lo, người chỉ cần dùng nội lực mỗi ngày khu trục nó hai lần, trong năm ngày là hoàn toàn hết hẳn.

Bạch Thiếu Hồng thoáng kinh hãi, bàng hoàng hỏi lại:

- Tại hạ phải làm việc đó ư? Đông Môn cô nương là... là... nữ nhân... e rằng không tiện tí nào.

Đột nhiên Thi Diện lão nhân bật cười hì hì một hồi, nửa châm chọc nửa khoái trá:

- Người mang về thì người có trách nhiệm cứu chữa là đúng rồi, chẳng nhờ vả ai được đâu.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm bối rối mặt mày đỏ bừng như gấc chín, chàng thở dài sườn sượt:

- Tại hạ đành vậy thôi, song chỉ sợ mai này người khác không hiểu đổ oan tiếng xấu thì còn mặt mũi nào đi lại giang hồ mà thôi.

Thấy chàng chín chắn quân tử, Thi Diện lão nhân đáng lẽ phải thông cảm hoặc tỏ vẻ thán phục, đằng này lão càng cười lớn hơn.

Rất lâu mới nghiêm giọng nói to:

- Chẳng qua cái số của người vướng vào tình nghiệp, nếu không muốn mang tiếng bại bại thì sau này phải tính đến chuyện trăm năm là xong ngay.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ kinh ngạc lẫn hoảng hốt, ngăn người ra lấp bấp:

- Tiền bối nói thế có ý nghĩa gì, chẳng lẽ cứu người mà phải tính đến việc chung thân sao?

Thi Diện lão nhân gật đầu, trầm trọng trả lời:

- Tại người chưa biết phương pháp trục xuất Chu Cáp Tinh Độc đầy thôi. Muốn hóa giải hoàn toàn không có cách nào ngoài cách dùng chân khí phát tán độc chất ra lớp da. Độc chất đi qua huyết đạo sẽ gây tổn hại vô cùng, thậm chí có khi mất hết nội lực trở thành người trời gà không chặt nữa đấy.

Bạch Thiếu Hồng vẫn chưa hiểu, nhanh miệng hỏi luôn:

- Như vậy tại hạ phải hóa tán độc chất qua các lỗ chân lông chứ gì? Việc này tuy hơi chậm nhưng cũng là cách thức bình thường có liên quan gì đến... chung thân đâu?

Thi Diện lão nhân trợn mắt nhưng miệng lại cười hì hì rất quái lạ:

- Độc khí thoát ra khỏi lớp da nếu có y phục cản trở xâm nhập ngược trở lại thì vô ích, người chưa hiểu phải làm gì sao?

Bạch Thiếu Hồng giống như bị rần rần, nhảy tưng lên một cái thất thanh la lớn:

- Trời ơi, có nghĩa là Đông Môn cô nương phải... phải... phải... Chàng nói luôn năm sáu chữ “phải” mà không tiếp nổi mấy tiếng sau, diện mạo lúc trắng lúc đỏ vừa hổ thẹn vừa hoảng sợ. Thi Diện lão nhân cũng ý tứ gật đầu chứ không nói trắng ra miệng. Lão thông thả lấy một viên thuốc đỏ chói như chu sa đưa cho chàng:

- Tạm thời người hãy cho Đông Môn cô nương uống viên thuốc này, sáng mai bắt đầu chữa chạy mới kịp.

Bạch Thiếu Hồng run run cầm lấy viên thuốc, lúc cạy miệng Đông Môn Song bỏ vào, mấy ngón tay chạm đôi môi đẹp như cánh hoa đào đang hé nhụy thì lại càng run thêm mấy tầng, khó khăn lắm mới hoàn thành công việc. Chàng xoay người than dài:

- Thực chẳng biết số kiếp tại hạ ra sao, gặp gỡ hai nữ nhân thì họ đều bị trúng độc. Mai sao biết ăn nói thế nào cho toàn vẹn.

Nhắc tới Thuần Vân Quyên, Thi Diện lão nhân thoáng có nét buồn lộ ra ánh mắt.

Lão không đùa giỡn nữa, trầm ngâm trả lời:

- Phần của Đông Môn cô nương có thể coi như xong rồi, riêng Thuần Vân Quyên thì phải lấy cho bằng được Cải Tử Tiên Đơn. Sau khi hoàn tất ta mong rằng người đối xử với cả hai công bằng bởi vì đời của nữ nhân có phải như chúng ta đâu, một lần đụng chạm thân thể là coi như đã trao thân mãi mãi rồi vậy.

Bạch Thiếu Hồng không vui mà lại ngậm ngùi than tiếp:

- Tại hạ còn mang nặng gia thù trên vai, chưa biết bao giờ mới hạ sát được Đại Sát Ma Thần. Nếu dính vào chuyện tình trường thì lại càng thêm phiền phức, biết bao giờ mới trả xong.

Thi Diện lão nhân có vẻ thông cảm gật đầu một cái:

- Ta biết điều đó nên mới giúp người trong việc khám phá chân tướng Đinh Bất Phàm và Đại Sát Ma Thần. Đã có ta người đừng lo lắng gì nữa.

Bạch Thiếu Hồng được an ủi phần nào cùng Thi Diện lão nhân ngồi vào bàn uống rượu giải khuây.

Chàng trầm ngâm vẫn kể Thi Diện lão nhân:

- Đêm hôm nay nhờ tiền bối, chúng ta cứu thoát được Thiên Quân, tạm thời coi như nắm được chủ nhân của Thượng Dương Động trong tay. Trước mắt tiền bối có kế sách gì đoạt được Cải Tử Tiên Đơn không?

Thi Diện lão nhân liếc nhìn Đông Môn Song cười nhẹ:

- Cách duy nhất là dùng con tin đáng giá này đánh đổi lấy Cải Tử Tiên Đơn mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng kinh hãi kêu nhỏ “không nên” rồi hấp tấp nói tiếp:

- Theo tại hạ, Đông Môn cô nương chẳng qua bị tà thuật gì đó làm sai lạc đầu óc mà thôi. Nếu trả về Thượng Dương Động thì bao công lao chữa trị đổ sông đổ biển hết, chúng ta lại thêm một đại địch rất khó đối phó thẳng tay.

Thi Diện lão nhân gật đầu, cười rất bí hiểm:

- Theo người, Hồi Nhan Tiên Pháp của Càn Khôn Huyền Cơ có thể biến nam thành nữ giống hệt Đông Môn cô nương được không?

Bạch Thiệu Hồng giật bắn cả người, lắp bắp mãi mới hỏi được trọn câu:

- Tiên bối nói vậy là có ý gì, thật tình tại hạ chưa hiểu?

Thi Diện lão nhân cười tỉnh như không:

- Ta muốn người biến thành Đông Môn cô nương, vừa lấy thuốc giải cho Thuần Vân Quyên vừa có dịp xâm nhập Thượng Dương Động dò xét bí ẩn. Đây là dịp may muôn thuở đó.

Bạch Thiệu Hồng không ngờ Thi Diện lão nhân táo bạo tới mức đó, lặng người suy nghĩ một hồi. Sau cùng chàng chậm chậm trả lời một hơi:

- Hồi Nhan Tiên Pháp biến hóa rất cao siêu nhưng chỉ có thể đổi được dung mạo, chân tay, dáng điệu chẳng bao giờ giống nữ nhân được. Riêng da mặt muốn thành đen hay xạm rất dễ chứ biến thành trắng trẻo như nữ nhân cực khó. Tạm thời vài giây phút thì được, chứ không sao duy trì nổi thời gian dài, vì vậy kế hoạch của tiên bối hoàn toàn vô tưởng mất rồi.

Thi Diện lão nhân không nao núng chút nào, ôn tồn đáp lại:

- Ta chỉ cần biết Hồi Nhan Tiên Pháp có thể biến ra y hệt người khác được không mà thôi. Còn da thịt thì chẳng thành vấn đề bởi vì ta đã có một loại Bạch Cao đặc biệt chuyên để dịch dung.

Bạch Thiệu Hồng vội ngắt lời bài bác luôn:

- Cứ cho là như vậy đi, tại hạ không thể đổi giọng hoặc cử động giống như nữ nhân được thì sao?

Thi Diện lão nhân hình như đã sắp sẵn trong đầu, liếc chàng một cái:

- Người cứ giả vờ mê man giống như đang bị Chu Cáp Tinh Độc phát tác là xong.

Bạch Thiệu Hồng thoáng đỏ mặt nghĩ đến một điều, chàng ấp úng hỏi lại:

- Về cơ thể, thí dụ như Bách Ảnh Tiên Tử hay Đinh Bất Phàm vô tình điểm huyết hay truyền chân khí sẽ phát hiện được liền, bởi... bởi nam nhân làm gì có những cái nữ nhân lộ liễu ra ngoài?

Quanh đi quẩn lại chàng chỉ muốn thắc mắc về đôi gò bồng đảo nhô hẳn như hai trái đào tơ của Đông Môn Song mà thôi.

Thi Diện lão nhân làm gì không hiểu, lão cười hì hì trả lời rất kiêu ngạo:

- Thuật dịch dung của ta cao siêu nhất thiên hạ, những chi tiết nhỏ nhất ấy ngại tạo có gì là khó khăn đâu. Vả lại Đinh Bất Phàm sẽ không dám xúc phạm tới nữ chủ nhân đâu, bao nhiêu việc tất sẽ do Bách Ảnh Tiên Tử đảm nhiệm. Bà này hai lần bị trúng thương, vừa rồi lại bị Đinh Bất Phàm khống chế thì chưa chắc đã được tự do chữa thương. Người chỉ cần nán ná hai ba ngày phát hiện được điều bí mật gì hay không đều tìm cách thoát ra ngay là xong.

Bạch Thiệu Hồng nghẹn lời chẳng còn cãi vào đâu được, tuy vậy chàng vẫn phân vân vô tả, bởi vì theo mưu kế của Thi Diện lão nhân có vẻ thiếu quang minh chính đại và nguy hiểm vô cùng. Sơ sẩy một chút chẳng khác nào đưa thân tận miệng để cọp xơi.

Thi Diện lão nhân biết ý hạ giọng khuyến khích:

- Người chỉ chịu khó vài ngày là cứu được Thuần cô nương đẹp như thiên tiên, sau này thành phu phụ khoái lạc biết bao nhiêu.

Bạch Thiệu Hồng thở dài nghĩ đến cũng tại mình và Đông Môn Hóa tới Động Đình Sơn phá quấy khiến một kim chi ngọc điệp phải lâm vào giai khổ thì không nhẫn tâm chút nào, đành gật đầu tuân theo.

Thi Diện lão nhân cực kỳ vui mừng, vội vàng nói mau:

- Được lắm, người cứ theo cách thức ta chỉ dẫn mà khu trục Chu Cáp Tinh Độc cho Đông Môn cô nương, ta đi thu xếp để hẹn ước với Thượng Dương Động, càng sớm ngày nào Bách Ảnh Tiên Tử càng ít hy vọng phục hồi công lực ngày ấy.

Nói xong, Thi Diện lão nhân mau mắn đi ngay, ra đến cửa mới xoay người dặn dò:

- An Hoa Tửu Lâu này không thiếu món gì, người cứ gọi lão Ôn một tiếng là sẽ có ngay.

Bạch Thiếu Hồng toan thắc mắc vài điều nhưng Thi Diện lão nhân đã cấp tốc mở cửa bước ra. Thái độ của ông ta vui vẻ khác thường khiến trong lòng Bạch Thiếu Hồng chợt nổi lên biết bao nhiêu câu hỏi không lời giải đáp.

Thi Diện lão nhân là ai mà có vẻ lo lắng cho chàng, hay đúng hơn là lo cho Thuần Vân Quyên đến như vậy? Chắc chắn ông ta là nhân vật rất nổi tiếng trong giang hồ, mới đầy đủ thủ đoạn xuất quỷ nhập thần, chi phối cả An Hoa Tửu Lâu như gia nhân trong nhà, tại sao không dám tiết lộ chân diện và danh tánh?

Càng nghĩ càng thêm nhức đầu đau óc nên Bạch Thiếu Hồng gục xuống bàn ngủ thiếp đi bao giờ không hay. Mãi tới khi âm thanh của Ôn chủ nhân vọng vào mới giật mình tỉnh dậy. Thì ra bên ngoài trời đã sáng từ bao giờ. Ôn chủ nhân đến vấn an và mang các thức ăn điểm tâm cho chàng. Biết rằng có hỏi cũng chẳng được hồi đáp, chàng lẳng lặng dặn dò lấy ít khăn sạch cùng nước ấm rửa soạn khu trục độc khí cho Đông Môn Song.

Một khắc thời gian sau khi vận công trục độc khí, toàn thân Đông Môn Song hôi thúi vô cùng, ngay cả mồ hôi cũng biến thành một chất nước xanh lè như màu da cóc.

Bạch Thiếu Hồng từ từ thu hồi chân khí lại, uể oải bước ra nhờ Ôn chủ nhân sai phái một nữ tì vào chăm sóc, lau người cho Đông Môn Song.

Tuy rất hao tổn chân khí song nhờ Càn Khôn Huyền Cơ căn bản là khí Âm Dương trong trời đất nên chàng chỉ tỉnh tọa một khắc thời gian là phục hồi chân lực lại liền.

Tiếp trợ tới lần thứ năm, da mặt Đông Môn Song đã trở lại hồng hào và mùi hôi thúi cũng bớt hẳn, có lúc nàng đã mở mắt ra chớp chớp mấy cái, rồi vội vàng nhắm lại ngay.

Chẳng hiểu Thi Diện lão nhân thu xếp ra sao mà luôn mấy ngày mất tăm mất tích, Bạch Thiếu Hồng rất thắc mắc nhưng hỏi thăm hoài, Ôn chủ nhân vẫn cứ lắc đầu trả lời bằng mấy tiếng “không biết”. Vì vậy chàng không thèm hỏi nữa, chuyên tâm chữa trị cho Đông Môn Song.

Đến lần thứ chín, tiểu giai nhân đã có cảm giác rất mạnh, mỗi lần chàng lần mò cởi y phục ra cho nàng thân hình đều run lên thấy rõ. Các động tác đã quen thuộc vậy mà bàn tay chàng đụng vào da thịt, Đông Môn Song vẫn giật bắn lên... Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng là nam nhi cường tráng cũng tơ tưởng đến chuyện được cùng người ngọc hoan lạc ái ân nhưng chỉ thoáng qua là trầm tĩnh lại được liền.

Một hai lần sau khi truyền khí xong, Đông Môn Song mấy máy nói mấy tiếng “đa tạ” nhẹ như gió thoảng, chứng tỏ nàng đã bình phục hoàn toàn, chỉ vì hổ thẹn mà không dám cử động tí nào. Dò hỏi người tì nữ được biết giai nhân đã đi đứng thoải mái không cần phải có người nâng đỡ nữa, chàng cũng mừng thầm. Vì vậy sáng ngày thứ năm, sau khi hành công xong, Bạch Thiếu Hồng quay mặt đi mím môi cố nói một câu để nàng yên tâm:

- Tại hạ bắt buộc dĩ phải dùng phương cách chữa trị cho cô nương, trong lòng cực kỳ áy náy. Cũng may là chỉ cần một tối nay nữa sẽ chấm dứt, cô nương cố gắng cho vậy.

Bạch Thiếu Hồng chợt thấy bàn tay Đông Môn Song thò ra nắm lấy tay chàng, cùng tiếng thở dài nhẹ:

- Đa tạ ca ca, để sau khi hoàn toàn bình phục, muội muội sẽ đền đáp ơn cứu tử trong muôn một. Dù sao... dù sao... Bạch Thiếu Hồng băng khuâng khôn tả vì hai tiếng ca ca muội muội, chàng rất sốt ruột vì chờ mãi chẳng thấy Đông Môn Song nói tiếp bèn liếc mắt một cái. Ngờ đâu bốn luồng nhân quang chạm nhau chấn động như sét đánh không tiếng động, cả hai lập tức quay mặt đi liền, người nào cũng hừng hực như có lửa than bên cạnh.

Đông Môn Song biết ý lại thở nhẹ một cái:

- Dù sao... thân này cũng là của ca ca rồi, không nên khách sáo làm gì. Ca ca có hiểu được điều đó không?

Bạch Thiếu Hồng chấn động cả người bởi vì câu nói này chẳng khác một lời thề non hẹn biển, quyết tâm trao thân gởi phận. Chàng băng khuâng trả lời:

- Ngày đầu tiên tại hạ gặp cô nương ở Thiên Nham đã không dám tơ tưởng, hiện tại cô nương thân phận là chủ nhân Thượng Dương Động thì không nên khinh xuất như vậy.

Đông Môn Song trầm giọng quát nhỏ:

- Người... khinh ta đến thế ư?

Từ ca ca muối muối đổi thành ta, người chứng tỏ tiểu giai nhân bề bàng và tức giận đến cực độ. May mắn lúc đó nàng chợt nhớ ra một điều “ủa” nhẹ một cái:

- Người nhắc ta mới nhớ, hiện giờ phụ thân ta ở đâu sao không thấy lai vãng thăm hỏi ta tí nào vậy?

Lần này Bạch Thiếu Hồng nửa mừng nửa lo. Chàng cực kỳ mừng rỡ bởi vì như vậy có nghĩa là đầu óc Đông Môn Song đã tỉnh táo và quên hết những gì xảy ra trong Thượng Dương Động. Phần lo lắng cũng không kém, chẳng biết phải trả lời sao để nàng tránh xúc động quá mức, rất tổn hại khi mới bình phục.

Chàng đành đứng dậy thối thác:

- Tại hạ phải ra ngoài một chút, tối nay hành công truyền khí xong lần cuối, chúng ta sẽ có thời gian nói rõ mọi việc hơn.

Bạch Thiếu Hồng ngổn ngang hàng trăm cảm giác trong lòng, nói xong lập tức rời khỏi liền, chẳng dám nán lại giây phút nào nữa. Cả khắc thời gian sau, uống gần hết bình rượu lớn mà tâm trí chàng vẫn còn bàng hoàng khôn tả.

Chợt Ôn chủ nhân từ ngoài bước vào, lễ mễ bưng một mâm toàn là các món ăn thượng hảo hạng, mùi vị xông lên thơm ngát. Trên mâm còn có cả một bình rượu bằng ngọc phỉ thúy khiến màu rượu biến thành trong xanh tuyệt đẹp.

Ôn chủ nhân cười hi hi vừa mở nắp bình rượu vừa nói trước luôn:

- Lão phu để dành bình Hoa Lệ Mỹ Tửu này lâu lắm rồi, hôm nay mới có dịp đem ra cung hỷ công tử.

Bạch Thiếu Hồng nhướng mắt cười trả lời:

- Tại hạ có điều gì đáng cung hỷ long trọng đến thế?

Ôn chủ nhân An Hoa Tửu Lâu thông thả rót đầy hai chung rượu, rồi nghiêng mặt trả lời:

- Hôm nay công tử hoàn thành việc cứu người là một điều đáng cung hỷ. Người quân tử chân chính thấy sắc không động lòng tà dâm xứng đáng cung hỷ thêm ba chung. Cuối cùng Thi Diện lão gia đã thu xếp xong mọi việc, đêm nay sẽ trở về còn đáng cung hỷ hơn nữa.

Bạch Thiếu Hồng gật gù “ạ” một cái, bắt giác hỏi luôn:

- Làm sao lão chủ nhân biết tại hạ thấy sắc không động?

Bị bất ngờ, Ôn chủ nhân ngẩn người ra một chút, trầm trọng suy nghĩ thật chín chắn mới trả lời:

- Đã là con người trời đất sinh ra tự nhiên dâm tính có sẵn, điều đó khỏi phải bàn cãi nhưng có biết tiết giãm hoặc chế ngự thì mới là con người chân chính. Lão phu không cần tìm hiểu có thâm phát động xuân tình hay không, chỉ xuyên qua năm ngày nay đủ khen ngợi công tử là người rất đứng đắn vậy.

Bạch Thiếu Hồng cười nhẹ cùng Ôn chủ nhân ăn uống trò chuyện đến giờ Dậu mới ngừng nghỉ, sửa soạn tiếp trợ chân khí khu trục Chu Cáp Tinh Độc cho Đông Môn Song lần cuối.

Hiện tại nàng đã cử động được nên chủ động sẵn sàng, trên người đắp một tấm khăn kín mít chỉ để hở đúng hai huyệt Đản Trung và Thần Khuyết mà thôi. Thực ra Chu Cáp Tinh Độc đã thoát ra hết từ lâu chẳng cần tới việc để thoáng da thịt nữa...

25. Tìm Ra Chân Tướng Thi Diện Lão Nhân

Chẳng biết trời đã sáng chưa, qua cơn cuồng loạn, Bạch Thiếu Hồng mới đột nhiên tỉnh táo lại, la thảm trong bụng:

- “Trời ơi, tại sao ta lại đồi bại như vậy, mặt mũi nào nhìn thẳng nàng và Thuần tỷ tỷ. Nếu không gánh nặng gia thù thì tìm một nơi hoang vu trốn biệt cho xong.” Đông Môn Song hơi cựa mình một cái, trong bóng tối thân thể mềm ẩm của nàng dựa sát vào lòng chàng. Đôi mắt long lanh xuyên qua màn đêm thấy rõ vẻ mặt hối hận của chàng liền thở dài nhẹ nhẽu:

- Ca ca hối hận lắm phải không? Đúng ra muội muội mới là kẻ đáng hối hận, bởi vì lúc chúng ta gặp nhau lần đầu, muội muội đã hết lòng yêu ca ca rồi. Lúc đó hầy còn nhỏ tuổi nên chẳng dám nói ra, suýt nữa đã mất hẳn cuộc đời. Muội muội tự nguyện trao thân cho ca ca, có gì phải hối hận đâu nào?

Bạch Thiếu Hồng ngơ ngai một chút, nhờ vậy nhận ra có điều khác lạ, vội hỏi mau:

- Lúc đó, muội muội thấy cử động của ca ca ra sao?

Đông Môn Song ngẩn người ra một chút, đỏ mặt đáp nhỏ như muỗi kêu:

- Thẹn chết được, lúc đó muội muội hoảng sợ vô cùng, bởi vì ca ca cứ như là con thú dữ vậy.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người, thẳng thốt toan nói thẳng tình trạng tự nhiên bị dâm tính thôi thúc rất kỳ lạ nhưng nhin lại kịp, bởi vì như vậy tỏ ra khinh mạn tiểu giai nhân vô cùng.

Chàng đang băn khoăn tìm lời diễn tả thì từ ngoài có tiếng Thi Diện lão nhân cười khà khà vọng đến:

- Ôn lão vất vả quá nhỉ, tiểu tử đà hành công truyền khí xong chưa?

Đáng lẽ hai người chỉnh đốn y phục không thể nào kịp, may nhờ Ôn chủ nhân mừng rỡ giữ Thi Diện lão nhân lại nói mấy lời chúc tạ nên mới có thời gian. Lúc Thi Diện lão nhân bước vô thì chàng và Đông Môn Song đã sửa y phục chỉnh tề lại.

(mất trang) sợ rằng người nghi ngờ, Thi Diện lão nhân nháy mắt một cái, vừa trả lời vừa cười xòa:

- Chuyến đi này chẳng phải động đến chân tay, nhiều lắm là ba bốn hôm là cùng, thực giống đi du ngoạn sao lại gọi là hổ huyết khiến người khác phải lo lắng?

Bạch Thiếu Hồng chớp cơ hội gật đầu một cái:

- Đúng vậy, chúng ta vẫn an Thiên Quân tiền bối một chút rồi đi.

Bất đắc dĩ Thi Diện lão nhân phải đứng dậy uể oải dẫn chàng xuyên qua hoa viên, đến sát hòn giả sơn thì ngừng lại.

Bạch Thiếu Hồng không thấy lão ta cử động tí nào, vậy mà vách đá đó đột nhiên kêu lách cách, từ từ lộ ra một miệng hang lớn.

Gọi là hang cũng không đúng hẳn bởi vì hòn giả sơn to như núi. Hai người chỉ bước mấy cái, trước mặt lập tức hiện ra một hàng song sắt to bằng cổ tay. Phía trong tối đen như mực nhưng Bạch Thiếu Hồng biết ngay có Thiên Quân lão nhân trong đó bởi vì âm thanh ông ta lẩm nhẩm liên tục vọng ra.

Thi Diện lão nhân thở dài liếc một cái có ý ngầm bảo đúng như lời lão vừa nói chứ không phải dối gạt chàng.

Đồng thời Thi Diện lão nhân rút đá lửa ra đánh “soèn soẹt” rồi châm vào ngọn đuốc treo sẵn trên vách. Ánh sáng tỏa ra soi tỏ, vậy mà Thiên Quân lão nhân hình như không thấy vẫn xếp bằng lẩm bẩm hoài.

Bạch Thiếu Hồng liếc qua một vòng, buộc miệng than nhỏ:

- Đây là ngục thất thì đúng hơn.

Thi Diện lão nhân gật đầu thở dài:

- Đúng vậy, nơi này ta thiết kế sẵn, chủ ý để giam giữ các ác ma tìm cách cải hóa chúng. Thiên Quân chẳng biết bao giờ mới tỉnh lại nên tạm thời bắt buộc ta phải giữ thật cẩn thận. Sơ sẩy để ông ta lạc bước ra giang hồ thì hậu hoạn còn nghiêm trọng hơn nữa.

Bạch Thiếu Hồng không trả lời bởi vì Thi Diện lão nhân rất hữu lý, tuy nhiên trong lòng vẫn ngấm ngầm thấy cách thức đề phòng này ẩn ý khác hơn nguyên do vừa nói. Chàng khe khẽ lên tiếng:

- Thiên Quân tiền bối, tại hạ là Bạch Thiếu Hồng, tiền bối có nhận ra không?

Thiên Quân lão nhân cau mặt lắm bầm:

- Hồng ư? Hoàng Sắc, Thanh Sắc, ngay cả đến Đào Hoa cũng không gọi là Hồng được. Tuy nhiên đến Lịch Loạn thì không sao hiểu nổi.

Bạch Thiếu Hồng nhận ra ông ta toàn nhắc những chữ trong bài Xuân Tứ, lộn đầu lộn đuôi hết thì chán ngán thở dài một cái.

Thi Diện lão nhân cũng thở dài theo:

- Ngày mai ta lấy được Cải Tử Tiên Đơn phải gấp rút đến Lư Sơn phục thuốc cho Thuần cô nương, không thể liệu lý được Thiên Quân, do đó sự giam giữ này rất cần thiết đó.

Bạch Thiếu Hồng thoáng ngạc nhiên, hình như Thi Diện lão nhân càng lúc càng tỏ ra lo lắng cho Thuần Vân Quyên hơn. Trước khi khám phá ra lai lịch của ông ta, tuyệt đối không thể ước đoán giữa hai người có quan hệ như thế nào.

Chàng sức nhớ tới Đông Môn Song, người vừa mới trao trọn trinh tiết cho mình, trầm giọng hỏi luôn:

- Riêng về Đông Môn cô nương thì tiền bối bố trí ra sao?

Thi Diện lão nhân nhịp chân nhè nhẹ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Mới đầu ta cho rằng sau khi trừ khử Chu Cáp Tinh Độc xong, thể nào Đông Môn cô nương vẫn còn lại Lạc Phách Tán thì hơi khó giam giữ. Chẳng ngờ tối nay ta thấy thần sắc y thị đã trở lại bình thường thì cứ để trong tiểu trúc cho Ôn lão lo liệu. Trong vòng ba ngày người trở về chúng ta sẽ tính lại sau.

Bạch Thiếu Hồng nhận ra sự khác lạ của Đông Môn Song từ trước, bần khoản hỏi tiếp:

- Theo tiền bối thì Càn Khôn Huyền Cơ của tại hạ có đủ uy lực hóa giải Lạc Phách Tán được không?

Thi Diện lão nhân thở dài rất chắc:

- Tuyệt đối không, bởi vì Lạc Phách Tán không phải là độc chất, nó giống như thức ăn hòa lẫn trong máu lên thẳng não bộ. Chân khí hùng hậu đến đâu cũng không có linh hồn phân biệt được mà dồn ép.

Thấy Bạch Thiếu Hồng không hỏi nữa, Thi Diện lão nhân tắt đuốc kéo tay chàng ra ngoài.

Cả hai không về tiểu trúc bởi vì trời đã sáng, Thi Diện lão nhân hướng dẫn chàng đi ra phía sau Đông Lâu.

Nơi đó có một gian nhà nhỏ nằm khuất lấp khiến Bạch Thiếu Hồng rung mình lo sợ cho tâm địa cơ xảo của Thi Diện lão nhân.

Chàng lơ leo lên lưng cạp đành phải ngoan ngoan dùng Hồi Nhan Tiên Pháp biến đổi dung mạo cho giống Đông Môn Song. Phần còn lại như trát Bạch Cao, sửa nắn mấy chỗ chưa thật đúng đều do Thi Diện lão nhân phụ trách.

Quả nhiên thuật dịch dung của lão cực kỳ cao minh, đến khi chàng khoác bộ y phục toàn bằng lụa trắng thơm mùi trinh nữ của Đông Môn Song vào thì chẳng ai còn nhận ra nữa.

Thi Diện lão nhân đặt chàng nằm dài trên một cái cang, ghé tai dặn dò:

- Như thế này là tuyệt hảo lắm rồi, người chỉ cần giảm thiểu hơi thở, giữ thân hình bất động là được.

Bạch Thiếu Hồng giờ khóc giờ cười nhưng nghĩ đến ân tình của Thuần Vân Quyên đành nghiêng rặng chịu đựng.

Thi Diện lão nhân xếp đặt xong xuôi liền vỗ tay “chát” một cái, miệng hô to:

- Đi thôi, các người hành sự đi.

Lập tức bốn đại hán trực sẵn chạy vào nâng cáng lên, lắc lư theo bước chân Thi Diện lão nhân ra khỏi An Hoa Tửu Lâu bằng lối sau. Bốn đại hán này chắc là phu kiệu tầm thường nên di chuyển rất êm ái nhưng tốc độ chậm không thể tả, mãi đến qua Ngọ mới tới nơi Thi Diện lão nhân hẹn ước.

Nơi đây cách Nhạc Dương khá xa nên toàn là rừng núi hoang vu, títt mãi đằng xa có ba bóng người đứng đợi sẵn, chẳng phải ai khác hơn là người của Thượng Dương Động, vì dân thường đâu dám héo lánh tới nơi đây.

Thi Diện lão nhân thẳng mặt nhìn về phía trước nhưng mấp máy môi dặn dò lần cuối:

- Dích thân lão họ Đinh và hai Thất Sắc Công ra trao đổi. Không có Bách Ảnh Tiên Tử đúng theo ước đoán của ta nên người yên tâm mà thi hành theo kế hoạch.

Song phương lạnh nhạt chào hỏi xong, Thi Diện lão nhân cất lời hỏi trước:

- Người có bảo đảm đây đúng là Cải Tử Tiên Đơn hay không?

Đinh Bất Phàm hạ giọng cười khẩy một cái:

- Tuy chưa biết người thực sự là ai nhưng ta nhận ra đúng là đối thủ chính của ta.

Đã thế đời nào ta dùng thủ đoạn lừa gạt người cho mang tiếng, canh bạc giữa hai chúng ta vẫn còn dài dẫu.

Thi Diện lão nhân cười hì hì có vẻ khoái trá được Đinh Bất Phàm kiêng nể:

- Được lắm, chúng ta tiến hành trao đổi đi, ván này coi như là hòa cũng được.

Đinh Bất Phàm trầm trọng tiến lên gần giọng nói:

- Thuốc của ta là thật, bắt buộc phải xem món hàng trao đổi có là giả không đã.

Bạch Thiếu Hồng thoáng kinh hãi, lo lắng nếu Thi Diện lão nhân không đối phó khéo léo sẽ hỏng bét hết. Ngờ đâu lão ta đưa tay rất lịch sự:

- Vàng thật không sợ lửa, người cứ việc xem kỹ lại đi.

Đinh Bất Phàm thông thả tiến đến gần, lão ta thò tay vén dải lụa mỏng ra để xem mặt.

Trong động tác chớp nhoáng này, lão ta đã mau lẹ ấn vào miệng chàng một hoàn thuốc nhỏ bằng móng tay rồi giả vờ “ôi chà” một cái lớn tiếng quát:

- Người không cho người săn sóc hay sao mà để chủ nhân ta gần tuyệt hơi thở thể này?

Lão dùng tay bịt chặt mặt mũi chàng vừa đủ ngẹn thở để viên thuốc chui xuống cổ họng.

Bạch Thiếu Hồng gần như chết đuối trong lòng bởi vì tin chắc cơ mưu đã bị bại lộ hoàn toàn.

Lúc đó Thi Diện lão nhân lại tưởng chàng nín hơi nên cười hì hì trả lời ngay:

- Săn sóc cũng vô ích, Chu Cáp Tinh Độc đâu phải là thứ dễ dàng có thuốc giải ngay. Người càng chần chờ bao nhiêu thì bệnh tình càng nặng thêm đó.

Bạch Thiếu Hồng định ninh thể nào lão ác ma cũng vạy vẹo hoạt quất tháo trở mặt, ngờ đâu nghe xong chỉ buông thông một câu:

- Hay lắm, ta bằng lòng trao đổi.

Cả hai xì xào một chút rồi thân hình chàng chợt bị nhấc bổng lên, có lẽ đó là hai lão Thất Sắc Công nên lực đạo rất cứng rắn.

Đi được vài bước, đột nhiên Đinh Bất Phàm quay lại cười dài:

- Canh bạc này ta thắng lớn, người có cảm thấy hối hận chút nào không?

Thi Diện lão nhân cũng cất tiếng cười hòa theo:

- Ta cho rằng đã thắng lớn nhưng tiếc rằng kết quả phải đợi vài ngày nữa mới hiện ra rõ ràng. Lúc đó người hỡi hận thì đã muộn rồi đấy.

Đinh Bất Phàm không nao núng, gật đầu liền:

- Phải lắm, đợi vài ngày nữa xem Đinh Bất Phàm thắng hay Thuần Ngọc Giao thắng nào.

Thoạt đầu nghe hai lão thi nhau nhận ra mình thắng cuộc, Bạch Thiếu Hồng chỉ cười khổ trong lòng “đúng là cả hai đều thắng thật, chỉ có ta và hai cô nương thua đậm mà thôi”. Đến câu cuối chàng còn kinh hoảng gấp mấy lần, không sao ngờ được Thi Diện lão nhân lại là Thuần Ngọc Giao chân chính.

Tâm thần chàng mơ màng như người trong mộng để mặc hai lão Thất Sắc Công khiêng đi vùn vụt.

Bao nhiêu thắc mắc trong những ngày qua lần lượt hiện về trong trí óc, sự quan tâm của lão đến tính mạng Thuần Vân Quyên, cho đến đầu óc cơ xảo, thông thạo trận pháp, dịch thuật Lương Nghi Bát Quái, nếu không phải là vị Tái Gia Cát lừng danh thiên hạ thì còn ai nữa.

Chàng chỉ đau khổ tự trách mình ngu ngốc chẳng nhận ra trong khi Đinh Bất Phàm không hề bị qua mặt tí nào. So sánh thì cơ trí của chàng còn thua xa hai lão này rất nhiều, dù có võ công cao siêu cũng đành bó tay như hiện tại mà thôi.

Đã sáng tỏ được điểm này, tất nhiên điểm khác sẽ tự động lòi ra, bây giờ chàng mới đoan quyết Thi Diện lão nhân Tái Gia Cát cố tình rời xa để chàng độc tâm ân ái với Đông Môn Song. Ngày thứ năm thấy chàng vẫn giữ phẩm chất quân tử liên sốt ruột bỏ dăm được Hoa Lệ Mỹ Tửu, bắt buộc chàng phải gỡ thối dâm dục ra giao hợp với tiểu giai nhân. Tuy vậy nguyên ủy tại sao Tái Gia Cát phải xếp đặt như thế thì hoàn toàn bế tắc.

Bạch Thiếu Hồng bắt giác lăm lăm trong miệng:

- “Nếu còn sống sót thoát khỏi Thượng Dương Động ta quyết hỏi cho ra lẽ. Nể mặt Thuần tỷ tỷ ta không giết hại lão làm gì, nhưng nhất định không để lão hãm hại lần nữa.” Chàng nói rất nhỏ lại bị gió thổi vù vù che lấp vậy mà Đinh Bất Phàm vẫn nghe được, lão ác ma cười lạnh lưng đáp trả:

- Lần này thì ngươi quá to gan, chẳng bao giờ thoát khỏi Thượng Dương Động mà hồng trả thù.

Bạch Thiếu Hồng không còn gì để sợ, ngồi bật dậy cười dài một hồi.

Hai lão Thất Sắc Công khiêng chàng thấy vậy vẫn điềm nhiên như không có gì xảy ra khiến chàng thoáng ngạc nhiên, tất nụ cười hạ giọng trả lời:

- Thượng Dương Động nguy hiểm như Ninh Tuế Biệt Phòng là cùng, ngay bây giờ ta muốn thoát khỏi tay ngươi cũng thừa sức.

Đinh Bất Phàm vận khí lướt người lên song song, hầu như sát vào người chàng.

Đôi mắt của lão lóe lên những ánh hung quang rất dữ dội, riêng lời nói lại càng rùng rợn hơn:

- Ninh Tuế Biệt Phòng có Thiên Địa Song Quân điên cuồng phá vỡ. Hiện tại hai lão đã thành vô dụng, ngươi lại uống Lạc Phách Tán thì đừng hòng phách lối được nữa.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người, kêu lên nho nhỏ:

- Vừa rồi ngươi cho ta uống Lạc Phách Tán đó ư?

Đinh Bất Phàm khoái trá cười hăng hắc:

- Đúng thế, ngay từ đầu ta đã đoán ra lão già Tái Gia Cát lăm mưu nhiều kế, thế nào cũng tráo đổi người khác. Ta chỉ bất ngờ người đó lại là người mà thôi, tuy nhiên ngay lập tức ta vẫn nhận lời bởi vì còn ai hơn được người nữa.

Câu sau này Bạch Thiếu Hồng không hiểu rõ lắm, lạnh lùng hỏi lại:

- Ta là kẻ tứ cố vô thân, có lợi cho ngươi và Thượng Dương Động tí nào đâu?

Đinh Bất Phàm khịt mũi một cái buông thổng tiếng nói:

- Người có toàn văn Ma Vân Quỷ Tự, lợi hơn Thiên Quân lão nhân gấp mấy lần.

Vì vậy có mất một viên Cải Tử Tiên Đơn ta chẳng tiếc tí nào.

Lúc này Bạch Thiếu Hồng mới minh bạch mọi việc. Tái Gia Cát Thi Diện lão nhân cố sống chết lấy được Cải Tử Tiên Đơn cứu sống ái nữ của mình, sẵn sàng đẩy chàng vào tử địa. Còn đối phương đầu óc xảo quyệt trước khi trao đổi, lén lút ép chàng uống Lạc Phách Tán cho yên tâm. Thực là hai con cáo già gặp nhau chỉ tội cho mình vì lòng trượng nghĩa với Thuần Vân Quyên mà trở thành vật hy sinh ngu ngốc. Bao nhiêu hy vọng trả được gia thù đã tiêu tan, nhưng còn nước còn tát, chàng nhồm người toan vọt người lên đột nhiên kêu hoảng một tiếng:

- Ối chà, nguy rồi.

Đinh Bất Phàm tự nhiên bật cười đầy vẻ châm biếm:

- Không có gì nguy hiểm cả, trước khi Lạc Phách Tán chạy lên não bộ, nó có tác dụng liệt nhược gân cốt trong mười hai tiếng thời gian. Chẳng thế sao ta dám đứng gần người như thế này.

Bạch Thiếu Hồng đang lạng người đi vì kinh hoảng thì lão ác ma ung dung nói tiếp:

- Người thử sờ lên mặt là biết ngay đấy thôi.

Bạch Thiếu Hồng sa cơ theo lời đưa tay lên mặt càng thêm thờ thẩn. Quả nhiên chân khí Càn Khôn Huyền Cơ bị Lạc Phách Tán hóa giải tiêu tan đi đâu mất hết, do đó các nơi biến đổi dung mạo cũng biến mất theo.

Chân diện đã trở lại như cũ nên lớp da co dãn vỡ vụn luôn lần Bạch Cao mà Thi Diện lão nhân đã dịch dung.

Bạch Thiếu Hồng bất giác cười khỏ, hổ thẹn nằm bật xuống cangk, kéo chăn che kín mặt mũi.

Đinh Bất Phàm và Thất Sắc Công phá lên cười sặc sụa, âm thanh vang dội như hàng ngàn lưỡi dao nhọn đâm vào tâm can Bạch Thiếu Hồng.

Không những lần này chàng thua trắng thủ đoạn của hai lão già mà còn cực kỳ xấu hổ vì diện mạo là nam nhi đường đường chính chính mà lại khoác lớp y phục nữ nhân. May mà không có một ai trong giang hồ hay biết nếu không thực chỉ còn nước mai danh ẩn tích cho xong.

Chàng như muốn ngất đi chẳng còn tí đầu óc nào để ý xem bọn ác ma mang mình đi đâu, thậm chí đó là Thượng Dương Động cũng chẳng ích gì.

Thực tế ba lão ác ma khiêng chàng rất quanh co và mãi đến tối mới tới nơi đã định. Qua lớp chăn mỏng, Bạch Thiếu Hồng nhận ra mình đang bị đưa vào một hang động nào đó, bởi vì nó tối om và có mùi rêu đá ẩm mốc thoang thoang.

Đến khi cangk đã hạ xuống và tiếng nói khàn khàn của Đinh Bất Phàm vang lên, chàng vẫn chán nản nằm im như chết rồi:

- Bạch Thiếu Hồng, bây giờ người có muốn làm bất cứ hành động nào đều vô ích.

Theo ta thì người càng ngoan ngoãn càng đỡ đau khổ tấm thân.

Thấy chàng không nhúc nhích cũng chẳng trả lời, Đinh Bất Phàm lạnh lùng nói tiếp luôn:

- Đã đến Thượng Dương Động thì bất cứ ai cũng được đối xử lịch sự, có y phục người thay đổi và suy nghĩ cho chín chắn đi, một giờ nữa chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong lão ác ma xoay người lập tức đi liền, mặc cho Bạch Thiếu Hồng bật người dậy vì kinh ngạc. Hóa ra chàng đã được đưa về Thượng Dương Động rồi, theo lời nói thì cách đối xử cũng không đến nỗi tệ hại.

Có lẽ bọn ác ma không dám để chàng chết uống hoặc chán nản quá độ ảnh hưởng tới việc khai thác Ma Vân Quỷ Tự sau này.

Chàng phá bỏ dịch dung, thay đổi quần áo vừa xong thì đã có tiếng cười dài ầm ì chuyển động. Nơi đây có lẽ là một cái hòm đục sâu vào núi đá, cánh cửa cũng bằng đá nhưng dày ba bốn thước hết sức vững chãi. Cho dù Bạch Thiếu Hồng còn công lực đầy đủ cũng chẳng làm gì được, bao nhiêu hy vọng thoát thân đều trôi theo mây khói.

Tiếng động vừa dứt, phía ngoài lập tức vang lên một giọng khàn khàn:

- Ra đi, động chủ đang chờ người đó.

Tuy trong lòng đã hết ý chí, chút hiếu kỳ vẫn nổi dậy, chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Nghe nói Đông Môn cô nương là động chủ cơ mà, sao lại có động chủ nào vào đây?

Lão già dẫn đường thông thả bước đi, trả lời rất nhạt nhẽo:

- Ta chỉ biết mỗi một lão động chủ mà thôi, người đừng thắc mắc vô ích.

Bạch Thiếu Hồng không thêm hỏi nữa, lẳng lặng đi theo. Chàng chú ý quan sát đường lối nhưng hoàn toàn thất vọng bởi vì cứ cách vài trượng lại có một ngã rẽ tỏa đi năm sáu hướng. Các cơ quan đóng mở thì nhiều vô kể, khó mà nhớ nổi bằng hết.

Cả hai đi rất lâu, chợt trước mặt nhận ra một cánh cửa, rực rỡ ba chữ Thượng Dương Động bằng vàng chói mắt.

Lão già khom người kính cẩn hô lớn:

- Tù nhân theo lệnh đến hầu giá Động Chúa.

Bạch Thiếu Hồng từ trước tới nay lăn lộn trong giới tầm thường ít khi nào chứng kiến cảnh nghi phép tắc long trọng giống để vương nên bật cười khẩy một cái. Từ trong âm vang giọng nói của Đinh Bất Phàm “vào đi” là tự động cánh cửa nặng nề từ từ mở ra. Lần này chàng không khỏi giật mình một cái bởi vì trước mặt hiện ra cảnh vật hoa lệ rực rỡ vô cùng.

Thượng Dương Động chính là một nơi thâm sơn bí cung bậc nhất, chẳng biết còn bao nhiêu gian phòng như thế này nữa.

Đinh Bất Phàm tay còn cầm chung rượu, ngẩng mặt lên cười nhạt:

- Bạch tiểu tử, người là người lạ đầu tiên bước vào Thanh Đế Cung đó. Ta đã dám để người biết bí mật, tức là người tuyệt đối chẳng còn đường nào ra khỏi được nữa.

Bạch Thiếu Hồng rung mình ớn lạnh vì câu nói này, nó chẳng khác một lời phán quyết chung thân giam hãm nơi ruột núi ma quái này. Do đó chàng chẳng nề nang nữa gieo mình đánh bịch xuống ghế rồi với tay rót rượu uống luôn.

Đinh Bất Phàm cười nhẹ, đôi mắt lộ ra vẻ vui mừng:

- Người biết thuận thời mới là trí nhân, phải chi ngay từ đầu người đừng chống đối Thượng Dương Động có phải là hay biết mấy không.

Bạch Thiếu Hồng uống luôn ba chung, hờ hững trả lời:

- Họ Đinh kia, người đừng vui vẻ vội, trước sau gì Tái Gia Cát cũng tìm cách giải cứu ta mà thôi.

Đinh Bất Phàm lim dim đôi mắt lạnh lùng lắc đầu:

- Tên Tái Gia Cát đó đã bán đứng người thì có bao giờ tồn sức làm việc khó khăn này. Lão đã có Đông Môn Song và Thiên Quân thì tạm thời khai thác được chút ít Ma Vân Quỷ Tự, so với ta đoạt được người thì không bằng nhưng tự thị mình đầu óc cao siêu thế nào cũng nghiên cứu vượt trội. Hà hà, thật là người thông minh đến đâu cũng có lúc sai lầm là vậy.

Bạch Thiếu Hồng thoáng ngạc nhiên hạ giọng bài bác:

- Ta không tin Tái Gia Cát vì Ma Vân Quỷ Tự mà tán tận lương tâm như vậy.

Đinh Bất Phàm hờ hững nâng chung rượu lên:

- Được rồi, người có muốn ta kể cho nghe một câu chuyện lý thú về lão không?

Thấy Bạch Thiều Hồng mau lẹ gật đầu, Đinh Bất Phàm cười khi một cái, hắng giọng kể một hơi:

- Ta và Bách Ảnh Tiên Tử nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự nhiều chỗ không ra nên cuối cùng quyết định đi Động Đình Sơn thỉnh giáo Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao. Lão ta thực tình ẩn cư ghi chép đại sự giang hồ đã lâu năm nên ta đành đành sẽ chẳng còn tí tham vọng nào. Ngờ đâu con người càng uyên thâm bao nhiêu, thấy khó khăn ảo diệu càng say mê bấy nhiêu. Lúc đó ta chỉ mang theo mấy chỗ bế tắc, Tái Gia Cát đọc xong nản nỉ ta hết lời để theo về Thượng Dương Động. Lão lấy lý do phải đọc toàn văn mới có thể giải thích được ý nghĩa kinh thư. Ta thấy cũng có lý nên ưng thuận, lão chẳng kịp báo cho ái nữ Thuần Vân Quyên một tiếng, cả hai ta cấp tốc đi liền.

Đinh Bất Phàm kể lễ rất dài dòng khiến Bạch Thiều Hồng sốt ruột xen vào khích bác:

- Toàn là một phường tham vọng có gì lý thú lắm đâu.

Đinh Bất Phàm không giận, nghiêng đầu trả lời:

- Thông thả một chút, cái gì có đầu mới có đuôi được chứ. Trong khi Thuần Ngọc Giao vùi đầu vào nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự, ta chợt nảy ra ý định giả mạo tên tuổi lão gây ra mấy vụ tai tiếng giang hồ. Thế là lão được một chút võ công cũng phải đứng về hàng ngũ Thượng Dương Động. Để đánh lạc hướng Thuần Vân Quyên ta phải giả vờ bệnh hoạn, ít khi trao đổi đừng để lộ ra những kiến văn khác với Tái Gia Cát.

Bạch Thiều Hồng nhú mày hỏi luôn:

- Đúng lúc đó ta và Đông Môn đại hiệp đến thỉnh giáo thành ra đổ vỡ hết kế hoạch có phải không?

Đinh Bất Phàm cười hề hề gật đầu liền:

- Người thông minh lắm. Gọi là đổ vỡ thì không đúng, ta chỉ thay đổi kế hoạch theo sát người để tìm hiểu lai lịch mà thôi.

Bạch Thiều Hồng nhờ mấy chung rượu ngon; thần trí hết uể oải, hiểu ra mọi bí ẩn, chàng thở dài một cái:

- Thực là ta và Đông Môn đại hiệp nuôi rắn trong áo mà không hay, vì vậy Thượng Dương Động mới biết rõ nơi tạm trú của ông ta mà dẫn dụ hạ sát oan uổng.

Đinh Bất Phàm nhú mày lắc đầu:

- Điểm này người xét đoán sai rồi. Ta chẳng thiết hạ sát cái lão râu rì đó làm gì, chỉ vì lão vô tình nhận ra chân diện của Bách Ảnh Tiên Tử nên bà ta động tâm giết bừa vậy thôi.

Bạch Thiều Hồng ngấm ngấm nhận ra diễn biến không đúng như lời Đinh Bất Phàm kể. Đêm hôm đó Thượng Dương Động đã sắp sẵn bốn tên Thất Sắc Công là có ý đồ rõ rệt. Có lẽ Đinh Bất Phàm đổ bớt tội cho Bách Ảnh Tiên Tử mà thôi. Chàng hỏi lảng đi chuyện của Tái Gia Cát:

- Ta vẫn chưa thấy có tí gì lý thú.

Đinh Bất Phàm gật đầu thông thả kể tiếp:

- Trong thời gian ta cùng Thuần Vân Quyên và người tham dự náo nhiệt ở Hồng Lô Bình Đài thì chẳng biết bằng cách nào Tái Gia Cát vượt hết cạm bẫy cơ quan chạy thoát. Từ đó lòng say mê Ma Vân Quỷ Tự xâm chiếm lòng dạ hoàn toàn, tìm cách gần gũi người để khai thác. Lão lại lợi dụng người cầm chân chúng ta ở Lũng Đầu Tầm cướp đoạt Thiên Quân, tự nghĩ rằng như vậy đã đủ nên mới bán đứng người lấy Cải Tử Tiên Đơn cứu sinh mệnh ái nữ đó.

Bạch Thiều Hồng dờ cả người ra vì kinh hãi, không ngờ một lão tiên bối nổi tiếng Cẩm Tâm Tú Sĩ chỉ vì một chút say mê cuối đời đột ngột biến thành hạ tiện và xảo quyệt như thế. Tuy là trong đó có cả tình phụ tử thật, nhưng cũng không đủ che đậy dã tâm ghê gớm của lão.

Đinh Bất Phàm nhìn chàng chòng chọc, đọc được ý nghĩ của chàng nên cười ruồi, rồi bình luận:

- Họ Thuần ý rằng đã có Thiên Quân lẫn Đông Môn Song trong tay, lại nghĩ rằng người có thể thoát được tay ta nên mới đề ra một thủ đoạn hết sức ngu xuẩn. Ở Lũng Đầu Tầm ta đã nghi ngờ họ Thuần cướp đoạt

Thiên Quân, người cướp Đông Môn Song thì thể nào cũng tính đến Thuần Vân Quyên. Sau đó ta biết người là kẻ thí mạng đánh đổi Cải Tử Tiên Đơn thì nhận lời liền. Ta nhấn nhủ Tái Gia Cát đừng hối hận là vậy.

Bạch Thiếu Hồng nghĩ tới thái độ của hai lão ác ma này cùng dọa dẫm nhau sẽ hối hận, trong lòng thế lương khôn tả. Đáng ra gia thù mang nặng trên vai chàng không nên dính líu tới tình trường, cả Thuần Vân Quyên lẫn Đông Môn Song mới đúng.

Đã lậm sâu vào tình yêu lại cả tin người che dấu diện mạo như Thi Diện lão nhân thì kẻ đáng hối hận chính là chàng không sai.

Nhớ tới Đông Môn Song, Bạch Thiếu Hồng chẳng do dự hỏi luôn:

- Người đã nắm chắc ta trong tay thì tiếc gì không cho biết quan hệ giữa Bách Ảnh Tiên Tử và người, Đông Môn Song thân phận là gì?

Diện mạo Đinh Bất Phàm chợt có biến đổi, trầm giọng gạt đi:

- Từ từ rồi người sẽ biết, chẳng có gì quái lạ đâu mà cần hỏi sớm.

Bạch Thiếu Hồng ân ái với Đông Môn Song tức là đã có quan hệ rất mật thiết, chưa công khai nhưng chính thức đã là phu thê. Do đó nhất định vặn hỏi:

- Theo ta thì có nhiều điểm quái lạ lắm chứ, lúc thì Bách Ảnh Tiên Tử là chủ nhân lúc thì giống như thuộc hạ của người. Đông Môn Song đứng ra giữ chức vụ chủ nhân Thượng Dương Động chẳng được bao ngày bây giờ đột nhiên người tự xưng Động chủ bỏ mặc cô nương cho người ta kiểm chế, không quái dị thì là gì?

Nghe chàng chất vấn một hơi, diện mạo Đinh Bất Phàm biến đổi thấy rõ, khi đỏ khi xanh rất lạ kỳ. Đến câu cuối hàm râu rung động dữ dội hình như Bạch Thiếu Hồng chạm vào một uẩn khúc cực kỳ bí ẩn của lão vậy. Để trấn tĩnh, Đinh Bất Phàm chộp ngay lấy bình rượu toan rót uống, chẳng ngờ nó chẳng còn một giọt, lão ác ma chộp long mắt lên sông sọc ném luôn chiếc bình quý xuống đất đánh “chát” một cái vỡ tan thành trăm mảnh. Chưa với nộ khí, lão lớn tiếng gầm lên như lang sói:

- Rượu đâu, sao không mang rượu ra cho ta?

Từ phía trong chạy ra hai nữ nhân dáng điệu ưỡn ẹo rất khó coi. Lúc đến gần, nhờ ánh sáng, Bạch Thiếu Hồng đã hơi nghi ngờ, một nàng cất tiếng khàn khàn mơn trớn rất khác lạ:

- Trời ơi, sao lão gia tức giận làm chi cho mặt sứt, để đệ đệ rót rượu hầu tiếp liền.

Nữ nhân kia vội vàng chen vào ỏn thót, tuy âm thanh rất cao vẫn pha lẫn vẻ khàn khàn:

- Lý đệ đệ rót ly nhỏ lão gia không hài lòng đâu, để tiểu đệ lấy chung lớn cho lão gia nhe.

Từ lời ăn tiếng nói cho đến mấy tiếng xưng hô “đệ đệ” rất mùi mẫn khiến Bạch Thiếu Hồng liền hiểu ra liền. Chàng giật bắn người một cái tung lên khỏi ghế hai tắc miện kêu hoảng:

- Ôi chà, thì ra bọn ái nam ái nữ.

Đinh Bất Phàm ngửa cổ uống ực một hơi, sầm mặt quát trầm:

- Ái nam ái nữ thì sao, càng lúc người càng chúm mũi vào việc riêng của ta. Nếu không nể người có Ma Vân Quỷ Tự thì ta đã băm vằm cho người thành hàng trăm miếng cho hả giận.

Bạch Thiếu Hồng cười khở toan cãi lại là chàng “chẳng chúm mũi bao giờ, mà là người tự phô bày những sự khó coi cho người ta biết thì có” nhưng thấy thái độ của Đinh Bất Phàm quá hung dữ lại thôi. Hình như vừa rồi chàng đã soi mói đúng điểm yếu nhất của lão, cái đám ái nam ái nữ kia chỉ là biểu hiện khuất lấp nổi thống khổ vô bờ bến đó mà thôi.

Chàng còn đang suy nghĩ thì Đinh Bất Phàm lại rống lên như người điên:

- Dẫn tiểu tử đi khuất mắt cho ta.

Lão già dẫn đường lúc này chẳng biết từ đâu xuất hiện đột ngột nắm tay Bạch Thiếu Hồng hô lớn:

- Đi theo ta.

Cử chỉ lộ bịch này khiến Bạch Thiếu Hồng rất tức giận, chàng vận sức giật tay lại miệng quát hỏi:

- Người làm cái gì thế?

Ngờ đâu cánh tay đã không có tí sức nào mà Đan Điền chợt đau nhói một cái rất kỳ lạ. Cảm giác đau nhức lan chuyền rất mau xuyên qua các huyết đạo chính như Ngọc Đường, Đan Trung rồi xông thẳng lên My Xung và Bách Hợp. Thoáng mắt Bạch Thiếu Hồng đã thấy đầu óc mình mơ màng tê liệt hẳn đi, tự động lão đảo đứng dậy theo cái tay của lão già.

Đinh Bất Phàm chợt cười man dại:

- Lạc Phách Tán bắt đầu có tác dụng rồi đó, không cần giam giữ nghiêm ngặt hẳn làm gì cho mệt sức.

Lão già vẫn không dừng bước “dạ” nhỏ một tiếng. Tất cả Bạch Thiếu Hồng đều nghe thấy, đều biết hết, nhưng nó mơ màng giống như đang ở trong giấc mơ hơn là thực tại. Âm thanh cứ vang vang chẳng khác người từ cõi khác nói chuyện.

26. Quỷ Hồn Y Thánh Liệu Thân -cứu Mạng Tiểu Anh Hùng

Ngoài cánh dùng chân khí Càn Khôn Huyền Cơ cố gắng chống chọi lại, Bạch Thiếu Hồng chẳng còn phương pháp nào khác nên để mặc lão già lôi đi.

Chàng theo phép Thổ Nạp Khí Âm Dương vận động chân khí trực xuất Lạc Phách Tán ra khỏi não bộ vì nếu có tê liệt toàn thân cũng còn hơn mê muội đầu óc.

Tiếc rằng Lạc Phách Tán giống như nửa như có, nửa như không nên chân khí Càn Khôn Huyền Cơ ảo diệu là thế vẫn không cách nào nhận diện và xua đuổi nó được.

Rốt cuộc lão già dẫn đường xô chàng ngã chúi vào góc vách, lúc đó chàng mới đau đớn rên nhẹ một tiếng.

Lão già này tính khí rất khô khan không hề thương hại mà còn “hừ” mũi một cái trước khi xoay mình bỏ đi.

Bạch Thiếu Hồng còn thời giờ đâu để ý đến tiểu tiết, tiếp tục cố sức trực xuất Lạc Phách Tán, tâm hồn chàng mơ màng rồi từ từ thiếp đi lúc nào không hay.

Đột nhiên có bàn tay người nào đó lay lay chàng mấy cái và ghé tai hỏi nho nhỏ:

- Người đã tỉnh lại chưa?

Tuy đầu óc vẫn còn mơ màng, Bạch Thiếu Hồng vẫn nhận ra âm giọng khàn khàn này rất quen thuộc. Chàng mau lẹ mở mắt ra quan sát, thốt nhiên giật bắn người lên một cái:

- Đinh Bất Phàm, Quỷ Hồn Y Thánh, lại là người nữa ư?

Nhân vật này có thân hình nhỏ bé và ẻo lả như người không xương cộng với diện mạo giống xác chết mới đội mồ sống dậy thì chỉ cần nhìn thoáng qua là thừa đủ biết ngay Quỷ Hồn Y Thánh không trái tim.

Lão đưa tay lên môi “suyt” nhẹ, giọng nói đã rì rào như gió thổi khi hạ giọng lại càng khó nghe hơn:

- Đừng gọi ta là Đinh Bất Phàm bởi vì tên ác ma kia đã độc chiếm cái tên đó rồi.

Ngoại hiệu Quỷ Hồn Y Thánh bây giờ cũng vô dụng bỏ đi luôn cho xong.

Bạch Thiếu Hồng trợn mắt quát khê:

- Ở Ninh Tuế Biệt Phòng người đã lừa gạt ta suýt vong mạng, bây giờ còn dám đến đây nói lăng nhăng nữa ư?

Quỷ Hồn Y Thánh thở dài thườn thượt:

- Người phải cảm thông cho ta, lần đó không thi hành theo ý Bách Ảnh Tiên Tử thì ta đâu còn sống đến ngày nay. Hời ôi, lừa gạt một kẻ chân chính như người khiến lòng ta biết bao hối hận, vì vậy hôm nay đến trả nợ người đây.

Bạch Thiếu Hồng như chim bị tên chưa hoàn toàn tin tưởng lời nói của lão nhưng thoáng ngấm ngấm hy vọng. Chàng ngồi thẳng người lên hỏi luôn:

- Thực thế thì tốt lắm, người định trả nợ ta bằng cách nào?

Quỷ Hồn Y Thánh trầm trầm trả lời:

- Trước tiên ta đã cho người uống một loại Mạn Dược, tạm thời hạn chế phát tác của Lạc Phách Tán trong vòng mười hai tiếng, người không cảm nhận điều đó sao?

Bạch Thiếu Hồng gật đầu hiểu ra liền, nếu không đúng như vậy, đời nào chàng tỉnh táo như bây giờ.

Chàng mau lẹ hỏi tiếp:

- Chỉ là Mạn Dược thôi ư? Người sáng chế ra Lạc Phách Tán chẳng lẽ lại không có giải dược?

Quỷ Hồn Y Thánh lắc đầu mấy cái:

- Ta không nghĩ đến việc phải cần giải dược, vì vậy trong thiên hạ hoàn toàn chẳng có một loại thuốc nào hóa giải được Lạc Phách Tán. Người cứ để tự động mười ngày sau nó sẽ tiêu tan hết.

Bạch Thiếu Hồng thấy lão nói đúng thời gian giống như Tái Gia Cát Thi Diện lão nhân thì ngẩn người ra lắm lắm:

- Thân ta đang trong cảnh cá chậu chim lồng, để gì họ Đinh để yên cho ta thời gian mười ngày.

Quỷ Hồn Y Thánh rì rào trả lời luôn:

- Đúng vậy, việc thứ nhì là người phải thoát khỏi đây đi tìm một nơi thực khuất lấp ẩn trú đủ số chín ngày nữa mới tính đến chuyện báo thù rửa hận cho ta được.

Nghe nói thoát thân, Bạch Thiếu Hồng càng thêm mừng rỡ, nhưng chàng rất kỳ quái vì mấy chữ sau cùng, sững sốt hỏi lại:

- Báo thù cho tại hạ hay cho tiền bối?

Quỷ Hồn Y Thánh buông thông rất tự nhiên:

- Cho ta trước, sau đó người muốn báo thù thì cứ việc, ta không biết đến.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu hỏi mau:

- Được rồi, tại hạ phải diệt trừ ai đây?

Một lần nữa, Quỷ Hồn Y Thánh lại buông thông rất ngắn gọn khiến Bạch Thiếu Hồng tưởng mình mơ ngủ:

- Du Hồn Quỷ Vương.

Thấy vẻ mặt chàng ngẩn ngơ, Quỷ Hồn Y Thánh chắc lưỡi nói tiếp:

- Du Hồn Quỷ Vương chính là cái lão đội lốt tên ta, xưng danh là Đinh Bất Phàm đó.

Đi hết kinh ngạc này đến bất ngờ kia, Bạch Thiếu Hồng “ạ” to một cái:

- Thì ra là lão, thảo nào đầu óc thủ đoạn phi phàm đối chọi ngang hàng với Tái Gia Cát.

Chàng chợt lắc đầu quây quây giống như nói với mình hơn là nói chuyện với Quỷ Hồn Y Thánh:

- Không đúng mất rồi, Du Hồn Quỷ Vương sáu mươi năm trước đột quị tại Thiên Nham cơ mà. Vả lại lão ta là một ác ma nổi tiếng giang hồ có khi nào say mê bọn ái nam ái nữ mà ta đã chứng kiến.

Quỷ Hồn Y Thánh im lặng rất lâu, hình như không muốn tiết lộ thêm, song lại ngại Bạch Thiếu Hồng không hiểu sẽ từ chối. Vì vậy ngân ngừng nói nhỏ:

- Người không thấy cả hai ta đều có chữ “hồn” làm ngoại hiệu sao? Du Hồn Quỷ Vương chính là đại huynh ta đó.

Phát hiện mới mẻ này làm cho Bạch Thiếu Hồng giật nảy cả người, tuy vậy đầu óc linh mẫn của chàng lập tức tìm ra một điểm mâu thuẫn, chàng nghiêng đầu hỏi luôn:

- Nếu hai vị là bào huynh bào đệ, sao tướng mạo, thân thể chẳng giống nhau chỗ nào cả?

Quý Hồn Y Thánh gật đầu thở dài một cái:

- Đúng vậy, tuy cùng một máu huyết nhưng ông trời thật bất công, sinh ra Đinh Hùng chiếm hết tiện nghi của ta. Đầu óc ghê gớm hơn đã dành, còn diễm phúc có một thân thể hùng vĩ, căn cơ tập luyện võ công hảo hạng hơn ta gấp trăm lần. Cũng vì vậy ta tự thẹn không dám tranh đua nên chuyên tâm về y học, ngờ đâu số phận đã an bài, rốt cuộc vẫn phải phục tùng, làm công cụ cho lão sử dụng mà thôi.

Lời lẽ của lão cực kỳ bi thiết khiến Bạch Thiếu Hồng cũng hơi cảm động.

Tuy chàng đã tin tưởng nhưng vẫn lắc đầu hỏi thêm:

- Nếu thế tại hạ hạ sát Du Hồn Quý Vương hóa ra tiếp trợ cho việc huynh đệ tương tàn hay sao?

Lần đầu tiên chàng thấy Quý Hồn Y Thánh tỏ ra giận dữ, khàn khàn quát lớn:

- Phụ mẫu ta đặt tên cho lão là Hùng thực sai lầm, lão chẳng có tí Hùng nào, trong người chỉ toàn thủ đoạn xảo quyệt, thâm độc, vì vậy phải gọi là Quý mới đúng.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu, công nhận nhưng đôi môi hơi nhếch cười bởi vì liên tưởng tới cái tên Bất Phàm. Hùng đã sai mà Bất Phàm gán cho lão già nhỏ bé này thực còn sai lầm gấp mấy lần.

Hình như Quý Hồn Y Thánh nhận ra điều đó, rì rào than dài:

- Lúc gia mẫu sinh ra ta bản chất đã yếu đuối lại thêm hình dạng nhỏ bé nên nhất định lấy hai chữ Bất Phàm đặt cho ta. Hy vọng ngày sau ta được như vậy, ngờ đâu càng lớn tuổi bao nhiêu, lão Hùng càng ghen tức bấy nhiêu. Thậm chí bây giờ cứ tự xưng là Đinh Bất Phàm, chẳng bao giờ nhắc tới chữ Hùng nữa. Theo ta thì do đó kị dẫn tới việc huynh đệ tương tàn chính là bắt nguồn từ sự ghen tức vô lý này đây.

Bạch Thiếu Hồng lẳng lặng suy nghĩ một chút, chàng lắc đầu trả lời rất trầm ngâm:

- Theo tại hạ thì không phải, tất cả đều do cái tâm độc ác mà ra. Trời đất có Âm Dương tức nhiên phải có Thiện Ác, có lớn và có nhỏ. Tiền bối đại diện cho Âm nên hình dạng nhỏ bé, thiên về y học tức là Thiện. Còn Du Hồn Quý Vương Đinh Hùng chiếm hết căn bản của Dương, tức là đại ác đã có sẵn trong người, không phải vì ganh danh mà tận tuyệt vậy đâu.

Quý Hồn Y Thánh nghe xong chàng biện luận thì sáng hẳn đôi mắt, thích thú kêu lên:

- Người thuyết lý hay lắm, như vậy hạ sát Du Hồn Quý Vương tức là tận diệt cái Ác, còn phân vân gì nữa.

Bạch Thiếu Hồng đồng ý rồi, xong vẫn còn xét thêm:

- Hai kẻ đại thù của tại hạ là Nhị Sát Huyết Trảo Ma Thần, tuy là đệ tử Du Hồn Quý Vương nhưng bản thân tại hạ chưa thấy điều gì độc ác quá đáng của lão. Nếu có thủ đoạn với Tái Gia Cát hay tranh giành chức vị Động Chủ Thượng Dương Động cũng là lẽ tranh đoạt thường tình mà thôi.

Quý Hồn Y Thánh tức giận gằn giọng hằn lại:

- Thế còn việc lão uy hiếp ta, đầu độc Thiên Quân và hãm hại người thì không phải tội ác tày trời sao?

Bạch Thiếu Hồng ngấm ngấm nhận ra trong việc này còn có uẩn khúc khác, giả vờ lắc đầu thở dài:

- Tất cả đều do lòng tham lam võ công tuyệt thế mà ra. Nhân vật nào trong giang hồ mà chả thế, đến một vị nổi tiếng là Cẩm Tâm Tú Sĩ mà vẫn bị Ma Vân Quý Tự mê hoặc.

Quý Hồn Y Thánh lại tỏ vẻ ngăn ngừa, rất lâu sau mới bậm môi nói gằn:

- Được rồi, ta đành phải kể toàn bộ hành động vô luân vô nghĩa, thâm độc của lão Hùng cho người nghe. Nó hơi dài dòng nên ta e rằng lão Hùng tỉnh rượu phát giác thì nguy hiểm vô cùng.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ nôn nóng bởi vì câu chuyện này có tầm quan trọng rất lớn tới đại cuộc võ lâm, chàng trấn an Quý Hồn Y Thánh:

- Đinh Bất Phàm uống rất nhiều rượu, chưa chắc đã tỉnh được ngay, tiền bối cứ kể đi.

Quỷ Hồn Y Thánh gật đầu, đều giọng kể lại:

- Những chi tiết ta học thuật y đạo thế nào, Đinh Hùng luyện được Huyết Trảo rồi xuất diện gây mưa máu gió tanh trên giang hồ ra sao thì bỏ qua cho gọn, tuy rằng chỉ nội một quá khứ đó cũng đủ để diệt trừ rồi. Lúc Đinh Hùng ở Thiên Nham, lão quá cố gắng suy nghĩ về Ma Vân Quỷ Tự nên kinh mạch đảo lộn ngã ra đột quỵ chắc người cũng đã nghe qua. Ta nghĩ đến tình huynh đệ nghe tin bên ba tới Thiên Nham mang xác hẳn về, thấy kinh mạch của lão chưa bị hủy, ta liền dùng Thất Hồn Cải Được cố gắng cứu chữa.

Quỷ Hồn Y Thánh chợt thở dài một cái:

- Lúc đó y đạo ta chưa tinh thâm nên chưa luyện thành Cải Tử Tiên Đơn, vì vậy tiền thân của nó là Thất Hồn Cải Được chỉ đủ phục hồi kinh mạch gân cốt mà thôi.

Riêng não bộ đã bị tổn thất một ít, Đinh Hùng sống dậy biến thành một kẻ nửa điên nửa khùng, đập phá hết được phòng của ta rồi chạy đi mất.

Bạch Thiếu Hồng kinh hãi xen lời vào hỏi:

- Vậy là phần lỗi của tiền bối rất lớn, đáng lẽ phải tìm cách giam giữ bào huynh lại mới phải.

Quỷ Hồn Y Thánh thở dài thườn thượt:

- Người nói cũng đúng, có lẽ vì vậy mà bây giờ ta bị quả báo đau khổ đến trọn đời. Nhưng đó là việc trước, đoạn sau này mới là tội lỗi ngút trời đây.

Ông ta nghiêng đầu sắp xếp cho có thứ tự, rì rào kể tiếp:

- Lúc đó ta cũng nóng ruột nên mượn người đi dò hỏi tung tích bào huynh khắp nơi, vì vậy tuy không khống chế được lão, vẫn biết rất rõ các hành vi tội lỗi. Người nên nhớ là Thất Hồn Cải Được khác với Lạc Phách Tán, não bộ không bị mê muội mà chỉ biến đổi đi mà thôi. Trước kia Đinh Hùng chỉ ham mê võ công, sau mới đổi thành tham dâm hiếu sắc. Nhân một hôm qua Hào Dương, thấy Đông Môn phu nhân xinh đẹp tuyệt trần liền bắt cóc mang đi.

Bạch Thiếu Hồng sững sốt la lên nhỏ nhỏ:

- Đông Môn phu nhân chẳng phải là Bách Ảnh Tiên Tử họ Tô sao?

Quỷ Hồn Y Thánh gật đầu xác nhận nhưng xua tay ra hiệu cho chàng lắng nghe tiếp:

- Đầu óc lão vừa tham dâm vừa tiếc nuối nhớ lại võ công trong Ma Vân Quỷ Tự nên thẳng đường mang Đông Môn phu nhân đến một góc Thiên Nham dày vò. Hôm đó trước Trung Thu mấy ngày nên Đông Môn phu nhân chưa kịp tự vẫn đã được chứng kiến Ma Vân Quỷ Tự. Bà ta nghĩ rằng không còn cách gì hay hơn là nghiêng cứu võ công cho thực cao siêu, lấy nó trị tội Du Hồn Quỷ Vương. Ngờ đâu càng học càng say mê, trải qua mười lần Trung Thu thì đầu óc cũng trở thành mê muội luôn. Đông Môn phu nhân không nghĩ gì đến việc trả thù cũng như trở về với gia đình, đứng ra thành lập Thượng Dương Động.

Nghe Quỷ Hồn Y Thánh kể một hơi, Bạch Thiếu Hồng “à” luôn mấy tiếng, bao nhiêu sự quan hệ chồng chéo giữa Nhị Sát Ma Thần, Du Hồn Quỷ Vương và Bách Ảnh Tiên Tử đều minh bạch rõ ràng.

Chàng nhân lúc Quỷ Hồn Y Thánh ngừng hơi, trầm giọng hỏi:

- Đã biết vậy sao tiền bối còn cho Bách Ảnh Tiên Tử lấy cơ nghiệp của mình làm căn cứ giết hại nhân vật giang hồ?

Quỷ Hồn Y Thánh lắc đầu thở dài não ruột:

- Tất cả việc này đều do Đinh Hùng, tức Du Hồn Quỷ Vương mà ra chứ không phải Bách Ảnh Tiên Tử. Lão thỏa mãn xác thịt xong liền bỏ rơi Đông Môn phu nhân đi theo hai tên đồ đệ tạo ra mấy việc chấn động giang hồ. Chẳng may Nhị Sát Ma Thần trong một trận giao tranh với Kinh Luân Phật Vương của Tây Vực bị trúng một chưởng nát như trái tim.

Bạch Thiếu Hồng đã nghe Quỷ Hồn Y Thánh kể chuyện này ở Ninh Tuế Biệt Phòng, mau miệng nói đỡ:

- Tồi Tâm Chưởng phải không?

Quỷ Hồn Y Thánh ngăn người ra “ủa” một cái:

- Ta quên mất đã kể cho người nghe rồi. Du Hồn Quỷ Vương Đình Hùng mất hết nhân tính dè ta ra mỗ lấy trái tim thay cho Nhị Sát Ma Thần. Lão đoạt luôn Ninh Tuế Biệt Phòng và cơ nghiệp của ta làm công cụ che dấu các xác chết hoặc đem gái tơ về thay nhau hãm hiếp. Mỗi khi tên nào bị thương tích mới gọi ta lên cứu chữa chẳng khác gì kẻ tôi đòi vậy.

Quỷ Hồn Y Thánh thở phì trút đi nổi uất ức rồi kể tiếp:

- Mới sau này Đình Hùng gặp lại Bách Ảnh Tiên Tử rồi thuyết phục bà ta hợp nháát thành một. Cách đây ba năm Đông Môn Hóa cùng ái nữ đến Thiên Nham quan sát Ma Vân Quỷ Tự liền bị Bách Ảnh Tiên Tử phát hiện. Bà ta bèn cướp đoạt luôn con mang về truyền thụ võ công. Chẳng bao lâu Đông Môn Song cũng loạn xạ đầu óc chẳng còn nghĩ gì đến phụ thân nữa. Thử hỏi bao nhiêu chuyện thương luân bại lý như vậy có đáng để người trừ khử chưa nào?

Bạch Thiều Hồng rùng mình ghê sợ với những sự hèn hạ của Du Hồn Quỷ Vương, chàng hấp tấp hỏi mau:

- Tại sao Đình Bất Phàm, ủa, Đình Hùng lại không chế Bách Ảnh Tiên Tử và bỏ mặc Đông Môn Song không thêm giải cứu?

Quỷ Hồn Y Thánh chợt cười khèn khẹt rất rùng rợn:

- Người nhắc ta mới nhớ, số là càng nghiên cứu Ma Vân Quỷ Tự, Đình Hùng càng biến đổi tâm tánh, về sau chỉ thích lang chạ với bọn ái nam ái nữ nên mâu thuẫn với Bách Ảnh Tiên Tử hoài. Nể mặt bà ta, lão để Đông Môn Song lên kế nhiệm Động Chủ chứ thực sự đã sắp tâm trừ khử lâu rồi. Đương nhiên Bách Ảnh Tiên Tử bị lão giam hãm thì ái nữ sống chết có nghĩa lý gì nữa.

Bạch Thiều Hồng vội hỏi mau:

- Hiện giờ Bách Ảnh Tiên Tử bị giam ở đâu? Tiên bối có thể dẫn tại hạ tới đó cứu thoát luôn một lần được không?

Quỷ Hồn Y Thánh lập tức lắc đầu:

- Hôm nay không kịp thời giờ, vả lại mười ngày sau người có phục hồi công lực cũng chẳng hy vọng gì đâu. Bách Ảnh Tiên Tử bị giam giữ trong Thượng Dương Động này có hàng trăm lối đi chằng chịt, xông vào chỉ tổ nộp mạng cho ác ma mà thôi. Hãy theo ta cho mau.

Bạch Thiều Hồng rất thất vọng, vội hỏi thêm một câu nữa:

- Đông Môn cô nương có bị Đình Hùng cho uống mê dược gì không, nếu có tại sao hiện giờ hoàn toàn quên hết việc xưa trở thành người ôn nhu như trước kia?

Quỷ Hồn Y Thánh vừa bước đi vừa trả lời:

- Cái đó theo ta là “đi độc trị độc”, Chu Cáp Tinh Độc là một thứ mạn phát nên có kèm tác dụng bồi bổ chân khí hoặc sửa chữa được thần trí không chừng.

Bạch Thiều Hồng chợt nhớ ra miền Nam Trung Nguyên người ta hay dùng chất Phù Dung để chữa trị cho các loại bệnh tật về tâm thần. Vì vậy chàng thở phào một cái không hỏi nữa.

Đột nhiên lão già dẫn đường đột ngột xuất hiện cười gằn, the thé quát tháo:

- Quỷ Hồn Y Thánh, người to gan thực, dám phản bội Động Chủ phóng thích tù nhân.

Cả hai sững sốt chết đờng cả người bởi Quỷ Hồn Y Thánh giống như cục thịt biết đi không nói làm gì, Bạch Thiều Hồng chỉ tạm ngăn chặn Lạc Phách Tấn dừng xông lên não bộ, thực ra thân thể và kinh mạch vẫn tê liệt hết. Bất cứ một đứa con nít lên ba cũng có thể đánh đập tự do chứ đừng nói chỉ tới lão già này thể nào cũng có võ công ít nhiều.

Mưu sự chỉ cần tí chút nữa hoàn thành nên Quỷ Hồn Y Thánh đau lòng cực độ, chẳng biết sức lực từ đâu phát sinh gào lên như thú dữ:

- Người cứ chạy theo lối này, ba lần rẽ trái, một rẽ phải là thoát ra Thượng Dương Động.

Cùng với tiếng gào, Quỷ Hồn Y Thánh lấy hết sức lực chồm vào người lão già ôm thực chắc, tứ chi quắp lại chẳng khác con nhện ôm mồi. Hành động này quá bất ngờ nên lão già không kịp tránh né đành gằm gừ như sấm:

- Buông tay ra đi, ta phải đánh chết người mới được.

Lão quài tay đập một chưởng đánh “chát” vào lưng Quỷ Hồn Y Thánh, dinh ninh địch nhân khó mà sống nổi. Ngờ đâu thân thể đã không có tim tức là kinh mạch không hoạt động, chẳng có tí khí lực nào phản ứng lại. Vì vậy chân khí của lão già truyền qua người Quỷ Hồn Y Thánh giống như không khí. Sau tiếng “chát” là lão ta “hự” lên đau đớn ngã lăn ra đất chết tươi mà chẳng hiểu tại sao. Quỷ Hồn Y Thánh và Bạch Thiếu Hồng chưa kịp vui mừng thì từ một góc đã có hai tên ái nam ái nữ nghe tiếng quát tháo chạy ra.

Hai tên này vội vàng bưng miệng rú như nữ nhân đang sợ hãi, xong thoáng chốc đã liếc nhau gật đầu một cái.

Quỷ Hồn Y Thánh biết ý vội vã nói nhanh:

- Hai tên này không có võ công đâu, chỉ vì sợ lão ác ma trách phạt nên liều mạng giữ chân chúng ta đó. Người cứ việc chạy đi.

Chưa dứt lời, hai lão ái nam ái nữ đã chạy tới quát tháo bằng một âm giọng rất đáng ghét:

- Mau chịu trói đi, thế nào lão gia cũng khoan hồng cho bọn người đây.

Quỷ Hồn Y Thánh cười khè vận gân theo cách thức trước, nhảy xổ vào hai gã này, mỗi tay nắm ngực một gã nhất định không buông ra. Đương nhiên xảy ra một cuộc đằng co rất dữ dội nhưng Bạch Thiếu Hồng không lý tới xoay thân chạy luôn. Ngờ đâu mới được hai bước, Bạch Thiếu Hồng nghe rõ âm thanh của Quỷ Hồn Y Thánh rú lên thảm thiết:

- Trời ơi, chết ta mất rồi.

Đồng thời với tiếng rú, lão rơi “bịch” xuống đất nằm bất động, hai lão ái nam ái nữ lập tức cười hề hề đuổi theo chàng liền. Thì ra trong lúc giằng co, một tên vận sức đâm luôn một quyền vào mặt Quỷ Hồn Y Thánh, nó không hề có chân khí nên kết quả lợi hại không ngờ. Da thịt của Quỷ Hồn Y Thánh mềm nhũn như người không xương, vì vậy chống lại sức quyền sao được. Nắm tay của gã này đập nát mặt mũi, lún sâu vào tới não bộ của Quỷ Hồn Y Thánh. Tuy không có máu bắn ra nhưng cảnh tượng vẫn rùng rợn không thể tả.

Quỷ Hồn Y Thánh sở dĩ còn hoạt động được là nhờ Cải Tử Tiên Đơn kích thích não bộ ra lệnh điều khiển tứ chi, bây giờ đã bị đập nát thì còn sống thế nào được. Lão còn rú lên là do phản xạ truyền ra từ trước, thực sự chết ngay lập tức nên mới chịu buông tay cho hai tên kia tự do đuổi theo.

Bạch Thiếu Hồng hồn vía lên mây nhưng dũng khí vẫn còn, nghiêng rằng chạy thực mạng theo lời chỉ dẫn của Quỷ Hồn Y Thánh. Cũng may là Đình Hùng ý chàng trúng Lạc Phách Tán nên không để cơ quan hoạt động. Các cửa đá đều dễ trống, nếu sót lại cái nào Quỷ Hồn Y Thánh lén lút mở sẵn hết.

Vì vậy Bạch Thiếu Hồng chạy được nửa đường, hai gã kia mới đuổi kịp. Cả hai đắc chí cười khàng khạc, cùng lúc vươn tay chộp luôn vào gáy Bạch Thiếu Hồng.

Cử động phản xạ của người có võ học là nghiêng đầu tránh né, ngờ đâu chân lực đã mất hết nên cử động chậm chạp hơn tâm trí rất nhiều. Bạch Thiếu Hồng chỉ nghe đau buốt nơi gáy, lập tức thân hình đã bị hai gã ghì cứng lại một chỗ.

Càng gần thoát hiểm bao nhiêu càng uất ức bấy nhiêu, Bạch Thiếu Hồng nổi cơn nộ khí xoay lại tổng luôn một chưởng vào ngực tên gần nhất.

Âm thanh “bộp” yếu ớt vang lên, chàng có cảm giác như đánh vào đá, bàn tay đau nhức muốn rơi ra khỏi khớp. Trong khi đó tên kia chỉ giật mình “ối chà” một cái sáng giọng quát luôn:

- Tiểu tử hỗn láo thực, đã vậy ta cho người vài tát rồi mang nộp cho lão gia sau.

Lời nói đi đôi với hành động, tên đó chẳng kiêng nể tất luôn hai cái thực mạnh khiến Bạch Thiếu Hồng nổ cả đom đóm mắt, choáng váng đầu óc gần muốn ngất đi ngay tức thì.

Đã thế vẫn chưa hết, tên thứ nhì còn hung dữ hơn, gần giọng quát lớn:

- Tiểu tử ngoan cố thực, không cho người thấy quan tài thì chưa đỡ lệ.

Tên này võ vẽ chút quyền cước, chân gạt ngang theo thế “Thiên Quân Hoàng Tảo” tay ra quyền “Kim Báo Lộ” đánh vào ngực Bạch Thiếu Hồng “bộp” một cái.

Thương thay một cao thủ võ lâm khi sa cơ bị chó lớn, không sao gượng nổi hai thể võ mèo quào này đành ngã lăn ra đất cực kỳ thảm hại.

Đột nhiên ngay lúc đó có tiếng quát xé tai vang lại:

- Mấy con chó nhỏ chó cắn càn, đã có Diêm Vương gọi sổ bọn người đây.

27. Thiên Quân Cùng Tiểu Anh Hùng Ra Tay Hành Động

Tiếng nói vút tới nhanh hơn chớp giật, thoáng mắt đã nghe như tiếng nói ở bên tai. Tiếp theo là hai tiếng “bộp bộp” liên tục, hoàn toàn không nghe hai tên kia rú rít gì cả. Không khí im lặng ngay lập tức, chứng tỏ cái chết đến quá bất ngờ và mau lẹ không nhận ra kịp.

Bạch Thiếu Hồng vẫn còn choáng váng cả đầu óc, cố gắng đứng dậy khàn khàn hỏi nhỏ:

- Đa tạ, chẳng hay tiền bối là ai mà xả thân cứu giúp tại hạ?

Nhân vật này “ủa” một cái rồi cười khề khề một hồi:

- Người tàn tạ đến mức chẳng nhận ra ta nữa sao?

Lúc này Bạch Thiếu Hồng tạm thời tỉnh trí, lại nghe tiếng nói rất quen thuộc liền nhướng mắt nhìn lên, thì ra chẳng ai khác hơn là Thiên Quân lão nhân. Chẳng thoáng sững sốt hồi trước:

- Tiền bối đã khỏi hẳn Lạc Phách Tán rồi ư? Cái lão giả nhân giả nghĩa Thuần Ngọc Giao hiện giờ ở đâu rồi?

Thiên Quân lão nhân trầm giọng trả lời nho nhỏ:

- Người đã biết mặt thực của họ Thuần là được rồi, chúng ta mau mau thoát khỏi hang hùm trước đã.

Nói chưa hết câu, Thiên Quân lão nhân đã choàng tay ngang người Bạch Thiếu Hồng đề khí chạy luôn. Phía trước thấp thoáng có ánh sáng rực rỡ của dương quang chiếu vào, chứng tỏ hai người sắp ra khỏi Thượng Dương Động an toàn.

Ngay lúc đó từ phía sau đột ngột vang lên hai tiếng quát tháo:

- Tên nào táo gan thật, có giỏi thì đứng lại xưng danh đi nào.

- Các người chạy đâu cho thoát khỏi tay Lục Sắc Công này, ngoan ngoãn đứng lại chịu chết đi thôi.

Thiên Quân lão nhân chỉ úy kỵ có một mình Đinh Bất Phàm giả mạo, nghe địch thủ ngu ngốc xưng danh liền “hừ” trong miệng một cái, giả vờ chậm bước lại.

Hai lão Thất Sắc Công cho rằng địch nhân đã đuối sức, càng lớn tiếng hăm dọa lớn hơn:

- Người còn ngoan cố thì còn đau khổ thêm đấy.

Cự ly được rút ngắn chỉ còn ba thước, lúc đó Thiên Quân lão nhân mới trầm giọng quát khàn:

- Nằm xuống đi nào.

Đôi chân vẫn chạy nhưng cánh tay đã phát mạnh ra sau một cái. Đây là một chiêu trong Càn Khôn Huyền Cơ gọi là Thiên Hàn Nhật Mộ nằm ở chữ thứ mười bảy trong bài thơ Xuân Tứ nên đáng lẽ cực kỳ hùng hậu, tiếc rằng Thiên Quân lão nhân chưa luyện xong chiêu Phong Lôi Ảo Ảnh, tức là chữ đứng trước nên uy lực

giảm đi hết ba bốn phần. Tuy vậy đối với hai lão Thất Sắc Công chưởng lực cũng đã kinh khủng lắm rồi, lại thêm địch nhân xuất thủ đột ngột nên kinh hoảng vô cùng. Cả hai đồng loạt kêu thê lên “ôi chà” cấp tốc dùng luồng song chưởng chống đỡ mặc dù chưa kịp vận đủ chân khí.

Chỉ nghe “bùm” một tiếng dữ dội, bởi vì trong lòng Thượng Dương Động âm thanh chạy dài và nhân to lên gấp mấy lần. Hai lão Thất Sắc Công “hự” lên đau đớn, mỗi lão bắn người về một phía. Hai cái lưng thì nhau đập vào vách đá vang lên hai tiếng “bịch bịch” không to lắm nhưng vẫn đủ để hai lão chết giắc ngay tức thì.

Thiên Quân lão nhân liếc mắt quan sát rồi cất tiếng cười khà khà, vui vẻ ra mặt:

- Hai lão này may mắn thực, nếu phải chi không mắc cứu người thì đã vong mạng rồi.

Ông ta nhún chân vọt hẳn ra ngoài cửa động, miệng chưa kịp thở phào thì chợt lại có âm thanh trầm vang lên trước mặt:

- Theo ý ta chính ngươi mới là kẻ may mắn đó.

Thiên Quân lão nhân chưa kịp nhìn địch thủ là ai, ngay lập tức nhắm hướng tiếng nói xuất chiêu “Thiên Hàn Nhật Mộ” đánh tới liền. Lần này tiếng “bùm” tỏa rộng nên không dữ dội là mấy song cát bụi lập tức bốc lên mù mịt trời đất.

Thiên Quân lão nhân toan tính đánh ra một chưởng bất luận thắng bại thế nào cũng khoa chân chạy luôn cho xong. Ngờ đâu phản chấn mạnh không thể tưởng, tâm chí muốn chạy mà đôi chân chẳng thi hành theo. Nó bị phản chấn đẩy lùi hai ba bước, lồng ngực giống như bị côn sắt phốt qua đánh phải “hự” nhẹ một cái.

Cát bụi không bao nhiêu nên thoáng mắt đã từ từ lắng xuống để lộ ra một nhân vật y phục toàn đen, diện mạo cực kỳ hung dữ nhưng làn da còn có chút tái tã của những ngày dưỡng thương để lại.

Thiên Quân lão nhân và Bạch Thiếu Hồng cùng la hoảng một lúc:

- Đại Sát Ma Thần, thì ra ngươi đã bình phục rồi.

Cũng là hai tiếng kêu giống nhau song tâm ý mỗi người thì khác hẳn. Thiên Quân lão nhân có vẻ kinh ngạc nhiều hơn sợ hãi dù rằng hai lần thất bại dưới tay Đại Sát Ma Thần. Lão không ngờ tên ác ma này thoát khỏi độc chất Hắc Thủ Quỷ của Công Tôn Chấn trong thời gian mau lẹ như vậy. Tuy Côn Luân có rất nhiều Kim Mao Tước nhưng dễ gì bắt được đủ số, đã vậy công lực của Đại Sát Ma Thần lại có vẻ hùng hậu hơn xưa mới thực là điều đáng để ngạc nhiên.

Riêng Bạch Thiếu Hồng chẳng sợ hãi cũng không ngạc nhiên, chàng la hoảng chỉ vì đau đớn trong lòng. Đúng lúc gặp được đại cừu nhân thì thân thể chẳng còn tí ti khí lực nào, còn điều gì đau khổ bằng. Đã phải nuốt hận trở mặt đứng nhìn địch nhân dương dương tự đắc, lại thoáng một mối lo trong lòng. Lần này Thiên Quân lão nhân không đả bại được Đại Sát Ma Thần thì cả hai đều rơi vào tay Du Hồn Quỷ Vương, hai con mồi thật ngon trong việc khai thác Ma Vân Quỷ Tự.

Trong khi đó Đại Sát Ma Thần trầm trầm gật đầu:

- Thực tình ta không nghĩ là ngươi dám xông vào Thượng Dương Động cướp tù nhân, suýt nữa đã để hỏng hết mọi việc rồi.

Thiên Quân lão nhân trấn tĩnh cất giọng cười ruồi:

- Hảo thuộc hạ, ngươi vừa bình phục đã tận tâm lập công với họ Đinh, tiếc rằng chỉ một mình ngươi thì chưa đủ khó dễ ta đâu.

Bạch Thiếu Hồng e ngại Thiên Quân đồng dài thì nguy hiểm càng tăng, vội thúc hối nho nhỏ:

- Hiện tại Thượng Dương Động chẳng còn ai ngoài lão ác ma này, tiền bối giải quyết nhanh đi.

Chàng không tiện giải thích Du Hồn Quỷ Vương còn đang say khướt nên Thiên Quân lão nhân không hiểu, ngây ngô hỏi lại:

- Đinh Bất Phàm đi đâu rồi sao, hà, thế là đỡ được một gánh nặng.

Đại Sát Ma Thần nghe nói, diện mạo chợt đen xạm lại vì tức giận. Lão gầm lên như sấm nổ:

- Các ngươi chớ mừng vội, chỉ mình ta là thừa đủ giết các ngươi trong vòng mấy chiêu thôi.

Vừa nói lão vừa đưa cao song chưởng lên ngực sửa soạn tấn công, hai mắt long lên đỏ sọc, cực kỳ rùng rợn.

Bạch Thiếu Hồng vội vàng nói tiếp:

- Tiền bối đừng lo, lão già hèn hạ này chẳng dám đánh chết chúng ta đâu. Du Hồn Quỷ Vương còn cần để học lóm Ma Vân Quỷ Tự nữa chứ.

Thiên Quân lão nhân cười hì hì gật đầu khen “phải lắm” nhưng không thể nói tiếp được nữa, lão phải vội vàng xuất chưởng đối phó.

Đại Sát Ma Thần không còn nhịn được, nghiêng răng đánh tới như vũ bão.

Bạch Thiếu Hồng thấy hấn sử chiêu “Xuân Phong Hướng Thủ” tự nhiên buột miệng la lớn:

- “Đông Phong Thiên Khởi” mau đi.

Thiên Quân lão nhân chẳng hiểu tại sao nhưng đang lúc khẩn trương vẫn nghe lời chàng, dùng chiêu “Đông Phong Thiên Khởi” đối phó liền.

Thực ra chiêu thức này cũng là âm nhu với chiêu “Xuân Phong Hướng Thủ” nhưng có khí Cương Hàn đi theo nên không những hóa giải toàn bộ chân khí của Đại Sát Ma Thần mà còn dư lực bắn tới như những mũi tên băng giá nhỏ li ti. Vì vậy sau tiếng “bùm” trầm đục, song phương đều ngã nghiêng như điều gặp gió mạnh.

Riêng Đại Sát Ma Thần có cảm giác như ngực mình lạnh buốt và tê tái rất lâu mới hết hấn thì kinh ngạc tới mức ngẩn cả người ra.

Thiên Quân lão nhân thì ngược lại, từ trước tới giờ chưa lần nào giao đấu ngang hàng với Đại Sát Ma Thần nên tuy rất kinh ngạc vẫn nén nhịn, cất tiếng cười lớn:

- Thế nào, ngươi định trong mấy chiêu sẽ giết được bọn ta thì nói đi.

Thoáng mắt Đại Sát Ma Thần đã trấn tĩnh trở lại, cất tiếng cười âm trầm:

- Ngươi mừng quá sớm đấy, may mắn tiểu tử mách trúng một chiêu thì chưa có gì hay ho đâu.

Đầu óc ác ma đã tính toán sẵn, vì vậy cấp tốc đẩy ra một chưởng “Phong Thiên Vạn Điểm”, nửa chừng bỗng đột ngột đổi thành “Sắc Kiến Quỷ Sầu”. Bạch Thiếu Hồng vừa hô “Nhật Cước Tà Huy” đã phải mau miệng “ối chà” một cái sửa thành “Hoa Loạn Nhập Mạc”. Cũng may Thiên Quân lão nhân là cao thủ rất nhiều kinh nghiệm giao đấu nên xoay chuyển cực kỳ nhanh chóng. Hai luồng chưởng phong gặp nhau lần nữa phát ra âm thanh “ầm” như sấm nổ bởi vì hai chiêu vô tình lại là Dương Cương giống nhau.

Tiếng nổ càng dữ dội bao nhiêu cát đá loạn thạch càng cuộn xoáy kinh hồn bấy nhiêu, nhất thời cả một khoảng trời mù mịt nên không ai biết rõ kết quả ra sao.

Bạch Thiếu Hồng nhận ra Thiên Quân lão nhân chỉ chấn động thân hình, không phải bước lùi chút nào thì yên tâm được vài phần. Ít ra nếu chàng chỉ điểm đúng mức thì có thể thoát được nguy hiểm ngày hôm nay một cách hy hữu.

Phi sa tẩu thạch chậm dần, cát bụi cũng lắng xuống, lúc đó Thiên Quân và Bạch Thiếu Hồng mới nhìn rõ Đại Sát Ma Thần đứng ngẩn người như tượng gỗ. Lão không bước lùi tí nào nhưng ngay chỗ đứng bàn chân lún sâu vào đá ngập cả đế giày, chứng tỏ đã phải lấy tấn Thiên Cân Trụ mới duy trì nổi vị trí.

Thiên Quân lão nhân tròn mắt thích thú kêu to:

- Hay thực, từ trước tới giờ ta vẫn dùng mấy chiêu này mà có hiệu lực gì đâu.

Tiểu tử, giá ngươi nhận truyền thụ bí quyết thì ta sẵn sàng gọi ngươi là sư phụ liền đó.

Thì ra vô tình ngay chiêu đầu Bạch Thiếu Hồng thấy Đại Sát Ma Thần ra chiêu Xuân Phong Hướng Thủ rất vững chắc nếu không có chân khí sắc bén và nhỏ li ti thì khó mà chống đỡ nổi nên buột miệng kêu gọi

Thiên Quân sử chiêu Đông Phong Thiên Khởi. Lúc có kết quả chàng mới giật mình nghĩ ra đây là hai chữ đối nhau trong bài thơ Xuân Tứ. Chớp mắt chàng mình bạch được yếu quyết này liền, tuy rằng cực kỳ đơn giản mỗi chữ đối ở hàng dưới đều là chiêu thức khắc chế đối ở hàng trên. Nếu là người không thông thuộc bài thơ này thì lấy đâu ra yếu quyết, do đó cả Thiên Quân lão nhân lẫn Đại Sát Ma Thần ngạc nhiên tới tột độ.

Bạch Thiếu Hồng không trả lời câu hỏi của Thiên Quân đầu óc mãi mê suy nghĩ thêm một nguyên lý nữa. Đó là đã có tương khắc tất có tương sinh, giả như mỗi tay sử dụng một chiêu trái ngược nhau thì không biết diệu dụng nó sẽ ra sao. Trong lòng chàng cực kỳ nóng nảy, chỉ mong mau mau hồi phục chân lực là bắt đầu luyện tập thí nghiệm ngay mới thỏa trí tìm hiểu. Chàng thở dài một cái chép miệng than nhỏ:

- Đúng lúc ta mất hết chân khí thì cừu địch xuất hiện, lại vô tình tìm ra yếu quyết của Càn Khôn Huyền Cơ, thực là con tạo éo le thật.

Thiên Quân lão nhân không nghe rõ, tưởng rằng Bạch Thiếu Hồng chưa thuộc lòng, hạ giọng nói luôn:

- Được lắm, người không muốn làm sư phụ ta thì thôi vậy. Chúng ta sẽ trao đổi bí quyết sau bởi vì ta cũng tìm được một điều rất lạ trong Ma Vân Quỷ Tự đó.

Bạch Thiếu Hồng kinh ngạc toan hỏi ngay nhưng lúc ấy Đại Sát Ma Thần đã hung dữ xuất chưởng đánh tới, bắt buộc chàng phải chú ý xem đó là chiêu gì, chàng vừa kịp hô “Hoàng Nguyệt...” thì Đại Sát Ma Thần đã chuyển sang chiêu khác. Trong chớp mắt lão ác ma liên tục thay đổi luôn bảy tám chiêu, khi chân khí sắp đến ngực Thiên Quân lão nhân chính thức là chiêu “Thanh Dương Cuồng Khả” thủ đoạn này khiến tiếng hô của chàng lẫn lộn loạn xạ, Thiên Quân lão nhân nổi nóng quát tháo âm ỉ:

- Tên chó già này vô lý thực, người... Chỉ nói được nửa chừng ông ta phải cấp tốc xòe chưởng đón đỡ chiêu “Thanh Dương Cuồng Khả”. Thế là lâm vào thế bất lợi ngay lập tức, vừa nghe “bùm” một cái thân hình rung động rất mạnh suýt nữa đã buông rơi Bạch Thiếu Hồng xuống đất.

Lão nuốt vội khí uất xuống bụng, khàn khàn la nhỏ:

- Tiểu tử, sao ngươi không chỉ ta cách chống đỡ?

Bạch Thiếu Hồng đành cười khổ lắc đầu quầy quậy:

- Đại Sát Ma Thần biến chiêu nhiều quá, tại hạ không nói kịp chứ có muốn cả hai ta cùng chết đâu.

Đại Sát Ma Thần dùng thủ đoạn này chiếm được thượng phong liền khoái chí quát to:

- Bọn ngươi hãy xuống diêm phủ mà nhỏ to, hãy đỡ một chưởng của ta xem nào.

Lần này Đại Sát Ma Thần cũng bắt đầu bằng chiêu “Hoàng Nguyệt Dạ Song” nhưng còn biến đổi nhanh hơn lần trước, kết quả cuối cùng Thiên Quân lão nhân không còn chờ đợi gì nữa. Mặc kệ Đại Sát Ma Thần ra chiêu nhắm mắt đẩy bừa một chưởng ra ngăn chặn nửa chừng. Vì vậy có thể xem như lấy sức đổi sức, đương nhiên không bằng được địch thủ. “Bùm” một tiếng dữ dội, Thiên Quân lão nhân lão đảo lùi lại hai ba bước, tình hình rất thảm bại.

Trong lúc đó đầu óc Bạch Thiếu Hồng căng lên vì suy nghĩ, chàng ghé tai Thiên Quân lão nhân nói thực nhỏ:

- Dùng chiêu “Thiên Hoàng Đoạt Mạng” nửa chừng đổi thành “Nhật Cường Tà Huy” mau lên.

Thiên Quân lão nhân thấy thảm bại đến nơi, chẳng suy nghĩ gì nữa, cấp tốc theo lời của chàng mà xuất thủ.

Chiêu “Thiên Hoàng Đoạt Mạng” có ảo diệu thật nhưng trong tình thế tập kích phía sau địch nhân mới phát huy hết uy lực, nếu đánh thẳng trước mặt chân khí sẽ lan tỏa vòng ra ngoài rất yếu ớt, vì vậy Đại Sát Ma Thần cười khẩy một cái, chân bước chéo đề phòng rồi cánh tay lập tức co giật xuất thủ theo chiêu “Thảo Mạn Khai Trung”.

Chân khí của lão chia làm ba luồng, hai đánh vệt về tả hữu chống đỡ còn một luồng ngấm ngấm công kích vào ngực Thiên Quân lão nhân.

Nghe lời Bạch Thiều Hồng dặn dò, Thiên Quân lão nhân chỉ ra nửa chừng chiêu “Thiên Hoàng Đoạt Mạng”, đột ngột thu chân khí về. Lão dùng ba phần chân khí vận chuyển xuống hạ bàn nhảy vọt lên cao bởi vì chiêu “Nhật Cường Tà Huy” bắt buộc phải ở tư thế từ trên cao đánh xuống. Thế là vô tình thoát khỏi chiêu “Thảo Mạn Khai Trung” mà còn chiếm được thượng phong.

Đại Sát Ma Thần không khỏi biến sắc, buột miệng chửi rủa:

- Con mẹ nó, lại là tên tiểu tử mách nước nữa rồi.

Miệng thì chửi rủa nhưng tay vẫn phải cấp tốc thu về, nghiêng rằng khoa thành một vòng tròn che đỡ đỉnh đầu. Tất nhiên trong trường hợp vội vã như thế màn chân khí khó có thể dày đặc được. Đối với các chiêu pháp thông thường thì thừa đủ, riêng đối với chiêu “Nhật Cường Tà Huy” giống như tên gọi, biến chân khí thành muôn vàn tia nhỏ xì xì bắn xuống như cái nơm cá bao bọc cả phạm vi ba bốn thước. Nó dễ dàng xuyên thủng lớp chân khí mỏng manh của Đại Sát Ma Thần đâm vào da thịt đau như dao cắt.

Vì vậy lúc này hiện trường vang lên những âm thanh xì xì rất ghê rợn rồi Đại Sát Ma Thần gào lên thảm thiết, thân hình uốn éo như đĩa phải vôi, liên tiếp bước về sau thở hồng hộc. Thì ra các tia kinh khí của chiêu “Nhật Cường Tà Huy” khi xuyên qua chân khí đối phương đã bị giảm bớt uy lực rất nhiều, không đủ sức chấn động da thương nhưng chạm vào đầu nơi đó cực kỳ đau đớn. Da thịt lấm tấm điểm hàng ngàn vết đỏ nhỏ xíu bằng đầu tăm và sưng phồng lên liền. Đó là chiêu “Nhật Cường Tà Huy” bản chất cực Dương nên nóng bỏng như than hồng, trong lúc cấp bách, Đại Sát Ma Thần không chú ý đề phòng chiêu này.

Bạch Thiều Hồng thấy Thiên Quân lão nhân nghe lời mình đắc thắng được một chiêu liền mừng rỡ kêu to:

- Thuận Thủy Khinh Vân.

Dĩ nhiên Thiên Quân lão nhân chẳng nghĩ ngợi tí nào, lập tức đạp chân vào nhau tạo phản lực vọt người đi luôn.

Nhờ ở thế đang nhảy lên, người lơ lửng giữa không khí nên bộ pháp “Thuận Thủy Khinh Vân” càng thêm đẹp mắt và tăng gia tốc độ hơn lúc đứng bình thường dưới đất.

Đến khi Thiên Quân lão nhân ngơ ngác hỏi:

“Người xúi ta chạy trốn phải không” thì hai người đã ra xa hơn trượng.

Đại Sát Ma Thần gượng gạo xoay người quát trầm:

- Chạy thế nào được... Thực ra đó chỉ là mấy tiếng quát đe giữ thể diện bởi vì có kịp vận chân khí thì địch nhân cũng đã chạy quá xa rồi.

Bạch Thiều Hồng thở phào một cái, bây giờ mới thấy xương cốt ê ẩm đau nhức.

Chàng lên tiếng hỏi nhỏ:

- Tiền bối định đưa tại hạ đi đâu ẩn trốn cho chắc chắn?

Thiên Quân lão nhân nhú mày, trả lời không có vẻ điên loạn chút nào:

- Trời đất tuy mệnh mang mà ta với người thực chẳng có nơi nào gọi là chắc tâm.

Toàn bộ Nhạc Dương không có tay chân Thượng Dương Động cũng là tai mắt Hắc Chu Bang. Trong vòng mấy ngày nữa, tên Tái Gia Cát trở về lại còn nguy hiểm hơn gấp mấy lần.

Bạch Thiều Hồng bàng hoàng thở dài một cái:

- Chúng ta vào sinh ra tử mới thoát khỏi độc thủ của Thượng Dương Động, chẳng lẽ bây giờ lại bó tay?

Thiên Quân lão nhân trầm giọng cười khẩy:

- Tạm thời theo ta nên lấy độc trị độc, dùng thủ đoạn đối với thủ đoạn mới xong.

Bạch Thiều Hồng nhướng mắt ngạc nhiên:

- Tiền bối cho biết trước thủ đoạn được không?

Thiên Quân lão nhân cười khà khà đáp lời:

- Không đâu bằng ngục thất ở An Hoa Tửu Lâu, chẳng ai có thể ngờ chúng ta lại chui đầu trở lại đó. Thực ra lão Thuần đi Lư Sơn ít lắm phải năm bảy ngày mới kịp trở về, chỉ bằng người giả như ta, chưa thoát khỏi ngục thất, thì vừa kín đáo vừa có người cung phụng thức ăn mỗi ngày. Người tha hồ làm nhảm cũng chẳng sao bất quá họ tưởng là ta thể thôi.

Bạch Thiếu Hồng đã bình tâm tĩnh trí trở lại, đầu óc phát sinh rất nhiều câu hỏi nên mau miệng hỏi luôn:

- Chúng ta dừng ở đây bàn soạn một tí trước khi hành động được không?

Thiên Quân lão nhân cũng hơi mệt mỏi, gạt đầu ưng thuận rồi nhắm một bụi cây rất um tùm luôn vào.

Vừa ngồi xuống, Bạch Thiếu Hồng đã nôn nóng hỏi dồn mấy câu:

- Đúng ra tiền bối chưa hết thời gian tự tiêu Lạc Phách Tán, tại sao lại tỉnh táo sớm như vậy? Tiền bối làm cách nào thoát khỏi hòn giả sơn và biết đường tìm tới Thượng Dương Động giải cứu cho tại hạ?

Thiên Quân cất tiếng cười hì hì, xua tay loạn xạ:

- Thông thả đã chứ, người hỏi nhiều thế ta làm sao trả lời kịp. Bắt đầu từ lúc ta bị Tái Gia Cát cướp trong tay Hắc Chu Bang vậy. Hà, thật sự lão gian xảo ấy hành động, nhưng ơn nghĩa phải tính là người mới đúng, do đó hôm nay ta cứu lại người cũng là trả lễ mà thôi.

Nét mặt Thiên Quân lão nhân trầm trọng, hạ giọng đều đều kể tiếp:

- Lúc đó ta bị Lạc Phách Tán làm cho mê hoảng, đầu óc bao nhiêu yếu quyết về võ công Ma Vân Quỷ Tự tuôn ra hết. Có lẽ vì vậy mà lão Tái Gia Cát mới phát sinh ý định giữ ta lại để học lỏm. Lão giam giữ ta như tù nhân, vậy mà có lợi thực bất ngờ bởi vì trong lúc đọc khẩu quyết, ta vô tình đọc ngược từ dưới lên trên, tự nhiên trong kinh mạch có một cảm giác khoan khoái lạ thường.

Bạch Thiếu Hồng đã biết Thiên Quân lão nhân thiếu sót yếu quyết hàng trăm chỗ, lại không hề biết đến thứ tự của bài thơ Xuân Tứ nên chen vào hỏi mau:

- Tiền bối bắt đầu từ chiêu nào thì có cảm giác khoan khoái?

Thiên Quân lão nhân ngạc nhiên ngẩn người trả lời:

- Từ chiêu “Trường Ba Lạc Nhạn” đến chiêu “Xuân Phong Hướng Thủ” là bắt đầu có cảm giác đó, nó không chạy từ Đan Điền ra ngoài kinh mạch mà nhẹ nhàng thông qua hai huyết Thúc Cốt ở gan bàn chân. Cảm giác này dâng lên từ từ chẳng biết do đâu mà có nữa.

Ngay lập tức Bạch Thiếu Hồng minh bạch ra liền, bởi vì đúng là vô tình Thiên Quân lão nhân đọc ngược các yếu quyết. Bài thơ Xuân Tứ có câu cuối là “Xuân Nhật Thiên Năng Hạ Nhật Hận Trường”, nếu đọc ngược thì đúng là chữ “Trường” kết thúc bằng chữ “Xuân”. Ông ta từ trước tới nay chuyên tâm thiên về nghiên cứu các chiêu thức nên không để ý đến phép Thổ Nạp Khí Âm Dương. Vì vậy chắc chắn làn hơi kỳ lạ này chính là tinh túy tự nhiên của trời đất phát sinh.

Bạch Thiếu Hồng chưa nghĩ ra làn hơi này có diệu dụng gì nhưng cảm giác khoan khoái là lẽ tự nhiên. Chàng nôn nóng hỏi ngay:

- Sau đó thì còn gì nữa, tiền bối kể mau đi.

Thiên Quân lão nhân chăm chú nhìn nét mặt chàng biến đổi nên biết ngay việc này rất quan trọng, nên trầm giọng kể tiếp:

- Ta chỉ thấy khoan khoái trong người nên tiếp tục đọc hết các khẩu quyết, rồi lại bắt đầu từ chiêu “Trường Ba Lạc Nhạn” đi thêm một vòng nữa. Làn hơi này dâng lên não bộ hết sức âm áp nhưng ta vẫn chưa rõ hiệu lực của nó. Đến cái hôm người và lão Tái Gia Cát đến thăm, trong lòng ta rất cảm động vì tình nghĩa của người. Khi người đi rồi ta mới giật mình la hoảng:

“Tính ra còn tới năm sáu ngày nữa mới hết hiệu lực Lạc Phách Tán, tại sao mình lại nghe rõ, thậm chí còn suy nghĩ rất chín chắn là khác”.

Bạch Thiệu Hồng run lên vì mừng rỡ, nghẹn ngào hỏi luôn:

- Theo tiên bối thì diệu dụng của làn hơi Âm Dương này đã hóa giải Lạc Phách Tán phải không?

Thiên Quân lão nhân mau mắn gật đầu:

- Từ câu hỏi đó ta suy ra có lẽ là vậy, không thêm để ý gì nữa, ngày ngày theo phương pháp ngược đời đó vận khí hành công. Hôm sau nữa, mãi đến tối lão Tái Gia Cát mới thò đầu vào nhìn ta một cái, dĩ nhiên ta đâu có ngu ngốc để hẳn biết được sự thực nên cứ giả vờ lảm nhảm hoài. Lão Tái Gia Cát bèn thở dài nói với Ôn chủ nhân:

“Ta đi Lư Sơn chuyến này mau lắm cũng phải mất năm sáu ngày, trong thời gian đó người chú ý đừng để lão diên này thiếu thốn đấy nhé. Người bắt buộc phải nhìn ngó mỗi ngày theo dõi chuyển biến ra sao, miễn là lão ta không bẻ gãy song sắt trốn đi là được”. Lúc đó Ôn chủ nhân cười khi một cái, trả lời luôn:

“Thuần lão gia chó lo, song sắt to lớn như thế làm gì con người bẻ cong nổi, vả lại tiểu nhân đã bố trí cơ quan báo động rất chắc chắn, mỗi khi tù nhân bước ra là tiểu nhân sẽ hay biết liền”. May mắn thay, Tái Gia Cát nghiêng đầu hỏi lại, thế là Ôn chủ nhân An Hoa Tửu Lâu đặc chí giảng giải một hồi, ta liền ngấm ngầm ghi nhớ đầy đủ tất cả chi tiết nhưng chưa vội thoát ra làm gì. Hà, ngày hai bữa rượu, một bữa nước chẳng thú vị lắm sao.

Bạch Thiệu Hồng đang lúc khấn trương cũng phải bật cười:

- Có người cơm bưng nước rót kể cũng thú vị thật, thế sao tiên bối biết được tại hạ đang lâm nạn?

Thiên Quân lão nhân thở dài cảm khái:

- Ta có biết đâu, hóa ra nấn ná lại vài ngày lại thêm hay. Hôm qua lão Ôn thấy ta ăn uống dư quá bèn lẩm bẩm nói kháy một câu:

“Lão già này sung sướng thực, chả bù cho tiểu tử làm tù nhân ở Thượng Dương Động, chẳng biết có toàn mạng không chứ đừng nói gì đến ăn uống”. Ta nghe vậy liền chờ đến nửa đêm mò mẫm cơ quan thoát ra ngoài, suýt nữa đã chạm chân mất rồi.

Bạch Thiệu Hồng minh bạch mọi việc, yên tâm suy nghĩ về tình trạng trúng phải Lạc Phách Tán của mình. Đàng nào cũng phải về An Hoa Tửu Lâu ẩn trú, mình hãy áp dụng phương pháp của Thiên Quân lão nhân xem sao. Vì vậy chàng gật gù nói luôn:

- Bây giờ đã gần trưa, có lẽ sắp tới giờ Ôn chủ nhân cung phụng rượu thịt, nếu thấy ngực thất trống rỗng thì nguy lắm. Chúng ta phải trở về cho kịp, chỉ e rằng tiên bối phải chia nửa phần lương thực cho tại hạ thì hơi thiếu thốn một chút đấy.

Thiên Quân lão nhân cất tiếng cười khà khà:

- Người khéo lo, ta sẽ la lối ầm ĩ, đói lắm khát lắm, tức nhiên là thừa đủ cho hai người, mặc cho lão Ôn kia bầm bụng tức tối.

Cả hai vui vẻ cười dài rồi Thiên Quân lão nhân tiếp tục ôm ngang lưng Bạch Thiệu Hồng thay đi. Lão đã quen đường lối nên theo cửa sau luồn vào hoa viên rất dễ dàng. Trong ngực thất không hề có đèn lửa gì nên Bạch Thiệu Hồng chẳng lo mình bị phát hiện tí nào, dựa lưng nghỉ ngơi, mặc cho Thiên Quân lão nhân mò mẫm đóng cơ quan lại như cũ.

28. Thoát Nạn Lạc Phách Tán

Bạch Thiệu Hồng theo phương pháp đảo ngược của Thiên Quân lão nhân mà vận khí để giải trừ Lạc Phách Tán. Từ Đan điền, chân khí xuyên qua Hoàng Cốt rồi chạy thẳng lên ngực. Tối đầu hơi nóng lan tỏa ra khắp kinh mạch cực kỳ sáng khoái và dễ chịu, đến mức bỏ luôn cả bữa ăn trưa hôm đó. Đến chiều làn hơi nóng bắt đầu chạy tới Thừa Lương chuyển qua Đốc Mạch sửa soạn lan tỏa khắp đỉnh đầu. Cảm giác mơ màng rũ liệt của Lạc Phách Tán biến đâu mất hẳn, vì vậy chàng thấy rõ một biến chuyển rất kỳ lạ.

Đó là hơi nóng đi tới đầu đè ép một cách vô hình làn hàn khí chạy ngược theo Nhân Mạch trở xuống Thúc Cốt, rồi tan biến vào không khí mất tăm. Đây là phép trục độc thượng thừa trong võ học mà chàng không hay, hiện tại nhờ có Lạc Phách Tán mới nhận ra, trong lòng vui sướng thầm nghĩ:

- “Nếu ta đã có thể trục xuất Lạc Phách Tán một cách dễ dàng thì những loại độc khác cứ theo phương pháp này tha hồ yên tâm, từ nay trở đi ta chẳng phải lo ngại phòng địch nhân phóng độc nữa”.

Thấy diện mạo của chàng tươi cười không dứt, Thiên Quân lão nhân lên tiếng kêu gọi:

- Tiểu tử, rượu thịt buổi chiều đã nguội lạnh từ lâu rồi đấy, ngươi dừng tay nghỉ ngơi đi. Ta còn có một việc cần trao đổi với ngươi nữa đấy.

Lúc đó Bạch Thiếu Hồng mới thông thả thu hồi chân khí, thở phào một cái vui vẻ trả lời:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo phương pháp mầu nhiệm này, tại hạ hy vọng chỉ đôi ba ngày là chẳng còn lo gì Lạc Phách Tán nữa. Vì vậy bất cứ tiền bối cần đến việc gì tại hạ xin hết lòng đền đáp.

Thiên Quân lão nhân có vẻ kinh ngạc tròn mắt hỏi lại:

- Thực thế ư? Chắc là ngươi lạc quan quá đấy, theo ta thì có thấy gì mầu nhiệm lắm đâu.

Bạch Thiếu Hồng không dấu giếm, kể lại nguyên ủy cùng sự phát hiện của mình.

Thiên Quân lão nhân chợt chán nản ra mặt, thở dài một cái than dài:

- Hóa ra là thế, từ trước tới nay Ma Vân Quỷ Tự làm ta điên đảo thần trí, nhúng tay vào máu người vô tội mà không biết. Mấy hôm nay tự nhiên ta nghĩ đến quá khứ đã hối hận vô cùng, nhờ người nói rõ ra sự thật mới biết mình trải qua một thời gian dài u mê, gây bao thảm cảnh cho giang hồ.

Đến lượt Bạch Thiếu Hồng sững sốt, tròn mắt nói to:

- Tiền bối biết ăn năn như vậy thực là không còn bị Ma Vân Quỷ Tự ám ảnh đảo điên nữa rồi, tại hạ xin cung hỷ một lời.

Thiên Quân lão nhân không bớt vẻ rầu rĩ, lắc đầu trả lời:

- Khi tỉnh ngộ thì máu oan dính đầy tay, người cung hỷ làm gì cho ta thêm nhục nhã.

Bạch Thiếu Hồng ngồi thẳng dậy nghiêm giọng nói:

- Tội lỗi ai mà chả có, quý hồ có nhận biết được hay không mới là người chân chính. Theo tại hạ, tiền bối đừng chán nản, đã mắc nợ giang hồ thì từ nay lấy phúc đức bù đắp lại vẫn còn kịp.

Thiên Quân lão nhân sụp mắt xuống thở dài:

- Ta có phúc đức gì bù đắp được?

Bạch Thiếu Hồng vẫn giữ vẻ nghiêm nghị, lựa lời an ủi:

- Đức Phật Tổ đã nói “giết một con rắn độc là cứu mạng cho trăm người”. Tiền bối bị Ma Vân Quỷ Tự ám chướng thì bây giờ lấy Càn Khôn Huyền Cơ ra diệt trừ ác ma sinh phục giang hồ, còn ai dám dị nghị chê bai nữa.

Thiên Quân lão nhân hơi sáng mắt lên một chút nhưng lại chợt thở dài:

- So ra võ công của ta còn thua kém Đại Sát Ma Thần lẫn Du Hồn Quỷ Vương, diệt trừ ác ma sao được.

Bạch Thiếu Hồng nghiêng đầu suy nghĩ rất chính chắn, chàng nhận ra Thiên Quân chính là người không có tâm địa xấu xa, chỉ vì Ma Vân Quỷ Tự làm cho điên đảo mà thôi. Vì vậy chàng quyết định chỉ dẫn tất cả các yếu quyết của Càn Khôn Huyền Cơ cho ông ta, tiến bộ hay không lúc đó tùy cơ duyên mà thành tựu.

Chàng ngộ ý này với Thiên Quân, đành nín lão tiền bối sẽ cực kỳ vui mừng.

Ngờ đâu ông ta lắc đầu rất bi quan:

- Lúc ở Thượng Dương Động cũng như vừa rồi, ta đều có ý nhắc nhở người trao đổi, nghĩa là truyền cho người phương cách trục xuất độc khí người phải có nhiệm vụ chỉ dẫn ta hoàn chỉnh võ công trong Ma Vân

Quỷ Tự. Tiếc là ta hiểu rõ tội lỗi của mình chẳng còn thiết gì đến võ công cao cường hay không nữa. Sau khi người đi rồi ta tìm một nơi hoang vắng sám hối, mai danh ẩn tích cho xong.

Bạch Thiếu Hồng phải mang cái chết của Địa Quân lão nhân ra thuyết phục, mãi sau ông ta mới miễn cưỡng nhận lời.

Ngày tối hôm đó Bạch Thiếu Hồng mang bài thơ Xuân Tứ ra bắt Thiên Quân lão nhân học thật thuộc rồi dẫn giải các chiêu thức còn thiếu sót. Xong xuôi chàng mới vận công trực xuất độc khí tiếp tục. Sáng hôm sau đã hoàn tất trước dự tính rất xa.

Trong người chân khí bị gò ép bấy lâu nay, bây giờ đã được vận chuyển thông thả và còn bành trướng hùng hậu thêm mấy tầng nữa, chàng phấn khích nói to:

- Ôn chủ nhân đúng là một lão già bại hoại, tuân lời Tái Gia Cát phục dâm được cho tại hạ mất hết thanh danh thì khó mà tha thứ được. Tại hạ bắt đầu mở sát giới thanh trừng ác ma, từ lão già này trước rồi đến thằng Thượng Dương Động sau.

Thiên Quân lão nhân không ngăn cản nhưng trầm trầm khuyên bảo:

- Diệt trừ ác ma thể thiên hành đạo là chính nghĩa của người trong võ lâm giang hồ, miễn sao người đừng đi vào vết của ta ngày sau sẽ hối hận không kịp đấy.

Bạch Thiếu Hồng hơi hoảng sợ nhưng trong trí đã quyết chỉ gạt đầu ghi nhận.

Hai người chỉ đợi không bao lâu đã có tiếng kèn kẹt do cửa ngục từ từ mở ra. Sau đó là tiếng của Ôn chủ nhân càu nhàu vắng vào:

- Ngày nào cũng phải phục thị lão già điên cuồng này thực bực bội quá. Ta mong Thuần lão gia mau mau trở về giết quách đi cho rảnh nợ.

(thiếu mất một trang, quyển trang) nhiều thức ăn theo chiếc mâm đồ xuống đất tung tóe. Bạch Thiếu Hồng còn muốn điều tra tí nữa nên thông thả nói lớn:

- Họ Ôn kia, người có muốn toàn mạng thì hãy khai ra sự thực đi, người với Thuần Ngọc Giao liên quan thế nào, An Hoa Tửu Lâu ngoài việc buôn bán còn có ý đồ gì khác nữa không?

Qua phút sững sốt, Ôn chủ nhân bật cười sằng sặc:

- Bạch Thiếu Hồng, người vào đây được thực là ghê gớm, song An Hoa Tửu Lâu vào dễ, ra rất khó khăn đó.

Chưa nói hết lão ta đã chúm môi rít lên một tiếng lanh lảnh khiến Thiên Quân lão nhân vội nói mau:

- Người đừng mong khai thác được điều gì ở bọn ngoan cố này, hãy hạ thủ đi kéo thuộc hạ kéo tới rất phiền phức.

Thực ra Bạch Thiếu Hồng thừa sức xuất thủ ngăn chặn tiếng huyết sáo báo động của lão Ôn nhưng vẫn để mặc. Chàng còn muốn xen An Hoa Tửu Lâu có phải là nơi hang ổ bọn ác nhân không đã.

Ngay lúc đó có tiếng chân rầm rập chạy đến, bốn đại hán cầm đao to bản vừa chạy vừa quát tháo:

- Địch nhân nào táo gan dám đến đây lộng hành? Hãy chịu trời đi.

Bạch Thiếu Hồng lắc đầu chán nản:

- Họ Ôn kia, ta nghe bước chân đã biết thủ hạ của người toàn là kẻ vô dụng, đừng để họ vong mạng oan uổng.

Tuy chàng nói rất nhẹ nhàng nhưng sát khí tự nhiên tỏa ra nặng nề ngợp thở. Ôn chủ nhân nhận ra nguy hiểm run giọng hỏi lại:

- Nếu ta để hai người thông thả ra đi thì người đừng phá phách An Hoa Tửu Lâu được không?

Thấy bốn đại hán lăm lăm vũ khí chực xông vào, người nào cũng có nét mặt chất phát không phải ác nhân nên Bạch Thiếu Hồng trầm giọng trả lời:

- Người hãy đuổi thủ hạ ra ngoài rồi hãy thương lượng sau.

Ôn chủ nhân ngần ngừ không muốn nhưng ánh mắt của chàng không rét mà run đành phải phát tay nói to:

- Các người ra ngoài đi.

Chờ cho bốn đại hán rút lui xong, Bạch Thiếu Hồng mới chậm chậm lên tiếng:

- Ta bằng lòng để An Hoa Tửu Lâu sinh nghiệp như thường lệ, chỉ cần hai điều này mà thôi. Thứ nhất người phải phá hủy ngục thất này để không còn cảnh giam hãm người khác nữa. Thứ hai phải nói rõ An Hoa Tửu Lâu có phải là cơ nghiệp của Thuần Ngọc Giao hay không, nếu đúng là của lão thì ta không để yên được.

Ôn chủ nhân đảo mắt mấy vòng có vẻ lo sợ rồi hạ giọng nói thực nhỏ:

- Nơi đây tai mắt của Thuần Ngọc Giao rất nhiều, lão không dám tiết lộ chỉ đoán quyết một điều, An Hoa Tửu Lâu chính là mồ hôi nước mắt của lão đổ ra. Chỉ vì muốn yên thân sinh sống nên mới bị ép buộc làm đầu sai cho lão gia mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng chưa tin tưởng mấy song cũng gật đầu:

- Được rồi, tạm thời ta chỉ phế bỏ võ công của người để đừng tác hại là xong.

Thân hình Ôn chủ nhân run bắn lên vì viễn cảnh ghê sợ này bởi vì đã là người khổ nhọc mấy chục năm luyện tập võ công không còn điều gì sợ hãi hơn việc thoảng mất toàn bộ trôi theo dòng nước. Đột nhiên lão kêu thét lên kinh hoàng:

- Trời ơi, cái gì kia?

Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân vừa kịp trợn mắt lên thì thân ảnh Ôn chủ nhân đã nhoáng chớp lướt ra ngoài.

Thì ra lão quyết không để chàng phế bỏ võ công, chỉ nội bấy nhiêu cũng đủ hiểu rõ những lời tiết lộ vừa rồi không chắc đúng sự thật.

Bạch Thiếu Hồng gầm lên như sấm động:

- Lão tặc trốn đâu cho thoát.

Chàng không đề khí chạy theo cho mất thời gian, tay phải vươn ra rất nhanh đẩy mạnh một chiêu “Tuy Phong Mãn Địa” đánh thẳng vào lưng Ôn chủ nhân. Chân khí tất nhiên đi nhanh hơn tốc độ khinh công rất nhiều, do đó chàng đỉnh ninh thể nào địch thủ cũng phải bị nội thương. Ngờ đâu Ôn chủ nhân đã tính toán sẵn, hai chân không hề chậm lại trong khi hai tay quạt ngược về sau rất đẹp mắt.

Bạch Thiếu Hồng thoảng kinh ngạc nhưng vẫn cười khẩy một cái, bởi vì dù cho có hùng hậu đến mấy, bao giờ thể quạt ngược cũng yếu kém hơn đối chưởng trực tiếp rất nhiều, lấy gì chống đỡ nổi Càn Khôn Huyền Cơ của chàng.

Diễn tả thì chậm, thực tế diễn biến xảy ra trong chớp nhoáng nhưng kết quả trái ngược với dự đoán của Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân. Nó chỉ đúng ở điểm chưởng lực Ôn chủ nhân không hùng hậu, tuy vậy lại ảo diệu khác thường. Vừa nghe “bùm” một tiếng không lớn lắm, toàn bộ chân khí Càn Khôn Huyền Cơ đều bị một sức cuốn rất kỳ lạ đánh chéo xuống đất. Thế là uy lực của nó biến thành vô dụng, thậm chí còn mang lợi cho địch thủ là khác. Ôn chủ nhân nhờ phản lực còn vọt mình đi mau gấp mấy lần, thoảng mắt đã lẩn khuất sau hòn giả sơn um tùm đầy cây cối.

Bạch Thiếu Hồng ngờ ngẩn xuất thần miệng kêu la “đuổi theo mau” mà chân không nhúc nhích.

Thiên Quân lão nhân cũng buột miệng kêu lên nhưng khác hẳn:

- Xa Luân Thần Chưởng.

Bạch Thiếu Hồng vội quay lại hỏi nhanh:

- Tiên bối không định đuổi theo sao, Xa Luân Thần Chưởng là võ học gì vậy?

Thiên Quân lão nhân chậm chậm trả lời một thôi:

- Có đuổi theo cũng không được đâu, An Hoa Tửu Lâu này chắc chắn đã bố trí các đường lối quanh co khó tìm. Vả lại lão Ôn đã học được Xa Luân Thần Chưởng thì chắc cũng có luôn Quỷ Điện Kinh Pháp rồi, đuổi theo cũng chẳng kịp đâu.

Bạch Thiệu Hồng chưa được trả lời về Xa Luân Thần Chưởng lại thêm thắc mắc Quỷ Điện Kinh Pháp, vì vậy cứ trở mắt nhìn Thiên Quân lão nhân dò hỏi.

Lão tiên bối này từ lúc đầu óc tỉnh táo ra đã tiềm ẩn ý chí chán nản, mắt thấy bốn tên đại hán len lén rút lui theo chủ nhân thì chẳng vội vã gì, hắng giọng giải thích:

- Nghe nói cách đây hơn mười năm, võ lâm giang hồ đồn đại Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao trong lúc sơ tra sánh võ đã tìm ra một pho bí lục. Nó gồm có hai loại võ học là Xa Luân Thần Chưởng và Quỷ Điện Kinh Pháp. So ra nó vẫn thua kém Càn Khôn Huyền Cơ của người xa nhưng vẫn là võ học thượng thừa, thậm chí cao siêu hơn cả Thái Cực Chưởng của Võ Đang chính phái nữa đó.

Bạch Thiệu Hồng chen lời hỏi luôn:

- Nếu vậy người trong giang hồ đều biết thì có gì lạ lùng lắm đâu?

Thiên Quân lão nhân lắc đầu cười buồn:

- Việc đời đâu có đơn giản như người tưởng. Tái Gia Cát tuyên bố không tham lam võ công, để dành bí kíp này cho nhạc tể của mình. Hà, đáng ra là người được hưởng đấy.

Bạch Thiệu Hồng thoáng đỏ mặt, thực sự trong lòng xao xuyến khi nhắc tới Thuần Vân Quyên, nửa vui mừng vì đã gắn bó thề nguyện với nàng, nửa đau khổ vì nàng là ái nữ của Tái Gia Cát. Một nhân vật giả nhân bây giờ mới từ từ lộ diện tham vọng của mình ra. Chàng trấn tĩnh gạt ngang ý tưởng, nhú mồm đỡ lời:

- Tiên bối đừng đùa giỡn nữa, tại hạ cần biết thực minh bạch mới quyết định đối xử ra sao với An Hoa Tửu Lâu được.

Thiên Quân lão nhân gạt đầu nhưng vẫn kể rất thông thả:

- Tất cả giang hồ đều khen ngợi họ Thuần hết lời, ngờ đâu thời gian sau này lộ ra mấy nghi vấn, người phải để ý tìm hiểu. Đó là võ công của Tái Gia Cát tự nhiên cao siêu hẳn lên, có lẽ ngoài miệng nói vậy xong ngấm ngầm luyện tập bao giờ không hay.

Nghi vấn thứ hai là tại sao lão ta không truyền Xa Luân Thần Chưởng và Quỷ Điện Kinh Pháp cho ái nữ. Còn lại lão Ôn này cũng biết Xa Luân Thần Chưởng tất phải có quan hệ rất lớn với họ Thuần. Hiểu rõ mấy nghi vấn này người sẽ nắm chắc được ý đồ của lão liên.

Bạch Thiệu Hồng bàng hoàng khôn tả, đúng như lời Thiên Quân lão nhân vừa nói, việc đời thực chẳng đơn giản tí nào. Đến mức Đông Môn Hóa vẫn cho là Tái Gia Cát chỉ chuyên ghi chép việc giang hồ, không tham gia vào các bí mật nên mới cùng chàng đến thỉnh giáo. Đó đã là một lần lần, đúng lúc gặp Thuần Vân Quyên, chàng cũng nhận ra nàng có võ công rất tầm thường mà không hề thắc mắc. Có lý nào một ái nữ của nhân vật nổi tiếng giang hồ lại không kế thừa được võ học của gia phụ. Hiện tại qua thử thách với Xa Luân Thần Chưởng, chàng mới biết võ học thực là mệnh môn như biển cả.

Suy nghĩ thật chín chắn, Bạch Thiệu Hồng trầm giọng nói luôn:

- Tại hạ nghĩ rằng bí mật này đã dấu kín từ lâu nay rất khó có manh mối. An Hoa Tửu Lâu chính là đầu mối duy nhất, chúng ta phải bắt đầu từ đây vậy.

Thiên Quân lão nhân gạt đầu, cả hai luôn theo lối Ôn chủ nhân vừa chạy, quanh đi quẩn lại rốt cuộc vẫn trở về chỗ cũ mới thực lạ lùng.

Bạch Thiệu Hồng không dấu nổi kinh hãi buột miệng la nhỏ:

- Hình như hoa viên này là trận pháp Bát Quái thì phải.

Thiên Quân lão nhân sầm nét mặt ngao ngán:

- Theo ta thì còn hơn thế nữa, Tái Gia Cát nổi tiếng về học thuật, e rằng pha trộn cả Lưỡng Nghi Trận hay Mê Cung Đạo vào nữa không chừng. Chúng ta chỉ còn cách đi ngược trở lại con đường đã vào mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng cười khỏ, nếu vậy thì thoát thân được rồi nhưng bí mật An Hoa Tửu Lâu vẫn mãi mãi là bí mật. Chàng gần giọng nói lớn:

- Tại hạ dùng chưởng lực phá vỡ toàn bộ hoa viên tất nhiên trận pháp chẳng còn, đó là phương pháp hay nhất chúng ta buộc địch nhân phải ra mặt.

Thiên Quân lão nhân thực không muốn nhưng đành phải gượng gạo ưng thuận.

Bạch Thiếu Hồng đã có chủ ý sẵn, nhắm luôn cánh cửa ngục thất vận dụng chân khí đánh vào.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng như sấm nổ, cả một vùng đất rung chuyển chấn động rồi cánh cửa bằng đá vỡ vụn ra từng mảnh, bắn ra tứ hướng như mưa rào. Sức công phá mãnh liệt đến mức song sắt phía trong cũng bị cong queo chẳng còn hình dạng gì nữa.

Chàng khoan khoái chắc lưỡi cảm thán:

- Ít nhất Tái Gia Cát cũng không sử dụng nơi này để giam cầm nhân vật võ lâm được nữa.

Chàng xoay qua bụi cây gần đó, mắt thấy không cần tốn sức nên chỉ vận cho năm thành công lực, xuất phát bằng chiêu “Sắc Kiến Quỷ Sầu”. Chẳng ngờ bây giờ biến chuyển mới xảy ra, chưởng lực vừa đủ thổi rạp bụi cây về một phía, đột nhiên nhân quang cả hai nhoáng lên một cái. Hình như nó bị đánh bay mất, nửa giống như xê dịch qua một bên để chưởng lực đánh vào chỗ trống vậy. Cả hai cực kỳ kinh hãi, đồng thanh “ủa” một cái, bụi cây vẫn còn nguyên vị trí cũ chẳng hề tổn hại chút nào, cành lá lay động nhẹ nhàng hết sức lạ lùng.

Bạch Thiếu Hồng liếc Thiên Quân lão nhân một cái, xoay chưởng đánh thẳng vào gốc cây phía bên trái, hy vọng nó to lớn thì sẽ không có hiện tượng ma quái xảy ra.

Chẳng ngờ tất cả cây cối ngõ ngách ở hoa viên đều được bố trí theo trận pháp, gốc cây to lớn như vậy mà chưởng lực của Bạch Thiếu Hồng vẫn đánh vào chỗ trống như thường. Chàng không nản chí lắm nhắm bước qua Quái Càn nhưng đánh ngược chưởng lực về Quái Khôn, ngay chỗ có một bụi Mẩu Đơn ẻo lả trong gió Đông. Chàng không để chưởng lực tập trung mà dùng chiêu “Phong Thiên Vạn Điểm” tỏa rộng ra một khu vực lớn.

Chiêu thức này để các cao thủ tránh né cũng khó hướng hồ gì vật bất động, quả nhiên chưởng lực đánh tới nghe xẹt một cái và khóm hoa run rinh lay động liên.

Bạch Thiếu Hồng hơi mừng rỡ gật gù:

- Ít ra phải thế mới đúng.

Thiên Quân lão nhân từ nãy tới giờ chú ý theo dõi thở dài lắc đầu:

- Tuy ngươi có đánh trúng tí chút nhưng đó chỉ là một bụi cây yếu ớt, nếu muốn phá hủy toàn bộ ta e rằng ngươi kiệt lực cũng không hoàn thành nổi.

Bạch Thiếu Hồng không vội trả lời, lăm lăm dùng Bát Quái phối hợp với ngũ hành bước qua trái một bước rồi lùi về sau ba bước. Chàng quanh đi quẩn lại rất lâu khiến Thiên Quân lão nhân sốt cả ruột, lớn tiếng khuyên can:

- Tiểu tử ngươi mất thời giờ vô ích. Đánh không trúng, tính toán chẳng bằng Tái Gia Cát nổi đâu. Chi bằng thoát ra khỏi đây thẳng đường đến Lư Sơn có phải hay hơn không?

Lão tiên bối đâu có biết tâm sự của chàng, ngay bây giờ có giáp mặt Thuần Ngọc Giao vẫn chưa dám xuống tay hạ thủ. Ngay cả trách móc cũng bị tình nghĩa ân cần của gian nhân Thuần Vân Quyên che lấp, không nói ra lời. Vì vậy chàng cương quyết khám phá cho bằng được bí mật của Tái Gia Cát trước đã, tùy mức độ mới tính toán đối xử sau. Chàng trầm ngâm trả lời Thiên Quân lão nhân:

- Trong trời đất dù là tiên thiên cũng không thoát khỏi nguyên lý Âm Dương, Ngũ Hành, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái. Do đó đầu óc Tái Gia Cát có thể bố trí trận pháp thì tại hạ cũng có đầu óc tìm được mấu chốt của nó.

Thiên Quân lão nhân cả đời mê võ học ít khi để ý đến các lý thuyết rắc rối nên chẳng hiểu chàng nói ý nghĩa ra sao, đành lẳng lặng lắc đầu hoài.

Lúc đó Bạch Thiều Hồng di chuyển đến trước một phiến đá lớn, so với hoa viên và hòn giả sơn rất lạc lõng nhưng nhờ có mấy bụi Trà Mi trồng chung quanh che lấp bớt, người văn nhã không có cảm giác chướng mắt hoặc làm hỏng bố trí hài hòa của hoa viên.

Bạch Thiều Hồng ngắm nghía khối đá một hồi, rồi trầm trọng lên tiếng:

- Nếu tại hạ tính đúng thì đây chính là Thạch Trụ, mấu chốt của trận pháp. Lần này không đánh vỡ được nó thì đành nghe lời tiên bối mà thôi.

Thiên Quân lão nhân mừng rỡ gật đầu:

- Hay lắm, người thử thách lần chót đi.

Bạch Thiều Hồng lui lại một bước, vận toàn bộ chân khí lên lòng bàn tay rồi quát gằn một tiếng, xuất chiêu hợp nhất “Thanh Dương Cuồng Khả” và “Thanh Âm Dục Sát” đẩy chưởng lực ra. “Ầm” một tiếng khô khốc, khối đá lập tức vỡ vụn ra hàng trăm mảnh. Bụi đá tung lên mù mịt che lấp luôn mấy khóm Trà Mi. Hoa viên chợt rung lên như có động đất, cây cối chao đảo mờ ảo rất quái dị.

Thoạt đầu Bạch Thiều Hồng và Thiên Quân lão nhân tưởng rằng chưởng lực chấn động mặt đất nhưng tận mắt thấy cảnh vật chuyển dịch thì mừng rỡ la lên:

- Đúng mấu chốt rồi.

Lời nói chưa dứt, cảnh vật đã trở lại như cũ không sai xích một mảy may nào nhưng sáng sủa hẳn ra. Thực tế các cây cối đều có khoảng trống nhìn xuyên qua các Tử Lâu, khi nó còn bị trần yểm thì các khoảng trống này tự nhiên tối mù mịt. Hiện tại trần thế đã bị phá vỡ trở thành sáng sủa tự nhiên. Hai người có thể thấy rõ ba mái ngói sừng sững của Đông, Tây, Trung Lâu một cách rõ ràng.

Bạch Thiều Hồng mau miệng nói luôn:

- Chắc chắn Ôn chủ nhân ở Trung Lâu, chúng ta đến đó hạch hỏi lão đi.

Cả hai không đi quanh quẹo nữa, dùng khinh công lướt trên các khóm hoa gập cây cao thì luồn qua nhánh thẳng hướng Trung Lâu vọt mau như ánh chớp.

Hiện tại Trung Lâu Tử Quán không còn thực khách, chẳng biết tại mọi người không đến hay là Ôn chủ nhân đã cố ý bố trí qua Đông, Tây Tử Lâu hết. Phía trong tháp thoáng bóng đèn lửa nên Bạch Thiều Hồng hạ giọng nói thực nhỏ:

- Tiên bối lo liệu trên mái, còn tại hạ xông thẳng vào trong, chắc chắn bọn gian tà chẳng trốn đi xa đâu.

Thiên Quân lão nhân gật đầu, thân hình vút nhẹ lên mái ngói không hề gây ra một tiếng động nhỏ, vậy mà ngay lập tức, phía trong có tiếng quát nhỏ liên:

- Coi chừng có nhân vật giang hồ đột nhập đó.

Bạch Thiều Hồng thoáng kinh ngạc không sao ngờ An Hoa Tử Lâu có người tinh nhạy thính giác đến như thế. Chàng chẳng chần chờ, tay xuất chưởng đánh tung cánh cửa bay đi, miện quát lớn:

- Gian tặc họ Ôn, lần này người đừng hòng trốn chạy được nữa.

29. Tiểu Anh Hùng Chưa Biết Gian Truân

Trước mặt Bạch Thiều Hồng không phải Ôn chủ nhân mà là ba nhân vật đứng im như tượng đồng, kinh ngạc lẫn hoảng sợ. Cả ba đều sần sần hơn bốn mươi nhưng nhờ làn da trắng hồng nên thoáng trông rất trẻ.

Họ ngăn người thì Bạch Thiếu Hồng cũng ngăn cả người, song phương cứ thế nhìn nhau không chớp, sát khí bắt đầu dấy lên cực kỳ nặng nề. Có lẽ thấy Bạch Thiếu Hồng quá nhỏ, một trong ba trung niên trầm giọng quát gần:

- Tiểu tử là ai dám vào phá phách An Hoa Tửu Lâu, há chưa biết nơi này mấy chục năm đều được vô lâm giang hồ kính nể sao?

Bạch Thiếu Hồng không chấp nhất thái độ xác láo đó, buông thõng một câu:

- Ôn lão tặc đâu rồi?

Không ngờ lần này ba nhân vật dùng dùng nổi giận, chớp động thân ảnh một cái, đã hình thành thế bao vây Bạch Thiếu Hồng vào giữa, thi nhau quát mắng:

- Đập chết tiểu tử vô lễ này đi.

- Thực chẳng biết Thái Sơn trước mặt, người mà còn mở miệng nhục mạ sư phụ lão gia nữa, ta sẽ xé xác làm trăm mảnh đó.

Bạch Thiếu Hồng chỉ chú ý đến bốn tiếng “Sư Phụ Lão Gia” rung mình một cái hững hờ hỏi lại:

- Sư phụ lão gia của các người là ai vậy?

Một tên xua tay ra hiệu trước khi gần giọng trả lời:

- Ta đã nghi ngờ là người không biết trời đất là đúng lắm. Sư phụ của chúng ta trước kia vang danh Hồi Chưởng Nhiếp Tâm, người không biết hay sao lại lớn tiếng nhục mạ?

Bạch Thiếu Hồng đang ngăn người cố nhớ cái ngoại hiệu Hồi Chưởng Nhiếp Tâm đã nghe bao giờ chưa, thì trên mái ngói, âm giọng Thiên Quân lão nhân trầm trầm vọng xuống:

- Có phải là Ôn Tứ Hải không?

Vừa hỏi Thiên Quân vừa phát chưởng đánh “bùm” một cái, đánh vỡ luôn một mảnh lớn, buông người xuống đứng trước mặt ba tên kia. Nhân quang lão tiên bối tự nhiên lóng lánh rất ghê rợn khiến bọn này giật mình lùi lại nửa bước. Thiên Quân lão nhân nóng nảy quát hỏi tiếp:

- Thế nào mới khoe khoang Hồi Chưởng Nhiếp Tâm sao bây giờ câm như hến thế?

Một tên có vẻ trầm tĩnh nhất bọn, gần giọng trả lời:

- Lão là Thiên Quân trong Thiên Địa Song Quân phải không? Ta nói thẳng cho người biết Hồi Chưởng Nhiếp Tâm chính là ngoại hiệu trước kia của lão sư phụ Ôn Tứ Hải đó.

Thiên Quân lão nhân mau miệng tiếp lời:

- Hiện giờ là Ôn chủ nhân trong An Hoa Tửu Lâu phải không?

Tên này đang ngấm ngầm vận khí nên chỉ gật đầu thay lời xác nhận.

Thiên Quân lão nhân “hừ hừ” trong miệng tỏ ý tức giận nhưng không vội phát tác, xoay qua Bạch Thiếu Hồng thở dài một cái:

- Lúc này ta ngăn cản người giết lão thực là ngu xuẩn, nếu biết trước Ôn chủ nhân là Tứ Hải Đại Vương nơi Đông Hải thì chính tay ta đã trừ diệt lão rồi.

Bạch Thiếu Hồng thoáng kinh ngạc bởi ba bốn cái tên cùng chỉ một người nên nghiêng đầu hỏi luôn:

- Thế ra tiên bối biết lai lịch Ôn lão tặc chứ không biết diện mạo?

Thiên Quân lão nhân gật đầu chậm chậm trả lời:

- Đúng vậy trước khi ta xuống đáy Thiên Nham đã nghe nói nơi Đông Hải mới nổi lên một tay thảo khấu giết người không gớm tay tên là Ôn Tứ Hải. Tên này chuyên về chưởng lực ma quái gọi là Hồi Chưởng Nhiếp Tâm, riêng trong giới cường đạo thì tôn xưng hán bằng Tứ Hải Thiên Vương.

Trong khi ba tên đồ đệ tím mặt vì phẫn nộ, Thiên Quân lão nhân nói xong thở dài buồn bã:

- Ta không ngờ Ôn Tứ Hải ngang dọc một vùng lại qui thuận Thuần Ngọc Giao ẩn nhẫn đóng vai một chủ nhân buôn bán nên mới lầm lẫn là vậy. Bao nhiêu câu tiết lộ của lão chắc đều giả trá hết, người đừng tin tưởng mà nguy đấy.

Bạch Thiếu Hồng cười khẩy lạnh lùng nhìn ba địch nhân một lượt:

- Các người báo danh đi, ta không muốn giết kẻ vô danh tiểu tốt.

Tên đứng gần đột nhiên ngửa mặt cười ha hả trước khi trả lời:

- Vô danh tiểu tốt, các người thật có mắt mà như mù, bọn ta chưa muốn xuất hiện giang hồ vội, chắc gì đã là tiểu tốt.

Một tên khác cười phụ họa nhưng lời nói có ý ngăn cản:

- Đại ca đối đáp đúng lắm, có điều chưa có lệnh của sư phụ, chúng ta chưa xuất đầu lộ diện làm hỏng hết kế hoạch đấy.

Bạch Thiếu Hồng động tâm mau miệng hỏi luôn:

- Đàng nào các người cũng bị ta và Thiên Quân lão nhân diệt mất rồi, có tiết lộ bí mật cũng chẳng sao đâu. Hãy nói cho ta nghe thử nó hay ho ở chỗ nào.

Ba tên đệ tử liếc nhau một cái ra ý đề phòng, tên được gọi là đại ca trầm giọng quát lớn:

- Việc này tới tai sư phụ thì nguy mất, tiến lên diệt khẩu luôn đi.

Chưa dứt lời, cả ba đồng loạt quát một tiếng “sát” làm hiệu lệnh, ba luồng song chưởng ồ ạt đánh tới Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân. Chàng có ý đỡ bớt nên cười gần rồi hai tay xuất phát hai chiêu cực dữ dội là “Thanh Dương Cuồng Khả” và “Thanh Âm Dục Sát” chia làm hai bên chống đỡ, để mặc Thiên Quân đối phó với tên còn lại mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng đình ninh chưởng phong sẽ chạm nhau đình tai nhức óc, ngờ đâu Trung Lâu Tử Viện chỉ vang lên hai tiếng “bộp bộp” như tiếng trống và một âm thanh “bùm” khá dữ dội.

Thì ra hai luồng sát chưởng của chàng vừa chạm vào chân khí địch nhân thì tự nhiên bị cuốn xuống sàn và mất tích. Chỉ có Thiên Quân lão nhân là thực sự chạm chưởng gây ra tiếng “bùm” khiến địch nhân phải lùi lại năm sáu bước, thân hình ngã nghiêng rất lâu mới đứng vững lại được.

Bạch Thiếu Hồng kêu thảm trong bụng “Hồi Tâm Chưởng lợi hại thật, lúc này ta đã bị Ôn lão tắc hóa giải rồi mà không kinh nghiệm chút nào cả”. Chàng đang suy nghĩ đột nhiên có cảm giác rất tức thở, hình như hai luồng chưởng lực cuốn nhau đánh xuống sàn nhà chỉ có một phần nhỏ, còn lại bao nhiêu âm thầm dội ngược về chàng hết. Vì vậy chàng có cảm giác như bị chùy sắt đánh vào, phải “hự” lên nho nhỏ rồi lảo đảo bước lùi về sau.

Nhờ có Thiên Quân lão nhân đưa tay đỡ ngay lưng, nếu không chàng chưa thể gượng dậy nổi.

Lão tiên bối lo lắng hỏi nhỏ:

- Người có sao không? Ta quên dặn người cách đối phó với Hồi Tâm Chưởng.

Bạch Thiếu Hồng trợn trạo một chút rồi chân khí Càn Khôn Huyền Cơ ổn định kinh mạch được ngay, cố gắng trả lời cho Thiên Quân lão nhân yên tâm:

- Hồi Tâm Chưởng quái dị thực, cũng may là Càn Khôn Huyền Cơ bao giờ cũng thu về bảo vệ thân thể rất mau lẹ, tại hạ chẳng đến nỗi nào đâu.

Thiên Quân lão nhân thở dài một cái, hai tay vẫn cẩn thận án ngữ trước ngực đề phòng bất trắc trước khi quay lại nói nhỏ:

- Lúc này ta đã có chủ ý dùng chưởng khắc chế Hồi Tâm Chưởng mà vẫn không giết được địch nhân, có lẽ sau này Ôn Tứ Hải thụ giáo Xa Luân Thần Chưởng của Tái Gia Cát, đem nó hợp nhất nên nguy dị hơn ta tưởng đấy.

Bạch Thiếu Hồng bình tĩnh hỏi lại:

- Thực ra Hồi Tâm Chưởng vận hành như thế nào?

Thiên Quân lão nhân liếc mắt thấy địch nhân cẩn thận đề phòng chưa có ý tấn công nên mau miệng giải thích:

- Lấy Âm làm hư, hoa mắt địch nhân, thực sự Dương cực theo chuyển dịch vòng từ dưới lên trên. Nguyên lý rất đơn giản nhưng nếu muốn đối phó phải chú ý thật kỹ đâu là thực mới được.

Bạch Thiệu Hồng “ạ” một cái trong lòng thầm nghĩ “thì ra Hồi Tâm Chưởng có nguyên lý giống hệt chiêu “Lôi Đảo Tiên Phong“. Chiêu này có chữ lôi cũng là Dương cực, lại vận chuyển đảo ngược lên trên khiến địch nhân khó mà đề phòng. Hồi Tâm Chưởng chỉ ngụ ý hơn ở chỗ trước đó dùng khí Âm mờ ảo làm hỗn loạn tâm trí, loạn xạ nhãn quang mà thôi. Ta chẳng cần chú ý cứ dùng chiêu đối với chữ Lôi là xong”.

Đầu óc chàng cực kỳ căng thẳng nên chỉ trong chớp mắt quyết định sử dụng chiêu “Tuy Phong Mãn Địa” để đối phó. Quyết định xong, chàng bèn cất tiếng cười gằn:

- Tiền bối đối phó tên vừa rồi đi, hai tên còn lại để tại hạ rửa một chưởng lúc này mới cam tâm.

Thiên Quân lão nhân toan can gián, song liếc mắt thấy diện mạo của chàng sắt đá hẳn lại thì thở dài không tiện nói nữa. Vả lại lúc đó ba tên đệ tử của Ôn Tứ Hải cũng đã đồng loạt quát lớn rồi xuất phát ba luồng chưởng lực ào ạt công kích. Lần này còn mạnh hơn gấp mấy lần nên Thiên Quân lão nhân chẳng dám coi thường, chú mục quan sát biến đổi để tìm cách đối phó.

Bạch Thiệu Hồng thấy đối phương quyết giết chết mình mặc dù chưa thù sâu oán nặng tí nào thì tức giận vô cùng. Sát khí được dịp trỗi dậy, gằn giọng quát trầm:

- Hay lắm, chưởng này không đánh chết các người thì không phải họ Bạch nữa.

Chàng theo chủ ý dùng tám thành công lực, hai tay cùng sử dụng chiêu “Tuy Phong Mãn Địa” đẩy chân khí Càn Khôn Huyền Cơ ra. Thoạt đầu chân khí của cả hai bên đều là Âm cực, lại xoáy đảo liên tục nên hiện trường phát ra những âm thanh vi vu như cuồng phong vậy. Chớp mắt hai địch nhân cười gằn một cái biến đổi chân khí thành Dương cực, ồ ạt từ dưới đánh thẳng vào ngực thì Bạch Thiệu Hồng cũng cười lạnh trả lại. Chàng chẳng cần vận sức chiêu “Tuy Phong Mãn Địa” có sẵn cả Âm lẫn Dương tự động biến đổi theo chân khí đối phương, bất cứ chuyển đảo tới đâu nó cũng đi theo không rời.

Dương đối chọi với Dương tất nhiên không còn vi vu nữa mà âm thanh phát ra như sấm nổ chấn động cả Trung Lâu, mái ngói kêu lên rầm rầm gần muốn đổ sụp xuống luôn. Âm thanh “bùm” do Thiên Quân lão nhân đối chưởng với địch nhân chìm lấp chẳng còn nghe thấy, chỉ còn lại hai tiếng rú nhỏ của hai tên bị chiêu “Tuy Phong Mãn Địa” chấn động xương cốt. Tuy vậy nhờ có Hồi Tâm Chưởng rất ngụ ý xoáy bót chân khí Càn Khôn Huyền Cơ ra ngoài nên hai tên này chưa chết ngay, vừa lão đảo thối lui vừa ụa lên một cái sữa soạn phun máu tươi ra khỏi miệng.

Bạch Thiệu Hồng không khỏi kinh hãi thẳm, đầu óc đã sẵn sát khí nên chớp nhoáng nghĩ thầm “Hồi Tâm Chưởng lợi hại thực, nếu để bọn này sống sót thì Ôn Tứ Hải và Tái Gia Cát càng thêm vây thêm cánh, tiện đây ta phải trừ khử luôn mới được”.

Vì vậy chàng không thu hồi chân khí mà hớp một hơi Âm Dương theo phép nạp khí tổng xuất toàn bộ hai thành công lực tiếp phụ vào dư lực theo hai chiêu “Thanh Dương Cuồng Khử” và “Thanh Âm Dục Sát”. Hai tên này chưa kịp gượng người thì còn nói gì tới chống đỡ, hai tay khoa loạn xạ trong không khí trước khi trúng phải chưởng lực sát thủ. Hai âm thanh “bộp” trầm khộ lẫn với những tiếng rầm rầm nhỏ của xương cốt bị gãy nát chẳng ai nghe kịp, chỉ thấy hai khối thịt bắn tung ra hai ngã. Tiếng rú dài lê thê của nạn nhân kết thúc bằng một tiếng “sầm” dữ dội do thân hình đập vào vách gỗ rung rinh toàn bộ Cửu Lâu.

Lúc này diện mạo Bạch Thiệu Hồng trông rất ghê rợn, lạnh lùng xoay qua nhìn tên đệ tử còn lại.

Hắn chưa bị Thiên Quân lão nhân đánh chết nhưng không sao đứng dậy được, mồm miệng lưng ngực tung tóe đầy máu tươi. Nhìn thấy ánh mắt của chàng, đôi mắt tên nào trợn ngược đầy lòng trắng hầu như muốn ngất đi vì sợ hãi hơn là vì đau đớn.

Bạch Thiệu Hồng không động lòng trắc ẩn, chậm chạp đi tới và chưởng lực đưa lên cao, trước khi gằn giọng quát khê:

- Người sám hối đi là vừa.

Thiên Quân lão nhân cũng bị ảnh hưởng sát khí của chàng làm rung mình một cái. Trong đời lão thực ra hai bàn tay lão dính đầu máu tươi nhưng lúc đó đầu óc mê muội đầu óc có cảm giác sát khí rung rợn như thế nào. Hiện tại hồi tâm chuyển ý, Thiên Quân mới hối hận vô cùng, mau miệng ngăn cản:

- Bạch tiểu tử, đừng giết hân có được không?

Bạch Thiếu Hồng lắc đầu cười nhạt nhưng vẫn tôn trọng trả lời:

- Tại hạ đã giết hai sư huynh đệ của hân, bây giờ có tha thì oán thù cũng chẳng nhẹ đi chút nào.

Thiên Quân lão nhân trầm giọng nói ngay:

- Ta có ý để hân sống sót cho người điều tra. Nếu hân chịu tiết lộ mọi việc thì người hãy tha mạng gọi là đoái công chuộc tội đây.

Bạch Thiếu Hồng suy nghĩ trong chớp mắt rồi gật đầu một cái, hạ bớt âm giọng nói với tên còn lại:

- Người đã nghe rồi chứ? Người bằng lòng khai hết sự thật của Tái Gia Cát thì ta phóng thích người ngay.

Tên này ôm ngực ho sù sụ, lẳng lặng suy nghĩ một chút rồi thở dài thê thiết:

- Đã đến nông nổi này ta còn dấu người làm chi. Thuần đại thúc còn rất nhiều hảo thủ ẩn diện chờ đợi cơ hội, người có biết chỉ thêm táng mạng mà thôi.

Hân chưa nói trọn câu, Bạch Thiếu Hồng đã mau miệng xen vào hỏi mau:

- Người xưng hô lão Tái Gia Cát là Đại Thúc, như vậy Ôn Tứ Hải là nghi đệ của lão sao?

Tên đệ tử gật đầu xác nhận khàn khàn nói tiếp:

- Trước kia sư phụ ta tung hoành trên biển đông mà lòng dạ vẫn hoài vọng được vang danh Trung Thổ. Một lần gặp gỡ Thuần đại thúc liền bí mật kết nghĩa đệ huynh mưu đồ đại sự. Thuần đại thúc mở ra An Hoa Tửu Lâu để làm tai mắt, còn thực lực đều ẩn kín ở Thanh Khê Sơn Trang chờ đợi.

Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân giật mình một cái, hóa ra Thuần Ngọc Giao đã có ý định làm bá chủ giang hồ từ lâu song đầu óc tính toán quá cao siêu đâm ra thận trọng, mười mấy năm vẫn chưa ra mặt xưng tên.

Bạch Thiếu Hồng vội hỏi mau:

- Thanh Khê Sơn Trang ở địa phương nào?

Thiên Quân lão nhân xua tay đỡ lời:

- Về phía Tây Động Đình Hồ có một địa phương gọi là Tam Giáp rất hiểm trở.

Trong đó lại có một khe nước trong xanh gọi là khe Thanh Khê. Như vậy Thanh Khê Sơn Trang chắc chắn ở đó không sai, vừa bí mật vừa có nguồn nước cung cấp lâu dài.

Tên đệ tử gật đầu thoáng hoảng sợ, vì vậy chẳng dám dấu diếm nói thẳng ra luôn:

- Đúng vậy, ta và hai sư huynh được lệnh mời từ Thanh Khê Sơn Trang tới đây lo liệu cho An Hoa Tửu Lâu, chẳng hiểu tại sao Thuần đại thúc triệu hồi gấp rút sư phụ về để bàn soạn gì đó.

Một lần nữa Bạch Thiếu Hồng lại chen lời hỏi nhanh:

- Như vậy Thuần Ngọc Giao có mặt ở Thanh Khê Sơn Trang chứ không phải ở Lư Sơn sao? Người có thấy lão ta mang theo ái nữ không?

Tên đệ tử ngơ ngác lắc đầu:

- Ta chỉ biết theo lệnh chưa thấy Thuần đại thúc đi đâu hoặc trở về Thanh Khê Sơn Trang bao giờ.

Đến lượt Thiên Quân chen lời giải thích:

- Bạch tiểu tử, theo ta thì Thuần Ngọc Giao đã có ý định đem Thuần Vân Quyên về Thanh Khê Sơn Trang mới bắt đầu chữa trị cùng lúc khai thác luôn Đông Môn Song.

Lão ta muốn Ôn Tứ Hải được hưởng lợi của Ma Vân Quỷ Tự nên mới triệu tập gấp rút như thế.

Bạch Thiệu Hồng gật đầu, trầm giọng đầy nóng nảy:

- May thật, chúng ta cứ đi Lư Sơn thì hỏng cả rồi, bây giờ thẳng đường tới Thanh Khê Sơn Trang là kết liễu tất cả ân oán cho gọn.

Thiên Quân lão nhân gật đầu ưng thuận, quay lại hỏi tên đệ tử một câu nữa:

- Thanh Khê Sơn Trang có tổng cộng bao nhiêu nhân số?

Tên đệ tử ngần ngừ một thoáng mới trả lời:

- Kể về người thì có hơn trăm, song chưa thấm vào đâu với sự hung hiểm của các trận pháp, các người khôn hồn thì dừng đến đó thì hơn.

Thiên Quân lão nhân không để ý sự cao ngạo của hắn, hạ giọng quát trầm:

- Người đi đi, nếu biết thân thì tìm nơi xa lạ mà sinh sống, đừng bước chân ra giang hồ nữa là hơn.

Tên đệ tử gương đứng dậy thở dài một cái:

- Mười huynh đệ ta đều là dân sinh nhai trên biển rộng, bây giờ không trở về Thanh Khê Sơn Trang thì thực chẳng còn chỗ nào nương thân được cả.

Bạch Thiệu Hồng mặc cho hắn than vãn, thấy trên bàn còn rượu thịt đầy đủ liền cất tiếng cười lớn:

- Sẵn đây chúng ta làm một bụng no nê lấy sức đăng trình đi Tam Giáp tử chiến với bọn ác ma một phen.

Thiên Quân lão nhân cười cười, vừa nâng chung rượu lên ngang miệng thì từ ngoài hoa viên đột ngột vang lên một tiếng rú thảm. Lão tiên bối thất sắc la to:

- Tên vừa rồi không tránh khỏi cái chết, có lẽ Ôn Tứ Hải còn lẫn quẩn đâu đây.

Chúng ta mau ra ngoài thử xem.

Hai người chẳng thiết tới việc uống rượu nữa, lắc mình theo lối cửa sổ ra ngoài.

Không cần tìm kiếm cả hai đã thấy ngay cái xác sống soài của tên đệ tử nằm dài dưới đất, máu tươi vẫn còn ộc ra cuộn cuộn nhưng đôi mắt trợn trắng vô hồn từ lâu.

Bạch Thiệu Hồng liếc mắt một cái nhận ra thương thế, gần giọng “hừ” nhỏ:

- Đúng là Xa Luân Thần Chương, Ôn lão tặc chắc chưa chạy được xa đâu. Chúng ta chia hai ngõ truy tìm hắn diệt trừ mới được.

Thiên Quân lão nhân lắc đầu, chỉ tay xuống đất trả lời luôn:

- Cứ theo dấu vết thì Ôn Tứ Hải nhắm hướng Bắc tức là chạy về Thanh Khê Sơn Trang, chúng ta không cần phải náo loạn dân chúng ở Nhạc Dương làm gì.

Bạch Thiệu Hồng gật đầu, sóng vai cùng Thiên Quân lão nhân chạy thẳng. Cả hai đều có khinh công thượng thừa vậy mà trời sáng hôm sau vẫn không thấy dấu vết Ôn Tứ Hải ở đâu. Lúc sắp vượt qua một tửu quán bên đường, Thiên Quân lão nhân chợt “ạ” một cái, dừng chân lại luôn.

Bạch Thiệu Hồng cũng dừng bộ, cười nhẹ:

- Con sâu rượu trong bụng tiên bối bắt đầu cắn phá rồi phải không?

Thiên Quân lão nhân lắc đầu một cái, đôi lông mày nhăn tít lại:

- Ta cũng có chút thêm rượu thực, nhưng khi nào vì tiểu tiết mà quên đại sự.

Chẳng qua ta sức nhớ một điều, đó là Tái Gia Cát truyền thụ Quỷ Điện Kinh Pháp cho Ôn Tứ Hải, chúng ta gắng sức cũng chẳng đuổi kịp đâu.

Bạch Thiếu Hồng nhớ ra điều này, tư lự trả lời:

- Tiếc thực, nếu để Ôn lão tặc về Thanh Khê Sơn Trang báo động thì công việc của chúng ta càng thêm phiền phức, có khi Tái Gia Cát lẫn trốn thì biết đâu mà tìm kiếm.

Thiên Quân lão nhân thở dài phiền não:

- Biết thế nào được, chúng ta cứ vào đây uống vài chum rượu để đầu óc tỉnh táo rồi hẵng tính toán kế hoạch sau.

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng không phản đối bởi vì bụng dạ của chàng cũng đã còn cào qua mấy ngày mê mải trực xuất Lạc Phách Tán. Cả hai thấy chủ quán là một trung niên hán tử có vẻ lanh lợi liền cất tiếng hỏi dò:

- Ta có một lão bằng hữu đi trước, người có thấy qua đây chưa?

Trung niên chủ quán nhíu mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu trả lời:

- Từ sáng tới giờ chẳng có ai qua lại con đường này, chắc là lão bằng hữu của khách đã đi ngõ khác rồi.

Thiên Quân lão nhân trợn mắt có vẻ sững sốt:

- Nhạc Dương đi Tam Giáp còn con đường nào khác ư?

Chủ quán thay đổi nét mặt, lạnh lùng đáp luôn:

- Cái đó tiểu nhân suy đoán mà thôi bởi vì con đường thiếu gì cách thức vượt núi băng ngàn, cần gì tới quan lộ.

Thiên Quân lão nhân không hỏi nữa nhưng khi chủ quán đi vào trong liễn ghé tai Bạch Thiếu Hồng nói nhỏ:

- Theo ta biết con đường này là độc đạo dẫn tới Tam Giáp, thái độ của tên này rất khả nghi. Hà... Thấy ông ta bỏ dở câu nói nửa chừng, Bạch Thiếu Hồng tiếp lời luôn:

- Nếu là trước kia, ít ra hãn cũng bị tiền bối cho ăn vài bạt tai, thậm chí gãy xương vỡ đầu là thường chứ gì?

Thiên Quân lão nhân bị chàng nói trúng tim đen, đỏ mặt cười gượng một cái:

- Thực ra cũng không cần thiết cho lắm, cứ nghĩ Ôn Tứ Hải đang ở Thanh Khê Sơn Trang là xong. Chúng ta uống rượu đi.

Cả hai đang lúc khát nên trong loáng mắt đã uống cạn bình rượu. Thiên Quân lão nhân đập bàn hô lớn:

- Chủ quán đâu, mang thêm cho chúng ta một bình nữa đi nào.

Phía trong lặng ngắt như tờ, chẳng có tiếng dạ thưa khiến Thiên Quân lão nhân biến sắc đứng bật dậy. Mau như chớp nhoáng, ông ta lướt người đá “bình” một cái hất bay cánh cửa tiếp giáp với phía sau. Bạch Thiếu Hồng còn đang sững sốt thì chợt âm thanh của Thiên Quân lão nhân vọng ra khẩn cấp:

- Nguy rồi, chắc đây là thủ đoạn của Ôn Tứ Hải không chừng.

Bạch Thiếu Hồng không sợ hãi mấy nhưng cũng cấp tốc lướt người chạy vào hỏi mau:

- Tiền bối phát giác được cái gì thế?

Hỏi xong chính chàng ngẩn người ra bởi vì trước mắt là một lỗ hổng rất to, chẳng thấy bóng dáng của trung niên hán tử đâu cả. Đương nhiên là hãn tiếp chuyện xong đã theo lối này chuồn mất.

Người ngay thẳng có việc đi ra ngoài, đời nào chịu đi bằng ngõ chó chui, vì vậy thoáng mắt chàng hiểu ra nguyên ủy liền. Cả hai nhìn nhau một cái, đồng thanh kêu hoảng:

- Rượu độc chẳng sai.

Thiên Quân kêu la xong lập tức ngồi xếp bằng tròn toan vận chân lực hóa giải liền. Bạch Thiếu Hồng vội vàng can ngăn:

- Nếu đúng có bàn tay của Ôn lão tặc nhúng vào thì còn nguy cơ về sau, tiền bối tính tọa nơi đây tức là rơi trúng ỷnguyên của ác ma đó.

Thiên Quân lão nhân khen “phải” chưa kịp đứng dậy đã vội “ôi chà” một cái, diện mạo nhăn nhó rất đau khổ. Bạch Thiếu Hồng nhờ có chân khí thượng thừa chưa cảm thấy gì nhưng biết ngay chỉ một thoáng nữa sẽ đến lượt mình. Vì vậy chàng mau lẹ chộp lấy đầu vai Thiên Quân lão nhân tung người chạy ra khỏi quán. Trong bụng vẫn thắc mắc nên vừa chạy vừa hỏi dồn:

- Tiền bối có cảm giác ra sao? Loại độc này tên là gì mà phác tác nhanh quá vậy?

Thiên Quân lão nhân nhắm nghiền mắt vận công nên không trả lời, tuy vậy da mặt cũng bắt đầu xám đen trông rất ghê rợn. Trong tình trạng khẩn cấp, Bạch Thiếu Hồng chỉ còn mỗi ý nghĩ rời xa nơi này càng xa càng tốt. Chàng vẫn còn tinh tế nhắm ngược về hướng Nhạc Dương mà chạy bởi vì thể nào địch nhân cũng không ngờ tới.

Tiếc rằng mới được mấy trượng, chân khí vận công khiến độc chất phát tán nhanh hơn, chàng cảm thấy kinh mạch chợt tê cứng và đầu óc bắt đầu đau nhức dữ dội, không sao nhìn được phải “ôi chà” một tiếng.

May mắn ngay gốc cây to gần đó xuất hiện một cái trang thờ đóng bằng các thân cây nhỏ, hoàn toàn lạnh lẽo khỏi hương. Theo thời gian hoang phế nó chỉ còn lại hai mảnh vải đỏ phất phơ rách nát nhưng kích thước của nó rất lớn, đúng là nơi ẩn nấp cực kỳ bất ngờ.

Bạch Thiếu Hồng không do dự, cố sức đẩy người Thiên Quân lão nhân vào phía trong rồi luồn đầu đi trước, hai chân phải co lại mới đủ chỗ lọt hẳn vào trong. Hai người nằm co quắp ở tư thế thật nhục nhã nhưng chẳng ai còn thời gian đâu suy nghĩ đến, cấp tốc vận khí hóa giải độc chất.

Thực tình Bạch Thiếu Hồng không lo mấy vì cả chàng lẫn Thiên Quân lão nhân đều biết phương pháp dùng khí Âm Dương đảo lộn khẩu quyết tống xuất bất cứ độc chất nào ra bằng huyết Thúc cốt nơi gan bàn chân. Chàng chỉ lo Ôn Tứ Hải hoặc Tái Gia Cát xuất hiện bất ngờ mà thôi.

30. Gậy Ông Đập Lưng Ông

Ở đời thường có câu “Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí”, Bạch Thiếu Hồng có lo cũng không xong. Chàng vừa mới nghĩ vậy thì đã nghe có tiếng tà áo lạch phạch, riêng bước chân một nặng một nhẹ chứng tỏ ngoài tên trung niên chủ quán còn có một cao thủ đi kèm.

Ngay lúc đó âm thanh của Ôn Tứ Hải vang lên:

- Có thực người đã cho đúng liều lượng Nhuyễn Cân Tán chưa?

Giọng nói thô hào của tên chủ quán đáp trả:

- Bẩm sư phụ, đời nào đệ tử sơ sẩy, lúc cho Nhuyễn Cân Tán vào rượu đã cố ý gia thêm một lượng nữa đấy.

Tiếng nói của Ôn Tứ Hải có vẻ bức bối và ngạc nhiên:

- Thế thì lạ thực, đáng lẽ với liều lượng đó hai tên ác nhân phá hoại An Hoa Tửu Lâu của ta phải ngã lăn ra rồi mới phải.

Tên đệ tử sợ hãi tìm cách biện minh:

- Sư phụ lão gia thấy đó, địch nhân công lực thật ghê gớm nên mới có thể bỏ chạy được sau khi trúng Nhuyễn Cân Tán. Biết vậy đệ tử trút hết gói thuốc này cho xong.

Ôn Tứ Hải cười khẩy một cái, lấy giọng bẻ trên tay đỡ:

- Trần Môn Tử người chớ hành động sai lời ta dặn dò. Nên biết là loại Nhuyễn Cân Tán này ta có pha cả Ảo Mọii Hương vào, nếu quá liều địch nhân sẽ bị điên loạn thần trí hỏng hết đại sự đấy.

Tên họ Trần “dạ dạ” nhưng vẫn cố vớt vát:

- Theo ý ngu muội của đệ tử thì, đã là địch nhân thì ta cứ thẳng tay hạ độc, lỡ diên đảo thần trí cũng chẳng sao cơ mà.

Ôn Tứ Hải cười “xì” một cái:

- Thực ra người nói cũng đúng, song ở đây Thuần đại thúc của người cần người tỉnh táo chứ không cần người diên đảo.

Đột nhiên lão đổi giọng quát lớn:

- Hay là người đã lộ hình tích ra rồi, vì vậy địch nhân giả vờ uống hết rồi cao bay xa chạy?

Gã họ Trần trả lời bằng một giọng cực kỳ kinh hoàng:

- Không phải, không phải. Đệ tử đứng ra phụ trách cái quán này đã lâu chẳng để lộ tí gì mình là người trong giới giang hồ cả. Vả lại đệ tử mắt thấy rõ ràng hai tên cười nói uống luôn mấy chung nên mới yên tâm bỏ đi bấm báo sư phụ cơ mà.

Ôn Tứ Hải lẩm bẩm “lạ thật, lạ thật” rồi trầm giọng nói lớn:

- Ta tin người nói thật do đó địch nhân có công lực cao siêu đến đâu cũng ngã lăn quanh quẩn đâu đây thôi, mau lên ngọn cây quan sát xem.

Bạch Thiếu Hồng nghe tiếng gió nhảy lên thì thở phào một cái vì quả tình Nhuyễn Cân Tán pha trộn với Áo Muội Hương tuy là không có tiếng tăm mấy nhưng rất khó dòn ép nó chạy thoát ra. Mấy lần cứ đến gần huyết Thúc Cốt nó chợt tản mạn theo chân khí chạy ngược trở lại Đan Điền ẩn trốn. Chàng đã thế, tất nhiên Thiên Quân lão nhân khó khăn hơn nhiều, mồ hôi toát ra đầy người mà tứ chi chẳng thể nào cựa cựa lấy một tí. Nên nhớ chữ Cân chính là gân thịt, do đó độc chất thấm vào từng sợi gân sẽ rất khó cho chân khí chui qua trục xuất, nạn nhân tê liệt năm bảy ngày cũng chưa cử động được bình thường.

Bạch Thiếu Hồng mừng rỡ không lâu bởi vì ngay lúc đó tên họ Trần lớn tiếng bấm báo:

- Sư phụ, quanh đây mấy dặm đệ tử đều thuộc lòng từng gốc cây ngọn cỏ hết.

Chắc chắn địch nhân không lẩn trốn về phía này đâu, có khi dùng thủ đoạn cao siêu chạy thẳng hướng Bắc để đánh lạc sự truy tầm của chúng ta đó.

Ôn Tứ Hải cất tiếng cười gian hiểm:

- Ta chưa biết mình nổi nhưng biết người thì thừa sức, với đầu óc của hai địch nhân này thế nào cũng chạy ngược trở lại chứ không sai. Người chịu khó tìm thật kỹ đi.

Bạch Thiếu Hồng được người ta khen mà ngấm ngầm kêu khổ, tính ra sự khôn ngoan của chàng chỉ là hạt bụi trong túi lão họ Ôn, chưa vội nói đến cao nhân Tái Gia Cát nổi tiếng giang hồ còn thủ đoạn đến đâu nữa.

Càng lo lắng chân khí thiếu chuyên nhất lập tức Nhuyễn Cân Tán chạy hết vào Đan Điền, từng nấc một từ từ xông lên não óc khiến suýt nữa chàng rơi vào trạng thái mơ màng, bất tri bất giác.

Đúng là họa vô đơn chí chẳng sai, ngay lúc đó tên họ Trần quả quyết nói lớn:

- Đệ tử xem xét rất kỹ, quyết địch nhân chẳng có lẩn trốn quanh vùng này.

Ôn Tứ Hải “ạ” khan một tiếng, trầm giọng cất ngang:

- Nếu người là tiểu tử vừa rồi, lưng bạn công thêm lão già thì trốn đâu là hay nhất, ít bị nghi ngờ nhất?

Với câu hỏi khó này, tên họ Trần lúng túng thấy rõ, ậm ừ trong miệng rất lâu mới buột miệng nói ra:

- Đệ tử ngu xuẩn tính toán bằng lão sư phụ thế nào được, nếu bé tắc quá có lẽ... có lẽ... sẽ chui vào trang thờ Cô Hồn này là tiện nhất.

Bạch Thiếu Hồng đang giật mình toát cả mồ hôi thì Ôn Tứ Hải cất tiếng cười ngất:

- Hay lắm, có thể mà người cứ ngạp ngừng mãi, theo ta xuống lục soát mau.

Không cần nói ra cũng biết Bạch Thiếu Hồng kinh hoàng tới mức nào. Chàng cấp tốc dùng chân khí phong bế tất cả huyết đạo ra vào Đan Điền, tạm thời xoay chuyển đầu óc đối phó với hiện trạng nguy cấp sắp xảy ra. Đảo lộn hàng trăm ý tưởng mà hoàn toàn bế tắc, Bạch Thiếu Hồng thầm than dài:

- “Có lẽ số mạng của ta và Thiên Quân tới đây đã hết nên mới xui khiến gặp hai tên ác nhân, tinh ma đến mức như vậy”.

Chàng không thể nói tiếp tư tưởng được nữa bởi vì đã có tiếng chân tên đệ tử chạm đất. Chưa đến một tích tắc hần đã thất thanh la lớn:

- Địch nhân ở đây rồi, sư phụ quả là thần cơ diệu toán thực.

Nước đến chân không nhảy cũng chết, Bạch Thiếu Hồng thấy tên họ Trần chẳng úy kỵ tí nào tiến sát trang thờ liền nghiêng rằng xuất phát một chưởng đánh thẳng vào ngực hần. Liều mình dùng chân khí lúc này tức là mở rộng cửa huyết đạo cho độc chất tha hồ hoành hành nhưng chàng chẳng có cách nào hay hơn.

Ngờ đâu Nhuyễn Cân Tán được tháo cũi sổ lồng ồ ạt chạy theo chân khí ra huyết Lao Cung. Do đó nghe “bùm” một tiếng, tên đệ tử họ Trần lập tức rú lên thảm thiết, thân hình bắn thẳng về sau hơn trượng rồi rơi xuống đất “sầm” một cái. Cứ theo hiện trạng đó hần đã vong mạng thẳng cẳng mà chẳng biết bầm bảo thế nào với Diêm Vương.

Bạch Thiếu Hồng liều lĩnh xuất chưởng đĩnh ninh sau đó mình sẽ bị Nhuyễn Cân Tán bộc phát nhũn cả gân cốt liền, ngờ đâu thân thủ lại có vẻ nhẹ bớt mới thực kỳ lạ.

Vì vậy chàng ngỡ ngẩn mất vài giây phút, lúc đó Ôn Tứ Hải đã hạ thân kịp thời.

Lão chưa vội động thủ kinh ngạc quát trầm:

- Tiểu tử giỏi thật, ngươi đã trúng Nhuyễn Cân Tán và Ảo Muội Hương mà vẫn đánh chết người của ta thì ghê gớm thực. Hà, tội ác đão đầu ta không tha thứ cho ngươi được nữa.

Bạch Thiếu Hồng coi sống chết không ra gì, lúc này lại nghe lão gian tặc nói có ý định bắt sống mình nên hững hờ cười khẩy một cái:

- Không tha thứ được thì ngươi làm gì ta nào, có giỏi thì đánh chết ta đi?

Ôn Tứ Hải thoáng sửng sốt và bối rối, đôi mắt cứ đảo quanh hoài, vô tình liếc thấy thân hình thấp thoáng sau tấm màn của cái trang thờ. Lão chợt lạnh hần sắc mặt:

- Tiểu tử táo gan dám thách thức Tứ Hải Đại Vương thì ngu ngốc vô cùng. Ngươi tưởng ta không dám sát hại hay sao? Hà hà, nói thực cho ngươi biết, ta hành động thế nào Thuần nghĩa huynh cũng không dám trách cứ ta đâu. Huống hồ gì không có ngươi thì vẫn còn Đông Môn Song và Thiên Quân thừa đủ cho ta và Thuần nghĩa huynh học hỏi rồi.

Bạch Thiếu Hồng thoáng chấn động kinh hoàng. Chàng vội chu lưu chân khí thấy nó chỉ giảm bớt chút tí chỉ chưa nhũn liệt thì hơi yên tâm cười nhạt:

- Ngươi nói hay lắm, chỉ sợ miệng lớn mà tay mềm mà thôi.

Ôn Tứ Hải vốn là kẻ cường đạo rất tàn nhẫn, mười mấy năm nay đóng vai chủ quán nhậu nhục đã nhiều nên bây giờ sát khí nổi lên đùng đùng. Lão không nói không rằng hữu chưởng đánh chéo qua một bên bằng chiêu Nhược Tiên Mộ Quyền, trong Xa Luân Thần Chưởng. Chân khí đi vòng từ trái sang phải ồ ạt như sấm động không những tấn công cả ngực chàng mà còn uy hiếp luôn mấy đại huyết sau lưng nữa.

Dĩ nhiên còn nước còn tát, đời nào Bạch Thiếu Hồng chịu chết một cách dễ dàng.

Chàng nghiêng rằng dùng toàn lực xuất chiêu “Xuân Phong Hương Thủ” ra chống đỡ.

Tuy rằng chân khí không được hùng hậu như trước nhưng vẫn còn ghê gớm hơn cả các tay cao thủ hạng nhất giang hồ. Chàng đĩnh ninh phải duy trì được vài chiêu thức, ngờ đâu chỉ nghe âm thanh “bụp” một cái giống như tiếng trống. Bao nhiêu chân khí Cần Khôn Huyền Cơ đều bị lôi kéo vào khoảng không mất tích, trong khi chưởng lực đối phương vẫn tồn tại một ít âm thâm đánh thẳng vào ngực mình “bốp” một cái thực mạnh.

Bạch Thiếu Hồng không sao nhịn nổi đau đớn phải kêu lên “ối chà” một cái, lão đảo thối lui năm sáu bước. Rốt cuộc “oẹ” chút máu tươi và ngồi “bịch” xuống đất mới hóa giải được hết chấn động trong người.

Ôn Tứ Hải từ từ bước tới, diện mạo méo mó theo nụ cười độc ác trông thực rùng rợn:

- Bây giờ người đã biết trời cao đất dày là gì chưa?

Bạch Thiếu Hồng không thềm trả lời bởi vì chàng đột nhiên có cảm giác Nhuyễn Cân Tán chạy loạn xạ trong kinh mạch. Có lẽ nó bị chấn động nên cực kỳ kinh hoảng, chớp mắt đã xô nhau chạy về Đan Điền ẩn núp. Nhờ vậy chàng tạm tập được một chút chân khí, trong lòng xoay chuyển tìm cách đả thương địch thủ trước khi chết mới hả dạ.

Chàng đã có chủ ý nên khi Ôn Tứ Hải đưa cao tay sửa soạn đánh xuống vẫn lẳng lặng nhắm mắt chứ không đối phó.

Lão gian tặc không vì thế mà động lòng, vừa cười ghê rợn vừa đập tay thẳng cánh, thậm chí không thềm dùng tới Xa Luân Thần Chưởng hoặc Hồi Tâm Chưởng cho mất công. Bao nhiêu chân khí dồn hẳn vào lòng bàn tay biến thành cái chùy sắt, Ôn Tứ Hải quyết chỉ một đòn này là đủ đưa hồn địch nhân về chín suối.

Bạch Thiếu Hồng tính toán rất chính xác, ngấm ngầm chuyển toàn lực ra tay tuy lúc đó Nhuyễn Cân Tán ồ ạt chạy theo chân khí vẫn không chú ý lắm. Vừa lúc chưởng lực của Ôn Tứ Hải chỉ còn cách ngực chàng hai tấc, chàng mau như chớp đẩy ngược chưởng lực của mình lên cùng với cái cười gần đầy sát khí.

Bạch Thiếu Hồng đã tính kỹ nên không dám đánh vào bụng hoặc ngực mà nhắm thẳng vào mặt mũi, nếu không đủ sức giết chết lão cũng đủ hủy hoại toàn bộ dung mạo.

Mặt mũi đã méo mó thì rất khó sửa chữa, lão họ Ôn này sẽ chịu đựng cảnh ê chề khi chưởng mặt ra giang hồ. Vì vậy Ôn Tứ Hải kinh hoảng vô cùng, nhưng may là Xa Luân Thần Chưởng đã quen chuyển đảo quá dị nên trong lúc bất ngờ vẫn kịp đưa lên một phần chân khí cong ngược lên đánh bật chưởng lực của chàng qua một bên.

Tất cả cử động cùng suy nghĩ đều mau như chớp nhoáng, do đó chỉ nghe hai âm thanh “bộp” giống nhau nhưng khác về kết quả. Nửa phần chưởng lực của Ôn Tứ Hải đánh trúng ngực chàng, tuy không mạnh lắm song lúc đó chàng không còn chân khí bảo vệ nên xương cốt kêu lên răng rắc hầu như muốn gãy nát ra hết. Bạch Thiếu Hồng này cực kỳ gan lì, chỉ “hự” lên một cái rồi ngã bật ra sau chết giắc chứ không hề rú thảm như thường lệ. Riêng tiếng “bộp” kia là do hai luồng chưởng lực đụng chạm hóa giải nhau, Ôn Tứ Hải chỉ bị dư phong tát trúng mặt đau rát như kim châm mà thôi, chẳng hề bị tổn hại da thịt chút nào.

Đang tức giận lại còn bị đau, Ôn Tứ Hải cất tiếng cười ngất tỏ ý hung dữ tới cực độ, chậm chậm bước lên nửa thước nhìn Bạch Thiếu Hồng khen mĩ:

- Ta nói tiểu tử này ngoan cố chẳng sai, bây giờ có giỏi thì chống đối nữa xem nào.

Trong khi nói, lão mau lẹ đưa tay lên cao chứng tỏ lời nói chỉ là thuận miệng, thực sự giết ngay chàng mới hả giận.

Thiên Quân trải qua thời gian đã hơi cử động được tí chút, cố gắng đạp chân lê người ra trang thờ Cô Hồn, miệng lắp bắp tìm lời ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm.

Thân hình chẳng xê dịch thêm tí nào nữa và lời nói cũng thêu thào như hơi gió chẳng ai nghe thấy.

Bàn tay Ôn Tứ Hải hạ xuống lưng chừng chưởng phong bắt đầu rút lên ù ù thì đột ngột lão ta giật nảy mình lên một cái. Âm thanh ù ù tắt hẳn cùng với hai đầu gối chột nhून ra như người không xương, lão đảo té quỵ xuống đất. Diễn biến kỳ lạ và bất ngờ khiến Thiên Quân lão nhân cứ trợn tròn mắt nhìn giống như đang mơ ngủ. Mãi sau nghe lọt tiếng thêu thào của Ôn Tứ Hải mới hiểu ra mọi việc:

- Nguy rồi, ta bị Nhuyễn Cân Tán quất ngược trở lại chứ chẳng sai.

Thì ra vừa rồi bao nhiêu Nhuyễn Cân Tán cộng với Ảo Muội Hương chưa kịp phát tác, vẫn còn nguyên hiệu lực theo chân khí của Bạch Thiếu Hồng xâm nhập ngũ quan Ôn Tứ Hải mà lão không hay. Lão gian tặc lại cố sát nên dồn chân khí ra chưởng lực toàn bộ huyết đạo thân thể bỏ trống nên độc chất tha hồ phát tán thực mau lẹ. Dĩ nhiên Ôn Tứ Hải có thuốc giải vì vậy sau khi ngồi bệt xuống đất, mau lẹ sờ vào ngực tìm

kiếm giải được liền. Tiếc rằng gân cốt tứ chi đã nhũn liệt trong chớp mắt nên cử động của lão cực kỳ vụng dại, bàn tay sờ soạng hoài mà vẫn chưa thò vào được miệng túi. Lão nghiêng rằng nghiêng lợi khiến gân mặt nổi lên xanh lè, cố gắng điều khiển bàn tay cử động thật chính xác mãi mà không xong.

Tuy nhiên đây lại là cuộc chạy đua với thời gian, Bạch Thiếu Hồng tỉnh dậy trước thì Ôn Tứ Hải táng mạng, ngược lại lão ác ma tìm được giải được trước thì chàng thiếu niên mười phần khó sống. Vì vậy Thiên Quân lão nhân cực kỳ bối rối và kinh hoàng, chẳng biết khí lực do đâu phát sinh rồi cuộc cũng lần người rút khỏi trang thờ. Lão tiên bối tự xưng là Đế Quân cực kỳ kiêu ngạo hiện tại phải dùng cả tứ chi bò lết như rắn trườn, vô cùng thảm hại, vậy mà mãi chưa tới được chỗ Ôn Tứ Hải đang ngồi vận khí mò mẫm.

Trong lúc đó đầu óc ông ta cũng xoay chuyển không ngừng chẳng biết rồi đây tới nơi sẽ dùng cái gì đánh chết được địch nhân. Chân khí tiêu tan, tứ chi rũ liệt giống như trẻ sơ sinh thì có võ khí trong tay cũng chưa chắc hạ thủ được huống hồ gì hai tay trắng.

Do đó lúc bò qua xác tên đệ tử họ Trần, Thiên Quân lão nhân chợt thấy gói thuốc trong ngực hấn rơi ra liền động tâm la thảm:

- Chắc chắn đây là Nhuyễn Cân Tán, chi bằng ta dùng nó làm võ khí là tiện nhất.

Nghĩ thế nào Thiên Quân lão nhân lập tức thi hành, sức lực nhờ ở sự hưng phấn tăng cường thêm một chút, thoáng mắt đã bò tới trước mặt Ôn Tứ Hải.

Thiên Quân lão nhân bắt giác sức cười, thêu thảo nói chẳng ra lời:

- Hôm nay là lần đầu tiên ta tự tay phục thuốc cho người khác đấy, chỉ tiếc rằng nó không phải bổ được mà thôi.

Tuy tay chân mới phục hồi khí lực được hai phần, Thiên Quân lão nhân hành sự rất mau lẹ, một tay bóp mũi Ôn Tứ Hải, một tay tống luôn gói thuốc vào miệng. Lão gian tặc này đã chẳng còn khí lực la lối lại bị nghẹt thở đành nuốt ực vào bụng rồi lăn quay ra bất động luôn. Thiên Quân lão nhân thở phào một cái giống như người vừa khiêng khối đá, thân hình bất giác cũng nhũn cả ra lăn xuống đất nằm thõ cùng với Bạch Thiếu Hồng và Ôn Tứ Hải.

Thời gian trôi qua rất mau, mãi đến giờ Thân mà ba thân người vẫn nằm xếp lớp chưa ai đứng dậy nổi. Đáng lẽ ra Bạch Thiếu Hồng phải là người lai tinh trước bởi vì nội thương không đến nỗi nặng lắm song trong trường hợp này có cả Nhuyễn Cân Tán kết hợp nên thiếp đi rất lâu. Thiên Quân lão nhân cũng tương tự như vậy, việc trục xuất Nhuyễn Cân Tán chưa xong đã vội vàng vận khí vô hình chung để độc chất xâm nhập mạnh hơn, tất nhiên thời gian hóa giải sẽ tăng lên gấp đôi gấp ba.

Rất may là cả hai không nhận ra Ôn Tứ Hải lồm cồm bò dậy, nếu không lại một phen chấn động cực kỳ kinh hoàng nữa. Lão gian tặc này chẳng hiểu vì sao cử động rất thông thả, liếc nhìn ba cái xác bất động nằm la liệt nhíu mày “ủa” một cái:

- Sao lại có người nằm ngoài đồng hoang mà ngủ được kìa?

Hình như Ôn Tứ Hải quên hết mọi chuyện quá khứ võ trăn dặm chân cổ nhớ hoài mà không xong. Rất lâu sau lão chợt sáng mắt lên lăm bầm:

- Đúng rồi, ta phải hạ sát hắn ngay mới được.

Thì ra Thiên Quân lão nhân vô tình cho lão uống Nhuyễn Cân Tán và Áo Muội Hương quá liều lượng khiến nó kích thích não bộ cực mạnh biến thành điên loạn mê muội chẳng nhớ được quá khứ nữa. Duy nhất ý nghĩ phải giết cho bằng được địch thủ là ý nghĩ cuối cùng nên lão gian tặc còn nhớ lơ mờ mà thôi. Lão chợt “ủa” một cái kinh ngạc lăm bầm:

- Đúng là phải giết nhưng giết ai mới được chứ?

Càng suy nghĩ đầu óc càng thêm rối rắm, Ôn Tứ Hải lần lượt ngấm nghĩa diện mạo từng người, rốt cuộc vẫn thấy xa lạ hoàn toàn nên thở dài ngồi dựa gốc cây ngơ ngác nhìn ra tứ phía.

Thêm một giờ nữa trôi qua, sương lam lạnh lẽo của sơn lâm bắt đầu phủ xuống, nhờ đó Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân cùng tỉnh dậy một lượt. Cả hai bắt gặp cái nhìn chăm chú của Ôn Tứ Hải thì kinh

hoảng giật bắn cả người nhìn nhau thất vọng.

Ngay lúc đó lão gian tặc đội lốt chủ nhân An Hoa Tửu Lâu trầm trầm hỏi trước:

- Các người là ai, tại sao nằm đây ngủ say như chết, không sợ thú dữ ăn thịt sao?

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân đâu có biết nguyên ủy, ngơ ngác nhìn nhau lần nữa.

Ôn Tứ Hải không thấy trả lời sầm mặt quát lớn:

- Các người có phải địch nhân hay không mà chẳng chịu trả lời ta?

Bạch Thiếu Hồng vốn tính nóng nảy đã toan gằn giọng xác nhận rồi đến đâu cũng mặc. Ngay lúc đó Thiên Quân lão nhân vội vã xen lời đáp luôn:

- Dĩ nhiên là không phải, sở dĩ bọn ta không trả lời là vì trong người còn rất mệt mỏi.

Ôn Tứ Hải “ạ” một cái nghiêng đầu hỏi tiếp:

- Được lắm, các người mệt mỏi vì ngủ quá nhiều phải không?

Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân nhìn nhau cười như mếu, cả hai cùng miễn tiện nên nhận ra sự khác lạ liền. Sau khi gạt đầu ra hiệu đã hiểu ý, Bạch Thiếu Hồng liền nhân câu nói vừa rồi trả lời luôn:

- Không phải đâu, bọn tại hạ bị địch nhân đánh bị thương nên mới mệt mỏi đấy chứ.

Nhắc tới hai tiếng “địch nhân” nhân quang Ôn Tứ Hải chợt rực sáng, đứng dậy gạt đầu một cái:

- Hay lắm, ta cũng đang tìm kiếm địch nhân, chẳng hay tên họ của địch nhân là gì?

Bạch Thiếu Hồng thở phào một cái, cứ theo tình trạng này thì chàng và Thiên Quân hoàn toàn thoát khỏi tai nạn bất ngờ, miễn là đừng để Ôn Tứ Hải điên cuồng tấn công là được. Cùng với ý nghĩ đó, Thiên Quân lão nhân chợt hạ giọng nói nhỏ nhỏ:

- Tránh voi chẳng xấu mặt nào, người đừng tự ái đấy.

Thực ra Bạch Thiếu Hồng không bao giờ dùng tới thủ đoạn xảo quyệt nhưng trong tình trạng này đành phải gạt đầu trả lời Ôn Tứ Hải:

- Địch nhân của bọn tại hạ họ Thuần tên Ngọc Giao, ngoại hiệu là Tái Gia Cát.

Ôn Tứ Hải giật bắn người lên chớp mắt mấy cái tỏ vẻ vui mừng:

- Đúng rồi, Thuần Ngọc Giao Tái Gia Cát nghe quen lắm, chính là địch nhân của ta rồi.

Lão sầm mặt quay lại quát hỏi ầm ĩ:

- Hiện giờ Thuần Ngọc Giao ở đâu, người có biết không?

Câu trả lời của Bạch Thiếu Hồng vừa rồi nếu có người nghe được cũng không thể bắt bẻ chàng gian xảo khích bác vì chính là sự thực một phần. Chẳng ngờ đầu óc điên loạn của Ôn Tứ Hải khi được nhắc đến danh tự này thì liền nhớ ra, lẫn lộn với ý nghĩ quyết tâm hạ sát địch nhân thành ra trở trêu rất kỳ lạ.

Thiên Quân lão nhân sợ rằng chàng từ chối không nói nên vội đỡ lời:

- Hiện giờ Thuần Ngọc Giao ở Thanh Khê Sơn Trang, người có biết nơi đó không?

Ôn Tứ Hải nhú mày lục lợi trí nhớ, miệng cứ lẩm bẩm bốn chữ “Thanh Khê Sơn Trang”. Đột nhiên lão ta rú lên một tiếng rùng rợn:

- Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi. Ta phải đến đó giết chết địch nhân Thuần Ngọc Giao mới được.

Tâm thần càng thêm hỗn loạn vì sát khí thôi thúc, rú xong Ôn Tứ Hải lắc người một cái rất đẹp mắt, thân hình còn lơ lửng trên không đã nghiêng người vọt về phía trước nhanh như chớp giật.

Thiên Quân lão nhân bất giác phải khen lớn:

- Quỷ Điện Kinh Phát thượng thừa thật.

Bạch Thiếu Hồng trầm tư với ý nghĩ khác, trầm giọng hỏi Thiên Quân lão nhân:

- Nếu Ôn Tứ Hải điên cuồng giết chết Thuần Ngọc Giao thì e rằng Thuần cô nương oán trách tại hạ mất, chúng ta đuổi theo ngăn cản đi.

Thiên Quân lão nhân không có vẻ vội vã, điềm nhiên gật đầu:

- Đương nhiên là phải đuổi theo nhưng chẳng cần ngăn cản làm gì. Chúng ta dùng Ôn Tứ Hải như một công cụ phá khuấy Thuần Ngọc Giao và tìm ra Thanh Khê Sơn Trang một cách dễ dàng hơn.

Bạch Thiếu Hồng vẫn không hết băn khoăn chứng tỏ tình cảm của chàng dành cho Thuần Vân Quyên đã đến mức sâu đậm:

- Tại hạ chỉ sợ Thuần Ngọc Giao sơ hở để lão Ôn tặc hạ thủ bất ngờ thì bao nhiêu bí mật của ông ta chìm sâu vào đất đen hết. Thuần cô nương hiểu cho thì tốt, bằng không sẽ oán hận tại hạ suốt đời đấy.

Thiên Quân lão nhân ngửa mặt nhìn trời, hiện tại màn đêm bắt đầu phủ xuống đen tối cả núi rừng. Ông ta chậm chậm giải thích:

- Ôn Tứ Hải tuy điên đảo đầu óc nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh tất nhiên khó tránh được cảm giác đói khát, chúng ta cứ thông thả đến Bình Lạc Trấn là sẽ gặp ngay chẳng cần phải vội vã.

Lão tiên bối hắng giọng một cái mới chịu nói tiếp vấn đề:

- Riêng việc Thuần cô nương thì người đừng lo. Tiếng là nghĩa huynh đệ song Thuần Ngọc Giao coi Ôn Tứ Hải như thuộc hạ, do đó vẫn để ý đề phòng từng li từng tí.

Lão tiên bối không để hạ thủ được Tái Gia Cát lắm thủ đoạn đó đâu, vả lại võ công của lão như Xa Luân Thần Chưởng hay Quỷ Điện Kinh Pháp đều do Tái Gia Cát truyền thụ thì biết rõ như lòng bàn tay vậy.

Nghe Thiên Quân lão nhân thuyết lý một hơi, Bạch Thiếu Hồng hơi khoan tâm sóng vai cùng nhau chạy thẳng về hướng Tam Giáp.

Bình Lạc Trấn không cách xa Nhạc Dương mấy nên chưa tới giờ Hợi cả hai đã đến nơi.

Một trấn nhỏ tất nhiên chẳng có bao nhiêu tửu quán, nhất là Ôn Tứ Hải đã quen thói phong lưu trong lốt chủ nhân một đại Tửu Lâu nên hai người thông thả nhắm hướng Tửu Quán sang trọng nhất tên là Cửu Giang bước vào.

Chẳng nhìn đâu xa, Thiên Quân lão nhân bật cười nhỏ một tiếng bởi vì đúng y dự đoán, Ôn Tứ Hải trải qua một ngày mệt mỏi đang ngồi trong góc ăn uống nhồm nhoàng.

Bạch Thiếu Hồng tuy khen thầm Thiên Quân lão nhân nhưng miệng than dài:

- Một lão gia trang nhả của An Hoa Tửu Lâu giờ mất hết nhân tính, ăn như hổ đói thực là bi thảm vô cùng, chẳng còn tí sĩ diện nào cả.

Thiên Quân lão nhân ngồi xuống ghế xong xuôi mới trầm giọng trả lời, giống như tự cảm thán các hành động của mình trước đây vậy:

- Con người khi đã tham lam thì trước sau cũng sẽ mất dần nhân tính, có gì khác lạ đâu.

Lúc đó Ôn Tứ Hải có nhìn thấy hai người nhưng ánh mắt lơ đãng thần hình như đã quên sạch mất rồi, cứ cắm đầu ăn uống tiếp.

Rượu vào càng nhiều đầu óc càng muốn nghỉ ngơi, rốt cuộc Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân ăn uống chưa xong bữa thì Ôn Tứ Hải đã gục xuống bàn ngủ thiếp đi từ bao giờ. Thiên Quân lão nhân đành phải gọi tiểu nhị tới thu xếp cho lão một phòng nghỉ ngơi.

31. Tình Trường Bó Buộc Tiểu Anh Hùng

Thực ra Bạch Thiếu Hồng không cảm hận Ôn Tứ Hải bằng Thuần Ngọc Giao, chính lão này mới là kẻ chủ chốt bán rẻ sinh mạng chàng cho Thượng Dương động. Do đó chàng lặng lẽ để mặc Thiên Quân lão nhân

thu xếp cho Ôn Tứ Hải. Sáng hôm sau cả hai chờ lão đi xa mấy chục trượng mới âm thầm đi theo. Một phần Ôn Tứ Hải không để ý sau lưng, một phần do đường lối rất hiểm trở nên cả hai theo dõi trót lọt đến địa phương Tam Giáp.

Ôn Tứ Hải đến đây hình như nhớ ra đường lối quen thuộc nên gia tăng tốc độ quanh quẹo rất mau, chiều hôm đó đã đi vào khe Thanh Khê Dòng nước này trong như ngọc bích, thoát đầu còn rộng rãi nhưng đến một hẻm núi thì bắt đầu nhỏ lại thành độc đạo, hai bên đều là vách núi dựng đứng trơn như bôi mỡ.

Bạch Thiếu Hồng quan sát địa thế, giật mình hỏi nhỏ :

- Nếu không có thuyền ra đón thì bằng cách nào bọn ác ma đi dọc theo dòng khe được?

Thiên Quân lão nhân chẳng biết gì hơn, hạ giọng buông xuôi :

- Người chớ nóng nảy, tí nữa sẽ biết ngay cách thức Ôn Tứ Hải đi vào.

Lúc đó lão gian tặc cứ đứng ngơ ngẩn hết nhìn bên trái lại ngó qua phải rất lâu rồi mới chợt hú lên một tiếng âm vọng theo hai vách đá u u tận mãi phía trong. Thoáng mắt có một hán tử xuất hiện, hai chân không hề động đậy vậy mà lướt trên mặt nước chảy xiết như hành vân lưu thủy.

Căn cứ theo quần áo tầm thường và tuổi tác chỉ chừng hai mươi, nhân vật này chắc chắn thuộc loại thấp kém. Bạch Thiếu Hồng không khỏi rùng mình nói nhỏ :

- Mới là một tiểu tốt mà đã có khinh công tuyệt diệu như thế, e rằng tại hạ và tiền bối khó mà vượt qua để tiếp cận được Thuần Ngọc Giao.

Thiên Quân lão nhân nhú mày lo lắng nhưng điềm tĩnh hơn, lắc đầu trả lời :

- Để xem Ôn Tứ Hải hành động ra sao, chúng ta sẽ tính toán sau.

Tên thiếu niên lướt tới gần Ôn Tứ Hải bỗng kêu “ủa” một cái, tung mình nhảy luôn lên bờ, chấp tay cung kính thi lễ :

- Lão gia về muộn quá, Thuần đại thúc đang nóng ruột chờ đợi đấy.

Ôn Tứ Hải quắc mắt hỏi ngay :

- Người là ai? Thuần đại thúc có phải là Thuần Ngọc Giao đó không?

Tên thiếu niên ngăn cả người ta, ấp úng thưa lại :

- Lão sư phụ không nhận ra đệ tử ư? Đệ tử là Chiêu Mạnh Ngọc đây mà.

Ôn Tứ Hải gườm gườm nhìn hắn như hổ nhìn mèo :

- Ta chả biết Chiêu với Thúc gì cả, người hãy mau trả lời đi.

Chiêu Mạnh Ngọc qua lúc sững sốt, hạ giọng xót xa :

- Sư phụ và đệ tử cách xa đã lâu nên quên hết rồi chẳng, đệ tử chính là tiểu sư đệ trong mười huynh đệ mà sư phụ quên được sao?

Ôn Tứ Hải hơi chớp mắt, cố sức nghĩ ngợi rồi trầm giọng quát lớn :

- Tên này cứ lải nhải hoài, ta chắc người muốn kéo dài thời gian cho Thuần Ngọc Giao bỏ chạy phải không?

Thiếu niên họ Chiêu càng thêm sững sốt, chẳng biết đối xử thế nào cho phải, rốt cuộc cho rằng nên gọi Thuần đại thúc ra phân phó thì hơn. Vì vậy hắn cười gượng gạo xong liền quay mình định nhảy xuống khe nước.

Ôn Tứ Hải lại tưởng hắn bỏ chạy, lập tức đề khí bay vù theo, miệng quát lớn :

- Địch nhân chạy đâu cho thoát.

Chỉ nghe “bùm” một tiếng kèm theo tiếng rú thảm khóc của tên tiểu tử xấu số.

Thân hình hắn giống như một khối thịt mềm nhũn bắn luôn xuống khe nước. Ôn Tứ Hải đang cất tiếng cười man dại, đột nhiên dừng lại “ủa” một cái bởi vì lúc đó thân xác tên họ Chiêu không chìm xuống đáy nước, mà lại vật vờ vất ngang một vật gì đó. Máu tươi từ miệng, mũi hắn trào ra đổ lôm tưng phản với màu trong xanh của nước tạo thành một cảnh sắc rợn ghê người.

Ôn Tứ Hải kinh ngạc chạy lại sát bờ nước, nghiêng đầu quan sát một hồi, bật ra tiếng lẩm bẩm :

- Ta nhớ ra rồi, muốn đi vào Thanh Khê sơn trang phải dùng khinh công lướt theo Thủy Tỳ Kiêu mới vào được.

Thì ra lúc này tên đệ tử dùng khinh công lướt theo sợi dây nhỏ xíu căng sát mặt nước chớ không phải có tài sức dằng vân thượng thủy như Bạch Thiếu Hồng và Thiên Quân lão nhân đã tưởng. Sợi dây này chẳng biết chế tạo bằng gì mà dai cứng hơn sắt thép, chạy dài từ đầu khe núi suốt mãi vào trong mùt mắc, không hề có chỗ nối nào.

Màu sắc trùng hợp theo nước khe nên không nhìn kỹ không thể nào thấy được, chứng tỏ Thuần Ngọc Giao đã hao phí tâm lực cho Thanh Khê sơn trang rất nhiều. Dù có thấy nhưng nếu không có khinh công khá giỏi thì cũng không thể vượt qua, đó là cách thức rất thần diệu để ngăn chặn những tiểu phu hay thợ săn tò mò dòm ngó.

Lúc đó Ôn Tứ Hải đã tung mình nhảy xuống, đề khí lướt theo Thủy Tỳ Kiêu chạy thẳng vào trong, chớp mắt thân hình lẫn khuất trong bóng tối mờ ảo của vách đá chập chùng. Bạch Thiếu Hồng hô nhỏ :

- Đuổi theo mau, để xem Ôn lão tặc hành động ra sao sẽ tùy cơ ứng biến.

Cả hai đề khí vọt thẳng người lên, thân hình cầu vồng, khi hạ thân đứng ngay vị trí Thủy Tỳ Kiêu, một trước một sau lướt vào Thanh Khê sơn trang. Mới thoát nhìn tường đầu cự ly rất gần vậy mà phải mất gần một khắc, hai người mới đặt chân lên bờ, nơi đây dòng khe chảy quanh đi lối khác để lộ một bức tường đen chạy dài, khó có thể ước đoán được Thanh Khê sơn trang rộng bao nhiêu. Nhân quang cả hai bị cây đá che lấp chỉ thấy lấp ló một cái cổng cửa lớn, trên cùng là bốn chữ đỏ chói: “Thanh Khê sơn trang”. Khung cảnh thực hùng vĩ chẳng khác chiến lũy ngăn rợ Hồ ngày xưa, biểu hiện cái dã tâm hùng cứ một phương của Thuần Ngọc Giao. Bạch Thiếu Hồng bất giác nhớ đến bài thơ Đông Quang Lại của danh sĩ Đỗ Phủ, buột miệng ngâm nhỏ :

- Liên Viên Liệt Chiến Cách Phi Điều Bất Năng Du (Hàng lũy chiến kéo dài như liền với mây, chim bay cũng khó vượt qua được.) Thiên Quân lão nhân vốn rất ghét thơ phú theo quan niệm “Ninh vi bách phu trưởng, chẳng tác nhất thư sinh” (thà đứng đầu trăm tên lính quèn, còn hơn làm một gã thư sinh trói gà không chặt), vì vậy cười mỉa nói :

- Con chim lớn họ Ôn vào được thì chúng ta cũng vào được, có gì mà người phải lo.

Bạch Thiếu Hồng không cãi, mau lẹ cùng Thiên Quân lão nhân phục sau một tảng đá có cây nhỏ che khuất. Lúc đó Ôn Tứ Hải đã đến trước cổng đá, trợn mắt quát lớn :

- Mở ra mau, có lão gia đến tầm thù địch nhân đây.

Trên đầu cổng có hai cái đầu lộ ra “ủa” một cái rồi lập tức thụt vào luôn. Nháy mắt có hai khối đá sử dụng như hai cánh cửa từ từ soay nửa vòng thực nặng nề khiến Bạch Thiếu Hồng phải kinh hãi thán. Nếu Thuần Ngọc Giao cố thủ trong này thì thực lợi hại. Như vậy dù võ lâm giang hồ có kéo đến năm bảy chục cao thủ, thậm chí dùng cả địa lôi cũng chưa chắc xâm phạm Thanh Khê sơn trang nổi. Gọi là sơn trang chỉ do nó có tên đó chớ thực ra phải là Thanh Khê Thành mới đúng.

Một trong hai tên gác cổng cũng là đệ tử của Ôn Tứ Hải từ khi còn ở biển Đông nên nhận ra ngay. Tuy rất ngạc nhiên vì câu nói, song vẫn chạy ra cúi đầu hô lớn :

- Đệ tử tham kiến sư phụ, chẳng hay vừa rồi sư phụ nói chỉ giáo có ý nghĩa gì vậy?

Ôn Tứ Hải trừng mắt lạnh lùng hỏi lại :

- Địch nhân Thuần Ngọc Giao có ở trong đó không?

Tên đệ tử giật mình lùi lại một bước, kinh hoảng vô cùng song gắng gượng trả lời :

- Thuần đại thúc chờ đợi sư phụ từ hôm qua tới nay, sao sư phụ kêu bằng địch nhân?

Ôn Tứ Hải cười rất rùng rợn, đáp luôn :

- Người cứ luôn miệng gọi địch nhân là đại thúc, chắc chắn là kẻ không ra gì rồi, hãy đỡ một chưởng của ta xem sao.

Tên đệ tử hốt hoảng vừa la lên hai tiếng “sư phụ” thì Ôn Tứ Hải đã nhanh như chớp nhoáng đẩy ra hai chưởng. Dĩ nhiên phản xạ của tên này là chống đỡ xong không dám tận lực, vì vậy mạnh yếu khác nhau rất xa. Một tiếng trầm khàn vang lên, tên đệ tử xấu số chỉ kịp gào lên hai tiếng “sư phụ” nữa rồi tắt lịm. Thân hình bay ngược vào cánh cổng đá đánh “sầm” một cái, máu tươi cùng thịt nát văng bắn tung tóe.

Thực là thảm trạng của kẻ ác nhân, quả báo đến mức chết hai lần. Tên gác cổng kia võ công kém cỏi hơn và cũng không phải là đệ tử của Ôn Tứ Hải nên xoay mình ừ té chạy luôn, miệng kêu lên thất thanh :

- Phản rồi, Ôn lão gia phản bội rồi.

Ôn Tứ Hải không có ý định giết chóc nhiều, trong đầu óc chỉ nghĩ đến việc hạ sát Thuần Ngọc Giao mà thôi, song mùi máu tươi kích thích sát khí hung hãn của thuở nào còn tung hoành trên biển Đông. Thêm vào đó hai tiếng “phản bội” rất khó nghe, lão điên tiết gầm lên như sấm :

- Thăng nhãi này dám chửi mắng ta thì tới số tới nơi rồi đó.

Thân ảnh của lão chớp động cực kỳ nhanh nhẹn, chớp động tuyệt diệu theo phép Quỷ điện khinh pháp, tên gác cổng chưa kịp lách người vào trong thì lão đã đến sau lưng. Lần này chỉ nghe một tiếng khẽ vang lên thì hắn lập tức ngã lăn ra đất, nửa đầu vỡ nát bởi chưởng lực đập vào. Ôn Tứ Hải mặc cho máu bắn đầy áo quần, vừa cười gằn, vừa toan bước vào cổng thì đột nhiên từ trong đó có một giọng nói trầm nhẹ vang ra :

- Ôn lão đệ, người làm sao rồi.

Sau lời nói là hình bóng của Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao ung dung bước ra. Lão gian hùng này vẫn dịch dung theo diện mạo Thi Diện nhân như lúc lừa gạt Bạch Thiếu Hồng nên Ôn Tứ Hải nhũn mảy nhìn trân trối. Rốt cuộc cất giọng hỏi trước :

- Người là ai mà gọi ta là lão đệ? Thuần Ngọc Giao trốn tránh không ra mặt ư?

Thuần Ngọc Giao quả là tay gian hùng tuyệt hảo, chỉ xuyên qua hành động và lời nói là biết ngay nguyên ủy, lão ta thở dài chán nản :

- Người trúng phải độc thủ mất rồi, theo ta vào sơn trang đi.

Ôn Tứ Hải trợn mắt mắng lại :

- Tên mặt xác chết kia, người không xưng tên còn định dụ dỗ ta vào cạm bẫy phải không? Hồi chưởng nhiếp tâm lọc lõi cả đời có khi nào lại mắc mưu của người.

Bạch Thiếu Hồng ở ngoài quan sát chỉ mong cả hai xung đột dữ dội. Ôn Tứ Hải chết sống gì cũng vừa tội của lão, miễn sao gây ra chút ít nội thương cho Tái Gia Cát thì việc tiến hành giải cứu Đông Môn Song sẽ dễ dàng hơn.

Ngờ đâu lão gian ác này rất biết cách tùy thời, hạ giọng ôn tồn trả lời :

- Hồi chưởng nhiếp tâm rạng danh khắp giang hồ bốn bể ai mà dám tảo gan lừa gạt đâu. Ta dẫn người đến chỗ Thuần Ngọc Giao đấy.

Ôn Tứ Hải nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, có lẽ tự thị mình võ công cao siêu nên gật đầu khen “hay lắm” rồi trả lời luôn :

- Nếu thực tâm người giúp ta tìm ra được địch nhân thì hãy đi trước dẫn đường.

Thuần Ngọc Giao thoáng mỉm cười bởi sự đề phòng ấu trĩ này đối với lão hoàn toàn vô ích. Gần như ngay lập tức chứ không cần chờ lâu, lão vừa dậm bước chân tới trước đột ngột thân hình lộn một vòng đã hiện ra sau lưng Ôn Tứ Hải cười hì hì. Dĩ nhiên có bất ngờ thật nhưng Ôn Tứ Hải phản ứng rất mau lẹ, cấp tốc buông rơi người té sầm xuống đất vừa vịn tránh khỏi ngón tay điểm huyệt của Thuần Ngọc Giao.

Lão Tái Gia Cát không tránh được giật mình, lớn tiếng khen ngợi :

- Bộ pháp Tiềm Long Nhập Địa thuần thực lắm.

Tuy khen ngợi nhưng Bạch Thiếu Hồng biết ngay Ôn Tứ Hải trước sau cũng sẽ bị khống chế bởi vì toàn bộ thân pháp đều là Quỷ Điện Khinh pháp thì có xa lạ gì với Thuần Ngọc Giao đâu. Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, thân hình lão cũng đột ngột té sấp theo với tốc độ còn mau lẹ hơn cả họ Ôn nên chớp mắt đã nghe tiếng “ôi chà”, năm sáu huyết đạo trọng yếu đã bị Thuần Ngọc Giao điểm trúng, bất động tức thì.

Thuần Ngọc Giao phải áo đứng lên lớn giọng hô to :

- Đem Ôn lão gia vào trang nghỉ ngơi, báo cho tiểu phạm sửa soạn sẵn rượu thịt để ta tiếp đãi một vài vị khách nghe chưa.

Có mấy tiếng dạ ran rồi bảy tám tên thuộc hạ lẳng xẵng chạy ra thu dọn cục trường, khiêng xác hai tên canh cổng lẫn Ôn Tứ Hải vào trong. Bạch Thiếu Hồng ghé tai Thiên Quân lão nhân nói nhỏ, đoạn vận khí hạ thân trước mặt Thuần Ngọc Giao khê hỏi :

- Sao người biết được chúng ta đã tới đây?

Thuần Ngọc Giao biến đổi ra sao đều bị lớp da dịch dung che lấp, thông thả cười nhẹ :

- Một khi đã hạ thủ đoạn làm Ôn lão đệ điên cuồng đầu óc thì còn cách thức nào hơn là theo dõi dự khán huynh đệ ta tương tàn?

Bạch Thiếu Hồng thâm rung động vì tài trí của Tái Gia Cát, cứ theo sức mình về lâu về dài chắc chắn không phải là đối thủ của hắn. Vì vậy chàng gần giọng nói thẳng ra luôn :

- Hay lắm, bây giờ người hãy trả lời ta nghe về chuyện bán rẻ ta cho Thượng Dương động, và uy hiếp Thiên Quân lão nhân để lấy võ công trong Ma Vân Quỷ Tự.

Thuần Ngọc Giao hững hờ nói theo rất bất ngờ :

- Cả việc đưa Đông Môn cô nương về đây nữa, sao người không hỏi luôn.

Bạch Thiếu Hồng đành cười khổ vì thua trí đối phương, gần giọng nói to :

- Được lắm, người đã biết rất rõ thì trả lời ngay đi.

Thuần Ngọc Giao lắc đầu, vẫn giữ âm giọng đều đều :

- Tất cả lão sẽ giải thích suốt lượt, thậm chí còn bàn đến việc ái nữ của lão với công tử nữa đấy. Xin mời vào trang mới đủ thời gian.

Nghe nhắc đến Thuần Vân Quyên, Bạch Thiếu Hồng không sao tránh được đỏ bừng cả mặt, đầu óc lập tức rối loạn khôn tả. Chàng đỏ khốc đỏ cười chẳng biết đối xử với Thuần Ngọc Giao như địch nhân hay nhạc gia mới đúng. Thấy vậy Thiên Quân lão nhân trầm giọng đỡ lời :

- Đã có gan tới đây lẽ nào lại sợ việc uống rượu, chúng ta vào đi, xem Tái Gia Cát lòng lầy còn thủ đoạn nào ghê gớm hơn nữa.

Thuần Ngọc Giao cười nhạt xoay mình hô lớn :

- Khai môn tiếp khách.

Cánh cổng bằng đá mở rộng lộ rõ phía trong dinh thự mái ngói dày như bát úp, thấp thoáng trong các tán cây khó mà đếm rõ được. Có lẽ Thuần Ngọc Giao cố ý phô trương thanh thế để lung lạc chàng và Thiên Quân lão nhân cùng lão mưu đồ bá chủ võ lâm. Dĩ nhiên chàng không khỏi rung động trước cảnh quan đồ sộ này nhưng lại chắc lưỡi nghĩ theo hướng khác hẳn :

- Giá như Tái Gia Cát không ôm ấp đại sự thì mai này ta với Thuần tỷ tỷ, Đông Môn muội về đây chung hưởng hạnh phúc, khoái lạc biết bao.

Ba người đi dài theo luống hoa muôn màu muôn sắc chừng mấy chục trượng thì đại sảnh đã hiện ra trước mắt. Ngoài ba chữ Đại Sảnh Đường vàng chói, hai bên còn chạm khắc hai câu thơ biểu lộ tâm sự của Thuần Ngọc Giao rất rõ ràng :

Trường phong phá lãng hội hữu thi

Trước quải văn phạm thể thương hải.

(Cưỡi sóng mạnh, phá sóng lớn, tất nhiên sẽ có lúc đến thời, lúc đó tha hồ giông thẳng buồm mây mà vượt biển cả).

Thực ra đây là hai câu thơ cuối trong bài Hành Lộ Nan của danh sĩ Lý Bạch, không hề có ý ám chỉ khí vượng Đế vương nhưng đặt ở khung cảnh này lại mang ý nghĩa tham lam vô độ. Bạch Thiếu Hồng mãi suy nghĩ, rượu thịt được mang lên lúc nào chẳng hay. Thuần Ngọc Giao nâng chung rượu lên mời mọc :

- Tái Gia Cát này chẳng bao giờ ngu dại phục rượu độc, chư vị cứ an tâm uống thỏa thích, lão sẽ giải thích tận tường đầu đuôi tất cả những hiểu lầm vừa qua.

Bạch Thiếu Hồng đã có phương cách đảo ngược chân khí trục độc thì chẳng hề e ngại, ngửa cổ uống cạn chung rượu luôn. Chàng gần giọng hỏi :

- Người giải thích thế nào thì nói mau đi.

Thuần Ngọc Giao chẳng giận dữ vì lời nói vô lễ của chàng, chậm chậm trả lời :

- Trước tiên là việc trao đổi công tử lấy cải tử tiên đơn. Trong việc này lão cũng có chút thiên vị ái nữ thật song không tính toán tới Đinh Bất Phàm lại lợi hại như vậy.

Lúc trao đổi xong vẫn tưởng lão ác ma hăm dọa suông vậy thôi. Ngờ đâu suy tính kỹ mới ngã ngửa. Vì vậy lão thay đổi kế hoạch phần sau ngay tức khắc, mang cả Đông Môn Song lẫn ái nữ về Thanh Khê sơn trang cho chắc tâm. Trường hợp công tử không tự mình xoay sở thoát ra được thì lão sẽ huy động toàn bộ lực lượng đến đánh phá Thượng Dương động một phen.

Bạch Thiếu Hồng hơi ngẩn người, mau miệng hỏi luôn :

- Cứ cho là như vậy đi, sao người ra lệnh cho Ôn Tứ Hải hạ độc thủ?

Thuần Ngọc Giao xoay người nhìn thẳng mặt chàng, trả lời rất nghiêm nghị :

- Lão không hề ra lệnh bao giờ, thậm chí việc công tử cùng Thiên Quân lão nhân chui vào ngục thất cũng hoàn toàn không biết tới. Đây chẳng qua là Ôn Tứ Hải làm bậy vậy thôi. Hà, làm ác ma sẽ gặp ác, Ôn lão đệ đã bị quả báo rồi còn gì.

Bạch Thiếu Hồng thừa biết tất cả là ngụy biện song Thuần Ngọc Giao biện luận rất chặt chẽ, nhất thời không bài bác vào đâu được. Chàng đành trầm giọng hỏi việc khác :

- Người không có ác tâm sao cố tình giam giữ Thiên Quân lão nhân, lúc sắp đi Lư Sơn còn dẫn dò Ôn Tứ Hải phải coi chừng mỗi ngày đừng cho trốn thoát?

Bạch Thiếu Hồng kể đúng lời Thiên Quân lão nhân tiết lộ, đỉnh ninh thể nào Thuần Ngọc Giao cũng bối rối một chút, chẳng ngờ lão thở dài lấy giọng thành thực đáp xuôi :

- Ta dẫn dò có gì quá đáng đâu, lúc đó lão huynh đây còn đang... hồ đồ thần trí, bắt buộc phải dùng tới phương pháp đó mà thôi. Nếu nói về lòng tham lam Ma Vân Quỷ Tự thì thật sự ta cũng có ý nhưng đó là tự lão Thiên nói ra, có phải ta ép uống gì đâu.

Một lần nữa, Bạch Thiếu Hồng lại bị bế tắc, chàng xoay chuyển suy nghĩ rồi hỏi tiếp :

- Nếu người thực lòng thì hãy để ta gặp mặt Đông Môn cô nương và... Thuần cô nương trước đã.

Nhắc đến tên Thuần Vân Quyên chàng không khỏi ngượng ngùng bởi vì xưng hô ta người với gia gia nàng chẳng khác chi thù địch thì thực là mâu thuẫn quái lạ.

Thuần Ngọc Giao không hề để ý, mau mắn gật đầu ưng thuận ngay :

- Cả hai đều ở hậu viện, công tử muốn gặp thì cứ tự nhiên để lão và Thiên Quân lão nhân đối ẩm cũng được.

Bạch Thiếu Hồng hơi ngỡ ngàng nhưng lễ yêu cầu đành đứng dậy liếc Thiên Quân lão nhân một cái, xoay mình đi ra hậu viện.

Nơi đây có cả giả sơn, suối nước nhân tạo, hàng trăm loại danh hoa đua chen khoe sắc, cực kỳ u nhã. Tuy nhiên tất cả đều thua xa hai đóa hoa sinh động tuyệt mỹ đang ngồi dựa lưng cười nhìn chàng. Đó là Thuần Vân Quyên và Đông Môn Song.

Mỗi người mỗi vẻ dịu dàng e lệ như những cánh hoa trà my nồng nàn khoe sắc.

Thấy Bạch Thiếu Hồng sững sờ, Thuần Vân Quyên ôn nhu lên tiếng trước :

- Đa tạ tiểu ca ca đã xả thân cứu giúp muội, bây giờ chúng ta có thể sum họp vui vầy hạnh phúc với nhau rồi đó.

Bạch Thiếu Hồng liếc mắt nhìn Đông Môn Song chờ đợi nàng này tỏ ý kiến phản đối, ngờ đâu giai nhân lại mỉm cười gật đầu một cái, hình như khuyến khích chàng vậy.

Bạch Thiếu Hồng nghiêm giọng trả lời :

- Tiểu ca còn chút gia thù chưa trả, thật chưa dám nghĩ đến hai chữ hạnh phúc.

Đông Môn Song không để chàng nói hết lời, thánh thót cắt ngang liền :

- Thuần tỷ nói rất đúng, ca ca không nên lo nghĩ tới đại thù cho phí sức.

Dù rằng rất mực thương yêu nàng, Bạch Thiếu Hồng vẫn không khỏi tức giận, trầm giọng hỏi :

- Muội nói vậy là có ý gì? Nam nhân đại trượng phu không trả thù nhà thì còn đáng mặt sống trên đời này nữa hay sao?

Thuần Vân Quyên vội xen vào hòa giải bằng một câu hỏi :

- Khoan đã, thật sự cừu nhân của tiểu ca ca là ai?

Bạch Thiếu Hồng càng thêm sững sờ, song trước mặt hai nàng không tiện phát tác, gằn giọng buông thông :

- Đương nhiên là Đại Sát Ma Thần chứ còn ai nữa.

Thuần Vân Quyên gật đầu, thông thả trả lời :

- Đại Sát Ma Thần là đệ tử của Du Hồn Quỷ Vương, đệ tử gặp chuyện đương nhiên làm sư phụ chẳng khoan tay ngồi nhìn tiểu ca muốn làm gì thì làm đâu. Tất nhiên y cũng sẽ là cừu nhân luôn. Bách Ảnh Tiên Tử tuy là thân mẫu của Đông Môn hiền muội nhưng tâm trí hồ đồ, theo ác nhân gây náo loạn giang hồ thì cũng khó tránh được trách nhiệm. Bạch Thiếu Hồng mới đầu chưa hiểu Thuần Vân Quyên muốn nói gì nên cứ lẳng tai nghe, nhưng đến cuối câu thì chàng giật bắn mình trợn mắt ngó Đông Môn Song để xem nàng ta phản ứng ra sao khi nghe người khác kết tội gia mẫu. Ngờ đâu chỉ thấy nàng ta nhè nhẹ gật đầu hình như tán thành mới kỳ.

Thuần Vân Quyên vẫn đều giọng nói tiếp :

- Nói về Hắc Chu bang, đã tâm chẳng kém Thượng Dương động, biểu lộ bắt đầu từ ngày trung thu vừa rồi. Họ đã tìm cách cản trở và tiêu diệt bớt một số cao thủ trong giang hồ, toan tính độc bá Ma Vân Quỷ Tự. Tiếc rằng Cung Tào Nghiệp đức độ đã kém, thuộc hạ hèn yếu nên lực bất tòng tâm, xoay qua bắt giữ Thiên Quân lão nhân khai thác chút nào hay chút nấy. Hành động này náo loạn giang hồ cũng khó mà tha thứ được, nếu không chịu đầu phục.

Bạch Thiếu Hồng nghe Thuần Vân Quyên thao thao thuyết lý toàn là đại sự giống như nữ tướng bàn luận binh pháp thì không khỏi ngỡ ngàng. Thêm vào đó thỉnh thoảng Đông Môn Song lại điểm xuyết bằng mấy cái gật đầu tán thưởng nữa, càng làm cho chàng kinh hoàng tốt độ, ấp úng nói luôn :

- Từ nay tới giờ muội hết hỏi tới gia thù lại bàn tới đại cuộc, thực tình tiểu ca chẳng hiểu nổi ra làm sao?

Đông Môn Song nhìn chàng cười một cái thật mê hồn, rồi xoay qua Thuần Vân Quyên hỏi nhỏ :

- Lang quân của chúng ta muốn nói trắng ra đó tử, tử đường vòng vo nữa.

Bạch Thiếu Hồng nghe tới hai chữ “lang quân” không rùng mình, nhưng đến hai tiếng “chúng ta” thì đỏ bừng cả mặt mũi, nửa hổ thẹn, nửa ngấm ngấm trách móc tiểu cô nương sao hôm nay bạo miệng khác hẳn lúc trước.

Thuần Vân Quyên không để cho chàng có ý kiến bài bác, nhanh miệng nói to :

- Tóm lại, tất cả Thượng Dương động lẫn Hắc Chu bang nếu không đầu phục Nhân Nghĩa Thánh Vương thì đều là kẻ thù hết. Tiểu ca chẳng cần phải lo lắng cũng sẽ có người trừ diệt Đại Sát Ma Thần và Du Hồn Quỷ Vương dùm.

Lần này Bạch Thiếu Hồng giật bắn người lên cao vì kinh hoảng lẫn ngạc nhiên tột độ :

- Nhân Nghĩa Thánh Vương là ai, có liên quan gì tới tiểu ca mà ra tay trừ diệt cừu nhân giùm?

Thuần Vân Quyên chợt nhìn chàng mỉm cười, hai má đỏ bừng như hai trái đào chín, đột ngột cúi đầu không chịu trả lời. Đông Môn Song bật cười hì hì, đỡ lời mà diện mạo cũng hồng lên chẳng kém :

- Đó là danh hiệu của Tái Gia Cát Thuần lão bá dự định công bố trước võ lâm quần hào sau khi trừ diệt xong Thượng Dương động và Hắc Chu bang. Lần này Thuần lão bá ra quân đánh giết một mẻ rất lớn, kinh thiên động địa, tất nhiên Đại Sát Ma Thần và Du Hồn Quỷ Vương khó lòng toàn mạng, vì vậy ca ca cứ ở đây yên hưởng hạnh phúc mà vẫn trừ khử địch nhân được. Thuần tử nói như vậy là có hảo ý rất nhiều với ca ca đấy.

Bạch Thiếu Hồng rung động toàn thân như bị trúng nội thương, không thốt nên lời.

Bây giờ chàng mới hiểu ra nguyên ủy tại sao Thuần Ngọc Giao để chàng thông thả gặp mặt hai nàng.

Lúc đó Đông Môn Song nói tiếp, lần này còn hơn cả sét đánh giữa trời quang mây tạnh nữa :

- Sở dĩ Thuần lão bá chưa vội xuất sơn là vì chờ đợi hai việc. Thứ nhất là Ôn lão thúc trở về bàn soạn, thêm vậy thêm cánh song sự việc không may xảy ra cũng chẳng tổn hại gì lắm.

Đang từ một giai nhân ôn nhu, chẳng hiểu tại sao hiện tại Đông Môn Song lại thay đổi tâm tính thành kẻ tàn nhẫn như vậy. Nàng nói đến chuyện vắt chanh bỏ vỏ, gạt Ôn Tứ Hải qua một bên cứ như là chuyện bình thường khiến Bạch Thiếu Hồng rùng mình một cái, khàn khàn hỏi luôn :

- Còn việc thứ hai là gì? Sao... muội có vẻ ngập ngừng?

Thực ra chàng gọi Đông Môn Song là muội có tí ngập ngừng. Giữa hai người đã gởi trọn cho nhau những cái nồng thắm thiết tha đáng quý nhất nhưng mà hình như tâm hồn vẫn chẳng đồng điệu tí nào. Nghe hỏi, mặt Đông Môn Song chợt đỏ thêm, nàng khẽ liếc nhìn Thuần Vân Quyên một cái. Giai nhân này liền cúi gằm mặt xuống, miệng khẽ “hử” nho nhỏ rất kỳ bí và gợi cảm. Đông Môn Song khẽ cười :

- Thuần lão bá quyết định tác hợp cho ca ca thành thân với tử tử xong xuôi mới yên tâm phát hiệu lệnh xuất sơn đấy.

Bạch Thiếu Hồng giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, thân hình chao nghiêng một cái, may mà vịn vào một gốc liễu mới giữ vững lại được.

Đông Môn Song càng cười thánh thót :

- Muội đã bàn với Thuần tử, nhất định để tử đứng vai chánh thất. Cung hỉ ca ca hưởng lộc trời chung niềm hạnh phúc...

Nói tới đây tiểu giai nhân cười ngất khiến không khí tự nhiên ma quái hẳn lên bởi vì trong cuộc đời chẳng có khi nào một nữ nhân lại khoan khoái tới cực độ khi báo tin lang quân mình sắp chung chăn gối với nữ nhân khác. Liên tiếp bị luôn mấy cú sét đánh, đầu óc Bạch Thiếu Hồng tê liệt hoàn toàn, nghe Đông Môn Song “ủa” nhỏ rồi nói với Thuần Vân Quyên mà ngỡ như đang trong giấc mộng hải hùng :

- Tử tử, ca ca cảm động đi không nổi nữa kìa, mau mau đưa chàng vào phòng nghỉ ngơi đi.

Hai giai nhân đồng loạt chạy tới mỗi người dìu một bên mà Bạch Thiếu Hồng chẳng phản ứng gì được. Mặt hoa da phấn vai kề má tựa khiến hương thơm xông lên càng làm chàng ngây ngất hơn, tứ chi rũ liệt để mặc họ muốn dìu tới đâu cũng chịu.

32. Chung Sức Đôi Phó Ác Ma

Cảnh tượng hai tiên nữ ôm ấp thiếu niên đi trong cõi bồng lai tuyệt đẹp của Thanh Khê sơn trang vừa khuất thì từ phía sau chợt có tiếng thở dài buồn bã. Tiếp theo là tiếng cười khoái trá của Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao :

- Lão huynh đã tận mắt thấy, đáng lẽ phải vui mừng cho tể tử của lão, sao lại thở dài?

Thì ra người thở dài chính là Thiên Quân lão nhân. Chẳng biết Thuần Ngọc Giao thu xếp ra sao đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Bạch Thiếu Hồng vui thú cùng hai giai nhân. Chấp nhận khoái lạc tất nhiên là thiếu niên anh hùng này đã ưng thuận về phe Tái Gia Cát, đúng hơn là qui thuận Nhân Nghĩa Thánh Vương trong tương lai.

Đầu óc Thiên Quân lão nhân xoay chuyển suy nghĩ biết ngay mình bộc lộ chống đối chỉ thêm uống mạng mà thôi. Vì vậy lúc Thuần Ngọc Giao trầm giọng hỏi :

- Lão huynh không thể đứng một mình một cõi như trước được nữa, hiện tại thế cục giang hồ bắt buộc phải ngã theo bên này hoặc bên kia. Bạch công tử rất miễn tiện đã nhận ra đâu là con đường rực rỡ, riêng lão huynh ý kiến ra sao thì xin cho lão biết được không?

Đương nhiên Thiên Quân lão nhân phải gật đầu nhưng chỉ trả lời nước đôi :

- Bạch tiểu tử ra sao thì ta theo vậy.

Thuần Ngọc Giao mừng rỡ cất tiếng cười khà khà, kéo tay ân cần mời Thiên Quân lão nhân vào một tiểu phòng gần đó, nói :

- Hay lắm, chúng ta phải uống một chung mừng ngày đại ngộ hôm nay mới được.

Tuy Thiên Quân lão nhân đang rối như tơ vò, còn đầu óc gì mà hứng thú, song không tiện chối từ, trong lòng ngấm ngầm bức tức nổi lên. Rượu thịt đã được bày sẵn từ bao giờ. Thuần Ngọc Giao mau mắn cầm chung rượu lên nói to :

- Kính chúc Thiên Quân lão huynh hạ cố nghĩ đến Thanh Khê sơn trang.

Thiên Quân lão nhân gắng gượng uống cạn chung rượu mà như nuốt mật đắng, hứng hờ để mặc Thuần Ngọc Giao cười dài khoái trá. Hình như lão không để ý đến thái độ của Thiên Quân lão nhân, trầm giọng hỏi thực lớn :

- Lão huynh nhất định qui phục Thanh Khê sơn trang thực khiến tể lão hoan hỉ vô cùng. Xin cùng nhau xác quyết một tiếng được không?

Thiên Quân lão nhân chẳng hiểu sao Thuần Ngọc Giao lớn tiếng như vậy, sầm mặt đáp trả :

- Ta đã nói một lời thì bốn ngựa khó theo, cần gì phải nhắc lại nữa.

Thuần Ngọc Giao tươi cười hạ giọng vuốt ve :

- Hay lắm, quả nhiên lão huynh sáng suốt thật, chúng ta qua bên kia bàn việc sau này đi, có lẽ khi nhận thức Nhân Nghĩa Thánh Vương, lão cũng phải cần một người sáng suốt như lão huynh làm quản lý thường vụ đấy.

Thiên Quân lão nhân chưa kịp hỏi Nhân Nghĩa Thánh Vương là cái gì, do đâu mà có, thậm chí tại sao phải đổi phòng lung tung lên thế thì Thuần Ngọc Giao đã mau lẹ bước ra trước. Trong lòng đầy thắc mắc và hậm hực song Thiên Quân lão nhân đành phải cấp tốc bước theo.

Hai người vừa đi khỏi chợt bức tường lách cách vài tiếng, một cái khe nhỏ mở ra để lộ ba cặp mắt nhìn theo. Hai cặp mắt trong như hồ thu chính là của hai nữ nhân không sai, như vậy cặp mắt lưỡi kiếm oai nghi còn

lại đương nhiên phải là của Bạch Thiều Hồng. Hai gian phòng chỉ cách nhau bằng bức vách mỏng, lại tận mắt nhìn thấy Thiên Quân lão nhân chạy theo Thuần Ngọc Giao như chó theo chủ thì còn nghi ngờ thể nào được. Bạch Thiều Hồng bất giác thở dài một cái, Thuần Vân Quyên lập tức ôn nhu hỏi liền :

- Tiểu ca có điều gì phiền não thì cứ nói ra, gia gia quyết sẽ làm vừa lòng ngay.

Bạch Thiều Hồng hiện tại đang nằm dài trên ghế, hai bên đều có tiên nữ ân cần săn sóc nên tuy không bằng lòng việc ưng thuận mau lẹ của Thiên Quân lão nhân vẫn chẳng dám nói ra miệng, thần thờ hỏi lại :

- Lão tiên bối dự định bao giờ tiến hành xuất trang?

Thuần Vân Quyên bấm ngón tay tính ngày giờ, hạ giọng trả lời :

- Đáng lẽ Ôn Tứ Hải không về muộn thì là ngày hôm nay đó. Bây giờ đã lỡ rồi thì ngày mốt hoàng đạo sẽ tính chuyện hôn nhân trước. Đến đầu tháng sau mới gặp ngày tốt xuất quân, tiểu ca hỏi để làm gì?

Bạch Thiều Hồng hơi an tâm về thời gian biến sự, nhưng giật nảy người vì ngày hôn ước đến quá mau, chàng ấp úng hỏi luôn :

- Theo tiểu ca thì để sau khi hoàn tất chúng ta hãy... tính đến hôn sự có phải hay hơn không?

Thuần Vân Quyên nhú mày suy nghĩ :

- Thực ra hai ba việc dồn dập lại cũng gấp rút quá, muội đi hỏi gia gia lại coi sao.

Bạch Thiều Hồng vô cùng mừng rỡ, vội vàng hối thúc :

- Hay lắm, nàng thực là người biết thu xếp, hãy đi mau kéo trễ mất.

Thuần Vân Quyên đi không lâu, trong thoáng mắt đã trở về cùng với Thuần Ngọc Giao. Ông ta liếc mắt hững hờ hỏi trước :

- Có phải người muốn hoãn ngày thành hôn để cùng lão phu chinh phạt Thượng Dương động và Hắc Chu bang phải không?

Chuyện giao đấu sống chết với hai bang hội là điều Bạch Thiều Hồng luôn luôn nghĩ đến song không thể đứng chung vị trí với Thanh Khê sơn trang được. Do đó chàng thông thả lắc đầu :

- Tại hạ nhỏ tuổi kém tài, thực không dám làm bận chân tay của tiền bối, chỉ xin hoãn ngày giờ để suy nghĩ cho chín chắn mà thôi.

Chàng đinh ninh Thuần Ngọc Giao phải rất tức giận vì hỏng hết mọi thu xếp, ngờ đâu ông ta gật đầu một cái :

- Cũng được, ta với Thiên Quân lão nhân bàn luận xong xuôi rồi, chỉ cần hai người chúng ta cùng với bọn đệ tử của Ôn Tứ Hải là thừa sức chiếm được phần thắng.

Người cứ ở đây nghỉ ngơi chờ tin chiến thắng là được.

Bạch Thiều Hồng hy vọng là thời gian kéo dài mình sẽ tìm ra phương cách đối phó, vì vậy mừng rỡ vãi tạ một cái :

- Đa tạ tiền bối...

Không để chàng nói hết câu, Thuần Ngọc Giao xua tay đỡ lời luôn :

- Ta đã tính trước rồi, người không muốn mang tiếng là người của Thanh Khê sơn trang cũng không xong, trừ phi...

Bạch Thiều Hồng không ngờ Thuần Ngọc Giao lại nói thẳng ra vậy, sững sốt hỏi liền :

- Trừ phi thể nào, chắc là tiền bối cũng đã tính sẵn rồi phải không?

Thuần Ngọc Giao lẳng lặng gật đầu làm ra vẻ khó nói, rất lâu mới trầm giọng lên tiếng :

- Người không tham gia đại sự nhưng suốt thời gian đó nằm ở Thanh Khê sơn trang thể nào cũng bị dư luận giang hồ dè bêu là kẻ ném đá giấu tay. Chi bằng ta tạm để người trong ngục vài ba ngày là tiện nhất.

Thuần Ngọc Giao không để chàng kịp suy nghĩ, nói tiếp một hơi :

- Thời gian tạm giả vờ câu thúc không tới mười ngày, thật sự ta vẫn để người đầy đủ tiện nghi, mỗi ngày đều có ái nữ và Đông Môn cô nương thăm hỏi vấn an, như vậy chẳng mất gì cả vẫn được tiếng đứng ngoài biển sự.

Bạch Thiếu Hồng thấy đây là cơ hội để mình suy nghĩ kéo dài thời gian, vừa tránh bớt đụng chạm với hai giai nhân vừa tránh được dư luận giang hồ. Nếu quả sau này Thuần Ngọc Giao thành công thu tóm võ lâm trong tay thì chẳng ai còn dị nghị gì nữa, thậm chí còn tăng bốc chàng không chừng. Vả lại năm mươi ngày chưa tới lúc Thanh Khê sơn trang xuất quân thì còn hy vọng ngăn cản được. Vì vậy chàng gật đầu ưng thuận liền :

- Đa tạ tiền bối đã thu xếp, tại hạ xin nhận lời làm tù nhân trong mười ngày.

Quá hạn đó sẽ quyết định dứt khoát sau.

Thuần Ngọc Giao lẳng lặng xoay lưng đi ra, đến cửa chốt trầm trầm nói vọng lại :

- Đến lúc đó người không dứt khoát cũng không được, ta đã là Nhân Nghĩa Thánh Vương đầy quyền uy trong tay rồi.

Bạch Thiếu Hồng giật bắn người, vội vàng hỏi với theo :

- Tiền bối, nghe nói đầu tháng sau mới xuất chinh cơ mà?

Bóng dáng Thuần Ngọc Giao đã đi khuất nên Thuần Văn Quyên hạ giọng trả lời thay :

- Đúng ra là như vậy song gia gia nghĩ rằng ngày mốt hoàng đạo nếu không tiến hành hôn lễ thì thay thế bằng lễ xuất trang cho khỏi uống phí.

Bạch Thiếu Hồng lặng cả người, hoá ra đối phó với Thuần Ngọc Giao, khó mà qua được thủ đoạn của hắn. Thảo nào chàng vừa yêu cầu là lão mau mắn nhận lời ngay, vì vậy kèm theo điều kiện câu thúc mười ngày là chàng tự đứt đầu vào liền. Thời gian này thừa đủ gây ra biến máu núi xương trong giang hồ, chàng phải bó gối ngồi một chỗ thì còn gì đau khổ hơn. Tuy biết là mình đã mắc lừa, Bạch Thiếu Hồng không sao nuốt lời được, nghiêng răng đi theo hai tên tráng đinh về hướng sau của Thanh Khê sơn trang.

Chẳng biết nơi đây có phải là cùng tận chưa, Bạch Thiếu Hồng chỉ thấy xung quanh vách đá dựng đứng tua tủa cực kỳ quái dị.

Hai tên tráng đinh đến sát phạm vi loạn thạch liền đứng lại hô lớn :

- Các huynh đệ vòng thứ nhất mau ra nhận người đi.

Đột nhiên từ sau cột đá dựng đứng có hai bóng người xuất hiện quỷ mị vô cùng, hoàn toàn không thấy họ từ đâu chui ra.

Hai tên này mặc áo màu vàng nhạt, cúi đầu thi lễ với chàng :

- Thuộc hạ xin tham kiến công tử. Thực không dám vô lễ nhưng Trang chủ đã ra hiệu lệnh rất nghiêm nên xin công tử đừng vọng động thì hơn.

Bạch Thiếu Hồng cười khổ, thoáng nghe có vẻ trân trọng, thực ra thân mình là tù nhân không hơn không kém. Vì vậy chàng thở dài xua tay mấy cái :

- Bất tất phải nói nhiều, các người cứ thi hành đi.

Hai tên áo vàng liền gật đầu một cái, kẻ trước người sau dẫn chàng đi luôn qua các vách đá, cột đá dựng đứng, quanh quẹo rất lâu mới đứng lại hô lớn :

- Thanh Y huynh đệ hãy ra tiếp người.

Lần này giống như lần trước, cũng có hai tên thuộc hạ mặc áo xanh xuất hiện một cách vô âm vô động, cung kính thi lễ với chàng xong là lập tức quay mình dẫn đi liền.

Chàng liếc mắt về phía sau trong lòng không khỏi giật mình bởi vì hoàn toàn chẳng nghe âm thanh tí nào mà hai tên áo vàng biến mất tự bao giờ. Lần lượt chàng phải qua hai vòng gác nữa, lúc đó mới hiểu rõ tại sao Thuần Ngọc Giao cam đoan để chàng được tiện nghi trong suốt mười ngày. Chỉ nội bốn lượt bao quanh theo tứ tượng gồm hoàng y, bạch y, thanh y và cuối cùng là hắc y thì vùng đất phía trong chẳng khác gì ngục thất, chỉ có điều nó rộng rãi khoảng khoát mà thôi. Đó là chưa kể mỗi vòng trong tứ tượng đều có bao gồm bát quái trận cực kỳ ảo diệu, mỗi màu áo chỉ biết đường đi nước bước trong khu vực của mình mà thôi. Vì vậy bất cứ ai uy hiếp được một trong bốn vòng cũng đều vô ích.

Bạch Thiếu Hồng nhận thấy tâm cơ của Thuần Ngọc Giao sâu sắc hơn hẳn chàng thì chán nản vô cùng, lẳng lặng cúi đầu đi theo hai tên hắc y không thêm quan sát nữa.

Cả ba vượt qua cột đá cuối cùng thì trước mặt hiện ra một khoảng đất chu vi hơn mười trượng, có hoa lá rất phong nhã. Trong bóng cây cối ẩn hiện một mái thảo lư nho nhỏ, khiến Bạch Thiếu Hồng chắc lưỡi cười khổ :

- Không khéo mình bị ẩn cư bắt buộc chung thân mãi đời, dù có giai nhân bên cạnh cũng chẳng còn thấy thú vị gì nữa.

Một trong hai tên áo đen xoay người cung kính nói nhỏ :

- Thuộc hạ đến đây là hết địa phận, xin mời thiếu gia cứ tự tiện vào trong ngôi nghỉ. Phía trong thảo lư có đủ chăn màn chiếu gối nhưng nếu cần gì xin cứ hô một tiếng là có bọn thuộc hạ phục dịch liền.

Một điều thiếu gia, hai điều công tử cực kỳ kính trọng, song chàng cảm giác mâu thuẫn rất khó chịu, chàng nằm lăn ra chiếc giường tre thở dài mãi cho đến bữa cơm chiều. Lần này đích thân Đông Môn Song bưng mâm thức ăn nên Bạch Thiếu Hồng thoáng vui vẻ trong lòng, chờ một chút mới hỏi nhỏ :

- Thực sự muội ủng hộ kế hoạch của lão Tái Gia Cát lắm phải không?

Đông Môn Song nhìn chàng với vẻ trách móc :

- Hai ta tuy chưa có lễ nhưng đã là phu thê suốt đời chung chăn gối, sao ca ca còn hỏi câu đó. Thuần lão bá rất xứng đáng ngôi vị Nhân Nghĩa Thánh Vương cai trị quần hào, chúng ta may mắn được hồng phúc lây, đáng lẽ phải tận trung mới phải chứ.

Bạch Thiếu Hồng rất thương yêu nàng, nhưng vẫn phải cau mày tức giận. Chàng thở một hơi dài nộ khí xuống cho đầu óc tỉnh táo ít nhiều, lúc đó mới ngấm ngấm nhận ra Đông Môn Song đã là một người khác hẳn, dù bề ngoài chẳng biểu hiện thay đổi tí nào. Chưa minh bạch được nguyên nhân thì không nên trách tội, do đó chàng lạnh lùng đuối khéo :

- Muội cứ để đồ ăn đó đi, ta ngủ một giấc sẽ ăn sau.

Đông Môn Song u oán nhìn chàng khe khẽ nói nhỏ :

- Muội định dùng bữa tối với ca ca nhưng đã vậy thì xin rút lui sớm.

Bạch Thiếu Hồng không khỏi tội nghiệp, cố gắng dấu kín trong lòng, gạt đầu để mặc nàng lui thủ đi ra. Tính ra có đau lòng cho cả hai thực nhưng vẫn hơn nghe những lời chối tai, dễ đưa đến tổn thương trầm trọng hơn.

Từ đó gần như thông lệ, buổi sáng do Thuần Vân Quyên bưng cơm vấn an, buổi chiều vẫn là Đông Môn Song ân cần hầu tiếp. Rất tiếc lòng chàng đã nguội lạnh bởi vì phát giác ra việc này chính do miệng Thuần Ngọc Giao bố trí dận dò, thực tế chỉ để dò xét xem thái độ của chàng ra sao. Nếu một người thì chưa chắc đã chính xác, lão gian tặc dùng cả hai như là một kiểu nghiệm lẫn nhau, tuyệt đối có thiên vị nói tốt cho chàng cũng không được.

Vì vậy Bạch Thiếu Hồng nhất định không để cho Thuần Ngọc Giao hiểu được tâm ý của mình. Mỗi lần gặp mặt hai nàng đều nói qua loa mấy câu mà thôi. Đến sáng thứ ba chính là ngày Thanh Khê sơn trang xuất quân, chàng hết sức nghe ngóng xem có vọng lại tí âm thanh gì không, nhưng hoàn toàn thất vọng. Bốn vòng trận pháp hình như có hiệu lực cản phá tất cả các âm thanh lọt vào vậy. Do đó chàng nôn nóng đứng ngồi không yên. Thuần Vân Quyên vừa bưng cơm nước vào là chàng hỏi ngay :

- Hôm nay Thanh Khê sơn trang động binh phải không?

Thuần Vân Quyên hớn hở gật đầu :

- Đương nhiên, tất cả đã khởi trình từ sáng sớm hôm nay rồi, bây giờ trong trang chỉ còn lại chúng ta mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng như người ngồi trên lửa nóng còn đầu óc đâu mà nghe hết câu nàng nói. Diện mạo của chàng nhăn nhó, đầy vẻ đau khổ khiến Thuần Vân Quyên không dám lân la lâu, lẳng lặng rút lui từ bao giờ.

Bạch Thiếu Hồng ngồi thẩn thờ mãi cho đến khi chiều tối, Đông Môn Song tới phiên cơm. Chàng cũng chỉ hất tay ra hiệu mà thôi.

Màn đêm buông xuống dần, không khí càng thêm nặng nề, cả tiếng côn trùng cũng im bật mới thực là kỳ lạ.

Đột nhiên chàng có cảm giác như đang bị động đất, toàn thân chấn động rung chuyển. Tích tắc sau đó mới nhận được cảm giác đau nhói ở tai, dần dần dịu xuống thành tiếng ầm ừ dội. Chàng cấp tốc chạy ra khỏi thảo lư nhưng dưới ánh sao mờ chỉ còn thấy chút bụi khói bốc lên mờ mịt. Bất giác chàng la lên kinh hãi :

- Địa lôi! Tại sao lại có địa lôi phát nổ bất ngờ như vậy? Hay là có người nào định vào đây chạm phải cơ quan chẳng?

Bạch Thiếu Hồng không phải đợi lâu đã nghe lời đáp, trước mắt thoáng một nhân vật bật mặt lướt tới hạ giọng quát nhỏ :

- Theo ta mau, muốn gì sẽ nói sau.

Bạch Thiếu Hồng ngăn người trong tích tắc, vui mừng kêu to :

- Thiên Quân lão tiền bối.

Nhân vật bật mặt quay lại suyt một cái :

- Đừng la lớn, nếu không nhanh chân thì hồngбет đấy, ngươi bị giam giữ mà ta cũng chẳng toàn mạng với lão Thuần đâu.

Đương nhiên lời dặn của Thiên Quân lão nhân là thừa thãi bởi vì ngay lúc đó Thanh Khê sơn trang vang lên dồn dập tiếng chuông, tiếng khánh báo động. Tuy nhân số chẳng còn bao nhiêu nhưng một hai chục tiếng quát tháo của bọn thuộc hạ cũng đủ vang động cả bầu trời. Lẫn trong đó Bạch Thiếu Hồng nghe cả tiếng Thuần Vân Quyên và Đông Môn Song. Chàng thoáng do dự một giây rồi cấp tốc đề khí chạy theo Thiên Quân lão nhân liền.

Lão tiền bối này chuyên về thuốc nổ nên bố trí rất khéo léo, chỉ một lần phát động đã mở hẳn một lối xuyên qua bốn lớp trận pháp. Sức công phá có chủ đích nên trận pháp mất hẳn uy lực. Hai người chẳng bị trở ngại chút nào. Đường thoát ra đặt ở phía sau nên sự canh phòng rất hờ hững, cả hai nhắm thẳng hướng Tây Nam tức là Hương Tích Tự mà chạy. Dĩ nhiên với khinh công xuất quỷ nhập thần của họ thì bọn tiểu tốt ngăn trở sao nổi, chưa đến một khắc thời gian thì Hương Tích Tự đã hiện ra trước mắt.

Thiên Quân lão nhân chẳng nói một lời, tiếp tục rẽ ngang hướng đông chạy thẳng tới hang Tý Ngọ, một danh thắng thiên nhiên tuyệt mỹ của đất Tam Tương. Hiện tại đang là đêm tối, tất nhiên chẳng có khách nhàn du, trước cửa vắng lặng như tờ. Lúc đó Thiên Quân lão nhân mới chịu dừng chân, thở phà một cái :

- Phải chi lão Địa còn sống thì đỡ cho ta biết bao.

Bạch Thiếu Hồng cúi đầu tạ lễ rồi mới hỏi :

- Tiền bối cần Địa Quân lão nhân làm gì, chúng ta đã thoát khỏi tay Thuần Ngọc Giao thì tha hồ mà chống đối lão.

Thiên Quân lão nhân nghiêm giọng lắc đầu :

- Ngươi nói thế sao được. Ngươi đã bằng lòng ước hẹn với lão Thuần mười ngày không ra khỏi Thanh Khê sơn trang thì thời gian này phải ẩn mặt, xem như bị người ta bắt giữ mới khỏi mang tiếng chứ?

Bạch Thiếu Hồng thoáng ngạc nhiên, nhũu mày hỏi lại :

- Thuần Ngọc Giao đã biết tiền bối cứu tại hạ thì làm gì có việc câu thúc, chúng ta đường đường chính chính ra mặt phải hay hơn không?

Thiên Quân lão nhân lắc đầu quây quây :

- Người để ta giải thích xong sẽ cấp tốc đi liền. Nhất định đừng để lão Thuần biết được việc tày trời này.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm ngạc nhiên cùng ngồi xuống đối diện lắng tai nghe Thiên Quân lão nhân kể một hơi nguyên ủy :

- Lúc ở Thanh Khê sơn trang ta cứ tưởng người đã vì sắc đẹp và danh vọng hảo huyền mê hoặc nên dù trong lòng cực kỳ bất mãn vẫn tạm thời ưng thuận liên thủ với Thuần Ngọc Giao.

Bạch Thiếu Hồng à lên :

- Thế ra những lời ước hẹn của tiền bối mà tại hạ nghe được đều là sự thật hay sao?

Thiên Quân lão nhân lườm chàng một cái :

- Người chỉ có được cái tánh anh hùng ngay thẳng mà thiếu hẳn thủ đoạn và nhận xét. Lúc đó người thấy ta nói với Thuần Ngọc Giao ra sao?

Bạch Thiếu Hồng thoáng đỏ mặt nhận ra mình quá hấp tấp, gắng gượng trả lời :

- Lúc đó tiền bối nói với Thuần Ngọc Giao là một lời thì bốn ngựa khó theo, cần gì phải nhắc lại nữa. Tại hạ tưởng rằng tiền bối đã ước hẹn trước rồi.

Thiên Quân lão nhân thở dài ngao ngán :

- Đây chính là thủ đoạn của lão ta ly gián chúng ta. Người tưởng ta phản bội, ta tưởng người tham mê danh vọng sắc đẹp mà tự chia rẽ lẫn nhau. Nói thực ta đã có ước hẹn với Thuần Ngọc Giao nhưng đơn giản là câu “Bạch tiểu tử ra sao thì ta vậy” mà thôi.

Lão tiền bối trầm giọng nói gần từng tiếng :

- Người quyết tâm cản trở Thuần Ngọc Giao thì ta cũng quyết tâm nhưng bằng phương pháp khác. Hẳn thủ đoạn thì ta cũng thủ đoạn.

Bạch Thiếu Hồng thấy từ lúc thần trí Thiên Quân lão nhân hết mê loạn, càng lúc càng sáng suốt hơn thì khen ngợi thầm, mau mắn gật đầu :

- Tất cả đều mong ở tiền bối, xin cứ phân phó rõ ràng, tại hạ sẽ thi hành theo liền.

Thiên Quân lão nhân cầm tay chàng, hai mắt long lánh niềm vui sướng và giọng nói cũng run run khôn tả :

- Ta và lão Địa từ trước tới nay gây biết bao nhiêu cảnh máu rơi thịt nát cho kẻ vô can. Bây giờ lão Địa chết rồi chẳng nói làm gì, ta còn sống ngày nào sẽ cố gắng xả thân tạo phúc cho vô lâm. Lúc nhắm mắt vẫn được người đời nhắc nhở mới là chân danh vọng đấy.

Bạch Thiếu Hồng vô cùng cảm phục, vái dài một cái rất trịnh trọng :

- Tại hạ thay mặt vô lâm giang hồ đa tạ tiền bối, thực rất xứng đáng với ngoại hiệu Nhân Nghĩa Thánh Vương hơn hẳn Thuần Ngọc Giao.

Thiên Quân lão nhân ngửa mặt cười một hồi, âm thanh hùng khí vang vọng vào hang Tý Ngọ ù ù như sấm động :

- Nhân nghĩa ở đời tự do con người đối xử, đâu có phải có một Thánh Vương điều khiển được nhân nghĩa hoặc ban phát cho mọi người. Cái chức vị này thực là vô nghĩa lý hết sức.

Bạch Thiếu Hồng vốn có căn bản học vấn uyên thâm nên lãnh hội được ý nghĩa câu nói này, cúi đầu vâng dạ chứ không dám lên tiếng cãi. Thiên Quân lão nhân nói xong quay qua kể chuyện của mình :

- Khi ta nghe tin người tự giam cầm trong Thanh Khê sơn trang liền minh bạch hết mách khéo của Thuần Ngọc Giao. Tương kế tựu kế ta bằng lòng theo gã đi đánh Thượng Dương động và Hắc Chu bang. Nhờ vậy Thuần Ngọc Giao lơ lửng chú ý, ta nhiều lần lén lút xem xét bốn vòng trận pháp nhưng tự biết không sao phá giả nổi.

Nóng nảy như điên mà vẫn cần rằng chịu đựng đừng biểu lộ cho lão nhìn ra.

Bạch Thiếu Hồng cười hì hì đỡ lời :

- Rốt cuộc chỉ có chuyên nghề trước kia là tiện nhất.

Thiên Quân lão nhân sưng mày nhưng miệng hơi mỉm cười theo :

- Đúng thế, song làm thế nào để qua mặt được con cáo già là điều khó. Ta giả vờ hăng hái đi theo tới Ba Lăng, liền cáo thối hơi khó chịu trong người nên quay về phòng đắp chăn ngủ luôn. Sau đó bỏ lén lút bỏ chạy như điên trở lại Thanh Khê sơn trang.

May mà sự canh phòng rất chảnh mãng và số thuốc nổ đã được dấu sẵn nên thi hành chẳng khó khăn gì. Sở dĩ ta phải chạy vòng tới đây là vì trở về nơi trú quân rất gần, không để Thuần Ngọc Giao phát giác kịp.

Bạch Thiếu Hồng lúc đó mới “à” lên, ngăn người ra hỏi :

- Thế ra tiền bối còn muốn trở lại với Thuần Ngọc Giao ư?

Thiên Quân lão nhân cười rất quái dị :

- Đúng thế, ta chẳng nói với người trước rồi sao. Ta vẫn ở trong hàng ngũ địch mới có dịp thấy rõ các kế hoạch của lão, ngầm ngầm phá hoại thì càng lợi hại gấp mấy lần đấy.

Bạch Thiếu Hồng gật đầu thán phục, hỏi mau :

- Thế ra tiền bối dự định một người trong tối, một người ngoài sáng, hai mũi giáp công để Thuần Ngọc Giao không biết đầu mà đối phó. Tại hạ Ở ngoài công khai phá phách chứ gì?

Thiên Quân lão nhân lắc đầu quây quây :

- Người chỉ đoán đúng có một nửa. Ta ở trong lòng địch có tin gì sẽ báo cho người biết, hễ phá hoại được gì thì càng tốt. Tuy vậy người không thể ra mặt vội đúng với ước hẹn mười ngày với Thuần Ngọc Giao.

Bạch Thiếu Hồng khoái trí vô cùng, xen lời hỏi tiếp :

- Sau mười ngày tại hạ sẽ công khai đứng ra chống đối ác ma.

Thiên Quân lão nhân thông thả đứng dậy tỏ ý muốn từ biệt, lão tiền bối trầm trầm lắc đầu :

- Thượng Dương động là ác nhân không nói làm gì, Hắc Chu bang thật cũng không xứng đáng để người đứng vào hàng ngũ cho mang tiếng. Sau mười ngày người có thể đội lốt một nhân vật nào đó chẳng hạn như Ôn Tứ Hải cũng được. Lúc thì bênh vực Thượng Dương động, lúc lại trợ thủ Hắc Chu bang. Tóm lại càng kéo dài tranh phong bao nhiêu càng dễ cho người giang hồ nhận ra gương mặt thật của Tái Gia Cát bấy nhiêu.

Bạch Thiếu Hồng lớn tiếng khen ngợi rồi mau mắn gật đầu liền :

- Tiền bối thủ đoạn cao cường chẳng khác Tái Gia Cát, thế mới gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân chứ.

Thiên Quân lão nhân cười theo, mau lẹ hỏi thúc :

- Người và ta về chỗ Thuần Ngọc Giao đi. Nếu mọi việc trót lọt thì không bàn soạn nữa, còn lão gian trá khám phá ra việc vắng mặt của ta đành phải tính toán đường lối khác mới xong.

Bây giờ Bạch Thiếu Hồng mới hiểu ra câu nói của Thiên Quân lão nhân, giả như có Địa Quân lão nhân thì việc giả mạo người ở lại sẽ tốt đẹp biết bao. Cả hai dùng tận lực kinh công chạy về hướng Ba Lăng. Trời chưa kịp sáng đã tới vị trí tạm ẩn náu của các cao thủ Thanh Khê sơn trang. Đây là khoảng đất rộng, lúc trời tối ra đi rất dễ dàng nhưng lúc trở vào khó mà ẩn dấu hành tung. Vì vậy Thiên Quân lão nhân nhấn nhò nhìn Bạch Thiếu Hồng cười quái dị :

- Người cứ núp ở đây nhìn ta trở tài nhé, nếu lúc ta đi ra xua tay mấy cái tức là mọi việc êm xuôi.

Bạch Thiếu Hồng chưa hiểu Thiên Quân lão nhân định làm gì, tuân lời tìm một bụi cây rậm ẩn thân. Thiên Quân lão nhân vận nội công cho mồ hôi toát ra đầy mặt, nhăn nhó cực kỳ thảm hại rồi vừa chạy thẳng vào, vừa kêu la nho nhỏ :

- Đau chết đi được, đau chết đi được, chẳng biết đêm qua ăn phải cái gì mà bụng dạ nóng như lửa đốt thế này.

33. Dừng Độc Trị Độc, Giải Cứu Ôn Lão Nhân

Chỗ đóng trại của Thanh Khê sơn trang lơ thơ mấy nóc lều bạt, chẳng hề thấy bóng người lai vãng. Nhìn qua rất giống phường đi săn trú ngụ chứ không ai biết nổi đó là nơi cao thủ mai phục. Thiên Quân lão nhân vừa chạy được nửa khoảng trống lập tức như ma quỷ hiện hình, từ dưới đất bỗng bật dậy một người lớn tiếng quát hỏi liền :

- Nhân vật nào dám cả gan vào đây kinh động?

Nhận ra Thiên Quân lão nhân, tên này vội cúi đầu cung kính :

- Lão gia đầy ư, xin xá tội cho thuộc hạ mạo phạm. Lão gia đi đâu sớm vậy?

Thiên Quân lão nhân nhăn nhó ôm bụng, khàn khàn trả lời :

- Bất tất, ta đau bụng nên chạy ra ngoài một chút, bây giờ thấy có động tĩnh phải vội vào báo cho Trang chủ hay đây.

Tên này nghe nói có việc khẩn cấp đời nào dám cản trở, cúi đầu chờ Thiên Quân lão nhân đi xong liền sắp người xuống, khẽ kéo tay một cái, tấm ván có phủ cỏ một bề mặt lập tức úp xuống rất kín đáo. Từ ngoài xa quan sát không thể nào phân biệt nổi trạm canh bí mật này.

Thì ra ngoại trừ những nhân vật chủ chốt là thông thả ngủ trong lều da dê, còn lại toàn bộ cao thủ Thanh Khê sơn trang đều qua đêm bằng cách này. Nó vừa nguy trang chẳng lộ liễu nhân số, vừa bố trí được canh gác giáp vòng. Trong lúc ngủ tất cả đều úp tai xuống nền đất, bất cứ tiếng động nhỏ nhất nào cũng nghe được rất rõ. Điều này càng chứng tỏ tâm cơ của Thuần Ngọc Giao rất xứng đáng với ngoại hiệu Tái Gia Cát.

Chỉ tiếc Gia Cát Vô Hồn ngày xưa dùng trí óc xây dựng cơ đồ cho Lưu Vương võ về bá tánh an cư lạc nghiệp, còn ngày nay Tái Gia Cát sử dụng tâm cơ của mình để hồng xưng bá đồ vương.

Thiên Quân lão nhân đi vào rất lâu khiến Bạch Thiếu Hồng rất nóng nảy. Chợt từ trong, lão lại chạy ra miệng kêu lên ầm ĩ :

- Đau chết đi được, trời ơi, sao mà đau quá đi thôi.

Ông ta chạy thẳng đến bụi cây cỏ Bạch Thiếu Hồng ẩn núp, ngồi thụp xuống giả vờ như đang đi ngoài rồi mau miệng hỏi liền :

- Tin tức của Tái Gia Cát mau lẹ thực, việc người được một người bịt mặt cứu thoát đã đến tai lão rồi đó.

Bạch Thiếu Hồng thoáng kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh trả lời :

- Trước sau gì lão ta cũng sẽ biết, tại hạ thấy chẳng có gì trở ngại cho kế hoạch của chúng ta.

Thiên Quân lão nhân hạ giọng nhỏ hơn một chút :

- Sao lại không ngại, Thuần Ngọc Giao quyết định ở lại đây truy tìm tung tích của người rồi mới khởi sự sau. Khi ta trở vào người phải lập tức tìm một nơi thực kín đáo ẩn trốn, ngày hôm sau sẽ gặp tại miếu Ngũ Hành Nương Nương. Nhớ chưa?

Bạch Thiếu Hồng không kịp suy nghĩ bởi diễn biến đột ngột, đành gật đầu :

- Tại hạ nhớ rồi, riêng tiền bối nên cẩn trọng, có khi lão Thuần đã nghi ngờ mà không nói ra đó.

Thiên Quân lão nhân “hừm” nho nhỏ rồi đứng dậy nói thực to :

- Không sao đâu, trong người ta cảm thấy rất khỏe khấn.

Giả vờ xong ông ta thông thả trở về, lần này không gặp trở ngại hạch hỏi nữa.

Bạch Thiếu Hồng thấy trời càng lúc càng sáng rõ liền từ từ lui về phía sau, thực xa mới dám đứng dậy xoay mình chạy luôn. Chàng vừa chạy vừa ngẫm nghĩ hoài mà không biết mình nên ẩn trú nơi đâu trong ba ngày cho an toàn, bất giác bước chân cứ hướng về phía Thanh Khê sơn trang mà không hay.

Bạch Thiếu Hồng giật mình một cái, tự cười khở rồi lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ tình trường oan nghiệt thu hút ta đến thế sao?

Chàng tự hỏi, tự lắc đầu mấy cái rồi trả lời luôn :

- Họ Bạch này đời nào truy lạc đến thế, thực ra ta đi về phía Thanh Khê sơn trang là có mấy lý do Trước mắt thừa đánh lạc hướng truy tìm của Thuần Ngọc Giao, chẳng bao giờ hấn nghị ngờ ta còn lẩn quẩn ở đây. Sẵn dịp ta âm thầm dò xét xem thái độ của hai nàng xem sao, có đúng là trùng phải tà thuật thay đổi tâm tính thành người u mê hay không?

Người ta thường nói nghĩ đến gì thường hay gặp cái đó, Bạch Thiếu Hồng chưa kịp nghĩ thêm, thính giác đã phát hiện từ hướng ngược lại có tiếng tà áo lất phất trong gió. Chàng lập tức lạng người chui vào một bụi rậm bởi vì biết chắc đây phải là nhân vật giang hồ. Hiện tại bất cứ là ai cũng nên tránh mặt mới được. Phản ứng của chàng rất kịp thời, vừa ổn định xong nơi ẩn nấp là tiếng bước chân đã tới gần, gồm có hai người di chuyển rất khinh khoái.

Đột nhiên âm thanh thánh thót vang lên khiến Bạch Thiếu Hồng giật bắn cả người :

- Tỷ tỷ, nơi đây mát mẻ chúng ta ngồi nghỉ chân ngắm cảnh chút đã.

Thì ra nghĩ tới giai nhân là giai nhân xuất hiện tức thời. Hai người này chẳng ai khác hơn là Đông Môn Song và Thuần Vân Quyên. Nghe nói, Thuần Vân Quyên thở hắt ra một cái :

- Cũng được, nhưng chúng ta không nên kéo dài, bê trễ công việc hết đó.

Cả hai ngồi dựa gốc cây to cách chỗ chàng núp không xa nên nghe rất rõ Đông Môn Song bữu môi trả lời :

- Tỷ muội chúng ta đã cho Phi câu bẩm báo lão gia từ đêm qua, cần gì phải vội vã.

Thuần Vân Quyên giống gia gia ở đầu óc tính toán sâu xa, hững hờ giải thích :

- Dịch nhân đã táo gan dùng tới thuốc nổ thì có khi cũng đã nghĩ đến việc thông tin bằng Phi câu, chỉ cần một con đại ưng là ngăn chặn được ngay. Tỷ nghĩ vậy nên cực kỳ lo lắng mới rủ muội lặn lội đi báo kiến lão gia đây chứ.

Đông Môn Song bí lối không cãi nữa, lấy vạt áo quạt cho mát một hồi, trầm giọng hỏi tiếp :

- Chúng ta rời khỏi Thanh Khê sơn trang bất ngờ, có khi sẽ bị lão gia trách mắng đấy.

Thuần Vân Quyên bình thản cười nhẹ :

- Sở dĩ lão gia cất đặt chúng ta ở lại là vì Bạch ca, hiện tại người đã chạy thoát thì chúng ta chẳng còn nhiệm vụ gì nữa, chỉ bằng đi theo phụ thêm tay thêm chân còn tốt hơn. Vả lại Thanh Khê sơn trang có gì để bảo vệ nữa đâu.

Bất ngờ Đông Môn Song buông nhẹ một câu :

- Có chứ, nếu bọn đệ tử Ôn Tứ Hải quay lại làm phản, chạy về Thanh Khê sơn trang thì bọn tiểu tốt vài đứa làm sao ngăn cản được.

Thuần Vân Quyên trả lời rất quả quyết :

- Muội đừng lo, mấy chục tên đệ tử và thuộc hạ của Ôn Tứ Hải chẳng bao giờ phản bội lão gia đâu, chúng ta nghĩ vậy là được rồi.

Đông Môn Song không cãi, cùng Thuần Vân Quyên đứng lên chỉnh đốn y phục.

Xong xuôi cả hai lẳng lặng đề khí vọt mình đi khiến Bạch Thiếu Hồng băng khuâng vô tả. Hai giai nhân hiện hữu trước mặt mà như xa xăm ngàn dặm. Lòng chàng nửa muốn chạy theo kêu gọi hời hợt cho rõ ngọn ngành, nửa lo ngại bại lộ tung tích. Chỉ cần một chút ngần ngừ, hai nàng đã xa tít ngoài xa, thêm vài giây phút nữa là chẳng còn thấy hình bóng.

Đầu óc Bạch Thiếu Hồng ngổn ngang biết bao tâm sự, chợt lóe lên một ý nghĩ vui mừng la nho nhỏ :

- Phải rồi, ta không tiện ra mặt thì nhân lúc rảnh rỗi này trở về Thanh Khê sơn trang tháo cũi sổ lồng Ôn Tứ Hải. Lão điên loạn này nhất định sẽ phá quấy Thuần Ngọc Giao bằng được, có khi lôi kéo đám đệ tử trở cờ thì càng tốt hơn nữa. Vạn bất đắc dĩ lão yếu kém hơn thì ta và Thiên Quân lão nhân ngầm ngầm hỗ trợ là thượng sách.

Bạch Thiếu Hồng tìm ra diệu kế, vui mừng chạy về phía Thanh Khê sơn trang với tốc độ ghê người. Không khí lướt qua hai tai ù ù như gió thổi trong thạch động, trong khi thân hình vẫn ung dung như hành vân lưu thủy khiến thỉnh thoảng có nhân vật võ lâm nhìn thấy cũng không kịp nhận diện là ai. Chẳng bao lâu chàng đã đến khe nước dẫn vào Thanh Khê sơn trang. Hiện tại đường Thúy Tỵ Kiều đã được thu hồi nên chẳng còn cách nào hơn là phải đạp sóng tiến vào.

Gia dĩ Bạch Thiếu Hồng không muốn giết hại bọn tiểu tốt nên công khai rú lên một tiếng như rồng ngâm hổ tiếu. Thân hình bốc thẳng ra giữa dòng nước rồi lộn một vòng dùng công phu Thuận thủy khinh vân trong Cần Khôn Huyền Cơ lướt như bay.

Hai chân của chàng tuy bị bụi nước tung lên ướt cả giày vải nhưng nhờ vậy càng tăng thêm vẻ đẹp mắt. Hiện tại Bạch Thiếu Hồng như tiên đồng trên trời đang là bay trên khe nước, dưới chân bụi nước mờ mờ thực chẳng khác mây trời là mấy.

Bốn tên thuộc hạ Thanh Khê sơn trang nghe tiếng rú đã vội vã cầm võ khí chạy ra ngăn cản, thi nhau quát tháo :

- Tên kia mau đứng lại xưng danh đi.

- Thực táo gan mới dám xông vào hang hổ lộng hành.

Tất cả mấy câu quát xong kinh hoảng ngăn người ta bởi bị khinh công thượng thừa của chàng. Tiếp sau nhận diện được Bạch Thiếu Hồng thì càng kinh hoảng hơn nữa, bốn tên run bắn cả người. Tên trưởng toán cầm đao đầu bản, cố gượng lên tiếng mà âm giọng run khàn vì sợ hãi :

- Thì ra là Bạch thiếu gia... người đã trốn thoát mà còn định trở lại đây nộp mạng sao?

Bạch Thiếu Hồng quát mắt nhìn cực kỳ uy mãnh, trầm giọng nói to :

- Ta đã biết Thanh Khê sơn trang chỉ còn lại vài tên tiểu tốt nên không hiếu sát.

Các người biết điều thì dẫn ta đến chỗ giam giữ Ôn Tứ Hải đi.

Tên trưởng toán liếc tên áo xanh rất kỳ lạ, rồi trầm tĩnh trả lời :

- Thiếu gia thứ lỗi, bọn thuộc hạ không dám vâng mệnh. Dù rằng thiếu gia có là người nhà hay tù nhân thì mệnh lệnh của Thánh Vương vẫn phải nghiêm ngặt giữ gìn.

Thấy bọn này bắt đầu gọi Thuần Ngọc Giao là Thánh Vương, Bạch Thiếu Hồng không khỏi khó chịu trong lòng, lạnh lùng đáp lại :

- Rượu mời không uống, thích uống rượu phạt, các người đừng trách ta tàn nhẫn đấy.

Sau câu nói lập tức sát khí tự nhiên bao trùm cả không khí, bốn tên thuộc hạ giật bắn người lên nhưng chỉ có một tên áo xanh lùi lại. Ba tên kia liếc nhanh một cái ra hiệu rồi đồng thanh quát to :

- Lên Lối nói chưa dứt thì ba thanh đao kiếm chém tới rất tận lực, chia làm ba đao trung, thượng, hạ mà công kích. Điều này chứng tỏ Thuần Ngọc Giao huấn luyện rất có phương pháp, nhất thời địch nhân có mệnh đến đâu cũng khó thắng ngay trong vài ba chiêu, nên thừa đủ thời gian báo động. Vì vậy Bạch Thiếu

Hồng có muốn nhẹ tay cũng hông xong, vả lại không dần mặt thì cục diện càng khó khăn thêm. Chàng ngửa cổ cười lớn :

- Thực là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, xem chưởng của tay đây.

Chàng dùng sáu thành công lực xuất phát chiêu “Phong Thiên Vạn Điểm” để chân khí bao trùm khắp trước mặt. Nó vừa đánh bật các võ khí vừa công kích đối phương rất ảo diệu. Ngắm ngòm chàng tụ tập chân khí hướng vào tên trưởng toán nhiều hơn một chút, vì vậy sau tiếng nổ như sấm động diễn biến xảy ra cho từng người rất khác nhau. Ngoài ba tiếng choang của võ khí bị chấn động bay khỏi tay, lập tức hiện trường vang lên ba tiếng rú thảm. Một tiếng rú kéo dài mãi, về sau bởi vì thân hình tên trưởng toán đã như điều đứt dây bay ngược năm sáu trượng mới rơi xuống đất, chết thẳng cẳng.

Riêng hai tên còn lại, tuy cũng rú thảm nhưng do đau đớn nhiều hơn tiếng rú từ già cỗi đời. Cả hai đều bị té rách hổ khẩu máu tươi chảy ròng ròng và lão đảo ngời bịch xuống đất, diện mạo xanh lè như chàm đổ. Bạch Thiếu Hồng đã có chủ định, cấp tốc lạng người một cái, chớp nhoáng đã điểm vào mấy đại huyết để hai tên này chết giấc luôn. Xong xuôi chàng mới bước về tên áo xanh đứng ngoài trầm giọng nói :

- Người đã chứng kiến rồi đó, hãy ngoan ngoãn dẫn ta đi là hơn.

Tên áo xanh chột quỳ thụp xuống vái chàng một cái :

- Thuộc hạ là Đường Mạnh, trước kia là đệ tử của Ôn Tứ Hải nên bây giờ cung kính tuân lệnh thiếu gia. Xin thiếu gia giải thoát xong và tìm phương cách cứu chữa cho tỳ sư phụ Ôn định như xưa.

Thấy tên này có lòng trung nghĩa, Bạch Thiếu Hồng không tiện dối trá thở dài một cái :

- Điều đó ta không dám hứa trước, người thi hành mau lên kéo bọn khác kéo ra thì phiền phức, ta phải đánh giết nữa đây.

Đường Mạnh đứng lên lắc đầu trả lời liền :

- Thiếu gia cứ yên tâm, hiện tại trong sơn trang chỉ còn mười mấy nhân mạng toàn là hạng già yếu giữ nhà. Duy nhất có họ Lý võ công cao nhất thì đã bị thiếu gia đánh chết, chẳng tên nào dám lộ mặt ra nữa đâu.

Bạch Thiếu Hồng gật gù công nhận, bởi vì âm thanh giao đấu lớn vẫn không thấy trong trang động tĩnh gì. Chàng lẳng lẳng đi theo Đường Mạnh về phía núi đá tiếp giáp mạn Đông sơn trang. Nơi đây Thuần Ngọc Giao thiết kế mấy chục gian thạch thất ăn sâu vào vách đá. Mỗi cửa ra vào chỉ cao hơn thước. Tất nhiên tù nhân phải khom lưng hoặc bò vào nhục nhã vô cùng. Đường Mạnh lớn tiếng hô to :

- Trần lão đầu rồi, mau dâng chìa khóa để thiếu gia phân phó.

Cả hai chỉ nghe hừ hừ mấy tiếng nho nhỏ rồi một lão già hai mắt sợ hãi đến thất thần từ trong ngục thất đẩy cửa bò ra. Thoáng nhìn chàng đã biết ngay lão này sợ đến vãi đá, chui tọt vào ngục trốn tránh né, vì vậy chàng càng gần giọng khùng bổ thêm :

- Người hãy mau mở cửa thả Ôn lão gia ra đi, chần chừ là vong mạng với ta đó.

Đương nhiên lão già họ Trần không dám cãi lời song vì quá run rẩy, lóng ngóng mãi chưa mở được khóa khiến Đường Mạnh nóng ruột giằng lấy chìa, tự tay mở cho mau. Cánh cửa vừa kêu kết một cái, từ trong có tiếng khàn khàn của Ôn Tứ Hải vọng ra :

- Ai đó, có phải là địch nhân Thuần Ngọc Giao không?

Sự diên loạn của lão vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm, suốt ngày chỉ nhớ tới Thuần Ngọc Giao là địch nhân khiến Đường Mạnh rất đau lòng, ghen ngào thừa lớn :

- Lão gia, đệ tử là Đường Mạnh xin mời lão gia ra ngoài, muốn tìm kiếm địch nhân thì tùy ý.

Ôn Tứ Hải “ủa” một cái, đắc ý cười ha hả vọng ra :

- Thực thế ư, đệ tử của ta ngoan ngoãn lắm.

Vừa cười Ôn Tứ Hải vừa bước ra kéo theo tiếng loảng xoảng của kim khí chạm nhau. Ngoài cửa ngục Bạch Thiếu Hồng mới thấy trên hai tay lão có một sợi dây xích vừa lớn vừa nặng. Có lẽ Thuần Ngọc Giao cần

thận nên đã giam giữ vẫn không yên tâm, còn dùng thêm khí cụ nữa. Đường Mãnh rút lưỡi trường kiếm hô to :

- Xin sư phụ đứng yên để đệ tử chặt giây xích cho người.

Ôn Tứ Hải gật đầu rồi giang thẳng hai tay về phía trước. Chỉ nghe choeng một tiếng ngân dài, nơi đưng chạm bắn tóe ra mấy chục tia lửa chứ sợi xích không hề sứt mẻ tí nào. Trái lại thanh trường kiếm lại bị mẻ một miếng lớn, chứng tỏ chất thép của sợi xích cứng rắn hơn nhiều.

Ôn Tứ Hải sầm mặt lớn tiếng quát :

- Người thật là vô dụng, sao không chuyển nội lực vào kiếm?

Đường Mãnh cực kỳ bàng hoàng vì hắn đã vận hết chân khí vào kiếm rồi, đâu cần sư phụ phải nhắc nhở. Ngay lúc đó Trần lão run giọng xen vào :

- Đường huynh đệ, có cố gắng cũng vô ích thôi. Sợi xích này nghe nói được rèn luyện bằng loại kim thép Tích Lịch Kim (sắt bị sét đánh) nên gươm đao tầm thường chẳng chặt đứt được đâu. Người ta đồn đại là chỉ có mấy loại thần vật như Can Tương mới có thể chém đứt được nó đấy.

Đường Mãnh vô cùng thất vọng, đôi mắt đỏ hoe nhìn Bạch Thiếu Hồng cầu cứu.

Chàng trầm ngâm suy nghĩ một hồi, nhớ lại trong Càn Khôn Huyền Cơ có một chiêu tên là Xuy Viễn Tích Lịch (đuổi xa sấm sét) rất ít khi dùng tới bởi vì yếu quyết rất kỳ lạ. Khi ra chiêu không phát động ngay mà phải nín hơi một lúc để chân khí tản mát chạy về trước, đếm từ một đến năm mới giật tay tụ hợp nói lại thành chưởng. Sở dĩ chàng ít khi dùng tới chiêu này vì cứ định ninh nó chuyên dùng để đối phó với địch nhân ở xa mà thôi. Hiện tại nghe tới ba chữ Tích Lịch Kim thì liên tưởng tới nó ngay.

Do vậy Bạch Thiếu Hồng đâm chiêu đỡ lấy trường kiếm của Đường Mãnh :

- Tại hạ không dám quyết đoán kết quả ra sao, cố gắng một lần tận lực thử xem. Ấu là số mệnh sắp xếp của trời đất có cưỡng lại cũng không được.

Tuy chàng có vẻ không tin tưởng nhưng Đường Mãnh vẫn vui mừng ra mặt, vái dài một cái :

- Đa tạ thiếu gia, sau này sư đệ tiểu nhân thực không dám quên được ân đức này.

Bạch Thiếu Hồng nghiêm mặt xua tay từ chối :

- Dù thành công hay không, tại hạ nhất định một điều, Thanh Khê sơn trang không phải là nơi dung thân tốt đẹp đâu, huynh đài và lão Trần đã phạm lỗi thì ngay lập tức phải cao bay xa chạy mới toàn mạng sống đấy.

Bạch Thiếu Hồng không chờ Đường Mãnh trả lời, hít một hơi chân khí để lưu chuyển kinh mạch thật thông suốt. Từ từ khoa trường kiếm lên theo yếu quyết Xuy Viễn Tích Lịch, đồng thời tiếng quát chém nhanh một cái. Thoạt đầu hai loại kim khí chạm nhau phát ra âm thanh “ầm” như tiếng sét thu nhỏ, và hoa lửa bắn ra tứ phía, Bạch Thiếu Hồng đã tưởng mình thất bại. Chẳng ngờ trong chớp mắt cánh tay hệt hẫng, quá đà cắm phập mũi xuống đất luôn. Sợi xích đã đứt làm đôi từ bao giờ. Ngay chỗ vết cắt phẳng lì như mặt giấy trong khi hai trường kiếm chẳng hề hấn tí nào thì đủ biết chân khí trong chiêu Xuy Viễn Tích Lịch sắc bén tới mức nào.

Đường Mãnh vui mừng tới cực độ nhảy tung lên hoan hô ầm ĩ, bất giác Ôn Tứ Hải cũng ngơ ngác cười theo :

- Tiểu tử này giỏi lắm, người theo ta làm đệ tử quách cho rồi.

Thực ra trên đời chưa bao giờ xảy ra cảnh tượng hy hữu như vậy, người chịu ân đòi làm sư phụ của ân nhân mình, Bạch Thiếu Hồng không chấp nhất, cười khổ một cái :

- Lão tiên bối để tại hạ chặt rời những cái còng tay này ra, để lủng lẳng thế này rất bất tiện.

Dĩ nhiên Ôn Tứ Hải điên loạn vẫn nhận ra điều đó, hơn hử đưa hai tay ra luôn.

Lần này đã vững tin Bạch Thiếu Hồng chăm chú tính toán thật chính xác, chém đúng vào cạnh hai cái khoen đeo nơi cổ tay Ôn Tứ Hải. Sau hai tiếng nổ vang lên, lập tức những phần xích sắt bị rơi xuống đất. Đường Mãnh lại một phen rung mình vì võ công thượng thừa của Bạch Thiếu Hồng.

Ngay khi được tự do, Ôn Tứ Hải liền nhớ ngay tới Thuần Ngọc Giao, trầm giọng quát hỏi liền :

- Hiện tại địch nhân ở đâu, nói cho ta biết mau.

Bạch Thiếu Hồng mau miệng trả lời :

- Tiền bối muốn tìm địch nhân thì hãy mau đi theo tại hạ, tuy nhiên nhất thời phải nghe lời mới thành công được.

Ôn Tứ Hải nóng nảy gật đầu :

- Dĩ nhiên ta phải nghe lời người, miễn sao diệt trừ được địch nhân họ Thuần là được.

Bạch Thiếu Hồng không trả lời câu nói này, trầm giọng nói với Đường Mãnh :

- Tạm biệt.

Đoạn chàng đề khí vọt người đi liền. Ôn Tứ Hải thật ra không hề phân biệt Đường Mãnh là đệ tử của mình, vì vậy chẳng hề liếc mắt tới hán, tung người cấp tốc chạy theo liền. Cả hai chạy tới trưa đã đến một thôn ấp nhỏ, nơi đây chỉ có tửu quán duy nhất rất tồi tàn nên không hải lòng cách mấy cũng phải bước chân vào để ăn uống.

Hiện tại trong quán chỉ có một thực khách duy nhất nên Bạch Thiếu Hồng nhận ra hán có vẻ khác lạ rất rõ. Chẳng những tên này láo liếc đôi mắt mà cả người cũng đứng dậy vẻ nóng nảy thật kỳ lạ sau khi thấy hai người bước vào quán. Dù nhận ra vẻ khác lạ nhưng chẳng lẽ vô lý bước tới hạch hỏi người khác ngay nên chàng vừa ăn uống vừa liếc mắt quan sát hán rất kỹ càng. Hình như tên này nhận ra chàng chú ý gã, nên cử chỉ càng thêm hốt hoảng khôn tả.

Thời gian dần dần trôi qua trong im lặng. Bạch Thiếu Hồng không gợi chuyện tất nhiên Ôn Tứ Hải chẳng biết nói gì, cầm cúi ăn uống cho đã thèm. Chàng hơi lo lắng một chút là khi Ôn Tứ Hải thỏa mãn xong sẽ hỏi han thì sẽ lộ chân tướng mất nhưng diễn biến xảy ra khác hẳn với sự lo nghĩ của chàng.

Ngay lúc đó có tiếng bước chân người dồn dập, ba đại hán từ xa chạy lại. Tất cả đều vận y phục thương buôn nhưng vạt áo theo bước chân cứ gò lên, chứng tỏ họ có dấu vũ khí bên trong. Bạch Thiếu Hồng chắc lưỡi than thầm “Bọn này đúng là người của Thuần Ngọc Giao giả trang tản ra đi tìm tung tích ta rồi, có điều rất đông số thuộc hạ của lão chưa biết mặt ta, may ra thì tránh được lộ liền”.

Chàng càng thêm yên tâm khi ba đại hán liếc nhìn chàng và Ôn Tứ Hải mà không hề động dung. Diệt? này chứng tỏ họ chưa biết chân diện rõ ràng. Chàng đang mừng thầm thì đột nhiên tên ngồi phía trước nhảy tung lên, xô đổ cái ghế đang ngồi, hét to :

- Huynh đệ mau rút vũ khí ra, bắn hoa pháo báo động cho Trang chủ nhanh lên.

Bạch Thiếu Hồng cấp tốc đảo quanh mắt mau lẹ, nhanh tay chộp lấy đôi dưa sẵn sàng xuất thủ. Bất cứ tên nào thò tay vào túi lấy hỏa pháo là chàng bắt buộc phải giết chết tức thời. Song diễn biến khác hẳn đi một chút, cả ba tên liếc Bạch Thiếu Hồng rồi hững hờ hỏi :

- Trương đệ làm gì thế, có chắc đây là Bạch Thiếu Hồng vừa trốn thoát không?

Thánh Vương dẫn dò hán chỉ đi có một mình thôi mà.

Thì ra đúng là bốn tên thuộc hạ của Thuần Ngọc Giao, song nhờ có lão gian ác chưa biết chàng đã cứu thoát và đi chung với Ôn Tứ Hải nên chúng còn thoảng nghi ngờ. Tên họ Trương run run, chỉ tay trả lời mà lạc cả giọng :

- Đệ chắc lắm rồi, lão già kia chả là Ôn Tứ Hải là gì.

Bấy giờ ba tên mới giật mình đồng loạt rút vũ khí ra, di chuyển bao vây quanh bàn Bạch Thiếu Hồng nhưng vẫn chưa có tên nào dám lấy hỏa pháo ra. Một tên lại trầm giọng hỏi :

- Đệ có nhìn lầm không đó, Ôn lão tặc còn bị xiềng xích ở sơn trang, không lẽ có phép ma mà thoát đi với Bạch Thiếu Hồng hay sao?

Chàng nghe nói thì hơi khoan tâm bởi vì bọn chúng còn phân vân chưa quyết thì chàng thừa sức đối phó trước khi muộn màng. Vì vậy chàng vẫn giữ im lặng theo dõi bốn tên trao đổi ra sao rồi mới hành động. Tên họ Trương bị đồng bọn nghi ngờ, tức giận cãi :

- Đệ là đệ tử của lão thì làm sao được. Có lẽ gã họ Bạch đột nhập gia trang cứu thoát lão ra chứ gì.

Quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có tên này xác quyết chàng là Bạch Thiếu Hồng, chứng tỏ cả bốn tên đều chưa thấy mặt chàng bao giờ. Xui sao tên này lại là đệ tử của Ôn Tứ Hải mới suy đoán ra mà thôi. Chàng có biết đầu tâm cơ của Thuần Ngọc Giao gian trá khôn lường. Hắn tung ra bốn toán đi bốn hướng tìm kiếm, trong mỗi toán đều có người là đệ tử Ôn Tứ Hải lần thuộc hạ của Thanh Khê sơn trang. Không phải Thuần Ngọc Giao biết trước có Ôn Tứ Hải mà do lão cố ý dùng hai phe phái kiểm soát lẫn nhau.

Nghe họ Trương nói trắng ra, ba tên đại hán sững người trong tích tắc, mau chóng nhận ra ước đoán kia là sự thật. Gặp địch nhân đã không tiến lên, tự nhiên ba tên lại bủn rủn cả đầu gối, lùi lại một bước. Chứng tỏ uy danh của chàng rất chấn động.

Bạch Thiếu Hồng bắt giắc cười khẩy một cái :

- Ta báo trước cho các người biết, bất cứ tên nào toan bắn pháo báo tin sẽ toi mạng trước nhất đó.

Lời nói rất bình thường nhưng chẳng khác tiếng sét đánh bên mang tai, hai trong số ba tên đã thò tay vào ngực áo tính lấy pháo báo tin đành run rẩy buông thông xuống liền. Bạch Thiếu Hồng lạnh lùng khen ngợi :

- Như thế có phải là ngoan ngoãn không. Chỉ nội mình ta đã đủ giết các người như giết con sâu cái kiến, huống hồ lại có thêm Ôn Tứ gia ở đây. Các người đã biết điều thì ta lấy đức hiếu sinh tha mạng cho đó.

Một tên lớn tuổi nhất vui mừng hỏi lại luôn :

- Bọn tại hạ không dám xúc phạm thiếu gia, chỉ là mệnh lệnh đành phải bó buộc thi hành. Bây giờ thiếu gia không chấp nhất thì bọn tại hạ xin rút lui trước.

Vừa nói, ba tên vừa giả vờ bỏ vũ khí vào trong áo, riêng tên họ Trương nhất định lăm lăm trường kiếm trong tay Bạch Thiếu Hồng vội xua tay ngăn cản :

- Ba vị khoan đi vội, tại hạ chưa nói hết ý kiến đâu. Trước hết phải ở lại chứng kiến sự phụ xử tội kẻ phản đồ cái đã.

Ôn Tứ Hải từ nãy tới giờ vẫn liếc qua liếc lại, chú ý tên họ Trương vì diện mạo hắn quen thuộc hơn. Nghe Bạch Thiếu Hồng nói vậy thì chỉ tay hỏi lớn :

- Phải chăng tên này là phản đồ mà ta phải trừng trị?

Bạch Thiếu Hồng gật đầu nói nhỏ :

- Chính miệng hắn tiết lộ là đệ tử của lão, bây giờ dám cầm vũ khí uy hiếp thì chẳng phải phản đồ là gì?

Ôn Tứ Hải chợt gầm lên như sấm động :

- Đúng rồi, phải rồi. Ta đã nhớ ra hắn là Trương Lục theo ta từ Đông Bình Quận. Hà hà, đáng giết vô cùng.

Tên họ Trương chẳng còn hồn vía nào nữa, xoay mình ù té chạy luôn nhưng Ôn Tứ Hải phản ứng rất mau lẹ, tung mình như con chim khổng lồ vọt tới quất trầm :

- Muốn thoát tay Tứ Hải Long Vương không dễ đâu.

Từ trên cao lão dùng Hồi Tâm chưởng cơ tay phát xạ đánh “véo” một cái, chân chí quy tụ thành một luồng nhỏ như cái bát bay vọt về phía trước rất mau. Mọi người cứ tưởng Ôn Tứ Hải đánh hụt nhưng bất ngờ luồng chân khí đi cong xuống giống hệt cái cầu vồng từ trời xuất hiện. Nó rất chính xác nên chỉ trong chớp mắt đã đánh trúng ngực Trương Lục một cái. Tên này đang đà chạy càng làm tăng thêm sức va đập, lập tức rú nặng một tiếng rồi thân hình lão đảo ngả về sau. Cả phần ngực nát như tương.

Máu thịt tuy không bắn ra nhiều nhưng nhuộm đỏ từ ngực xuống bụng hết sức rùng rợn.

Ôn Tứ Hải lộn một vòng vừa đứng dẫm một chân lên cái xác của Trương Lục, hai mắt đỏ ngầu nhìn một cách thích thú :

- Hà hà, dám phản bội Đại Vương thì hậu quả phải như thế này đây.

Cười một hồi thật thỏa mãn, Ôn Tứ Hải mới chịu ngược lên, chột lảo giật mình “ủa” một cái. Ba tên thuộc hạ Thanh Khê sơn trang nằm la liệt dưới đất tự bao giờ, trong đó chỉ có một tên rên hừ hừ là còn sống, hai tên kia thẳng cẳng tắt thở từ lâu.

34. Một Bước Phá Vỡ Âm Mưu Bá Chủ Giang Hồ

Lúc đó Bạch Thiếu Hồng đứng uy nghi như thiên thần Đại lực sĩ giáng hạ, đôi mắt lóng lánh đầy vẻ lạnh lùng khiến Ôn Tứ Hải ngơ ngẩn hồi lâu :

- Những tên này do người hạ thủ đó phải không?

Bạch Thiếu Hồng đang cơn sát khí mà vẫn phải cười nhẹ vì câu hỏi này, gật đầu trả lời :

- Đương nhiên gặp ác ma mà tại hạ không trừ diệt thì trời đất cũng không dung tha được.

Đúng ra Ôn Tứ Hải chẳng hiểu hết ý nghĩa nhưng vẫn gật đầu khen “Hay lắm” rồi chỉ vài tên đang rên rỉ :

- Sao người không hạ sát hẳn cho xong, nghe rên điếc cả tai, khó chịu lắm.

Bạch Thiếu Hồng không trả lời Ôn Tứ Hải, nghiêng đầu nhìn tên nọ trầm trọng nói :

- Người đã nghe chưa, sở dĩ ta không giết chết người ngay là có ý gì rồi. Hãy mau nói hết hoạt động của ác ma họ Thuần đi.

Thì ra ngay lúc Ôn Tứ Hải động thủ, ba tên này không chịu khoanh tay đứng nhìn.

Một tên vọt người theo tập hậu sau lưng Ôn Tứ Hải theo cách thức “Vây Ngụy cứu Triệu”, hai tên còn lại dợm chân chạy ra hai ngã, chắc chắn có ý định phóng hỏa pháo báo động hơn là trốn chạy. Vì vậy Bạch Thiếu Hồng phải la thảm trong bụng :

“Họ Thuần huấn luyện thuộc hạ lợi hại thật, may chỉ mới là bốn người mà đã phối hợp cực kỳ ăn ý. Nếu ta phải đối đầu với mấy chục nhân số thì cũng khó bề xoay sở”.

Từ ý nghĩ đó chàng mau lẹ đưa chân khí Càn Khôn Huyền Cơ vào hai chiếc đũa, cấp tốc phát tay một cái theo chiêu “Nhật Cường Tà Huy”. Hai chiếc đũa tre mỏng manh biến thành hai tia sáng giống như tia dương quang buổi chiều tà, bay rít hai phía nhanh hơn chớp giạt. Không cần xem kết quả thế nào, đồng thời chàng vươn người chộp vào lưng tên đang tập hậu Ôn Tứ Hải. Trong trí chàng định giết chết luôn hẳn chứ không tha mạng, ngờ đâu thân thủ tên này nhanh hơn dự tính. Vì vậy cái chộp thay vì trúng lưng trượt vào bắp đùi hắn mà thôi.

Thông thường trong giao đấu rất hay bị những trường hợp như vậy, trầy da chảy máu rất nhiều vẫn coi là ngoại thương chẳng hề hấn gì. Riêng trường hợp này khác hẳn, chân khí Càn Khôn Huyền Cơ mỗi lần vận dụng phát xạ cả ra ngoài lớp da tay mấy phân, vì vậy mấy ngón tay của Bạch Thiếu Hồng chẳng khác dao nhọn đâm sâu vào tới xương và kéo dài thành năm vết máu đỏ lôm. Tên thuộc hạ đau đớn gần muốn ngất đi nhưng vốn tính hung ác không thềm rú lên thảm thiết mà chỉ lăn lộn rên rỉ là vậy.

Hạ thủ xong Bạch Thiếu Hồng cấp tốc quay lại, chỉ cần hai tên kia còn manh động là hạ sát liền. Sự cẩn thận này hoàn toàn thừa thãi bởi vì chiêu thức “Nhật Cường Tà Huy” cực kỳ dũng mãnh, tuy không trúng “chỗ nhược” như trái tim hay cổ họng vẫn giết chết địch nhân ngay lập tức. Chàng đang ngẩn ngơ thì Ôn Tứ Hải đã quay lại hỏi han, hóa ra vô tình chàng chừa lại một tên mà lại hay, có dịp điều tra hành tung Thuần Ngọc Giao.

Nghe chàng hăm dọa, tên thuộc hạ ngừng tiếng rên rỉ trợn mắt quát khàn :

- Tiểu tử độc ác, người giết chết ta thì được, đừng hòng vặn hỏi tới kẻ sách của Thánh Vương.

Thấy Ôn Tứ Hải “hừ” một cái đưa tay lên toan hạ thủ luôn, Bạch Thiều Hồng vội vàng xua tay ngăn cản :

- Khoan đã, tại hạ muốn thuyết phục hẳn thêm một lời.

Chàng thông thả xoay lại hạ giọng quát trầm :

- Ta thấy người tính khí cương cường thì rất thần phục nhưng người trí dũng chẳng nên u mê như vậy. Đã có ta và Ôn lão nhân đây cản trở thì chủ nhân của người đừng hòng đạt được ý muốn xưng hùng xưng bá. Người có tận trung chỉ thêm tuyệt mạng oan uổng mà thôi.

Tên thuộc hạ được Thuần Ngọc Giao rất tin cậy, giao hẳn quyền định đoạt cả toán truy tầm Bạch Thiều Hồng thì chứng tỏ hẳn cuồng tín đến đâu. Vì vậy nghe chàng thuyết phục hẳn chỉ cười khẩy một cái rồi thôi. Ôn Tứ Hải nóng nảy vô cùng, không sao nhịn nổi, cất tiếng cười ghê rợn :

- Dịch nhân càng cương cường, ta càng thích thú. Bách Ảnh Tiên Tử có thủ pháp Phân Thân Thác Cốt thì ta cũng có thủ pháp ghê gớm hơn một tầng gọi là “Triêm Cân Hồi Cốt”, người muốn thử không nào.

Chỉ nội cái tên cũng đã đủ rùng rợn, vì vậy tên thuộc hạ Thanh Khê sơn trang xanh xám cả mặt mũi, thân hình run lên như cây sậy.

Bạch Thiều Hồng tiện dịp này thuyết phục thêm một câu :

- Người đã sa cơ thì dù ta tha mạng chưa chắc Thuần Ngọc Giao tin dùng nữa đâu.

Chỉ cần nói sơ lược vài câu về kế hoạch của lão là ta để người thông thả tìm phương khác sinh sống. Người chẳng nên ngoan cố nữa.

Đột nhiên sắc mặt tên thuộc hạ đỏ rực lên như lửa, Bạch Thiều Hồng rất ít kinh nghiệm nên ngỡ người “ôi chà” một tiếng, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao.

Ôn Tứ Hải lịch duyệt hơn cũng chỉ kịp kêu lên thất thanh :

- Ma Hỏa Đoạn Mạch, người...

Câu nói nửa chừng thì tên thuộc hạ đã ngã ngửa ra sau, thất khiếu đầu ứa máu ra có vẻ trông cực kỳ thê thảm. Bạch Thiều Hồng kinh hoảng nói mau :

- Ma Hỏa Đoạn Mạch là gì vậy? Tiền bối có cách nào ngăn chặn được không?

Ôn Tứ Hải nhảy hai bước tới chỗ tên thuộc hạ, chớp nhoáng điểm vào mấy đại huyệt của hắn.

Cứ mỗi lần ngón tay điểm trúng huyệt đạo là một lần thân hình hắn rung động song máu tươi từ thất khiếu càng chảy ra mạnh hơn khiến mùi máu tanh tươi bốc lên rất khó thở.

Ôn Tứ Hải ngẩng đầu nhìn Bạch Thiều Hồng thở dài :

- Chậm mất rồi, thủ pháp Ma Hỏa Đoạn Mạch này biết kịp cũng khó ngăn cản huống gì...

Vừa lúc đó tên thuộc hạ chợt mở mắt thều thào nói như gió thoảng :

- Ta chết thì các người cũng khó sống sót được đâu, Thánh Vương nhất định vì ta mà báo thù rửa hận. Có lẽ giờ này đã thanh toán xong rồi.

Bạch Thiều Hồng giật bắn người, mau lẹ dùng chân khí Càn Khôn Huyền Cơ kích thích vào huyệt ngọc đường của hắn một cái. Tên này nắc nhẹ khiến chàng mừng rỡ hỏi ngay :

- Người vừa nói thanh toán xong cái gì?

Dù đã được kích thích nhưng tất cả kinh mạch đã bị Ma hỏa chấn nát nên đôi mắt hắn vẫn từ từ sụp lại, sửa soạn đi qua thế giới bên kia. Đột nhiên nghe Bạch Thiều Hồng hỏi, môi hắn mới nhếch cười rất gian trá :

- Hắc Chu bang rồi sẽ tới Thượng...

Không nói được hết câu, đầu hắn ngã qua một bên vĩnh viễn im lặng hoàn toàn.

Tuy vậy Bạch Thiều Hồng cũng thừa đoán ra hai chữ sau là Thượng Dương động.

Chàng nhíu mày suy nghĩ một thoáng bỗng nhiên linh tính thôi thúc bất giác la lên nho nhỏ :

- Thôi rồi, có lẽ Thuần gian tặc đã nghi ngờ Thiên Quân lão nhân nên nói dối là hoãn ngày khởi sự. Lão vẫn tung một số người đi truy tìm ta nhưng chắc chắn đại bộ phận đã kéo đến Hắc Chu bang rồi.

Chàng cúi đầu nhìn trời thấy đã quá trưa liền nóng nảy nói với Ôn Tứ Hải :

- Chúng ta đi tìm địch nhân mau.

Lão điên loạn cứ nghe đến hai tiếng địch nhân là khoái trá vô cùng, mau mắn gật đầu một cái rồi đề khí chạy theo Bạch Thiếu Hồng.

Cả hai tận lực sử dụng khinh công vậy mà phải đến chiều tối mới đến Nhạc Dương.

Khi đã bắt đầu vào thị trấn, Bạch Thiếu Hồng xoay qua Ôn Tứ Hải dặn dò :

- Trước tiên chúng ta hãy núp kín để xem náo nhiệt cái đã, bao giờ tại hạ giết tà áo một cái, tiền bối hẳn xuất hiện đánh giết địch nhân một trận. Tuyệt đối đừng để cho ai biết có mặt tại hạ, làm giảm sút uy danh của Tứ Hải Đại Vương đấy.

Ôn Tứ Hải vênh mặt cười sằng sặc :

- Hay lắm, đời nào ta để cho người được hưởng tiếng lẫy, cứ núp kỹ một chỗ mà xem ta biểu diễn võ công.

Bạch Thiếu Hồng dùng ngón tay khích bác thành công, yên tâm chạy thẳng tới tổng đàn Hắc Chu bang. Lúc còn cách mấy trượng đã nghe vang vọng “ầm”, một tiếng như sấm nổ thì thở phào trong bụng :

- Tạ ân trời đất dun rùi, Hắc Chu bang tuy cao thủ ít vẫn chưa bị tận diệt mau lẹ theo ý Thuần Ngọc Giao.

Chàng đưa tay ra hiệu rồi tung mình lên nóc nhà gần đó, nhẹ nhàng nương theo các bóng tối tiến gần đến hậu viện Hắc Chu bang. Hiện tại trời chưa tối lắm, song phương lại mãi mê giao đấu nên chẳng ai chịu đốt đuốc, cảnh tượng chỉ thấy mờ mờ mà thôi. Bạch Thiếu Hồng đảo mắt một vòng, bất giác “ủa” nhẹ vì kinh ngạc.

Chẳng biết Cung Tào Nghiệp lấy đâu ra người mà hiện tại có tới bốn nhân vật mặc áo quần giống hệt Công Tôn Chấn, tức là đầy đủ Tứ Đại hộ pháp. Rất tiếc cả bốn, kể luôn Công Tôn Chấn đều bị thương, chưa biết nặng nhẹ ra sao song ngồi ngã nghiêng suốt lượt. Phía bên Thanh Khê sơn trang đáng lẽ cao siêu hơn nhưng mà ngoài năm cao thủ nằm bất động, có cả Thiên Quân lão nhân ngồi dựa vách tường rên rỉ nho nhỏ. Ngoài hiện trường duy nhất chỉ còn có Thuần Ngọc Giao và Cung Tào Nghiệp đứng đối diện. Tuy nhiên phần kém đương nhiên ngã về phía Cung bang chủ bởi vì thân hình lão ta sau lần chạm chưởng vừa rồi cứ lắc lư như thuyền gặp sóng.

Bạch Thiếu Hồng buồn vui lẫn lộn, mừng là vì Thuần Ngọc Giao chưa đoạt được ý nguyện song buồn là vì Thiên Quân lão nhân bị nội thương về tay ai không rõ. Đúng ra, so sánh thì võ công lão cao siêu hơn cả Cung Tào Nghiệp, thế mà mới trận đầu đã thất bại kỳ lạ, khiến chàng thắc mắc trong lòng. Bạch Thiếu Hồng mau mắn gật bỏ thắc mắc này bởi vì phía dưới Thuần Ngọc Giao đã trầm trầm lên tiếng :

- Cung bang chủ, tình thế thắng bại đã rõ ràng, sao vẫn còn ngoan cố? Bang chủ muốn chết thì lão không cản, song để toàn bộ bang chúng lẫn tứ đại hộ pháp bị vạ lây thì oan uổng lắm đấy.

Cung Tào Nghiệp cổ gượng liếc mắt một vòng, tuy cả đôi bên đều còn có tới mấy chục thuộc hạ song lực lượng đối phương toàn là cao thủ hạng nhất nhì, trong khi số bang chúng của mình chỉ là tiểu tốt. Tình thế quả thực rõ ràng đúng với lời nói của Thuần Ngọc Giao, không phải lão hăm dọa suông. Cung Tào Nghiệp ngửa cổ cười dài, âm thanh cực kỳ bi thảm :

- Ta đã dày công thành lập Hắc Chu bang, nó như là một bộ phận trong người chẳng thể rời xạ. Bây giờ Hắc Chu bang tuyệt diệt trong tay người một cách oan ức thì ta còn tham sống làm gì nữa.

Thuần Ngọc Giao trả lời cực kỳ lạnh lùng :

- Hay lắm, ta chỉ nói một lời mà thôi. Người ngoan ngoãn chịu chết thì càng tốt, các người đầu, tiến lên giết sạch không còn một tên nào.

Bọn thuộc hạ Thanh Khê sơn trang đồng loạt “dạ” vang một tiếng, rung động cả không khí. Chợt Cung Tào Nghiệp xua tay ngăn lại, âm thanh giọng nói khàn khàn, chứng tỏ cố gắng tột độ :

- Thuần Ngọc Giao, lúc này ngươi ước hẹn thế nào, sao bây giờ lại nuốt lời?

Thuần Ngọc Giao đưa tay lên ra hiệu thuộc hạ chậm lại, trầm giọng trả lời :

- Người sắp chết không nên vu cáo bậy bạ, ta sắp lên chúc vị Nhân Nghĩa Thánh Vương thì đời nào nuốt lời bao giờ. Sau mấy trận bất phân thắng bại ta với người ước hẹn kẻ nào chết thì toàn bộ thuộc hạ phải qui phục người thắng hết. Hiện tại người bằng lòng chịu chết tức là ta có quyền định đoạt số phận các bang chúng, nếu giết hết cũng không có gì sai trái cả.

Cung Tào Nghiệp rung động gần muốn ngất đi lập tức, không sao có thể ngờ Thuần Ngọc Giao lại tàn nhẫn như vậy. Trong khi đó Bạch Thiếu Hồng nghe qua mấy câu, rất tinh minh hiểu rõ mọi diễn biến trước đó liền. Theo suy đoán của chàng thì Thuần Ngọc Giao khởi sự gây hấn với Hắc Chu bang và đã nắm chắc phần thắng trong tay. Ngoài lão ra chỉ có Thiên Quân lão nhân đã thừa đủ thắng Cung Tào Nghiệp rồi, ngờ đâu mới ra trận đầu với Công Tôn Chấn, cả hai đều bị nội thương hết. Do thế trận cân bằng. Lão Thuần đành phải áp dụng kế sách cuối cùng là ước hẹn với Cung Tào Nghiệp. Bất cứ ai thắng trận đều được hưởng toàn bộ nhân sự và gia sản của kẻ bại trận.

Thực ra Thuần Ngọc Giao chỉ cần của cải Hắc Chu bang mà thôi, để lại người càng thêm mối bận tâm đề phòng. Vì vậy nghe Cung Tào Nghiệp cam tâm chịu chết liền lời bộ mặt cực kỳ tàn ác ra liền.

Lão vừa nói xong, Cung Tào Nghiệp đứng thẳng người lên, hai mắt đỏ lửa vì tức giận :

- Người nói đúng lắm, tiếc rằng ta chưa thật sự chết, hiện tại ta vẫn còn quyền định đoạt số phận của các bang chúng.

Trong lúc Thuần Ngọc Giao thoáng bối rối, Cung bang chủ xoay người lớn tiếng nói với bọn thuộc hạ :

- Ta ra lệnh cho bọn người lập tức rút khỏi tổng đàn, đừng lý gì đến sinh mạng của ta nữa.

Công Tôn Chấn có lẽ giao đấu với Thiên Quân lão nhân rất lâu nên gượng mãi mới đứng dậy được, run giọng kêu khàn :

- Bang chủ, thuộc hạ thừa biết Bang chủ muốn cứu mấy cái mạng nhỏ nhoi này nhưng rút lui vào thời điểm nguy hiểm này chẳng hóa ra là người bất nghĩa bất trung ư?

Cung Tào Nghiệp chưa kịp trả lời thì Thuần Ngọc Giao lớn tiếng quát tháo át hẳn đi :

- Các người bao vây đi, đừng để một con chó con mèo nào chạy thoát khỏi đây.

Trong lúc bọn thuộc hạ Thanh Khê sơn trang dạ ran, mau lẹ phóng người chia nhau ra tứ hướng chống giữ, Cung Tào Nghiệp tức giận quát lớn :

- Họ Thuần, trong giao ước không có điều bó buộc này, người làm thế chẳng khác gì...

Tình thế đã ngã ngũ, sớm thu xếp giờ nào hay giờ đó, vả lại thâm ý của Thuần Ngọc Giao không để bất cứ tin dữ nào lọt đến tai Thượng Dương động. Vì vậy chẳng giữ thể diện nữa, lão không để Cung Tào Nghiệp nói hết lời, hạ giọng quát luôn :

- Tiếp chưởng xem ai thắng bại nào.

Chiêu thức tối hậu nên Thuần Ngọc Giao đẩy toàn bộ công lực Xa luân thần chưởng ra. Cuồng phong xoáy đảo cực kỳ ghê rợn.

Cung Tào Nghiệp quát lại đầy tức giận :

- Hèn hạ thật.

Đồng thời cũng vận toàn bộ chân khí Chu Cấp thần công ra chiêu “Lôi Động Chấn Thiên” đón đỡ. Hai luồng thần công dũng mãnh chạm vào nhau phát ra âm thanh “Ầm” như sấm sét, dư phong tỏa mạnh ra tứ phía gây thành một trường xoáy cuộn ghê hồn, những kẻ đứng gần không sao chịu nổi, người thì che mặt cúi đầu, kẻ lão đảo bước lùi liên tiếp.

Cung Tào Nghiệp chưa thất bại hẳn nhưng sự chấn động quá mạnh phải rú lên nho nhỏ, cấp tốc lùi thân mấy bước mới giảm bớt đau nhức. Tuy nhiên chân khí đối phương đã thấm sâu vào kinh mạch, thân hình lão Bang chủ cứ run lên lấy bầy chắt chắt không sao đủ sức đón đỡ được một chiêu nữa. Dĩ nhiên làm gì Thuần Ngọc Giao không biết điều đó, cất tiếng cười ghê rợn :

- Lão già ngoan cố thật, đã tới nước cùng vẫn chưa chịu chết thì ta ban cho ngươi một chiêu nữa là vừa.

Lần này giống như lần trước, nói xong là Thuần Ngọc Giao xuất thủ liền, quyết không để Cung Tào Nghiệp có thời gian phục hồi công lực. Công Tôn Chấn ở ngoài hò hét kêu lớn, diện mạo càng xanh xám hơn :

- Bang chủ đừng chống đỡ hãy tránh né đi.

Thuần Ngọc Giao hơi chậm tay một chút, liếc Công Tôn Chấn cười khàn khạch :

- Đại hộ pháp quả là người trung thành, tiếc rằng chiêu “Loạn Thiên Vũ Khấp” này chẳng có chỗ nào cho Bang chủ ngươi tránh né đâu.

Nói về Bạch Thiếu Hồng và Ôn Tứ Hải thoát đầu lão điên loạn, hoàn toàn nghe theo lời chàng định đoạt thật nhưng vài giây phút sau khi nhận ra Thuần Ngọc Giao thì toàn thân nóng nảy chẳng yên. Hết cựa quậy lại đến ghé sát tai chàng nói nhỏ :

- Định nhân của ta kìa, sao ngươi không giật tà áo đi?

Đang lúc gậy cần Bạch Thiếu Hồng suất nữa đã phì cười, vội vàng trả lời cho lão yên tâm :

- Tiền bối đợi chút nữa đi, để định nhân giảm bớt sức lực rồi một hai chiêu đả bại mới là oai hùng chứ?

Ôn Tứ Hải cười hì hì gạt đầu khen ngợi chàng cao kế nên chịu nằm yên quan sát.

Rất may những tiếng động nhỏ này đều bị âm thanh phía dưới che khuất, chẳng ai phát giác ra có người xem trộm. Ngay lúc Thuần Ngọc Giao hô hào tàn sát bang chúng Hắc Chu bang, chàng đã hết sức tức giận, đến khi lão gian ác cố tình sát hại thẳng tay thì không sao nhịn được nữa, vừa giật tà áo vừa hô nhỏ :

- Đánh định nhân cứu lão Bang chủ mau đi.

Bao nhiêu sức lực thôi thúc ngấm ngầm từ lâu, bây giờ mới được tháo cũi sổ lồng, thân hình Ôn Tứ Hải giống như mũi tên khổng lồ bay thẳng xuống hiện trường. Tốc độ kinh khủng này làm tăng sức chúm lực lên mấy lần, lại cộng thêm chúm lực của Cung Tào Nghiệp hợp thành một sức mạnh di sơn bài đảo không tiền khoáng hậu.

“Ầm” một tiếng long trời đất lở, tất cả các mái ngói đều rung chuyển toàn bộ như sắp sập xuống, cát bụi rơi rớt mù mịt khiến chẳng còn ai thấy được hiện trường kết quả ra sao. Một phần người khỏe mạnh mãi lo chống đỡ với cuồng phong, một phần các tay cao thủ đều bị nội thương nên cũng không sao chịu nổi nghiêng rãnh nhắm mắt mà chịu trận. Vì vậy khi cát bay đá chạy tan dần, mọi người mở mắt ra thì song phương đã cách ly về hai phía.

Tuy rằng Thuần Ngọc Giao vẫn đứng vững nhưng vết chân dưới đất hằn sâu chứng tỏ lão ta phải vận hết công phu trụ lại mới tránh khỏi té ngã. Lão khàn khàn “À” một cái :

- Thì ra là ngươi, chắc chắn Bạch tiểu tử cũng lẫn quần đâu đây không sai.

Ôn Tứ Hải tạm thời thắng thế một chiêu, sầm mặt kiêu ngạo trả lời :

- Lão già kìa, Tứ Hải Đại Vương này đời nào nhờ tay người khác báo thù, ngươi đừng có suy diễn bậy bạ. Bây giờ ta với ngươi giao đấu lại vài chiêu xem nào.

Thuần Ngọc Giao là người truyền thụ Xạ Luân Thần chúm cho Ôn Tứ Hải, tuy có hơi ngần ngại Hồi Tâm chúm một tí nhưng tựu trung chẳng coi Ôn Đại Vương điên loạn này vào đâu, nửa cười gằn, nửa kinh miệt :

- Hay lắm, để ta giết lão súc sinh ngươi rồi thanh toán vị Bang chủ sau cũng được.

Ngay lúc đó Công Tôn Chấn vội kêu lớn :

- Bang chủ, định nhân của mình thì mình đối phó chứ để người khác tranh mất phần.

Cung Tào Nghiệp chẳng hiểu ý tứ vị Đại hộ pháp ra sao, ngăn người ra trong tích tắc. Thoáng mắt lão biết ngay Công Tôn Chấn có ẩn ý gì rất có lợi cho mình, bèn khàn khàn lên tiếng đáp lời :

- Đúng lắm, Thuần gian tặc tự nhiên hoành hành đánh phá Hắc Chu bang, ta là Bang chủ quyết không để người khác trừ diệt dùm. Xin lão huynh thứ lỗi ra ngoài ngồi chơi xem mỡ đánh giết địch nhân được không?

Ôn Tứ Hải lập tức sầm mặt gân cổ cãi lại :

- Người ăn nói gì thế, đây là địch nhân không đội chung trời của ta, chính người mới là phải ra ngoài xem thì có.

Cung Tào Nghiệp thấy có người giao đấu thay cho mình, đang toan vui vẻ gật đầu thì Công Tôn Chấn lại lớn tiếng nhắc nhở :

- Bang chủ, nhất định phải tự tay trừ diệt địch nhân mới thỏa lòng thuộc hạ, xin đừng có nhường nhịn.

Một lần nữa, Cung Tào Nghiệp nghe lời đại hộ pháp, trầm giọng nói với Ôn Tứ Hải :

- Oan thù của các vị Ở đâu không biết, đêm nay Thuần tặc đến Hắc Chu bang thì mỡ có quyền hạ sát trước, sau đó mới tới lượt các vị trả thù.

Ôn Tứ Hải tuy điên loạn vẫn có thoáng tỉnh táo, ngăn người ra hỏi luôn :

- Nếu người đã hạ sát rồi thì ta lấy ai báo thù?

Trong lúc Cung Tào Nghiệp đang bối rối, Công Tôn Chấn tiến lên giảng hòa bằng một câu rất kỳ lạ :

- Thôi được, tranh giành thường là khó xử, theo tại hạ thì cả hai cùng tiến lên một lượt, người nào nhanh tay hơn thì chiếm được lợi thế báo thù.

Ôn Tứ Hải nhảy dựng lên một cái, lớn tiếng hoan hô :

- Hay lắm, cứ thế mà thi hành để xem ai công lực cao siêu hơn nào.

Thì ra Công Tôn Chấn ngầm ngầm nhận ra Ôn Tứ Hải nhờ bất ngờ mới thủ thắng được chiêu đầu, nếu riêng rẽ tất nhiên trước sau gì cũng lần lượt đại bại dưới tay Thuần Ngọc Giao hết. Đầu óc lão vốn là quân sư chính trong Hắc Chu bang nên xoay chuyển mấy cái đã tìm ra phương thức lợi dụng sự điên loạn của Ôn Tứ Hải, cho lão vào trông liễn. Cả hai cùng một lượt giao đấu với Thuần Ngọc Giao thì có mất thể diện thực nhưng sau này cứ đổ lỗi cho họ Ôn điên khùng nhất định phá quấy là xong. Vả lại “ngộ biến phải tòng quyền”, sự tiêu hủy Hắc Chu bang mới là cần thiết, sá gì chút chê bai nhỏ nhặt.

Thuần Ngọc Giao đầu óc tinh minh là vậy vẫn không hiểu nổi ý định của Công Tôn Chấn, bây giờ mới mình bạch cất tiếng cười ghê rợn :

- Giỏi lắm, người tưởng ta không dám chấp cả hai sao.

Trên mái nhà Bạch Thiếu Hồng đang thầm khen Công Tôn Chấn lắm mưu nhiều mẹo, đột nhiên nghe tiếng gió nhẹ từ phía sau. Chàng cấp tốc ngửa người đưa song chưởng lên đề phòng, ngờ đâu chẳng thấy hình bóng người nào, chỉ có tiếng “suyt” nhẹ rồi âm thanh Thiên Quân lão nhân vo ve lọt vào lỗ tai :

- Tiểu tử, đừng để bọn ác ma phát giác, ta lén lút gặp người có vài tin tức trao đổi đó.

Bạch Thiếu Hồng hết sức vui mừng, mau mắn hỏi ngay :

- Tiền bối bị thương có nặng lắm không? Coi chừng Thuần tặc phát hiện ra thì nguy.

Thiên Quân lão nhân lắc đầu trả lời nho nhỏ :

- Đời nào Công Tôn Chấn đã thương được ta. Lúc đó ta dùng chiêu “Thanh Tâm Dục Sát” hơi quá tay khiến lão bị nội thương. Ta biết ngay là hồng бет vì Hắc Chu bang lấy người đâu gỡ lại, do đó giả vờ bắn người về phía sau nằm rên rỉ. Thế trận lâm vào tình trạng cân bằng thì địch nhân Thuần Ngọc Giao mới phải ra tay chứ.

Không chờ Bạch Thiếu Hồng hỏi thêm, lão tiền bối chắc lưỡi nói tiếp :

- May thực, nếu người không tới kịp thì thực ta cũng chẳng biết làm sao cứu vãn được đại cuộc. Hóa ra người ứng biến mau lẹ hơn ta tưởng, Ôn Tứ Hải chính là một nước cờ tuyệt diệu đó.

Bạch Thiếu Hồng vẫn còn thắc mắc tại sao Thuần Ngọc Giao thay đổi ngày giờ khởi sự, suýt nữa làm mình hụt chân nên vội hỏi mau :

- Còn kế hoạch của lão ác ma có điểm nào đặc biệt hơn không?

Dưới sân hiện trường bắt đầu vang lên những tiếng giao đấu liên tục, cuồng phong do ba luồng chưởng lực xoáy đảo rin rít ghê người.

Thiên Quân lão nhân không vội trả lời, chăm chú quan sát một chút, nhận thấy Thuần Ngọc Giao bị hai đại cao thủ quần thảo có vẻ lép vế mới yên tâm thở dài một cái :

- Ta nhân cơ hội tất cả đều dồn mắt vào giao đấu, cố lén lút lên đây cũng vì việc ấy. Những việc làm của ta tuy rất kín đáo vậy mà Thuần Ngọc Giao đã ngấm ngầm nghi ngờ. Vì vậy lão nói ra miệng là hoãn ngày khởi sự là gạt gẫm chúng ta một vỏ nặng, sau khi người đi rồi thì lão nói ngược trở lại khiến ta chẳng có cách nào thông báo cho người kịp.

Bạch Thiếu Hồng thoáng rung mình vì tâm địa ghê gớm của Thuần Ngọc Giao, thở nhẹ một cái nói :

- Tạ Ôn trời phật, may mà tại hạ nghĩ ra điều này sớm, nếu đúng ba ngày mới trở lại thì không chừng ngay cả Thượng Dương động cũng bị thanh toán mất rồi.

Thiên Quân lão nhân cười khẩy, hạ giọng tiết lộ :

- Theo ta thì kẻ có thông minh đến đâu cũng không qua khỏi số trời, ác nhân chẳng bao giờ đạt được ý nguyện ngông cuồng của mình. Người cứ nghĩ lại xem, cả ngàn năm nay có hàng trăm đại ác ma ôm ấp ý định bá chủ vô lâm mà có ai toại nguyện đâu. Thoạt đầu Thuần Ngọc Giao dự tính khuất phục Hắc Chu bang rất mau chóng, dùng luôn nhân số qui phục đêm mai sẽ tấn công Thượng Dương động, đương nhiên trót lọt thì sẽ tiêu diệt đúng như người lo lắng.

Ông ta ngừng lời, cười nhạt một cái :

- Tiếc thay Cung Tào Nghiệp và tứ đại hộ pháp ngoan cố hơn dự đoán, Thuần Ngọc Giao liền thay đổi ý định, quyết tàn sát bằng hết rồi đến đâu hay đó. Như vậy chưa chắc đêm mai lão đã tấn công Thượng Dương động, ta lên đây dặn dò người một điều là đêm mai và những đêm sau nữa luôn luôn túc trực quanh vùng Thượng Dương động để kịp can thiệp đấy.

Bạch Thiếu Hồng vừa gạt đầu một cái, Thiên Quân lão nhân vội vã nói nhỏ :

- Thôi dưới kia sắp tàn trận rồi, ta phải về lại vị trí cũ thôi.

Nói xong lão tiên bồi đẩy tay lùi ngược thân hình theo chiều dốc mái ngói, chớp mắt đã luồn theo bóng tối, nhảy xuống đất mất dạng. Bạch Thiếu Hồng xoay lại quan sát thì hơi giật mình lo lắng. Tuy Thuần Ngọc Giao có vẻ mệt mỏi thở hồng hộc thật nhưng Ôn Tứ Hải đầu bù tóc rối một nhọc chẳng kém. Riêng Cung Tào Nghiệp thì bi đát hơn, thân hình hầu như đứng không vững vì sức tàn lực kiệt. Nếu duy trì tình thế này, thực khó đoán trước được thắng bại ra sao.

Đầu óc chàng chớp nhoáng tìm cách phá hoại cục diện ngày hôm nay, cấp tốc truân người rút lui giống như Thiên Quân lão nhân. Chàng chạy ra xa mấy trượng rồi chụm hai tay hú lên thật lớn :

- Ôn tiên bối ở đâu, có tại hạ là Bạch Thiếu Hồng đến trợ giúp đây.

Hú đến lần thứ hai chàng nhận ra trong hậu viện có sự xáo động loạn xạ, chứng tỏ phe Thanh Khê sơn trang hết sức hoảng hốt. Với tình trạng sức tàn lực kiệt hiện nay chỉ cần một cao thủ hạng hai đứng về phía nào thì phía đó sẽ thắng trận liền, đừng nói chỉ tới Bạch Thiếu Hồng là tay đại sát tinh.

Bạch Thiếu Hồng lắng nghe có tiếng hô hoán của Thiên Quân lão nhân lớn hơn cả thì cười thầm trong bụng. Chàng chờ một lát không khí im lặng như tờ mới thông thả vọt mình lên cao bằng thân pháp Thuận Thủy Khinh Vân.

Trong lúc thân hình đang lơ lửng, chàng còn cố khựng bổ thêm một câu.

- Chư vị Hắc Chu bang đừng để lão gian tặc chạy trốn, giữ lại cho tại hạ trừ diệt.

Thực ra toàn bộ nhân sự trong Thanh Khê sơn trang đã rút lui từ lâu, vì vậy lúc chàng lộn người hạ thân xuống hậu viên thì trước mắt chỉ còn lại nhân số của Hắc Chu bang. Riêng Ôn Tử Hải uể oải ngồi bịch xuống đất nhăn nhó kêu la :

- Tiểu tử bây bạ thực, ta sắp sửa hạ được họ Thuần thì tự nhiên người kêu rú để hấn bỏ chạy mất. Bây giờ biết tìm đâu cho ra?

Bạch Thiếu Hồng cười thầm, dù là đầu óc điên loạn vẫn còn cố gắng giữ thể diện.

Chàng cười nhẹ, nghiêng đầu trả lời :

- Tiền bối đừng lo, sẽ còn nhiều dịp gặp lại địch nhân. Trước mắt chúng ta phải thương nghị với Cung bang chủ mấy việc đã.

Cung Tào Nghiệp giống như chết đi sống lại, cơ đồ chắc chắn bị tiêu hủy mà trong chớp mắt đã được phục hồi nên cực kỳ mừng rỡ, gắng gượng tiến lên vái chào một cái :

- Hắc Chu bang từ trên xuống dưới ghi nhận ân nghĩa đêm nay của thiếu hiệp, cần thương nghị bất cứ việc gì, lão cam đoan sẽ đáp ứng hết.

Công Tôn Chấn cũng tế nhị chen vào nói thêm :

- Nơi đây bề bộn và tối tăm, chẳng tiện nói chuyện, xin mời công tử vào đại sảnh, uống chút rượu, thông thả sẽ bàn luận sau.

Bạch Thiếu Hồng nhăn mặt cười khổ bởi vì trước kia thấy mặt chàng, Hắc Chu bang chỉ tìm cách giết hại, coi như thù nhân, bây giờ một điều thiếu gia hai điều công tử, thực là nực cười. Hóa ra bằng hữu hay thù nhân chỉ cách nhau trong gang tấc, càng gặp lúc nguy khốn bao nhiêu con người càng nhận rõ chân giá trị bao nhiêu, chẳng còn sót lại tí tự phụ kiêu ngạo nào.

Bạch Thiếu Hồng thoáng nghĩ trong đầu óc, dùng ác nhân đối phó với ác nhân thực là thú vị nên gạt đầu sóng vai cùng Ôn Tử Hải, Cung Tào Nghiệp đi vào đại sảnh.

Công Tôn Chấn nán lại mấy phút để phân phó thuộc hạ chăm sóc cho ba vị tân hô pháp và sai bảo sửa soạn tiệc rượu đãi khách. Thực ra trong Hắc Chu bang, lão ta là người có gốc gác rất văn nhã, cháu năm đời của Công Tôn Tử Quang, một vị danh sĩ rất nổi tiếng. Những đời sau con cháu mãi lo chạy theo vật chất kim ngân nên dần dần đi vào con đường tà ma hắc đạo bao giờ không hay Hiện tại do lòng cảm phục Bạch Thiếu Hồng, thiện tính bắt đầu phát khởi, sau này trở thành một lão tiền bối được võ lâm giang hồ xếp vào hàng tứ trụ, danh vọng truyền lại mấy trăm năm vẫn còn có người nhắc nhở.

35. Tình Thế Hỗn Mang Khó Tránh Tai Kiếp

Thượng Dương động từ khi bị Thiên Quân lão nhân xâm nhập cứu thoát Bạch Thiếu Hồng thì sự canh phòng càng gia tăng nghiêm mật. Tuy rằng sự kiện Thanh Khê sơn trang đánh phá Hắc Chu bang được giữ kín, họ không hề hay biết nhưng vẫn bố phòng hàng đêm, luôn luôn có bóng cao thủ tuần tra rất gắt gao.

Đêm nay là đêm thứ ba kể từ đêm Hắc Chu bang bị xâm phạm, mới chập tối đã có bóng Đại Sát Ma Thần và Đinh Bất Phàm xuất hiện. Tất nhiên Đinh Bất Phàm chân chính đã chết trong lúc ngăn cản Lục Tía Thất Công cho Bạch Thiếu Hồng chạy thoát.

Cả hai vừa ăn cơm tối xong, trầm ngâm đứng nhìn một vòng trước mặt. Đột nhiên Du Hồn Quỷ Vương thở dài một cái :

- Tình thế mỗi lúc mỗi khó khăn, chẳng biết ta còn duy trì được bao lâu nữa. Tất cả đại sự đều mong mỏi ở người đó.

Đại Sát Ma Thần cũng thở dài theo :

- Đệ tử thực khó mà gánh được trọng trách này, phải chi còn Nhị Sát đệ đệ thì đỡ lo biết mấy.

Lão chợt xoay qua nhìn Du Hồn Quỷ Vương nói nhỏ :

- Sư phụ, hiện giờ Đông Môn chủ nhân thất tung, hay là sư phụ phóng thích Bách Ảnh Tiên Tử để chúng ta thêm tay thêm chân có được không?

Du Hồn Quỷ Vương cau mày gất lại :

- Cần gì phải thế, hiện giờ ta đã bổ sung đầy đủ Thất Sắc Công, người còn lo lắng gì nữa.

Đại Sát Ma Thần có vẻ sợ hãi sư phụ, lập tức cúi đầu nhưng vẫn trả lời nho nhỏ :

- Bấy tên này chỉ là đại đạo vùng Cam Túc, hung dữ có thừa nhưng về mưu trí và võ công khó mà sánh nổi các cao thủ đương thời. Đệ tử e rằng Thượng Dương động sắp gặp phải phong ba bão táp đến nơi, phen này phải thoát khỏi được tai kiếp này mới mong dương danh hậu thế.

Du Hồn Quỷ Vương trầm giọng cười khẩy :

- Người vịn vào lý do nào để quyết đoán như vậy?

Đại Sát Ma Thần thoáng ngần ngừ một chút rồi quả quyết nói luôn :

- Từ ba đêm nay đệ tử thấy trong lòng không yên, suốt đêm đi tuần tiểu mà chẳng thấy dấu vết gì khả nghi. Tuy nhiên theo linh tính thì địch nhân hình như lẫn quần đầu đây vậy.

Du Hồn Quỷ Vương gật gù khen thầm, quả nhiên tên đệ tử già đời có cái mũi thính nhạy thật. Chính lão cũng có cái cảm giác đó nhưng kiêu ngạo cười khẩy một cái đầy khinh thị :

- Ta đã biết rồi, tuy nhiên địch nhân chỉ lén lút chứng tỏ tài lực rất yếu kém.

Chúng ta cứ giữ vững việc bố phòng là chẳng lo gì nữa.

Đại Sát Ma Thần không cãi, trầm ngâm nhắc lại việc cũ :

- Dù sao đệ tử thấy có Bách Ảnh Tiên Tử vẫn hơn.

Lần này diện mạo Du Hồn Quỷ Vương hơi trầm xuống, thở dài một cái :

- Cũng được, ta sẽ nghe lời người nhưng trước hết phải bắt y thị không đòi hỏi tham vọng làm chủ Thượng Dương động mới xong.

Đại Sát Ma Thần vui ra mặt, cố năn nỉ thêm một câu :

- Theo đệ tử cứ để Bách Ảnh Tiên Tử đứng cương vị chủ nhân cũng chẳng sao.

Trước kia chính chúng ta đứng sau lưng điều khiển có mất mát gì đâu.

Du Hồn Quỷ Vương chậm chạp xoay lại nhìn Đại Sát Ma Thần, gật đầu nói nhỏ :

- Đó là người chưa biết tận tường những nguyên ủy sâu kín từ mười mấy năm nay giữa ta và Bách Ảnh Tiên Tử nên mới nói vậy. Sẵn đây ta kể cho người nghe để đừng sơ hở lỡ làng mà hư đại cuộc.

Đại Sát Ma Thần là đệ tử của Du Hồn Quỷ Vương thực nhưng có lúc coi Bách Ảnh tiên tử là sư mẫu, có khi lại nhìn bà như kẻ bằng vai vế. Bây giờ nghe sư phụ chịu tiết lộ thì cúi đầu lắng nghe liền. Trong khi đó Du Hồn Quỷ Vương ngẩn mặt nhìn trời trầm ngâm một chút, nhớ lại quá khứ, đều đều giọng kể :

- Lúc đó võ công của ta là vô địch thiên hạ, ngông cuồng tự đại, giết chóc hãm hiếp ngang dọc chẳng hề nghĩ đến danh vọng lâu dài, miễn sao thỏa mãn ý thích là được. Vì vậy một hôm đi qua Hào Dương nghe đồn Đông Môn Hóa nổi danh đại hiệp thì ta đã mấy phần tức tối. Đến lúc biết được chi tiết lão ta sung sướng hơn người, danh giá quý tộc, vợ đẹp con xinh, gia sản giàu có vào hạng địch quốc thì không sao nhịn nổi.

Du Hồn Quỷ Vương chợt “hà” một cái, đôi mắt sầm xuống để lộ lên ánh sáng thực dữ tợn, chứng tỏ lão ta cực kỳ ghen ghét những ai hạnh phúc hơn mình. Chỉ nội nói thẳng ra miệng mấy tiếng giết chóc hãm hiếp mà không ngượng miệng thì đủ biết lúc trước Du Hồn Quỷ Vương tàn nhẫn và gian ác đến đâu. Lão trầm trầm kể tiếp :

- Đêm hôm đó ta quyết định hạ sát Đông Môn Hóa, cướp vợ hắn, đoạt luôn cả vàng bạc để bỏ ghét nên mới giờ Hợi đã lần mò đến Đông Môn phủ. Ngờ đâu bao nhiêu ý định tiêu tan khi ta thấy mặt Đông Môn phu nhân họ Tô. Ta thực tình say mê nhan sắc của thị nên ngấm ngấm chạy đi không nghĩ đến việc tàn sát nữa. Đây cũng là một sai lầm nhưng sánh với sai lầm vướng mắc y thị thì chẳng thấm vào đâu.

Đại Sát Ma Thần chen vào hỏi nhanh :

- Có gì mà sư phụ phải vướng mắc, lúc đó Đông Môn phu nhân không ưng thuận thì cứ giết quách là xong. Hiện tại bà ta còn sống tất nhiên phải ưng chịu rồi mới phải, còn điều gì vướng mắc nữa đâu.

Du Hồn Quỷ Vương lần đầu tiên cất tiếng cười thâm :

- Chuyện đời đâu có đơn giản như người nghĩ. Lúc đó Tô thị quyết liệt chống đối lại ta nhưng rốt cuộc vẫn phải thất thân như thường. Ta thỏa mãn rồi đưa ra cho y thị hai con đường lựa chọn, một là phải vui vẻ theo ta suốt đời, nếu không ba ngày sau ta sẽ giết luôn. Chẳng ngờ xui rủi làm sao ngày hôm sau chính là ngày Trung thu, địa điểm giam giữ lại nằm đối diện với thiên nam, thế là tình hình đổi khác luôn.

Đại Sát Ma Thần hơi biến đổi sắc mặt, tiếp lời nói nhanh :

- Tô phu nhân nhờ vậy học được Ma Vân Quỷ Tự phải không?

Du Hồn Quỷ Vương gật đầu thở dài chán nản :

- Đúng vậy, tất cả đều do sự sai lầm này mà ra. Tô thị nửa muốn tự vẫn nửa ghét hận ta, đáng lẽ một hai ngày là có thái độ dứt khoát, chẳng ngờ đọc được một tí Ma Vân Quỷ Tự rồi đâm say mê không rời ra được. Vốn dĩ y thị chưa biết võ công, nên ít bị điên đảo như ta, bước đầu có kết quả rất là rõ rệt.

Đại Sát Ma Thần hơi giật mình một cái :

- Thế sao sư phụ không hạ sát ngay đi?

Lần này Du Hồn Quỷ Vương lại thở ra :

- Việc đó là một lầm lỗi của ta nữa, nhưng có lẽ người sẽ hiểu được. Ta đang lúc rối như tơ vò vì Ma Vân Quỷ Tự, thấy có người giải được một vài thắc mắc thì mừng rỡ muốn chết, chẳng lý gì đến giết chóc y thị nữa, mặc dù y thị có nói một câu “bao giờ có cơ hội thuận tiện là sẽ hạ sát ta để rửa nhục bị thất thân”.

Đại Sát Ma Thần lẳng lặng gật đầu cho Du Hồn Quỷ Vương nói tiếp :

- Ta thấy y thị nói có một lần rồi cấm đầu vào luyện tập Ma Vân Quỷ Tự nên cũng chẳng để trong lòng. Hơn một tháng sau thấy y thị tiến bộ vượt bậc lại còn khoái trí khuyến khích nữa chứ. Y thị không hề nói năng câu nào cho tới khi tự xưng Bách Ảnh Tiên Tử, võ công đã cao siêu cộng với tâm thần hỗn loạn vì Ma Vân Quỷ Tự.

Bách Ảnh Tiên Tử chỉ còn một ý tưởng là phải dương danh thiên hạ. Thượng Dương động từ đó ra đời, có cả hai người tham gia vào nữa.

Đại Sát Ma Thần nhếch miệng cười khỏ :

- Lúc đó sư phụ đột nhiên đi đâu mất, đệ tử nghĩ rằng có theo phò tá sư mẫu cũng chẳng sao. Thực ra nếu biết sớm có lẽ tình thế sẽ khác đi rồi.

Du Hồn Quỷ Vương cười chặn ngang :

- Đổi khác thế nào? Như bây giờ là cùng, ta đoạt lấy Thượng Dương động thì càng đỡ tốn công xây dựng chỗ sao?

Đại Sát Ma Thần gật đầu công nhận, hỏi tiếp câu chuyện :

- Từ đó đến nay sư phụ quan hệ thế nào với Bách Ảnh Tiên Tử?

Du Hồn Quỷ Vương hơi nhíu mày bởi vì để diễn tả hết chi tiết rắc rối rất khó hiểu :

- Khi Bách Ảnh Tiên Tử thành lập Thượng Dương động xong, ta nhận ra một điều là có muốn giết y thị cũng không còn đủ sức nữa. Do đó ta ngấm ngấm xuống Ninh Tuế Biệt Phòng nhờ Đinh Bất Phàm giải thích các khúc mắc của Ma Vân Quỷ Tự.

Đinh Bất Phàm là người có văn học giống như Tô thị, võ công cũng tầm thường thì ta nghĩ rằng sẽ nghiên cứu tiến bộ hơn. Ngờ đâu mất luôn mấy năm mới toại nguyện, lúc trở lại thì Thượng Dương động đã quá vững chắc, đành phải bó tay để Bách Ảnh Tiên Tử tha hồ tung hoành.

Đại Sát Ma Thần buộc miệng hỏi chen vào :

- Lý do gì Đông Môn cô nương được Bách Ảnh Tiên Tử đưa lên làm chủ nhân Thượng Dương động?

Du Hồn Quỷ Vương cười khẩy một cái :

- Đó là ý đồ của ta xúi dục, dù sao con nhãi kia cũng non nớt hơn, từ từ ta tìm kế sách hạ bệ thế là xong. Hà, biến chuyển thay đổi mau chóng ngoài dự định của ta, rốt cuộc con nhãi bị bắt cóc, Bách Ảnh Tiên Tử sơ hở để ta khống chế, thực là số trời đã định sẵn đó.

Cả hai càng nói chuyện càng quên đề phòng nên toàn bộ các lời nói đều lọt vào nhân vật đang ẩn núp gần đó. Nhân vật này nghe tới đâu lắc đầu thờ dãi cho nhân tình gian xảo tới đó, trong ý muốn nghe hết câu chuyện nên cố gắng nín hơi thật bất động.

Đột nhiên từ đằng xa có tiếng chim cú rúc lên mấy hồi hết sức lạnh người, nhân vật này bỗng giật mình lảo lảo :

- Tới rồi, ba đêm nay vất vả rình mò rốt cuộc cũng phải tới giờ phút khởi sự mưa máu gió tanh.

Tuy vậy nhân vật thần bí vẫn không rút lui, có lẽ e ngại hai đại gian ác phát hiện ra tiếng động, trong lòng cực kỳ bối rối. May mắn ngay lúc đó Du Hồn Quỷ Vương chợt gầm giọng lên tiếng :

- Ta và người tiên đoán chẳng sai, có lẽ đêm nay địch nhân bắt đầu xuất hiện rồi đó.

Đại Sát Ma Thần nhíu mày một cái :

- Sư phụ thấy bóng địch nhân rồi ư?

Du Hồn Quỷ Vương lắc đầu, diện mạo trầm trọng hẳn lên :

- Bọn này là ai ta chưa biết nhưng hành động thật là kín đáo, tiếc rằng giả tiếng cú kêu hơi sai sót một chút khiến ta đoán ra.

Đại Sát Ma Thần ngăn người toan hỏi tiếng cú kêu sai sót chỗ nào thì Du Hồn Quỷ Vương đã mau lẹ khoát tay nói lớn :

- Mau vào động chuẩn bị nhân sự và cơ quan đi.

Nói xong thân ảnh lão ta chớp nhoáng biến vào trong khiến Đại Sát Ma Thần đành phải chạy theo. Cánh cửa bằng đá thực dày lập tức đóng lại từ từ, ken két mấy tiếng đã phong bế kín mít. Lúc đó nhân vật thần bí mới nhòm người dậy, xoay mình chạy về hướng tiếng cú rúc hồi nãy. Thân pháp nhân vật này vừa nhanh vừa khinh khoái không hề gây ra tiếng động nào, chớp mắt đã vượt xa mấy chục trượng.

Hình như đã định trước, tới một mỏm đá cao, nhân vật cao thủ này tung mình vọt thẳng lên, mau lẹ phục xuống trước khi hồi nhỏ :

- Bang chủ phát hiện ra Thanh Khê sơn trang có bao nhiêu cao thủ?

Thì ra nơi đó đã có hai người phục từ trước, chính là Cung Tào Nghiệp và Ôn Tứ Hải. Chẳng cần diễn tả cũng biết nhân vật thần bí nọ là Bạch Thiếu Hồng.

Cung Tào Nghiệp nghe hỏi thì cười lạnh :

- Cứ theo độ số tiếng rúc của đại hộ pháp thì địch nhân phải trên hai mươi người là ít.

Bạch Thiếu Hồng gật gù trả lời :

- Thuần Ngọc Giao tính toán rất đúng, nhân số đó thừa đủ để tiêu diệt Thượng Dương động nhưng sai ở điểm đã có bốn chúng ta chen vào. Phen này chắc chắn phải thất bại rồi đó.

Cung Tào Nghiệp chợt hạ giọng hỏi nhỏ :

- Du Hồn Quỷ Vương với Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao đều là đại ác ma, kẻ tám lạng người nửa cân, đáng lẽ phải để cho chúng tự diệt lẫn nhau, thiếu hiệp vất vả can thiệp làm gì?

Bạch Thiếu Hồng chưa kịp trả lời, chợt phía trước mặt có một bóng đen gấp rút phi hành chạy tới, theo hình dáng chắc chắn là Công Tôn Chấn.

Cung Tào Nghiệp hành sự cực kỳ nhanh lẹ, vừa đặt chân tới đã hối hả nói mau :

- Chúng ta phải tới Thượng Dương động bố trí trước đi, phen này Thuần gian tặc mưu mô cực kỳ bí mật.

Cung Tào Nghiệp giật bản mình hỏi gấp :

- Sao, có gì cực kỳ bí mật.

Công Tôn Chấn là người trầm tĩnh vậy mà hiện tại tỏ ra nóng nảy, hấp tấp trả lời ngay :

- Thuộc hạ đếm được hơn mười tên mang vật dụng trên vai, nó có hình dạng như cái ống dài gần ba thước mộc. Thuộc hạ thực tình chưa bao giờ thấy vật dụng kỳ lạ này, nhưng chắc chắn nó có công dụng rất ghê gớm.

Sau câu nói bốn người đều lặng đi, ai cũng suy nghĩ đến nát óc mà suy đoán chẳng ra Thuần Ngọc Giao toan tính mưu chước gì. Có lẽ vì vậy mà lão ta phải bỏ ra hết mấy ngày chậm trễ để xúc tiến chế tạo vật dùng này cho đêm nay.

Công Tôn Chấn trầm trọng phá tan không khí nặng nề :

- Ngoài khe núi sơn dầu, thuộc hạ còn bố trí ba vị hương chủ và mấy chục bang chúng, hay là ta huy động đến đây toàn bộ để đối phó?

Cung Tào Nghiệp gật đầu nghiêm giọng hỏi :

- Người có dặn dò bọn chúng mang theo các chất dẫn hỏa, ám khí cung tiễn đó không?

Công Tôn Chấn chưa kịp trả lời, Bạch Thiếu Hồng đã vội chen vào nói luôn :

- Thuần gian tặc dụng tâm vất vả đêm nay thì chắc chắn các vật dụng bí mật đó sẽ có diệu dụng công phá cực kỳ ghê gớm, chúng ta đừng sai khiến họ theo để chỉ thêm vong mạng oan uổng. Theo tại hạ thì nên để ba vị hương chủ ở vị trí đó, bao giờ thấy pháo hiệu bắn lên thì sẽ đánh trống khua chiêng phóng hỏa rực trời làm kẻ nghị binh thì tiện hơn.

Cung Tào Nghiệp đã tâm phục Bạch Thiếu Hồng nên không đợi lần thứ hai, gật đầu ra hiệu cho Công Tôn Chấn thi hành luôn. Bạch Thiếu Hồng trước kia có đọc sơ lược mấy cuốn binh pháp của Tôn Võ nên vô tình áp dụng kế dương đông kích tây trong ba mươi sáu chước mà không hay. Chàng mau mắn phân phó tiếp bởi vì chỉ cần câu nệ trên dưới lớn nhỏ một chút sẽ hỏng hết kế hoạch thượng phong liên :

- Sau khi đại hộ pháp ra khe Sơn Dầu dẫn dò xong, lẳng lặng để ý mặt đông, còn Cung bang chủ hộ lý giữ phía tây. Riêng tại hạ và Ôn tiên bối sẽ phụ trách mặt tiền, bất cứ phát giác ra việc gì bất lợi cho Thượng Dương động là sẽ âm thầm phá hoại liền.

Chúng ta ghi trong óc một điều là ác ma công khai giao đấu thì cứ để mặc kệ, đừng cho bên nào gỡ quỹ kế tiêu diệt bên kia. Tạm thời giữ được thế quân bình thì võ lâm giang hồ mới có thời gian nhận ra bộ mặt thật giả trá của Thuần gian tặc.

Nghe chàng thuyết lý một hơi rất minh bạch, chẳng ai dám bài bác, lập tức chia nhau thi hành theo kế hoạch liền. Riêng Bạch Thiếu Hồng và Ôn Tứ Hải có khinh công cao siêu thì nằm chờ tại chỗ, khi các cao thủ Thanh Khê sơn trang đi qua thì sẽ âm thầm bám theo.

Quả nhiên ngoài mấy đại cao thủ đi đầu, toàn bộ nhân số đều có vác theo một cái ống dài trên vai. Tuy kích thước nó khá lớn nhưng không nặng lắm, tốc độ di chuyển chỉ thoáng mắt đã đến bãi đất trước cửa Thượng Dương động.

Trong bóng đêm mờ ảo, bọn thuộc hạ Thanh Khê sơn trang im lặng tỏa ra xung quanh hoạt động rất nhịp nhàng. Chưa tới nửa khắc thời gian, nơi đây đã biến thành một trận thể dày đặc những cột sắc tua tủa lên trời, chỉ để chừa một lỗ trống chính trung tâm.

Bạch Thiếu Hồng đang phân vân tại sao Thượng Dương động chẳng có tí phản ứng gì thì trận thể đã lập xong, toàn bộ cao thủ rút lui về sau lưng Thuần Ngọc Giao và Thiên Quân lão nhân hết.

Bây giờ Bạch Thiếu Hồng mới hơi kinh hoảng bởi vì tiếng động vẫn nghe rất rõ nhưng hình ảnh đột ngột có vẻ mờ ảo rất khó nhìn chính xác. Chàng khẽ nói với Ôn Tứ Hải :

- Không hiểu tại sao đêm nay nhãn lực của tại hạ yếu kém hẳn, chúng ta tìm chỗ nào cao ráo mới có thể quan sát được.

Ôn Tứ Hải lẩm nhẩm trong miệng :

- Chính ta cũng vậy, có lẽ mấy cái cọc sắt này có quỷ quái gì đây.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm kinh hãi nhưng không nói thêm, e ngại Ôn Tứ Hải bị chấn động hành động liều lĩnh thì rất nguy hiểm. Cả hai thận trọng trường lên một gốc cây to gần đó, vừa vận Thuần Ngọc Giao bắt đầu vận khí hô to :

- Khách tới nhà mà chủ nhân không tiếp đãi, chẳng sợ giang hồ cười cho thú vị mũi hay sao?

Sau lời hô, cánh cửa đá Thượng Dương động vẫn bất động hồi lâu. Thuần Ngọc Giao nóng nảy nói lớn một lần nữa :

- Lão là Tái Gia Cát Cẩm Tâm Tú Sĩ có việc muốn thương lượng với Thượng Dương động, nếu các người không muốn đón tiếp thì đừng trách mỗ ngông cuồng đó.

Trên tàng cây Ôn Tứ Hải ghé tai Bạch Thiếu Hồng hỏi nhỏ :

- Theo người thì vì lý do gì Du Hồn Quỷ Vương không ra mặt?

Chàng trầm ngâm thở nhẹ một cái :

- Ác ma đầu óc gian xảo chẳng kém gì Tái Gia Cát, thực tình chẳng thể suy đoán được lý do, đành phải chờ đợi diễn biến mà thôi.

Ngay lúc đó cánh cửa đá của Thượng Dương động kêu lên ken két, từ từ mở ra vừa đủ Du Hồn Quỷ Vương trầm trọng xuất hiện. Lão ác ma này đỡ lời ngay lập tức :

- Đêm hôm tăm tối dẫn mấy chục cao thủ tới nhà thì không thể gọi là khách được.

Lời lẽ đầy vẻ hăm dọa chẳng phải bằng hữu thì bộ mặt gian trá của người lòi ra mất rồi, đừng lý sự vô ích.

Trong khi nói Du Hồn Quỷ Vương tiến lên mấy bước, cánh cửa đá tự động đóng lại, có nghĩa là chỉ mình lão ác ma đơn thân độc mã đứng ra đối phó. Điều này không riêng Bạch Thiếu Hồng ngạc nhiên mà chính Thuần Ngọc Giao cũng sửng sốt không ngờ. Lão giả lả hạ giọng cười nhẹ :

- Ngộ biến phải từng quyền, lão muốn hợp ngộ lão huynh thì chẳng còn cách nào khác hơn. Tiếc rằng chưa có chủ nhân chính thức của Thượng Dương động xuất hiện thì chúng ta chưa thể bàn tới việc kết hợp đại sự được.

Du Hồn Quỷ Vương trong lốt Đinh Bất Phàm buông thông :

- Hiện tại ta chân chính là chủ nhân Thượng Dương động.

Thuần Ngọc Giao vẫn điềm nụ cười nhẹ :

- Một cây không gọi là rừng, dù rằng lão huynh có nhận chức vị chủ nhân đi nữa vẫn chưa đủ để hành động. Nếu có thêm Đại Sát Ma Thần và Bách Ảnh Tiên Tử thì mới đầy đủ lễ bộ chứ.

Diện mạo Du Hồn Quỷ Vương cực kỳ bần khổ, hoàn toàn chẳng pha lẫn tí sợ hãi nào, gần giọng nhắc lại :

- Ta đã là chủ nhân thì thừa đủ sức rồi, các người muốn gì thì nói ra đi.

Thuần Ngọc Giao háng giọng ra vẻ trịnh trọng, thuyết lý một hơi :

- Được rồi, lão đành thất lễ vậy. Hiện tại võ lâm giang hồ chia năm bảy phái, ngoài cửu đại môn phái thì đa số không bị ai câu chấp, hoạt động bậy bạ. Vì vậy lão nhận thấy chỉ còn một cách là chúng ta liên minh thành một lực lượng áp đảo gọi là Nhân Nghĩa Cung, đứng ra giàn xếp bất cứ sai trái nào. Nếu tội phạm ngoan cố không nghe lệnh, lập tức thanh lọc luôn thì võ lâm giang hồ mới thành một mối, vĩnh viễn an trường thái bình.

Lão ác ma ngừng hơi nhìn Du Hồn Quỷ Vương bằng ánh mắt cực kỳ sắc lạnh :

- Lão tuy đề xướng nhưng sẵn sàng để trống chiếc ghế Nhân Nghĩa Thánh Vương.

Sau khi tất cả đều qui thuận hoặc đồng ý thì chúng ta sẽ mở một đại hội luận võ trên núi Trùng Dương. Ai có võ công cao nhất sẽ được lên ngôi, toàn quyền sai sử trong mười năm. Lão huynh nghĩ thế nào?

Hóa ra Thuần Ngọc Giao gian ngoan không tưởng, ngầm ngầm xoay chuyển kế sách tùy theo tình thế. Thấy Thượng Dương động thực khó nuốt trôi nên tạm thời kêu gọi liên kết, từ từ sẽ tính cách loại bỏ sau.

Bạch Thiếu Hồng thoáng lo lắng bởi vì chỉ cần Du Hồn Quỷ Vương gật đầu thì chẳng ai còn đủ sức đối phó với bọn ác ma này nữa. Ngờ đâu Du Hồn Quỷ Vương trầm trầm hỏi thông :

- Trường hợp Thượng Dương động không bằng lòng thì sao?

Thuần Ngọc Giao sầm mặt trả lời rất ghê rợn :

- Đối với kẻ địch, Nhân Nghĩa Cung sẽ chẳng nhân nhượng, đến con gà con chó cũng diệt trừ cho khỏi hậu hoạn.

Hầu như sau câu nói trắng này, ai nấy đều đình ninh Du Hồn Quỷ Vương cũng phát tác lên liền. Trong đời ác ma chưa có kẻ nào dám nói nặng mà sống sót được cả.

Ngờ đâu Du Hồn Quỷ Vương lẳng lặng cười khẩy một cái, im lặng rất kỳ lạ. Không khí vì vậy chợt trở nên nặng nề khó thở và chính Thuần Ngọc Giao cũng không khỏi ngờ ngàng.

Ngay lúc đó cánh cửa đá chợt kẹt lên nho nhỏ, một bóng người lách ra khỏi Thượng Dương động rất mau. Chớp mắt nhân vật này đã đến sau lưng Du Hồn Quỷ Vương gật đầu một cái :

- Sư phụ, đầu đó đã xong xuôi rồi.

Mọi người lập tức nhận ra đó chính là Đại Sát Ma Thần, này giờ chẳng hiểu lão trốn đâu nãy giờ. Gần như chưa ai kịp nhìn thấy diện mạo Du Hồn Quỷ Vương thư giãn hẳn ra, lão đã cất tiếng cười sảng sặc một hồi :

- Thú vị thật, Thượng Dương động chẳng có con gà con chó nào cả, người lấy gì trừ diệt đây.

Câu trả lời có vẻ khôi hài nhưng thực sự giống như mũi lửa châm vào thùng dầu, không khí hiện trường bắt đầu nóng hần lên và sát khí tự nhiên lan tỏa khảm mọi ngõ ngách.

Thuần Ngọc Giao cười lạnh leo gần giọng trả lời luôn :

- Gà chó không có thì hai người đành phải làm vật hy sinh vậy, đừng trách ta độc ác đấy nhé.

Du Hồn Quỷ Vương hững hờ hỏi lại :

- Sao chỉ có hai ta, Thượng Dương động tính ra đến mấy chục nhân số người không dòm ngó đến ư?

Thuần Ngọc Giao ngửa cổ cười dài, âm thanh vang vọng trong đêm tối hết sức lạnh người :

- Hai người lọt vào Nhân Nghi Vạn Độc trận thì chắc chắn sẽ vong mạng trước, còn mấy chục nhân mạng từ từ ta sẽ thanh toán sau, có gì là lạ đâu.

Du Hồn Quỷ Vương lẽ lười giả vờ sợ hãi nhìn quanh mấy chục cây cột sắt sắp một vòng rồi chắc lưỡi nói kháy :

- Thì ra người vận tải mấy thỏi sắt vô dụng này đến để hù dọa ta hay sao? Ta chưa hề nghe tới cái tên dài dòng Nhân Nghi Vạn Độc trận này bao giờ.

Thuần Ngọc Giao thở dài đầy giả trá, nét mặt kiêu ngạo thấy rõ :

- Đầu óc như người thì làm gì nghĩ ra trận pháp nổi. Bây giờ người đã ở trong rọ thì ta chẳng tiếc gì mà dấu diếm. Trận pháp này theo Lưỡng nghi tứ tượng hợp thành, đảo lộn trái chiều nên bất cứ ai cũng bị loạn xạ nhãn lực. Trong mỗi ống đồng đều có hàng trăm hàng vạn cái lỗ nhỏ phối hợp rất khéo léo đúng phương vị, nếu không đi đúng cửa sanh, lập tức nó phát động Miêu Tầm Vạn độc. Hà, vì vậy ta mới đặt tên cho nó là Nhân Nghi Vạn Độc trận. Người có giỏi thì thử quay lại thử xem.

Nghe Thuần Ngọc Giao nói kỳ lạ, Du Hồn Quỷ Vương và Đại Sát Ma Thần không khỏi giật mình, cẩn trọng liếc mắt về phía sau. Lạ thay họ vừa mới ở đó ra mà bây giờ mờ mờ cửa động lui ra xa hẳn. Trước mặt đã có năm sáu cây cột chắn ngang từ bao giờ.

Đại Sát Ma Thần dụi mắt tưởng mình mơ ngủ nhưng rốt cuộc vẫn thấy trở ngại diễn ra sờ sờ, bất giác lớn tiếng khen :

- Trận thế ghê gớm, kỳ quái thiệt.

Tuy thế, lão và Du Hồn Quỷ Vương chẳng tỏ vẻ sợ hãi chút nào, xoay người nhìn Thuần Ngọc Giao cười ruồi một cái.

36. Ác Ma Tranh Phong, Anh Hùng Xâm Nhập

Thuần Ngọc Giao cực kỳ kinh ngạc, trầm giọng hỏi dò :

- Các người liệu chừng có đủ tài thoát khỏi Nhân Nghi Vạn Độc trận hay không? Hay là muốn uống rượu phạt?

Du Hồn Quỷ Vương chính sắc mặt trả lời cứng rắn :

- Tái Gia Cát, nếu nói về đầu óc thì có lẽ giang hồ hiện tại chỉ còn ta với người ngang tài ngang sức. Thực tình muốn thoát khỏi trận độc này chỉ còn một cách là bám theo lưng người mà thôi. Chẳng lẽ người ở trong trận mãi mãi?

Hình như Thuần Ngọc Giao đã tính toán việc này trước nên gật đầu cười nhạt :

- Ta không ngu xuẩn đi ra, chỉ đường cho người thoát một cách dễ dàng như vậy đâu. Hà hà, toàn bộ chúng ta đã uống giải được nửa ngày, vì vậy ta chỉ cần đóng hết cửa sanh, mở ngõ cửa tử là bao nhiêu độc chất tự động phun ra bằng hết. Hai người có chấp cánh cũng chẳng bay thoát, chúng ta cùng nhau hưởng hơi độc ngay bây giờ đó.

Du Hồn Quỷ Vương chợt thở ra, nét mặt cực kỳ bình tĩnh :

- Người quyết định chết cùng ta, kẻ cũng hơi thiệt đấy. So sánh thì hai ta với người, Thiên Quân đồng cân lượng không nói làm gì, người thiệt thêm mấy chục cao thủ thực là oan uổng quá.

Hai ác ma này thừa biết ác tâm của nhau, không dám khinh thị cho là lời nói đùa, nên Thuần Ngọc Giao nghiêng đầu hỏi lại :

- Đầu óc người không được bình thường thì phải, nói năng bậy bạ cái gì đó?

Lần này Du Hồn Quỷ Vương cười quá lên hết sức rùng rợn, nghe như oan hồn uổng tử cùng hiện về đòi mạng giữa đêm khuya :

- Người có Nhân Nghi Vạn Độc trận thì ta có Tích Lịch Địa Lô Phục, người phát động cơ quan thì cũng sẽ phát động xem ai sống sót được nào.

Không riêng gì phe Thanh Khê sơn trang rúng động mà cả Bạch Thiều Hồng lẫn Công Tôn Chấn đều kinh hãi bàng hoàng cả người. Họ âm thầm tiến sát hiện trường như hiện nay, chắc chắn khó thoát khỏi phạm vi

địa lôi phục sẵn. Vạn nhất sự kiện xảy ra thì nguyên khí vô lâm giang hồ sẽ tổn hại rất lớn. Thượng Dương động trở thành mồ chôn của mấy chục thi thể nát bét như tương và vô tình lại để một khoảng trống tha hồ cho Bách Ảnh Tiên Tử tung hoành.

Bạch Thiếu Hồng quay lại hỏi nhỏ Ôn Tứ Hải :

- Theo tiền bối, nếu chúng ta huy động hết bang chúng Hắc Chu bang tới đây có thể triệt giải được địa lôi hay không?

Ôn Tứ Hải tuy điên loạn nhưng trả lời rất chí lý :

- Địa lôi chôn ở đâu thì không rõ, đầu mối lại ở tận trong Thượng Dương động, thêm người chỉ tổ chết oan mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng còn đang suy nghĩ thì Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn lần lượt di chuyển tới, ai nấy đều kinh hoàng muốn trực tiếp bàn bạc với Bạch Thiếu Hồng tìm phương giải quyết. Đầu óc thông minh của chàng rơi vào tình thế cấp bách không khỏi bối rối, loạn xạ hàng trăm tư tưởng nhưng cách thức nào cũng không qua được vô khí lợi hại nhất là địa lôi.

Trong khi đó Thuần Ngọc Giao đã kịp trấn tĩnh, trầm giọng hỏi gần :

- Hay lắm, địch thủ càng cao cường ta lại càng khoái trá, theo người chúng ta phải kết liễu thế nào đây?

Du Hồn Quý Vương mỉm cười độc ác, thông thả trả lời :

- Kết liễu bằng chữ tính mà thôi. Ta và người chẳng cần đi đâu xa, sẵn đôi bên đều có hai cao thủ thì cứ giao đấu hai trận là xong.

Thuần Ngọc Giao ngẫm nghĩ một hồi gật đầu hỏi :

- Nếu hòa người tính thế nào?

Du Hồn Quý Vương trầm giọng lắc đầu :

- Nhất định không có tình trạng hòa xảy ra, vạn bất đắc dĩ chúng ta hẹn ước ngày khác ở Trùng Dương Sơn vậy.

Song phương mãi lo bàn cãi không hề để ý gì đến chung quanh nên Bạch Thiếu Hồng chợt nảy ra một ý nghĩ, mau miệng nói luôn :

- Tam vị Ở đây can thiệp theo kế sách của tại hạ đã hoạch định, nếu gặp lúc thất thế cứ phóng pháo hiệu dương oai để rút lui. Tại hạ đã vào Thượng Dương động một lần nên đường lối có biết qua loa, nhất định phải đột nhập phá hủy đầu mối địa lôi trước.

Công Tôn Chấn vội vàng can ngăn :

- Không nên, trước kia Thượng Dương động không có đề phòng, hiện tại cơ quan đầy rẫy nguy hiểm khôn lường. Thiếu hiệp chẳng nên mạo hiểm vô ích.

Bạch Thiếu Hồng đã quyết trong lòng, thở dài một cái :

- Vừa rồi tại hạ nghe lóm được cuộc đời Tô phu nhân tức Bách Ảnh Tiên Tử. Bà ta đáng thương hơn đáng trách, do đó nhân dịp này cứu thoát luôn là tiện nhất.

Nói xong chàng mau lẹ rút người xuống, nhẹ nhàng bọc quanh một vòng tới trước cửa Thượng Dương động. Bởi vì chàng ở ngoài vòng Nhân Nghi Vạn Độc trận nên thấy mọi việc rất rõ ràng, cánh cửa đá chỉ đóng lại một nửa, từ lúc Đại Sát Ma Thân chạy ra vẫn giữ nguyên hiện trạng cũ. Chàng dùng cả tứ chi trườn người theo bóng tối đi dần vào, thực ra cẩn thận hơi thừa thãi bởi vì tất cả bị trận pháp che khuất lấy gì phát hiện ra nổi.

Ngay lúc đó còn thêm một âm thanh “Ầm” dữ dội chẳng biết ai đã đối chưởng, đương nhiên nó thu hút toàn bộ sự chú ý của các ác ma, tha hồ cho chàng tung hoành.

Thượng Dương động vẫn sâu hun hút như ngày nào song hiện tại thỉnh thoảng có lập lòe một bó đuốc nên Bạch Thiếu Hồng đi lại rất dễ dàng. Chàng cứ chiếu theo đường lối trước kia đã thoát ra mà đi. Quanh

quần nửa khắc thời gian đột nhiên lại về chỗ cũ, hoàn toàn không thấy một bóng người hay điều gì khác ngoài vách đá đen ngòm.

Bạch Thiếu Hồng bất giác giật thót người tự la thầm :

- Hồng hét rồi, theo Bát Quái Đồ ta chỉ mới loanh quanh phía ngoài các hào, còn Trung Cung Lưỡng Nghi chắc chắn phải có cửa thông rất đặc biệt mới xâm nhập vào được.

Bạch Thiếu Hồng chợt nhớ quái khôn trong bát quái có hai hào đều là sơ, phương vị hướng Nam, thông thường bao giờ cũng là một cửa lọt vào Trung cung. Vì vậy chàng nhắm tính hướng đi, tới đứng vách phía nam thì bắt đầu mò mẫm trên các vách đá.

Chàng dùng chân khí vận vào năm đầu ngón tay để thêm nhạy bén, bất cứ một lần nhỏ nào cũng nhận ra không cần dùng tới nhãn quan. Quả nhiên hơn nửa khắc, ngón tay út của chàng chợt nhận một chỗ lõm bằng đồng tiền. Cự ly của nó cực kỳ mỏng manh nếu không có chân khí rà soát thì khó lòng nhận ra.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ mừng rỡ, vận sức ấn mạnh một cái. Đột nhiên thân hình chàng như có giấy kéo mạnh về phía sau, chớp nhoáng đã ngã ngửa và hệt hẫng cả hai chân. Tuy chàng phản ứng rất mau lẹ dùng hai tay quạt mạnh để thân hình đổi hướng đứng thẳng lên nhưng động tác đó chỉ đủ kịp thấy trước mặt tối sầm lại, nắp hầm phía trên đã đóng lại ngay lập tức. Chưa biết độ sâu nó bao nhiêu, phản xạ tự nhiên Bạch Thiếu Hồng vẫn cấp tốc uốn cổ tay phát xạ chuồng lực xuống phía dưới làm phản lực giảm đà.

Đáng lẽ nó phải có hồi âm mới có đáy, dằng này chuồng lực như đánh vào khoảng không khiến Bạch Thiếu Hồng kinh hoảng la thầm “Trời ơi” một tiếng. Chàng đã toan ép sát người về một bên tạm thời dùng công phu bích hồ du tường tuột xuống, chợt thân hình chạm phải một vật gì mềm mại. Hình như vật này co dãn nên nhún mấy cái mới nằm im. Trong bầu không khí nặng nề và tối đen như mực, chàng sờ tay quan sát chung quanh phát hiện ra mình đã rơi vào một chiếc lưới chăng ngang, còn đáy hầm sâu bao nhiêu thì không rõ.

Không thể để bị thất bại một cách vô lý như vậy, Bạch Thiếu Hồng trườn mình về một phía, đưa tay về phía trước quan sát. Quả nhiên chu vi cái hầm không lớn lắm song vách toàn bằng gang thép nhẵn bóng, vô phương có điểm bấu víu trèo lên.

Chàng không nản chí chuyển thân sang phía khác cố gắng tìm một tia hy vọng, rốt cuộc đành thở dài chán nản. Có đời nào Du Hồn Quỷ Vương đã bố trí cơ quan lại để sơ hở cho chàng thoát thân.

Đột nhiên có tiếng lách cách nho nhỏ, bốn đầu lưới tự nhiên co lại rất mau rồi từ từ chạy lên trên biến Bạch Thiếu Hồng thành con cá lớn nằm trong rọ, tha hồ vùng vẫy tuyệt vọng. Có lúc chàng đã nghiêng rằng vận công cố bứt đứt khoảng lưới để chui ra, tuy rằng như thế có thể rơi xuống đáy hầm còn nguy hiểm hơn. Tiếc rằng cái lưới được đan bằng gân rất nhu nhuyễn, kéo dài chỗ này thì chỗ kia co lại, nhất định không suy chuyển tí nào.

Ngay lúc đó thính giác chàng nghe một tiếng cười nho nhỏ, giống như từ cõi xa xăm vọng lại :

- Con cá này vùng vẫy dữ tận thiệt, hay là chúng ta phát xạ mê hương cho chắc?

Tiếng trả lời ậm ừ quá nhỏ, chàng không thể nghe rõ nhưng đầu óc chợt thoáng lên một kế sách, cấp tốc vận khí phong bế toàn bộ huyết đạo và ngũ quan. Đồng thời chưa biết địch nhân đã phát xạ mê hương hay không cứ nằm im như đã chết rồi. Nhờ vậy tốc độ cái lưới kéo lên có vẻ mau lẹ hơn, “cách” một tiếng nóc thép của hầm đã mở ra đưa thẳng người chàng ra ngoài. Bạch Thiếu Hồng hé mắt nhìn ra chỉ thấy có hai tên trung niên mặc y phục màu sắc khác nhau thì thầm mừng rỡ. Chắc chắn đây là hai Thất Sắc Công mà Du Hồn Quỷ Vương mới bổ sung, võ công khó hơn được bọn trước, dễ dàng cho chàng kèm chế.

Tuy nhiên Bạch Thiếu Hồng vội ghì tay lại bởi vì một tên cười hi hi hỉ hỉ nhỏ :

- Địch nhân đã hôn mê rồi, bây giờ chúng ta mang đi đâu?

Tên kia mặc áo vàng tức là cấp chức cao hơn một chút, ngập ngừng trả lời :

- Động chủ không có dặn việc này, ta cũng chẳng hiểu phải giải quyết ra sao. ạy là tống xuống Địa Tuyền Ngục cho xong.

Tên áo xanh tức Thanh Sắc Công vội vàng ngăn lại :

- Địa Tuyền ngục tuy kín đáo nhưng lại chật hẹp, đã có Bách Ảnh Tiên Tử ở đó, e rằng không tiện chút nào.

Vô tình Bạch Thiếu Hồng gặp may, ngấm ngấm kêu thầm trong bụng “Nếu bọn này mang ta đến chỗ giam cầm Bách Ảnh Tiên Tử thì hay biết mấy, các người đừng cãi nhau nữa có được không”.

Hoàng Sắc Công gật đầu ưng thuận :

- Lão đệ nói cũng đúng nhưng hiện tại còn chỗ nào trống nữa đâu, bao nhiêu huynh đệ chúng ta lại bận rộn vào Thái Âm theo dõi biến chuyển hết rồi.

Thanh Sắc Công cười khẩy trước khi trả lời :

- Chúng ta cứ mang địch nhân vào Thái Âm, vừa quản cổ vừa theo dõi chờ lệnh của Động chủ là tiện nhất.

Hoàng Sắc Công nghĩ ngợi trong tích tắc, gật đầu liền :

- Được rồi, cứ vậy mà thi hành đi.

Cả hai xúm lại, người đầu người chân, khiêng Bạch Thiếu Hồng đi quanh quẹo một hồi, đột nhiên ánh sáng rực rỡ hắt lên. Thì ra họ đã mang chàng đến Thái Âm bằng đường lối nào chẳng hay. Theo hiểu biết của chàng thì nơi đây chính là Trung Cung, chia làm hai lãnh địa. Thái Âm là nơi điều khiển và theo dõi toàn bộ sự kiện trong Thượng Dương động giống như bộ phận đầu não vậy. Thái Dương Động rộng hơn thì để làm nơi ăn ngủ và một phần làm ngục thất giam giữ tù nhân.

Lần này Bạch Thiếu Hồng vô tình lại gặp may, không phải vất vả tí nào vẫn lọt vào nơi trọng yếu, có điều chàng hơi băn khoăn một chút bởi vì hiện tại nơi đây hiện diện đầy đủ Tân Thất Sắc Công mới bổ sung. Chưa biết võ công cao thấp ra sao, chỉ nội bắt buộc phải kèm chế một lúc số đông như vậy cũng là điểm khó khăn rồi. Chàng sẽ sẽ liếc mắt nhìn quanh một vòng, trong lòng nửa mừng nửa kinh ngạc vì cảnh tượng hiện ra trước mắt.

Năm tên trong Thất Sắc công chỉ nhìn đồ?g bọn gật đầu một cái rồi tiếp tục cúi mũi vào một cái ô nhỏ trên vách đá. Từ nơi này có âm thanh bùm, ầm nho nhỏ vọng ra chứng tỏ nó thông suốt ra ngoài cửa động. Cái ô đó chính là một loại thiên lý kính quan sát toàn bộ hoạt động bên ngoài, thảo nào lúc này Du Hồn Quỷ Vương chẳng hề để bọn thuộc hạ xuất hiện. Có gì cần đến chỉ hô một tiếng là ở trong nghe thấy ngay.

Kiến thiết đặc dụng như vậy thực là hãn hữu nhất, chưa có bang hội nào chế tạo hoặc nghĩ ra.

Riêng Bạch Thiếu Hồng có lần mừng rỡ là vì nhân số Thất Sắc Công tuy đông đảo thực, nhưng tất cả đều cúi mũi vào quan sát, kèm chế chẳng khó khăn tí nào. Vì vậy chàng không vội xuất thủ, lắng tai nghe xem diễn biến phía ngoài ra sao trước đã. Lúc đó âm thanh bùm, ầm đã chấm dứt, tiếng cười the thé của Đại Sát Ma Thần vang lên mồn một :

- Thiên Quân, tình thế rõ ràng như vậy mà người còn chưa chịu phục sao, trận này bắt tất phải giao đấu tiếp nữa.

Âm giọng Thiên Quân lão nhân yếu ớt trả lời :

- Đại Sát Ma Thần, trong giao đấu sinh tử thắng nhau một chiêu thức chưa phải là kết quả. Bao giờ ta không còn động đậy được nữa thì mới gọi là bại trận chứ.

Không nghe rõ tiếng “hừm hừm” của lão ác ma, chớp mắt đã có tiếng giao đấu nổi lên chát chúa, vọng ra, tiếp theo là tiếng rú nhỏ nhỏ. Chẳng cần tìm hiểu cũng biết ngay đó là tiếng rú của Thiên Quân lão nhân. Tuy vậy Bạch Thiếu Hồng không lo lắng chút nào bởi vì chàng biết chắc là lão tiên bối khó mà thất bại dễ dàng dưới tay Đại Sát Ma Thần. Chắc đây vẫn là vở kịch giống đêm Thuần Ngọc Giao công khai xâm phạm Hắc Chu bang, bao giờ Thiên Quân lão nhân cũng giả vờ thất bại để đưa tình trạng mấy tên ác ma chủ chốt phải tận lực vào trận sau.

Ngờ đâu mấy tên thất sắc công xáo động nhìn nhau “ủa”, “ôi chà” loạn xạ khiến Bạch Thiếu Hồng cực kỳ ngờ ngàng chẳng hiểu tại sao. Ngay lúc đó một tên Thất Sắc Công quay qua hỏi đồng bọn đứng câu mà chàng đang thắc mắc :

- Đệ thật tình chẳng hiểu tại sao, theo lão huynh thì Thuần Ngọc Giao làm cái gì vậy?

Tên này cười khẩy rất đều giả :

- Có gì khó hiểu đâu, gian tặc họ Thuần ác độc chưa từng thấy trên đời. Lão cho rằng Thiên Quân lão nhân chẳng giúp ích được gì nên hạ sát luôn cho tiện.

Bạch Thiệu Hồng đảo chuyển ý tưởng, đột ngột không kèm chế được kinh hãi, nhảy dựng lên một cái, thất thanh la hoảng :

- Ối chà, vừa rồi là Thuần Ngọc Giao đánh chết Thiên Quân lão nhân ư?

Tâm thần chấn động nên Bạch Thiệu Hồng la hoảng xong mới nhớ ra mình thất thố, cấp tốc gạt chiếc lưới chui ra. Rất tiếc nó rất vướng víu nên chưa hoàn tất đã có ba tên Thất Sắc Công nhảy vọt tới phát ba luồng chưởng lực đánh ập xuống. Bất đắc dĩ Bạch Thiệu Hồng đành phải vận công che chở toàn thân rồi lăn đi mấy vòng tránh né.

Chỉ nghe hai tiếng chát của chưởng lực đánh trúng nền đá rần tóa lửa, còn lại là âm thanh bộp như tiếng trống, chứng tỏ chàng vẫn hứng chịu một chưởng của địch thủ.

May mà chân khí của tên này vừa yếu kém vừa vội vã nên không kịp phát huy đủ mười thành công lực, nên chàng chỉ có cảm giác đau nhức toàn thân, kinh mạch bị chấn động dữ dội chứ chưa phải thổ huyết nội thương.

Thấy chàng vẫn tiếp tục lăn mãi tới góc thạch động, bọn Thất Sắc Công loạn xạ kêu gọi nhau, âm thanh râm rĩ rất khó nghe :

- Đùng để tiểu tử thoát khỏi mà mang tội với Động chủ.

- Ối chà, không ngờ tên tiểu tử này có võ công ghê gớm như vậy, các huynh đệ đồng loạt ra tay đi.

Sau lời kêu cả bảy Thất Sắc Công phóng người thành một hình bán nguyệt dồn chàng vào góc vách đá, sửa soạn dùng chưởng đánh tới. Thực ra từng tên giao đầu thì Bạch Thiệu Hồng dễ dàng hạ thủ trong một hai chiêu, song cả bảy luồng chân khí hợp bích chắc chắn hùng hậu vô cùng. Vả lại mãi lo lách người tránh né, vô tình chàng càng khiến chiếc lưới cuốn chặt hơn, không sao đưa tay xuất chưởng được.

Trong tình thế tuyệt vọng, Bạch Thiệu Hồng khởi phát hùng tâm rú lên một tiếng như rồng ngâm hổ hú. Chàng vận toàn bộ mười thành công lực đập mạnh hai chân vào vách đá, biến người thành một mũi nhọn tiến khổng lồ bay vút vào giữa đám Thất Sắc Công. Cả bọn kinh hoảng biến sắc mặt, kêu gào rối rít :

- Tránh né mau đi.

- Hợp bích đánh bật tiểu tử đi hướng khác mới xong.

Đương nhiên không có sự đồng nhất thì uy lực không thể phát huy nổi, mặc dù có tới bốn luồng chưởng lực nhắm trúng người chàng đánh tới, vẫn không đủ sức đẩy trệch hướng như họ mong muốn. Thân hình chàng được chân khí Càn Khôn Huyền Cơ bảo vệ hóa giải bớt bảy tám phần chưởng lực nên chỉ rung động chút ít, thẳng đường bay tới, cái lưng đang xoay người bỏ chạy.

Thái Âm Trung Cung vang lên một âm thanh bộp trầm đục rất kỳ dị của da thịt đụng chạm vào nhau, hai trong số ba Thất Sắc Công bật lên tiếng rú thảm khốc. Mỗi tên bắn đi mỗi ngã, toàn bộ phần lưng nát như lòi cả xương trắng ra, vong mạng trước khi đập mình vào vách đá. Cảnh tượng kinh hồn bạt vía khiến năm tên Thất Sắc Công kinh hãi dờ người trong tích tắc.

Chỉ chờ có thế, Bạch Thiệu Hồng lộn người mấy vòng triệt giải đà bay, đồng thời mau lẹ hất tấm lưới ra khỏi người. Tuy xương cốt đau như dằm qua hai lần hứng chịu chưởng thế của địch nhân, Bạch Thiệu Hồng vẫn cố gắng lấy vẻ mặt lạnh lùng cười dài :

- Các người thấy gương trước mắt rồi chứ, nếu ngoan ngoãn nghe lời ta sai khiến thì khỏi mất mạng oan uổng.

Năm tên Thất Sắc Công nhìn nhau kinh hãi, chẳng tên nào biết định liệu ra sao.

Theo lời địch nhân, đương nhiên khó sống với Du Hồn Quỷ Vương, còn phản kháng cũng thiệt mạng vì địch nhân chẳng khác xương đồ?g da sắt, mấy lần trúng chưởng của bọn họ, vậy mà vẫn sát hại được hai đồng bọn của mình. Rốt cuộc Hoàng Sắc Công già dặn hơn, đứng ra gượng gạo trả lời bằng một câu hỏi :

- Các hạ cao danh xưng hô ra sao, xin chỉ giáo trước rồi hãy bàn luận sau.

Thì ra bọn này không hề được dặn dò và cũng chẳng biết chàng là ai, do đó lúc bắt được chỉ tưởng là lâu la tiểu tốt nào đó đi lạc đường sa vào cơ quan. Thực sự chính Du Hồn Quỷ Vương cũng chẳng ngờ Bạch Thiếu Hồng có mặt và đột nhập thì lấy gì dặn dò. Một phần là do thời gian gấp bách, lão ác ma phải bắt tin gọi bảy tên cường đạo vùng Cam Túc về bổ sung nên chẳng có thời gian nói rõ lý lịch Bạch Thiếu Hồng.

Riêng bọn này ở mãi biên giới xa xôi, chẳng hề nghe tới một cao thủ thiếu niên mới nổi vùng Nhạc Dương, vì vậy sơ hở là lẽ tự nhiên.

Bạch Thiếu Hồng nghe hỏi thì cười gằn, lấy vẻ hung dữ đáp bừa :

- Ta họ Bạch, ngoại hiệu “Ác Ma Tận Diệt”, cứ theo ngoại hiệu thì gặp ác ma thì ta giết chết tươi liền không có bàn luận gì hết.

Trong số bảy tên cường đạo, Hoàng Sắc Công là đầu lãnh, võ công cũng khá cao siêu nên vì thể diện lắc đầu từ chối :

- Bạch các hạ đã thắng thì cứ ra đi thông thả, còn việc bắt buộc nghe lời thì tại hạ thực không dám tuân theo.

Bạch Thiếu Hồng ngấm ngầm nhận ra nếu mình không vũ lộng oai phong chấn động lẫn nữa thì khó lòng uy hiếp được địch nhân. Nếu thông thả đi ra bây giờ đã không hoàn tất việc cứu Bách Ảnh Tiên Tử, lại có thể sơ sẩy lọt vào cạm bẫy rất nguy hiểm. Do đó chàng cười lạnh một tiếng, đột nhiên thân ảnh biến thành bóng mờ nhanh hơn chớp giạt đã tiến sát mặt tên Hoàng Sắc Công. Đây là thân pháp “Thuận Thủy Khinh Vân” còn mau lẹ gấp mấy lần Bách Ảnh Quỷ, thì bọn tầm thường nhận ra sao nổi. Chàng chỉ dùng năm thành công lực xuất phát chiêu Sắc Kiến Quỷ Sầu, vậy mà sau âm thanh bùng như trống đánh, thân hình Hoàng Sắc công bay vọt đi chẳng khác thân cây trong gió bão. Tốc độ bay vừa nhanh vừa mạnh nên tên xấu số này chẳng kịp kêu rú đã đập vào vách đá. Máu thịt vụn vỡ bắn ra tứ phía như mưa rào, cộng với xương cốt răng rắc nho nhỏ còn rùng rợn hơn cả tiếng rú gấp trăm lần.

Lần đầu trong đời được chứng kiến cảnh thảm khốc vô tiền khoáng hậu, bốn tên Thất Sắc Công còn lại nhũn cả đầu gối, rãng va vào nhau lạch cạch như đang lên cơn sốt rét.

Bạch Thiếu Hồng còn cười lạnh leo khùng bổ thêm một câu :

- Bọn ngươi đều là cường đạo giang hồ, tay dính đầy máu tanh hôi nhưng có lẽ chưa bao giờ thấy cảnh tượng này phải không? Hà, ác ma trả giá cho ác ma, cường đạo có giá của cường đạo, đừng trách ta tàn ác.

Bốn tên Thất Sắc Công tái mét chẳng còn hột máu đột ngột sụm người xuống vái lấy vái để :

- Tiểu nhân biết thân rồi, xin Đại thánh tha mạng.

Bạch Thiếu Hồng ngấm ngầm mừng rỡ, trầm trầm gật đầu :

- Ta lấy đức hiếu sanh của trời đất tha cho các ngươi với điều kiện dẫn ta đến nơi giam giữ Bách Ảnh Tiên Tử mau.

Bốn tên Thất Sắc Công như người chết đi sống lại, mau miệng đáp trả liền :

- Xin tuân lệnh Đại thánh, Bách Ảnh Tiên Tử bị giam ở Thái Dương Trung Cung cách đây một bức tường đá mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng lẳng lẳng chẳng nói năng gì. Chàng lạnh lùng đi theo bốn tên Thất Sắc Công tới một góc vách đá. Một trong bốn tên lớn tiếng kêu khiến chàng cực kỳ ngạc nhiên :

- Lục Ngũ Nhị.

Sau tiếng kêu vách đá chột rì rầm nho nhỏ mở hé ra thành một cánh cửa vừa đủ cho hai người sống vai đi quạ Vốn có đầu óc mẫn tiệp, Bạch Thiếu Hồng biết ngay nguyên lý của nó. Hóa ra tất cả cơ quan trong

Thượng Dương động đều có độ số riêng, lấy âm thanh làm chìa khóa đóng mở cơ quan. Toàn bộ những dấu vết tường là mấu chốt đều phát động bấy rập hết, vì vậy lúc này chàng mới sơ hở để lọt xuống hầm tối suýt mất mạng. Trong lòng dấy lên sự vui mừng khôn tả, chàng lằm bằm thầm cảm tạ trời đất rung rui khuấy phục được bọn Thất Sắc Công, nếu không trước sau gì cũng sẽ sa vào cơ quan lần nữa.

Tuy đã yên tâm, Bạch Thiếu Hồng vẫn gắng tâm ghi nhớ toàn bộ độ số mà bốn tên Thất Sắc Công đi qua, sau này nếu có dịp lọt vào cũng đỡ được phần nào. Mãi mê suy nghĩ chàng đã đến trước ngục thất lúc nào chẳng hay, một tên cúi đầu thưa lớn khiến chàng giật mình bừng tỉnh :

- Đây là ngục thất giam giữ Bách Ảnh Tiên Tử.

Bạch Thiếu Hồng liếc mắt thấy cả bọn trở mặt nhìn mình hoài thì kinh ngạc vô cùng. Chàng nhú mày hỏi sáng :

- Các người không mở cửa ra còn thưa gởi dài dòng làm gì?

Bốn tên chuyển nét mặt bối rối, ngập ngừng trả lời :

- Thực ra bọn tiểu nhân có biết đường lối vào đây vài lần song cuối cùng chỉ... chỉ vậy là hết. Độ số chìa khóa của ngục thất hoàn toàn không được Động chủ cho biết.

Bạch Thiếu Hồng lặng người đi vì thất vọng, bao nhiêu may mắn mới đủ để chàng đến được nơi giam giữ Bách Ảnh Tiên Tử, chỉ còn cách gang tăt mà đành chịu thất bại một cách hết sức vô lý.

37. Ác Ma Gian Trá Khôn Lường

Đột nhiên bức vách đá trước mặt chợt rung lên nhẹ rồi từ đó vang lên một âm thanh vừa nhỏ vừa khó nghe, nửa giống như tiếng “ai” nửa giống tiếng ô ô của gió núi. Bạch Thiếu Hồng ngạc nhiên nhìn bốn tên thì bốn tên này cũng trợn mắt nhìn chàng. Đôi bên đều có ý dò hỏi nhau “âm thanh gì vậy”.

Tất cả đang sững sốt thì một lần nữa vách đá lại vang lên tiếng hỏi “ai đó”, lần này vẫn vang vang và yếu ớt nhưng rõ hơn lần trước một chút. Vì vậy Bạch Thiếu Hồng vội vàng vận sức trả lời :

- Tại hạ Bạch Thiếu Hồng, có phải Bách Ảnh tiên bối vừa hỏi phải không?

Dứt câu nói rất lâu, vách đá mới vang lên hai tiếng cộc lốc “nói ngắn”. Âm thanh dễ nghe hơn trước một tầng nữa nhưng ý nghĩa ra sao thì rất khó hiểu. Tuy vậy Bạch Thiếu Hồng linh mẫn hiểu ngay âm thanh này chắc chắn truyền qua vách đá bằng một nội lực rất mạnh, dù có tập trung đến mấy cũng bị phát tán toàn bộ vào khối đá nên mới vang vọng khó nghe như vậy. Chàng chụm tay làm loa úp sát vách đá trước khi vận nội lực đưa chân khí vào tiếng nói, quát lớn ba tiếng: Bạch Thiếu Hồng.

Chỉ có một phần chân khí truyền âm thanh vào ruột đá, còn một chính chạm vào lập tức dội ngược trở lại đau rất cả da mặt.

Từ trong im lặng rất lâu, hình như Bách Ảnh Tiên Tử phải suy nghĩ một chút và tìm cách trả lời theo lời dặn của chàng. Đột ngột vách đá vang lên tiếng trả lời, tuy âm thanh rín rít vì cọ sát với ruột đá vẫn nghe rõ ràng hơn trước gấp mười lần :

- Người là Bạch Thiếu Hồng phải không? Tại sao người lại muốn giải thoát cho ta?

Bạch Thiếu Hồng thoáng bối rối, trước mặt mấy tên Thất Sắc Công không tiện nói rõ quá khứ bi thảm của Bách Ảnh Tiên Tử, hạ giọng thờ dài :

- Tiên bối đáng thương hơn đáng giận, bây giờ Du Hồn Quỷ Vương đang gặp đại địch, chính là lúc tốt nhất cho tiên bối trả thù đó.

Bà im lặng giây lâu, trầm giọng hỏi :

- Được lắm, sao người chưa mở cửa ngục thất ra?

Chàng cười khỏ, trả lời bằng sự thật :

- Tại hạ không biết độ số của ngục thất, nếu dùng chưởng lực thì lại e tiền bối khó thoát được chấn động tổn hại.

Âm thanh Bách Ảnh Tiên Tử mau lẹ tiếp liền :

- May thực, ta biết số của nó, ngươi hãy dùng số Tam Thập Cửu đi.

Bạch Thiệu Hồng mừng rỡ vô cùng vội vàng theo đó mà hô to, quả nhiên cánh cửa đá khổng lồ di chuyển nặng nề rất lâu mới hé đủ cho một người lách qua. Bạch Thiệu Hồng không khỏi giật bắn người lên bởi lần đầu tiên thấy được chân diện của bà.

Trước kia Tô phu nhân chắc hẳn phải là giai nhân tuyệt sắc mới khiến Đông Môn Hóa lẫn Du Hồn Quỷ Vương say mê nhớ nhung. Hiện tại vẫn có nét phảng phất giống nữ là Đông Môn Song nhưng da thịt méo mó cần cỗi như cái xác khô, hàng trăm nét nhăn ngang dọc càng khiến diện mạo thêm ghê rợn. Ngay cả nhân quang chói lọi ngày nào bây giờ cũng lờ mờ chứng tỏ gian truân đau khổ chẳng bao giờ quên được.

Bách Ảnh Tiên Tử chỉ liếc chàng một cái, chớp mắt đã lạng người dùng song chưởng xuất phát đánh vào hai tên Thất Sắc Công gần nhất. Hành động của bà ta quá mau lẹ và bất ngờ khiến Bạch Thiệu Hồng không kịp trở tay. Hai tên này đương nhiên cũng không ngờ tới, vì vậy chỉ kịp rú lên thảm khóc, hai thân hình bắn ngược ra sau tất thở tức thì. Hai tên còn lại kinh hoảng vô cùng, chẳng có tí ý nghĩ gì chống đỡ đã xoay mình bỏ chạy thực mạng liền. Bách Ảnh Tiên Tử giết người xong, tinh thần mới thoảng phần chấn, cất giọng cười rùng rợn :

- Các ngươi chạy đâu cho thoát.

Bà ta lắc người biến thành cái bóng mờ vút theo, song chưởng dùng luôn đà bay đẩy mạnh như sấm sét, tràn đầy nộ khí uất hận tích tụ bao nhiêu ngày tháng. Hai tên Thất Sắc Công nhận ra chưởng lực thì đã muộn rồi, miệng gào lên thảm khóc chẳng khác lợn bị chọc tiết.

Chợt nghe “bùng” một tiếng ầm vang chạy dài trong lòng động, tiếng rú lập tức tắt ngang nửa chừng, hai tên Thất Sắc Công đứng sững người một thoáng rồi lại ù té chạy tiếp. Cự ly trong Thượng Dương động cách xa mấy trượng lại có một chỗ quanh, vì vậy chớp mắt đã chẳng còn thấy tung tích hai tên Thất Sắc Công may mắn đâu nữa.

Thì ra âm thanh vừa rồi là do Bạch Thiệu Hồng khai triển yếu quyết Nhân vô quỷ ảnh vượt người qua, xuất phát chưởng lực chống đỡ cứu mạng cho họ. Bách Ảnh Tiên Tử bị phản chấn đẩy lùi nửa bước, nhện nhao cả kinh mạch, vì vậy lúc trấn tĩnh được thì đối phương đã chạy mất tăm.

Bà ta tức giận trợn mắt nhìn Bạch Thiệu Hồng :

- Tại sao ngươi lại cản trở ta?

Chàng cười nhẹ để giảm bớt căng thẳng :

- Tiền bối nên để giành sức lực đối phó với Du Hồn Quỷ Vương thì hay hơn.

Chàng định ninh nhắc nhở Bách Ảnh Tiên Tử sẽ hung dữ chạy đi ngay, ngờ đâu nét mặt bà ta chợt tối sầm lại, một chút băng khuâng tự nói với chính mình :

- Giết lão ư? Từ hơn mười năm nay ta luôn luôn căm ghét lão tận xương tủy, chẳng bao giờ quên được cái nhục thất thân. Đáng lẽ ra ta đã có rất nhiều cơ hội hạ sát lão, chẳng cần chờ tới ngày hôm nay.

Bạch Thiệu Hồng sững sốt hết sức, “ủa” một cái rồi hỏi thẳng luôn :

- Thì ra như vậy, tại hạ thật không hiểu sao tiền bối không xuống tay, chắc còn điều gì bí mật phải không?

Bách Ảnh Tiên Tử thần thờ lắc đầu :

- Không có gì là bí mật hết, ta... ta... mỗi lần có cơ hội, tự nhiên lại chùn tay bởi vì... bởi vì...

Bách Ảnh Tiên Tử gục đầu có vẻ hổ thẹn, rất lâu mới thốt ra một câu nho nhỏ :

- Bởi vì nhiều lúc ta thấy lão thực tình yêu thương ta, chẳng qua là kẻ đến muộn đương nhiên phải phạm tội lỗi lầm cười giạt thế nhĩ người khác.

Bạch Thiếu Hồng chính tai nghe được tâm sự của Du Hồn Quỷ Vương, vội vã giải thích cho Bách Ảnh Tiên Tử biết bà ta bị lão mê hoặc mất rồi, thực sự chỉ lợi dụng như một công cụ hiểu rõ hơn Ma Vân Quỷ Tự mà thôi. Chàng chép miệng than dài :

- Thường nữ nhân cực kỳ mềm yếu, dễ dàng tưởng rằng nam nhân ngon ngọt ngoài miệng là đã thương yêu mình. Có biết đâu Du Hồn Quỷ Vương gian trá và độc ác nhất trong các nam nhân, nếu yêu thương thì chẳng bao giờ giam giữ tiền bối trong cảnh cô quạnh lạnh lẽo như một tù nhân thực thụ.

Bách Ảnh Tiên Tử chưa tin hẳn, trợn mắt nhìn Bạch Thiếu Hồng dò xét, diện mạo lúc xanh lúc tái chứng tỏ tâm tư đang đảo lộn vô cùng. Bà ta chợt gầm gừ trong miệng như con thú dữ :

- Ta mà chính tai nghe được những lời bạc hạnh đó thì quyết sẽ liều mạng cho xong.

Đột nhiên từ phía ngoài có một âm thanh vang vọng, Bạch Thiếu Hồng biến sắc nói mau :

- Có lẽ trận thế đã đến hồi kết liễu, chúng ta mau mau chạy ra kéo lỗ cuộc diện mặt.

Chẳng đợi chàng thúc giục lần thứ hai, Bách Ảnh Tiên Tử mau lẹ bằng mình đi trước. Nhờ thông thuộc đường lối nên chưa mất mấy giây phút đã ra khỏi Thượng Dương động. Nhân Nghi Vạn Độc Trận vẫn sừng sững nên che khuất thân hình của hai người, Bạch Thiếu Hồng và Bách Ảnh Tiên Tử đồng nhún chân vọt qua, tiến lại một tảng đá gần đó. Liếc mắt nhìn qua cục diện, Bạch Thiếu Hồng không khỏi giật mình kinh hoàng.

Dưới đất ngoài cái xác Thiên Quân lão nhân còn có cả Ôn Tứ Hải nằm bất động chẳng biết sống chết thế nào. Thì ra lão tiền bối nhân lúc chàng vắng mặt, không có ai câu thúc liền nhảy ra quát tháo vào giao đấu với Tái Gia Cát Thuần Ngọc Giao. Những âm thanh ầm ỉ quát tháo vừa qua là do trận giao chiến sinh tử này chứ không phải của Thuần Ngọc Giao và Du Hồn Quỷ Vương. Tiếng ầm mà chàng thấy chính là cái Ôn Tứ Hải vừa nhận lãnh, vì vậy Bạch Thiếu Hồng ở mãi trong Thượng Dương động mà cuộc diễn vừa mới bắt đầu.

Thuần Ngọc Giao kiêu ngạo đứng chân trước chân sau, hai mắt long lanh theo tiếng cười gian ác :

- Ta đã thanh lọc môn hạ xong, bây giờ mới chính thức khởi đầu trận thứ hai.

Mời Du Hồn lão huynh xuất thủ trước đi.

Du Hồn Quỷ Vương có bao giờ sợ hãi ai, cười sảng sặc đáp trả :

- Người một lúc giết chết cả Thiên Quân lão nhân và Ôn Tứ Hải thì tài nghệ đáng gờm thật. Song đó chỉ là sát hại kẻ dưới tay còn đối với ta thì không được thuận tiện vậy đâu.

Thuần Ngọc Giao sầm mặt quát lớn :

- Đừng nói nhiều, đến nước này ta với người nhất định kẻ sống người chết mới xong. Người không ra tay trước thì ta chẳng câu nệ đạo đức giả, hãy tiếp chiêu đi.

Lão gian tặc nói xong liền bước chéo một bước, tay hữu co giật vòng ra một cái chính là chiêu Hoàng Nguyệt Dạ Song của Càn Khôn Huyền Cự Chưởng lực tuy giống về chiêu thức nhưng ảo diệu hơn một nấc, có lẽ pha trộn cả Xa Luân thần chưởng vào đó.

Bạch Thiếu Hồng không khỏi giật mình la thảm :

- Trời, lão tặc này mới tiếp xúc với Đông Môn cô nương không bao nhiêu ngày đã học được võ công trong Ma Vân Quỷ Tự nhanh đến thế sao. Với đầu óc tinh ranh ấy, chỉ cần lừa gạt được ta lấy chính bản Càn Khôn Huyền Cự thì thực sự vô lâm giang hồ chẳng còn đối thủ ngang tay được nữa.

Giao đấu phía dưới khiến chàng dứt ngang suy nghĩ bởi Du Hồn Quỷ Vương sử chiêu ngược lại trong bài thơ xuân từ là chiêu “Hương Nham Hạ Nguyệt” để chống đỡ.

Đúng ra theo yêu quyết thì chữ hương đứng sau chữ hoàng phải hùng hậu hơn và khắc chế phá giải, nhưng ở đây chẳng hiểu sao công lực của Du Hồn Quỷ Vương rất yếu kém.

Tất cả vừa nghe bùng một cái như sấm nổ thì đã thấy Du Hồn Quỷ Vương giật lùi nửa bước.

Tuy lão chẳng hề hấn gì nhưng các cao thủ bên Thanh Khê sơn trang lập tức reo hò dậy đất :

- Lão quỷ vương tận số đến nơi rồi.

- Công lực Nhân Nghĩa Thánh Vương cao siêu tuyệt thế, hãy mau quì xuống quy hàng đi.

Nghe thuộc hạ tăng bốc, diện mạo Thuần Ngọc Giao rạng rỡ hẳn lên, kiêu ngạo nói to :

- Thắng bại đã phân chẳng lẽ ngươi còn chưa nhận ra sao?

Thực tình lão gian tặc này nói không ngoa, bởi vì có khi các cao thủ giao đấu với nhau vài trăm chiêu cũng chưa có dấu hiệu thua sút. Hiện tại mới có một chiêu mà lại là chiêu khắc chế, Du Hồn Quỷ Vương bước lùi thì cao thấp hai bên đã thấy rõ ràng.

Sắc mặt Du Hồn Quỷ Vương không hề biến đổi, lạnh lùng trả lời :

- Một tí Ma Vân Quỷ Tự phối hợp với xa luân thần chiêu thì có ảo diệu thật đấy, thực ra vô tốt mà ruột trống rỗng.

Thuần Ngọc Giao tức giận đến đỏ lửa hai mắt, cất tiếng cười ghê rợn :

- Lão quỷ nhận xét tinh đời lắm song muốn biết bề trong có rỗng hay không thì hãy tiếp thêm vài chiêu của ta nào.

Chưa dứt lời thì Thuần Ngọc Giao đã chuyển thân theo Qui Điện Kinh Pháp, tay xử chiêu Sắc Kiến Quỷ Sâu, đánh tới ngực địch thủ. Bản thân chiêu này rất hung dữ nên chưa tới đích đã phát ra âm thanh u u rợn người. Cuồng phong lốc xoáy cuốn theo cát đá nhỏ nhỏ trạo thành một lực di sơn bài đảo cực kỳ hùng mạnh.

Cứ theo kết quả vừa rồi thì Du Hồn Quỷ Vương khó mà chống đỡ nổi tuyệt chiêu sát thủ này. Ngờ đâu lão ác ma bước chéo, miệng cười khẩy rồi giở luôn chiêu Hoa Loạn Nhập Mạc ra đối phó. Đây cũng là chiêu khắc chế khiến Bạch Thiếu Hồng giật thót người một cái, đầu óc bàng hoàng khôn tả. Tiếc rằng diễn tiến xảy ra đúng hệt lần trước, tức là sau tiếng bùng dậy đất, thân hình Du Hồn Quỷ Vương lùi hẳn ra khỏi đám cát bụi mịt mù. Bách Ảnh Tiên Tử phục bên cạnh chàng buột miệng kêu khẽ :

- Tình trạng này chắc chắn lão quỷ thất bại dưới tay Thuần Ngọc Giao mất rồi.

Theo đúng thứ tự chiêu thứ nhất lùi nửa bước, chiêu thứ hai lùi luôn hai ba bước thì người nào chả cho rằng chiêu thứ ba, thứ tư Du Hồn Quỷ Vương phải vong mạng. Chỉ riêng Bạch Thiếu Hồng nghĩ khác, lắc đầu nói nhỏ :

- Tiền bối lầm rồi đó. Tuy lão ác ma lùi hoài nhưng hơi thở vẫn điều hòa, không hề biến sắc chút nào thì không đúng chân lực yếu kém. Tại hạ nghĩ rằng Du Hồn Quỷ Vương muốn thử thách cái gì khác.

Chàng không tiện tiết lộ yếu quyết về các chữ đối nhau trong bài thơ Xuân Tứ, vì vậy Bách Ảnh Tiên Tử không sao hiểu nổi, chỉ hừ nhẹ một cái tỏ ý bất phục. Lúc đó hiện trường lại vang lên tiếng cười sảng sác của Thuần Ngọc Giao :

- Trận thế ở sau lưng ngươi, có mãi lui được nữa sao, tiếp chiêu của ta mau đi.

Thuần Ngọc Giao ngoài mặt ăn nói, bao giờ cũng lịch sự, hiện tại bộ mặt giả trá đã rơi xuống thì không thêm giữ gìn ác tâm của mình nữa, chưa nói xong đã mau lẹ vọt người tới. Lần này lão quyết giết chết địch thủ nên giở luôn song chiêu phát xuất thành chiêu thành chiêu “Đông Phong Thiên Khởi” dữ dội hơn găm mấy lần. Trong tiếng cuồng phong ù ù như bão táp, Bạch Thiếu Hồng vọt miệng nói mau với Bách Ảnh Tiên Tử :

- Xuân Phong Hướng Thủ?

Bà ta chưa kịp hiểu thì phía dưới quả nhiên Du Hồn Quỷ Vương co tay xuất phát chiêu thức này rồi. Hai luồng chiêu lực khắc chế tạo thành âm thanh cực kỳ dữ dội.

Đương nhiên cảnh tượng phi sa tẩu thạch cuồng loạn hơn gấp trăm lần, mù mịt cả đất trời. Rất lâu gió tan cát bụi, mọi người mới thấy song phương gườm gườm nhau nẩy lửa, có lẽ cả hai đã tràn đầy nộ khí phát xuất ra cả nhân quang. Tuy vậy các cao thủ Thanh Khê sơn trang vẫn hoan hô loạn xạ bởi vì vị trí của Du

Hồn Quỷ Vương lại xích về sau mấy bước, chỉ còn vài thước nữa là lưng lão bắt đầu chạm vào cây cột sắt Nhân Nghi Vạn Độc Trận.

Bách Ảnh Tiên Tử không kèm được ngạc nhiên, xoay qua Bạch Thiếu Hồng hỏi nhỏ :

- Theo người thì nguyên ủy ra sao, ta thực không hiểu nổi lão quỷ định những gì?

Bạch Thiếu Hồng đành thở dài nói thẳng ra, tuy vẫn dấu hẩn bài thơ Xuân Tứ :

- Tiền bối không hiểu cũng phải, Du Hồn Quỷ Vương âm thầm nghiên cứu rất đúng đường lối. Tất cả các chiêu thức đều có công dụng khắc chế hoàn toàn chiêu thức của Thuần Ngọc Giao đó.

Nét mặt Bách Ảnh Tiên Tử đột nhiên biến đổi rất kỳ lạ, sầm mặt hỏi mà giọng nói rít giữa hai hàm răng cực kỳ phần nộ :

- Như vậy tại sao lão quỷ cứ phải lùi hoài.

Bạch Thiếu Hồng đã nghĩ đến việc này lúc song phương mới bắt đầu chiêu thức hai, gật đầu trả lời :

- Theo tại hạ Du Hồn Quỷ Vương chưa có dịp nào giao đấu ấn chứng bởi vì đó phải có người biết võ công Ma Vân Quỷ Tự. Điều này có thể lý giải tại sao lão ác ma do dự không giết liền tiền bối cho khỏi rắc rối. Riêng hôm nay lần đầu tiên áp dụng với một đại cao thủ như Thuần Ngọc Giao không khỏi e ngại, vì vậy ba chiêu vừa rồi chỉ là thử thách mà thôi. Bắt đầu từ giờ trở đi, họ Thuần sẽ lâm vào cảnh bại trận đấy.

Nghe chàng giải thích xong, đột nhiên mặt Bách Ảnh Tiên Tử trắng nhợt ra như người sắp chết, thều thào nói qua hơi thở :

- Ý người muốn nói đến bài thơ Xuân Tứ phải không?

Đến lượt Bạch Thiếu Hồng giật bắn người lên, trợn mắt nhìn Bách Ảnh Tiên Tử không chớp. Thoảng mắt chàng hiểu rõ liền bởi vì dù sao Bách Ảnh Tiên Tử trước kia cũng là một thiếu nữ thâm cung khuê các, chắc hẳn đã học qua thơ văn thi phú. Bà ta là người duy nhất trong số ác ma có chút văn học, đương nhiên khi đọc Ma Vân Quỷ Tự không thể không để ý đến tới bài thơ này.

Thấy chàng trừng trừng nhìn mình, Bách Ảnh Tiên Tử gấp rút hỏi nhỏ :

- Người có chắc chắn bài thơ Xuân Tứ chính là yếu quyết cao diệu của Ma Vân Quỷ Tự không?

Bạch Thiếu Hồng vừa cười khở gật đầu là Bách Ảnh Tiên Tử rên lên một tiếng đầy bi thảm :

- Lão quỷ lừa gạt ta rồi.

Bạch Thiếu Hồng sững sốt “À” nhỏ, mau miệng hỏi luôn :

- Tiền bối mới phát hiện được điều gì chẳng?

Bách Ảnh Tiên Tử dựa sát người vào tảng đá, thở dốc một hồi như đang khóc thầm. Rất lâu sau nghẹn ngào nói một hơi :

- Lúc trước có lần ta luyện tập Ma Vân Quỷ Tự, vô tình nhận ra các chiêu thức có chút liên quan đến thứ tự trong bài thơ Xuân Tứ. Tiếc rằng bản chép thiếu sót nhiều chữ không sao chứng minh được toàn bích. Khi đó ta có mang vấn đề này nói với lão, lão ta gật phắt đi ngay, đồng thời còn mắng ta ngu ngốc. Đời nào có võ công hợp lại với thơ văn. Sau đó lão cất luôn bài thơ không cho ta nghiên cứu nữa. Bây giờ ta mới tỏ rõ lòng dạ thâm hiểm của lão.

Bạch Thiếu Hồng thở dài chán nản :

- Thì ra lão quỷ lừa dối tiền bối, ngấm ngầm một mình tìm ra yếu quyết, nếu không hạ thủ sớm sẽ di hại chẳng biết đâu mà lường.

Đột nhiên nhân quang Bách Ảnh Tiên Tử rục rỡ lên một cái vô cùng ghê rợn. Bà ta nghiêng răng toan nói gì đó thì phía dưới Thuần Ngọc Giao đã oang oang cười lớn :

- Du Hồn Quỷ Vương, người chịu đựng được ba chiêu chưa ngã xuống cũng là đáng khâm phục. Ta cam đoan người còn ngoan cố nữa thì chiêu thứ tư này sẽ biết thế nào là quan tài đấy.

Du Hồn Quỷ Vương đứng thẳng người lên đầy vẻ oai phong, đôi mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo khiến Thuần Ngọc Giao bất giác thót người một cái. Lão quỷ vương chậm trả lời như tiếng ma vọng đến :

- Ta cũng cam đoan chiêu thứ tư này ngươi sẽ đổ lệ mặc dù chẳng thấy quan tài nào.

Tuy Thuần Ngọc Giao nhất thời bị uy thế địch nhân gây ra giật mình nhưng vừa rồi chiếm được thượng phong, đời nào lại sợ hãi. Lão ta gần giọng quát lớn rồi vận công khiến xương cốt kêu lên răng rắc như bắp rang. Bọn thuộc hạ đồng loạt hoan hô vang trời bởi vì tất cả cao thủ nào đạt được trình độ chân khí kích thích, cao siêu nhất trong võ học. Chỉ riêng Bạch Thiếu Hồng nhận ra thủ đoạn lừa gạt của lão tức giận vô cùng.

Thực ra Thuần Ngọc Giao làm gì đạt tới mức độ này được, chẳng qua lão ta dùng hai loại chân khí Ma Vân Quỷ Tự và xa luân thần chưởng chạy ngược chiều đối kháng nhau gây ra âm thanh răng rắc dọa dẫm Du Hồn Quỷ Vương mà thôi.

Thuần Ngọc Giao đang tự đắc, đột nhiên thân ảnh Du Hồn Quỷ Vương chớp động một cái cực kỳ bất ngờ đã tiến sát người lão ta quát trầm :

- Tiếp chưởng thứ tư đi.

Lần này lão chủ động xuất thủ trước, cánh tay nửa co nửa duỗi cùng lúc chuyển đổi hai chiêu Thanh Âm Dục Sát và Thanh Dương Cuồng Khả vô cùng ảo diệu.

Bạch Thiếu Hồng mấy lần ứng dụng hai chiêu này song bắt buộc phải dùng hai tay, mỗi bên âm dương khác nhau. Hoặc là hợp bích hoặc là phân chia lưỡng cực để âm dương chuyển đảo phát sinh hùng lực chứ chưa bao giờ trong một lúc cử động mà phát sinh bao gồm như vậy được. Do đó chàng không khỏi kêu nhỏ :

- Ác ma càng lúc càng tiến bộ, việc báo thù của ta càng thêm khó khăn hơn nữa.

Bách Ảnh Tiên Tử chăm chú theo dõi diễn biến nên không quay đầu lại, rít khe trong kẽ răng :

- Ngươi đừng lo, kể từ ngày mai Du Hồn Quỷ Vương chẳng thể tồn tại trên cõi đời này nữa đâu.

Bạch Thiếu Hồng biết ngay tâm trạng của bà ta đã oán hận Du Hồn Quỷ Vương nhưng không tiện hỏi lại bằng cách nào có thể trừ diệt được lão ác ma.

Chỉ một chút phân tâm, phía dưới đã vang lên âm thanh như sấm động. Song phương đều dùng đảo chưởng nên dư lực kinh phong xoáy lộn dữ dội, biến hiện trường thành một cơn lốc khổng lồ. Trong đám quay cuồng đó, thân ảnh của Du Hồn Quỷ Vương sừng sững như tượng đồng vách sắt, còn người của Thuần Ngọc Giao xoay tít như chong chóng. Cứ mỗi cái xoáy của lão lại cách ly ra xa, rốt cuộc khi đứng trụ lại được thì vị trí thay đổi hoàn toàn.

Hiện tại Thuần Ngọc Giao gần như lụi sát với bọn thuộc hạ còn Du Hồn Quỷ Vương đã cách xa cột sắt hơn trượng. Điều này thừa đủ chứng tỏ thắng bại thế nào, vì vậy Thuần Ngọc Giao xám ngoét không còn hạt máu, môi lão run lên mãi mãi chưa thốt ra lời.

38. Đuổi Ác Ma Lại Gặp Giai Nhân

Diễn biến xảy ra trong chớp mắt nên bọn thuộc hạ Thanh Khê sơn trang không kịp nhận định, tên nào cũng há hốc mồm ra nhìn chủ nhân trên trời.

Thực ra trong việc chạm chưởng vừa rồi bao gồm biết bao nhiêu tinh hoa võ học thượng thừa, cộng với công phu khổ luyện thì hạng tầm thường nhận định thế nào được.

Du Hồn Quỷ Vương chờ đợi Thuần Ngọc Giao kiên cố tới tột độ mới xuất phát võ học của mình ra. Trong một động tác co giật bình thường mà chân khí biến đổi liên tục từ âm sang dương, lúc cực đại, lúc cực tiểu hết sức ảo diệu. Lý lẽ này rất nhiều người biết song hầu như chẳng ai thực hành được bởi vì nếu không có nội lực thu phát tùy tâm, kinh mạch sẽ bị đảo lộn không sao chịu đựng nổi, có khi tự mang vạ vào thân.

Du Hồn Quỷ Vương đã xử dụng được tất nhiên chiêu chưởng phải hùng hậu và ảo diệu ghê gớm. Nó biến thành một lực vô hình cứng rắn như gang thép, đè ép toàn bộ châu thân Thuần Ngọc Giao.

Trường hợp này chẳng khác người bị nhốt trong cái rọ sắt, bốn bên đều có lực đè ép vào. Nếu Thuần Ngọc Giao nghiêng rằng xuất chưởng đẩy lùi bất cứ hướng nào thì ba hướng kia sẽ bỏ trống, tha hồ cho chân khí đối phương công kích. Trúng chưởng sát chiêu kinh khủng như vậy, thân thể Thuần Ngọc Giao lập tức sẽ biến thành cây thịt nát vụn như tương.

Vì vậy lão gian ác kinh khủng vô cùng, cấp tốc dùng một thế trong Xa Luân thần chưởng là Phi Vụ Tụ Nga, xoay tít thân hình. Từ lực xoay đó toàn bộ chân khí theo sức ly tâm lan toa? ra ngoài, không chống đỡ trực tiếp mà chủ yếu lôi léo thu hút biến chưởng đối phương thành một cơn lốc bốc thẳng lên cao. Nhờ vậy mới thoát ra khỏi phạm vi chết người trong gang tấc. Trời đêm lạnh lẽo cắt da vậy mà diện mạo Thuần Ngọc Giao nhỏ từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu thì đủ biết lão tận sức và kinh hoàng đến mức độ nào.

Cục trường im lặng trong tích tắc bởi vì chính Du Hồn Quỷ Vương cũng ngăn cả người ra, không thể ngờ được Thuần Ngọc Giao đủ tài tránh khỏi được chiêu thức đã nghiền ngẫm từ lâu. Ác ma cực kỳ đặc ý với chiêu sát thủ vô tiền khoáng hậu này, định ninh một chưởng thừa sức đả thương hay giết chết địch nhân. Ngờ đâu Thuần Ngọc Giao tránh được thì đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Thế cục đã đảo ngược, bây giờ tới lượt Du Hồn Quỷ Vương ngửa mặt cười ghê rợn :

- Sai lầm thực, sai lầm thực.

Đáng lẽ Thuần Ngọc Giao không cần để ý câu này song như vậy tỏ ra mình hụt hơi suy khí, lão ngấm ngấm hít một hơi chân khí, khàn khàn hỏi lại :

- Người giả vờ giỏi lắm, chính ta mới là sai lầm trong việc xét người. Người sai lầm cái gì?

Du Hồn Quỷ Vương ngừng cười, trợn đôi mắt đầy hung quang lóng lánh nhìn địch thủ gần giọng trả lời :

- Ta sai lầm vì đã nói cam đoan chiêu thứ tư có thể lấy mạng người. Thuần tặc, người đã nhận ra sai lầm tức là còn có cơ hội sửa chữa, đó là chiêu thứ năm này đây.

Thuần Ngọc Giao thực sự chưa ổn định được kinh mạch nay lại thấy địch thủ chẳng nhân nhượng, sửa soạn xuất thủ chiêu nữa thì hết sức kinh hoàng. Lão ta la thảm trong bụng :

- Nguy hiểm thật, ta tính sai một ly chệch đi một dặm. Nhất thiết phải dùng Qui Điện Kinh Pháp tránh né trước đã, có mất thể diện một chút cũng chẳng sao.

Vì vậy Du Hồn Quỷ Vương vừa quát lớn, chưởng lực chưa đến nửa đường, Thuần Ngọc Giao đã đề khí dùng Qui Điện thân pháp biến thành một luồng sáng lấp lánh chạy quanh trận pháp. Đáng lẽ lão ta muối mặt lòn vào các cột sắt thì đã chẳng sao, đằng này còn chút thể diện nên đành phải chạy quanh là vậy.

Du Hồn Quỷ Vương thấy địch thủ tránh né thì cười ngặt :

- Người cho rằng ta không có thân pháp hay sao?

Lời chưa dứt thân hình lão ta đã biến thành một đạo bạch quang mờ ảo đuổi theo Thuần Ngọc Giao. Thân pháp này thoát coi chính là Bách Quỷ Ảnh nhưng không nhìn thấy từng cái bóng một, chứng tỏ có pha lẫn Nhân vô quỷ ảnh trong Càn Khôn Huyền Cự Vì vậy mau lẹ gấp bội Qui Điện Kinh Pháp.

Mọi người chỉ thấy bạch quang rít lên một cái đã nhập vào luồng sáng tức là Thuần Ngọc Giao, mau lẹ vô cùng.

Ngay lập tức hiện trường vang lên một tiếng động dữ dội, hai luồng thân ảnh tắt phụt và song phương cách ly ra hai bên theo hai cách khác nhau.

Du Hồn Quỷ Vương vẫn còn đà chạy nên bắt buộc phải bước chéo mấy cái mới dừng lại được, diện mạo đỏ hồng vẻ đặc ý và đôi môi xám xịt hơi nhếch lên một tia cười khoái trá.

Còn Thuần Ngọc Giao lão đảo như thuyền gặp sóng lớn, cái đầu lắc lư chẳng ai nhìn rõ nét biến chuyển ra sao. Tuy nhiên chỉ trong tích tắc lão ta đã trụ lại được, lúc đó bọn thuộc hạ Thanh Khê sơn trang mới kinh hãi “ồ” lên nho nhỏ.

Thì ra không còn đường lẩn trốn, Thuần Ngọc Giao bắt buộc phải đối chưởng với Du Hồn Quỷ Vương, đương nhiên lãnh nhận thua thiệt. Lão gian ác xoay mặt về phía Bạch Thiếu Hồng và Bách Ảnh Tiên Tử nên hai người nhìn thấy rõ hai khóe miệng lão ta ứa hai dòng máu tươi chảy dài xuống bộ râu khô ngắn.

Bạch Thiếu Hồng từ này tới giờ chứng kiến cả hai ác ma thay nhau để lộ diện mạo giả trá, tên nào cũng ngấm ngầm tu luyện sát thủ thì đầu óc phân vân khôn tả. Có lúc chàng mong Thuần Ngọc Giao bị đánh chết, có khi lại muốn Du Hồn Quỷ Vương bại vong. Bất cứ tên nào còn sống đều là mối nguy hại to lớn, vì vậy có lúc lại mong cả hai cùng thiếp mạng thì tốt nhất.

Hiện tại thế trận đã ngã ngũ, chàng xoay qua Bách Ảnh Tiên Tử nói nhỏ :

- Tại hạ phải giúp họ Thuần quân bình cuộc diện để hai tên kèm chế lẫn nhau mới được.

Bách Ảnh Tiên Tử nhú mày gắt nhẹ :

- Không được, ta đã quyết định hạ sát lão quỷ trong đêm nay, người không phải lo liệu cứ chú tâm giết chết họ Thuần, chứ sao lại bênh vực cho lão.

Bạch Thiếu Hồng băng khuâng cười khổ :

- Tại hạ còn chút quan hệ với ái nữ của lão vì vậy chưa nở xuống tay, bây giờ thực chả biết phải can thiệp ra sao cho ổn thoả.

Bách Ảnh Tiên Tử cười gằn, đôi mắt đỏ sọc nhìn chàng rất ghê rợn :

- Người hãy chú ý điều này, ngay khi hai lão quỷ đối chưởng lẫn nữa, người bất thành linh nhảy vào giữa đánh bật chưởng phong đi. Ta sẽ nhân cơ hội đó giải quyết lão quỷ vương. Sau đó mặc tình người xử lý Thuần Ngọc Giao thế nào thì tùy ý, ta không thêm lý tới.

Đây là giải pháp tốt nhất, vì vậy Bạch Thiếu Hồng gật đầu ưng thuận liền :

- Được lắm, coi như chúng ta mỗi người đối phó một địch nhân.

Cả hai chăm chú quan sát hiện trường, người nào cũng vận toàn công lực tích tụ sẵn sàng trong đan điền, đợi cơ hội can thiệp.

Lúc đó Du Hồn Quỷ Vương chậm chậm tiến lên hai bước, chiếc lưng to bè của hắn che lấp cả người Thuần Ngọc Giao. Không cần thấy mặt, chỉ nội âm thanh vang vọng trong đêm tối như ma kêu quỷ khóc cũng đủ khiến ai nấy phải rùng mình sởn gáy :

- Lão già ngu xuẩn mau sám hối đi là vừa.

Thuần Ngọc Giao lấy ống tay áo quạt ngang dòng máu, đôi mắt long sòng sọc nhìn địch thủ quát trả :

- Lão quỷ vương, người chưa biết Đông Môn Song còn nằm trong tay ta sao. Ta chết thì thị cũng chẳng toàn mạng đâu.

Du Hồn Quỷ Vương cười khẩy. Hóa ra Thuần Ngọc Giao chưa có thời gian tìm hiểu sâu uẩn khúc, vẫn tưởng Thượng Dương động cần tới Đông Môn Song. Lão chẳng thêm giải thích dài dòng, buông thông ngắn gọn :

- Hiện tại ta là chủ nhân Thượng Dương động.

Dĩ nhiên Thuần Ngọc Giao nhận ra sự thật, hệt hăng biến sắc mặt trong thoáng chốc. Trong lòng lão xoay chuyển ý nghĩ “cùng đường ta cứ luồn qua trận pháp thoát thân là xong, thiên hạ có chê cười thì cũng đành bịt tai chịu đựng vậy”. Vì thế lão gian ác trấn tĩnh được ngay, điềm nhiên thuyết lý :

- Đêm nay ta có chút sai lầm về người thật nhưng bản ý đầu tiên vẫn muốn thương lượng. Chúng ta liên hợp thống trị giang hồ. Người thiện cận từ chối thì tạm thời ta rút lui, bao giờ suy nghĩ lại sẽ gặp nhau lần nữa ở Trùng Dương Sơn.

Du Hồn Quỷ Vương bật cười sảng sặc :

- Ngốc lão, quan tài đã hiện ra trước mắt mà vẫn giữ ý định ngông cuồng, thiết lập chức danh Nhân Nghĩa Thánh Vương vô vị sao. Nếu người đỡ được chưởng này thì ta bằng lòng ước hẹn tới Trùng Dương Sơn.

Thuần Ngọc Giao thấy thuyết phục không xong, lẳng lặng sửa soạn bộ pháp chuẩn vào Nhân Nghi Vạn Độc Trận. Do đó Du Hồn Quỷ Vương vừa xuất chiêu đẩy tới thì lão cũng giả vờ đưa tay lên ngực chống đỡ, thực ra đây là chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu” dùng phản lực bắn người về phía sau chạy thoát. Ngờ đâu vô quít dày có móng tay nhọn, Du Hồn Quỷ Vương đã tính toán sẵn mau lẹ xử chiêu Thiên Hàng đoạt mạng.

Hai tay ác ma phát xuất toàn thân chân khí đánh tạt ra hai bên, khi sắp tới người Thuần Ngọc Giao liền biến thành hai chiếc cầu vòng con cong từ phía sau công kích tới hết sức nguy dị. Lúc đó Thuần Ngọc Giao đã hơi nghiêng người về phía sau, chẳng khác nào tự đưa lưng cho người ta đánh nên kinh hoàng la lên một cái. Lão gian tặc gắng gượng đẩy hai tay biến thể Thuận thủy thôi châu thành Song Long bài vỹ để chống đỡ. Đương nhiên chiêu thức đã gắng gượng thì hùng hậu sao được.

Du Hồn Quỷ Vương đắc chí quát lớn :

- Ngoan ngoan nằm xuống đi nào.

Chưởng lực của Du Hồn Quỷ Vương ồ ạt như sóng thần chớp nhoáng đánh bật chân khí Xa Luân thần chưởng ra hai bên, chỉ còn cách lưng Thuần Ngọc Giao chừng năm phân, lão gian tặc tự biết nên rút lên thẳm thiết nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên từ trời cao chớp động hai bóng người cùng với hai tiếng quát khác hẳn nhau :

- Ác ma đừng vội đắc ý.

- Du Hồn Quỷ Vương, chính ngươi mới là kẻ nằm xuống đó.

Cục trường vang lên lần lượt mấy âm thanh loạn xạ nhưng trong đó có tiếng nổ che lấp hết toàn bộ, mỗi người bắn ra một hướng khác nhau. Bạch Thiếu Hồng sử dụng đến mười thành công lực Càn Khôn Huyền Cơ hùng hậu vậy mà chạm phải chưởng lực của Du Hồn Quỷ Vương vẫn phải lắc lư một chút, kinh mạch chạy loạn xạ như trống trận. Chàng trấn tĩnh rất mau vội vàng liếc mắt tìm Thuần Ngọc Giao kèm chế. Ngờ đâu lão ta dựa vào phản chấn tuy có đau nhức toàn thân vẫn kịp thời lạng người luồn vào cây cột sắt gần nhất. Do đó Bạch Thiếu Hồng cấp tốc dùng thân pháp Lôi Đảo Thiên Thanh vọt người lên cao năm sáu trượng, vượt hẳn tầm ảo giác của Nhân Nghi Vạn Độc Trận.

Từ trên cao mắt chàng thấy Thuần Ngọc Giao sắp sửa thoát về phía bên kia liền quát lớn vang ầm :

- Tất cả hiện thân ngăn trở đi.

Công Tôn Chấn và Cung Tào Nghiệp phục sẵn, nghe chàng kêu gọi liền song song tả hữu lạng người ra chắn đường, miệng quát lớn :

- Ác ma trốn đi đâu cho khỏi, đã có Hắc Chu bang trả món nợ đêm nào đây.

Bạch Thiếu Hồng hơi liếc mắt nhìn xuống bỗng kinh hoảng la lên một tiếng, chẳng biết tại sao Bách Ảnh Tiên Tử và Du Hồn Quỷ Vương dính cứng nhau thành một khối, ngã lăn ra đất. Trong khi đó Đại Sát Ma Thần dợm vọt người tới can thiệp thì cấp tốc sử dụng Nhật cường tà huy từ cao phủ chụp xuống. Chiêu thức này chuyên đối phó với địch nhân từ phía dưới nên tỏa rộng một phạm vi rất lớn, bắt buộc Đại Sát Ma Thần phải dùng chưởng chống đỡ.

Thế là lại thêm một tiếng nổ vang rền, thân hình Đại Sát Ma Thần bị chưởng lực hất văng chênh chếch đập vào cột sắt.

Những cây cột sắt Nhân Nghi Vạn Độc Trận nếu cố định một chỗ mới phát huy hết diệu dụng, hiện tại bố trí khẩn cấp không mấy vững chắc. Bị sức nặng của Đại Sát Ma Thần đập vào lập tức tróc gốc đổ vào cây cột khác, vang ra những tiếng choang choảng loạn xạ. Đã thế khối độc bị kích thích bắt đầu phun ra mù mịt khiến cảnh tượng càng thêm hoảng loạn vô cùng. Mấy chục người vừa kêu réo vừa chạy đi chạy lại làm cho Bạch Thiếu Hồng hoa cả mắt. Tài chàng nghe rõ tiếng Đại Sát Ma Thần kêu lớn :

- Trời ơi, chết ta mất.

Điều này chứng tỏ hẳn vẫn còn sống song Bạch Thiếu Hồng vô phương tìm ra hình bóng. Bất đắc dĩ phải quay lại gọi lớn :

- Bách Ảnh Tiên Tử, tiền bối có sao không?

Không nghe bà ta trả lời, chàng vọt người tới cạnh, bắt giắc rùng mình một cái.

Thì ra Bách Ảnh Tiên Tử đã quyết liều mạng với Du Hồn Quỷ Vương. Bà ta liệu công lực mình không thể địch lại ác ma nên mới dùng một thể gọi là Thiên Địa Đồng Thọ.

Nhân lúc Bạch Thiếu Hồng đối chưởng, lão quỷ bất động trong tích tắc liền chồm nhảy tới, mười ngón tay sắc như móng hổ bầu mạnh vào cổ họng lão. Dĩ nhiên Du Hồn Quỷ Vương phản ứng rất mau, chớp nhoáng thúc hai khuỷu tay về sau để hóa giải, chân khí chạy ra hai huyết Thiếu hải thành hai dùi sấu? đâm ngược lại cực kỳ chính xác.

Nếu là người khác chỉ cần bỏ dỡ thể thiên địa đồng thọ, lách người qua tránh né rồi mau mắn biến chiêu khác cũng đủ lấy mạng Du Hồn Quỷ Vương. Riêng Bách Ảnh Tiên Tử e ngại lão quỷ còn nhiều chiêu biến trở nên bỏ trống luôn thân hình để mặc cái dùi sắt này đâm xuyên lục phủ ngũ tạng. Bà ta hự lên nhưng trước khi chết vẫn còn bao nhiêu chân khí dồn cả vào mười ngón tay ấn mạnh một cái, biến cổ họng Du Hồn Quỷ Vương thành mười cái lỗ đỏ lõm. Máu tươi từ đó luôn ra như thác thì con người có cao siêu đến đâu cũng không chịu đựng nổi. Lão ác ma vong mạng ngay tức thì.

Cả hai dính vào nhau như một cặp rắn quất quít ngã xuống đất, hồn du địa phủ mà vẫn không rời. Bạch Thiếu Hồng nhìn cảnh tượng kinh khủng này bất giác rung động than dài :

- Thực là nghiệp chướng, oán tình vẫn vít xuống mãi tuyền đài chưa tan.

Đột nhiên Bách Ảnh Tiên Tử chớp mắt nhẹ nhàng rồi mở lớn ra đầy lòng trắng, nổi bật trên nền đỏ tươi giống đôi mắt ngựa quỷ khiến chàng kinh hoàng lùi lại nửa bước.

Đôi môi bà ta mấp máy như gió thoảng :

- Tiểu tử đừng sợ, lại đây cho ta gởi gắm một câu.

Bạch Thiếu Hồng bậm môi xích lại gần, Bách Ảnh Tiên Tử có vẻ bằng lòng, run run nói nhỏ :

- Ta... ta nhờ người chăm sóc cho tiểu nữ suốt đời, người gặt đầu đi.

Bạch Thiếu Hồng thở dài, dù Bách Ảnh Tiên Tử không phó thác chàng cũng sẽ quan tâm tới tiểu cô nương bất hạnh này. Ngay lúc chàng gặt đầu xong, Bách Ảnh Tiên Tử nhếch môi cười thỏa mãn, lật đầu qua một bên trút hơi thở cuối cùng. Đầu óc chàng bị kích thích rất mạnh, điên đảo mơ hồ nhưng vẫn còn lại chút lý trí, giật mình kêu lên :

- Để xem Thiên Quân lão nhân và Ôn Tứ Hải ra sao rồi ta cấp tốc đuổi theo Thuần gian tặc mới được.

Hiện tại dù có thần tiên giáng hạ cũng chẳng thể nào cứu kẻ đã chết, chàng không câu nệ, vọt người tới chỗ Thiên Quân lão nhân và Ôn Tứ Hải đang nằm. Tuy cả hai đều bất động song da mặt còn chút sinh khí nên Bạch Thiếu Hồng mau mắn dùng chân khí Càn Khôn Huyền Cơ điểm mạnh mấy cái vào hai huyết ngọc đường, linh khảm trước ngực.

Quả nhiên da thịt họ hơi giật giật nhẹ nhàng và trái tim bắt đầu đập mạnh hơn một chút. Bạch Thiếu Hồng cả mừng, hai tay ôm ngang lưng hai người quát trầm lên một tiếng. Thân hình chàng bốc hỏa lên cao mấy tấc rồi mới vùn vụt lướt đi bằng khinh pháp thuận thủy. Hiện tại Nhân Nghi Vạn Độc Trận đã gây đổ gập gần hết nên chàng chẳng gặp trở ngại nào, chớp mắt lướt đi hơn mười trượng.

Đột nhiên Bạch Thiếu Hồng lại la lên kinh hãi bởi vì trước mắt chàng là Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn đang ngồi ôm ngực ho sù sụ. Thoáng nhìn là chàng biết ngay họ bị chân khí Xa Luân thần chưởng của Thuần Ngọc Giao đã xoáy vào tận phế tạng, mau miệng hỏi dồn :

- Nhị vị không sao chứ? Thuần gian tặc chạy mất rồi ư?

Công Tôn Chấn gắng gượng đứng lên hít một hơi chân khí, chậm chậm than dài mà không trả lời :

- Xa Luân thần chưởng hợp bích với Ma Vân Quỷ Tự lợi hại thật.

Bạch Thiếu Hồng nhanh miệng nói :

- Bây giờ chẳng nên để ý bàn luận võ công. Thuần gian tặc bây giờ chạy lối nào xin hãy cho tại hạ biết để đuổi theo ngay mới kịp.

Cung Tào Nghiệp cũng đã đứng lên được, lườm Công Tôn Chấn tỏ vẻ trách móc rồi mới xua tay trấn an chàng :

- Thiếu hiệp đừng lo, tuy mỡ và đại hộ pháp bị thương nhưng Thuần tặc cũng chẳng tiện nghi hơn bao nhiêu. Chính mắt mỡ thấy hãn lão đảo chạy về hướng bắc, tốc độ rất chậm, tha hồ cho thiếu hiệp đuổi kịp.

Bạch Thiếu Hồng nghe nói lại la lên nho nhỏ :

- Lão không về Thanh Khê sơn trang lại chạy đến Động Đình Hồ làm gì vậy kìa?

Công Tôn Chấn và Cung Tào Nghiệp chẳng biết thế nào để trả lời, vội nói qua việc trước mắt.

- Thiếu hiệp hãy để Thiên Quân lão nhân và Ôn Tứ Hải lại đây cho chúng tôi săn sóc, mau mau đuổi theo đi.

Bạch Thiếu Hồng an tâm, thốt gọn hai tiếng “Đa tạ” rồi đặt hai nạn nhân xuống đất, đề khí băng mình đi liền.

Tốc độ kinh công của chàng đã vận tới mức hành vân lưu thủy nên trời vừa rạng sáng đã bắt kịp dấu máu rải rác trên mặt đất. Những vết này ngã nghiêng chứng tỏ Thuần Ngọc Giao bị nội thương rất trầm trọng, gia dĩ cố sức chạy chết khiến chân khí càng cạn kiệt hơn. Theo dấu máu chàng chạy đến một lối mòn, bỗng nhiên giật bắn người một cái.

Thì ra phía trước có hai người đang đứng sẵn sàng chặn ngang lối đi. Với võ công của chàng hiện tại, dù có thiên binh vạn mã cũng truy cản không nổi, huống chi là chỉ có hai người. Ở đây chàng giật mình là vì hai người đó môi đào má liễu, da trắng tóc mây, tuyệt thế vô song nhưng diện mạo lại lạnh lùng băng giá, đó là Thuần Vân Quyên và Đông Môn Song.

Ba luồng quang nhìn nhau trong tích tắc rồi Thuần Vân Quyên trầm giọng lạnh lùng hỏi trước :

- Người muốn tìm gia gia ta?

Bạch Thiếu Hồng cười khổ, cứ theo tình hình này thì hai vị cô nương sẽ toàn tâm toàn lực cản trở chàng.

Thấy Bạch Thiếu Hồng không trả lời, Thuần Vân Quyên gần giọng tiếp luôn :

- Người muốn tìm được người thì trước tiên phải bước qua xác của hai ta.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm nhăn nhó, gượng thuyết lý :

- Tại hạ không hề thù oán gì Thuần lão gia, nhưng những tội ác tày trời phơi bày rõ ràng chẳng lẽ làm ngơ. Tại hạ nể mặt cô nương nên chỉ tìm gặp để thuyết phục có được không?

Đông Môn Song nhìn chàng lạnh lùng lắc đầu :

- Bạch ca ca, hôm nay tiểu muội còn gọi hai tiếng ca cạ. Nếu không từ bỏ ý định phá phách đại sự của Thuần lão gia thì ngày mai trở đi sẽ thành hai tiếng cừu nhân đó.

Lời lẽ hết sức tuyệt tình khiến Bạch Thiếu Hồng bàng hoàng khôn tả, áp ứng hỏi nhanh :

- Ngay cả muội cũng không nghĩ đến tình nghĩa sâu đậm của chúng ta ư? Thuần Ngọc Giao chỉ là người xa lạ, tại sao muội lại bênh vực như thế?

Đông Môn Song sầm mặt quát trầm :

- Đừng nói nhiều, đại cuộc sắp thành công đến nơi, chỉ tại ngươi mà đổ vỡ hết.

Nếu ta không thất thân với ngươi thì chẳng nói nửa câu cho phí lời, bây giờ hãy quyết định đi.

Hai giai nhân đành mặt chăm chú nhìn Bạch Thiếu Hồng quan sát biến đổi.

Đương nhiên lòng chàng rối như tơ vò, loạn xạ hàng trăm ý nghĩ nên khó thốt ra lời.

Chàng bỗng buột miệng kêu nhỏ :

- Chắc chắn đây là một tà pháp gì đó rất ghê gớm, nếu không trừ diệt được lão tặc thì khó mà giải phá được tà pháp này.

Ngờ đâu hai giai nhân nghe chàng xúc phạm Thuần Ngọc Giao liền sưng đôi mắt phượng, đồng thanh quát tháo :

- Tiểu tử hỗn láo thực, đánh chết hắn đi cho xong.

Cả hai uyển chuyển chia tả hữu xuất phát song chưởng tập kích ngay lập tức.

Bạch Thiếu Hồng vội la lớn “Khoan đã...” nhưng vẫn phải vận năm thành công lực chống đỡ. Một phần chàng nghĩ chân lực của hai nàng không bao nhiêu, một phần do không muốn tổn hại. Ngờ đâu sau tiếng va chạm, chàng có cảm giác như bên hông bị búa sắt đánh trúng, đau đớn “hự” lên một cái. Chân muốn trụ mà lực bất tòng, đành phải loạn choạng lùi về sau năm sáu bước.

Mặc dù lúc đó mắt đã đỏ hào quang, Bạch Thiếu Hồng vẫn nhận ra hai nàng uốn cổ tay biến thể sửa soạn đánh tiếp, kinh hoàng không sao tả nổi. Chàng nhận ra một điều rất quái dị, hình như công lực của hai nàng tăng lên gấp ba, tánh nét cũng hung dữ khác thường. Đối chưởng tổn hại hai nàng không xong, để mình thiệt mạng càng oan uổng hơn, vì vậy Bạch Thiếu Hồng nghiêng răng hít một hơi chân khí, dùng yếu quyết Lôi Dao Thiên Phong vọt người như pháo thăng thiên.

Cũng may chân khí Càn Khôn Huyền Cơ tùy tâm thu phát, đang lúc còn chấn động vẫn bèn nhảy vô cùng nên mới tránh thoát được chiêu chưởng độc ác này. Thân hình đang lơ lửng trên cao, chàng uốn người lộn một vòng chênh chếch ngược hướng vừa chạy đi.

Thuần Vân Quyên vội la lớn :

- Tiểu tử giả vờ đó, chúng ta buông tay là mắc hờn hấn liền.

Cả hai hô hoán và đuổi theo hết sức, nhưng vẫn không đuổi kịp Bạch Thiếu Hồng.

Bạch Thiếu Hồng chợt nghĩ ra một kế, liếc mắt ước lượng cự ly, từ đó khi mau khi chậm dẫn dụ hai nàng chạy thẳng vào một vùng loạn thạch hoang vu. Có lúc thấy hai nàng hơi chậm bước còn giả vờ đuổi sức nghiêng người gần muốn té ngã. Vì vậy Thuần Vân Quyên hỗn hển reo lớn :

- Đông Môn muội muội cố gắng chút nữa đi, tiểu tử đã bị nội thương sắp kiệt lực rồi đó.

Qua tiếng nói nhất gừng không liên tục, Bạch Thiếu Hồng biết ngay hai nàng đã mệt mỏi, ngấm ngấm rút cự ly chỉ còn mấy bước nữa thôi. Địa phương này gọi là Loạn Thạch Cương nên đá núi rất ngổn ngang, đột nhiên chàng vấp phải một viên đá hoảng hốt kêu lên “ối chà” một tiếng. Thân hình chàng bị té sấp về phía trước coi rất thảm hại, chống cả hai chân lên trời. Vậy mà chẳng hiểu sao đầu ngón chân điểm trúng mạch môn giữ nơi bấp chân của hai nàng.

Hai nàng bị bất ngờ chưa kịp kêu lên đã ngã nhào liền, trong khi đó Bạch Thiếu Hồng dùng hai tay lộn người mau lẹ đứng lên cười nhẹ.

39. Theo Chân Tái Gia Cát, Vô Tình Lại Gặp Cừu Nhân

Bạch Thiếu Hồng thấy hai vị cô nương trúng huyết đạo ngã xuống song đôi mắt hai nàng nhìn mình cực kỳ cảm giận thì thốt nhiên thở dài một cái.

Tình trạng này chàng muốn hỏi han thuyết phục cũng không xong, có khi còn gây phản uất tự làm hại đến thân thể mình nữa. Vì vậy chàng thốt nhẹ “thứ lỗi” rồi mau như chớp điểm luôn vào mấy huyết đạo trọng yếu để hai nàng thiếp đi luôn.

Hai nách ôm hai giai nhân tuyệt sắc như hoa như ngọc thực chẳng tiện chút nào nên chàng đành quay lại tổng đàn Hắc Chu bang.

Hiện tại Công Tôn Chấn và Cung Tào Nghiệp đã bình phục hoàn toàn, còn Thiên Quân lão nhân cũng ngồi dậy trò chuyện được. Chỉ riêng Ôn Tứ Hải nội thương nhẹ hơn lại mê man li bì mới là kỳ lạ.

Bàn luận đến nửa đêm Thiên Quân lão nhân chậm chậm nói dần từng tiếng :

- Theo mỗ thì Ôn Tứ Hải đã loạn thần trí vì mê được ảo hương, thân thể không tiếp nhận được lệnh kháng cự nên thương thể rất lâu mới thuyên giảm. Người đừng lo lắng gì cả, cứ để lão ở đây chữa trị được tới đâu

hay tới đó. Vạn bất đắc dĩ trở thành kẻ sống gỏi thì cũng đành chịu vậy thôi, âu đó là kết quả của kẻ mang tham vọng thống trị thiên hạ.

Bạch Thiếu Hồng không để ý đến lời lẽ triết lý của Thiên Quân lão nhân, chàng nghĩ về cảnh ngộ của hai vị cô nương. Viễn cảnh không có giải được gì cứu giải, chẳng lẽ phải kiềm chế suốt đời ư? Sống ký sinh như Ôn Tứ Hải thì thê thảm chẳng còn gì bằng.

Nhìn nét mặt u oán của chàng, Thiên Quân lão nhân nhận ra ngay, thông thả trấn an :

- Riêng trường hợp của Đông Môn Song và Thuần Vân Quyên thì khác hẳn. Mỗi cùng Công Tôn lão đệ đã chẩn đoán kỹ lưỡng rồi, đây quyết không giống như lạc phách tán mà có vẻ là tà pháp bùa chú. Người có xâm nhập Thanh Khê sơn trang hay Động Đình sơn thì chú ý các linh vị hương án một chút, may ra sẽ khám phá ra đó.

Bạch Thiếu Hồng thoáng rung mình bởi vì chợt nhớ lại lần đi với Đông Môn Hóa đến Động Đình sơn. Cách kiến thức của Tái Gia Cát rất thuần nhĩ nhưng có lúc chàng ngửi thấy mùi hương khói nồng nặc. Khi đó mãi lo về tung tích Bách Ảnh Tiên Tử nên chẳng ai chú ý, vả lại trong nhà việc nhang khói là việc rất thường.

Chàng mau miệng hỏi lạc cả giọng :

- Nếu tại hạ khám phá ra bài vị chú yểm thì phải làm sao để hóa giải.

Thiên Quân lão nhân gật đầu khàn khàn trả lời :

- Theo chỗ ta biết thì yểm chú nữ nhân phải dùng tới mười cây đèn, chín tượng trưng cho bản chất tự nhiên còn một là chân linh. Người phải cẩn thận hóa giải thổi tắt chín cây đèn bản thân trước, nếu không chân linh bị kích thích bất ngờ rất tổn hại đó.

Bạch Thiếu Hồng bật dậy như lò xo, vái tạ một cái :

- Tại hạ xin gởi hai vị cô nương nhờ Bang chủ săn sóc hộ, bây giờ phải đi ngay Động Đình sơn mới kịp.

Cung Tào Nghiệp xua tay không nhận lễ :

- Hắc Chu bang còn tồn tại đến ngày nay là nhờ vào công đức của thiếu hiệp, lão trả nợ còn chưa hết dám đâu nhận lễ của thiếu hiệp.

Công Tôn Chấn chín chắn hơn, trầm trầm đỡ lời :

- Công tử vừa mới trải qua vất vả, ngay đêm nay đi liền e rằng rất tổn sức, lỡ gặp Thuần ác tặc thì nguy lắm. Chi bằng chúng ta ăn uống bồi bổ khí lực một chút, sáng mai lão không dám giữ nữa đâu.

Bạch Thiếu Hồng nóng nảy như ngồi trên lửa, tuy nhận thấy lời khuyên của Công Tôn Chấn rất hữu lý nhưng chàng vẫn gắng gượng trả lời :

- Lão gian tặc đã về Động Đình sơn từ lâu, tại hạ e rằng lão còn giở thêm tà pháp gì đó thì càng nguy hại thêm. Triệt hạ lão sớm giờ nào hay giờ đó.

Công Tôn Chấn nở nụ cười đắc ý :

- Lão đã có tính toán sẵn rồi, sức người sao bằng sức ngựa. Trong nhà có mười con thiên lý mã tha hồ cho công tử sử dụng, so sánh thời gian thì cũng thế thôi mà lợi sức biết bao nhiêu.

Bạch Thiếu Hồng rất cảm động, từ khi Hắc Chu bang nhận ra chính nghĩa, tất cả sự khôn khéo biến thành một vô khí rất lợi hại, chống lại ác mạt Chàng nghe lời ngồi xuống ăn uống mãi cho tới sáng, ngựa đã đóng yên, liền khởi hành ngay lập tức. Quả nhiên Công Tôn Chấn chẳng khoa ngôn, Bạch Thiếu Hồng ngồi trên lưng tuấn mã giống như ngồi trên nệm. Chiều hôm đó đã tới Động Đình sơn.

Chàng toan muốn thuyền ra Động Đình sơn ngay nhưng loanh quanh mãi vẫn chưa tìm ra. Lệ chung ở Động Đình Hồ này cứ đến chiều tối là bao nhiêu thuyền đều treo đèn kết hoa cho khách lãng du uống rượu thưởng trăng. Chủ thuyền vừa được lợi cao vừa nhân nhĩ nên chẳng ai chịu đưa chàng ra Động Đình sơn cả.

Bạch Thiếu Hồng đang bực dọc thì đột nhiên thấy một bóng dáng rất quen thuộc từ xa đi tới, liền mau lẹ đứng nép vào gốc dương liễu gần đó.

Sự nhảy bén của chàng không uống công khi nhìn rõ thì giật bắn người một cái bởi vì kẻ đó chẳng ai khác hơn là Đại Sát Ma Thần. Lão ác ma vừa đi vừa dáo dác nhìn xuống hồ nên không thấy chàng, có lẽ cùng tâm trạng đang đi tìm thuyền thuê mướn.

Bạch Thiếu Hồng vô tình gặp được đại cừu nhân thì hận thù dâng lên mãnh liệt, nơi đây vắng vẻ không có ai can thiệp, đương nhiên chàng sẽ báo hận rất dễ dàng.

Tuy nhiên đầu óc chàng nổi lên ý nghĩ rất lạ lùng nên phân vân chưa thực hiện ý định.

Đó là Đại Sát Ma Thần ra Động Đình sơn để làm gì, trả thù cho Du Hồn Quỷ Vương hay âm mưu liên kết với Thuần Ngọc Giao làm náo loạn giang hồ? Vì vậy Bạch Thiếu Hồng đành nén lòng chăm chú theo dõi.

Đại Sát Ma Thần đi dọc theo bờ hồ một quãng, thất vọng rẽ ngang, nhắm hướng Bả Lăng tửu quán bước vào. Lão ăn xài hoang phí nên đi thẳng lên cao lầu để ngắm được toàn cảnh Động Đình Hồ danh tiếng.

Bạch Thiếu Hồng an tâm chọn một bàn khuất ngay chân cầu thang, hễ Đại Sát Ma Thần bước xuống thì biết liền.

Đến quá giờ Hợi, quả nhiên Đại Sát Ma Thần ngã nghiêng bước xuống, đi trước là một tiểu nhị cầm đèn lồng dẫn đường.

Bạch Thiếu Hồng biết ngay lão ác ma đã say mèm, mướn luôn một phòng nghỉ ngơi. Đây lại là một cơ hội trả thù rất tốt song chàng vẫn nén nhịn được, giả ngáp dài rồi kêu chủ quán dọn phòng cho mình. May mắn là Bả Lăng Tửu quán chỉ còn hai phòng liền nhau bỏ trống, chàng tha hồ nghe ngóng động tĩnh của Đại Sát Ma Thần.

Lão ác ma ngủ thẳng cẳng một giấc tới sáng, rầu rĩ gọi tính tiền, hoàn toàn không đề phòng một tí nào. Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng đeo theo như hình với bóng, ra tới Động Đình sơn mới thấy Đại Sát Ma Thần quay lại quan sát, bất giác cười thầm trong bụng :

- Bây giờ người mới đề phòng đã muộn mất rồi. Du Hồn Quỷ Vương chết đi, bọn người chỉ còn lại là mấy cái xác thiếu đầu óc mà thôi.

Bóng dáng Đại Sát Ma Thần lấp loáng phía trước rất dễ theo dõi bởi vì sau lưng lão có đeo một cái túi đen khá to. Thoạt đầu Bạch Thiếu Hồng không để ý, các nhân vật giang hồ lặn lội đường xa rất thường chuẩn bị các vật dụng như vậy. Hiện tại chàng mới minh bạch nó có điều khác lạ bởi vì lão ác ma chẳng rời chiếc túi tí nào.

Chàng theo dõi đến tận gian tiểu trú, chợt giật mình một cái.

Địa điểm này đúng là nơi chàng và Đông Môn Hóa năm xưa đã đến vậy mà bây giờ chỉ còn lại rừng trúc bát ngát, đường đi bị chắn ngang tự bao giờ.

Lúc đó Đại Sát Ma Thần liếc quanh một vòng rồi từ từ tháo cái túi khỏi vai. Lão đi vòng một lượt, cứ vài bước lại cúi xuống lom khom dặt vật gì đó, ở xa Bạch Thiếu Hồng không nhìn ra được.

Đột nhiên chàng giật bắn người lên, cái túi Đại Sát Ma Thần bị lão ném qua một bên hoàn toàn trống rỗng. Xong xuôi lão ác ma lùi lại một bước lớn tiếng hô :

- Thuần Ngọc Giao, ta đến đây báo thù rửa hận cho sư phụ. Người có anh hùng thì hãy chường mặt ra đây.

Bạch Thiếu Hồng hết sức ngạc nhiên bởi vì trước mặt lão chỉ là rừng trúc xanh um, nào có biểu hiện gì là của Thuần Ngọc Giao ở trong đó. Đại Sát Ma Thần vẫn kiên nhẫn gọi luôn mấy lần nữa, hoàn toàn không có tiếng trả lời, liền cười ghe rợn :

- Thuần Ngọc Giao, ta tưởng người là hảo hán mới lịch sự giao đầu công khai.

Người biến thành con rùa rút cổ cũng chẳng thoát bàn tay ta đâu.

Mặc cho Đại Sát Ma Thần quát tháo đến khản cổ, không hề có tí âm thanh nào đáp lại ngoại trừ tiếng lá trúc xào xạc nhẹ nhẹ. Đại Sát Ma Thần chờ thêm một lát nữa rồi vận nội lực quát trầm :

- Thuần lão tặc, ta đếm đến ba người không ra thì đừng trách ta độc ác đấy.

Hoạt cảnh một người tự nói chuyện với rừng cây khiến Bạch Thiếu Hồng cười khổ lắm bầm nhò nhỏ :

- Hình như kết cuộc của tất cả các ác ma đều giống nhau ở chỗ điên khùng thì phải.

Vừa lúc đó Đại Sát Ma Thần đếm đến “ba”, thân hình lão chợt vút về phía sau năm sáu trượng, rồi lộn vòng trên không một cái. Sau khối đá lớn, Bạch Thiếu Hồng chưa kịp ngạc nhiên, nhân quang chợt chói lòa ánh lửa đỏ, màng nhĩ đau nhói lên một cái cùng với cây cối chấn động ngã nghiêng. Thì ra những vật Đại Sát Ma Thần vừa bỏ rải rác chính là những khối thuốc nổ gói sẵn. Chàng ở xa nên chỉ giật mình chứ không bị ảnh hưởng dư lực xô đẩy, nhưng ngạc nhiên đến mức thốt chẳng ra lời :

- Lão ác ma làm gì vậy kia?

Bạch Thiếu Hồng đành ngậy người đứng nhìn bởi vì lấy ai trả lời hộ chàng. Rừng trúc trước mặt gãy đổ văng ra tứ phía xong còn khói bụi mịt mù che phủ, rất lâu mới từ từ tan dần. Gian tiểu trúc ngày nào Thuần Vân Quyên mời chàng vào uống trà hiện ra sừng sững trước mắt. Cự ly không xa nơi ẩn núp của Đại Sát Ma Thần là bao khiến chàng lạng người than thở :

- Hóa ra rừng trúc là trận pháp tạo ảo giác che lấp địch nhân. Điều này chứng tỏ Thuần gian tặc đã thực sự về đây và bị nội thương chưa khỏi nên mới dùng đến phương cách nguy tạo này.

Sau sự minh bạch là một nỗi u hoài xâm chiếm, mãi mãi những người chân chính như chàng chẳng bao giờ đoán ra mưu mẹo của bọn ác ma Trừ ra Đại Sát Ma Thần hoặc những ác ma mới có thể lấy độc tâm đối phó với độc kế được. Bạch Thiếu Hồng khẽ than nhỏ :

- Bạch Thiếu Hồng hỡi Bạch Thiếu Hồng, ngàn đời mi sống với thơ văn thì chả sao. Ý rằng có Càn Khôn Huyền Cơ lặn lội vào giang hồ thì còn thua kém ác ma nhiều lắm, chi bằng trừ diệt địch nhân xong hãy lui về ẩn dật cho xong.

Thực ra tâm chí chàng chán nản nên mới nghĩ vậy, không phải hễ cứ là chính nhân quân tử đương nhiên mưu mẹo kém cỏi hơn ác nhân đâu, chẳng qua con tạo éo le thích xếp đặt để các ác nhân tự diệt lẫn nhau, thủ đoạn có thủ đoạn đối chọi lại mà thôi. Đáng lẽ chàng phải cảm tạ trời đất xui đẩy Đại Sát Ma Thần mở đường soi lối cho chàng thì mới đúng hơn.

Mãi mê suy nghĩ, lúc chú ý trở lại thì Thuần Ngọc Giao đã xuất hiện trước cửa gian tiểu trúc từ bao giờ. Diện mạo lão còn hơi xanh tái chứng tỏ nội thương chưa khỏi hẳn, lẳng lặng nhìn Đại Sát Ma Thần đứng lên phủi cát bụi dính nơi quần áo.

Song phương gườm gườm nhìn nhau như thú dữ sắp lao vào cắn xé. Đại Sát Ma Thần nở một nụ cười đắc thắng từ từ di chuyển đến cách họ Thuần hơn trượng mới dừng lại hỏi sẵn :

- Tâm địa của người lớn thật song chỉ là kẻ mới bước vào giang hồ, so sánh với Nhị Sát Ma Thần này sao nổi. Hà hà, bây giờ hãy trả lời về cái chết của sư phụ ta đi nào.

Thuần Ngọc Giao liên tiếp bị mấy lần thất bại, lạnh lùng đáp trả :

- Du Hồn Quỷ Vương là do Bách Ảnh Tiên Tử liều mạng đánh chết, sao lại đổ cho ta?

Đại Sát Ma Thần thấy đối phương xuống giọng, càng thêm hung dữ, ngửa mặt lên trời cười sằng sặc :

- Nếu người không kéo thủ hạ xâm phạm Thượng Dương động thì làm gì có chuyện Bách Ảnh Tiên Tử nhân cơ hội chen vào phá hoại. Bách Ảnh Tiên Tử lấy lý do đâu sát hại sư phụ ta. Chung quy người chính là thủ phạm gây ra toàn bộ tang thương, đừng lý sự nữa, vô ích.

Thuần Ngọc Giao chợt nổi hung tánh, cặp đôi lông mày, chiếu ra những tia nhân quang lấp lánh.

- Chính người mới là kẻ lý sự buộc ta vào tội lỗi, sao không giỏi đi tìm gã họ Bạch có phải đúng người hơn không?

Đại Sát Ma Thần gật đầu, âm giọng ròn rợn đáp trả :

- Việc nào có thứ tự của việc đó, Bạch Thiếu Hồng hiện ở trong Hắc Chu bang có năm sáu cao thủ bảo vệ thì từ từ ta sẽ tính tới. Người là kẻ đồng phạm đang lúc bị nội thương hãy giữ sổ trước cho tiện.

Con sâu xéo lăm cũng quằn, huống chi Thuần Ngọc Giao cực kỳ kiêu ngạo, lão trầm giọng nói gằn :

- Hay lắm, thực tình ta muốn thanh minh cho rõ ràng chứ có sợ hãi gì người đâu. Ngay sự phụ thối tha của người suýt nữa cũng mất mạng với ta, nói gì đến đệ tử.

Đại Sát Ma Thần tức giận trợn mắt lên quát tháo :

- Chết đến nơi mà người không bỏ tánh xấc láo, hãy tiếp chiêu đi.

Lời nói đi đôi với thể trào vụt qua đỏ hồng, đó là chiêu “Thiên Ưng Phi Trảo”.

Đại Sát Ma Thần trước kia rất hay dùng. Lão ma tự biết Thuần Ngọc Giao sút kém chân lực xoay trở khó khăn nên giữ luôn huyết trào nổi danh của mình ra công kích.

Mười ngón tay lão được chân khí kích thích biến thành mười luồng hồng quang bay vụt đến trước ngực Thuần Ngọc Giao. Chưa được nửa đường, đột ngột trào thể phân làm hai ngã, một trên một dưới uy hiếp toàn bộ các huyết đạo trọng yếu như là Thiên Đột, Toàn Cơ, Thần Khuyết, Quan Nguyên.

Thuần Ngọc Giao cười nhạt ra vẻ khinh bỉ, chỉ dùng hữu chưởng đẩy ra một thể trong Xa luân thần chưởng. Chân khí ồ ạt xô ra như sóng biển hết lớp này đến lớp khác, cuốn tròn từ trên xuống dưới đón đỡ một lượt hai trảo thể. Đại Sát Ma Thần đã quyết định dùng sự lạnh lẽo để thủ thắng, lạng người tránh né chứ không biến trảo thành chưởng. Tay hữu của lão uốn nhanh một cái biến ra chiêu “Không Trục Miêu Toàn” giống như dòng lửa hỏa diệm sơn đè ép ngang hông Thuần Ngọc Giao.

Lão gian ác cũng thừa biết cách thức lấy tĩnh chế động, không để chưởng thể đi hết đà, cấp tốc uốn ngược tay phát ngang chống đỡ thân hình chẳng hề di động cho tổn sức. Một lần nữa, Đại Sát Ma Thần lại rùn người biến chiêu, sử dụng một chiêu cực kỳ bá đạo gọi là Thổ Địa Hồn Thiên. Dùng chiêu này bộ pháp rất khó coi nên ít ai thêm luyện tập nhưng cực kỳ lợi hại, nếu Thuần Ngọc Giao nhảy nhót tất bị tổn thương hạ thể liền. Lão kinh hãi kêu thảm “nguy tai” lộn người ra sau mới tránh thoát trong gang tấc.

Đại Sát Ma Thần đâu dễ bỏ qua cơ hội ngàn năm, nhún chân lướt tới song chưởng xuất phát một chiêu trong Ma Vân Quỷ Tự đè ép mau lẹ vô cùng. Thuần Ngọc Giao chưa kịp gượng người đã phải đẩy chưởng chống đỡ nên chân khí chỉ hội tụ được bảy phần. Một tiếng long trời lở đất, cả hai đều bị phản chấn bắn ra xa mấy bước. Nhờ vậy trận chiến tạm thời ngưng lại trong giây phút, song phương đều có cảm giác tức thở ngấm ngầm thở hút ổn định kinh mạch.

Thuần Ngọc Giao lạnh lùng lên tiếng trước :

- Tưởng huyết trào của người hay ho thể nào, rốt cuộc phải nhờ Ma Vân Quỷ Tự ra, món đồ chơi này không khó dễ hơn được ta đâu.

Hiện giờ Đại Sát Ma Thần mới nhận thức võ công của mình thua kém địch thủ một nấc nhưng đã lơ leo lên lưng cọp đành nghiêng răng hàm lực đáp trả :

- Người đừng kiêu ngạo vội, đường xa mới biết ngựa hay đấy.

Thuần Ngọc Giao về mặt khẩu chiến ít khi chịu lép vế, nhanh nhẹn gật đầu trả lời :

- Hay lắm, ta đang đợi con ngựa họ Quách đá mấy cái đây.

Đại Sát Ma Thần Quách Đại Cồ tức giận sùi cả bọt mép, hung tính nổi lên khiến hần gằm thét như ma kêu quỷ khóc. Đồng thời thân hình bắn tới như viên đạn, tay hữu xuất chưởng tay tả sử dụng huyết trào cùng lúc, công kích như vũ bão. Nhờ đà phóng chưởng lực của ác ma tăng thêm mấy phần dữ dội, chân khí kêu vù vù rất kinh người.

Thuần Ngọc Giao không dám coi thường, vận chân khí lên hai tay khoa một cái theo chiêu Song Luân sát thủ, biến chân khí thành hai vòng tròn vô hình bảo vệ trước mặt.

Ngờ đâu Đại Sát Ma Thần đang nổi hung vẫn còn chút xảo quyết, chưởng thể đưa ra chính là chiêu Trường ba lạc nhận, nên có khuynh hướng lôi kéo chưởng lực đối phương chếch qua một bên. Tuy trường ba lạc nhận không đủ sức đẩy hẳn hoàn toàn nhưng vừa đủ một chỗ trống cho huyết trào luồn vào.

Thuần Ngọc Giao tưởng rằng khó tránh được, nhắm mắt dùng Quỷ Điện Kinh Pháp bước liền sang tả, bót được chút tổn hại nào hay chút đó. Do đó hiện trường vang lên âm thanh ầm ì do hai luồng chân khí chạm nhau thì cả hai cũng đồng lúc rú lên nho nhỏ, mỗi người lảo đảo lùi về sau theo cách thức khác hẳn.

Đại Sát Ma Thần đang liều mạng chẳng nghĩ đến thân mình nên hứng chịu một phần chưởng đánh trúng, ngực lão như bị chùy sắt đánh trúng, đau đớn đến đổ hào quang mất. Chưa hết, kinh mạch trong người Đại Sát Ma Thần đảo lộn rất dữ dội nên lão ta lảo đảo lùi hoài, có lúc sắp té ngã ra đất.

Còn Thuần Ngọc Giao không bị nội thương nhưng cũng hú hồn hú vía, đau đớn đến mức rú lên bởi vì huyết trào của Đại Sát Ma Thần kéo trượt qua ngực áo thành năm đường máu đỏ hõm.

Đương nhiên y phục cũng bị tan nát rất thê thảm, nhưng lão không lý tới, vội vàng điểm chỉ liên tiếp để cầm máu.

Sau chiêu quyết tử này, cả hai đều bị trúng thương ít nhiều. So ra Đại Sát Ma Thần mất lợi thế hơn bởi vì dù sao Thuần Ngọc Giao cũng chỉ là ngoại thương. Lão vừa điểm chỉ xong, liếc mắt thấy gian tiểu trúc bị dư lực xô đẩy ken kết hầu như chẳng đứng vững được bao lâu thì đột nhiên tái hân sắc mặt. Bạch Thiếu Hồng rất tinh minh nhận ra điều đó, đang sửng sốt tự hỏi thì thoáng mắt Thuần Ngọc Giao đã trấn tĩnh lại được. Cứ theo lẽ thường lão chủ động tấn công thì chắc gì Đại Sát Ma Thần chống đỡ nổi, đằng này trầm trầm lên tiếng rất kỳ lạ :

- Ta không muốn nơi thanh tịnh vậy máu của người, hãy ra phía ngoài rừng trúc tiếp tục giao đấu xem ai ngã xuống trước nào.

Đại Sát Ma Thần không trả lời, cố sức thở hút chân khí trấn định kinh mạch, chỉ hờ hững đưa tay phẩy một cái tỏ vẻ bất tất. Thuần Ngọc Giao nhíu mày suy nghĩ, thoáng gần giọng nói tiếp :

- Người không chịu cũng không xong.

Lão đột ngột đề khí vọt người chênh chếch về phía rừng trúc, Đại Sát Ma Thần lại tưởng Thuần Ngọc Giao tìm lý do chạy trốn, hút một hơi chân khí quá trầm :

- Chạy đâu cho thoát.

Đại Sát Ma Thần có khinh công Bách quỷ biến không thua kém quỷ điện kinh pháp nên lúc Thuần Ngọc Giao còn lơ lửng trên không đã đuổi kịp. Người này cho rằng người kia kém thế hơn mình, chẳng hèn mà cùng xuất chưởng lực đẩy ra. Một tiếng nổ dữ dội, cả hai bắn sang hai phía như chiếc lá khô trong cơn mưa bão, lắc lư chao đảo rất lâu mới lộn người hạ thân được. Hiện tại cự ly xa nhau hơn trượng, thừa thế tấn công ngay, song phương quắc mắt nhìn nhau gần như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả dạ.

Thuần Ngọc Giao “hừ” nhẹ, lên tiếng nói trước :

- Nơi đây rộng rãi tha hồ mà giao đấu, ta với người nhất định phải có một người chết mới xong.

Đại Sát Ma Thần tự biết mình lằm lẩn nhưng sát khí nổi lên chẳng sợ hãi gì nữa, cất tiếng cười khằng khặc rất ma quái :

- Phải đấy, nhị sát và sư phụ ta đã chết ta cũng chẳng sống để làm gì thêm cho buồn chán. Trước khi từ già cõi đời, được người đi theo thì sung sướng vô cùng.

Tiếng cười hòa với giọng nói thê lương khôn tả. Hóa ra dù là một tay sát nhân đại ác cũng vẫn không tránh khỏi có lúc cảm thấy cô độc và chán nản. Có lẽ vì vậy Đại Sát Ma Thần mới rời Thượng Dương động đi tìm Thuần Ngọc Giao tử chiến. Cả hai vừa nói vừa chậm chậm bước lên, mỗi cử động là một lần sát khí tăng gia ngộ thổ.

Khi đúng tầm phát chưởng song phương đứng lại bắt đầu chuyển vận nội lực vào đan điền sửa soạn cho cuộc chiến long trời lở đất sắp xảy ra.

Riêng Bạch Thiếu Hồng không chú ý lắm bởi vì bất cứ ác ma nào chết cũng vậy thôi, vô lâm giang hồ bót một kiếp nạn mà chàng cũng nhẹ ganh lo lắng. Đầu óc chàng mãi mê suy nghĩ về hành động lạ kỳ của Thuần Ngọc Giao, tại sao phải cố rời xa gian tiểu trúc chùng nào hay chùng đó. Đột nhiên chàng run bắn

lên vì ý nghĩ thể nào trong gian tiểu trúc cũng có bí ẩn liên quan đến tà pháp, thậm chí quan hệ cả sinh mạng của lão không chừng.

Bạch Thiệu Hồng rất muốn chứng kiến việc ác đấu giữa hai tay đại ma đầu, song khám phá ra bí mật này là một điều quan trọng hơn. Vì vậy chàng nhẹ nhàng lùi xa hơn một chút, chạy xuyên qua rừng trúc, vòng ra phía sau gian tiểu trúc. Chàng thấy các bức vách đều kết bằng các thân trúc rất mỏng manh thì mừng rỡ vô cùng, mau mắn vận sức biến bàn tay thành lưỡi dao chém ngang một cái. Với công lực này đương nhiên những thân cây trúc chịu đựng sao cho nổi, vì vậy chỉ nghe một tiếng chát vang lên, bàn tay chàng như muốn gãy rời ra, xương cốt đau nhức không sao chịu nổi.

Các thanh trúc quả có vỡ vụn bắn ra tứ phía, nhưng nó để lộ ra một màu đen xì như thép. Đang đau đớn chàng vẫn không khỏi giật mình la hoảng :

- “Ồi chà”, hóa ra vách trúc chỉ là vật che mắt mà thôi. Thuần tặc bố trí ghê gớm như vậy chắc chắn là có điều gì rất trọng đại muốn che giấu.

Sự vui mừng làm giảm cơn đau rất mau, chàng đề khí vọt lên nóc nhà cẩn thận vệt lớp lá tre trúc quan sát. Rốt cuộc chàng tìm thấy dưới lớp lá mọc mọc là lớp sắt đen sì. Điều này chứng tỏ toàn bộ phía sau gian tiểu trúc là một thiết thất cực kỳ vững chắc, duy nhất chỉ có phía trước là lối ra vào mà thôi.

Tiếc rằng chạy vòng ra phía trước tất sẽ bị Thuần Ngọc Giao phát hiện, nên Bạch Thiệu Hồng chờ người trong thoáng chốc, chẳng biết phải đột nhập ra sao.

Chàng không chán nản, nhảy xuống đất vòng sang bên hông tìm kiếm chỗ hở hay cửa sổ cũng được. Tất cả đều hoài công bởi vì đời nào Thuần Ngọc Giao sơ sẩy trong việc bố trí.

Bạch Thiệu Hồng nóng nảy nhìn quanh một vòng, nhãn quang chàng chợt thấy mấy dụng cụ chăm sóc hoa viên. Ngoài những vật không đáng chú ý, có một cái thuổng lưỡi sắt to khiến chàng mừng rỡ la lên :

- Phải rồi, thăng thiên không xong thì ta độn thổ vậy, chẳng bao giờ Thuần tặc nghĩ tới có ngày người khác vào nhà bằng cách này đâu.

Công lực chàng mạnh gấp mấy người thường nên chỉ loáng mắt đã đào xong một con đường vừa đủ thân hình lọt vào gian tiểu trúc. Tuy rằng lớp vách đá ăn rất sâu xuống đất nhưng vẫn có giới hạn, Bạch Thiệu Hồng chỉ phải vất vả có nửa khắc đã đào xong một con đường xuyên qua nó, bắt đầu trườn người ngược lên trên. Mảnh đất sụp xuống một cái khiến chàng giật nảy người, ánh sáng mờ mờ lập tức hắt xuống, màu đỏ quạch hết sức kỳ bí. Bạch Thiệu Hồng không khỏi hồi hộp ấn chân nhẹ đẩy người chui hẳn lên mặt đất.

40. Di Tâm Mê Chú Tai Nạn Khó Lường

Bạch Thiệu Hồng rung mình sờn cả gai ốc, không phải vì mùi hương đèn ngào ngạt mà là vì cảnh tượng lung linh kỳ bí của mấy chục cái đèn mờ ảo đỏ như máu người. Ánh sáng không đủ chiếu rõ mấy cái bài vị và hình nhân bằng giấy nên Bạch Thiệu Hồng phải mím môi bước lại gần xem xét cho kỹ. Lần thứ nhì chàng lại rung mình một cái nữa, quả nhiên lần trong đám linh tự rắc rối tối nghĩa có hai danh tự mà chàng hằng tưởng nhớ, đó là Đông Môn Song và Thuần Vân Quyên.

Trước mỗi bài vị đều có mấy chục ngọn đèn lấp lánh nhưng trước mặt có một ngọn to hơn đứng lẻ loi tách riêng hẳn ra, có lẽ tượng trưng cho sinh khí của hai nàng, chính giữa lại có một ngọn to hơn một chút dưới chân bao bọc bằng vô số hình nhân giấy rải rác rất kỳ lạ chỉ riêng Thuần Vân Quyên và Đông Môn Song có điểm khác hẳn, chàng đếm số đèn không giống nhau nên cực kỳ kinh nghị Từ tiểu tiết đến hoàn cảnh chẳng giống như lời Thiên Quân lão nhân dặn dò tí nào, vì vậy chàng mấy lần đưa tay định quạt tắt đèn mà phải rụt lại, phân vân bất định.

Chỉ cần một sai sót nhỏ là có thể tổn hại đến thần trí hai nàng nên Bạch Thiệu Hồng bối rối cùng cực, đầu óc nghĩ đến nát cả ra mà vẫn không dám vọng động. Ruột gan chàng lại thêm nóng nảy do từ ngoài bắt đầu vọng lại, tiếng âm ĩ của chuông lực, không kết thúc mau sẽ lỡ mất cơ hội chứng kiến. Do đó chàng bậm môi quyết định nhắm ngay ngọn đèn lớn nhất có hình nhân bao quanh thổi một hơi chân khí.

Ngon đèn vừa tắt, đột nhiên không khí trong thiết thất rít lên vi vu, càng lúc càng lớn dần, biến thành tiếng ma kêu quỷ khóc vô cùng ghê rợn. Hình như đất đai cũng rung chuyển lắc lư nên Bạch Thiếu Hồng can đảm đến mấy cũng phải kinh hoàng lùi lại liên tiếp. Mãi đến khi lưng chàng chạm vào vách sắt một cái, thần trí mới trấn tĩnh được đôi chút. Hiện giờ âm thanh rín rít không tăng gia nhưng xoáy cuộn rất mạnh nơi các bài vị, mười mấy ngọn đèn bắt đầu chao đảo lập loè như ma trời khiến không khí càng thêm rùng rợn.

Cũng may diễn biến chỉ xảy ra trong vòng giây phút, đột ngột quỷ phong rít mạnh một cái tắt phụp toàn bộ các ngọn đèn rồi không khí im lặng ngay lập tức. Bây giờ có hối hận hay sửa chữa cũng không kịp. Bạch Thiếu Hồng hoang mang đến mức chẳng còn tí đầu óc dò tìm cửa ra. Chàng cấp tốc luồn theo đường hang chạy ra ngoài, tim đập mạnh gần muốn lột hăn khỏi lồng ngực. Chàng phải dựa vào vách ngoài thở hắt một hồi, thần khí mới hơi trấn định trở lại.

Đột nhiên ngay lúc đó âm thanh của Thuần Ngọc Giao rú lên nghe rất rõ :

- Chết ta rồi, sao lại thế này.

Bạch Thiếu Hồng chẳng cần giữ gìn hành tung nữa, vội vàng chạy vòng ra phía trước, vừa vịn bắt gặp một cảnh tượng kỳ lạ.

Thuần Ngọc Giao lão đảo chạy thẳng về phía chàng, vẻ mặt không có dấu hiệu gì đã bị trúng thương nhưng co rúm rất rùng rợn. Trong khi đó Đại Sát Ma Thần hình dạng tả tơi, mặt ngực dính đầy máu tươi, chứng tỏ bị trúng thương rất nặng, nhưng vẫn loạng choạng đuổi Thuần Ngọc Giao, miệng quát khàn khàn :

- Lão tặc, định chạy đi đâu cho thoát.

Cảnh tượng cực trái ngược khiến Bạch Thiếu Hồng ngẩn người ra ủa một cái.

Tiếng kêu này làm cho Thuần Ngọc Giao lẫn Đại Sát Ma Thần vội vàng nhìn lên. Gần như cả hai cùng đứng lại một lúc, cùng “ái chà” rồi trân trối nhìn Bạch Thiếu Hồng không chớp. Ba kẻ cừu thù cứ thế ngẩn người nhìn nhau trong tích tắc, mỗi người mang một tâm trạng khác biệt.

Thuần Ngọc Giao nửa đau khổ, nửa u oán chẳng hiểu tại sao, còn Đại Sát Ma Thần có vẻ kinh hoàng vì sự xuất hiện bất ngờ của Bạch Thiếu Hồng. Ba bức tượng thịt này không giữ được vẻ bất động bao lâu. Thuần Ngọc Giao chợt rú lên như lợn bị chọc tiết ngã lăn ra đất, dãy dụa lẫn lộn cực kỳ bi thảm. Tiếng rú này đánh thức Đại Sát Ma Thần, lão ác ma cấp tốc lộn người một cái vọt người chạy đi.

Bạch Thiếu Hồng cũng chợt tỉnh cơn sững sờ, trầm giọng quát lớn :

- Đại Sát Ma Thần, đã gặp ta còn mong sống sót sao?

Chàng vừa nhún chân rượt theo thì chợt Thuần Ngọc Giao rên lên khe khẽ :

- Người... người cho ta trời trần một chút được không?

Vốn dĩ trước kia Bạch Thiếu Hồng chẳng ghét hận gì Thuần Ngọc Giao, nghe tiếng kêu chết của lão, chàng hơi phân vân vài giây nên thân ảnh của Đại Sát Ma Thần đã ra xa năm sáu trượng.

Thân hình Thuần Ngọc Giao lại giật nảy lên một cái thực giống như người sắp chết khiến chàng đành chắc lưỡi quay trở lại.

Tuy vậy Bạch Thiếu Hồng vẫn đề phòng đứng xa mấy bước trầm giọng quát :

- Theo lẽ ngươi đâu có thể vong mạng bởi tay Đại Sát Ma Thần dễ dàng như vậy.

Nếu còn gian xảo thì đừng trách ta độc ác đấy nhé.

Thuần Ngọc Giao trợn ngược đôi mắt trắng dã lên, thở ồ ồ một hồi, mãi sau mới thở hắt hắt đáp :

- Có phải ngươi vừa tắt Đại Đăng Sinh Mệnh trong thiết thất phải không?

Bạch Thiếu Hồng giật bắn người, mau mắn gật đầu :

- Cái đèn lớn để ở giữa là Đại Đăng Sinh Mệnh ư? Đây là tà pháp hại người thì ta tắt đi có gì đáng trách đâu?

Thuần Ngọc Giao chợt rú lên hãi hùng :

- Người giết ta rồi, người giết ta rồi.

Bạch Thiếu Hồng nghiêng đầu cười nhạt :

- Rõ ràng người vừa giao đấu với Đại Sát Ma Thần, bây giờ định đổ tiếng ác cho ta sao?

Hình như lão ác ma kêu rú động chạm tới lục phủ ngũ tạng nên thân hình lại bắt đầu quần quai dữ dội, đất cát dính đầy mặt mũi râu tóc chẳng ra hình thù một đại cao thủ nữa.

Bạch Thiếu Hồng lẳng lặng theo dõi trong lòng bán tín bán nghi nhiều ý tưởng.

Biết thế, chàng đã bỏ mặc lão đuổi theo Đại Sát Ma Thần cho xong, tên đại cừu nhân này sợ hãi quá bỏ trốn tuyệt tích giang hồ thì cánh chim tăm cá biết tìm ở đâu. Mỗi gia thù có cơ vĩnh viễn ôm hận suốt đời.

Ngay lúc đó có một chút ngưng nghỉ, Thuần Ngọc Giao hớp một hơi chân khí khàn khàn la to :

- Điểm vào huyết Bách Hội của ta mau lên.

Bạch Thiếu Hồng không chịu được “ủa” một cái, trần trối nhìn lão, thánh giác không sao tin nổi câu nói này. Thuần Ngọc Giao rú lên một cái, hỗn hển lập lại yêu cầu :

- Người điểm ngay đi kẻo ta sắp chết tới nơi rồi đó.

Bách Hội huyết là một huyết đạo quan yếu nhất trong hai mạch Nhâm Đốc, nó giống như chiếc cầu nối liền lưỡng kinh, bất cứ ai đã thông được thì chân khí chu lưu do tùy tâm thu phát. Cảnh giới này có người gọi là Ngũ Khí Triều Nguyên, có người lại kêu là Tam Hoa Tụ Đỉnh. Tự trung vẫn là mức độ thượng thừa nhất trong võ học, mấy trăm năm mới có một thiên tài thành tựu xưng là Vô thánh.

Tuy nhiên Bách Hội huyết lại rất yếu ớt, chỉ cần vỗ mạnh một cái là thiên thần giáng hạ cũng không cứu kịp, thậm chí người thường dân không có chân khí bảo vệ, chỉ một hòn đá, khúc cây vô tình rớt trúng cũng vong mạng tức thì.

Bạch Thiếu Hồng tin chắc Thuần Ngọc Giao không có ý định lừa gạt mình bởi vì người nào điên cuồng ngu dại mới nhờ người khác điểm vào Bách Hội huyết. Vì vậy chàng cứ tần ngần nửa muốn từ chối, nửa động lòng thì hành theo.

Thuần Ngọc Giao đột nhiên trợn trừng hai mắt, khò khè nói chẳng ra lời :

- Mau... lên... đi...

Bất đắc dĩ Bạch Thiếu Hồng đành phải nghiêng người tới, tay trái án ngữ trước ngực để phòng tay phải nhắm huyết Bách Hội của Thuần Ngọc Giao điểm luôn. Âm thanh chân khí Càn Khôn Huyền Cơ chạm vào xương sọ lão phát ra âm thanh nho nhỏ, lập tức tứ chi lão ta duỗi ra bất động, cả đôi mắt cũng từ từ nhắm lại.

Bạch Thiếu Hồng cả kinh kêu lên :

- Thôi rồi, ác ma gian xảo lừa gạt ta mắc phải tiếng ác nhân. Nếu Thuần tỷ tỷ không hiểu sẽ giận ta suốt đời vì việc này mất.

Đột nhiên Thuần Ngọc Giao thở nhẹ, âm thanh câu nói giống như từ thế giới bên kia vọng về :

- Hiện tại Quyên nhi của ta ở đâu?

Nếu không có đôi môi của lão hơi mấp máy, rung động có lẽ Bạch Thiếu Hồng đã la hoảng lên rồi. Chàng hậm hực trả lời mà giọng còn run run :

- Người nhắm tâm dùng tà pháp mê hoặc cả nhi nữ của mình, hỏi thăm vờ vĩnh làm gì cho mất công.

Thân hình Thuần Ngọc Giao vẫn không nhúc nhích và đôi mắt cũng nhắm khít như xác chết, trầm trầm thở dài một cái :

- Hiện tại ta nói chuyện với người mà xác thịt đã lạnh hân, người không tin thì dùng tay sờ thử xem.

Bạch Thiếu Hồng như con chim sợ cành con, đời nào dám thử, nghi ngờ hỏi lại :

- Người mưu toan gì nữa cũng vô ích, xác thịt đã nguội lạnh thì lấy gì phát ra tiếng nói.

Thuần Ngọc Giao giữ giọng đều đều chẳng cao chẳng thấp, tám chín phần giống oan hồn về dương thế chuyện trò :

- Người đã chết không dám nói dối, tất cả đều do Di Tâm Mê Chú mà ra cả.

Người không tin cũng chẳng sao miễn là sau này quần cổ dùm ái nữ của ta là được.

Tiếng nói trời trần gây xúc động rất mạnh, không còn tí oán thù nào nên Bạch Thiếu Hồng gật đầu ưng thuận liền :

- Người không yêu cầu ta cũng có bốn phận lo lắng Thuần cô nương, tiếc rằng hiện tại khuyên bảo gì cũng không được, chắc là do Di Tâm Mê Chú phải không?

Thuần Ngọc Giao khê thở dài :

- Đúng vậy nhưng hiện giờ Đại Đẳng Sinh Mệnh tắt đi thì Di Tâm Mê Chú cũng hết hiệu lực. Luôn cả Đông Môn cô nương cũng tỉnh táo lại rồi, người khỏi phải lo lắng.

Tuy chưa tin hẳn Bạch Thiếu Hồng vẫn khoan tâm được tám chín phần, hạ giọng ôn hoà hỏi luôn :

- Người có thể duy trì được trò chuyện trong bao lâu, nếu thời gian dài thì vào tiểu trúc cho tiện.

Âm giọng Thuần Ngọc Giao hoàn toàn không đổi :

- Người dùng chân khí dồn sinh tồn của ta vào Bách Hội huyết, chỉ duy trì trong một khắc, chẳng phải đi đâu cho phiền phức hãy nghe ta nói đây.

Lần này hơi giọng có vẻ yếu đi một chút nên Bạch Thiếu Hồng im lặng, lắng tai nghe Thuần Ngọc Giao kể lại :

- Lúc hiện thê mất, ta có thời gian buồn chán ngao du mãi Tây Vực. Nơi đó có một vị bằng hữu chuyên về mật chú, tu luyện trên dãy Hải Ma Sơn. Ta cùng vị bằng hữu nghiên cứu kinh sách tìm ra một mật chú rất lợi hại chính là Di Tâm Mê Chú. Lúc đó ta nghĩ tới âm phúc của Quyên nhi nên bỏ qua không thêm chú ý tới tà pháp rất tổn âm đức này.

Bạch Thiếu Hồng minh bạch sự việc bất giác thở dài đỡ lời :

- Rốt cuộc vì tham vọng người vẫn sử dụng, lại nhằm vào... hai nữ nhân thực là tàn ác khó tưởng tượng.

Thuần Ngọc Giao cũng thở dài theo :

- Lúc đó ta chẳng còn thuộc hạ nào ở bên mình vả lại cũng chưa chắc mật chú có hiệu nghiệm hay không nên liều lĩnh thử nghiệm bừa đi. Người trách cũng đúng nhưng chưa rõ hậu quả của Di Tâm Mê Chú ghê gớm tới mức nào đâu, nghĩ lại ta thực ngu xuẩn vô cùng.

Bạch Thiếu Hồng giật mình hỏi mau :

- Hậu quả của Di Tâm Mê Chú ra sao?

Sắp hết thời gian một khắc nên âm giọng xa xôi của Thuần Ngọc Giao nhỏ hẳn xuống :

- Người nào muốn sử dụng Di Tâm Mê Chú phải lấy bản mệnh của mình ra làm vật sai khiến. Tỷ như phân thân một nửa biến thành oan hồn đè ép thần trí người khác nếu êm xuôi thì một năm sau nạn nhân sẽ mất hẳn bản ngã của mình. Thân xác vẫn y nguyên xong đầu óc lại bị người khác điều khiển, nhưng nếu có người cao tay ấn phá Mê Chú thì cả nạn nhân lẫn ta mất hẳn hồn vía, thành cái xác vất vưởng.

Bạch Thiếu Hồng cực kỳ kinh hãi hấp tấp đỡ lời :

- Trường hợp nào cũng bị tổn hại, vừa rồi người nói hai cô nương đã tỉnh táo là ý nghĩa thế nào?

Thuần Ngọc Giao chột nghẹn một cái, rề rề trả lời :

- Riêng người lọt vào tiểu trúc thổi tắt Đại Đăng Sinh Mệnh thì mê chú mất linh nghiệm quay trở lại hành hạ chính người sử dụng. Lúc này người không kịp thời điểm vào Bách Hội huyết thì...

Những tiếng sau nhỏ dần rồi tắt hẳn khiến Bạch Thiếu Hồng không nghe được gì nữa. Chàng quên luôn đề phòng cúi xuống lay người Thuần Ngọc Giao nói lớn :

- Tiền bối, còn điều gì khác về Di Tâm Mê Chú hãy nói hết cho tại hạ nghe đi.

Có lẽ nhờ sự động chạm này Thuần Ngọc Giao hồi sinh được vài tích tắc, rề rề trả lời :

- Hết rồi, vì vậy ta mới di chuyển đến Thanh Khê sơn trang tránh né người khác đến phiền nhiễu nguy hại cho Đại Đăng Sinh Mệnh. Bạch Thiếu Hồng, người đã bằng lòng thay thế ta quản cố Quyên nhi thì ta tặng sơn trang cho người đó. Hai người về sơn trang ẩn dật...

Một lần nữa âm thanh Thuần Ngọc Giao hạ thấp dần, thở ra nhẹ nhẹ một cái vình viển chẳng còn bao giờ nói tiếp được nữa. Bây giờ Bạch Thiếu Hồng mới cảm nhận một nỗi băng khuâng khôn tả, cúi đầu suy nghĩ mông lung.

Cứ theo lời trần trối thì Thuần Ngọc Giao đã phó thác ái nữ cho mình, trước kia là địch thù, bây giờ là nhạc gia. Chính tay chàng thổi tắt ngọn Đại Đăng Sinh Mệnh cứu Thuần Vân Quyên nhưng lại hại chết nhạc phụ, thực chẳng còn nghịch cảnh nào éo le bằng. Nếu dấu điểm việc này, hay cho nàng biết rõ đã là một điều cực kỳ khó nghĩ đừng nói đến chung thân sống vai nhau vui hưởng hạnh phúc. Việc lãnh nhận Thanh Khê sơn trang là điều chàng thường ao ước, song bây giờ thực tình không dám nghĩ tới chút nào.

Bạch Thiếu Hồng mãi mê suy nghĩ đến lúc đầu cổ nóng bỏng mới giật mình ngược lên. Thì ra trời đã đứng ngọ, vì vậy chàng tạm bỏ hết ưu tư, dùng cái thuổng đào huyết an táng cho Thuần Ngọc Giao. Trong tiểu trúc nhang đèn không thiếu, chàng cúi đầu đốt ba nén theo lễ nhạc tế, nghẹn ngào khấn vái :

- Tiền bối sống khôn thác thiêng xin minh chứng lòng thành của... tại hạ, chẳng bao giờ có ý định giết hại tiền bối cả. Việc vô tình xảy ra khiến tại hạ rất đau lòng và chẳng biết giải quyết ra sao. Nếu tiền bối có linh ứng khuyên nhủ Thuần cô nương một lời thì tại hạ xin đa tạ.

Xong xuôi Bạch Thiếu Hồng mau mắn rời chân, trễ một chút sẽ không có thuyền trở lại Ba Lăng. Con thiên lý mã gởi sẵn nơi khách điểm, Bạch Thiếu Hồng ăn uống qua loa, rồi ngay đêm đó ra roi khởi trình về Nhạc Dương. Hiện tại đầu óc rối bời, chàng không nghĩ đến việc truy đuổi Đại Sát Ma Thần, chỉ mong ngóng gặp lại mặt giai nhân, xem lời đoan quyết của Thuần Ngọc Giao có đúng hay không mà thôi. Hắc Chu bang còn có Thiên Quân lão nhân, Công Tôn Chấn là những bậc tiền bối cao niên nhiều kinh nghiệm. May ra vẫn kể cho chàng được chút nào hay chút nấy.

Chàng chẳng kể mệt nhọc thúc ngựa đi như thổi, sáng hôm sau đã về tới tổng đàn Hắc Chu bang. Hiện tại trừ Ôn Tứ Hải mê man liệt giường, Thiên Quân lão nhân, Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn đang ngồi ăn điểm tâm, vẻ mặt người nào cũng có nét suy nghĩ. Tiếng vỗ ngựa dồn dập vọng đi rất xa trong buổi sáng trầm tĩnh nên Bạch Thiếu Hồng chưa tới nơi cả ba đã bỏ dưa chạy ra đón.

Bạch Thiếu Hồng tung người vọt thẳng lên cao để mặc con tuấn mã hí vang rồi lộn một vòng xuống trước mặt ba người, hấp tấp hỏi ngay :

- Tình trạng hai vị cô nương ra sao?

Thiên Quân lão nhân cực kỳ sửng sốt chẳng biết tại sao chàng thiếu niên ở xa mà nhận ra biến chuyển mau miêng trả lời :

- Từ ngày hôm qua bệnh tình có vẻ thuyên giảm, tuy nhiên sức lực còn liệt nhược, cần phải tĩnh dưỡng dăm bữa nửa tháng mới hồi phục như cũ.

Bạch Thiếu Hồng tạm thời yên tâm thở phào một cái. Lúc đó chàng mới nhận ra những nét lo âu của ba người, nghiêng đầu hỏi luôn :

- Trong thời gian tại hạ ra đi, có biến chuyển gì khác lạ không?

Cung Tào Nghiệp trầm trọng gật đầu đỡ lời :

- Dĩ nhiên có chút phiền toái, mời thiếu hiệp vào trong dùng điểm tâm rồi thủng thỉnh nói chuyện.

Sau khi an tọa, uống vài chén trà, Bạch Thiều Hồng tế nhị kể trước chuyện mạo hiểm của mình cho ba người nghe, kết luận bằng tiếng thở nhẹ :

- Việc tuy vô tình, chỉ sợ Thuần cô nương không thông hiểu oán giận tại hạ thì chẳng biết biện minh ra sao mà thôi.

Ba người nghe đến Di Tâm Mê Chú đều chắc lưỡi than dài, riêng Công Tôn Chấn triết lý một câu :

- Các tà pháp ma chú luôn luôn là con dao hai lưỡi cửa đứt tay người sử dụng bao giờ chẳng hay. Hà, Thuần Ngọc Giao một đời trí tuệ mới đạt danh hiệu Tái Gia Cát, Cẩm Tâm Tú Sĩ vậy mà chỉ vì một phút say mê hư vọng phải chuốc lấy tai hại thâm.

Thiên Quân lão nhân cũng xen vào khuyên giải :

- Hiện tại hai cô nương còn chưa tỉnh táo hẳn, việc giải thích cứ để mỗi phụ trách là xong.

Bạch Thiều Hồng rất tinh minh, giật mình nhận ra trong câu nói có điều khác lạ, đó là tại sao Thiên Quân lão nhân dành lấy công việc này thay vì Công Tôn Chấn.

Chàng nhíu mày hỏi nhanh :

- Tại hạ đã kể minh bạch rồi, còn biến cố sự việc ở nhà ra sao?

Diện mạo cả ba chợt căng thẳng hẳn ra, liếc nhìn nhau hoài, Thiên Quân lão nhân gật đầu một cái. Cung Tào Nghiệp mới thở dài lên tiếng :

- Ngày hôm sau Thượng Dương động gửi thiệp thách chiến Hắc Chu bang với lý do chúng ta vô cớ xen vào việc giao đấu của Thượng Dương động và Tái Gia Cát.

Bạch Thiều Hồng tức giận sưng cả chân mày, cực kỳ uy vũ :

- Đại Sát Ma Thần lão khoét thật. Trong lúc chưa giữ nổi thân vẫn còn bản tánh hung dữ, thực đáng chết muôn lần. Trong thiệp thách chiến có đề đích danh tại hạ không?

Cung Tào Nghiệp cười khổ lắc đầu trả lời :

- Thượng Dương động tuy chỉ còn mỗi mình hắc nhưng gian trá chẳng bỏ, hắc thách chiến đích danh Hắc Chu bang. Trong thiệp còn dặn dò đây là việc của Hắc Chu bang, không nên để người ngoài dính vào.

Bạch Thiều Hồng yên tâm cười nhẹ :

- Thế ra Đại Sát Ma Thần đã tính toán trước, trong lúc đi Động Đình sơn vẫn thảo trước kế hoạch không để tại hạ và Thiên Quân lão nhân muối mặt trợ giúp. Ác ma có khéo léo thực nhưng quên một điều là lão chỉ có một mình, chứ vị sợ hãi gì chứ?

Đột nhiên ba người cứ liếc mắt nhìn nhau hình như có điều gì khó nói khiến Bạch Thiều Hồng lạnh lùng nói luôn :

- Đã coi nhau như bằng hữu, tam vị có gì khó khăn không nên đấu tại hạ mới phải. Gặp lúc nguy biến, phải tay đẩy tại hạ ra ngoài thì tình nghĩa thế nào?

Bất đắc dĩ Cung Tào Nghiệp thở dài nói thẳng ra luôn :

- Mấy hôm trước mạng lưới tai mắt của lão có thông báo Tây Vực song hung có xâm nhập địa phận Nhạc Dương, ba bốn ngày không thấy động tĩnh gì, nên lão thờ ơ bỏ qua. Hiện tại chắc chắn tới chín phần là hai sát thủ ác độc này trợ giúp Đại Sát Ma Thần rồi, vì vậy lão mới hơi lo lắng một chút.

Bạch Thiều Hồng chưa hề nghe danh tự này bao giờ, nhíu mày hỏi lại :

- Tây Vực song hung là ai vậy? Tiễn bồi vịn vào đâu quyết đoán họ đến giúp Thượng Dương động?

Cung Tào Nghiệp trầm ngâm trả lời :

- Tây Vực song hung tên họ gì chẳng ai rõ bởi vì họ tung hoành mãi biên giới tiếp cận với Nhạ Môn Quan. Cả hai cực kỳ ác độc nên một ngày kia Già La Thiên Viện cử một số cao thủ đến truy diệt. Song hung chống cự một trận đẫm máu song mãnh hổ nan địch quần hồ, phải chạy vào Cam Túc, Vị Thủy ẩn náu.

Già La Thiền Viện không chịu bỏ qua, tung người ra tìm kiếm rất gắt gao, vì vậy Tây Vực song hung mười phần đã chết đến chín.

Vị Bang chủ “hà” một cái ngao ngán :

- Ngờ đâu lúc đó Nhị Sát Ma Thần vô tình gặp gỡ liền nghĩ đến sự lợi dụng sau này, bí mật đưa Song hung về dãy Côn Luân ẩn mật. Việc này xảy ra cách đây năm sáu năm, giang hồ Trung Nguyên mãi mê xáo động vì Ma Vân Quỷ Tự rất ít người chú ý.

Bạch Thiệu Hồng “À” một cái, bắt đầu hơi lo lắng :

- Nếu vậy cũng khá phiền phức cho tiền bối song theo tại hạ chưa chắc Tây Vực song hung đã chịu sai khiến của Thượng Dương động đâu. Có khi hai việc vô tình trùng hợp mà thôi.

Cung Tào Nghiệp lắc đầu quầy quậy :

- Lão suy nghĩ đã có chứng cứ chắc chắn lắm rồi. Thiếu hiệp còn nhớ ở trên Hồng Lô Bình Đài, Nhị Sát Thiết Cầu Độc trúng phải Hắc Quỷ Thủ của Đại Hộ Pháp Công Tôn Chấn không?

Bạch Thiệu Hồng vừa gật đầu thì Cung Tào Nghiệp đã mau mắn nói tiếp theo :

- Kim Mao Tước là sinh vật duy nhất hóa giải được chất độc trong Hắc Quỷ Thủ, để gì bắt được nó mỗi ngày nếu không biết rõ thói quen và nơi làm tổ của chúng. Vậy mà chỉ trong thời gian ngắn Nhị Sát đã bình phục hoàn toàn, chứng tỏ ngoài Đinh Bất Phàm còn có cả Tây Vực song hung nhúng tay tiếp trợ. Do đó lão mới chắc chắn Tây Vực song hung qui phục Thượng Dương động từ lâu rồi, chỉ chưa có cơ hội xuất hiện mà thôi.

Bạch Thiệu Hồng vẫn thắc mắc, buông thông một câu :

- Tây Vực song hung sợ hãi gì ai mà không dám xuất hiện?

Cung Tào Nghiệp cười khở, giải thích luôn :

- Chỉ cần nghe phong phanh Tây Vực song hung xuất hiện ở đâu là Già La Thiền Viện lập tức huy động cao thủ đến trừ diệt liền. Bởi vậy bản tánh hai tên này cực kỳ hiếu động vẫn phải bó gối nằm im, chúng chỉ còn mỗi một cơ hội duy nhất là trợ giúp Thượng Dương động đạt được mưu đồ bá chủ võ lâm Trung Nguyên. Lúc ấy thế mạnh bao trùm giang hồ, bọn chúng sẽ tha hồ xuất hiện. Già La Thiền Viện đụng chạm đến chúng tức là đụng chạm với Thượng Dương động, và là địch thủ của toàn thể giang hồ Trung Nguyên.

Bạch Thiệu Hồng ngấm ngấm kinh hãi vì thủ đoạn phức tạp của bọn ác ma, nhướng mắt tức giận :

- Thượng Dương động không cho Hắc Chu bang mời người ngoài tiếp trợ trong khi chính mình nhờ vả Tây Vực song hung thì vô lý thật.

Công Tôn Chấn nhẹ nhàng xen vào đỡ lời :

- Đại Sát Ma Thần đến lúc khởi sự giao tranh mới tuyên bố Tây Vực song hung đã là người của Thượng Dương động từ lâu thì chúng ta khó mà cãi lại được. Vả lại biết đâu hai ác ma này chỉ ngấm ngấm trợ lực thì Hắc Chu bang rất khó đối phó.

Bạch Thiệu Hồng xoay chuyển đầu óc, cất tiếng cười đầy khí phách :

- Hay lắm, thế thì tại hạ và Thiên Quân lão nhân ngấm ngấm trợ lực Hắc Chu bang, miệng cứ chối biến là xong.

Thiên Quân lão nhân cười nhẹ nhưng lại lắc đầu, ôn tồn thuyết lý :

- Ngoài những điều vừa bàn luận, từ hôm qua tới nay ta còn e ngại một âm mưu nữa. Biết đâu Đại Sát Ma Thần đưa Tây Vực song hung ra làm kẻ Dương đông kích tây, cầm chân Cung bang chủ và Công Tôn Chấn đại hộ pháp. Một mình ác tặc lên lút công kích thẳng vào tổng đàn để kiềm chế hai vị cô nương thì nguy hiểm vô cùng.

Bạch Thiệu Hồng giật bắn người vì viễn cảnh này. Quả thực Đại Sát Ma Thần có thể thủ đoạn như thế thực, vừa có trong tay hai con tin để yêu sách này nọ, vừa khai thác học hỏi thêm Ma Vân Quỷ Tự lẫn trận

pháp của Thuần Vân Quyên. Thấy diện mạo chàng sững sờ, Thiên Quân lão nhân điềm tĩnh gật đầu một cái :

- Sở dĩ từ hôm qua tới nay ta hết sức lo lắng tưởng rằng ngươi không dễ gì về ngay được. Nếu ta ở lại tổng đàn đề phòng thì nhị vị Cung, Công Tôn sẽ lâm nguy hiểm, còn đi hết cả ba thì vấp phải tình trạng lo ngay ngáy chẳng có cách chi để khắc địch.

Bạch Thiếu Hồng vui mừng đứng bật dậy đỡ lời luôn :

- Hay lắm, như vậy tiền bối cứ ở lại tổng đàn bảo vệ cho hai vị cô nương, còn tại hạ ngấm ngấm đi theo trợ lực cho Cung bang chủ.

Thiên Quân lão nhân gật đầu, nét mặt chưa hết lo ngại, nên ôn tồn dặn dò :

- Chúng ta cứ vậy mà thi hành, tuy nhiên tất cả phải tận tâm tận lực mới xong.

Ta nghe nói Tây Vực song hung rất thiện nghệ dùng Ma hỏa che mắt địch nhân, lại có Phi Lôi tinh đạn cực kỳ bá đạo đấy.

Bạch Thiếu Hồng một lần nữa nhú mày hỏi lại :

- Phi Lôi Tinh Đạn ghê gớm thế nào vậy?

Thiên Quân lão nhân trầm ngâm trả lời :

- Thực ra cũng chỉ là một loại ám khí có thuốc nổ nhồi ở trong mà thôi. Riêng Phi Lôi tinh đạn bá đạo hơn là vì nó không cần trúng vào da thịt địch nhân, hễ gần tới là áp lực tăng lên tự động phát nổ bắn ra mấy chục viên đạn nhỏ như chùm pháo hoa rất khó tránh né. Trong mỗi viên đều có tấm chất lân tinh, vì vậy bọn chúng đặt tên là tinh đạn là vậy.

Bạch Thiếu Hồng nghe giải thích bất giác rung mình một cái. Chẳng phải chàng sợ hãi Phi Lôi tinh đạn mà bằng hoàng ngao ngăn cho thủ đoạn giang hồ. Từ ngày chàng bơ vơ bước chân vào giang hồ, từ Hoàng Long Vô Hội trở đi, càng ngày càng thấy rõ con người ác độc đến đâu. Vì tham vọng hào huyền, các cao thủ không hề do dự trước mọi thủ đoạn và người nào cũng tự tìm kiếm cho mình các loại vũ khí cực kỳ bá đạo, miễn sao sát nhân được càng nhiều càng nổi tiếng.

Hình như Công Tôn Chấn nhìn thấy ý nghĩ của chàng, chợt thở dài một cái :

- Trước kia lão chưa thấy được con đường sáng, nghe người ta xưng tụng là Kiến Tử Vô Khốc thì tự đắc vô cùng. Bây giờ lão cùng Hắc Quỷ Thủ đối phó với Phi Lôi tinh đạn để chuộc lại lỗi lầm là đúng lắm. Công tử và Bang chủ hễ thấy Tây Vực song hung phát xạ tinh đạn thì lập tức nhường cho tại hạ đón đỡ nhé.

Phương cách đã có, bốn người vui vẻ hô hoán dọn tiệc tẩy trần. Riêng Bạch Thiếu Hồng ghé thăm hai vị cô nương trong chốc lát, thấy họ đều ngủ yên, sắc mặt hồng hào và tươi tắn mới trở ra nhập tiệc. Ngày hôm sau Cung Tào Nghiệp bố trí nhân sự xong xuôi, chờ đúng giờ Tuất cùng Công Tôn Chấn đi trước, Bạch Thiếu Hồng mặc y phục dạ hành ngấm ngấm đi theo.

41. Miếu Âm Hồn Gió Tanh Mưa Máu

Miếu Âm Hồn nằm không xa hang Tý Ngọ bao nhiêu nhưng chẳng bao giờ có người lai vãng đến đó vào ban ngày đừng nói chi đến đêm khuya canh vắng. Trước kia miếu Âm Hồn còn có ít người tới cúng bái, sau này xảy ra sự kiện Thần Hồ xuất hiện giữa ban ngày cắn chết khách chiêm bái thì hoàn toàn hương khói tiêu điều. Phía trước miếu có một khoảng đất trống rất rộng, đúng là địa điểm cho một cuộc gió tanh mưa máu sắp xảy ra.

Trời đêm tự nhiên trở gió mạnh hơn những ngày thường khiến từ xa Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn đã thấy được những ánh đuốc lập lòe tạt ngang. Vị Bang chủ hừ trong cổ họng :

- Ta tưởng Thượng Dương động oai phong thế nào, hóa ra huy động cả đám lâu la tiểu tốt ra thị uy.

Công Tôn Chấn cùng ý nghĩ nên lẳng lặng gật đầu tán đồng. Ngờ đâu cả hai lướt tới gần một chút liền giật mình cười khở. Hai bóng người ngồi xếp bằng giữa khoảng đất trống đương nhiên là Tây Vực song hung nhưng chung quanh không có ai khác.

Tất cả mấy chục ngọn đuốc vừa thấy ngoài xa được chế tạo một cái cán cắm sâu xuống đất. Nghe tiếng tà áo lật phất, Tây Vực song hung đồng loạt mở mắt ra, nhãn quang chói lọi như điện chớp :

- Nhị vị thật đúng giờ, không hổ là cao thủ Trung Nguyên thấy chết không sợ.

Cung Tào Nghiệp trước kia ở Hồng Lô Bình Đài sử dụng “Mạn Kinh Phiêu” oai chấn quần hùng thì bây giờ cũng vận toàn lực tung người lên cao, thân hình đảo nhẹ như lá khô rồi hạ xuống từ từ vô cùng đẹp mắt.

Vừa đúng lúc đó Công Tôn Chấn lướt tới cung tay trầm trầm đáp lễ :

- Không dám nhận lời khen, nhị vị là Tây Vực song hung?

Hỏi là do quen miệng thực ra chỉ nhìn hai gương mặt đen xám với bộ râu rậm cứng như rễ tre là đủ biết ngay không phải nhân vật Trung Nguyên. Chẳng biết do tự tạo hay vô tình mà tên nào cũng có mấy vết sẹo đỏ hỏn kéo ngang mặt khiến sự dữ tợn lộ hẳn ra ngoài. Một tên có vẻ già dặn hơn một chút lạnh lùng trả lời :

- Ta là Dương Hung, còn nghĩa đệ là Âm Hung. Các người không cho người ngoài đi theo đây chứ?

Cung Tào Nghiệp nổi hùng tâm tráng khí, cất tiếng cười khàng khặc :

- Lão mõ cho rằng khác đây, các người là người Tây Vực, mới chính là người ngoài tại sao xâm phạm Trung Nguyên gây hấn?

Song hung đứng bật dậy như chiếc lò xo, rất tức giận vì luôn luôn mang mặc cảm man di mọi rợ. Dương Hung cũng rất giọng cười the thé trước khi trả lời :

- Các người tưởng rằng chỉ có Trung Nguyên mới sản sinh nhân tài võ học hay sao.

Nói thực cho người biết chúng ta hiện giờ chính thức là Tả Hữu Đại Tiên của Thượng Dương động đây.

Công Tôn Chấn giả vờ giật mình :

- Thế ra Tả Hữu Đại Hung mà ta không biết. Chẳng hay người Tây Vực qui phục lão ác ma Trung Nguyên từ bao giờ thế nhỉ?

Tây Vực song hung không hiểu lời nói kháy của Công Tôn Chấn, kiêu ngạo gật đầu một cái :

- Đối với chúng ta thì hai chữ Đại Hung thích thú hơn Đại Tiên vô bổ, nếu không có lệnh phải giết hai người bằng được thì ta sẽ mời lão già hay ho này đi uống rượu cảm tạ đặt tên rồi đó.

Thấy chưa gì Tây Vực song hung đã nói trắng ra ý định sát nhân, Công Tôn Chấn tức đến râu tóc dựng ngược, quắc mắt nhìn không chớp :

- Được lắm, để xem ai sẽ chết trước nào. Ta báo trước, mắt thấy các người nát thịt xương ta cũng không nhỏ lệ đâu.

Âm Hung từ nãy tới giờ chưa có dịp xen vào, cười khẩy một cái lạnh lùng đỡ lời :

- Hay ho gì bốn chữ Kiến Tử Vô Khốc mà cứ khoe khoang mãi.

Trong khi song phương bắt đầu trở giọng khích bác nhau, Bạch Thiều Hồng ngấm ngầm lườn người sau một bụi cây nhìn ra. Trong bụng chàng hơi lo lắng bởi cự ly khoảng đất khá xa, lại ngăn cản bằng hàng rào đuốc lập lòe, vận bất đắc dĩ rất khó tiếp trợ.

Chàng đang xoay chuyển đầu óc thì chợt nghe Công Tôn Chấn trầm trầm lên tiếng :

- Hay ho hay không, người chưa đủ tư cách đâu, hãy gọi Đại Sát Ma Thần ra đây nói chuyện với Bang chủ ta đi.

Tây Vực song hung đứng sờ sờ ở đó lấy đầu ra Đại Sát Ma Thần để kêu gọi nhưng Bạch Thiều Hồng khen thầm Công Tôn Chấn bởi vì lão dò hỏi rất khéo. Dương Hung sầm mặt quát lớn :

- Bên người hai người ta có một đôi, cần gì tới Động chủ phải ra tay. Bây giờ từng cặp đấu hay xông vào một lượt thì nói ra đi.

Công Tôn Chấn dò hỏi không xong, ngấm ngầm lo ngại địch nhân kéo dài thời gian làm chuyện mờ ám nên liếc Cung Tào Nghiệp trước khi cười gần :

- Giết loài sâu kiến chẳng cần thứ tự, hãy cùng lượt giao đấu tiện hơn.

Tây Vực song hung chợt ngửa mặt cười sảng sặc, âm thanh ghê rợn như ma kêu quỷ hú. Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn vội vàng vận công lực lên chờ đợi. Quả nhiên tiếng cười ma quái kia hạ thấp đã thấy thân ảnh Song hung thấp thoáng, chưởng lực chớp mắt theo bộ pháp cuộn cuộn bay tới. Cung Tào Nghiệp không dám khinh thường quát trầm “Giỏi lắm” rồi xuất phát chiêu “Lôi Động Chấn Thiên” ra đón đỡ chưởng lực của Dương Hung.

Song phương đều dùng dương cương nên chân khí chạm nhau phát ra âm thanh cực kỳ dữ dội.

Miếu Âm Hồn không có đá sỏi chỉ toàn nền đất, lập tức cát bụi xoáy lốc cuộn cuộn che lấp cả thân ảnh bốn tay cao thủ. Bởi vì đây là chiêu đầu để dụ dẫn công lực đối phương nên đôi bên đều không đánh tiếp, mau lẹ dựa vào phản chấn cách ly luôn.

Cung Tào Nghiệp ngấm rà xét kinh mạch thấy chẳng chỗ nào bẻ tắc mới liếc mắt nhìn Công Tôn Chấn. Lão đại hộ pháp biết ý cười dòn :

- Hà, tưởng Song hung ghê gớm thế nào, hóa ra Hàn Âm chưởng tầm thường mà thôi.

Câu nói này bao hàm ý báo cho Cung Tào Nghiệp biết Âm Hung sử dụng chân khí âm còn Dương Hung sử dụng hỏa dương chưởng.

Cung Tào Nghiệp đáp ứng cười khằng khặc lớn tiếng đáp :

- Hay lắm, thế thì qua mặt Liên Hoàng miên chưởng của Đại hộ pháp sao được. Hỏa Dương chưởng của lão ngoại bang thối tha cũng không làm gì được Chu Cấp Hắc Thần này đâu.

Thì vô tình Dương chọi Dương, Âm đối phó với Miên chưởng, kẻ tám lạng, người nửa cân rất xứng tay.

Dương Hung không hiểu ý địch nhân báo tin cho nhau, nghĩ là mình bị khinh thường nên cau mặt cười quái dị :

- Các người đừng kiêu ngạo vội, chỉ vài chiêu nữa tha hồ mà cười với diêm vương.

Bản tánh Song hung cực kỳ độc ác, nên lời nói chưa dứt đã chia nhau ra tấn công liền.

Lần này song phương vận dụng mười thành công lực khiến chớp mắt miếu Âm Hồn biến ra một rừng sấm sét dậy đất. Những âm thanh của dương cương chạm vào nhau pha lẫn âm thanh trầm khô của Âm cực khiến cả một vùng đêm tối náo loạn.

Hầu như bụi đất mờ mịt che phủ toàn bộ, Bạch Thiếu Hồng không thể nhận ra từng chiêu từng thức. Chàng chỉ do âm vọng ước đoán thế trận quân bình thì yên tâm di chuyển một vòng để quan sát.

Bạch Thiếu Hồng nhận ra ngoài Tây Vực song hung, Thượng Dương động chẳng cất cử thêm ai mai phục thì không vui, giật mình tự nghĩ :

- Biết đâu đúng như Thiên Quân lão nhân dự đoán, lúc này Đại Sát Ma Thần đang kéo toàn bộ thuộc hạ đến tổng đàn Hắc Chu bang uy hiếp.

Càng nghĩ chàng càng nản chí muốn rời bỏ hiện trường trở về ngay song như thế chẳng yên tâm tí nào. Sát khí tự nhiên nổi lên cuộn cuộn khiến đôi mắt bắn ra những tia lửa vô hình, gần giọng tự nói với mình :

- Đã thế ta chẳng cần tai tiếng giang hồ, cứ mạnh tay xông vào đánh chết luôn Song hung rồi cả ba cấp tốc chạy về là tiện nhất.

Bạch Thiếu Hồng luôn luôn nghĩ đến việc rửa tay gác kiếm rút khỏi giang hồ nên chẳng coi trọng thể diện bao nhiêu, gia dĩ nơi rừng hoang miếu vắng này có ai biết đâu mà sợ. Vì vậy chàng dễ khí vượt qua nóc miếu luôn, chưa kịp nhìn kỹ thì đột nhiên Song hung cùng quát lớn một câu khác nhau :

- Hãy xem Phi lô tinh đạn của ta mùi vị thế nào.

- Ma Hỏa hiển linh ngăn chặn kẻ tiếp trợ đi.

Thì ra Đại Sát Ma Thần và Tây Vực song hung đã thừa biết thế nào Bạch Thiếu Hồng cũng đi theo, lời nói bộc lộ rất rõ ràng.

Chàng toan quát trả, đột nhiên trước mắt chói lòa đầy màu sắc đỏ vàng rực cháy.

Thì ra lúc này Dương Hung mới sử dụng tới sự ảo diệu của Hỏa Dương chương. Những ngọn đuốc cắm chung quanh chính là cái mồi lửa để chân khí Cực dương của hắn bùng nổ thành bức tường nóng rực ngăn cản Bạch Thiếu Hồng.

Đồng thời Âm Hung nhanh tay bắn ra hai viên Phi lô tinh đạn nhắm vào ngực Công Tôn Chấn lặn Cung Tào Nghiệp, vừa cản trở họ công kích Dương Hung, vừa nhằm ý định hạ sát nếu cả hai kém tài.

Dù đã có sửa soạn trước, Công Tôn Chấn chưa kịp đeo Hắc Quỷ thủ vào hai tay thì hai viên phi lô tinh đạn đã vi vu bay tới trước ngực, tốc độ mau lẹ vô cùng.

Công Tôn Chấn vội vàng quát lớn :

- Bang chủ hãy cẩn thận.

Lão đại hộ pháp hơi nghiêng người, uốn cổ tay tả chộp một cái cho thực chính xác. Viên phi lô tinh đạn nóng như than hồng cứ rung động vo vo hoài nhưng nằm trong Hắc Quỷ Thủ chẳng đủ áp lực bùng nổ. Vì vậy Công Tôn Chấn thừa đủ thời gian ném vút nó ra ngoài, lão vận sức ném rất mạnh nên viên tinh đạn xuyên qua màn lửa bay thẳng ra ngoài mất dạng, chẳng biết nó có nổ hay không. Công Tôn Chấn chỉ chộp được một viên, riêng viên thứ hai nhắm người Cung Tào Nghiệp bay tới thì không sao bắt kịp.

Do đó nó còn cách người năm tấc thì đột nhiên nổ một cái chói mắt. Mấy chục viên đạn nhỏ bắn tỏa ra thành một chùm xanh lè, bao phủ toàn bộ thân hình Cung Tào Nghiệp trong chớp nhoáng. Lão Bang chủ có nghe Công Tôn Chấn hô hoán song tuổi cao sức yếu nên phản ứng chậm đi mất nửa giây, trước mắt đã thấy chói lòa nhãn quang và hơi nóng phủ tới. Tuy vậy không hổ danh Chu Cáp Hắc Thần, Cung Tào Nghiệp dùng một thân pháp kỳ lạ gọi là Lão Mộc Tồi Đảo, đột ngột ngã ngửa người xuống đất giống hệt cây khô bị trốc gốc.

Bình thường để đối phó với chương lực thân pháp Lão Mộc Tồi Đảo trăm lần không sai một bởi vì một phần nhờ vào sức đánh tới của chương lực, thân hình ngã sát đất mau lẹ không thể tưởng tượng được. Riêng trong trường hợp này, phi lô tinh đạn có sức đẩy rất nhẹ nên Cung Tào Nghiệp không kịp tránh né hết mấy chục tia lửa lân tinh xanh lè. Lão Bang chủ chỉ thấy mắt mình chói đau vì mấy chục viên đạn bay vút qua rồi dúi phải đau nhức tột cùng, một viên thấp nhất đã đâm sâu vào da thịt.

Trong đời lặn lội giang hồ, Cung Tào Nghiệp ít ra năm bảy lần trúng kiếm hoặc võ khí đối phương song có thấu tới xương cũng chẳng hề kêu la mất thể diện. Vậy mà lần này lão phải rú lên một tiếng thảm khóc thì đủ biết sự đau đớn tới mức nào.

Viên tiểu lân tinh vào trong da thịt lại còn kêu lên xèo xèo mấy tiếng nho nhỏ rồi bốc hẳn một làn khói mới theo máu thoát ra ngoài, cực kỳ bá đạo. Sau tiếng rú đau nhức lại càng tăng thêm vì vậy Cung Tào Nghiệp lập tức ngã lặn ra đất lặn lộn rất thảm khóc.

Nói riêng về Bạch Thiếu Hồng, chàng bị màn lửa ngăn chặn thì ngẩn người trong tích tắc. Đầu óc linh mãnh của chàng nhận ra hai điều nguyên ủy của ma hỏa. Thứ nhất phải có tia lửa thực sự là những cây đuốc để làm mồi, thứ hai chương lực Hỏa Dương chương phải cô động đè ép lẫn nhau tới mức nóng bỏng cực độ, thì khi gặp tia lửa mới bùng nổ phát sinh màn lửa chói mắt này. Chàng không chậm trễ, tay trái sử dụng chiêu Thiên Hoàng Đoạt Mạng để chân khí biến thành một vòng tròn sắc bén phát ngang chân của mấy ngọn đuốc. Trong khi đó tay hữu dồn mười thành công lực xuất phát chiêu Trường Ba Lạc Nhạn đánh thẳng vào màn lửa.

Chiêu thức này bắt đầu bằng chữ Trường tức là chiêu thứ hai mươi tám, cuối cùng trong bài thơ Xuân Tứ nên lực đạo hùng hậu vô song. Nó lại toàn âm nên khắc chế hẳn hỏa dương chương của Dương Hung. Chỉ nghe một âm thanh cực kỳ dữ dội, không ra sấm cũng chẳng phải sét lập tức màn Ma hỏa của địch nhân bị

xé rách làm đôi, tạt hẳn qua hai bên. Chớp mắt Ma hỏa cũng không tồn tại bởi vì vừa lúc đó chưởng lực “Thiên Hoàng Đoạt Mạng” cũng đã tiện đứt năm sáu ngọn đuốc, hất bắn nó bay đi xa mấy trượng.

Lửa đã tắt, lối vào rộng mở, chàng nhún chân dùng kinh công Nhân Vô Quỷ Ảnh xẹt vào hiện trường, quát lớn :

- Ác ma chó lộng hành.

Chẳng phải sợ lời hăm dọa này mà Tây Vực song hung dừng tay, hai ác ma rúng động đến tâm can cũng sờ nhìn Bạch Thiếu Hồng không chớp mắt. Trong cuộc đời ác ma của bọn chúng, họ chưa bao giờ thấy ai phá rách được màn Ma Hỏa, nhất là người đó lại là một tiểu tử, lại chỉ sử dụng có một chiêu thôi.

Thấy Tây Vực song hung sững sờ, Bạch Thiếu Hồng quay sang Công Tôn Chấn nói mau :

- Tiền bối cắt luôn phần thịt bị cháy ngay đi, kéo nó lay lan sang phần khác không tốt.

Công Tôn Chấn gật đầu nhanh lẹ nhảy vọt tới điểm vào huyết cho Cung Tào Nghiệp bất động rồi rút trong người ra ngọn chủy thủ, bắt tay hành động.

Bạch Thiếu Hồng lạnh lùng xoay qua Tây Vực song hung gần giọng nói to :

- Các người tưởng rằng đất Trung Nguyên không có ai đủ tài trí hay sao mà dám lộng hành. Có giỏi thì cứ tiến lên nào.

Tây Vực song hung nhìn nhau gật đầu một cái rất bí mật, thông thả cất tiếng cười :

- Hai ta ở Côn Luân nghe đồn người có võ công độc bá võ lâm thì không tâm phục tí nào. Bây giờ lần lượt chúng ta giao đấu thử xem lời đồn có thực hay không.

Bạch Thiếu Hồng nóng ruột như lửa đốt, gần giọng khiêu khích ngay :

- Chậm lắm, chậm lắm. Hai người các người cùng xông lên liên thủ thì may ra mới thắng nổi ta được.

Dương Hung chợt lắc đầu cười :

- Tiểu tử cao ngạo thật, đáng lẽ là như vậy nhưng riêng hôm nay ta muốn từng người tỉ thí mới học hỏi được sự cao siêu của người. Vả lại Tây Vực song hung hợp bích đánh chết người thì có hay ho gì đâu.

Bạch Thiếu Hồng có cảm giác Tây Vực song hung chậm chạp kéo dài thời gian nên quyết định tốc chiến tốc thắng luôn.

Chàng vận sức quát trầm :

- Hay lắm, tiếp chưởng đi, đây cũng là chưởng lực Dương cương đấy.

Đối với Song hung, chàng chẳng hề có tí nhân đạo nào, vì vậy lập tức vận mười thành công lực lên, song chưởng xuất phát cùng một chiều Xuy viễn tích lịch. Một chiêu đã là dương cương hướng gài hai tay cùng sử dụng một lúc nên chân khí cọ sát nhau bắn ra những tia sấm sét nho nhỏ lóa mắt, chưa tới nửa chừng đã phát xuất âm thanh ù ù rất kinh người.

Dương Hung không ngờ địch nhân thiếu niên còn hung dữ hơn mình, nói xong là ra tay liền, biến sắc đưa song chưởng ra đón đỡ.

Ba luồng chân khí toàn dương chạm nhau phát sinh ra một áp lực vô tiền khoáng hậu khó mà diễn tả nổi.

Thực sự có âm thanh nhưng phải là người ở xa mới nghe thấy còn năm nhân vật trong cuộc chỉ nhận được một âm vang mãnh liệt ừ điếc cả tai. Cảm giác này chưa kịp nhận thức thì cuồng phong nổi lên hết sức hung bạo, đất cát cuốn xoáy vô cùng mù tịt.

Ngoài xa còn có lẫn tiếng rầm rắc của mái ngói miếu Âm Hồn chấn động sắp sụp hẳn xuống. Khiến vôi cát còn mù mịt hơn nữa.

Trong đám hỗn độn kinh người đó chỉ nghe được tiếng rú tắc nghẹn của Dương Hung chứ không thấy thân hình của hắn bắn đi đường nào. Đến lúc đột ngột, có một âm thanh trầm đục, mọi người mới phát giác ra tên ác ma đã đập lưng vào vách miếu một cái thực mạnh. Thân hình của hắn ưỡn lên một cái, bàn tay còn

chút cử động vừa đưa lên tỏ ý cầu cứu thì đột nhiên toàn bộ cái miếu chịu đựng không nổi chấn động, sụp đổ hẳn xuống, vùi lấp luôn thân hình dầy chết của hắn.

Thêm tiếng sầm vang lên, tung bụi mịt mù chẳng ai còn thấy gì con người Dương Hung. Miếu Âm Hồn trở thành nấm mồ vĩ đại chôn vùi một kẻ ác ma hung dữ.

Gần như Âm Hung lặng chết cả tâm trí vì diễn biến kinh hồn này, đôi mắt tròn trối nhìn đông gạch vụn đến khi cát bụi lặng hẳn xuống mới giật mình xoay qua Bạch Thiếu Hồng.

Tuy sắc diện của Âm Hung xanh lè không còn giọt máu, nhãn quang của hắn vẫn đỏ lừ sát khí. Tiếc rằng chạm phải uy vũ phi phạm của Bạch Thiếu Hồng, sát khí này chợt tắt ngấm. Âm Hung run giọng nói :

- Tiểu tử... ngươi ác độc thật... Ta phải sống chết với ngươi để trả thù cho nghĩa huynh ta.

Bạch Thiếu Hồng dùng tới toàn lực để tốc chiến tốc thắng, thực sự chân khí chưa kịp bồi bổ sung mãn đầy đủ nên lợi dụng cơ hội trả lời luôn :

- Ngươi cho rằng ta ác độc, vậy hỏi rằng ngươi đã giết chóc bao nhiêu người thì có ác độc hay không? Vả lại đêm nay các ngươi chủ trương khiêu chiến thì còn than vãn gì nữa.

Âm Hung chợt sững mảy nói một câu rất kỳ lạ :

- Được rồi, miệng lưỡi người Trung Nguyên khéo léo, ta chẳng cãi lại, chỉ biết rằng rốt cuộc rồi ngươi cũng sẽ táng mạng dưới tay ta, Động chủ mà thôi.

Bạch Thiếu Hồng nhíu mày hỏi gần :

- Ta muốn táng mạng dưới tay Đại Sát Ma Thần ngay đêm nay, lão ác ma hèn hạ trốn lánh ở đâu thì kêu gọi ra đi.

Âm Hung coi Đại Sát Ma Thần như ân nhân, khó mà nghe lọt lời nhục mạ của chàng, nên quát lớn :

- Tiểu tử khôn nạn thực, ngươi biết Động chủ không có ở đây nên cả gan mặt sát.

Nói thực cho ngươi biết, giờ này Động chủ đã biến Hắc Chu bang thành bình địa rồi.

Không riêng Bạch Thiếu Hồng giật bắn người mà Công Tôn Chấn cũng nhảy dựng lên một cái :

- Thì ra là thế, thảo nào bọn ngươi cứ thủng thỉnh kéo dài thời gian.

Lão đại hộ pháp xoay qua Bạch Thiếu Hồng nhanh miệng hồi thúc :

- Công tử hãy để ác ma đó cho lão, mau mau về tiếp trợ Thiên Quân lão nhân đi.

Bạch Thiếu Hồng còn nóng nảy gấp mấy lần song đầu óc tính toán rất mau, gần giọng trả lời :

- Chưa chắc hắn đã giải quyết được Thiên Quân lão nhân trong thời gian ngắn như vậy. Sự thể đã lỡ rồi thì chúng ta trừ diệt nốt tên đại ác này cho tiện, chẳng mất bao giây phút đâu.

Lão quyết định rất nhậm lẹ gật đầu một cái là đề khí tung người lên cao. Thân hình còn đang lơ lửng đã quát lớn :

- Hay lắm, thi hành đi thôi.

Thực ra đúng là tác phong ngày xưa của tay sát tử nổi tiếng, có điều là bây giờ theo nẻo sáng đối phó với ác ma mà thôi. Dĩ nhiên Bạch Thiếu Hồng còn mau lẹ hơn nhiều, thấy Công Tôn Chấn uốn người chặn đường rút lui của Âm Hung liền cấp tốc đẩy song chướng ra. Chàng cũng vẫn giữ ý định tốc chiến tốc thắng nên chẳng cần để ý Âm Hung đón đỡ bằng chướng lực âm hay dương. Tay tả dùng chiêu Thanh Âm Dục Sát, tay hữu xuất thủ Thanh Dương Cuồng Khả, khiến chướng lực hợp bích thành một luồng di sơn bài đảo.

Da mặt Âm Hung đã xanh lại còn xanh hơn pha lẫn màu tai tái, bóng dáng tử thần. Ác ma hung hãn chia hai tay ra chống đỡ Công Tôn Chấn và Bạch Thiếu Hồng luôn chú chẳng thèm tránh né. Đương nhiên tối nay, chàng hung hãn, càng mau chết, vì vậy âm thanh “âm” vừa phát ra đã thấy thân hình Âm Hung bay ngược như điều giấy.

Tốc độ phản chấn của hai tay đại cao thủ mạnh tới mức đẩy bản ác ma bay vút vào bóng tối mất dạng. Có lẽ cái chết tới quá mau, quá mạnh bạo nên tên ác ma không hề kêu rú được tiếng nào, vong mạng theo nghĩa huynh ngay tức khắc.

Bạch Thiệu Hồng thu thân khí về nói nhanh :

- Phiên đại hộ pháp diu đỡ Bang chủ về sau, tại hạ phải đi trước một bước đây.

Công Tôn Chấn gật đầu hồi thúc thêm :

- Công tử hãy đi mau, lão và Cung bang chủ chậm chậm một chút cũng không sao.

Lời nói chưa dứt hẳn thân ảnh Bạch Thiệu Hồng đã chớp động vọt vào bóng tối mất dạng.

Công Tôn Chấn chắc lưỡi khen thầm khinh công tuyệt thế của chàng, thở dài một cái :

- Chỉ mong chưa có sự gì đáng tiếc xảy ra nếu không võ lâm giang hồ tất xảy ra một trường máu tanh vì thiếu niên này mất.

Lão đại hộ pháp than thở xong ôm ngang người Cung Tào Nghiệp nhắm hướng Nhạc Dương chạy theo luôn. Thực ra lão Bang chủ bị vết thương không nặng lắm nhưng trúng vào chân khó mà di chuyển được, Công Tôn Chấn lại e sợ đau đớn tổn hại đến kinh mạch nên vẫn giữ nguyên tình trạng mê man cho tiện việc di chuyển.

42. Ổn Định Giang Hồ, Giai Nhân Đoạn Tuyệt

Bạch Thiệu Hồng dùng hộ pháp “Thuận Thủy Khinh Vân” lướt đi trong đêm tối như bay. Sở dĩ chàng không sử dụng thân pháp Nhân Vô Quỷ Ảnh là vì nó mau lẹ hơn thật nhưng chỉ tiện dụng lúc đối địch hoặc địa thế bằng phẳng. Có Thuận Thủy Khinh Vân thân hình nhẹ như lông ngỗng bất kể đá cao cây rậm đều lướt vượt qua rất dễ dàng. Vì vậy chẳng bao lâu chàng đã nhìn thấy mái ngói đen xì sừng sững của Tổng đàn Hắc Chu bang nổi bật hẳn trên bầu trời.

Một phần là nhờ phía dưới có ánh sáng hắt lên, Bạch Thiệu Hồng buột miệng mừng rỡ :

- Hay lắm, còn đèn đuốc là Thượng Dương động chưa hoàn tất việc bắt người, thực là trời cao còn phù hộ cho ta.

Lúc còn cách xa mười mấy trượng chàng vận nội lực quát lớn, âm thanh vang vọng trong đêm tối như Phi Long Tại Thiên :

- Đại Sát Ma Thần dừng hung hăng, đã có họ Bạch đến trừng trị ngươi đây.

Âm thanh tiếng nói kéo dài theo đà khinh công càng làm tăng thêm vẻ rùng rợn kinh người. Khi chỉ còn cách trượng đột nhiên hai bên xông ra bốn tên mặc quần áo khác màu nhau, bọn này đồng thanh hô hoán :

- Bạch Thiệu Hồng, nằm xuống đi nào.

Dĩ nhiên chẳng phải lời nói suông mà cùng lúc đi đôi với bốn luồng chưởng phong uy hiếp Thượng Hạ bàn của chàng. Bạch Thiệu Hồng chưa nhận ra đối phương, cũng chẳng cần dùng chân, hai tay xử chiêu “Sắc Kiến Quỷ Sâu” đẩy bừa một cái. Chỉ nghe âm thanh vang dội, bốn tên Thất Sắc Công mới tuyển lựa đã như chiếc lá khô bay lả tả về sau. Bốn tiếng rú tắt nghẹn rất mau chứng tỏ chẳng có tên nào sống sót nổi.

Bạch Thiệu Hồng còn tiện đà phản chấn vọt người một cái hạ thân xuống cái sân rộng trước đại sảnh.

Nơi đây tập trung hàng trăm bóng người nên mười mấy ngọn đuốc chẳng thể soi rọi được hết. Hoá ra Thượng Dương động qui tụ binh mã cực kỳ hùng hậu quyết một đòn san bằng Hắc Chu bang mới vừa lòng. Hiện tại có ba người đang giao đấu bất phân thắng bại.

Bạch Thiệu Hồng liếc qua không khỏi kinh ngạc. Thì ra họ là Thuần Vân Quyên và Đông Môn Song đang vây đánh Đại Sát Ma Thần rất dữ dội.

Hai thân liễu yếu uyển chuyển như hai cánh bướm xoay đảo xung quanh khiến Đại Sát Ma Thần có liếc mắt cảm hận nhìn chàng mà chẳng thể hờ tay.

Ngay lúc đó từ một chỗ khuất Thiên Quân lão nhân lão đảo đi ra ho khúc khúc mấy cái, mừng rỡ hô to :

- Tiểu tử, ngươi về thật là đúng lúc. Hà, thế là trời phạt đã có ý trừng phạt ác ma rồi đó.

Bạch Thiệu Hồng thấy hai bên khoe miệng Thiên Quân lão nhân còn chút máu khô đọng lại thì giật mình hỏi mau :

- Trời, lão tiên bối bị thương rồi ư? Sự thế có gì nguy kịch không?

Chàng có hàm ý lo lắng đến sự an nguy của Thiên Quân lão nhân nhưng lão tiên bối lại nghĩ đến đại cuộc, cười gượng một cái :

- Ngươi đã trông thấy có điều gì nguy kịch thì Hắc Chu bang chẳng còn một viên gạch lành lặn, ta cũng xấu hổ với giang hồ vì không tròn nhiệm vụ. Hắc Chu bang chết mấy người thì ba lão Thất Sắc Công cũng bỏ mạng.

Bạch Thiệu Hồng vội liếc quanh một vòng, bây giờ mới nhận ra tám chín cái xác ngang dọc trên mặt đất. Trừ ba tên Thất Sắc Công vừa nói thì toàn là thuộc hạ Hắc Chu bang, chứng tỏ trận chiến rất kinh thiên động địa. Kể cả bốn tên Thất Sắc Công chàng vừa hạ thủ thì phần thắng nghiêng về phía Hắc Chu bang. Chàng yên tâm hỏi tiếp :

- Nhị vị cô nương thật bình phục hay chưa mà đã giao đấu với ác ma rồi?

Thiên Quân lão nhân ho khúc khúc mấy tiếng trước khi trả lời :

- Hà, tà pháp coi ghê gớm vậy mà chỉ trong một ngày tiêu tán hẳn. Ngươi và Cung bang chủ vừa đi thì hai vị cô nương đã hoàn toàn tỉnh trí. Nghe ta kể xong chuyện gia gia vong mạng vì Di Tâm Mê Chú, Thuần cô nương ôm mặt khóc ròng rồi chạy thẳng vào trong.

Thấy Thiên Quân lão nhân kể lẽ dài dòng, Bạch Thiệu Hồng nóng nảy cắt ngang :

- Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, tiên bối cho tại hạ biết sơ lược thôi cũng được.

Thiên Quân lão nhân sầm mí mắt có vẻ tức giận :

- Việc này có liên quan tới ngươi, không kể chi tiết thì ngươi hiểu sao được.

Bạch Thiệu Hồng biết mình nóng nảy xúc phạm tự ái lão tiên bối, gật đầu thay lời tạ lỗi :

- Tại hạ quá lo cho nhị vị cô nương và thương thế của tiên bối đó thôi.

Thiên Quân lão nhân hơi thư giãn nét mặt, trầm giọng trấn an trước khi kể tiếp :

- Nhị vị cô nương thừa sức cân bằng với Đại Sát Ma Thần, ngươi khỏi phải lo lắng.

Lúc đó ta nhờ Đông Môn cô nương vào trong khuyên giải, chẳng biết hai người to nhỏ những gì mà đều đỏ hoe cả mắt. Rất lâu sau đi ra đưa cho ta một lá thư gửi cho ngươi rồi Thuần cô nương bỏ đi luôn. Hà...

Thiên Quân lão nhân chợt chắc lưỡi cảm thán :

- Đúng lúc đó Đại Sát Ma Thần dẫn thuộc hạ tới xâm phạm, nhờ vậy Thuần cô nương nán lại cứu cái mạng già này đó chứ.

Tuy Thiên Quân lão nhân nói sơ lược, Bạch Thiệu Hồng cũng vẫn hình dung ra sự bi thảm của Thuần Vân Quyên và tính chất khốc liệt của trận đấu mới có thể khiến Thiên Quân lão nhân bị nội thương nặng như thế. Có lẽ trời phạt run rủi thật kỳ diệu để cho hai nàng vô tình phá vỡ toàn bộ âm mưu dâm hèn của Đại Sát Ma Thần. Bây giờ chính là lúc chàng ra tay tính sổ tất cả oán thù chồng chất. Kể luôn cả cái tội ác ma xô đẩy chàng vào thế mạng tiếng giết hại Thuần Ngọc Giao.

Bạch Thiệu Hồng càng thêm an tâm hơn nữa vì ngay lúc đó trên không trung có tiếng cười ha hả của Công Tôn Chân. Lão đại hộ pháp không muốn Bang chủ bị mất thể diện, giả vờ quàng tay thân thiết hạ thân

xuống đất rất nhẹ nhàng. Cung Tào Nghiệp chỉ cần vận dụng Mạn Kinh Phiêu cho thân thể nhẹ bót là chẳng ai nhận ra lão bị thương ở chân.

Cung Tào Nghiệp cất tiếng an ủi bang chúng xong, xoay qua cười lớn :

- Lão đa tạ nhị vị cô nương thay mặt tiếp khách. Bây giờ chủ nhân đã trở về, xin nhường lại vị khách độc ác này được không?

Thuần Vân Quyên và Đông Môn Song đồng thanh quát lớn: “Được chứ”.

Thật sự đây chính là hiệu lệnh để cả hai cùng lúc xuất chiêu đánh vào tả hữu của Đại Sát Ma Thần một tiếng khá lớn, song cuồng phong chẳng có bao nhiêu bởi vì hai nàng chỉ lấy đó làm đà tung người trở về.

Đại Sát Ma Thần nhăn nhúm mặt mũi vì thất vọng, cứ trợn mắt hậm hực nhìn quanh hoài.

Cung Tào Nghiệp bật tiếng cười gần :

- Đại Sát Ma Thần, người có gian trá đến đâu cũng không qua khỏi số trời, bây giờ ta để cho người ít thời gian hồi phục rồi chúng ta sẽ tính sổ nhau sau.

Công Tôn Chấn thừa biết vì thể diện của Bang chủ nên phải nói vậy, nên nhanh nhẩu đỡ lời :

- Bang chủ, Đại Sát Ma Thần chỉ là thuộc hạ của Thượng Dương động. Thuộc hạ giao đấu với thuộc hạ, phải để cho mỗi tiếp khách mới phải.

Cung Tào Nghiệp giả vờ lắc đầu, chợt Đông Môn Song tiến ra vái chào, giọng oanh vàng thỏ thẻ nhưng đầy sát khí :

- Trước mặt bao nhiêu quần hào, gia mẫu Bách Ảnh Tiên Tử chính thức trao ngôi vị chủ nhân cho tiện nữ, điều này ai cũng biết rồi. Về sau Du Hồn Quỷ Vương và Đại Sát Ma Thần tranh nhau tiềm quyền đều là ngụy tạo. Tiện nữ xin chực vị nhường lại quyền thanh lý môn hộ là đúng nhất.

Bạch Thiếu Hồng đời nào để người khác báo thù trả hận nên cũng tiến lên thi lễ vòng quanh, lớn tiếng nói :

- Tại hạ không dám bài bác oán thù của các vị nhưng Đại Sát Ma Thần có mối oán thù tàn sát gia đình tại hạ. Kể từ thứ tự thì mối huyết hải thâm thù này lớn hơn cả, xin được giành quyền báo phục trước.

Đại Sát Ma Thần đã vào đường cùng, nổi hung khí lên, cất tiếng cười :

- Hay lắm, tính ra thì ta tội lỗi trả mãi đời cũng không hết. Các người cứ tuần tự dùng xa luân chiến là thừa sức hạ sát ta, còn không sợ vô lâm giang hồ chê cười thì tiến lên cả lũ cũng chẳng sao.

Bạch Thiếu Hồng oai nghi bước ra đối diện với lão ác ma, nghiêm giọng trả lời :

- Ta lấy danh dự bảo đảm ngày hôm nay không giết được người thì người khác sẽ để người ra đi thông thả. Ngày rộng tháng dài thiếu gì cơ hội cho họ báo thù, đừng khích bác vô ích.

Đại Sát Ma Thần đột nhiên quắc mắt hỏi chàng :

- Thật sự người có huyết hải thâm cừu gì với ta?

Từ trước tới nay Bạch Thiếu Hồng chưa bao giờ công khai tiết lộ nguyên ủy, vì vậy Đại Sát Ma Thần mới thắc mắc hỏi vậy. Hiện tại chẳng cần phải giữ bí mật nữa, chàng ngửa mặt cười, nghe nửa bi thương nửa hận thù :

- Chẳng lẽ người quên được vụ thảm sát Giang Lăng Danh Di Bạch Tri Chương rồi sao?

Đại Sát Ma Thần có đầu óc hơn Nhị Sát rất nhiều, chỉ nghe mấy chữ đã nhớ ra, giật mình hỏi gần :

- Thì ra người là dòng dõi họ Bạch, việc này... việc này... đã lâu lắm rồi.

Bạch Thiếu Hồng càng thêm giận dữ, gầm lên như sấm dậy :

- Thù sâu tựa bể, oán nợ bằng non, dù có trăm năm cũng chẳng có thể quên, huống chi chỉ mới mười mấy năm thôi. Tại sao người lại giết phụ mẫu ta, người không biết võ công mà?

Đại Sát Ma Thần cười lạt leo :

- Ta giết người chẳng chối bao giờ. Hà, chỉ tại gia gia ngươi là thứ hủ nho ngang ngược nhất định không chịu giải thích Ma Vân Quỷ Tự cho ta, chết là phải lắm rồi.

Nghe những lời vô nhân đạo của Đại Sát Ma Thần, hầu như tất cả người hiện diện đều trợn mắt căm phẫn. Ngay cả bọn thuộc hạ Thượng Dương động hiểu ra cũng ngấm ngấm liếc nhau chắc lưỡi than thở. Bạch Thiếu Hồng lúc này bị Oán khí tràn đầy cả đầu óc, cất tiếng phát tiết bứt tức giận rồi mới vận nội lực nói to để mọi người cùng nghe rõ ràng :

- Ác ma thực không còn nhân tính nữa, Bạch Thiếu Hồng này trước là báo thù gia phụ, sau khử một mối nguy hại cho võ lâm giang hồ, đừng cho ta là kẻ hiếu sát.

Chẳng biết Công Tôn Chấn âm thầm xếp đặt từ bao giờ, đột nhiên tiến ra hô to :

- Công tử khoan tay, để mỗ thu xếp vài lời được không?

Chàng còn đang kinh ngạc thì vị đại hộ pháp đã xoay người quét một vòng thực to :

- Tất cả bang chúng nghiêm ngặt giữ gìn vị trí, bất cứ tên nào không tuân hiệu là hạ sát liền.

Thực ra nhân số Hắc Chu bang không nhiều song Công Tôn Chấn bố trí rất khéo léo, giống như có hàng trăm bóng đen đột ngột xuất hiện khắp nơi thành một lớp bao vây cực kỳ kín đáo. Âm thanh “tuân lệnh” rập một tiếng vang động như tiếng thần công đại pháo rung động toàn bộ khu vực xung quanh. Thị uy xong, Công Tôn Chấn xoay người về phía bọn thuộc hạ Thượng Dương động, trầm giọng quát gần :

- Nợ có đầu, oan có chủ, Đại Sát Ma Thần vô nghĩa vô nhân, đêm nay tự mình chui vào lưới trời là việc đáng để người khác làm gương. Bọn ngươi ngu xuẩn phò trợ ác ma đáng ra cũng chịu tội chung nhưng Hắc Chu bang lấy đức hiếu sanh làm đầu, tha chết cho toàn bộ. Tất cả vứt vũ khí và qui phục đi, tên nào ngoan cố thì thẳng tay trừng trị.

Dĩ nhiên bọn thuộc hạ Thượng Dương động không đại chống cự, rùng rùng vứt bỏ vũ khí quì rạp xuống đất chẳng sót tên nào.

Đông Môn Song chợt bước ra nói luôn :

- Ta lấy danh nghĩa chủ nhân Thượng Dương động đòi thứ hai tuyên bố giải tán Thượng Dương động, tất cả tự do đi đâu thì đi tùy ý. Riêng bản thân cái động là một danh lam thắng cảnh thiên nhiên, ta kính tặng Thiên Quân lão nhân làm nơi tu luyện hưởng nhàn.

Thiên Quân lão nhân còn rất khó chịu vì nội thương hành hạ mà vẫn vui mừng cất tiếng cười ha hả :

- Hay lắm. Lão xin đa tạ cô nương. Lão đang lo không có chỗ che mưa dụt nắng sống tạm hết cõi đời này đây. Thượng Dương động rất gần tổng đàn Hắc Chu bang, thỉnh thoảng được ghé thăm uống vài chung rượu với Cung lão đệ thì thú vị biết bao.

Cung Tào Nghiệp và Công Tôn Chấn liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt gượng gạo vì hiểu được ý nghĩa câu nói của Thiên Quân lão nhân. Tuy họ đã cải tà qui chánh song Thiên Quân lão nhân cực kỳ cẩn thận, nói như vậy bao hàm ý nghĩa là vẫn quan tâm dòm ngó Hắc Chu bang. Không cho nó đi lạc vết bánh xe cũ.

Bạch Thiếu Hồng thấy Công Tôn Chấn thu xếp chớp nhoáng đã xong đại cuộc, quắc mắt nhìn Đại Sát Ma Thần quát luôn :

- Bây giờ không còn là Hắc Chu bang tranh phong với Thượng Dương động nữa mà chỉ đơn thuần là ta hạ sát ngươi báo hận cho song thân. Hãy sửa soạn đi.

Đại Sát Ma Thần phí biết bao nhiêu năm trời vất vả vì Ma Vân Quỷ Tự, rốt cuộc chẳng thành công. Lão cùng sư phụ Du Hồn Quỷ Vương lao tâm nhọc trí xây dựng cơ đồ mà phút chốc sụp đổ tan tành thì ác tính nổi dậy cười dài rùng rợn :

- Hay lắm, nhưng trước khi ta chết thì ít nhất cũng đưa được ngươi sum họp với gia gia ngươi.

Thần tiên cũng không nhịn nổi câu nói ác độc này, Bạch Thiếu Hồng gầm lên như sấm, tay hữu phát xuất chiêu Sắc Kiến quỷ sâu, cực kỳ hùng hậu nhằm thẳng người Đại Sát Ma Thần công kích.

Hóa ra ác ma cố ý khích bác cho chàng tức giận, tung chưởng đánh gấp cho mau hao tổn chân khí, lão chẳng cần biết chưởng lực đó là gì, lệ làng dùng Bách Quỷ Ảnh lướt người né tránh.

Một tiếng trầm đục vang lên, chưởng lực của Bạch Thiếu Hồng quá vội vã không kịp chuyển hướng đã đánh trúng vị trí Đại Sát Ma Thần vừa đứng khiến gạch vụn bắn lên tung tóe. Lão ác ma nhân bụi cát mù mịt chớp nhoáng, chuyển đổi thân hình biến thành cái bóng mờ xoáy lộn vòng tránh né, thỉnh thoảng lại cười khẩy để khiêu khích.

Thế là liên tiếp mấy tiếng “ầm, ầm” vang lên, toàn bộ chưởng lực của Bạch Thiếu Hồng đều đánh vào chỗ trống hoặc trúng nền gạch mà thôi.

Thiên Quân lão nhân nóng nảy quát gọi :

- Tiểu tử, trấn tĩnh lại mau.

Bạch Thiếu Hồng có nghe câu nói này song dạ thù chồng chất, tức giận nghiêng rằng quyết giết cho được kẻ đại thù mới hả dạ. Cũng may là chân khí Càn Khôn Huyền Cơ lưu chuyển bồi bổ liên miên bất tuyệt mấy chục chiêu vẫn chưa giảm sút chút nào. Đại Sát Ma Thần thoáng kinh hãi chửi thề trong bụng: “Mẹ nó, chẳng lẽ cả đêm ta cứ nhảy nhót thế này thì còn gì là thể diện”.

Vì vậy nhân lúc Bạch Thiếu Hồng lạng người theo đà chạy, chưởng lực đánh chéo ra hơi yếu kém. Đại Sát Ma Thần liền vận toàn lực dùng chiêu Thảo mạn khai trung đón đỡ dò xét. Quả nhiên sau tiếng bùng vang lên, cả hai đều bị chấn động lui lại một bước nhưng thân hình Bạch Thiếu Hồng thiếu vững chắc, nghiêng ngã nhiều hơn.

Đại Sát Ma Thần không bỏ lỡ cơ hội, hít một hơi chân khí vọt lao tới xuất thủ một chiêu tối hậu. Lão ác ma đã xoay chuyển mau lẹ, chưởng lực lại sử dụng chiêu Thanh Dương Cuồng Khả, pha lẫn với Thanh Âm Dục Sát nên hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Bạch Thiếu Hồng chưa kịp gượng người đã cảm thấy áp lực đè nặng lồng ngực và xoáy đảo rất ghê gớm thì thoáng kinh hãi. Chàng không kịp xoay người lấy tấn, cấp tốc đánh ngược tay một chiêu Bất Long Hữu Vĩ, chống đỡ.

Chiêu này chỉ tiện dụng khi đang trốn chạy, lấy nó làm phản lực vọt người tới trước, thực sự để đối chưởng thì kém hiệu quả thấy rõ. Do đó trong đêm tối lại vang lên tiếng nổ dữ dội. Lần này vị trí rất gần với các ngọn đuốc nên dư phong thổi mạnh khiến những ngọn đuốc lập lòe như muốn tắt. Mọi người chỉ nghe Bạch Thiếu Hồng “hự” nhẹ một tiếng rồi thân hình bay vọt về phía trước mấy tấc, lão đảo ngã xuống đất.

Hầu như năm sáu tiếng quát cùng vang lên một lúc rồi bóng người chớp động loạn xạ. Công Tôn Chấn, Thuần Văn Quyên và Đông Môn Song đồng vọt người chắn ngang không cho Đại Sát Ma Thần truy kích.

Lão ác ma sững đôi lông mày cười khàn khạch :

- Thì ra thể diện cao thủ giang hồ là thế đó. Được lắm, các người cứ xông cả vào đi.

Lời nói châm chọc của lão chưa chấm dứt thì đã thấy Bạch Thiếu Hồng chống tay ngồi dậy quát lớn :

- Chư vị rút lui hết đi.

Diện mạo của chàng hơi ửng đỏ chứng tỏ đã bị một chút rối loạn trong kinh mạch nhưng thoáng mắt đã biến mất ngay. Chàng cung tay thi lễ với mọi người cực kỳ cung kính, rồi thốt :

- Đa tạ chư vị có lòng lân mẫn, nhưng xin hãy để cho tại hạ giải quyết với hắn một cách công bình, để khỏi hổ mặt giang hồ nghĩa sĩ chúng ta.

Ba người liếc mắt nhìn nhau thở dài và đồng lui lại phía sau. Lúc đó Đại Sát Ma Thần mới vênh mặt kiêu ngạo hỏi :

- Người muốn trả thù thì vài ba năm cũng chưa muộn lắm, cần gì phải vội vã để chuốc họa vào thân ngu ngốc thế này.

Bạch Thiếu Hồng hít một hơi chân khí để trấn tĩnh tinh thần, lạnh lùng đáp :

- Ta công nhận có nóng nảy để người lợi dụng thật, song tiểu tiết đó có đáng gì đâu. Đêm nay bắt buộc phải kết liễu oán thù, ta chết hoặc người vong mạng thì chỉ bằng tỉ đấu nội lực là hay hơn cả. Chẳng có ai xen vào trợ giúp được và ta cũng không mang tiếng ý đồng hiệp ít, người nghĩ thế nào?

Đại Sát Ma Thần đảo mắt một vòng xoay chuyển ý nghĩ. Lão ác ma thâm công nhận giao đấu như vậy quả là công bằng và có lợi cho lão hơn nên mau lẹ gật đầu liền.

Công Tôn Chấn không dám tiến lên ngăn trở nhưng nóng nảy xen vào nói lớn :

- Công tử đừng làm thế, ác ma tự biết mình khó thoát nên dự định cùng chết chung với công tử đấy.

Câu nói này trúng tim đen của Đại Sát Ma Thần nên lão hậm hực lườm Công Tôn Chấn một cái tỏ ý tức giận. Ngờ đâu Bạch Thiếu Hồng quay lại nhìn vị hộ pháp, cười nhẹ :

- Tại hạ biết hỏa hầu của mình không sao bằng nổi địch thủ, nhưng tiền bối đừng lo ngại, tại hạ đã có cách.

Thấy chàng nói trắng ra mà không hề lo sợ, Đại Sát Ma Thần thoáng kinh ngạc.

Tuy vậy lão tự phụ công lực của mình có một bí mật chẳng ai biết tới nên cười gằn hỏi thúc :

- Hay lắm, bắt đầu được chưa?

Bạch Thiếu Hồng không trả lời, lẳng lặng tiến lên mấy bước rồi ngồi xuống xếp bằng, song chưởng duỗi thẳng ra phía trước luôn. Địch thủ ung dung bao nhiêu càng khiến cho Đại Sát Ma Thần lo lắng bấy nhiêu. Đã lỡ leo lên lưng cọp, đành bắt chước chàng làm theo.

Hai kẻ không đội trời chung khẽ gườm gườm nhìn nhau trong tích tắc rồi đồng thanh quát vang :

- Bắt đầu.

Bốn lòng bàn tay chạm nhau một tiếng động nho nhỏ nhưng ai nấy đều rùng mình lạnh gáy. Chấp nhận tỉ đấu nội lực chẳng khác mời tử thần dự kiến sẵn, bắt buộc phải có người vong mạng nên không khí nặng nề đầy mùi tử khí. Tất cả không hên mà đồng loạt nín thở theo dõi trận đấu bởi vì nó chỉ biểu lộ ra nét mặt nhăn nhó hay hòa hoãn mà thôi. Thoạt đầu chưa thấy gì biến chuyển vậy mà chớp mắt cả hai đều nổi gân mặt, gân tay rất rõ, chứng tỏ họ cùng chung ý nghĩ tốc chiến cho xong.

Tình trạng này kéo dài bất phân thắng bại chừng nửa khắc thời gian. Đột nhiên đôi môi xám ngoét của Đại Sát Ma Thần chợt nhếch nhẹ một nụ cười thâm độc.

Thì ra trước kia trong quá khứ, lão ác ma nổi danh là Huyết Trảo Ma Thần, có tích tụ một lượng máu độc trong người. Mỗi khi sử dụng huyết trảo, các máu độc vật này tăng cường công lực thêm một phần và dồn cả ra hai tay nên mới có màu sắc đỏ rực như máu. Từ khi say mê Ma Vân Quỷ Tự, Đại Sát Ma Thần không phé bỏ cả máu độc mà vẫn dồn nó vào một góc đan điền.

Lúc Bạch Thiếu Hồng đề nghị giao đấu nội lực, lão ác ma chợt nghĩ tới mau chóng nhận lời ngay là vậy. Ác ma khôn khéo chưa giở ra vội, chờ đến khi Bạch Thiếu Hồng tận dụng luôn chân khí bảo vệ lực phủ ngũ tạng mới thành linh vận chuyển máu độc ra huyết Thiếu phủ, ngấm ngấm truyền sang người địch thủ. Còn chân khí vẫn theo huyết Lao cung chống trả nên nghĩ rằng Bạch Thiếu Hồng khó mà phát hiện ra được. Không phát hiện ra được, có nghĩa là máu độc sẽ tha hồ phá phách lực phủ ngũ tạng chàng. Chỉ cần duy trì giao đấu một hai khắc thì địch nhân sẽ tự động mất hết khả năng chống đỡ liền.

Đột nhiên sau đó mấy tích tắc, Bạch Thiếu Hồng cũng nhếch môi cười kỳ lạ. Hai vị cô nương đều nhận ra chi tiết này, do kém lịch duyệt nên đưa mắt nhìn Thiên Quân lão nhân dò xét. Lão tiên bối nhíu mày quan sát một hồi, chợt nhận ra một điều nên thông thả cười nói khẽ :

- Thì ra tiểu tử dùng phương pháp thổ nạp khí âm dương.

Nhị vị cô nương hoàn toàn không hiểu nhưng vẫn tươi hân sắc mặt, tiêu tan lo lắng.

Thì ra mấy lần Bạch Thiếu Hồng đã dùng phương pháp thổ nạp để trục độc nên nghĩ rằng có thể sử dụng nó giảm bớt một phần chân khí đối phương, thừa sức thủ thắng. Chàng hoàn toàn không nghĩ đến Đại Sát Ma Thần có máu độc trong người. Vì vậy lúc lão ác ma cười âm hiểm chàng đã hơi để ý, chợt sau đó thấy

đau nhức ở Thiếu Mạch thì hiểu được liền. Chớp nhoáng chàng áp dụng luôn phép thổ nạp vào việc dẫn độc ra ngoài, nó cũng có kết quả y hệt như những lần khác nên chàng mới yên tâm cười trả lại.

Thực là gừng cay có muối mặn trường tri.

Đại Sát Ma Thần hoàn toàn không biết điều đó, khoải trá đẩy toàn bộ máu độc sang người địch thủ. Chừng nửa khắc sau, hoàn toàn độc đã đưa đi hết, lão ác ma không thấy vẻ mặt chàng biến đổi tí gì, đã bắt đầu kinh hoảng.

Nên biết dù sao máu độc cũng ít nhiều liên quan tới căn bản chân khí, nó đã tiêu tan tất nhiên hụt hẫng một phần. Gia dĩ Đại Sát Ma Thần mang toàn bộ chân khí ra chống đỡ Càn Khôn Huyền Cơ đã vất vả lắm rồi. Hiện tại hơi hoảng hốt một chút, lập tức kinh mạch chạy loạn xạ liền.

Chỉ chờ có thế, chân khí Càn Khôn Huyền Cơ như nước vỡ bờ lẫn sang huyệt hậu không thể tả nổi. Tuy Đại Sát Ma Thần trấn tĩnh rất mau, nghiêng rống dồn sức ra ngăn chặn nhưng tình trạng ví như con dê đã bị xói mòn chút ít mà nước lũ càng lúc càng xoáy đảo đè ép dữ dội. Thêm chừng nửa khắc, chỗ khiếm khuyết càng bị xói lở nhiều hơn, lão ác ma bắt đầu toát mồ hôi trán ra từng hột lớn như hột đậu mà tình thế không khả quan tí nào.

Bạch Thiếu Hồng chiếm được thượng phong, yên tâm hé mắt ra nhìn một vòng.

Chàng thấy diện mạo của ai cũng căng thẳng đến tột độ vì lo âu, nhất là hai vị cô nương thì giật mình tự nhủ :

- “Ác ma chết trước hay sau cũng vừa tội ác của lão, sao ta để mọi người phải lo âu vì mình”?

Chàng lập tức theo phép thổ nạp hít một hơi tăng cường chân khí thêm mức nữa, quát ngảm trong miệng rồi nghiêng rống đẩy mạnh ra. Con dê chân khí của Đại Sát Ma Thần không sao chịu đựng nổi, ủa nhau chạy ngược về đan điền ầm náu. Đây chính là cái chết cực kỳ thâm hiểm và mau chóng nhất, lục phủ ngũ tạng bị hai luồng chân khí phá phách nát bét như tương.

Đại Sát Ma Thần chợt hự lên một tiếng định kêu gào nhưng máu tươi đã theo hơi thở tràn ra như suối, không sao kêu được thêm âm thanh nào nữa. Thân hình ác ma giống như chiếc bóng xì hơi từ từ sụm xuống. Trong đêm tối chỉ thấy lão ngã ngửa ra sau, chết một cách thật thảm khốc.

Bạch Thiếu Hồng thu chân khí về thông thả đứng lên thở phào một cái. Chàng uy nghi nhìn quanh một vòng trước khi cáo tể gia thù đã trả xong.

Đột nhiên có cảm giác thiếu vắng nào đó chợt hiện ra. Thoáng mắt Bạch Thiếu Hồng đã biết đó là cái gì, mau miệng hỏi luôn :

- Đông Môn cô nương, Thuần tỷ tỷ đâu rồi?

Thiên Quân lão nhân khe khẽ thở dài, đưa cho chàng một phong bao màu trắng.

Bạch Thiếu Hồng ngăn người ra hết nhìn người này rồi đến người kia, thấy không ai trả lời thì mới run run xé thư ra đọc.

Nét chữ mềm mại lung linh trước mắt đúng là nét chữ Thuần Vân Quyên.

Đại ý trong thư cung hỷ chàng báo phục được gia thù, gởi lời chúc tụng chàng được bách niên giai lão với Đông Môn Song, với món quà hôn lễ chính là Thanh Khê sơn trang cho hai người hưởng phúc thần tiên.

Riêng bản thân nàng thì chỉ nói mình vô duyên bạc phúc nên sẽ tìm nơi ẩn tu sám hối tội lỗi của cha. Nếu Bạch Thiếu Hồng còn nhớ đến xin cứ coi nhau là hồng nhan tri kỷ là được.

Bạch Thiếu Hồng nhắm đi nhắm lại bốn chữ hồng nhan tri kỷ mà lòng đau như cắt. Nó có vẻ mĩa mai hết sức với mối ân tình vô vọng giữa đôi thanh niên thiếu nữ không được trọn vẹn yêu thương. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-anh-huyen-co>